

GELOOF EN ISLAM

[Īmān en Islam]

MAWLĀNĀ KHĀLĪD AL-BAGHDĀDĪ

Samengesteld door:

Hüseyn Hilmi Işık

Tweede Druk

Hakikat Verlagshaus GmbH

Am Kühlturm 4, 44536 Lünen (Duitsland)

Tel: +49-231-98627148 Fax: +49-231-98627168

e-mail: info@serhendkitabevi.com

– 2021 –

INHOUD

I.)	Geloof en Islam	4
1-	Inleiding.....	10
2-	Geloof en islam.....	19
3-	De zuilen van de islam	23
4-	De zuilen van het geloof	31
	Wahhabieten en andere personen die geen rechtsschool volgen, bestraffing in het graf.....	65
5-	Een brief van Sharafuddīn Munīrī.....	101
6-	Allah de Verhevene bestaat en is enig, al het bestaande buiten Hem was niet-bestaand en zal wederom niet-bestaand worden	111
II.)	Islam en Christendom	121
1-	Het geloof in het bestaan van Allah de Verhevene.....	123
2-	Profeten, religies en geopenbaarde boeken	129
a-	Het jodendom	133
b-	Het christendom.....	135
c-	De islam.....	149
3-	De voorwaarden om een ware moslim te zijn	181
4-	De gezegende verschijning van de Profet (Hilyat al-sa'āda)	212
III.)	De edele Koran en de hedendaagse exemplaren van de Thora en Evangeliën	221
1-	De hedendaagse exemplaren van de Thora en Evangeliën.....	226
2-	Enkelen van de fouten in de Heilige Schrift.....	239
3-	De edele Koran	271
4-	De wonderen van Muhammad (vrede zij met hem).....	297

5-	De deugden van Muhammad (vrede zij met hem)	321
6-	Het mooie karakter en de prachtige gewoonten van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem)	335
IV.)	De islam en andere religies.....	347
1-	De islam is geen barbaarse religie	355
2-	De moslims zijn niet onwetend	393
3-	Religies, geloofsovertuigingen en het verschil tussen religie en filosofie	402
a-	Het brahmanisme	403
b-	Het boeddhisme	406
c-	Het oorspronkelijke jodendom en de joden	408
d-	Het oorspronkelijke christendom en de christenen	426
e-	De islam	440
f-	Bestaat er filosofie in de islam?	448
4-	Nawoord	472
	De 73 ^e brief uit het 1 ^e volume	480
	Hoe is de ware moslim?	495
5-	Woordenlijst.....	504

“**Subhānallāhi wa bi-hamdihi subhānallāhil-‘azīm**” (“Verheven boven elk gebrek is Allah en geprezen is Hij. Verheven boven elk gebrek is Allah, de Machtige”). Wanneer iemand deze kalimat al-tanzīh (‘het woord van het vrijspreken van Allah de Verhevene’ van alle onvolmaaktheden) ’s morgens en ’s avonds honderd keer opleest, dan zullen zijn zonden vergeven worden. Hij zal beschermd worden tegen het opnieuw begaan van zonden. Deze smeebede (du’ā) staat geschreven in de 307^e en 308^e brief in het 1^e volume van het boek **Maktūbāt** van Imām al-Rabbānī. Het leidt tevens tot de verlossing van alle problemen.

– I –

GELOOF EN ISLAM

[Īmān en Islam]

VOORWOORD

*Laten we het boek beginnen met de basmala,
De Naam van Allah biedt de beste toevlucht.
Zijn gunsten passen niet binnen een maateenheid of berekening,
Hij is de Heer die zeer barmhartig is en houdt van vergeving!*

Allah de Verhevene heeft mededogen met alle mensen op de wereld. Hij scheidt de dingen die zij nodig hebben en zendt ze naar iedereen. Hij toont het pad dat leidt naar eeuwige gelukzaligheid. Wanneer personen die van dit pad der gelukzaligheid zijn afgedwaald en het pad van ongelof (kufr) en dwaling (dalāla) zijn ingeslagen omdat ze misleid zijn door hun ziel van begeerte (nafs), slechte vrienden, schadelijke boeken en schadelijke media, spijt hebben en Allah de Verhevene om vergiffenis vragen, dan zal Hij hen rechtleiding (hidāya) schenken. Hij zal hen redden van eeuwig onheil. Aan degenen die buitensporig, wreed en onrechtvaardig zijn, schenkt Hij deze gunst van Hem niet. Hij laat hen op het pad van ongelof dat zij wensen en goedkeuren. In het hiernamaals (de ākhira) zal Hij van de gelovigen (mu’minūn) die naar de Hel (de Jahannam) moeten gaan, degenen die Hij wil als gunst vergeven en hen toelaten tot het Paradijs (de Janna). Degene die elk levend wezen scheidt, die al het bestaande elk moment in bestaan houdt, en die hen allen beschermt tegen vrees en verschrikking, is enkel

Hij. We beginnen met het schrijven van dit boek door onze toevlucht te zoeken bij de eervolle Naam van Allah de Verhevene, oftewel door te hopen op Zijn hulp.

Moge lofprijzing (hamd) aan Allah de Verhevene zijn. Zegezingen en begroetingen aan Zijn geliefde Profeet Muhammad (vrede zij met hem). Moge gunstige smeekbeden aan de reine Familieleden (Ahl al-bayt) van deze verheven Profeet zijn en aan elk van zijn rechtvaardige, trouwe Metgezellen (Sahāba).

‘Hamd’ (lofprijzing) betekent het geloven en uitspreken dat alle gunsten geschapen en gezonden zijn door Allah de Verhevene. ‘Shukr’ (dankbaarheid) betekent alle gunsten gebruiken overeenkomstig de islam.

Er zijn duizenden waardevolle boeken geschreven die de geloofsleerstellingen, de geboden en verboden van de islam vermelden; de meeste hiervan zijn vertaald naar andere talen en over vrijwel alle landen verspreid. Aan de andere kant hebben kwaadwillige, kortzichtige mensen, onwetende geleerden die misleid zijn door Britse spionnen, en ketters (zanādiq) de nuttige, gezegende en verlichte voorschriften (ahkām) van de islam – dus de geboden en verboden – altijd aangevallen; ze hebben onophoudelijk geprobeerd de islam te bevleken, te veranderen en de moslims te misleiden.

Het is ook nu met dankbaarheid te zien dat islamgeleerden over bijna heel de wereld de geloofsleer (‘aqīda) van de islam trachten te verspreiden en te verdedigen. De geleerden van het rechte pad die de kennis van de islam hebben geleerd van de eervolle Metgezellen (Sahāba al-kirām) van de Profeet en deze in boeken hebben opgeschreven, worden geleerden van de **ahl al-soenna** (volgers van de soenna) genoemd. Hoewel enkelingen die de boeken van de geleerden van de ahl al-soenna niet hebben gelezen of niet hebben kunnen begrijpen, verkeerde betekenissen afleiden uit de edele Koran en de eervolle hadīth’s (overleveringen van de Profeet) en er ongepaste uitspraken en publicaties van hen verschijnen, smelten zulke uitspraken en publicaties weg ten aanzien van het sterke geloof (de īmān) van de moslims; ze hebben geen ander effect dan het tonen van de onwetendheid van de eigenaar van deze woorden en teksten.

Indien iemand zegt dat hij moslim is of indien er wordt gezien dat hij het gebed (de salāt) in gemeenschap verricht, dan wordt duidelijk dat hij een moslim is. Als later in een van zijn uitspraken, teksten of handelingen iets wordt gezien dat niet overeenkomt met de geloofsleerstellingen die de geleerden van de ahl al-soenna heb-

ben verkondigd, dan moet hem verteld worden dat dit ongeloof (kufr) of dwaling (dalāla) is. Men moet hem vertellen dat hij hiervan moet afzien en berouw moet tonen (tawba verrichten). [‘Tawba’ betekent zich afkeren van zonden en slechte daden en zich wenden tot Allah de Verhevene, vragend om vergiffenis en genade.] Indien hij met zijn kortzichtige verstand en kwaadwillige gedachten dit tegenspreekt en er niet van afziet, dan wordt duidelijk dat hij een afgedwaalde of afvallige (murtadd) is of dat hij is omgekocht door Britse ongelovigen. Zelfs indien hij het gebed verricht, op bedevaart gaat en iedere soort aanbidding (‘ibāda) en goedheid verricht, zal hij niet kunnen ontkomen aan dit onheil. Zolang hij niet afziet van hetgeen dat leidt tot ongeloof en hij hiervoor geen berouw toont, kan hij geen moslim zijn. Iedere moslim dient zich te beschermen tegen afvalligheid (het worden van een afvallige) door de zaken die leiden tot ongeloof goed te leren. Hij moet degenen die ongelovig zijn, de ketters die zich voordoen als moslim en de Britse spionnen goed leren kennen om zich te beschermen tegen hun kwaad.

Onze Profeet, de Gezant van Allah (Rasūlullāh) (vrede en zegeningen van Allah zij met hem), heeft bekendgemaakt dat er uit de edele Koran en de eervolle hadīth’s verkeerde, valse betekenissen afgeleid zouden worden en dat er zo 72 afgedwaalde groeperingen onder de moslims zouden ontstaan. De boeken **al-Barīqa** en **al-Hadīqa** hebben de eervolle hadīth waarin dit staat vermeld, overgenomen uit de boeken **Sahīh al-Bukhārī** en **Sahīh Muslim** en hebben deze verklaard. Men dient zich niet te laten misleiden door de boeken en conferenties van de personen die behoren tot deze afgedwaalde groeperingen en die voor de dag komen onder de titel ‘grote islamgeleerde’ of ‘professor in de islamitische theologie’. Men moet er zeer goed op letten om niet in de valkuilen te lopen van deze personen die mensen van hun religie, hun geloof beroven. Naast deze onwetende moslims zijn er ook enerzijds communisten en vrijmetselaars en anderzijds christelijke missionarissen, door de Britten omgekochte wahhabieten en joodse zionisten, die de moslimjeugd met steeds nieuwe methoden proberen te misleiden. Door middel van publicaties en het gebruik van media zoals films, theater, radio- en televisie-uitzendingen en internet, streven ze ernaar om de islam en het geloof (de īmān) te vernietigen. Hiervoor geven ze miljarden uit. De islamgeleerden (moge Allah de Verhevene hen genadig zijn) hebben de nodige antwoorden op al deze kwesties van tevoren opgeschreven en hebben de religie van Allah de Verhevene, het pad van vrede en redding, medegedeeld.

Wij hebben het boek **I'tiqādnāma** ('Het boek van de geloofsleer') uitgekozen van de grote islamgeleerde Mawlānā Khālid al-Baghdādī al-'Uthmānī (moge Allah zijn geheim zegenen) die behoort tot de ware geleerden. Dit boek werd door Hāji Feyzullāh Efendi uit Kemah (Erzincan, Turkije) naar het Turks vertaald onder de titel **Farāid al-fawāid** en werd in het jaar 1312 n.h.^[1] [1894 n.Chr.] gedrukt in Egypte. We hebben deze vertaling vereenvoudigd en het de titel **Geloof en Islam** gegeven. De eerste druk is verschenen in 2019. Om onze toelichtingen te onderscheiden van de oorspronkelijke tekst van dit boek, hebben we deze tussen vierkante haakjes [] geplaatst. Moge oneindige lofprijzing (hamd) en dank (shukr) zijn aan Allah de Verhevene omdat Hij ons heeft toegekend dit boek te publiceren! De oorspronkelijke Perzische versie van deze vertaling is terug te vinden in de bibliotheek van de Universiteit van Istanbul bij het gedeelte "Ibnūl Emīn Mahmūd Kemāl Beğ" onder de naam **I'tikādnāme** en het nummer F. 2639. De Turkse vertaling hiervan heeft de uitgeverij **Hakikat Kitābevi** gedrukt onder de titel **İmān ve İslām**.

De schrijver van het boek **Durr al-mukhtār**, de deugdzame 'Alāuddīn al-Haskafī (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn), zegt aan het einde van het deel 'Het huwelijk van de ongelovige' het volgende: "Als een gehuwd moslimmeisje geen kennis heeft over de islam wanneer ze de bulūgh (de puberteit volgens de islam) bereikt, dan wordt haar huwelijk (nikāh) ongeldig. [Ze wordt een afvallige (murtadd).] Men moet haar de Attributen (Sifāt) van Allah de Verhevene leren. Zij moet het herhalen en zeggen dat ze erin gelooft." Bij het verklaren van dit stuk vermeldt Ibn 'Ābidīn het volgende: "Wanneer een meisje nog een kind is, is ze moslim doordat ze onderworpen is aan de religie van haar ouders. Wanneer ze de puberteit bereikt, behoort ze niet meer tot de religie van haar ouders. Als ze de puberteit bereikt zonder de kennis te bezitten over de grondslagen van de islam, dan wordt ze een afvallige. Zolang ze de zes principes waarin geloofd moet worden niet leert en er niet in gelooft en zolang ze niet gelooft dat het noodzakelijk is om de islam na te leven, is ze niet langer meer moslim, zelfs niet als ze de **kalimat al-tawhīd** (het woord/de belijdenis van eenheid) uitspreekt, dus "**lā ilāha illallāh, Muhammadun Rasūlullāh**" ("er is geen andere god dan Allah, Muhammad is de

[1] N.h. wordt gebruikt ter afkorting van 'na de hijra (emigratie)'. Hiermee wordt de datum aangeduid volgens de islamitische kalender die is begonnen met de emigratie van onze Profeet, Muhammad (vrede zij met hem).

Gezant van Allah”). Ze moet de zes principes die beschreven staan in de ‘**āmantu**’ leren en hierin geloven en ze moet verklaren dat ze de geboden en verboden van Allah de Verhevene aanvaardt.” Uit deze woorden van Ibn ‘Ābidīn wordt begrepen dat wanneer een kāfir (ongelovige, niet-moslim) de kalimat al-tawhīd opzegt en beknopt gelooft in de betekenis ervan, hij op dat moment moslim wordt. Echter, net zoals elke moslim, moet ook hij – zodra hij de mogelijkheid heeft – de principes die beschreven staan in de ‘āmantu’ uit het hoofd leren en zowel de betekenis hiervan als de kennis over de islam die noodzakelijk is voor hem, grondig leren. De ‘āmantu’ luidt als volgt: “**Āmantu billāhi wa-malāikatihī wa-kutubihī wa-rusulihī wa’l-Yawmil-ākhirī wa-bi’l-qadari khayrihī wa-sharrihī minallāhī ta’ālā wa’l-ba’thu ba’d-al-mawti haqqun, ashhadu an lā ilāha illallāh wa-ashhadu anna Muhammadan ‘abduhū wa-rasūluh**” (“Ik geloof in Allah, Zijn engelen, Zijn boeken, Zijn profeten, de Laatste Dag, de voorbeschikking, dat wil zeggen, dat het goede en het kwade van Allah de Verhevene komt en dat de opstanding na de dood waar is. Ik getuig dat er geen andere god is dan Allah en ik getuig dat Muhammad Zijn dienaar en Zijn Gezant is”). Als een moslimkind deze zes principes en de kennis van de islam niet leert en niet zegt dat hij erin gelooft, dan wordt ook hij een afvallige wanneer hij de leeftijd van verstandigheid (‘aql) en geslachtsrijpheid (bulūgh) bereikt. Nadat men īmān heeft (geloof), is het ook verplicht (fard) voor hem om onmiddellijk te vragen naar en te leren over de **kennis van de islam**, dat wil zeggen de verplichtingen (farāid; enk. fard), de verboden (mahārim; enk. harām), de kleine rituele wassing (wudū), de grote rituele wassing (ghusl), hoe het gebed (de salāt) verricht moet worden en de bedekking van de ‘awra (de private lichaamsdelen waarvan het verplicht is ze te bedekken). Voor de persoon aan wie hij dit vraagt is het ook verplicht om hem dit te leren of om een correct boek over de islam aan te raden. Indien hij niemand vindt aan wie hij het kan vragen of een dergelijk boek niet kan vinden, dan is hij verplicht om naar deze te zoeken. Als hij deze verplichting nalaat, wordt hij ongelovig (kāfir). Totdat hij het vindt, wordt het niet kennen van deze zaken als een geldig excuus beschouwd. Iemand die de verplichtingen niet op de voorgeschreven tijden uitvoert en de verboden begaat, zal bestraffing ondergaan in de Hel (de Jahannam). Dit boek, **Geloof en Islam**, bevat uitgebreide informatie over de zes principes van het geloof (īmān). Iedere moslim dient dit boek goed te lezen en ernaar te streven dat ook zijn kinderen en al zijn kennissen het lezen. Informatie over de private lichaamsdelen (de

‘awra) is te vinden op pagina 497.

Wanneer in ons boek de betekenissen van Koranverzen (āyāt; enk. āya) worden weergegeven, staat er “interpretatie van de betekenis”. Dit betekent ‘de betekenis zoals medegedeeld door de tafsīr-geleerden (geleerden die deskundig zijn in de wetenschap van tafsīr, dus de wetenschap van de exegese, de verklaring van de edele Koran)’. De betekenissen van de edele Koranverzen werden immers enkel begrepen door de Gezant van Allah (Rasūlullāh) (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) die deze heeft medegedeeld aan zijn Metgezellen (Sahāba). De tafsīr-geleerden hebben deze eervolle hadīth’s (overleveringen) waarin deze betekenissen staan vermeld, onderscheiden van hadīth’s die verzonnen zijn door huichelaars en ketters – dus madhhabloze geleerden (geleerden die geen madhhab (rechtsschool) volgen) – die zijn omgekocht door Britse ongelovigen. Wanneer ze geen eervolle hadīth’s konden vinden, interpreteerden ze de edele Koranverzen zelf volgens de wetenschap van tafsīr. De interpretaties van degenen die de Arabische taal kennen maar die onwetend zijn over de islam en die geen idee hebben van de tafsīr-wetenschap, kan men geen **tafsīr van de Koran** noemen. Vandaar dat er in een eervolle hadīth het volgende wordt gezegd: **“Degene die de edele Koran interpreteert volgens zijn eigen opvatting, wordt een ongelovige (kāfir).”**

Moge Allah de Verhevene ons allen doen bevinden op het rechte pad dat de geleerden van de ahl al-soenna hebben verkondigd! Moge Hij ons beschermen tegen het misleid worden door de versierde, sluwe leugens van degenen die onwetend zijn over de islam en van madhhablozen en huichelaars die titels dragen zoals ‘grote islamgeleerde’! Āmīn.

Alle boeken die de uitgeverij Hakikat Kitābevi publiceert, worden via het internet in verschillende talen over de hele wereld verspreid.

Milādī
(jaar n.Chr.)
2022

Hijrī shamsī
(zonnejaar n.h.)
1400

Hijrī qamar
(maanjaar n.h.)
1443

INLEIDING

Mawlānā Khālid al-Baghdādī (moge Allah de Verhevene zijn geheim zegenen) heeft alvorens te beginnen aan zijn boek, de 17^e brief uit het 3^e volume van het boek **Maktūbāt** van **Imām al-Rabbānī Ahmad al-Fārūqī al-Sirhindī** (moge Allah hem genadig zijn) overgenomen om zijn boek te voorzien van schoonheid en zegening. **Imām al-Rabbānī** (moge Allah zijn geheim zegenen)^[1] zegt in deze brief het volgende:

“Ik begin mijn brief met de basmala (het uitspreken van “bis-millāhir-rahmānir-rahīm”; in de Naam van Allah, de Barmhartige, de Genadevolle). Moge lofprijzing en dank zijn aan Allah de Verhevene die ons iedere gunst toestuurt en die als grootste gunst ons heeft geëerd door ons moslim te maken en ons waardevol heeft gemaakt door ons te doen behoren tot de gemeenschap (umma) van Muhammad (vrede zij met hem)!

Men moet grondig nadenken en zich realiseren dat het enkel Allah de Verhevene is die iedere gunst toestuurt naar iedereen. Het is uitsluitend Hij die alles doet ontstaan. Degene die al het bestaande op elk moment in bestaan houdt, is enkel Hij. De voortreffelijke en goede eigenschappen van Zijn dienaren behoren tot Zijn genade en zegeningen. Ons leven, verstand, kennis, kracht, gezichtsvermogen, gehoor- en spraakvermogen hebben we allemaal te danken aan Hem. Degene die de ontelbare verschillende gunsten en goedheden toestuurt, is enkel Hij. Hij is het alleen die mensen uit moeilijkheden en van problemen verlost, die smeebeden aanvaardt en leed en onheil wegneemt. Enkel Hij schept en zendt de voorzieningen. Zijn zegening is zo overvloedig, dat Hij van degenen die zonden begaan de voorzieningen niet onthoudt. Hij bedekt zonden zo rijkelijk, dat Hij de buitensporigen die Zijn geboden niet opvolgen en Zijn verboden niet vermijden, niet voor iedereen vernedert en belachelijk maakt en hun beschamende handelingen niet aan anderen toont. Zijn vergeving en barmhartigheid zijn zo groot, dat Hij zich niet haast om degenen die straf en kwelling verdienen te bestraffen. Hij strooit Zijn gunsten en zegeningen zowel over degenen van wie Hij houdt als over degenen van wie Hij niet houdt. Niemand ontzegt Hij iets. Als meest voortref-

[1] Imām al-Rabbānī overleed in 1034 n.h. [1624 n.Chr.].

felijke en meest waardevolle gunst toont Hij het rechte pad, de weg van gelukzaligheid en redding. Hij moedigt aan om niet af te dwalen van dit pad, zodat we naar het Paradijs (de Janna) kunnen gaan. Hij gebiedt ons Zijn geliefde Profeet (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) te volgen, zodat we de eeuwige gunsten en onuitputtelijke vreugden in het Paradijs kunnen bereiken en Zijn tevredenheid en liefde kunnen verkrijgen. Kortom, de gunsten van Allah de Verhevene zijn zo klaar als de zon. De goedheden die ons toekomen van anderen, komen ook van Hem. Het is wederom Hij die anderen aanstelt als tussenpersoon, hen de wil geeft om goedheden te verrichten en hen de kracht, het vermogen geeft om goedheden te kunnen verrichten. Met andere woorden, degene die de gunsten afkomstig van overal en iedereen toestuurt, is enkel Hij. Goedheden en gunsten verwachten van iemand anders dan Hem, is net alsof men een persoon, die iets toevertrouwd heeft gekregen, iets vraagt om hem toe te vertrouwen of alsof men om een aalmoes (sadaqa) vraagt aan een arme. De onwetenden weten net zo goed als de geleerden en degenen die dom zijn weten net zo goed als de intelligente, scherpzinnige personen dat deze uitspraken van ons correct en op hun plaats zijn. Immers, dat wat hier verteld wordt, zijn zaken die voor de hand liggend zijn en waarover men zelfs niet hoeft na te denken.

Het is een plicht van het mens-zijn dat men zoveel als men kan dankbaarheid toont aan Allah de Verhevene die hem deze gunsten stuurt. Het is een plicht, een schuld, die het verstand gebiedt. Echter, het uitdragen van deze dankbaarheid (shukr), die getoond moet worden aan Allah de Verhevene, is geen gemakkelijke taak. Mensen zijn namelijk uit het niets geschapen en zijn zwak, behoeftig, onvolmaakt en gebrekkig. Allah de Verhevene daarentegen bestaat eeuwig en altijd. Hij is vrij van gebreken en onvolkomenheden. Hij is de bezitter van alle superioriteiten. Mensen lijken in geen enkel opzicht op Allah de Verhevene. Kunnen zulke minderwaardige dienaren enige dankbaarheid tonen die past bij de glorie van zo'n verheven Heer? Er zijn immers veel zaken waarvan de mensen denken dat ze mooi en waardevol zijn, maar die Allah de Verhevene als kwalijk beschouwt en afkeurt. Zaken die wij beschouwen als eerbied en dankbaarheid kunnen afgekeurde, verachtelijke zaken zijn. Om deze reden zijn mensen niet in staat om met hun eigen gebrekkige verstand en kortzichtige opvattingen die zaken te vinden, die dankbaarheid en eerbied zouden kunnen uitdrukken tegenover Allah de Verhevene. Zolang de plichten die ertoe dienen om dankbaarheid en eerbied te tonen niet zijn be-

kendgemaakt door Allah de Verhevene, kunnen de zaken waarvan gedacht wordt dat ze ter lofprijzing dienen misschien wel beledigend zijn.

Wel, de dank die de mensen verschuldigd zijn aan Allah de Verhevene, oftewel hun plichten als dienaar, die ze moeten volbrengen met het hart (de qalb), de tong en het lichaam en waarin ze moeten geloven, is medegedeeld door Allah de Verhevene en openbaar gemaakt door Zijn geliefde Profeet (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem). Het geheel van de plichten van een dienaar die Allah de Verhevene heeft getoond en bevolen, wordt **'islam'** genoemd. Dankbaarheid tonen aan Allah de Verhevene wordt gedaan door het pad te volgen waarop Zijn Profeet heeft geweest. Geen enkele vorm van dankbaarheid of aanbidding ('ibāda) die niet overeenkomt met dit pad of die erbuiten valt, wordt aanvaard of goedgekeurd door Allah de Verhevene. Er zijn namelijk veel zaken waarvan de mensen denken dat ze goed en mooi zijn, maar die niet goedgekeurd worden door de islam en waarvan de islam laat weten dat ze verwerpelijk zijn."

Dit betekent dat zij die beschikken over verstand, Muhammad (vrede zij met hem) moeten volgen om dankbaarheid te tonen aan Allah de Verhevene. Zijn pad wordt **islam** genoemd. Iemand die Muhammad (vrede zij met hem) volgt, wordt **moslim** genoemd. Dankbaarheid tonen aan Allah de Verhevene, met andere woorden het volgen van Muhammad (vrede zij met hem), wordt **'ibāda verrichten'** genoemd. De kennis van de islam bestaat uit twee delen: de religieuze kennis en de natuurwetenschappelijke kennis. Hervormers noemen de religieuze kennis **'scholastieke kennis'** en de natuurwetenschappelijke kennis **'rationele kennis'**. De religieuze kennis bestaan ook uit twee delen:

1 - De kennis waar men met het hart in moet geloven. Deze wetenschappen worden **usūl al-dīn** (de principes van de religie) of de kennis van **īmān** (geloof) genoemd. Kort gezegd betekent **īmān** het geloven in de zes principes die Muhammad (vrede zij met hem) heeft medegedeeld, het aanvaarden van de islam en het vermijden uit te spreken of te gebruiken van de zaken die een teken van ongelof (kufr) zijn. Iedere muslim moet de zaken die een teken zijn van ongelof leren en deze vermijden. Degene die īmān heeft (gelooft), wordt een **moslim** genoemd.

2 - De kennis van de daden van aanbidding ('ibādāt; enk. 'ibāda) die met het lichaam of met het hart uitgevoerd of vermeden moeten worden. De leringen waarvan het bevolen werd om ze uit te voeren, worden **fard** (verplichting) genoemd en de leringen

waarvan het bevolen werd om ze te vermijden, worden **harām** (verboden) genoemd. Deze kennis wordt **furū’ al-dīn** (de ‘takken’ oftewel details van de religie), de **ahkām al-islāmiyya** (islamitische voorschriften) of de **kennis van de islam** genoemd.

[Datgene wat als eerst noodzakelijk is voor iedereen, is het uitspreken van de **kalimat al-tawhīd** (het woord/de belijdenis van eenheid) en het geloven in de betekenis ervan. De **kalimat al-tawhīd** luidt als volgt: “**Lā ilāha illallāh Muhammadun Rasūlullāh.**” De betekenis hiervan is: “Allah bestaat en is enig. Muhammad (vrede zij met hem) is Zijn Gezant.” Hierin geloven betekent ‘īmān hebben (geloven)’ en ‘moslim zijn’. Iemand die gelooft, wordt een **mu’min** (gelovige) en **moslim** genoemd. Het geloof moet voortdurend zijn. Daarom moet men vermijden handelingen uit te voeren die leiden tot ongelof of zaken te gebruiken die een teken van ongelof zijn.

De edele Koran is het Woord (de **Kalām**) van Allah. Allah de Verhevene heeft de edele Koran naar Muhammad (vrede zij met hem) gezonden middels de engel genaamd **Jabrāīl** (Gabriël) (vrede zij met hem). De woorden van de edele Koran zijn in het Arabisch, maar het is Allah de Verhevene die deze woorden naast elkaar heeft gerangschikt. De Arabische woorden in de edele Koran zijn neergezonden in de vorm van verzen (**āyāt**), dus als letters en woorden die zijn gerangschikt door Allah de Verhevene. De betekenissen van deze letters en woorden dragen het Goddelijke Woord (de **Kalām al-Ilāhī**). Deze letters en woorden worden de **Koran** genoemd. De betekenissen die het Goddelijke Woord weergeven, worden ook aangeduid als Koran. Deze Koran die het Goddelijke Woord is, is niet geschapen. Het is net als de andere Attributen van Allah de Verhevene zonder begin en eeuwig. **Jabrāīl** (vrede zij met hem) kwam elk jaar één keer langs om de tot dan toe neergezonden edele Koran op te lezen – volgens de volgorde op de Welbewaarde Tafel (de **Lawh al-Mahfūz**) – waarop onze Profeet het herhaalde. In het jaar dat onze Profeet naar het hiernamaals (de **ākhirā**) zou overgaan, kwam hij twee keer en reciteerden zij de edele Koran volledig. Onze Profeet en het merendeel van de Metgezellen hadden de gehele edele Koran uit het hoofd geleerd. In het jaar dat onze Profeet naar het hiernamaals was overgegaan, verzamelde de kalief **Abū Bakr al-Siddīq** degenen die de edele Koran uit het hoofd kenden en liet hij hetgeen dat opgeschreven was van de edele Koran bijeenbrengen om door een commissie de gehele edele Koran te laten opschrijven. Op deze manier ontstond er een boek dat **mushaf** (gebonden exemplaar

van de edele Koran) wordt genoemd. 33.000 Metgezellen hebben op basis van overeenstemming verklaard dat iedere letter van deze mushaf exact op zijn juiste plaats staat.

De uitspraken van Muhammad (vrede zij met hem) worden **eervolle hadīth's** (overleveringen) genoemd. Van deze eervolle hadīth's worden degenen waarvan de betekenis van Allah de Verhevene is maar de bewoording van Muhammad (vrede zij met hem), **hadīth al-qudsī** genoemd. Er zijn veel hadīth-boeken, waaronder de bekende boeken **Sahīh al-Bukhārī** en **Sahīh Muslim**.

Van de geboden van Allah de Verhevene worden de zaken waarin men moet geloven **īmān** genoemd; deze die uitgevoerd moeten worden, worden **fard** (verplichting) genoemd en deze die vermeden moeten worden, worden **harām** (verboden) genoemd. De verplichtingen en verboden worden tezamen de **ahkām al-islāmiyya** (islamitische voorschriften) genoemd. Iemand die niet gelooft in ook maar één van de leringen van de islam, wordt een **kāfir** (ongelovige) genoemd.

Datgene wat als tweede noodzakelijk is voor de mens, is het zuiveren van zijn hart. Onder het woord 'hart' verstaat men twee zaken. Iedereen noemt het stuk vlees dat zich bevindt in onze borst 'hart'. Dit stuk vlees dat 'hart' wordt genoemd, hebben dieren ook. De tweede soort hart (de qalb) is het hart dat zich bevindt in dit stuk vlees en dat niet kan worden waargenomen. Het begrip 'hart' dat in religieuze boeken wordt vermeld, is dit hart. De verblijfplaats van de kennis van de islam is dit hart. Het is ook dit hart dat gelooft of niet gelooft. Een hart dat gelooft, is rein. Een hart dat niet gelooft, is onrein en dood. Het is onze eerste plicht om eraan te streven dat ons hart rein wordt. Het verrichten van daden van aanbidding, en dan voornamelijk het uitvoeren van het gebed en het opzeggen van istighfār (smeekebede voor vergiffenis), reinigt het hart. De verboden zaken uitvoeren schaadt het hart. Onze Profeet heeft gezegd: **“Zeg veel istighfār op! Allah de Verhevene zal degene die de smeekebede (du'ā) van istighfār blijft oplezen, beschermen tegen ziekten en elk probleem. Hij zal hem voorzieningen geven van waar hij het nooit verwacht.”** 'Istighfār' betekent het opzeggen van **“astaghfirullāh”** (“ik vraag Allah om vergiffenis”). Opdat smeekebeden aanvaard worden, moet degene die het opzegt moslim zijn; hij moet berouw tonen voor zijn zonden en terwijl hij de smeekebede opzegt moet hij zich bewust zijn van de betekenis ervan en erin geloven. De smeekebede die verricht wordt met een verduisterd hart, wordt niet aanvaard. Wanneer iemand een smeekebede drie keer opzegt en de vijf dagelijkse gebeden

blijft uitvoeren, dan wordt ook zijn hart gereinigd en begint het de smeekbede op te zeggen. De smeekbede die enkel met de tong wordt uitgesproken zonder dat het hart het opzegt, heeft geen nut.

De religieuze kennis die wordt verkondigd door de islam is de kennis die staat geschreven in de boeken van de geleerden van de **ahl al-soenna**. Indien een persoon onder de leringen van het geloof en de islam, die zijn medegedeeld door de geleerden van de ahl al-soenna, niet gelooft in één van de **nusūs** (bronteksten; enk. nass) – dus de edele Koranverzen en eervolle hadīth's – met een duidelijke betekenis, dan wordt hij een **kāfir** (ongelovige). Als hij verbergt dat hij niet gelooft, wordt hij een **munāfiq** (huichelaar) genoemd. Als hij zowel zijn ongeloof verbergt alsook de moslims probeert te misleiden door zich voor te doen als een moslim, dan wordt hij een **zindiq** (ketter) genoemd. Als hij verkeerd gelooft doordat hij de bronteksten met een onduidelijke betekenis verkeerd interpreteert, dan wordt hij geen ongelovige. Hij zal echter wel naar de Hel gaan, omdat hij is afgedwaald van het rechte pad van de ahl al-soenna. Aangezien deze persoon gelooft in de bronteksten met een duidelijke betekenis, zal hij niet eeuwig bestraft worden; hij zal uit de Hel gehaald worden en in het Paradijs worden geplaatst. Zulke personen worden **ahl al-bid'a** (mensen van de innovatie) of **afgedwaalde groeperingen** genoemd. Er bestaan 72 verschillende afgedwaalde groeperingen. Geen enkele van de uitgevoerde daden van aanbidding ('ibādāt) van de afgedwaalde groeperingen, ongelovigen of afvalligen, alsook hun goedheden en diensten die zij verrichten voor de mensen, zal aanvaard worden. Ze zullen nutteloos zijn in het hiernamaals. De moslims met een correct geloof worden **ahl al-soenna wa'l-jamā'a** (volgers van de soenna en de gemeenschap) of **soennieten** genoemd. Degenen die soenniet zijn, zijn onderverdeeld in vier rechtsscholen (madhāhib) wat betreft de uitvoering van aanbidding. [Het begrip madhhab (mv. madhāhib) betekent in de context van de islamitische rechtswetenschap (fiqh) 'rechtsschool', en in de context van de wetenschap van de geloofsleer (kalām) 'geloofsrichting'.] Zij die deze vier rechtsscholen volgen, weten van elkaar dat ze behoren tot de ahl al-soenna en houden van elkaar. Iemand die niet één van de vier rechtsscholen volgt, behoort niet tot de ahl al-soenna. Dat degene die niet tot de ahl al-soenna behoort ongelovig is of behoort tot de ahl al-bid'a, staat samen met de bewijzen ervan geschreven in de brieven van Imām al-Rabbānī, voornamelijk in de 286e brief uit het 1e volume van zijn **Maktūbāt**, in Tahtāwī's toelichting (hāshiya) op **Durr al-mukhtār** bij het gedeelte 'Zabāyih' en in het boek **al-Basāir li-**

munkirī al-tawassuli bi-ahl al-maqābir. Deze laatste twee boeken zijn in het Arabisch. Het laatste boek werd geschreven en gedrukt in India en werd in 1395 n.h. [1975 n.Chr.] en later door de uitgeverij Hakikat Kitābevi in Istanbul verschillende keren offset gedrukt.

Wanneer personen die daden van aanbedding verrichten volgens een van de vier rechtsscholen zonden begaan of gebreken hebben in hun daden van aanbedding en berouw tonen, dan zullen hun zonden vergeven worden. Als ze geen berouw tonen, zal Allah de Verhevene, indien Hij het wil, hen vergeven en hen helemaal niet in de Hel plaatsen. Indien Hij het wil, zal Hij hen bestraffen in evenredigheid met hun zonden, maar uiteindelijk zullen ze toch verlost worden van de bestraffing. Zij die niet geloven in ook maar één van de leringen met een duidelijke betekenis die noodzakelijk bekend zijn in de islam, dus die zelfs onwetenden hebben gehoord, zullen eeuwig bestraft worden in de Hel. Zij worden **kāfir** (ongelovig) en **murtadd** (afvallig) genoemd.

Er zijn twee soorten ongelovigen, namelijk degenen met een geopenbaard boek en degenen zonder een geopenbaard boek. Een moslim die later ongelovig is geworden doordat hij uit de islam is getreden, wordt een **afvallige** genoemd. Wanneer Ibn ‘Ābidīn (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) schrijft over ‘degenen met wie het huwelijk verboden is omwille van shirk (afgoderij, dus een deelgenoot, partner toekennen aan Allah)’ zegt hij het volgende: “Afvalligen, mulhidūn (afvalligen die denken dat ze moslim zijn), kettters (zanādiq), vuuraanbidders (majūs), afgodendienaren, de oud-Griekse filosofen, huichelaars (munāfiqūn), aanhangers van de 72 groeperingen die door hun buitensporigheden ongelovig zijn geworden, en personen die behoren tot [het brahmanisme, het boeddhisme,] de bātiniyya, de ibāhiyya en de druzen, zijn allen ongelovigen zonder een geopenbaard boek.” Hetzelfde geldt voor communisten en vrijmetselaars. De christenen en joden die geloven in de **Tawrāt** (de Thora) en de **Injīl** (het Evangelie), die zijn neergezonden maar later door mensen zijn veranderd en vervalst, zijn ongelovigen met een geopenbaard boek. [Zij worden ‘ahl al-kitāb’, dus aanhangers van een boekreligie genoemd.] Indien zij geloven dat een bepaald schepsel een ‘Goddelijke Attribuut’ bezit, dan worden ze **mushrik** (polytheïst). De **Sifāt al-Dhātiyya** (de Attributen van het Wezen) en de **Sifāt al-Thubūtiyya** (de Vaste Attributen) van Allah de Verhevene worden de **Sifāt al-Ulūhiyya** (de Goddelijke Attributen) genoemd.

Als een ongelovige – met of zonder geopenbaard boek – mos-

lim wordt, zal hij verlost worden van het gaan naar de Hel. Hij wordt een zondeloze, reine moslim. Hij dient echter een **soennitische** moslim te worden. ‘Een soennitische moslim worden’ houdt in dat men een boek van een van de geleerden van de ahl al-soenna (moge Allah de Verhevene hen genadig zijn) leest en de kennis die erin staat leert en dat zijn geloof, uitspraken en daden hiermee overeenkomen. Of een persoon in deze wereld (de dunyā) een moslim is of niet, kan afgeleid worden uit zijn duidelijke uitspraken en daden die hij doet zonder dat er sprake is van een noodzaak of dwang. Of deze persoon met of zonder geloof (īmān) naar het hiernamaals overgaat, wordt duidelijk bij zijn laatste adem. Als een moslim – man of vrouw – die een grote zonde heeft begaan, berouw toont (tawba verricht) met een rein hart, zullen zijn of haar zonden zeker vergeven worden. Hij of zij zal geheel gereinigd zijn van zonden. Wat **tawba** (berouw) inhoudt en hoe berouw getoond moet worden, staat uitvoerig beschreven in boeken over de grondslagen van de islam (‘ilmihāl-boeken), zoals dit boek **Geloof en Islam**, het boek **Se’âdet-i Ebediyye** en de Engelse vertaling hiervan **Endless Bliss**.]

OPMERKING: Missionarissen trachten het christendom te verspreiden, de joden de Talmoed en de uitgeverij Hakikat Kitābevi in Istanbul tracht de islam te verspreiden. De vrijmetselaars streven er op hun beurt naar om de religies ongedaan te maken. Wie beschikt over verstand en kennis en gewetensvol is, zal begrijpen en inzien welke van deze de juiste is. Door te helpen dit te verspreiden, zal hij ervoor zorgen dat mensen in deze wereld (de dunyā) en in het hiernamaals (de ākhira) de gelukzaligheid zullen bereiken.

Vandaag de dag zijn de moslims over de wereld in drie groepen verdeeld. De eerste groep bestaat uit de ware moslims die zich bevinden op het pad van de eervolle Metgezellen. Zij worden **ahl al-soenna** (volgers van de soenna), **sunnī** (soenniet) en ook wel de **firqa al-nājiyya** (groep die gered zal worden van de Hel) genoemd. De tweede groep bestaat uit degenen die vijandig zijn tegenover de eervolle Metgezellen. Zij worden **shī’ī** (sjiiet) en de **firqa al-dālla** (afgedwaalde groep) genoemd. De derde groep bestaat uit degenen die zich vijandig opstellen tegenover zowel de soennieten als de sjiieten. Zij worden **wahhābī** (wahhabet) en **najdī** genoemd, omdat ze voor het eerst verschenen in de stad Najd (of Nadjd) in Arabië. Ze worden ook wel de **firqa al-mal’ūna** (vervloekte groep) genoemd, omdat ze moslims ongelovig noemen. Dit staat beschreven in onze boeken **Se’âdet-i Ebediyye** en **Kiyâmet ve Âhret** [en

respectievelijk de Engelse vertalingen: **Endless Bliss** en **Advice for the Muslim**]. Onze Profeet heeft degenen die zulke uitspraken doen vervloekt. Het zijn de joden en de Britten die de moslims hebben verscheurd in deze drie groepen.

Elke gelovige (mu'min) dient te allen tijde **“lā ilāha illallāh”** (“er is geen andere god dan Allah”) op te zeggen ter zuivering van zijn nafs (ziel van begeerte, eigen-ik), dus om zich te zuiveren van de onwetendheid en de zonden die eigen zijn aan zijn natuur. En ter reiniging van zijn hart (qalb), dus om zich te verlossen van de sporen van ongeloof (kufr) en zonden die ontstaan door zijn ziel van begeerte, de duivel (shaytān), slechte vrienden en schadelijke, verdorven boeken, dient hij **“astaghfirullāh”** (“ik vraag Allah om vergiffenis”) op te zeggen. De smeekbeden van degene die de islam naleeft en berouw toont voor zijn zonden, zullen aanvaard worden. Indien iemand het gebed niet verricht, kijkt naar vrouwen die onbedekt zijn of naar degenen wiens ‘awra (de private lichaamsdelen waarvan het verplicht is ze te bedekken) onbedekt zijn, en eet en drinkt van dat wat verboden (harām) is, dan is het duidelijk dat hij de islam niet naleeft. Zijn smeekbeden zullen niet aanvaard worden. Gelieve de toevoeging op de laatste pagina te lezen!

*Voordat je het rijk van dit lichaam kwijtraakt,
en het wiel van het lot dit gebouw wegvaagt.*

*Terwijl verschijning en betekenis samen zijn te vinden,
en de twee werelden zich in jouw handen bevinden,*

*Moet je de liefde voor het wereldse uit je hart verdrijven!
Zodat je uit de wereld der zielen berichten kunt verkrijgen.*

*Vermijd de verboden en let erop dat je de verplichtingen uitvoert, te allen tijde!
Als je de verplichtingen niet uitvoert, zal dit tot je ondergang leiden!*

GELOOF en ISLAM

In dit boek **IʿTIQĀDNĀMA** wordt een eervolle hadīth van de Gezant van Allah (Rasūlullāh) (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) verklaard die het **geloof** en de **islam** vermeldt. Ik hoop dat middels de zegening van deze eervolle hadīth het geloof van de moslims vervolledigd [versterkt] zal worden en dat ze zo recht-schapenheid en gelukzaligheid zullen bereiken en dat het zal leiden tot de redding van deze Khālid (moge Allah zijn geheim zegenen), wiens fouten en zonden talrijk zijn.

Mijn mooie geloof in Allah de Verhevene, die niets nodig heeft, wiens vrijgevigheid en gunsten overvloedig zijn en die uiterst mededogend is met Zijn dienaren, is als volgt: Moge Hij de ongepaste woorden van deze arme Khālid, wiens beloning gering is en zijn hart zwart, vergeven en zijn gebrekkige daden van aanbidding aanvaarden! Moge Hij ons beschermen tegen het kwaad van de leugenachtige, misleidende duivel (shaytān) [en tegen het misleid worden door de valse, verkeerde uitspraken en teksten van de vijanden van de islam] en ons gelukkig maken! De meest Barmhartige der barmhartigen en de meest Vrijgevige der vrijgevigigen is enkel Allah de Verhevene.

De islamgeleerden hebben gezegd dat iedere moslim – man of vrouw – die **mukallaf** (religieus verantwoordelijk) is, oftewel die de leeftijd van verstandigheid (‘aql) en geslachtsrijpheid (bulūgh) heeft bereikt, [Allah de Verhevene moet kennen en dus] de Attributen van het Wezen (Sifāt al-Dhātiyya) en de Vaste Attributen (Sifāt al-Thubūtiyya) van Allah de Verhevene correct moet weten en erin moet geloven. Dit is hetgeen dat als eerst verplicht (fard) is voor iedereen. Het niet weten is geen excuus, maar een zonde. Dat Khālid ibn Ahmad al-Baghdādī dit boek schrijft, is niet om te tonen dat hij beter en geleerder zou zijn dan anderen of om bekend te worden, maar om een nagedachtenis, een dienst achter te laten. Moge Allah de Verhevene deze onbekwame Khālid^[1] en alle moslims te hulp komen met Zijn Kracht en met de hulp van de gezegende ziel van Zijn Gezant! Āmīn.

[De **Sifāt al-Dhātiyya** (de Attributen van het Wezen) van Allah de Verhevene zijn er zes. Deze zijn: **Wujūd** (Bestaan), **Qidam**

[1] Khālid al-Baghdādī overleed in 1242 n.h. [1826 n.Chr.] te Damascus.

(Oereeuwigheid, Beginloosheid), **Baqā'** (Eeuwigheid, Eindeloosheid), **Wahdāniyya** (Eenheid), **Mukhālafatun lil-hawādith** (Geen gelijkenis met de schepping) en **Qiyāmu bi-nafsihī** (Onafhankelijkheid). Wujūd betekent 'uit zichzelf bestaan'. Qidam betekent 'dat er aan Zijn bestaan niets is voorafgegaan, dat Zijn bestaan geen begin heeft'. Baqā' betekent 'dat Zijn bestaan eeuwig is en nooit zal verdwijnen'. Wahdāniyya betekent 'in geen enkel opzicht een deelgenoot (sharīk) of gelijke hebben'. Mukhālafatun lil-hawādith betekent 'dat Hij in niets en in geen enkel opzicht op een schepsel lijkt'. Qiyāmu bi-nafsihī betekent 'dat Zijn bestaan uit Zichzelf is en dat Hij niets nodig heeft om altijd te bestaan'. Geen enkele van deze zes Attributen is bij een van de schepsels terug te vinden. Noch hebben ze in enig opzicht een verband met de schepsels. Sommige geleerden hebben gezegd dat Wahdāniyya en Mukhālafatun lil-hawādith hetzelfde zijn en dat er dus vijf **Attributen van het Wezen** zijn.]

Alles buiten Allah de Verhevene wordt **mā-siwā** (zaken buiten Allah de Verhevene) of **'ālam** (wereld, de totaliteit van alle schepsels) genoemd. Tegenwoordig gebruikt men hiervoor het begrip **natuur**. Alle werelden waren niet-bestaand. Ze zijn allemaal geschapen door Allah de Verhevene. Het bestaan van alle werelden is mogelijk (mumkin) en ze zijn nadien geschapen (hādith). Met andere woorden, ze kunnen ontstaan terwijl ze voordien niet bestonden en verdwijnen terwijl ze bestaand waren, en ze zijn ontstaan terwijl ze voordien niet-bestaand waren. Dit wordt medege-deeld in de eervolle hadīth: **“Allah de Verhevene was bestaand. Verder bestond er niets.”**

Een tweede bewijs dat aantoont dat de wereld nadien is geschapen, is het feit dat de wereld steeds verandert. Alles verandert. Echter, dat wat oereeuwig (qadīm) is, verandert nooit. Dit geldt voor het Wezen (Dhāt) [dus Hijzelf] en de Attributen (Sifāt) van Allah de Verhevene. Deze veranderen nooit. [In de wereld daarentegen veranderen bij fysische processen de toestanden van materies. Bij chemische reacties verandert de essentie, de structuur van materies. We zien dat materies verdwijnen en in andere materies worden omgezet. Vandaag de dag is bekend dat bij atoomveranderingen en kernreacties ook de materies, de elementen verdwijnen en omgezet worden in energie.] Dat de werelden zo veranderen en uit elkaar voortkomen, kan niet uit het oneindige verleden gekomen zijn. Ze moeten een begin hebben en voortgekomen zijn uit de eerste materies, dus elementen die uit het niets zijn geschapen.

Een ander bewijs dat aantoonde dat het bestaan van de wereld mogelijk (*mumkin*) is, dus dat het kan ontstaan terwijl het voordien niet-bestaand was, is het feit dat de wereld nadien geschapen (*hādīth*) is; met andere woorden, dat alles is ontstaan terwijl het voordien niet bestond. [Wujūd betekent ‘bestaan’. Er zijn drie soorten wujūd. De eerste is **wājib al-wujūd** (het noodzakelijke bestaan). Dat wil zeggen, de wujūd wiens bestaan noodzakelijk is. Het bestaat altijd. Een vroegere of een latere niet-bestaan is voor dit noodzakelijke bestaan onmogelijk. Enkel Allah de Verhevene is wājib al-wujūd. De tweede is **mumtani’ al-wujūd** (het onmogelijke bestaan). Met andere woorden, het kan niet bestaan. Het moet altijd niet-bestaand zijn. Dit geldt voor een sharīk al-bārī (deelgenoot van Allah de Verhevene). Dat wil zeggen dat een partner van Allah de Verhevene, een tweede god zoals Allah de Verhevene niet kan bestaan. De derde is **mumkin al-wujūd** (het mogelijke bestaan). Met andere woorden, het kan of bestaan of niet bestaan. Alle werelden, schepsels vallen hieronder. Het tegenovergestelde van het woord **wujūd** is het woord ‘**adam**. ‘Adam betekent ‘het niet-bestaan’. De werelden – dus alles – waren niet-bestaand voordat ze onstonden. Ze bestonden dus niet.]

Er bestaan twee soorten mawjūd (bestaand iets): de eerste is **mumkin** (mogelijk) en de tweede is **wājib** (noodzakelijk). Indien het bestaande enkel het mogelijke bestaan zou zijn en er geen noodzakelijk bestaan zou zijn, dan zou er niets kunnen bestaan. [Immers, ontstaan terwijl het voordien niet bestond, is een verandering, een gebeurtenis. Volgens onze natuurkundige kennis is het zo dat er op elk object een kracht van buitenaf invloed moet uitoefenen, opdat er een gebeurtenis optreedt bij dit object. Deze krachtbron moet bestaan vóór dit object.] Om deze reden kan een bestaand iets waarvan het bestaan mogelijk is, niet uit zichzelf ontstaan en blijven voortbestaan. Als een kracht hier geen invloed op uitgeoefend zou hebben, zou het altijd niet-bestaand zijn gebleven. Het zou niet kunnen zijn ontstaan. Iets dat zichzelf niet kan doen ontstaan, kan uiteraard andere dingen waarvan het bestaan mogelijk is ook niet doen ontstaan, oftewel scheppen. Datgene wat het mogelijke schept, moet een noodzakelijk bestaan zijn. Het feit dat de wereld bestaat, toont aan dat er een schepper bestaat die deze uit het niets heeft doen ontstaan. Men ziet dat de enige Schepper van al het mogelijke enkel het noodzakelijke bestaan kan zijn dat niet nadien geschapen is en wiens bestaan niet mogelijk is, maar die altijd bestaand is. Hij is ooreeuwig (*qadīm*); Hij heeft dus altijd

bestaan. ‘Het noodzakelijke bestaan’ betekent dat Zijn bestaan niet komt door een ander, maar enkel uit Zichzelf. Hij is dus altijd Zelfbestaand. Hij is niet geschapen door iets of iemand anders. Indien dit niet het geval zou zijn, zou Zijn bestaan mogelijk zijn en zou Hij nadien en door iemand anders geschapen moeten zijn. Dit is echter een conclusie dat in tegenspraak is met wat hierboven werd beschreven. In het Perzisch betekent **Khudā** ‘altijd uit Zichzelf bestaand’, dus oereeuwig. [Meer uitgebreide informatie is te vinden in hoofdstuk 6 van deel 1 van dit boek, op pagina 111. Gelieve het ook daar te lezen!]

We zien dat de werelden zich in een verbazingwekkende orde bevinden. In de wetenschap worden er elk jaar nieuwe aspecten van deze orde ontdekt. De Schepper van deze orde moet **Hayy** (Levend), **‘Alim** (Wetend), **Qādir** (Machtig), **Murīd** (Willend), **Samī** (Horend), **Basīr** (Ziend), **Mutakallim** (Sprekend) en **Khāliq** (Scheppend) zijn. Immers, sterven, onwetend zijn, onvermogen, iets gedwongen doen, doofheid, blindheid en niet kunnen spreken, zijn elk een gebrek en beschamende zaken. Het is onmogelijk dat Degene die dit universum, deze wereld in zo’n orde heeft geschapen en deze beschermt tegen verdwijning, zulke gebrekkige eigenschappen bezit.

[Elk schepsel, van de atomen tot de sterren, is geschapen volgens bepaalde berekeningen en wetten. De orde die we ontdekken in de fysische, chemische, astronomische en biologische wetten en verbanden, brengt het verstand in verbazing. Zelfs Darwin moest het volgende toegeven: “Wanneer ik denk aan de orde en subtiliteiten in de bouw van het oog, is het net alsof ik mijn verstand ga verliezen van verbazing.” Lucht is een mengsel van 78% stikstof, 21% zuurstof en 1% edele gassen. Het is geen samengestelde stof, maar een mengsel. Als het zuurstofgehalte meer dan 21% zou zijn, zou het onze longen verbranden. Als het minder dan 21% zou zijn, zou het de voedingsstoffen in het bloed niet kunnen verbranden. Mensen en dieren zouden dan niet kunnen leven. Deze hoeveelheid van 21% verandert nergens, ook niet wanneer het regent. Dit is een grote gunst. Wijst dit niet op het bestaan, de macht en barmhartigheid van Allah de Verhevene? Vergeleken met deze wonderbaarlijkheid stelt de bouw van het oog vrijwel niets voor. Hoe zou het kunnen dat de Schepper van alle wetten, complexe berekeningen en formules, die worden onderwezen tijdens natuurwetenschappelijke lessen, gebrekkige attributen bezit?]

Daarbij vinden we de genoemde Attributen van perfectie ook terug bij Zijn schepsels. Hij heeft ze geschapen bij Zijn schepsels.

Als Hij deze Attributen zelf niet zou bezitten, hoe zou Hij ze dan kunnen scheppen bij de schepsels? Als Hij ze zelf niet zou bezitten, zouden Zijn schepsels superieur zijn aan Hem.

Wederom stellen we dat de Schepper van de werelden alle superieure Attributen van perfectie moet bezitten en dat Hij geen enkele van de gebrekkige attributen kan hebben. Immers, iets dat gebrekkig, onvolmaakt is, kan geen God, geen Schepper zijn.

Deze rationele bewijzen terzijde gelaten; ook de edele Koranverzen en eervolle hadīth's vermelden duidelijk dat Allah de Verhevene Attributen van perfectie bezit. Het is niet toegestaan hierover twijfels te hebben. Hierover twijfelen leidt tot ongelof (kufr). Zijn acht Attributen van perfectie die hierboven zijn vermeld, worden de **Sifāt al-Thubūtiyya** (de Vaste Attributen) genoemd. Met andere woorden, de Vaste Attributen van Allah de Verhevene zijn er acht. Allah de Verhevene bezit alle Attributen van perfectie. Er is geen enkele tekortkoming, wanorde of verandering in Zijn Wezen, Attributen en Doen. De **Attributen van het Wezen** en de **Vaste Attributen** worden de **Sifāt al-Ulūhiyya** (de Goddelijke Attributen) genoemd. Wie gelooft dat een schepsel een Goddelijk Attribuut bezit, wordt een **mushrik** (polytheïst).

– 3 –

DE ZUILEN VAN DE ISLAM

We beginnen nu de gezegende uitspraak van onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) te verklaren met de hulp van Allah de Verhevene, die alle werelden elk moment in bestaan houdt, die elk moment hādir en nāzir (buiten tijd en ruimte aanwezig en ziend) is, en die de schenker is van alle goedheden en gunsten.

Onze geliefde en grote voorbeeld ‘Umar ibn al-Khattāb (moge Allah tevreden zijn met hem), die een dappere kalief was van de moslims, die een van de superieuren van de eervolle Metgezellen was en die bekendstond als iemand die altijd de waarheid sprak, heeft het volgende verteld:

“Het was zo’n dag dat enkele van ons van de eervolle Metgezellen in de aanwezigheid en in de dienst waren van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem).” Die dag, dat uur was zo eervol, zo waardevol; een dag als geen ander. Die dag werd hen verleend om geëerd te worden met het aanwezig zijn in het gezelschap, de nabijheid van de Gezant van Allah en om zijn

gezegende gezicht te zien, dat voeding was voor de ziel (rūh) en dat vreugde en plezier gaf aan het leven. Om de eer en de waarde van deze dag uit te kunnen drukken, zei hij: “Het was zo’n dag dat ...” Is het mogelijk om zo’n eervol en waardevol moment te vinden zoals de dag waarop het werd verleend om Jabrāil (Gabriël) (vrede zij met hem) in een menselijke gedaante te zien, om zijn stem te horen en om de kennis die dienaren nodig hebben op een uitstekende en duidelijke wijze te horen uit de gezegende mond van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem)?

“Op dat moment kwam er een persoon naar ons toe, zoals de opkomst van de maan. Zijn kleding was zeer wit en zijn haren erg zwart. Er waren aan hem geen sporen te zien van een reiziger, zoals stof of zweet. Geen van ons van de Metgezellen van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) kende hem.” Met andere woorden, het was niet iemand die we eerder hadden gezien of kenden. “Hij ging zitten in de aanwezigheid van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem). Hij plaatste zijn knieën tegen zijn gezegende knieën.” Degene die was gekomen, was de engel genaamd Jabrāil. Hij had een menselijke gedaante aangenomen. Hoewel deze manier van zitten van Jabrāil (vrede zij met hem) niet lijkt te passen bij de goede manieren (adab), geeft deze houding van hem iets belangrijks weer. Het toont namelijk aan dat het niet juist is om zich te schamen voor het leren van religieuze kennis en dat trots en arrogantie niet bij een onderwijzer passen. Dat iedereen datgene wat hij wil leren over de islam vrijuit en zonder zich te schamen aan onderwijzers hoort te vragen, heeft Jabrāil (vrede zij met hem) met deze houding van hem duidelijk gemaakt aan de eervolle Metgezellen. Het is immers niet juist om zich te schamen bij het leren van de islam of bij het nakomen, onderwijzen of leren van de rechten van Allah de Verhevene.

“Die nobele persoon plaatste zijn handen op de gezegende knieën van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem). Hij vroeg aan de Gezant van Allah: **‘O Gezant van Allah! Vertel me over de islam.’**”

Volgens het woordenboek betekent **islam** ‘zich met gebogen hoofd overgeven’. De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) heeft als volgt verklaard dat het woord ‘islam’ de benaming is voor de vijf basispilaren van de islam:

De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) heeft gezegd:

1 – De eerste zuil van de islam is **het uitspreken van de kalimat al-shahāda** (de geloofsbelijdenis). Het uitspreken van de geloofsbelijdenis betekent het opzeggen van **“Ashhadu an lā ilāha illallāh wa-ashhadu anna Muhammadan ‘abduhū wa-rasūluh”** (“Ik getuig dat er geen andere god is dan Allah en ik getuig dat Muhammad Zijn dienaar en Zijn Gezant is”). Dat wil zeggen, iemand die de leeftijd van verstandigheid (‘aql) en geslachtsrijpheid (bulūgh) heeft bereikt en kan spreken, moet het volgende uitspreken en erin geloven met een volledig overtuigd hart: **“Op aarde en in de hemel is er niets of niemand buiten Hem, die het recht heeft om aanbedding voor te verrichten en die waardig is om aanbeden te worden. De Ware Aanbedene is enkel Allah de Verhevene.”** Hij is het noodzakelijke bestaan. Hij bezit iedere superioriteit. Hij heeft geen enkel gebrek. Zijn naam is **Allah.**” En evenzo, die verheven persoon met een rooskleurige huid; een roodachtig wit, stralend en liefelijk gezicht; donkere wenkbrauwen en donkere ogen; die een gezegend breed voorhoofd had en een mooi karakter; wiens schaduw niet op de grond viel; die lieflijk sprak; die Arabier werd genoemd omdat hij werd geboren in Mekka, in Arabië; en die afstamde van de Hashemieten, genaamd **Muhammad, de zoon van ‘Abdullāh, is de dienaar en Gezant (Rasūl), dus de Profeet van Allah de Verhevene.**” Hij was de zoon van de edele Āmina, dochter van Wahab. Hij kwam ter wereld in de stad Mekka [in het ochtendgloren van maandag 20 april in het jaar 571 n.Chr.]. Toen hij veertig jaar was, werd hem medegedeeld dat hij een profeet is. Dit jaar wordt het **jaar van de bi’t̤ha** (aankondiging van profeetschap) genoemd. Hierna nodigde hij in Mekka, gedurende dertien jaar, de mensen uit tot de islam. Op bevel van Allah de Verhevene emigreerde hij naar de stad Medina. Daar verspreidde hij de islam in alle richtingen. Hij overleed tien jaar na de emigratie (hijra) in Medina, op maandag 12 rabī’ al-awwal (de derde maand volgens de islamitische maankalender), dus in juni 632 n.Chr. [Volgens historici ging hij, tijdens zijn emigratie van de eervolle stad Mekka naar de verlichte stad Medina, in het jaar 622 n.Chr. op donderdag 27 safar (de tweede maand volgens de islamitische maankalender) tegen de avond de grot van de berg Thawr in. Hij verliet de grot zondagnacht en betrad het dorp Qubā van de stad Medina op maandag 8 rabī’ al-awwal, wat overeenkomt met 20 september volgens de gregoriaanse (christelijke) kalender en met 7 september volgens de rūmī-kalender (een kalender die in de Ottomaanse tijd werd gebruikt en die is gebaseerd op de zonnekalender). Deze gelukzalige dag werd het begin van de **hijrī shamsī** kalender (zonnekalender

na de emigratie) van de moslims. Bij de sjiïeten begint deze zonnkalender zes maanden eerder. Het begint dus op 20 maart, de dag waarop de ongelovige vuuraanbidders (majūs) Noroez (Nowruz) vieren. Ook donderdag, waarop de dag en nacht even lang waren, verbleef hij in Qubā. Hij vertrok vrijdag en betrad diezelfde dag Medina. De eerste dag van de maand muharram (de eerste maand volgens de islamitische maankalender) van dat jaar werd aangenomen als het begin van de **hijrī qamarī** kalender (de maankalender na de emigratie). Het begin van deze maankalender was op vrijdag 16 juli. Een islamitisch zonnkalenderjaar dat samenvalt met een gregoriaans nieuwjaar, telt 622 jaren minder dan dit nieuwe gregoriaanse jaar. Een gregoriaans jaar dat samenvalt met een nieuwjaar volgens de islamitische zonnkalender, telt 621 jaren meer dan dit nieuwe zonnkalenderjaar.]

2 – De tweede van de vijf zuilen van de islam is elke dag vijf keer **de salāt** (het gebed) **verrichten wanneer de gebedstijd is aangebroken**, volgens zijn voorwaarden en verplichtingen. Het is verplicht (fard) voor iedere moslim om elke dag, wanneer de gebedstijden aanbreken, vijf keer het gebed te verrichten en om te weten dat men elk gebed op zijn voorgeschreven tijd uitvoert. Het gebed vóór zijn voorgeschreven tijd verrichten door verkeerde gebedskalenders te volgen die zijn opgesteld door onwetenden en madhhablozen (personen die geen madhhab (rechtsschool) volgen), zal een grote zonde zijn; dit gebed zal niet geldig zijn. Bovendien zorgt het er ook voor dat het eerste soenna-gebed (het vrijwillige gedeelte) van het middaggebed en het fard-gebed (het verplichte gedeelte) van het avondgebed verricht worden op een afkeurenswaardig (makrūh) tijdstip. [Wanneer de gebedsoproeper (mu'adhhdhin) de gebedsoproep (adhān) opzegt, wordt duidelijk dat de gebedstijd is aangebroken. Datgene wat de ongelovigen (kāfirūn) en de afgedwaalden (ahl al-bid'a) oplezen en de geluiden afkomstig van (muziek)instrumenten zoals luidsprekers, worden geen **adhān al-Muhammadi** (gebedsoproep volgens de soenna van Muhammad (vrede zij met hem)) genoemd.] Men dient de gebeden te verrichten, lettend op zijn verplichte handelingen (farā'id; enk. fard), noodzakelijke handelingen (wājibāt; enk. wājib) en soenna's (handelingen volgens de praxis/gewoonte van de Profeet), met overgave van zijn hart aan Allah de Verhevene en voordat de gebedstijd is verstreken. In de edele Koran wordt het gebed '**salāt**' genoemd. Volgens het woordenboek betekent salāt 'het verrichten van smeekbeden (du'ā) door de mens en istighfār (vragen om vergiffenis) door de engelen en het tonen van barmhartig-

heid en mededogen door Allah de Verhevene'. In de islamitische context betekent **salāt** 'bepaalde handelingen uitvoeren en bepaalde dingen opzeggen, zoals die staan vermeld in boeken over de grondslagen van de islam'. Het gebed wordt begonnen met de **takbīrat al-ihrām** (de openings-takbīr). Dat wil zeggen dat [volgens de hanafī rechtsschool] de mannen hun handen tot aan hun oren heffen en wanneer ze daarna hun handen omlaag brengen onder de navel ze tegelijkertijd "**Allāhu akbar**" ("Allah is Groot") zeggen; vrouwen daarentegen heffen hun handen tot op schouderhoogte en terwijl ze hun handen op de borst plaatsen, zeggen ze "**Allāhu akbar**" waarmee ze het gebed beginnen. Men eindigt het gebed bij de laatste zithouding, door tijdens het hoofd te draaien naar de rechter- en linkerschouder de taslīm (begroeting ter beëindiging van het gebed) uit te spreken.

3 – De derde van de vijf zuilen van de islam is **de zakāt** (armenbelasting) **van zijn bezittingen geven**. Volgens het woordenboek betekent zakāt 'reinheid', 'prijzen' en 'komen tot een goede, mooie staat'. In de islamitische context heeft zakāt de volgende betekenis: iemand die beschikt over **zakāt-bezittingen** – meer dan de basisbehoefte en die een specifieke drempelhoeveelheid genaamd '**nisāb**' bedragen – moet een bepaalde hoeveelheid van zijn bezittingen opzijleggen en deze geven aan de moslims die vermeld worden in de edele Koran, zonder hen dit te misgunnen. De armenbelasting kan aan zeven categorieën van mensen worden gegeven. In alle vier de rechtsscholen zijn er vier soorten zakāt-bezittingen: de armenbelasting van goud en zilver, de armenbelasting van handelswaren, de armenbelasting van vierpotige slachtdieren die langer dan de helft van het jaar grazen in de wei en tenslotte de armenbelasting van landbouwproducten. De vierde soort armenbelasting wordt '**ushr** (een tiende) genoemd. De 'ushr wordt gegeven zodra de gewassen zijn geoogst uit de grond. De drie andere soorten armenbelasting worden een hijrī-jaar (islamitisch maanjaar) nadat ze de nisāb-hoeveelheid bereikt hebben, gegeven.

4 – De vierde van de vijf zuilen van de islam is **het elke dag vasten in de gezegende maand ramadān** (de vastenmaand). Vasten wordt '**sawm**' genoemd. Volgens het woordenboek betekent sawm 'iets van iets anders beschermen'. In de islamitische context betekent het: zich tijdens de maand ramadān elke dag beschermen tegen drie zaken, door de voorwaarden ervan in acht te nemen en omdat Allah de Verhevene het beveelt. Deze drie zaken zijn eten, drinken en geslachtsgemeenschap. De maand ramadān begint met het zien van de sikkel [nieuwe maan] aan de hemel. Het begint niet

middels vooraf gemaakte kalenderberekeningen.

5 – De vijfde van de vijf zuilen van de islam is dat **degene die daartoe in staat is, één keer in zijn leven op hajj (bedevaart) gaat.** Indien iemand voldoende geld heeft – naast de bezittingen die voldoende zijn om de achtergelaten familieleden te onderhouden tot zijn terugkomst – om naar de eervolle stad Mekka te reizen en terug te komen, dan is het verplicht voor hem – mits de weg veilig is en zijn lichaam gezond – om één keer in zijn leven de rondgang (tawāf) te verrichten rond de edele Ka’ba (het van steen gemaakte vierhoekige gebouw in de eervolle stad Mekka) en te staan op de vlakte van ‘Arafāt.

“Toen die persoon deze antwoorden van de Gezant van Allah hoorde, zei hij: **‘Je hebt de waarheid gesproken, o Gezant van Allah.’**” ‘Umar (moge Allah tevreden zijn met hem) berichtte dat degenen van de eervolle Metgezellen die zich daar bevonden, verbaasd waren over het gedrag van die persoon. Immers, eerst stelt hij een vraag en daarna bevestigt hij dat het gegeven antwoord juist is. Iets vragen betekent dat men datgene wat men niet weet, wil leren. Bevestigen dat de ander juist heeft gesproken, duidt echter aan dat men het antwoord al weet.

De meest superieure van de hierboven genoemde vijf zuilen van de islam, is het uitspreken van de **kalimat al-shahāda** (de geloofsbelijdenis) en het geloven in de betekenis ervan. De meest superieure hierna is het verrichten van het gebed. Daarna het vasten, vervolgens het uitvoeren van de bedevaart en als laatst het geven van de armenbelasting. Middels overeenstemming (onder de geleerden) is het duidelijk dat de geloofsbelijdenis de meest superieure is. Over de volgorde van superioriteit van de andere vier zegen de meeste geleerden hetzelfde als wat we hierboven hebben vermeld. De geloofsbelijdenis is in de beginperiode van de islam en als eerst verplicht (fard) geworden. De vijf dagelijkse gebeden werden verplicht op de nacht van Mi’rāj (opstijging door de hemelen) in het 12^e jaar van de bi’tha (aankondiging van profeetschap) en een jaar en enkele maanden voor de emigratie (hijra). Het vasten in de gezegende maand ramadān (de vastenmaand) werd verplicht in de maand sha’bān (de achtste maand volgens de islamitische maankalender), in het 2e jaar na de emigratie. Het geven van armenbelasting werd verplicht in de maand ramadān, in hetzelfde jaar waarin het vasten verplicht werd. En de bedevaart werd verplicht in het 9e jaar na de emigratie.

Als een persoon één van deze vijf zuilen van de islam ontkent, met andere woorden er niet in gelooft en het niet aanvaardt, of er-

mee spot en geen respect toont, dan wordt hij een ongelovige (kāfir), moge Allah de Verhevene ons hiervoor behoeden! Evenzo, degene die één van de andere zaken waarvan het duidelijk en op basis van overeenstemming is verklaard dat ze toegestaan (halāl) of verboden (harām) zijn, niet aanvaardt – dus iets dat toegestaan is verboden noemt of iets dat verboden is toegestaan noemt – wordt ook ongelovig. Wie van de religieuze kennis die noodzakelijk bekend is in de religie – dus die zelfs de onwetenden in de islamitische landen hebben gehoord en weten – één aspect ontkent of niet goedvindt, wordt ongelovig.

[Het is bijvoorbeeld verboden (harām) om varkensvlees te eten; alcoholische dranken te nuttigen; te gokken; dat vrouwen en meisjes zonder het hoofd, de haren, de armen en benen te bedekken zich tonen aan anderen en dat mannen zonder het gedeelte tussen de knieën en de navel te bedekken zich tonen aan anderen. Met andere woorden, Allah de Verhevene heeft deze zaken verboden. De vier ware rechtsscholen die de geboden en verboden van Allah de Verhevene verkondigen, hebben de private delen (‘awra) van een man, dus de lichaamsdelen waarvan het verboden werd verklaard dat anderen ernaar kijken en dat men het toont aan anderen, verschillend beschreven. Het is verplicht voor iedere moslim om zijn private delen te bedekken zoals dat wordt vermeld door de rechtsschool die hij volgt. Het is verboden om te kijken naar personen van wie deze lichaamsdelen onbedekt zijn. In **Kim-yā-i sa’ādat** wordt het volgende vermeld: “Net zoals het verboden is dat vrouwen en meisjes met een onbedekt hoofd en onbedekte haren, armen en benen de straat op gaan, zo is het ook verboden dat zij in dunne, versierde, strakke en geparfumeerde kleding naar buiten gaan. Haar moeder, vader, echtgenoot en broer die haar toestemming geven en ermee instemmen dat ze zo naar buiten gaat en die dit goedkeuren, zullen deelgenoot worden van haar zonde en van haar bestraffing in het hiernamaals.” Met andere woorden, ze zullen daarvoor samen bestraft worden in de Hel. Indien ze berouw tonen, zullen ze vergeven worden en niet worden bestraft. Allah de Verhevene houdt van degenen die berouw tonen. In het 3^e jaar na de emigratie werd bevolen dat meisjes en vrouwen die de leeftijd van verstandigheid en geslachtsrijpheid hebben bereikt, zich niet dienen te tonen aan vreemde (niet-mahram) mannen. Men dient zich niet te laten misleiden door de Britse spionnen en de onwetenden die in hun val zijn gelokt, die zeggen dat het gebod van bedekking nadien is verzonnen door islamitische rechtsgeleerden (fiqh-geleerden) door te beweren dat men

zich niet bedekte vóór de openbaring van het Koranvers over de bedekking (het ‘hijāb-vers’).

Iemand die zegt dat hij moslim is, moet weten of elke handeling die hij gaat uitvoeren wel of niet overeenkomt met de islam. Als hij het niet weet, moet hij het leren door het aan een geleerde van de ahl al-soenna te vragen of door het uit de boeken van deze geleerden te lezen. Als de handeling niet overeenkomt met de islam, kan hij zich niet redden van de zonde of het vervallen in ongeloof (kufr) dat veroorzaakt wordt door die handeling. Hij dient elke dag oprecht berouw te tonen. De zonde en het ongeloof waarvoor berouw wordt getoond, zal zeker vergeven worden. Als hij geen berouw toont, zal hij zowel op deze wereld als in de Hel de bestraffing hiervoor ondergaan, dus boeten. Deze bestraffingen staan in verschillende delen van ons boek beschreven. Een moslim die een grote zonde begaat, zal na de bestraffing ervoor ondergaan te hebben uit de Hel worden gehaald. De ketter, de ongelovige die niet gelooft in Allah de Verhevene en die zich inzet voor de vernietiging van de islam, zal eeuwig branden in de Hel.

De lichaamsdelen die mannen en vrouwen tijdens het gebed en overal moeten bedekken, worden de ‘awra (private delen) genoemd. Het is verboden (harām) om zijn private delen te ontbloten en om naar andermans private delen te kijken. Wie ontkent dat bepaalde lichaamsdelen als private delen worden aangeduid in de islam, wordt ongelovig. Er bestaat een ijma’ (consensus, overeenstemming) van alle vier de rechtsscholen over dat bepaalde lichaamsdelen tot de private delen behoren. Wie zegt dat het toegestaan (halāl) is om een deel van deze delen te ontbloten of om naar deze delen van anderen te kijken, of wie hier geen belang aan hecht, dus de bestraffing hiervoor niet vreest, wordt ongelovig. Dit geldt bijvoorbeeld wanneer vrouwen hun private delen ontbloten en in de aanwezigheid van mannen liedjes zingen of mawlid (lofdichten over de geboortedag, de Mi’rāj en het leven van onze Profeet) oplezen. In de hanbalī rechtsschool (de rechtsschool van Imām Ahmad ibn Hanbal) behoort het gedeelte tussen de knie en de lies bij mannen niet tot de private delen. [In deze rechtsschool bestaan de private delen van de man enkel uit de voorste en achterste edele delen.]

Iemand die zegt: “Ik ben moslim” moet de zuilen van het geloof, de zuilen van de islam en de verplichtingen (farāid) en verboden (mahārim) die de vier rechtsscholen op basis van overeenstemming hebben medegedeeld, leren en hier belang aan hechten. Geen kennis hierover hebben is geen geldig excuus. Met andere

woorden, het is net alsof men het weet maar er niet in gelooft. Alle lichaamsdelen van de vrouw – uitgezonderd het gezicht en de handen – behoren tot de private delen volgens alle vier de rechtsscholen. Hoewel iemand die zonder er belang aan te hechten een lichaamsdeel ontbloot waarover geen overeenstemming bestaat – dus dat niet behoort tot de private delen volgens één van de drie andere rechtsscholen – niet ongelovig wordt, is het wel een grote zonde volgens zijn eigen rechtsschool. Dit is het geval wanneer mannen het gedeelte tussen de knie en de lies, dus de bovenbenen, ontbloten. Het is verplicht om de zaken die men niet weet te leren. Zodra men het heeft geleerd, moet men onmiddellijk berouw tonen en deze delen bedekken.

Liegen, roddelen, belasteren, diefstal, bedriegen, verraad, kwetsen, fitna (chaos, onrust) veroorzaken, andermans bezittingen zonder toestemming gebruiken, een werknemer of vervoerder niet uitbetalen, in opstand komen tegen de staat – met andere woorden, zich verzetten tegen de wetten en de geboden van de regering – en de belastingen niet betalen, zijn ook zonden. Deze zonden begaan tegenover ongelovigen en in landen van ongelovigen, is eveneens verboden. Indien onwetenden geen kennis hebben over de zaken die niet zodanig bekend en noodzakelijk zijn dat de onwetenden ze ook zouden kunnen weten, dan is dit geen ongelooft (kufr) maar zondigheid (fisq).] Zie pagina 497!

– 4 –

DE ZUILEN VAN HET GELOOF

“Deze nobele persoon vroeg opnieuw: ‘O Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem)! **Vertel mij ook wat īmān (geloof) is.**” Nadat hij had gevraagd wat ‘islam’ inhield en hierop antwoord werd gegeven, vroeg Jabrāīl (Gabriël) (vrede zij met hem) aan de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) om de waarheid en de betekenis van īmān (het geloof) te verklaren. Volgens het woordenboek betekent īmān ‘iemand als volledig waarheid sprekend beschouwen en in hem geloven’. In de islamitische context betekent īmān: het als correct en waarheid beschouwen en met overtuiging uitspreken dat de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) de Profeet is van Allah de Verhevene en dat hij de verkondigende Profeet (Nabī) is uitgekozen door Hem; bondig geloven in de zaken die hij bondig heeft medegedeeld van Allah de Verhevene en tot in detail geloven in de zaken die hij uitgebreid heeft me-

degedeeld; alsook de geloofsbelijdenis (kalimat al-shahāda) met de tong uitspreken in zoverre dit mogelijk is. Een sterk geloof moet als volgt zijn: net zoals men er sterk van overtuigd is dat vuur verbrandt en een slang vergiftigt en doodt en men hiervoor vlucht, zo moet men ook – met een volledig overtuigd hart – Allah de Verhevene en Zijn Attributen verheven achten en erin geloven, streven naar Zijn tevredenheid en aanwezigheid en Zijn woede en bestraffing ontvluchten; en het geloof stevig in het hart plaatsen, zoals een tekst die in marmer wordt gegraveerd.

De *īmān* en islam die Muhammad (vrede zij met hem) heeft verkondigd, zijn hetzelfde. Geloven in de betekenis van de geloofsbelijdenis is in beide terug te vinden. Hoewel er bepaalde algemene en specifieke verschillen zijn en ze elk een andere taalkundige betekenis hebben, zijn ze binnen de islamitische context niet verschillend.

Bestaat *īmān* (het geloof) uit één deel of is het een samenstelling van enkele delen? Als het een samenstelling is, uit hoeveel delen bestaat het dan? Maken daden, aanbidningen deel uit van *īmān*, of niet? Als men zegt “Ik heb *īmān*”, is het dan toegestaan om “*inshāallāh*” (als Allah het wil) erbij te zeggen, of niet? Kan er sprake zijn van weinig of veel *īmān*? Is *īmān* geschapen? Is het hebben van *īmān* iets wat de mens in de hand heeft? Of zijn de gelovigen (*mu'minūn*) onder dwang tot *īmān* gekomen? Indien er sprake is van dwang bij *īmān*, waarom wordt iedereen dan bevolen om tot *īmān* te komen? Deze zaken één voor één verklaren zal veel tijd in beslag nemen. Om deze reden zal ik ze hier niet elk apart beantwoorden. Wat men moet weten is dat, volgens de *ash'arī* en *mu'tazila* scholen, het niet mogelijk (*jāiz*) is dat Allah de Verhevene iets beveelt te doen dat onmogelijk is. Volgens de *mu'tazila* school is het ook niet mogelijk dat Hij iets beveelt dat op zich wel mogelijk is, maar het menselijk vermogen te boven gaat. Dit is volgens de *ash'arī* school echter wel mogelijk, hoewel Hij het niet heeft bevolen. Een voorbeeld hiervan is de mens bevelen in de lucht te vliegen. Wat betreft geloof, daden van aanbedding en andere handelingen heeft Allah de Verhevene Zijn dienaren niets gevraagd waartoe ze niet in staat zijn. Om deze reden is iemand die geestelijk gek is geworden, onachtzaam is, slaapt of sterft terwijl hij moslim is, nog steeds moslim, ondanks dat hij het in deze toestand niet kan bevestigen.

Bij deze eervolle *hadīth* dient men niet te denken aan de taalkundige betekenis van *īmān*. Immers, de taalkundige betekenis hiervan is ‘bevestigen en geloven’; van de onwetenden onder de

Arabieren is er niemand die deze betekenis niet weet. Laat staan dat de eervolle Metgezellen (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen allen) het niet zouden weten. Jabrāīl (vrede zij met hem) wilde de betekenis van īmān onderwijzen aan de eervolle Metgezellen. Daarom vroeg hij aan de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) wat īmān betekent in de islam. **Īmān** betekent met hart en ziel geloven in zes specifieke principes – en deze ook uitspreken met de tong – die men heeft gevonden middels ontdekking of door middel van zijn geweten; doordat men het heeft begrepen met zijn verstand door middel van een bewijs; of door te vertrouwen op een uitgekozen, goedgekeurde uitspraak en deze te volgen. De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) heeft als volgt vermeld dat īmān neerkomt op het geloven in zes specifieke principes:

1 – De eerste van deze zes principes is **“geloven dat Allah de Verhevene ‘het noodzakelijke bestaan’ (wājib al-wujūd) is, de ware Aanbedene en de Schepper van alles wat bestaat.”** Het betekent met zekerheid geloven dat het enkel Allah de Verhevene is die alles wat zich op deze wereld en in het hiernamaals bevindt uit het niets heeft geschapen – zonder materie, buiten tijd en zonder gelijkenis. [Het is enkel Hij die elke materie, de atomen, moleculen, elementen, samenstellingen, organische stoffen, cellen, het leven, de dood, iedere gebeurtenis, iedere reactie, elke soort kracht, de energiesoorten, bewegingen, natuurwetten, zielen, engelen en alles wat bestaat, levend of levenloos, uit het niets schept en ze allemaal elk moment in bestaan houdt.] Net zoals Hij alles wat zich in de werelden bevindt geschapen heeft [in één keer, toen geen enkel van hen bestond], zo [schept Hij ook altijd schepsels uit elkaar en] zal Hij alles [in één keer] weer ongedaan maken [wanneer de Dag der Opstanding (Yawm al-Qiyāma) aanbreekt]. Hij is de Schepper, Bezitter en Heerser van alles wat bestaat. Men moet geloven dat Hij geen heerser of leider heeft en dat er niemand boven Hem staat. Hij bezit elke superioriteit en elk Attribuut van perfectie. Hij bezit geen enkele onvolmaaktheid of gebrekkig attribuut. Hij kan doen wat Hij wil. Wat Hij doet, is niet om nuttig te zijn voor Zichzelf of een ander. Noch doet Hij het voor een tegenpresentie. Desalniettemin zitten er wijsheden, voordelen, zegeningen en gunsten in alles wat Hij doet.

Hij is niet verplicht om Zijn dienaren het goede, het nuttige te geven of om sommigen te belonen en anderen te straffen. Als Hij alle ongehoorzamen en zondaren in het Paradijs zou plaatsen, zou dit passen bij Zijn weldadigheid. En als Hij degenen die Hem ge-

hoorzamen en aanbidden allemaal in de Hel zou plaats, zou dit passen bij Zijn rechtvaardigheid. Hij heeft echter gewild en bekendgemaakt dat Hij de moslims, degenen die Hem aanbidden, in het Paradijs zal plaats en hen oneindige gunsten en goedheden zal schenken, en de ongelovigen daarentegen eeuwig zal bestraffen in de Hel. Hij verbreekt Zijn belofte niet. Indien alle levenden imān zouden hebben (zouden geloven) en Hem zouden gehoorzamen, zou dit Hem geen enkel voordeel opleveren. Indien de hele wereld ongelovig, losbandig, buitensporig of Hem ongehoorzaam zou zijn, zou dit Hem geen enkele schade toebrengen. Wanneer een dienaar iets wil doen en Hij dit ook wil, scheidt Hij dit. Hij is degene die elke beweging van Zijn dienaren en alle dingen scheidt. Indien Hij het niet wil of niet scheidt, is niets in staat om te bewegen. Indien Hij het niet wil, kan niemand ongelovig worden en kan niemand opstandig zijn. Hoewel Hij ongelof (kufr) en zonden wil, is Hij hier niet tevreden over. Niemand kan zich bemoeien met Zijn Daden. Ook heeft niemand het vermogen of het recht om te zeggen: “Waarom heeft Hij het zo gedaan? Als Hij het zo gedaan zou hebben ...” of om te vragen naar de reden erachter. Als een persoon die een grote zonde heeft begaan – uitgezonderd afgoderij (shirk) en ongelof – sterft zonder berouw te hebben getoond, dan zal Hij hem vergeven indien Hij het wil. Indien Hij het wil, zal Hij straffen voor een kleine zonde. Hij heeft bekendgemaakt dat Hij degenen die als ongelovige of afvallige sterven, nooit zal vergeven en hen eeuwig zal bestraffen.

Hoewel Hij een moslim die behoort tot de **ahl al-qibla** (mensen die de Ka’ba als qibla (gebedsrichting) accepteren) – dus zij die daden van aanbedding (‘ibādāt) verrichten maar wiens geloof niet overeenkomt met de geloofsleer van de **ahl al-soenna** (volgers van de soenna) – en die sterft zonder berouw te tonen, zal bestraffen in de Hel, zullen zulke moslims die behoren tot de **ahl al-bid’a** (‘mensen van de innovatie’; de afgedwaalden) niet eeuwig in de Hel blijven.

Het is mogelijk (jāiz) om Allah de Verhevene op de wereld te zien met de ogen van het lichaam. Echter, niemand heeft Hem gezien. Op de Dag des Oordeels, op de verzamelplaats (mahshar), zal Hij aan de ongelovigen en de gelovigen die zondig zijn zich tonen met Zijn onderwerpnde kracht en woede. Aan de rechtschapen (sālih) gelovigen zal Hij zich tonen met Zijn genade en tevredenheid. De gelovigen zullen Hem in het Paradijs zien met Zijn Attribuut van tevredenheid. Ook de engelen en vrouwen zullen Hem zien. De ongelovigen zal dit ontzegd worden. Er is een sterk

bericht (khabar) waarin staat vermeld dat ook de jinn (wezens uit rookloos vuur) dit ontzegd zal worden. Volgens de meerderheid van de geleerden zullen de gelovigen die geliefd zijn door Allah de Verhevene elke ochtend en avond geëerd worden met het zien van Allah de Verhevene; degenen die behoren tot een lagere rang elke vrijdag; en de vrouwen enkele keren per jaar, net zoals een wereldse feestdag.

[De edele Shaykh ‘Abdulhaqq al-Dahlawī^[1] zegt in zijn Perzische boek **Takmil al-imān** het volgende: “In een eervolle hadith wordt gezegd: **‘Op de Dag des Oordeels zullen jullie je Heer (Rabb) zien zoals jullie de [volle] maan op de veertiende [van de maand] zien!’** Net zoals Allah de Verhevene op deze wereld op onbegrijpelijke wijze gekend kan worden, zal Hij ook in het hiernamaals op onbegrijpelijke wijze gezien worden. Grote geleerden zoals Abu’l-Hasan al-Ash’arī, Imām al-Suyūti en Imām al-Bayhaqī hebben medegedeeld dat ook de engelen Allah de Verhevene zullen zien in het Paradijs. Imām al-a’zam Abū Hanīfa en andere geleerden hebben vermeld dat de jinn geen beloning (thawāb) zullen verkrijgen en het Paradijs niet zullen betreden, maar dat de gelovigen onder hen gered zullen worden van de Hel. Vrouwen zullen Allah de Verhevene enkele keren per jaar zien, net zoals de feestdagen op de wereld. De gelovigen die volmaakt (kāmil) zijn, zullen Hem elke ochtend en avond zien en de overige gelovigen zullen Hem op vrijdagen zien. Volgens deze arme persoon [de schrijver Shaykh ‘Abdulhaqq al-Dahlawī bedoelt hiermee zichzelf] geldt deze blijde boodschap ook voor de gelovige vrouwen, engelen en jinn. Het is passend dat de vrouwen die volmaakt en ‘ārif (iemand die kennis van/over Allah heeft) zijn zoals Fātima al-Zahrā, Khadija al-Kubrā, ‘Āisha al-Siddīqa en alle andere reine echtgenoten van onze Profeet, en Maryam en Āsiya (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen allen) als uitzondering beschouwd zullen worden ten opzichte van de andere vrouwen. Imām al-Suyūti wijst hier ook op.”]

Men moet geloven dat Allah de Verhevene gezien zal worden, maar men moet er niet over nadenken hoe Hij gezien zal worden. Immers, de Daden van Allah de Verhevene kunnen niet met het verstand begrepen worden. Ze lijken niet op wereldse zaken. [Ze kunnen niet gemeten worden met behulp van fysische en chemische kennis.] Allah de Verhevene heeft geen richting en bevindt Zich niet tegenover iets. Allah de Verhevene is geen materie. Hij

[1] ‘Abdulhaqq al-Dahlawī overleed in 1052 n.h. [1642 n.Chr.] te Delhi.

is geen lichaam (jism). [Noch is Hij een element, mengsel of samenstelling.] Hij is niet telbaar. Hij is niet meetbaar. Noch kan Hij berekend worden. Hij ondergaat geen veranderingen. Hij bestaat buiten ruimte. Hij bevindt Zich niet op een plaats. Hij bestaat buiten tijd. Hij heeft geen verleden of toekomst, geen voor- of achterkant, geen onder- of bovenkant en geen rechter- of linkerkant. Hierdoor kan het menselijk denken, de menselijke kennis en het menselijk verstand niets over Hem begrijpen. De mens kan evenmin vatten hoe Hij gezien zal worden. Hoewel woorden zoals hand, voet, richting, plaats en dergelijke – die niet gepast zijn voor Allah de Verhevene – in edele Koranverzen en eervolle hadīth's voorkomen, hebben ze niet de betekenissen die wij begrijpen en kennen en die vandaag de dag gebruikt worden. Zulke edele Koranverzen en eervolle hadīth's worden **mutashābihāt** (meerduldig, impliciet, onduidelijk) genoemd. Men moet erin geloven, maar men mag niet proberen te begrijpen wat ze inhouden of hoe ze zijn. Ofwel kunnen ze beknopt of uitvoerig geïnterpreteerd worden (**ta'wīl**). Met andere woorden, er wordt een andere betekenis aan gegeven die passend is bij Allah de Verhevene. Zo betekent bijvoorbeeld het woord 'hand' kracht of energie.

Muhammad (vrede zij met hem) heeft Allah de Verhevene tijdens de Mi'rāj (opstijging door de hemelen) gezien. Deze manier van zien van onze Profeet was niet zoals het gebruikelijke zien met de ogen van het lichaam op deze wereld. De persoon die zegt Allah de Verhevene te hebben gezien op deze wereld is een ketter (zindīq). Het zien van Allah de Verhevene door awliyā (vrienden van Allah, personen die dicht bij Allah staan) (moge Allah de Verhevene de geheimen van hen allen zegenen), is niet zoals het zien op deze wereld of in het hiernamaals. Kortom, het is geen **ru'ya** (het zien van Allah de Verhevene). Wat zij ervaren is **shuhūd**. [Met andere woorden, ze zien een gelijkenis van Hem met het oog van hun hart (een bovennatuurlijke kracht van zien).] Hoewel sommige van de eervolle awliyā hebben gezegd dat ze Hem hebben gezien, hebben ze in feite de shuhūd die ze ervoeren in een toestand van extase – dus buiten bewustzijn – verkeerd opgevat als ru'ya. Of het is een van de uitspraken die door **ta'wīl** (interpretatie) begrepen kan worden.

Vraag: Hierboven werd vermeld dat het mogelijk (jāiz) is om Allah de Verhevene op deze wereld te zien met de ogen van het lichaam. Waarom zou iemand die zegt dat iets dat mogelijk is heeft plaatsgevonden, een ketter zijn? Als degene die zegt dat het heeft plaatsgevonden ongelovig wordt, kan men dan zeggen dat het mo-

gelijk is?

Antwoord: Volgens het woordenboek betekent jāiz ‘het is zowel gepast dat het plaatsvindt als dat het niet plaatsvindt’. Echter, volgens de ash’arī^[1] school betekent het mogelijk zijn van ru’ya (het zien van Allah de Verhevene) dat Allah de Verhevene in staat is om bij de mens een volledig ander vermogen van zien te scheppen, dat onafhankelijk is van het zien dat gebeurt middels de natuurwetten die Hij op de wereld heeft geschapen, en ongeacht of hij zich dichtbij of tegenover iets bevindt. Bijvoorbeeld, Hij is in staat om een blinde persoon in China een mug in Andalusië te laten zien of om een mens op de wereld datgene te laten zien wat zich bevindt op de maan of op een ster. Dit is mogelijk. Zo’n kracht behoort uitzonderlijk tot Allah de Verhevene. Ten tweede, zeggen dat men Allah de Verhevene op deze wereld heeft gezien, strookt niet met de edele Koranverzen en de overeenstemming van de geleerden. Om deze reden is iemand die zoiets zegt een **mulhid** (een afvallige die denkt moslim te zijn) of een **zindīq** (ketter). Ten derde zeggen we dat de mogelijkheid van ru’ya op deze wereld niet betekent dat het mogelijk is om Hem op deze wereld te zien door middel van de natuurwetten. Echter, de persoon die zegt dat hij Allah de Verhevene heeft gezien, bedoelt hiermee dat hij Hem heeft gezien zoals hij andere dingen ziet, terwijl dit een manier van zien is die niet mogelijk is. Iemand die zulke tot ongehoofd leidende uitspraken doet, wordt een mulhid of zindīq genoemd. Na deze antwoorden waarschuwt hij [de edele Mawlānā Khālid] ons met de woorden: “Let op!” Hiermee wijst hij erop dat het tweede antwoord betrouwbaarder is. [Een **mulhid** en een **zindīq** zeggen dat ze moslim zijn. De **mulhid** is hierin oprecht. Hij gelooft dat hij moslim is en dat hij zich op het rechte pad bevindt. De **zindīq** daarentegen is een vijand van de islam. Hij doet zich voor als moslim om de islam van binnenuit te vernietigen en de moslims te misleiden.]

Het is ondenkbaar dat er dagen, nachten en tijd verstrijken over Allah de Verhevene. Omdat er bij Allah de Verhevene in geen enkel opzicht enige verandering kan plaatsvinden, kan men niet zeggen: “In het verleden was Hij zo”, of “In de toekomst zal Hij zo zijn.” Allah de Verhevene incarneert nergens in; Hij verenigt Zich met niets. [Een sjiiitische groepering die **nusayriyya** wordt genoemd, zegt dat Allah de Verhevene is geïncarneerd in de

[1] Abu’l-Hasan ‘Alī ibn Ismā’īl Ash’arī overleed in 330 n.h. [941 n.Chr.] te Bagdad.

edele ‘Alī, wat hen tot ongelovigen maakt.] Allah de Verhevene heeft geen tegenovergestelde, gelijke, deelgenoot, helper of beschermer. Hij heeft geen moeder, vader, zoon, dochter of partner. Hij is altijd bij iedereen aanwezig (hādir), omgeeft alles en ziet alles (nāzir). Hij is bij iedereen dichterbij dan hun halsslagader. Echter, Zijn aanwezigheid, omgeven, samenzijn en nabijheid is niet zoals wij het begrijpen. Zijn nabijheid kan niet begrepen worden door middel van de kennis van geleerden, de intelligentie van natuurwetenschappers of de onthullingen (kashf) en het zien (shuhūd) van awliyā (vrienden van Allah) (moge Allah de Verhevene de geheimen van hen allen zegenen). Het menselijk verstand kan de werkelijke aard van deze zaken niet begrijpen. Allah de Verhevene is volkomen uniek in Zijn Wezen (Dhāt) en Attributen; in geen enkel hiervan vindt verandering of transformatie plaats. Er wordt in dit verband gezegd: “Tafakkarū fi ‘ālāillāhi wa lā tatafakkarū fi dhātillāhi” (denk na over de tekenen van Allah, maar denk niet na over Zijn Wezen). Gelieve de 46^e brief uit het 1^e volume van de **Maktūbāt** van Imām al-Rabbānī te lezen!

De Namen van Allah de Verhevene zijn **tawqīfi** (vastgesteld). Met andere woorden, het is toegestaan om de Namen te gebruiken die vermeld zijn in de islam, maar het gebruiken van andere namen dan deze is niet toegestaan. [Bijvoorbeeld, Allah de Verhevene wordt al-‘Ālim (de Wetende) genoemd. Men mag echter het woord ‘faqīh’ (geleerde) – wat ‘ālim betekent – niet gebruiken voor Allah de Verhevene. Immers, in de islam wordt Allah de Verhevene niet ‘faqīh’ genoemd. Zo is het ook niet toegestaan om in plaats van de Naam ‘Allah’ het woord ‘God’ te gebruiken, aangezien ‘god’ de betekenis heeft van godheid (ilāh) en aanbedene (ma’būd). “De koe is de god van de hindoes”, wordt bijvoorbeeld gezegd. Men mag zeggen: “Allah is enig, er is geen andere god dan Hij.” Ook de woorden ‘Dieu’, ‘Gott’ en ‘Tanrı’ in andere talen kunnen gebruikt worden als vertaling van het woord ‘ilāh’ en ter betekenis van ‘godheid, aanbedene’, maar niet in plaats van de Naam ‘Allah’.]

De Namen van Allah de Verhevene zijn oneindig. Het is bekend dat Hij 1001 Namen heeft. Met andere woorden, Hij heeft 1001 van Zijn Namen bekendgemaakt aan de mensen. In de religie van Muhammad (vrede zij met hem) zijn er 99 hiervan bekendgemaakt. Deze worden **al-Asmā al-husnā** (de schone Namen) genoemd.

De **Sifāt al-Dhātiyya** (Attributen van het Wezen) van Allah de Verhevene zijn er zes. [Deze hadden we eerder vermeld.] Volgens

de **māturīdī** school heeft Hij acht **Sifāt al-Thubūtiyya** (Vaste Attributen) en volgens de **ash'arī** school zeven. Deze Attributen van Hem zijn, net zoals Zijn Wezen, zonder begin en eeuwig. Met andere woorden, ze bestaan eeuwig. Ze zijn heilig. Ze zijn niet zoals de eigenschappen van de schepsels. Ze kunnen niet begrepen worden middels het verstand, vermoedens of door ze te vergelijken met de dingen op deze wereld. Allah de Verhevene heeft een soortgelijke van deze Attributen van Hem geschonken aan de mensen. Door deze soortgelijke eigenschappen te zien kunnen de Attributen van Allah de Verhevene een beetje begrepen worden. Aangezien de mens er niet toe in staat is om Allah de Verhevene te begrijpen, is het niet toegestaan om na te denken over het Wezen van Allah de Verhevene of om te proberen Hem te begrijpen. De acht Vaste Attributen van Allah de Verhevene zijn noch hetzelfde als, noch anders dan Zijn Wezen. Met andere woorden, Zijn Attributen zijn niet Hijzelf, noch zijn ze anders dan Hijzelf. Deze acht Attributen zijn als volgt:

Hayāt (Leven), **'Ilm** (Weten), **Sam'** (Horen), **Basar** (Zien), **Qudra** (Macht), **Kalām** (Spreken), **Irāda** (Wil) en **Takwīn** (Scheppingsvermogen). Volgens de ash'arī school zijn Takwīn en Qudra hetzelfde Attribuut. Het woord 'Mashiyya' is een synoniem voor Irāda.

Elk van de acht Attributen van Allah de Verhevene is basīt, dus in één [niet veranderende] toestand. In geen enkele hiervan vindt enige verandering plaats. Echter, de effecten op de schepsels van elk van deze Attributen, zijn talrijk. Het feit dat een Attribuut veel effecten heeft op de schepsels, tast zijn onveranderlijkheid niet aan. Evenzo, Allah de Verhevene heeft al de verschillende schepsels geschapen en beschermt hen allen elk moment tegen verdwijning. Toch is Hij enig. Er vindt geen verandering bij Hem plaats. Elk schepsel is elk moment en in elk opzicht afhankelijk van Hem. Hij is echter van niemand afhankelijk.

2 – De tweede van de zes principes waarin men moeten geloven is **“geloven in Zijn engelen.”** 'Malak' (engel) betekent 'boodschapper', 'overbrenger van nieuws' of 'kracht'. Engelen zijn etherische lichamen; ze zijn nog etherischer (latīf) dan gas. Ze bestaan uit licht (nūr). Ze zijn levend. Ze zijn verstandig. De slechte eigenschappen die we terugvinden bij mensen, komen niet voor bij de engelen. Ze kunnen elke vorm aannemen. Net zoals gassen vloeibaar en vast kunnen worden en ze in een vaste toestand een vorm aannemen, zo kunnen ook engelen mooie vormen aannemen. Engelen zijn niet de zielen die het lichaam van grote persoonlijkhe-

den hebben verlaten. Christenen denken dat engelen zulke zielen zijn. Ze zijn ook niet materieel zoals energie en kracht. Een deel van de oude filosofen dacht dit echter wel. Allemaal samen worden ze **malāika** (engelen) genoemd. De engelen werden vóór alle andere levende wezens geschapen. Om deze reden werd het geloof in de engelen vóór het geloof in de boeken vermeld. De boeken gaan op hun beurt vooraf aan de profeten. Ook in de edele Koran worden de zaken waarin geloofd moet worden in deze volgorde vermeld.

Het geloof in de engelen moet als volgt zijn: engelen zijn dienaars van Allah de Verhevene. Ze zijn niet Zijn deelgenoten. Noch zijn ze Zijn dochters, zoals ongelovigen en polytheïsten dit wel veronderstellen. Allah de Verhevene houdt van al de engelen. Zij gehoorzamen de bevelen van Allah de Verhevene. Ze begaan geen zonden. Noch verzetten ze zich tegen Zijn bevelen. Ze zijn niet mannelijk of vrouwelijk. Ze trouwen niet. Ze krijgen geen kinderen. Ze bezitten leven en zijn dus levend. Hoewel in een bericht (khabar) die kwam van ‘Abdullāh ibn Mas’ūd (moge Allah tevreden zijn met hem) vermeld wordt dat een deel van de engelen kinderen hebben en dat de Duivel (Iblīs) en jinn (wezens uit rookloos vuur) hiertoe behoren, is het antwoord hierop uitvoerig in boeken beschreven. Toen Allah de Verhevene zei dat Hij de mensen zou scheppen, vroegen de engelen: “O Heer (Rabb)! Gaat U de schepsels scheppen die chaos zullen veroorzaken op aarde en bloed zullen vergieten?” Zulke vragen van de engelen die “**zalla**” worden genoemd, doen niets af aan het feit dat ze zondeloos (ma’sūm) zijn.

De schepsels die het grootst in aantal zijn, zijn de engelen. Niemand buiten Allah de Verhevene weet hun aantal. In de hemelen is er geen lege plek waar de engelen geen aanbidding verrichten. Iedere plek van de hemelen is gevuld met engelen die zich bevinden in de positie van de buiging (rukū’) of neerknieling (sajda). In de hemelen, op aarde, in de planten, op de sterren, in de levende en levenloze schepsels, in de regendruppels, in de bladeren van de bomen, in ieder molecuul en atoom, in iedere reactie en beweging – kortom in alles hebben engelen hun taken. Overal leven ze de bevelen van Allah de Verhevene na. Ze zijn een middel tussen Allah de Verhevene en Zijn schepsels. Sommige engelen zijn de bevelhebbers van andere engelen. Sommigen brengen boodschappen aan profeten, anderen brengen goede gedachten in de harten van mensen, wat **ilhām** (ingeving) wordt genoemd. Sommigen onder hen weten niets af van de mensen en alle andere schepsels. Ze

zijn zich niet bewust van zichzelf tegenover de schoonheid van Allah de Verhevene. Ze hebben elk hun vaste plaats die ze niet kunnen verlaten. Sommigen hebben twee vleugels, anderen vier of meer. [Net zoals de vleugels van dieren en de vleugels van vliegtuigen hun eigen structuur hebben en ze niet op elkaar lijken, zo hebben de engelen ook hun eigen soort vleugels. Wanneer de mens de naam hoort van iets dat hij niet heeft gezien of niet weet, dan denkt hij dat het lijkt op de dingen die hij kent en vergist hij zich. Engelen hebben vleugels. We geloven hierin. Maar we kunnen niet weten hoe ze zijn. Afbeeldingen van gevleugelde vrouwen die engelen moeten voorstellen en die worden gezien in kerken, sommige tijdschriften en films zijn verzonnen. Moslims maken zulke afbeeldingen niet. Men dient deze incorrecte afbeeldingen die door niet-moslims worden gemaakt niet als juist te beschouwen en men dient zich niet te laten misleiden door vijanden van de islam.] De engelen van het Paradijs bevinden zich in het Paradijs. De meest superieure onder hen heet **Ridwān**. De engelen van de Hel worden **zabāniyyūn** genoemd. Zij voeren in de Hel de taken uit die hen zijn bevolen. Het Hellevuur schaadt hen niet, net zoals de zee niet schadelijk is voor de vissen. Er zijn negentien superieure **zabāniyyūn** van de Hel. De meest superieure heet **Mālik**.

De vier engelen die alle daden, goed of slecht, van ieder mens opschrijven en waarvan er twee 's nachts komen en twee overdag, worden de **kirām al-kātibūn** (de edele schrijvers) of **malāika al-hafaza** (beschermengelen) genoemd. Er is ook gezegd dat de beschermengelen anders zijn dan de edele schrijvers. De schrijffengel aan de rechterkant is de bevelhebber van de schrijffengel aan de linkerkant en noteert de goede daden en de aanbiddingen. De schrijffengel aan de linkerkant schrijft de slechte daden op. Er zijn engelen die de ongelovigen en de ongehoorzame moslims zullen bestraffen in hun graf en engelen die vragen zullen stellen in het graf. De engelen van ondervraging worden **Munkar** en **Nakir** genoemd. Zij die de gelovigen ondervragen, worden ook wel **Mubashshir** en **Bashir** genoemd.

Wat betreft superioriteit hebben de engelen verschillende rangen onder elkaar. De meest superieure onder hen zijn er vier in aantal. De eerste van hen is **Jabrāil** (vrede zij met hem). Zijn taak is **wahy** (openbaring) brengen aan de profeten en het mededelen van de geboden en verboden van Allah de Verhevene. De tweede engel is **Isrāfil** (vrede zij met hem) die zal blazen op de hoorn die **sūr** wordt genoemd. Hij zal tweemaal blazen op de hoorn. Bij de eerste keer zullen alle levenden, buiten Allah de Verhevene, ster-

ven. Bij de tweede keer zullen ze allemaal herrezen worden. De derde engel is **Mikāil** (vrede zij met hem). Zijn taak is om te zorgen voor goedkoopheid, prijszigheid, schaarste, overvloed, [economische orde], [het brengen van rust en vrede] en het in beweging brengen van elke materie. De vierde engel is ‘**Azrāil** (vrede zij met hem). Hij is de engel die de zielen van mensen neemt. [De ziel wordt in het Arabisch ‘rūh’ genoemd en in het Perzisch ‘jān’.] De engelen die na deze vier engelen superieur zijn, worden onderverdeeld in vier groepen. Er zijn vier engelen die **hamalat al-‘Arsh** (draggers van de Troon) worden genoemd. Op de Dag der Opstanding zal hun aantal uit acht bestaan. De engelen die zich bevinden in de Goddelijke Aanwezigheid worden **muqarrabūn** genoemd. De superieuren onder de engelen van bestraffing worden **karūbiyyūn** genoemd, en de engelen van barmhartigheid **rūhāniyyūn**. Zij allen zijn de elite (khawāss) van de engelen, dus de meest superieure engelen. Zij zijn – uitgezonderd de profeten (vrede zij met hen) – superieur aan alle mensen. De rechtschapenen (sālihūn) en awliyā (vrienden van Allah, personen die dicht bij Allah staan) onder de moslims, zijn beter en hoger in rang dan de ‘awāmm onder de engelen, dus de engelen met de laagste rang. De engelen met de laagste rang zijn beter dan de moslims met de laagste rang, dus de ongehoorzamen en zondaren (fāsiqūn).

De ongelovigen daarentegen zijn lager in rang dan welk schepsel dan ook. Wanneer de eerste keer op de hoorn wordt geblazen, zullen alle engelen ongedaan gemaakt worden buiten de vier grote engelen en de dragers van de Troon. Hierna zullen de dragers van de Troon ongedaan gemaakt worden en vervolgens de vier grote engelen. Wanneer de tweede keer op de hoorn wordt geblazen, zullen eerst alle engelen herrezen worden. De dragers van de Troon en de vier grote engelen zullen herrezen worden voordat er voor de tweede keer op de hoorn wordt geblazen. Dit betekent dat net zoals deze engelen vóór alle andere levende schepsels werden geschapen, ze ook ná alle andere levende schepsels ongedaan gemaakt zullen worden.

3 – De derde van de zes principes waarin men dient te geloven is **“geloven in de boeken van Allah de Verhevene die Hij heeft neergezonden.”** Allah de Verhevene heeft deze boeken aan sommige profeten neergezonden middels een engel die het in hun gezegde oren oplas, aan sommigen in geschreven vorm op tabletten en aan anderen door het hen te laten horen zonder tussenkomst van een engel. Al deze boeken zijn het Woord (de Kalām) van Allah de Verhevene. Ze zijn eeuwig en zonder begin. Ze zijn

niet geschapen. Noch zijn het de eigen woorden van engelen of profeten. Het Woord van Allah de Verhevene is niet zoals de woorden die wij schrijven, in ons geheugen bewaren en spreken. Het is niet zoals in een tekst, een uitspraak of zoals het in het geheugen zit. Het heeft geen letters of klanken. De mens kan niet begrijpen hoe Allah de Verhevene en Zijn Attributen zijn. Desondanks kunnen mensen dat Woord lezen. Het kan opgeslagen worden in het geheugen en het kan opgeschreven worden. Wanneer het zich met/bij ons bevindt, is het geschapen (hādīth). Wanneer het Woord van Allah de Verhevene zich bij de mensen bevindt is het een schepsel en geschapen. Wanneer het wordt beschouwd als het Woord van Allah de Verhevene [als één van Zijn Attributen], is het oereeuwig (qadīm).

Alle boeken die Allah de Verhevene heeft neergezonden, zijn waar en juist. Er kunnen geen leugens of fouten in zitten. Hoewel er is gezegd dat Zijn vergiffenis mogelijk is, ondanks dat Hij zei dat Hij zou straffen en kwellen, is dit afhankelijk van voorwaarden die wij niet kunnen weten of afhankelijk van Zijn Wil. Of, het betekent dat Hij de straf die een dienaar verdient vergeeft. Aangezien de woorden die over straf en kwelling spreken geen aankondigingen van feiten zijn, zal het geen leugen zijn als Hij vergeeft. Hoewel het niet mogelijk is dat Allah de Verhevene de gunsten die Hij heeft beloofd niet geeft, is het wel mogelijk dat Hij bestraffingen vergeeft. Zowel het verstand als edele Koranverzen tonen aan dat dit zo is.

Zolang er geen sprake is van een hinder of moeilijkheid moet men de edele Koranverzen en eervolle hadīth's hun duidelijk begrijpbare betekenissen geven. Het is niet toegestaan om andere betekenissen te geven die hierop lijken. [De edele Koran en de eervolle hadīth's zijn in de taal en het dialect van de Quraysh. Aan de woorden moeten de betekenissen gegeven worden die 1400 jaar geleden in de Hidjaz werden gebruikt. Het is niet juist om deze woorden te vertalen door ze betekenissen te geven die met de tijd zijn veranderd en vandaag de dag worden gebruikt.] In de edele Koranverzen die **mutashābihāt** (meerduldig, impliciet) worden genoemd, zitten verborgen betekenissen die niet begrepen kunnen worden. De betekenissen hiervan kent enkel Allah de Verhevene. Een zeer klein aantal uitgekozen grote persoonlijkheden aan wie **'ilm al-ladunni** (directe, spirituele kennis) werd verleend, kan deze betekenissen begrijpen in de mate dat het aan hen is bekendgemaakt. Verder kan niemand ze begrijpen. Om deze reden moet men geloven dat de mutashābih (meerduldige, impliciete) Koran-

verzen het Woord van Allah zijn en moet men de betekenissen ervan niet nagaan. De geleerden van de ash'arī school hebben verklaard dat het toegestaan is om zulke verzen een beknopte of uitgebreide **ta'wīl** te geven. Ta'wīl betekent 'tussen de verschillende betekenissen van een woord, de betekenis kiezen die niet de algemeen gebruikelijke is'. Bijvoorbeeld, het volgende edele Koranvers in soera al-Fath [interpretatie van de betekenis]: **“De Hand van Allah is boven hun handen”**, is het Woord van Allah de Verhevene. Men moet zeggen: “Wat Allah de Verhevene hier ook mee bedoelt, ik geloof erin.” Het beste is om te zeggen: “Ik kan de betekenis hiervan niet begrijpen, enkel Allah de Verhevene weet het.” Of: “De Kennis van Allah de Verhevene is niet zoals onze kennis. Zijn Wil lijkt niet op onze wil. Zo is de Hand van Allah de Verhevene ook niet zoals de handen van Zijn dienaren.”

In de boeken die Allah de Verhevene heeft neergezonden zijn er sommige verzen waarvan enkel de recitatie, bij andere verzen enkel de betekenis en weer bij andere verzen waarvan beide tegelijk zijn opgeheven (**naskh**), dat wil zeggen zijn veranderd door Allah de Verhevene. De edele Koran heeft alle voorgaande geopenbaarde boeken opgeheven en hun voorschriften ongeldig gemaakt. Tot de Laatste Dag zal er in de edele Koran nooit ofte nimmer sprake zijn van fouten, weglatingen, toevoegingen of onvolledigheden. Alle kennis uit het verleden en de toekomst bevindt zich in de edele Koran. Om deze reden is het superieurder en waardevoller dan alle andere geopenbaarde boeken. Het grootste wonder (mu'jiza) van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) is de edele Koran. Als alle mensen en jinn (wezens uit rookloos vuur) bijeen zouden komen en ze allemaal zich zouden inspannen om iets uit te kunnen spreken dat lijkt op de kortste soera (hoofdstuk) van de edele Koran, dan zouden ze hiertoe niet in staat zijn. De eloquente, letterkundige en welsprekende dichters uit Arabië waren samengekomen en hadden grote moeite gedaan. Desondanks konden ze niet iets uitspreken dat ook maar leek op een korte vers. Ze konden niet op tegen de edele Koran. Ze waren stomverbaasd. Allah de Verhevene laat de vijanden van de islam verslagen en machteloos staan tegenover de edele Koran. De eloquentie (balāgha) van de edele Koran gaat het menselijk vermogen te boven. Mensen zijn niet in staat om iets vergelijkbaars uit te drukken zoals dat in de edele Koran staat. De verzen van de edele Koran lijken niet op de poëzie, proza of rijmende woorden van de mensen. Ondanks dat werd het uitgesproken met de klanken, oftewel letters die de letterkundigen in Arabië gebruikten.

Van de geopenbaarde boeken zijn er 104 aan ons bekendgemaakt. Het is algemeen bekend dat hiervan tien suhuf (kleine boeken) werden neergezonden naar **Ādam** (Adam) (vrede zij met hem), vijftig suhuf naar Shīth (**Shīth**) (vrede zij met hem), dertig suhuf naar **Idrīs** (Enoch) (vrede zij met hem) en tien suhuf naar **Ibrāhīm** (Abraham) (vrede zij met hem). De **Tawrāt** (Thora) werd neergezonden naar Mūsā (Mozes) (vrede zij met hem), de **Zabūr** (de Psalmen) naar Dāwud (David) (vrede zij met hem), de **Injil** (het Evangelie) naar ʿĪsā (Jezus) (vrede zij met hem) en de **edele Koran** naar Muhammad (vrede zij met hem).

Wanneer een persoon iets wil bevelen, verbieden, vragen of melden, denkt hij hier eerst over na en bereidt het voor in zijn gedachten. Deze betekenissen die zich in de gedachten bevinden worden **kalām al-nafsī** (het innerlijke, onuitgesproken woord) genoemd. Deze betekenissen kunnen bijvoorbeeld niet Arabisch, Perzisch of Nederlands genoemd worden. Dat deze betekenissen in verschillende talen uitgedrukt kunnen worden, betekent niet dat hun betekenissen veranderen. De woorden waarmee deze betekenissen worden uitgedrukt, worden **kalām al-lafzī** (het uitgesproken woord) genoemd. Het uitgesproken woord kan in verschillende talen uitgedrukt worden. Hieruit wordt duidelijk dat het innerlijke woord – net als andere attributen, zoals kennis, wil en zien – een onveranderlijk (basīt) en afzonderlijk attribuut is dat zich bevindt bij de eigenaar van deze attributen. Het uitgesproken woord daarentegen is een groep van letters/klanken die het innerlijke woord tot uitdrukking brengt, die het menselijk oor bereikt en die uit de mond komt van degene die ze uitspreekt. Het Woord (de Kalām) van Allah de Verhevene is een Woord dat zonder begin en eeuwig is, dat nooit zwijgend is, niet geschapen is en dat samen bestaat met Zijn Wezen. Het is een Attribuut op zich, anders dan de Attributen van Zijn Wezen (Sifāt al-Dhātīyya) en Zijn andere Vaste Attributen (Sifāt al-Thubūtiyya), zoals Weten (ʿIlm) en Wil (Irāda).

Ook het Attribuut ʿKalāmʿ (Woord, Spreken) is basīt: het verandert nooit. Het bestaat niet uit letters of klanken. Het valt niet uiteen zoals in een bevel, verbod of aankondiging; en het verandert zich niet in bijvoorbeeld het Arabisch, Perzisch, Hebreeuws, Turks, Nederlands of Assyrisch. Het neemt niet zulke vormen aan. Het kan niet geschreven worden. Noch is het afhankelijk van midelen zoals het geheugen, het oor of de tong. Het kan in elke gewenste taal uitgedrukt worden. Zo wordt het de edele Koran genoemd wanneer het in het Arabisch wordt uitgesproken. Wanneer

het in het Hebreeuws wordt uitgesproken, is het de Thora (Tawrāt). En wanneer het in het Assyrisch wordt uitgesproken, is het het Evangelie (Injīl). [In het boek **Sharh al-maqāsid**^[1] wordt gezegd: “Wanneer het in het Grieks wordt uitgesproken, is het het Evangelie en wanneer het in het Assyrisch wordt uitgesproken, de Psalmen (Zabūr).”]

Het Goddelijke Woord (de Kalām al-Ilāhī) verkondigt verschillende zaken. Als het qasas (verhalen), oftewel gebeurtenissen verkondigt, wordt het **khobar** (melding) genoemd. Als dit niet het geval is, wordt het **inshā’** genoemd. Wanneer het de zaken verkondigt die gedaan moeten worden, wordt het **amr** (gebod, bevel) genoemd. Wanneer het de verboden verkondigt, wordt het **nahy** (verbod) genoemd. Er kan echter nooit enige verandering of vermeerdering plaatsvinden in het Goddelijke Woord. Alle neergesonden boeken en suhuf (kleine boeken) komen voort uit het Attribuuat ‘Kalām’ van Allah de Verhevene. Ze behoren tot Zijn Attribuuat Kalām, of anders gezegd, Zijn **Kalām al-Nafsī** (Onuitgesproken Woord). Wanneer het in het Arabisch is, is het de edele Koran. De openbaring die geordend en gestructureerd is neergesonden, die bestaat uit letters, die wordt geschreven, uitgesproken, gehoord en uit het hoofd geleerd, wordt **Kalām al-Lafzī** (het Uitgesproken Woord) en **al-Qur’ān al-karīm** (de edele Koran) genoemd. Aangezien dit Uitgesproken Woord het Onuitgesproken Woord weergeeft, is het toegestaan om ook dit ‘het Goddelijke Woord’ (Kalām al-Ilāhī) of ‘Goddelijk Attribuuat’ (Sifāt al-Ilāhī) te noemen. Net zoals het geheel ‘de edele Koran’ wordt genoemd, worden zo ook zijn onderdelen ‘Koran’ genoemd.

De geleerden van het juiste pad verklaren op basis van overeenstemming dat het Onuitgesproken Woord (Kalām al-Nafsī) oereeuwige (qadīm) is, en niet geschapen. Er is geen overeenstemming over de vraag of het Uitgesproken Woord (de Kalām al-Lafzī) geschapen (hādith) of oereeuwige is. Een deel van de geleerden die verklaarden dat het geschapen is, gaf aan dat men niet dient te zeggen dat het Uitgesproken Woord geschapen is. Ze zeiden dat indien het geschapen wordt genoemd, het opgevat kan worden alsof het Onuitgesproken Woord geschapen is. Dit is de beste uitspraak hierover. Wanneer het menselijk verstand hetgeen hoort dat naar iets verwijst, herinnert het direct datgene waarnaar het verwijst. De uitspraak van een deel van de geleerden van de

[1] Sharh al-maqāsid werd geschreven door Sa’duddīn al-Taftāzānī die overleed in 792 n.h. [1389 n.Chr.] te Samarkand.

ahl al-soenna die zeggen dat de edele Koran geschapen is, duidt aan dat de geluiden en woorden die we uitspreken met onze mond geschapen zijn. De geleerden van de ahl al-soenna hebben op basis van overeenstemming verklaard dat zowel het Uitgesproken Woord als het Onuitgesproken Woord, het Woord van Allah de Verhevene zijn. Hoewel er geleerden zijn geweest die bij deze uitspraak naar een meer figuurlijke interpretatie neigden, wordt er met de uitspraak “Het Onuitgesproken Woord is het Woord van Allah” bedoeld dat dit “het Attribueert ‘Spreken’ (Kalām) van Allah de Verhevene” is. “Het Uitgesproken Woord is het Woord van Allah” betekent dat Allah de Verhevene de Schepper ervan is.

Vraag: Uit de bovenstaande tekst wordt duidelijk dat het oereeuwige (beginloze) Woord van Allah de Verhevene niet gehoord kan worden. “Ik heb het Woord van Allah gehoord” betekent: “Ik heb de gereciteerde klanken en woorden gehoord” of “Ik heb het gereciteerde geluid en het oereeuwige Onuitgesproken Woord begrepen.” Alle profeten en zelfs iedereen kan het op deze twee manieren horen. Wat is de reden om Mūsā (Mozes) (vrede zij met hem) als “Kalīmullāh” (degene tot wie Allah de Verhevene heeft gesproken) te onderscheiden van de rest?

Antwoord: Mūsā (vrede zij met hem) heeft het oereeuwige Woord, dat geen letters of klanken bevat, buiten de Goddelijke Gewoonte (‘Āda al-Ilāhiyya) gehoord. Net zoals Allah de Verhevene op een onbegrijpelijke en niet te beschrijven wijze in het Paradijs gezien zal worden, zo heeft hij het op een wijze gehoord die niet kan worden beschreven. Niemand buiten hem heeft het op deze manier gehoord. Of, hij heeft het Woord van Allah gehoord met geluid; niet enkel met het oor maar met elk deeltje van zijn lichaam, vanuit alle richtingen. Of, hij heeft het enkel vanuit de richting van de boom gehoord, hoewel dit niet met geluid was. Hij heeft het niet gehoord door middel van luchttrillingen of andere gebeurtenissen. Omdat hij het heeft gehoord middels een van deze drie toestanden, kreeg hij de naam **Kalīmullāh**. De manier waarop Muhammad (vrede en zegeningen zij met hem) het Goddelijke Woord heeft gehoord tijdens de nacht van Mi’rāj (opstijging door de hemelen), en de manier waarop Jabrāil (vrede zij met hem) hoorde wanneer hij openbaring (wahy) ontving, was ook op deze wijze.

4 – De vierde van de zes principes waarin men moet geloven is “**geloven in de profeten van Allah de Verhevene.**” Zij waren gezonden om de mensen te leiden naar het pad dat Allah de Verhevene goedkeurt, dus om hen het rechte pad te tonen. ‘Rusul’ is het

meervoud van rasūl (gezant). Volgens het woordenboek betekent dit ‘gezonden persoon, boodschapper’. In de islamitische context betekent **rasūl** ‘een waardevol en eervol persoon wiens aard, karakter, kennis en verstand superieur is aan dan die van alle andere mensen van zijn tijd’. Hij bezit geen enkele slechte karaktereigenschap of ongepaste manieren. Profeten beschikken over de eigenschap **‘isma** (zondeloosheid). Met andere woorden, zowel voor als na de aankondiging van hun profeetschap begaan ze geen enkele – kleine of grote – zonde. [Ongelovigen die de islam van binnenuit willen vernietigen, beweren dat Muhammad (vrede zij met hem) voor de aankondiging van zijn profeetschap offerdieren slachtte vóór afgodsbeelden, en leggen boeken van madhhablozen (personen die geen madhhab (rechtsschool) volgen) voor als bewijs. Uit bovenstaande regels wordt duidelijk dat deze verachtelijke belasteringen van hen volledig onwaar zijn.] Vanaf de aankondiging van hun profeetschap tot het moment dat hun profeetschap was verspreid en werd begrepen, hadden ze ook geen gebreken zoals blindheid, doofheid of andere soortgelijke tekortkomingen. Men moet geloven dat elke profeet de volgende zeven eigenschappen bezit: **amāna** (betrouwbaarheid), **sidq** (waarachtigheid), **tabligh** (verkondiging van de boodschap), **‘adāla** (rechtvaardigheid), **‘isma** (zondeloosheid), **fatāna** (scherpzinnigheid) en **amn al-‘azl** (onontneembaarheid). Met andere woorden, het profeetschap wordt hen niet afgenomen. Fatāna betekent ‘erg verstandig, zeer intelligent’.

Een profeet die een nieuwe religie brengt, wordt een **rasūl** (gezant) genoemd. Een profeet die geen nieuwe religie brengt, maar de mensen uitnodigt tot de voorgaande religie wordt een **nabī** (profeet) genoemd. Er is geen verschil tussen een rasūl en een nabī in het verkondigen van de geboden en het uitnodigen van de mensen tot de religie van Allah de Verhevene. Geloven in de profeten betekent geloven dat ze allemaal – zonder enig onderscheid te maken tussen hen – trouw en eerlijk in hun woorden zijn. Wie in één van hen niet gelooft, zal in geen enkel van hen geloofd hebben.

Profeetschap kan niet verworven worden door te werken, honger te lijden, moeilijkheden te ondergaan of veel daden van aanbidding te verrichten. Het kan enkel verkregen worden als een gunst van Allah de Verhevene en door Zijn verkiezing. Religies zijn gezonden door middel van profeten zodat de zaken van de mensen zowel op deze wereld als in het hiernamaals goed en nuttig zullen zijn, om hen te beschermen tegen schadelijke zaken en om hen veiligheid, rechtleiding (hidāya) en rust te doen verkrijgen. Ondanks dat de profeten veel vijanden hadden en ze door hen

werden bespot en gekwetst, vertoonden ze geen enkele terughoudendheid en hadden ze geen enkele vrees voor hun vijanden om de geboden van Allah de Verhevene, wat betreft de zaken waarin men moet geloven en die men moet uitvoeren, aan de mensen te verkondigen en mede te delen. Allah de Verhevene heeft de profeten versterkt met wonderen (mu'jizāt; enk. mu'jiza) om te tonen dat ze oprecht zijn en de waarheid spreken. Niemand kon op tegen deze wonderen. Degenen die een profeet aanvaardden en in hem geloven, worden de **umma** (gemeenschap) van die profeet genoemd. Op de Dag des Oordeels zullen de profeten worden toegestaan om shafā'a (voorspraak, bemiddeling) te verrichten voor degenen in hun gemeenschap die veel zonden hebben en hun voorspraak zal aanvaard worden. Allah de Verhevene zal ook de geleerden, rechtschapenen (sālihūn) en awliyā (vrienden van Allah) uit de gemeenschappen van de verschillende profeten toestaan om voorspraak te verrichten en Hij zal hun voorspraak aanvaardden. De profeten (vrede en zegeningen zij met hen) zijn op een voor ons onbekende manier levend in hun graf. De aarde doet hun gezegende lichaam niet bederven. Vandaar dat er in een eervolle hadīth wordt gezegd: **“Profeten verrichten in hun graf het gebed en de bedevaart.”**

[Vandaag de dag zijn er mensen in Saoedi-Arabië die **wahhābī** (wahhabiet) worden genoemd, die niet geloven in deze en soortgelijke eervolle hadīth's. Ze noemen de ware moslims die geloven in deze eervolle hadīth's 'ongelovig'. Hoewel ze bronteksten (Koranverzen en hadīth's) met een onduidelijke, twijfelachtige betekenis [dat wil zeggen, Koranverzen en hadīth's waaruit verschillende betekenissen afgeleid kunnen worden] verkeerd interpreteren, worden ze zelf niet ongelovig maar behoren ze tot de **ahl al-bid'a** ('mensen van de innovatie'; de afgedwaalden). Ze brengen de moslims veel schade toe. Het wahhabisme werd opgericht door een dwaas uit Najd, genaamd Muhammad ibn 'Abdulwahhāb. De Britse spion Hempher misleidde hem door hem de afwijkende ideeën van Ibn Taymiyya^[1] voor te leggen. Middels de boeken van een Egyptenaar genaamd 'Abduh^[2] werd het onder de moslims over de hele wereld verspreid. De geleerden van de **ahl al-soenna** hebben in honderden van hun boeken duidelijk gemaakt dat de wahhabieten geen vijfde rechtsschool (madhhab) vertegenwoordigen, maar dat ze zich in dwaling en op een verkeerd pad bevinden.

[1] Ahmad ibn Taymiyya stierf in 728 n.h. [1328 n.Chr.] te Damascus.

[2] Muhammad 'Abduh stierf in 1323 n.h. [1905 n.Chr.] te Egypte.

Deze zaken staan uitvoerig beschreven in de boeken **Se'âdet-i Ebediyye** en **Kıyâmet ve Âhret** [en in respectievelijk de Engelse vertalingen: **Endless Bliss** en **Advice for the Muslim**]. Moge Allah de Verhevene de jonge islamgeleerden beschermen tegen het afdwalen naar het pad van het wahhabisme dat door de Britten is bedacht. Moge Hij hen niet doen afwijken van het pad van de geleerden van de **ahl al-soenna** die zijn geprezen in eervolle hadith's!]

Wanneer de profeten (vrede zij met hen) sliepen, sliepen hun gezegende ogen maar het oog van hun hart sliep niet. Alle profeten waren gelijk aan elkaar in het volbrengen van hun taken als profeet en in het bezitten van de superioriteiten van het profeteet-schap. Ze bezitten allemaal de zeven eigenschappen die we hierboven hebben vermeld. Het profeteet-schap wordt profeten niet ontnomen. De wilāya (graad van vriendschap, nabijheid tot Allah) van awliyā (vrienden van Allah) kan daarentegen wel ontnomen worden. Profeten (vrede en zegeningen zij met hen) kunnen enkel mensen zijn. De jinn en de engelen kunnen geen profeet zijn voor de mensen. De jinn en de engelen kunnen de rang van de profeten niet bereiken. Profeten verschillen onderling van elkaar wat betreft hun superioriteiten en graden van eer. Op het vlak van superioriteiten, zoals het hebben van een grote gemeenschap (umma); de grote omvang van de gebieden waar zij naartoe werden gezonden; de verspreiding van hun kennis en ma'rifa (kennis van/over Allah) over vele gebieden; het hebben van meer en voortdurende wonderen; en het bezitten van uitsluitend aan hen toebehorende waardigheden en gunsten, is de Profeet van het Einde der Tijden, **Muhammad** (vrede zij met hem), superieur aan alle andere profeten. De profeten die ulū'l-'azm (de vastbeslotenen) worden genoemd zijn superieur aan de profeten die hier niet toe behoren, en de gezanten (rusul; enk. rasūl) zijn superieur aan de profeten (anbiyā; enk. nabī) die geen gezant zijn.

Het aantal profeten (vrede en zegeningen zij met hen) is niet bekend. Het is algemeen bekend dat het er meer dan 124.000 zijn. Onder hen zijn er 313 of (volgens een andere overlevering) 315 gezanten van wie er 6 hoger in rang staan. Zij worden de **ulū'l-'azm**-profeten (de vastbeslotenen) genoemd. De ulū'l-'azm-profeten zijn: **Ādam** (Adam), **Nūh** (Noach), **Ibrāhīm** (Abraham), **Mūsā** (Mozes), **Īsā** (Jezus) en **Muhammad Mustafā** (vrede en zegeningen zij met hen).

Onder de profeten zijn er 33 algemeen bekend. Hun namen zijn als volgt: **Adam** (Adam), **Shīt** (of **Shīth**), **Idris** (Henoch), **Nūh** (Noach), **Hūd** (Heber), **Sālih** (Methusalem), **Ibrāhīm** (Abraham),

Lūt (Lot), **Ismā'il** (Ismaël), **Ishāq** (Isaak), **Ya'qūb** (Jakob), **Yūsuf** (Jozef), **Ayyūb** (Job), **Shu'ayb** (Jetro), **Mūsā** (Mozes), **Hārūn** (Aäron), **Khidr**, **Yūsha' ibn Nūn**, **Ilyās** (Elia), **Alyasa'** (Elisa), **Dhu'l-kifl** (Jesaja), **Sham'un**, **Ishmū'il**, **Yūnus ibn Matā** (Jona), **Dāwūd** (David), **Sulaymān** (Salomo), **Luqmān**, **Zakariyyā** (Zacharia), **Yahyā** (Johannes), **'Uzayr** (Ezra), **'Isā ibn Maryam** (Jezus, zoon van Maria), **Dhu'l-qarnayn** en **Muhammad** (vrede en zegeningen zij met hen).

Enkel de namen van 28 van hen staan vermeld in de edele Koran. Shīt, Khidr, Yūsha', Sham'un en Ishmū'il worden niet genoemd. Van deze 28 is het niet zeker of Dhu'l-qarnayn, Luqmān, 'Uzayr en Khidr al dan niet profeet waren. In de 36^e brief uit het 2^e volume van **Maktūbāt-i Ma'sūmiyya** staat geschreven dat de berichten (akhbār; enk. khabar) die stellen dat Khidr (vrede zij met hem) een profeet is, sterk zijn. In de 182^e brief wordt het volgende gezegd: "Het feit dat Khidr (vrede zij met hem) gezien wordt in een menselijke gedaante en bepaalde dingen doet, toont niet aan dat hij in leven is. Allah de Verhevene heeft zijn ziel (rūh) en ook die van vele andere profeten en awliyā (vrienden van Allah), de toestemming gegeven om te verschijnen in een menselijke gedaante. Hen zien toont niet aan dat ze in leven zijn." De tweede naam van Dhu'l-kifl (vrede zij met hem) is Harqil. Er zijn ook geleerden die zeggen dat Harqil Ilyās, Idrīs of Zakariyyā (vrede zij met hen) zou zijn.

Ibrāhīm (Abraham) (vrede zij met hem) is 'Khalīlullāh' ('de vriend van Allah'), want in zijn hart was er – buiten de liefde voor Allah de Verhevene – geen liefde voor een schepsel te vinden. Mūsā (Mozes) (vrede zij met hem) is 'Kalīmullāh' ('degene tot wie Allah de Verhevene heeft gesproken'), omdat hij met Allah de Verhevene heeft gesproken. 'Isā (Jezus) (vrede zij met hem) is 'Kalimatullāh' ('het woord van Allah'), omdat hij geen vader had. Enkel door het Goddelijke Woord: "WEES" is hij voortgekomen uit zijn moeder. Daarbij heeft hij de woorden der wijsheid van Allah de Verhevene gepredikt en ze zo tot de oren van de mensen gebracht.

Muhammad (vrede zij met hem) die de meest superieure, eervolle en waardevolle is van de gehele mensheid, alsook de reden voor de schepping van alle schepsels, is 'Habībullāh' ('de Liefeling van Allah'). Er zijn zeer veel zaken die erop wijzen dat hij de Liefeling van Allah is en die zijn grootsheid en superioriteit aantonen. Om deze reden kunnen uitdrukkingen zoals 'verslagen worden' en 'een nederlaag ondergaan' niet gebruikt worden voor hem. Op de

Dag der Opstanding zal hij als eerste uit zijn graf opstaan voordat alle anderen opstaan. Hij zal de eerste zijn die naar de verzamelplaats (mahshar) gaat. Hij zal vóór iedereen het Paradijs betreden. Hoewel hij een ontelbaar groot aantal wonderen heeft en het menselijk vermogen niet in staat is om ze te tellen, willen we met het schrijven van het wonder van de Mi'rāj (opstijging door de hemelen) onze tekst verfraaien:

Toen de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) in zijn bed was, werd hij gewekt en met zijn gezegende lichaam van de stad Mekka naar de Masjid al-Aqsā (al-Aqsā moskee) in Jeruzalem (Quds) gebracht en van daaruit naar de hemelen, en na de zevende hemel werd hij naar plaatsen gebracht die Allah de Verhevene wenste. Men dient op deze manier te geloven in de Mi'rāj. [Degenen die behoren tot de afgedwaalde ismā'īlī-groepering en de vijanden van de islam die zich voordoen als islamgeleerden, proberen de jongeren te misleiden door te vertellen en te schrijven dat de Mi'rāj een toestand (hāl) was die enkel met de ziel heeft plaatsgevonden en dat onze Profeet niet met zijn lichaam was gegaan. Men dient zulke verdorven boeken niet te kopen en niet door deze misleid te worden. Hoe de Mi'rāj heeft plaatsgevonden, staat uitvoerig beschreven in vele waardevolle boeken, zoals in **Shifā al-sharīf**^[1]. Ook in het boek **Se'âdet-i Ebediyye** en de Engelse vertaling hiervan **Endless Bliss** staat het uitgebreid beschreven.] De Profeet van Allah ging samen met Jabrā'īl (vrede zij met hem) van de eervolle stad Mekka tot aan de **sidrat al-muntahā** ('de boom van de uiterste grens'). De **sidrat al-muntahā** is een boom in de zesde en zevende hemel; geen enkele kennis en opstijging kan hier voorbij. Bij de sidrat al-muntahā zag de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) Jabrā'īl (vrede zij met hem) in zijn eigen gedaante, met zijn zeshonderd vleugels. Jabrā'īl (vrede zij met hem) bleef achter bij de sidrat al-muntahā. De Profeet van Allah (vrede zij met hem) werd van Mekka tot de eervolle stad Jeruzalem, of tot de zevende hemel, op de burāq meegenomen. De **burāq** is een witkleurig dier uit het Paradijs dat kleiner is dan een muilnier maar groter dan een ezel. Het behoort niet tot de dieren van deze wereld. Het is noch mannelijk, noch vrouwelijk. Het bewoog zich zeer snel voort. Het zette zijn poot op zo'n afstand dat het net binnen oogbereik viel. In de **Masjid al-Aqsā** (al-Aqsā moskee) werd de Gezant van Allah

[1] Qādī 'Iyād al-Mālikī, die het boek *Shifā al-sharīf* heeft geschreven, overleed in 544 n.h. [1150 n.Chr] te Marrakesh.

(vrede en zegeningen van Allah zij met hem) de gebedsleider (imam) van de profeten en leidde het nachtgebed of (volgens andere overleveringen) het ochtendgebed. De zielen van de profeten waren daar aanwezig in hun eigen menselijke gedaante. De Profeet van Allah werd in een oogwenk vanuit **Quds** (Jeruzalem) tot aan de zevende hemel opgeheven middels een voor ons onbekende ladder genaamd **Mi'raj**. Onderweg hadden engelen zich aan de rechter- en linkerkant opgesteld en prezen en verheerlijkten ze de Gezant van Allah. Bij het bereiken van iedere hemellaag gaf Jabrāil (vrede zij met hem) het nieuws en de blijde boodschap dat de Gezant van Allah was aangekomen. In iedere hemellaag zag de Gezant van Allah een profeet en begroette hem. Bij de **sidrat al-muntahā** zag hij vele verbazingwekkende dingen. Hij zag de gunsten in het Paradijs en de bestraffingen in de Hel. Vanwege zijn verlangen naar en plezier in het zien van de schoonheid van Allah de Almachtige, heeft hij naar geen enkele van de gunsten in het Paradijs gekeken. Voorbij de sidrat al-muntahā ging hij alleen verder en ging hij door allerlei lichten (anwār; enk. nūr). Hij hoorde de geluiden van de pennen van de engelen. Hij ging voorbij zeventigduizend sluiers. De afstand tussen twee sluiers was net als een vijfhonderd jaar durende weg. Hierna ging hij op een stoffen oppervlak genaamd **rafrāf**, dat nog glanzender is dan de zon, voorbij de Voetenbank (Kursī). Hij bereikte de Goddelijke Troon. [De Troon (de 'Arsh al-a'lā) is het allergrootste schepsel dat Allah de Verhevene heeft geschapen. Het bevindt zich boven de zeven hemelen en de Voetenbank; het is het einde van de materiële wereld en het begin van de immateriële wereld. De Voetenbank (Kursī) is een van de grootste schepsels dat zich onder de Troon bevindt. Allah de Verhevene is ver verheven boven het zich bevinden op een plaats. Al het bestaande bevindt zich onder Zijn Troon en Zijn Troon is onder Zijn Macht en Kracht. Hij is boven de Troon. Maar dit betekent niet dat Hij wordt gedragen door de Troon. De Troon bestaat door Zijn Gunst en Macht. Hoe Allah de Verhevene was in de eereeuwigheid, dus in het eeuwige begin, zo is Hij ook nu. Hoe Hij was voordat Hij de Troon schiep, zo zal Hij ook zijn in de oneindige, eeuwige toekomst. Hij ondergaat geen verandering.] Hij trad buiten de Troon, buiten tijd, ruimte en de werelden van materie. Hij bereikte het niveau waar hij het Woord van Allah de Almachtige kon horen.

Net zoals Allah de Verhevene buiten tijd en ruimte gezien zal worden in het hiernamaals, zo heeft hij op een onbegrijpelijke en niet te beschrijven wijze Allah de Verhevene gezien. Zonder let-

ters of klanken heeft hij gesproken met Allah de Verhevene. Hij verheerlijkte, dankte en prees Allah de Verhevene. Hij ontving talloze geschenken en vereringen. Hoewel het verplicht werd voor hem en zijn gemeenschap om dagelijks vijftig keer het gebed te verrichten, is dit aantal op aanwijzing van Mūsā (Mozes) (vrede zij met hem) geleidelijk verminderd tot vijf keer per dag. Daarvoor werden enkel het ochtendgebed en het namiddag- of nachtgebed verricht. Na zo'n lange reis en nadat hij geschenken en zegeningen had ontvangen en vele verbazingwekkende dingen had gezien en gehoord, keerde hij terug naar zijn bed. Zijn plek was nog niet afgekoeld. Een deel van wat we hebben vermeld, is middels edele Koranverzen medegedeeld en een deel middels eervolle hadīth's. Hoewel niet alle details omtrent de Mi'rāj tot de zaken behoren waarin men noodzakelijk moet geloven, zal degene die deze niet aanvaardt afgeweken zijn van de ahl al-soenna, aangezien deze zijn medegedeeld door de geleerden van de ahl al-soenna. Wie daarentegen niet gelooft in de edele Koranverzen of de eervolle hadīth's, wordt ongelovig (kāfir).

Laten we enkele van de talloze zaken uiteenzetten die aantonen dat Muhammad (vrede zij met hem) de **sayyid al-anbiyā** is, dus de meest superieure der profeten (vrede en zegeningen zij met hen):

Op de Dag des Oordeels zullen alle profeten (vrede en zegeningen zij met hen) onder zijn wapen (vaandel) beschaduwde worden. Allah de Verhevene heeft aan iedere profeet het volgende bevolen: ["Indien jullie de tijd bereiken van het profeetschap van Mijn geliefde Muhammad (vrede zij met hem), die Ik onder Mijn schepsels heb uitgekozen en van wie Ik houd, geloof dan in hem en steun hem!"] Alle profeten hebben dit dan ook bevolen en als testament nagelaten aan hun gemeenschap.

Muhammad (vrede zij met hem) is de **khātam al-anbiyā** (zegel der profeten). Dat betekent dat er na hem geen profeet meer zal komen. Zijn gezegende ziel werd vóór alle andere profeten geschapen. De rang van het profeetschap werd als allereerste aan hem verleend. Het profeetschap werd voltooid met zijn komst op de wereld. Hoewel 'Īsā (vrede zij met hem) tegen het Einde der Tijden, in de tijd van de edele Mahdī, vanuit de hemel in Damascus zal neerdalen, zal hij de religie van Muhammad (vrede zij met hem) over de wereld verspreiden. Hij zal behoren tot zijn gemeenschap.

[De afgedwaalde personen die **qādiyānī** worden genoemd en die in het jaar 1296 n.h. (1880 n.Chr.) in India werden geïntrodu-

ceerd door de Britten, verspreiden ook over ‘Īsā (vrede zij met hem) kwalijke uitspraken en leugens. Hoewel ze zichzelf moslim noemen, vernietigen ze de islam van binnenuit. Er is een fatwa (juridisch oordeel) uitgesproken over het feit dat zij geen moslim zijn. Zij worden ook wel **ahmadiyya** genoemd.

Een andere ketterse groepering die is opgedoken in India en die behoort tot de afgedwaalden (ahl al-bid’a), is de **jamā’at al-tabligh** (‘gemeenschap van verkondiging’). Deze groepering werd in 1345 n.h. [1926 n.Chr.] opgericht door een onwetende genaamd Ilyās. Hij zei: “De moslims zijn in dwaling (dalāla) vervallen. Ik heb in een droom het bevel gekregen om hen te redden.” Hij verkondigde hetgeen hij geleerd had uit de boeken van zijn afgedwaalde leraren Nazeer Husain, Rashīd Ahmad Gangohī en Khalīl Ahmad Sahāranpūrī. Om de moslims te misleiden, hebben ze het altijd over de waarde van het gebed en de gemeenschap (de jamā’a). Echter, de gebeden en andere daden van aanbidding van de ahl al-bid’a, met andere woorden degenen die niet behoren tot de geloofsrichting (madhhab) van de **ahl al-soenna**, zullen niet aanvaard worden. Zij moeten zich in de eerste plaats ontdoen van hun afwijkende geloofsovertuigingen door de boeken van de ahl al-soenna te lezen en zo ware moslims worden. Degenen die uit de gesloten, onduidelijke verzen van de edele Koran verkeerde betekenissen afleiden, worden **ahl al-bid’a** (‘mensen van de innovatie’) of **afgedwaalden** genoemd. Vijanden van de islam die volgens hun eigen verraderlijke, afwijkende gedachten de edele Koranverzen verkeerd interpreteren, worden **zindīq** (ketter) genoemd. Kettters proberen de edele Koran en de islam te veranderen. De grootste vijand, die hen heeft geïntroduceerd, die hen voedt en miljarden besteedt om hun overtuigingen overal ter wereld te verspreiden, zijn de Britten. De onwetende en ontaarde aanhangers van de **jamā’at al-tabligh**, die in de val zijn gelokt van de Britse ongelovigen, misleiden de moslims en liegen hen voor door zichzelf **ahl al-soenna** te noemen en het gebed te verrichten. ‘Abdullāh ibn Mas’ūd heeft gezegd: “Er zullen mensen zijn die het gebed verrichten terwijl ze geen geloof hebben.” Zij zullen eeuwig branden in het diepste gedeelte van de Hel. Sommigen van hen misleiden de moslims door grote tulbanden, baarden en gewaden te dragen en edele Koranverzen te reciteren die ze vervolgens verkeerd interpreteren. In een eervolle hadīth wordt echter gezegd: “**Innallāha lā yanzuru ilā suwarikum wa thiyābikum wa lākin yanzuru ilā qulūbikum wa niyyātikum**” (Allah de Verhevene kijkt niet naar jullie uiterlijk en kleding, maar naar jullie hart en intenties). Een tweere-

gelig vers:

***Groot is hij van gestalte, met een gescheurde tulband op,
Op een minaret gelijkt hij, met een ooievaarsnest erop.***

Omdat deze onwetenden en dwazen geen antwoord kunnen geven op de boeken van de uitgeverij **Hakikat Kitâbevi**, die aantonen dat hun schoonschijnende, bedrieglijke uitspraken leugens zijn, zeggen ze: “De boeken van de uitgeverij Hakikat Kitâbevi zijn fout en verdorven. Lees deze boeken niet.” Het grootste kenmerk van afgedwaalden en ketters die vijanden zijn van de islam, is dat ze zeggen dat de teksten van de geleerden van de ahl al-soenna en de correcte religieuze boeken die deze teksten publiceren, verdorven zijn en dat men ze niet moet lezen. De schades die zij de islam hebben toegebracht en de antwoorden hierop van de geleerden van de ahl al-soenna, staan uitvoerig beschreven in ons boek **Het Pad van de Ahl al-Soenna.**]

Muhammad (vrede zij met hem) is de meest superieure der profeten en een barmhartigheid voor de werelden. De achttienduizend werelden profiteren van zijn oceaan der barmhartigheid. Het staat op basis van overeenstemming vast dat hij de Profeet is voor alle mensen en jinn. Er zijn veel geleerden die hebben medege-deeld dat hij ook de Profeet is voor de engelen, planten, dieren en iedere materie. De andere profeten werden gezonden naar een bepaald volk, in een bepaald gebied. De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) daarentegen is de Profeet voor alle werelden, voor alle levende en levenloze schepsels. Allah de Verhevene heeft de andere profeten aangesproken met hun naam. Muhammad (vrede zij met hem) heeft Hij echter begunstigd door hem aan te spreken met “O Mijn Gezant!”, “O Mijn Profeet!”. Van ieder wonder dat aan elk van de andere profeten werd toegekend, werd een soortgelijke ook aan hem verleend. Allah de Verhevene heeft aan Zijn geliefde Profeet zoveel geschenken en zoveel wonderen verleend, in zo’n hoeveelheid die Hij aan geen enkele andere van Zijn profeten heeft verleend. Hij is verheven boven alle andere profeten door onder meer de volgende deugden: de maan splitste in tweeën toen hij met zijn gezegende vinger er-naar wees; de stenen die hij in zijn gezegende handpalm nam, ver-richtten tasbîh (verheerlijken van Allah de Verhevene); bomen begroetten hem door te zeggen “O Gezant van Allah!”; de ge-droogde boomstronk genaamde **Hannâna** huilde hoorbaar omdat de Gezant van Allah hem had verlaten; er stroomde zuiver water tussen zijn gezegende vingers; in het hiernamaals zal hem de rang

van de **maqām al-mahmūd** verleend worden, dat ook **shafā'a al-kubrā** (de grote voorspraak, bemiddeling) wordt genoemd, alsook de **hawd al-kawthar** (het bassin genaamd 'kawthar') en **wasīla** en **fadīla**; hij kreeg de eer om de Goddelijke Schoonheid (Jamāl al-Ilāhī) te zien vóór het betreden van het Paradijs; op de wereld werden hem prachtige karaktereigenschappen verleend, zoals zekerheid in het geloof (yaqīn), kennis, mildheid, geduld, dankbaarheid, onthouding, kuisheid, rechtvaardigheid, menselijkheid, bescheidenheid, moed, nederigheid, wijsheid, fatsoenlijkheid, welwillendheid, barmhartigheid en nog vele andere onuitputtelijke deugden en vereringen. Het aantal wonderen dat aan hem werd verleend, kan niemand anders weten dan Allah de Verhevene. Zijn religie heeft alle andere religies opgeheven, dus ongeldig gemaakt. Zijn religie is de beste en meest voortreffelijke van alle religies. Zijn gemeenschap (umma) is superieur aan alle andere gemeenschappen. De awliyā (vrienden van Allah) die behoren tot zijn gemeenschap zijn eervoller dan de awliyā die behoren tot de andere gemeenschappen.

Onder de awliyā die behoren tot de gemeenschap van Muhammad (vrede zij met hem), is **Abū Bakr al-Siddīq** (moge Allah tevreden zijn met hem) – die het recht had om de khalīfa (kalief, afgevaardigde) van de Gezant van Allah te zijn, die het kalifaatschap meer waardig was dan anderen en die de geliefde is van de grootgeleerden en awliyā – degene die na de profeten de beste en meest superieure is onder alle mensen die zijn gekomen en die nog zullen komen. Hij is degene die als eerste de rang en de eer van het kalifaatschap heeft verworven. Door de genade en gunst van Allah de Verhevene heeft hij ook voor de komst van de islam geen afgoden aanbeden. Hij werd beschermd tegen de schandes van ongeloof en dwaling. [Ook hieruit wordt duidelijk hoe zielig en onwetend degenen zijn die veronderstellen en schrijven dat de Gezant van Allah vóór zijn profeetschap afgoden zou hebben aanbeden.]

Na hem is de meeste superieure onder de mensen '**Umar ibn al-Khattāb** (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem), de tweede kalief, Fārūq al-a'zam (de 'grote onderscheider'), en degene die Allah de Verhevene als vriend heeft uitgekozen voor Zijn Lieweling, Muhammad (vrede zij met hem).

Na hem is de meeste superieure onder de mensen '**Uthmān ibn 'Affān** (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem), de derde kalief van de Gezant van Allah, de Dhun-nūrayn (de 'bezitter van twee lichten'), de schat der goedheden en gunsten en de bron van bescheidenheid, geloof (īmān) en godskennis (irfān).

Na hem is de beste onder de mensen **‘Alī ibn Abī Tālib** (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem), de vierde kalief van de Gezant van Allah, de bezitter van verbijsterende superioriteiten, en de Asadullāh (‘Leeuw van Allah’).

Na hem is de beste onder de mensen de edele **Hasan ibn ‘Alī**, die na zijn vader de kalief werd. Het dertig jaar durende kalifaatschap dat vermeld wordt in een eervolle hadīth werd met hem voltooid^[1]. Na hem is de meest superieure onder de mensen **Husayn ibn ‘Alī** (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen), de geliefde kleinzoon van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem).

Hier betekent ‘superioriteit’ het verworven hebben van meer beloning (thawāb), het verlaten van hun land en geliefden omwille van de islam, het feit dat zij vóór alle anderen moslim werden, het strikt volgen van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem), het stevig vasthouden aan zijn soenna, en de inspanningen om zijn religie te verspreiden en het voorkomen van ongelof, fitna (chaos, opruiing) en anarchie.

Hoewel ‘Alī (moge Allah tevreden zijn met hem) vóór iedereen moslim werd, met uitzondering van Abū Bakr (moge Allah tevreden zijn met hem), heeft het feit dat hij het geloof eerder had aanvaard er niet toe geleid dat anderen het geloof aanvaardden, ze hier lering uit trokken en dat ongelovigen werden verslagen, aangezien hij toen nog een kind was, geen bezittingen had, in het huis van de Gezant van Allah verbleef en in zijn dienst was. Echter, wanneer de andere drie kaliefen toetraden tot het geloof, werd de islam juist versterkt. Hoewel gezegd kan worden dat Imām ‘Alī en zijn kinderen (moge Allah tevreden zijn met hen) superieur zijn aan de Siddīq al-akbar (‘de grote getrouweling’; Abū Bakr) en de Fārūq al-a’zam (‘de grote onderscheider’; ‘Umar ibn al-Khattāb) omdat ze de meest naaste verwanten zijn van de Gezant van Allah en verwanten zijn van zijn gezegende bloed, betekent deze superioriteit van hen geen superioriteit in ieder opzicht. Het leidt er niet toe dat ze in ieder opzicht superieur zijn aan deze grote persoonlijkheden. Dit is te vergelijken met het feit dat Khidr (vrede zij met hem) enkele zaken heeft onderwezen aan Mūsā (vrede zij met hem). [Als degene met een nauwer bloedverwantschap meer superieur zou zijn, dan zou de edele ‘Abbās, de oom van de Gezant van Allah (vrede zij met hem), superieur zijn aan de edele ‘Alī. Zijn

[1] Hasan ibn ‘Alī overleed ten gevolge van een vergiftiging in 49 n.h. [669 n.Chr.] in de verlichte stad Medina.

ooms Abū Tālib en Abū Lahab daarentegen, die zeer nauwe bloedverwanten van hem waren, bezaten niets van de eer en superioriteit die de moslims van de laagste rang bezitten.] Omwille van het nauwe bloedverwantschap is de **edele Fātima** superieur aan de **edele Khadija** en de **edele ‘Āisha** (moge Allah tevreden zijn met hen). Echter, superioriteit in één opzicht betekent niet superioriteit in ieder opzicht. Wie de meest superieure is van deze drie hebben onze geleerden verschillend verklaard. Zoals begrepen wordt uit eervolle hadīth’s zijn zij drieën, de **edele Maryam** (Maria) en de echtgenote van Fir’awn (de Farao), namelijk de **edele Āsiya** (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen allen) de meest superieuren onder de vrouwen van deze wereld. In een eervolle hadīth wordt gezegd: **“Fātima is de meest superieure onder de vrouwen van het Paradijs. En Hasan en Husayn zijn de meest voortreffelijke onder de jongeren van het Paradijs.”** Hier wordt verwezen naar superioriteit in één opzicht.

Na hen zijn de meest superieure onder de eervolle Metgezellen de **‘ashara al-mubashshara**, dus degenen die behoren tot de tien personen aan wie de blijde boodschap werd gegeven dat ze naar het Paradijs zullen gaan. Na hen zijn de meest superieure de 313 personen die aanwezig waren tijdens de Slag bij Badr, na hen alle personen die zich bevonden onder de 700 dappere strijders tijdens de Slag bij Uhud, en de meest superieure na hen zijn de 1400 personen die aanwezig waren tijdens de **bay’at al-ridwān** (eed van trouw), dus degenen die onder de boom een belofte hadden afgelegd aan de Gezant van Allah.

Het is voor ons noodzakelijk (wājib) om de namen van alle eervolle Metgezellen (moge Allah tevreden zijn met hen allen), die omwille van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) hun levens en bezittingen hebben opgeofferd en die hem daadkrachtig hebben geholpen, met eerbied en liefde uit te spreken. Het is absoluut niet toegestaan om uitspraken te doen die niet passen bij hun grootsheid. Het oneerbiedig uitspreken van hun namen is een teken van ketterij en dwaling.

Degene die houdt van de Gezant van Allah hoort ook te houden van al zijn Metgezellen. In een eervolle hadīth wordt immers gezegd: **“Degene die houdt van mijn Metgezellen, houdt van hen omdat hij van mij houdt. Iemand die niet van hen houdt, zal niet van mij gehouden hebben. Degene die hen kwetst, kwetst mij. En degene die mij kwetst, zal Allah de Verhevene gekwetst hebben. Iemand die Allah de Verhevene kwetst, zal zeker bestraffing ondergaan.”** En in een andere eervolle hadīth wordt gezegd: **“Wan-**

neer Allah de Verhevene een van Zijn dienaren uit mijn gemeenschap wil begunstigen, dan plaatst Hij de liefde voor mijn Metgezellen in zijn hart. Dan zal hij hen allen zielsveel liefhebben.”

Om deze reden dient men niet te veronderstellen dat de veldslagen tussen de eervolle Metgezellen werden gevoerd omwille van slechte gedachten, om het kalifaatschap in handen te krijgen of om de verlangens van hun ziel van begeerte (nafs) te vervullen. Dit veronderstellen en hierdoor kwaadspreken over deze grote persoonlijkheden is huichelarij en leidt tot ondergang. Immers, door in de aanwezigheid van de Gezant van Allah te zitten en zijn gezegende woorden te horen, waren al hun harten vrijgemaakt van fanatisme (ta'assub) [dus koppigheid, misgunnen], verlangen naar status en het gehecht zijn aan deze wereld. Ze waren bevrijd en volledig gezuiverd van hebzucht [onverzadigbaarheid, begerigheid], haat en slechte karaktereigenschappen. Wanneer iemand een paar dagen samen is met een van de awliyā (vrienden van Allah; enk. walī) uit de gemeenschap van deze verheven Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem), profiteert hij van de mooie karaktereigenschappen en superioriteiten van deze walī, wordt hij in zijn aanwezigheid gereinigd en raakt hij bevrijd van het gehecht zijn aan deze wereld – hoe kan men dan denken dat de eervolle Metgezellen niet verlost waren van slechte karaktereigenschappen, hun ziel van begeerte niet was gereinigd en ze zouden strijden omwille van vergankelijke wereldse zaken, terwijl ze meer dan alles hielden van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem), hun bezittingen en leven opofferden omwille van hem, hun land verlieten en enorm veel hielden van zijn gezelschap (suhba) die voeding was voor de zielen? Deze grote persoonlijkheden zijn vanzelfsprekend reiner dan iedereen. Het is toch niet gepast om de verschillen tussen hen en hun onderlinge veldslagen te vergelijken met kwaadwillige mensen zoals wij en om te zeggen dat ze gestreden zouden hebben omwille van het wereldse of om de slechte verlangens van hun ziel van begeerte te bevredigen? Het is niet toegestaan om over de eervolle Metgezellen dit soort kwalijke dingen te denken. Bedenkt iemand die zulke uitspraken doet dan helemaal niet dat vijandigheid tegenover de eervolle Metgezellen, vijandigheid is tegenover de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) die hen heeft gevormd en opgeleid? Kwaadspreken over hen komt neer op kwaadspreken over de Gezant van Allah. Om deze reden hebben de grote islamgeleerden gezegd: “Iemand die de eervolle Metgezellen niet hoogacht en hen geen respect toont, zal niet geloofd hebben

in de Gezant van Allah.” De Slag van al-Jamal (de Kameel) en de Slag bij Siffin kunnen geen reden zijn om kwaad te spreken over hen. Er zijn religieuze redenen die alle personen die tijdens deze veldslagen tegen de edele ‘Alī waren, bevrijden van slecht te zijn, en waardoor ze zelfs beloning (thawāb) hebben verkregen. In een eervolle hadīth wordt gezegd: **“De mujtahid (onafhankelijk oordelende rechtsgeleerde) die zich vergist, verkrijgt één beloning en die het juiste oordeel treft, verkrijgt twee of tien beloningen. De eerste van de twee beloningen is de beloning voor het uitvoeren van ijtihād (het vellen van een oordeel). De tweede is de beloning voor het treffen van het juiste oordeel.”** [Een mujtahid is een diepzinnige geleerde die bevoegd is om ijtihād te verrichten. Ijtiḥād betekent het begrijpen en verklaren van zaken die in de bronteksten (de Koran en de Soenna) niet duidelijk en eenduidig zijn vermeld.] De conflicten en gevechten die plaatsvonden tussen deze grote islamitische persoonlijkheden kwamen niet voort uit koppigheid en vijandigheid; ze waren gebaseerd op hun oordeel (ijtiḥād) en omdat ze wilden dat een gebod van de islam werd nageleefd. Eenieder van de eervolle Metzgezellen was een mujtahid. [Bijvoorbeeld, in de eervolle hadīth op pagina 298 van **al-Hadīqa** staat vermeld dat ‘Amr ibn al-‘Ās (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem) een mujtahid was.]

Het is verplicht (fard) voor iedere mujtahid om te handelen volgens hetgeen hij heeft gevonden middels zijn eigen oordeel (ijtiḥād). Ook al komt zijn eigen oordeel niet overeen met het oordeel van een mujtahid die superieur is aan hem, dan nog moet hij zijn eigen oordeel volgen. Het is niet toegestaan dat hij het oordeel van een andere mujtahid volgt. Abū Yūsuf en Muhammad al-Shaybānī, die de leerlingen waren van Imām al-a’zam Abū Hanīfa^[1], en Abū Thawr en Ismā’īl al-Muzanī, die de leerlingen waren van Imām Muhammad al-Shāfi’ī^[2], hebben in veel zaken hun meesters niet gevolgd. Enkele van de zaken die hun meesters als verboden (harām) hadden beschouwd, hadden zij als toegestaan (halāl) beschouwd en enkele van de zaken die hun meesters als toegestaan hadden beschouwd, hadden zij als verboden beschouwd. Om deze reden kan men niet over hen zeggen dat ze een zonde hebben begaan en dat ze slechte mensen werden. Er is geen enkele geleerde die zoiets heeft gezegd. Zij waren namelijk ook, net zoals hun meesters, een mujtahid.

[1] Abū Hanīfa Nu’mān ibn Thābit overleed in 150 n.h. [767 n.Chr.] te Bagdad.

[2] Muhammad ibn Idrīs al-Shāfi’ī overleed in 204 n.h. [820 n.Chr.] te Egypte.

Het klopt dat de edele ‘Alī (moge Allah tevreden zijn met hem) hoger en geleerder was dan Mu’āwiya en ‘Amr ibn al-‘Ās (moge Allah tevreden zijn met hen). Hij bezat zeer veel superioriteiten die hem van hen onderscheidden. Zijn oordeel (ijtihād) was ook veel sterker en treffender dan hun oordelen. Echter, doordat alle eervolle Metgezellen mujtahids waren, was het voor hen beide niet toegestaan om het oordeel van deze grote Imām te volgen. Ze moesten handelen volgens hun eigen oordeel.

Vraag: Tijdens de veldslagen van al-Jamal en Siffin stonden zeer veel Metgezellen, zowel van de Muhājirūn (‘de Emigranten’ uit Mekka) als de Ansār (‘de Helpers’ in Medina), aan de kant van Imām ‘Alī. Ze gehoorzaamden hem en volgden hem. Ze beschouwden het als noodzakelijk (wājib) om Imām ‘Alī te volgen, terwijl zij allemaal mujtahids waren. Wordt hieruit niet duidelijk dat het ook voor degenen die mujtahid waren noodzakelijk was om Imām ‘Alī te volgen en zich bij hem aan te sluiten, ook al kwamen hun oordelen niet overeen?

Antwoord: Degenen die ‘Alī (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem) volgden en samen met hem streden, sloten zich niet bij hem aan omdat ze zijn oordeel (ijtihād) volgden. Doordat hun eigen oordeel overeenkwam met het oordeel van Imām ‘Alī, wees hun oordeel erop dat het noodzakelijk was om Imām ‘Alī te volgen. Op dezelfde wijze kwam het oordeel van vele grootheden van de eervolle Metgezellen niet overeen met het oordeel van Imām ‘Alī. Het werd noodzakelijk voor hen om te strijden tegen deze grote Imām. In die tijd kwamen de eervolle Metgezellen tot drie verschillende oordelen (ijtihāds). Een deel van hen begreep dat Imām ‘Alī gelijk had. Voor hen werd het noodzakelijk om Imām ‘Alī te volgen. Een ander deel vond echter dat het oordeel van degenen die tegen hem streden juist was. Voor hen werd het dan noodzakelijk om diegenen te volgen die streden tegen ‘Alī (moge Allah tevreden zijn met hem) en om tegen hem te strijden. De derde groep oordeelde dat men geen van beide partijen moest volgen en niet moest strijden. Hun oordeel vereiste dat ze zich niet moesten mengen in deze veldslagen. Alle drie de groepen hadden uiteraard gelijk en hebben beloning (thawāb) verkregen.

Vraag: De bovenstaande tekst laat zien dat degenen die tegen Imām ‘Alī (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem) streden, ook gelijk hadden. De geleerden van de ahl al-soenna hebben echter medegedeeld dat Imām ‘Alī gelijk had en dat degenen die tegen hem waren zich hadden vergist, maar dat zij werden vergeven doordat ze een geldig excuus hadden of dat ze ook belo-

ning hadden verkregen. Wat kan hierop gezegd worden?

Antwoord: Grote islamitische persoonlijkheden zoals Imām al-Shāfi‘ī en ‘Umar ibn ‘Abdul‘azīz hebben gezegd dat het niet toegestaan is om over een van de eervolle Metgezellen te zeggen dat hij zich had vergist. Om deze reden hebben ze gezegd: “Het is verkeerd om over grootheden te zeggen dat zij zich hadden vergist. Het is niet toegestaan dat degenen die lager zijn in rang uitspraken doen over degenen die hoger zijn in rang zoals: ‘Hij heeft het goed gedaan’, ‘Hij heeft het verkeerd gedaan’, ‘We keuren het goed’, of ‘We keuren het niet goed.’ Net zoals Allah de Verhevene onze handen niet heeft bevlekt met het bloed van deze grootheden, zo dienen wij onze tong te beschermen tegen het uitspreken van woorden zoals ‘gelijk’ en ‘ongelijk’. Hoewel diepzinnige geleerden – door de bewijsvoeringen te begrijpen en de gebeurtenissen te analyseren – hebben gezegd dat Imām ‘Alī gelijk had en dat degenen die tegen hem waren zich hadden vergist, bedoelden ze in feite met deze uitspraak: ‘Indien ‘Alī (moge Allah tevreden zijn met hem) degenen aan de andere kant had kunnen spreken, dan had hij ervoor kunnen zorgen dat zij ook tot hetzelfde oordeel (ijtihād) zouden komen als dat van hem.’ Immers, hoewel de edele Zubayr ibn ‘Awwām tijdens de Slag van al-Jamal tegen de edele ‘Alī was, veranderde zijn oordeel na het grondiger analyseren van de gebeurtenissen. Hij zag af van de strijd. Wel, de woorden van de geleerden van de ahl al-soenna die de vergissing als toelaatbaar beschouwen, moeten op deze manier begrepen worden. Het is namelijk niet toegestaan om te zeggen dat de edele ‘Alī en degenen die met hem waren zich op het juiste pad bevonden en dat onze moeder ‘Āisha al-Siddīqa die aan de andere kant stond en degenen van de eervolle Metgezellen die samen met haar waren, zich op het verkeerde pad bevonden.”

Deze veldslagen tussen de eervolle Metgezellen kwamen voort uit de verschillen in hun oordeel (ijtihād) wat betreft de vertakkingen van de islamitische wetgeving (ahkām al-shar‘iyya). Wat betreft de fundamentele, welbepaalde zaken in de islam was er geen enkel verschil tussen hen. Vandaag de dag zijn er sommige mensen die kwaadspreken over en onrespectvol zijn tegenover islamitische grootheden zoals Mu‘āwiya en ‘Amr ibn al-‘Ās (moge Allah tevreden zijn met hen). Ze zien niet in dat het kwetsen van de eervolle Metgezellen neerkomt op het kwetsen en kleineren van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem). In **Shifā‘ al-sharīf** staat geschreven dat Imām Mālik ibn Anas het volgende heeft gezegd: “Iemand die Mu‘āwiya of ‘Amr ibn al-‘Ās (moge Al-

lah tevreden zijn met hen)^[1] uitscheldt en zwartmaakt, is iemand die de woorden die hij voor hen gebruikt, zelf waardig is. Men moet degenen die zich onbeschoft gedragen tegenover hen en die op onbeschofte wijze spreken en schrijven over hen, een zware straf opleggen.” Moge Allah de Verhevene onze harten vullen met de liefde voor de Metgezellen van Zijn Lieveling! Degenen die rechtschapen en godvrezend zijn, houden van deze grootheden. Zij die huichelachtig en shaqī (bestemd voor de Hel) zijn, houden niet van hen.

[Degenen die de waarde en superioriteit van de Metgezellen van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) inzien en hen allen liefhebben, hen allen respecteren en hun pad volgen, worden **ahl al-soenna** genoemd. Degenen die zeggen dat ze enkele van hen liefhebben en de anderen niet en die over de meeste van hen kwaadspreken en zo het pad van geen enkele van hen volgen, worden **rāfidī** (verwerper) en **shī‘ī** (sjiiet) genoemd. In Iran, India en Irak zijn er veel rāfidieten. In Turkije komen ze helemaal niet voor. Sommige van hen noemden zichzelf **‘alawī** (aleviet) om de reine moslim **‘alawieten** in Turkije te misleiden. **‘Alawī** betekent echter ‘een moslim die ‘Alī (moge Allah tevreden zijn met hem) liefheeft’. Om van iemand te houden, moet men het pad van diegene volgen en houden van degenen die deze persoon liefheeft. Als zij ‘Alī (moge Allah tevreden zijn met hem) lief zouden hebben, zouden ze zijn pad volgen. ‘Alī (moge Allah tevreden zijn met hem) hield van alle eervolle Metgezellen. Hij was tevens de raadgever van de tweede kalief ‘Umar (moge Allah tevreden zijn met hen), die zijn zorgen met hem deelde. Hij liet Umm Kulthūm, zijn dochter uit zijn huwelijk met Fātima (moge Allah tevreden zijn met haar), trouwen met ‘Umar (moge Allah tevreden zijn met hem). In een preek (khutba) zei hij over de edele Mu’āwīya: “Onze broeders hebben zich afgescheiden van ons. Zij zijn echter geen ongelovigen (kāfirūn) of zondaren (fāsiqūn). Zij waren tot dit oordeel (ijtihād) gekomen.” Toen Talha (moge Allah tevreden zijn met hem), die tegen hem streed, martelaar (shahīd) werd, had hij de stof op zijn gezicht weggeveegd. Hij heeft zijn begrafenisgebed (janāza-gebed) zelf geleid als imam. Allah de Verhevene vermeldt in de edele Koran: **“Gelovigen (mu’minūn) zijn broeders.”** In het laatste edele vers van soera al-Fath wordt verkondigd: **“De eervolle Metgezellen hebben elkaar lief.”** Niet houden van ook maar één

[1] Mu’āwīya ibn Abī Sufyān overleed in 60 n.h. [680 n.Chr.] te Damascus. ‘Amr ibn al-‘Ās overleed in 43 n.h. [663 n.Chr.] te Egypte.

van de eervolle Metgezellen, of nog erger, zich vijandig opstellen tegenover één van hen, komt neer op het niet geloven in de edele Koran. De geleerden van de ahl al-soenna hebben de superioriteiten van de eervolle Metgezellen (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen allen) goed begrepen. Ze hebben ons bevolen om hen allen lief te hebben. Ze hebben de moslims gered van ondergang.

Degenen die niet houden van de Ahl al-bayt ('de mensen van het huis'; de Familieleden van onze Profeet), met andere woorden, van 'Alī (moge Allah tevreden zijn met hem) en al zijn kinderen en nakomelingen, en die vijandig zijn tegenover deze grootheden die de oogappels van de ahl al-soenna zijn, worden **khārijieten** ('vertrekkers') genoemd. Vandaag de dag worden de khārijieten **yazīdī** genoemd. De religie, het geloof van de yazīdī's is zeer verdorven.

Degenen die zeggen dat ze houden van alle eervolle Metgezellen, maar die zich in feite niet bevinden op hun pad en die hun eigen verdorven gedachten 'het pad van de Metgezellen' noemen, worden **wahhābī** (wahhabiet) genoemd. Het wahhabisme is ontstaan uit een samenstelling van de verdorven ideeën uit de boeken van de madhhabloze geleerde Ahmad ibn Taymiyya en de leugens van de Britse spion genaamd Hemper. Wahhabieten keuren de geleerden van de ahl al-soenna, de grootheden van tasawwuf en de sjiïeten af en hekelen hen allemaal. Ze beschouwen enkel zichzelf als moslim. Degenen die niet zoals hen zijn, betitelen ze als afgodendienaar (mushrik). Ze zeggen dat het toegestaan (halāl) is voor wahhabieten om hen te beroven van hun bezittingen en leven. Hierdoor behoren zij tot de **ibāhiyya**. Door verkeerde, valse betekenissen af te leiden uit de bronteksten (nusūs), dus de edele Koran en de eervolle hadīth's, veronderstellen ze dat deze betekenissen de islam voorstellen. Ze ontkennen de adilla al-shar'iyya (de bronnen van de islamitische wetgeving) en het merendeel van de eervolle hadīth's. De geleerden van de vier rechtsscholen hebben in veel van hun boeken met bewijzen aangetoond dat degenen die de ahl al-soenna verlaten, in dwaling (dalāla) terechtkomen en de islam veel schade toebrengen. Voor meer uitgebreide informatie, gelieve de Engelse boeken **Advice for the Muslim** en **Endless Bliss** te lezen en de Turkse boeken **Kiyâmet ve Âhret** en **Se'âdet-i Ebediyye**, de Arabische boeken **Minhat al-wahbiyya**, **al-Tawassulu bin-Nabī wa bis-Sâlihīn**, **Sabīl al-najāt**, en het Perzische boek **Sayf al-abrâr!** Deze boeken en vele andere waardevolle boeken die zijn geschreven als weerlegging van de afgedwaalden (ahl al-bid'a),

zijn door de uitgeverij **Hakikat Kitâbevi** in Istanbul gedrukt. In het 3^e volume van **Ibn ‘Abidîn**^[1], wanneer wordt verteld over de ‘opstandelingen’, en in het Turkse boek **Ni’met-i islâm**, in het hoofdstuk ‘huwelijk’, staat duidelijk geschreven dat de wahhabieten ‘ibâhiyya’ zijn. De wahhabieten worden in het Turks uitvoerig beschreven door Ayyûb Sabrî Pasha^[2], een van de admiralen van sultan ‘Abdulhamîd Khân II, in zijn boeken **Mir’ât al-haramayn** en **Târîkh-i wahhâbiyyân**, en door Ahmed Cevdet Pasha, in het 7^e volume van zijn geschiedenisboek. Ook het Arabische boek **Shawâhid al-haqq** van Yûsuf al-Nabhânî dat in Egypte werd gedrukt, geeft uitgebreid antwoord op de wahhabieten en op Ibn Taymiyya. Vijftig pagina’s uit dit boek zijn terug te vinden in het boek **‘Ulamâ al-muslimîn wa jahalat al-wahhâbiyyîn** dat we in het Arabisch hebben gepubliceerd in 1392 n.h. [1972 n.Chr.] in Istanbul.

Ayyûb Sabrî Pasha (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) zegt het volgende: “Het wahhabisme ontstond in het jaar 1205 n.h. [1791 n.Chr.] op het Arabische schiereiland na een bloedige, wrede opstand en revolutie.” Een van de personen die middels zijn boeken het wahhabisme en madhhabloosheid (het niet volgen van een rechtsschool) over de wereld trachtte te verspreiden, was de Egyptenaar Muhammad ‘Abduh. ‘Abduh die een vrijmetselaar (maçon) was en openlijk schreef over zijn bewondering voor Jamâluddîn al-Afghânî^[3], de voorzitter van de vrijmetselaarsloge in Caïro, werd aan de jeugd gepresenteerd als een grote islamgeleerde, een vooruitstrevende intellectueel en waardevolle hervormer. Vijanden van de islam die op de loer lagen om de ahl al-soenna te vernietigen en de islam ten onder te laten gaan, hadden deze fitna (opruiming, chaos) op sluwe wijze aangewakkerd door zich te vermommen als islamgeleerden en de islam met schoon-schijnende woorden te prijzen. ‘Abduh werd de hemel in geprezen. De grote geleerden van de ahl al-soenna en de imams van de rechtsscholen werden onwetend genoemd. Hun namen werden niet meer vermeld. Echter, de reine en nobele nakomelingen van onze voorouders, de glorieuze en eervolle martelaren (shuhadâ; enk. shahîd) die hun bloed hebben vergoten omwille van de islam en hun leven hebben opgeofferd uit liefde voor de Gezant van Al-

[1] Muhammad Amîn ibn ‘Abidîn overleed in 1252 n.h. [1836 n.Chr.] te Damascus.

[2] Ayyûb Sabrî Pasha overleed in 1308 n.h. [1890 n.Chr.].

[3] Jamâluddîn al-Afghânî stierf in 1314 n.h. [1897 n.Chr.].

lah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem), hebben zich niet laten misleiden door deze propaganda en de gemaakte reclames waaraan miljoenen werden uitgegeven. Ze hebben zelfs niets gehoord over deze opgeblazen 'islamhelden' en kenden hen niet. Allah de Almachtige heeft de nakomelingen van de martelaren beschermd tegen deze aanvallen die op verachtelijke wijze werden uitgevoerd. Ook tegenwoordig worden boeken vertaald van personen die geen rechtsschool volgen, zoals Mawdūdī^[1], Sayyid Qutb^[2], Hamīdullāh en aanhangers van de jamā'at al-tabligh, en worden deze aan de jeugd gepresenteerd. We zien dat deze vertalingen, die middels overweldigende promoties op overdreven enthousiaste wijze worden geprezen, afwijkende ideeën bevatten die niet overeenkomen met hetgeen de islamgeleerden hebben medegedeeld. We moeten altijd alert en voorzichtig zijn, zoals in een spreekwoord wordt gezegd: "Water rust, maar de vijand rust niet." Moge Allah de Verhevene omwille van Zijn Liefeling, Zijn Profeet Muhammad (vrede zij met hem) van wie Hij veel houdt, de moslims doen ontwaken uit de slaap der onachtzaamheid (ghafla). Moge Hij ons beschermen tegen het misleid worden door de leugens en belastingen van de vijanden! Āmīn. Laten we onszelf niet misleiden door enkel smeekbeden te verrichten! Smeekbeden verrichten zonder zich te houden aan de Goddelijke Gewoonte ('Āda al-Ilāhiyya) van Allah de Verhevene, en zonder zich vast te houden aan oorzaken, middelen (asbāb; enk. sabab) en zich in te spannen, komt neer op het vragen van een wonder aan Allah de Verhevene. In de islam dient men zowel zich in te spannen als smeekbeden te verrichten. Men dient zich eerst vast te houden aan oorzaken en daarna smeekbeden te verrichten. De eerste oorzaak (sabab) om zich te bevrijden van ongelooft (kufr), is het leren en onderwijzen van de islam. Het is sowieso verplicht voor iedereen, man of vrouw, om de geloofsleer van de ahl al-soenna en de verplichtingen en verboden te leren. Dit is onze eerste taak. Vandaag de dag is het erg makkelijk om deze zaken te leren. Men is immers vrij om correcte boeken over de islam te schrijven en te publiceren. Iedere moslim dient de staat die de moslims deze vrijheid verleent, te steunen.

Zij die de geloofsleer van de ahl al-soenna en de grondslagen van de islam niet leren en deze niet onderwijzen aan hun kinderen,

[1] Mawdūdī is de oprichter van de jamaat-e-islami in India. Hij stierf in 1399 n.h. [1979 n.Chr.].

[2] Sayyid Qutb werd in 1386 n.h. [1966 n.Chr.] in Egypte geëxecuteerd.

lopen het gevaar om af te wijken van de islam en te vallen in de afgrond van ongeloof. De smeekbeden van zulke personen worden sowieso niet aanvaard, laat staan dat ze zich kunnen beschermen tegen ongeloof. De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) heeft gezegd: **“Daar waar er kennis is, is er de islam. Daar waar er geen kennis is, zal de islam verdwijnen.”** Net zoals het noodzakelijk is om te eten en te drinken om niet te sterven, zo dient men ook zijn religie, zijn geloof te leren om niet misleid te worden door ongelovigen en om niet uit de islam te treden. Onze voorouders kwamen altijd samen om boeken over de grondslagen van de islam (‘ilmihāl-boeken) te lezen en hun religie te leren. Enkel zo zijn ze moslim gebleven en hebben ze het plezier van de islam ervaren. Dit licht der gelukzaligheid hebben ze op een correcte manier aan ons weten over te brengen. De eerste en meest noodzakelijke remedie zodat wij ook moslim blijven en we onze kinderen niet verliezen aan ongelovigen – zowel degenen die zich onder ons als buiten ons bevinden – is het lezen en leren van de boeken over de grondslagen van de islam die de geleerden van de ahl al-soenna hebben samengesteld. Ouders die willen dat hun kind moslim blijft, dienen hun kind de Koran te leren. Laten we – nu we daartoe de mogelijkheid hebben – de edele Koran lezen, erover leren en het onderwijzen aan onze kinderen en aan degenen die naar ons luisteren! Het zal moeilijk worden voor hen om het te leren wanneer ze eenmaal naar school gaan. Het zal misschien zelfs onmogelijk worden. Het is nutteloos om te jammeren wanneer men eenmaal in onheil is terechtgekomen. Men dient zich niet te laten misleiden door de aantrekkelijke, schoonschijnende boeken, kranten, tijdschriften en andere media van ketteren en vijanden van de islam. Ibn ‘Ābidīn (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) zegt het volgende in het 3^e volume van zijn boek, dat dezelfde titel heeft als zijn naam: “Sluwe ongelovigen die, ondanks dat ze in geen enkele religie geloven, zich voordoen als moslim en die proberen de moslims te laten afdwalen van de islam door de zaken die leiden tot ongeloof zo te verkondigen alsof ze behoren tot de islam, worden **zindīq** (ketter) genoemd.”

Vraag: Een persoon die teksten heeft gelezen die zijn vertaald uit de verdorven boeken van personen die geen rechtsschool volgen, zegt het volgende: “We moeten de tafsīr-boeken (exegeses, verklaringen van de edele Koran) lezen. Het begrijpen van onze religie en de edele Koran overlaten aan de islamgeleerden, is een gevaarlijke en verschrikkelijke gedachte. In de edele Koran staat er niet: “O geleerden.” Er worden aanspreekvormen gebruikt zo-

als “O zij die geloven” en “O mensen”. Daarom moet iedere moslim de edele Koran zelf begrijpen en niet verwachten dat iemand anders het in zijn plaats zal doen.”

Deze persoon wil dat iedereen tafsīr- en hadīth-boeken leest. Het lezen van de boeken van de islamgeleerden en de grootheden van de ahl al-soenna over kalām (wetenschap over de geloofsleer), fiqh (rechtswetenschap) en de grondslagen van de islam, raadt hij af. Ook het boek **İslâmda Birlik ve Fıkıh Mezhepleri** (‘Eenheid in de islam en de rechtsscholen’) van de Egyptenaar Rashīd Ridā^[1], dat in het jaar 1394 n.h. [1974 n.Chr.] onder het nummer 157 werd gepubliceerd door het Turkse Presidium voor Godsdienstsaken (Diyanet), heeft de lezers ervan totaal verward. Op veel plaatsen in dit boek, bijvoorbeeld in zijn zesde dialoog, stelt hij:

“Ze hebben de mujtahid-imams verheven tot het niveau van de profeten (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hen). Sterker nog, ze hebben de voorkeur gegeven aan een uitspraak van een mujtahid die niet overeenkomt met een hadīth van de Profeet (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) en hebben de hadīth terzijde gelaten. Ze zeiden: ‘Het is mogelijk dat deze hadīth is opgeheven (naskh) of dat onze imam kennis heeft over een andere hadīth [die zijn standpunt ondersteunt].’

Door te handelen volgens de uitspraken van de personen voor wie het mogelijk is zich te vergissen in hun oordeel of iets niet te weten, en door de hadīth van de Profeet – die vrij was van fouten – terzijde te laten, wijken deze navolgers (muqallidūn; volgers van een mujtahid) ook af van het imiteren, volgen (taqlid) van de mujtahids. Ze wijken zelfs af van de Koran. Ze zeggen dat niemand anders dan de mujtahid-imams de Koran kan begrijpen. Dit soort uitspraken van de rechtsgeleerden (fuqahā) en de andere navolgers tonen aan dat deze ideeën van joden en christenen zijn overgenomen. Echter, het begrijpen van de Koran en de hadīth’s is gemakkelijker dan het begrijpen van de boeken die de rechtsgeleerden hebben geschreven. Zij die de woordenschat en de stijlen van de Arabische taal beheersen, zullen geen moeite hebben met het begrijpen van de Koran en de hadīth’s. Wie kan ontkennen dat Allah de Verhevene in staat is om Zijn eigen religie duidelijk mede te delen? Wie kan ontkennen dat de Gezant van Allah beter dan wie dan ook de bedoeling van Allah begreep en dat hij meer dan anderen in staat was dit uit te leggen? Zeggen dat de verkla-

[1] Rashīd Ridā is de leerling van Muhammad ‘Abduh. Hij stierf in 1354 n.h. [1935 n.Chr.].

ringen van de Profeet niet voldoende zijn voor de gemeenschap, komt neer op het beweren dat hij zijn taak van verkondigen (tablīgh) niet volledig heeft kunnen volbrengen. Als de meeste mensen de edele Koran en de Soenna niet zouden kunnen begrijpen, dan zou Allah de Almachtige niet alle mensen verantwoordelijk hebben gesteld met de voorschriften in de Koran en de Soenna. De mens moet de zaken waarin hij gelooft samen met zijn bewijzen kennen. Allah de Almachtige keurt imitatie (taqlīd) af. Hij heeft verklaard dat zij niet verontschuldigd zullen worden vanwege het feit dat zij hun vaders en grootvaders imiteren. Koranverzen tonen aan dat imitatie absoluut niet wordt aanvaard bij Allah. Het begrijpen van de bewijsvoeringen van dat deel van de religie dat betrekking heeft tot de islamitische voorschriften, is gemakkelijker dan het begrijpen van de bewijsvoeringen die betrekking hebben tot de geloofsleer. Hoe kan het dat Hij hetgeen dat makkelijk is niet verplicht, terwijl Hij hetgeen dat moeilijk is oplegt? Hoewel het moeilijk zal zijn om van sommige zeldzame gebeurtenissen de voorschriften af te leiden, wordt het als een excuus beschouwd als men deze niet kent en er niet naar handelt. De rechtsgeleerden hebben uit zichzelf een aantal kwesties bedacht. Ze hebben hiervoor voorschriften opgesteld. Ze hebben geprobeerd om zaken zoals ‘standpunt’ (ra’y), ‘duidelijke analogie’ (qiyās jalī) en ‘verborgen analogie’ (qiyās khafī) als bewijsvoeringen hiervoor te presenteren. Deze heeft men ook doorgeschoven naar het terrein van aanbidding (‘ibāda), waar het onmogelijk is om kennis te verwerven door middel van het verstand. Zo hebben ze de religie uitgebreid en tot enkele malen vergroot. Ze hebben de moslims in moeilijkheden gebracht. Ik ontken analogie (qiyās) niet; ik zeg dat er geen analogie bestaat op het gebied van aanbidding. Zaken omtrent het geloof en de daden van aanbidding zijn in de tijd van de edele Profeet voltooid. Niemand kan hieraan iets toevoegen. De mujtahid-imams hebben de mensen weerhouden van imitatie en hebben imitatie verboden (harām) verklaard.”

Net zoals alle boeken van de personen die geen rechtsschool volgen, verbiedt ook de bovenstaande tekst, die we hebben samengevat uit het boek “Islāmda Birlik ve Fikh Mezhebleri” van Rashīd Ridā die geen rechtsschool volgde, dat de moslims de imams van de vier rechtsscholen volgen (taqlīd). Het beveelt iedereen de wetenschappen van tafsīr en hadīth te leren. Wat zegt u hierop?

Antwoord: Als men de teksten van madhhablozen (personen die geen madhhab (rechtsschool) volgen) aandachtig leest, ziet

men meteen dat ze de moslims proberen te misleiden door hun afwijkende gedachten en verdeeldheid zaaiende opvattingen te verfraaien met onlogische redeneringen en schoonschijnende woorden. Ook al geloven de onwetenden in deze teksten omdat ze veronderstellen dat ze zijn gebaseerd op kennis en vallen binnen de kaders van de logica en het verstand, en ze deze personen achterna gaan, lopen degenen die kennis bezitten en scherpzinnig zijn nooit in hun val.

De islamgeleerden (moge Allah de Verhevene hen genadig zijn) hebben sinds veertien eeuwen duizenden waardevolle boeken geschreven om de jeugd te waarschuwen voor het gevaar van madhhabloosheid (het niet volgen van een rechtsschool) dat de moslims naar eeuwig onheil sleurt. Als antwoord op de bovenstaande vraag vonden we het gepast om een deel uit het boek **Hujjatullāhi ‘ala’l-‘ālamīn** van Yūsuf al-Nabhānī^[1] te vertalen, te beginnen bij pagina 771:

“Voorschriften (ahkām) afleiden uit de edele Koran is niet iets wat iedereen kan doen. Omdat zelfs de mujtahid-imams niet alle voorschriften uit de edele Koran zouden kunnen afleiden, heeft de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) de voorschriften in de edele Koran verklaard middels zijn eervolle hadīth’s. Net zoals enkel de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) de edele Koran heeft uitgelegd, zo hebben ook enkel de eervolle Metgezellen en de mujtahid-imams de eervolle hadīth’s kunnen begrijpen en hebben deze uitgelegd.

Omdat zij deze zouden kunnen begrijpen, heeft Allah de Verhevene de mujtahid-imams intellectuele kennis (‘ulūm al-‘aqliyya) en overgeleverde kennis (‘ulūm al-naqliyya) geschonken, alsook een sterk bevattingsvermogen, scherpzinnigheid, een voortreffelijker verstand en nog vele andere superioriteiten. Van al deze superioriteiten stond vroomheid (taqwā) bovenaan. Daarna het goddelijke licht in hun hart. Onze mujtahid-imams hebben met behulp van deze superioriteiten uit het Woord van Allah de Verhevene en uit de woorden van de Gezant van Allah begrepen wat zij bedoelden; hetgeen ze niet konden begrijpen, hebben ze verklaard aan de hand van **qiyās** (analogie). Elk van de imams van de vier rechtscholen heeft aangegeven dat hij niet volgens zijn eigen standpunt (ra’y) heeft gesproken en heeft het volgende aan zijn leerlingen meegegeven: ‘Indien jullie in de betreffende zaak een authentieke (sahīh) hadīth tegenkomen, laat mijn uitspraak dan achterwege.

[1] Yūsuf al-Nabhānī overleed in 1350 n.h. [1932 n.Chr.] te Beiroet.

Volg de hadīth van de Gezant van Allah!’ Deze woorden van de imams van onze rechtsscholen waren gericht tot de diepzinnige geleerden die net als zij mujtahid waren. Deze geleerden waren ahl al-tarjīh (‘mensen van de keuze/afweging’, die de voorkeur konden geven aan één overlevering uit verschillende overleveringen) die de bewijsvoeringen van de vier rechtsscholen kenden. Deze geleerden die mujtahid waren, bestudeerden zowel de hadīth die de imam van hun rechtsschool als bewijs voor zijn oordeel (ijtihād) heeft gebruikt, als de nieuw vernomen authentieke hadīth wat betreft hun ketens van overleveraars (isnād) en de overleveraars zelf (ruwāt; enk. rāwī). Dan keken zij naar welke hadīth later in de tijd kwam, en naar vele andere criteria, en konden zij vervolgens beslissen welke van de twee hadīth’s de voorkeur (tarjīh) verdiende. Of, de mujtahid-imam heeft aan de hand van analogie (qiyās) geoordeeld, omdat de eervolle hadīth die als bewijs zou dienen voor een kwestie hem niet had bereikt. Zijn leerlingen die kennis hadden genomen van de eervolle hadīth die als bewijs zou dienen voor deze kwestie, velden een ander oordeel. Echter, wanneer zijn leerlingen op deze manier een oordeel velden, wijkten ze niet af van de methodologie van oordeelsvorming van de imam van hun rechtsschool. Ook latere moefti’s die mujtahid waren, hebben op deze manier fatwa’s (juridische oordelen) uitgevaardigd. Uit al hetgeen hier is geschreven wordt duidelijk dat de moslims, die de imams van de vier rechtsscholen en de mujtahids die volgens deze rechtsscholen zijn opgeleid, volgen – dus imiteren (taqlīd) – de voorschriften van Allah de Verhevene en Zijn Gezant gehoorzamen. Deze mujtahids hebben de voorschriften in de edele Koran en de eervolle hadīth’s, die anderen niet kunnen begrijpen, begrepen en hetgeen ze hebben begrepen, hebben ze medegedeeld. De moslims hebben op hun beurt hetgeen gevolgd de mujtahids hebben begrepen en medegedeeld uit het Boek (de Koran) en de Soenna. Immers, in het 43^e edele vers van soera al-Nahl wordt het volgende vermeld [interpretatie van de betekenis]: **‘Indien jullie het niet weten, vraag het dan aan degenen die het weten!’**

Dit edele vers toont aan dat niet iedereen de Koran en de Soenna correct zal kunnen begrijpen en dat er ook mensen zullen zijn die deze niet kunnen begrijpen. Het beveelt degenen, die deze niet kunnen begrijpen, niet om de edele Koran en de eervolle hadīth’s zelf te proberen te begrijpen, maar om deze te leren door het te vragen aan degenen die deze wel hebben begrepen. Als iedereen de betekenissen van de edele Koran en de eervolle hadīth’s correct zou kunnen begrijpen, dan zouden de 72 afgedwaalde

groeperingen niet zijn ontstaan. Degenen die deze groeperingen hebben opgericht, waren allemaal diepzinnige geleerden. Echter, geen van hen heeft de betekenissen van de bronteksten (nusūs), dus de edele Koran en de eervolle hadīth's, correct kunnen begrijpen. Door ze verkeerd te begrijpen, hebben ze het rechte pad verlaten. Bovendien hebben ze ertoe geleid dat miljoenen moslims werden meegesleurd in onheil. Sommigen onder hen waren zodanig ver gegaan in het afleiden van verkeerde betekenissen uit de bronteksten, dat ze zo erg waren afdgewaald dat ze de moslims die zich bevinden op het rechte pad 'ongelovige' en 'afgodendienaar' noemden. In het wahhabitische boek **Kashf al-shubuhāt** dat naar verschillende talen werd vertaald en op een geheime manier onder de moslims werd verspreid, staat vermeld dat het geoorloofd (mubāh) is om de moslims die de geloofsleer van de ahl al-soenna aanhangen, te vermoorden en hun bezittingen te plunderen.

Het vellen van oordelen door de imams van de rechtsscholen, de oprichting van hun eigen rechtsscholen en dat alle moslims zich binnen deze rechtsscholen verzamelen, heeft Allah de Verhevene enkel aan de gemeenschap van Zijn geliefde Profeet (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) verleend. Net zoals Allah de Almachtige door enerzijds de imams in de kennis van de geloofsleer te scheppen, heeft verhinderd dat afgedwaalden, ketters, mulhidūn (afvalligen die denken dat ze moslim zijn) en duivelse mensen de geloofsleer zouden vervalsen, zo heeft Hij anderzijds door ook de imams van de rechtsscholen te scheppen, Zijn religie beschermd tegen vervalsing. Omdat deze gunst niet aanwezig was in het christendom en jodendom, werden hun religies vervalst en veranderd tot een speeltje.

De islamgeleerden hebben op basis van overeenstemming medegedeeld dat vierhonderd jaar na het overlijden van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) er geen diepzinnige geleerden meer waren die in staat waren om oordelen te vellen, dus ijtihād te verrichten. Als iemand vandaag de dag zegt dat men oordelen moet vellen, dan wordt duidelijk dat hij iets mankeert aan zijn verstand of onwetend over de religie is. De grote geleerde Jalāladdīn al-Suyūtī^[1] (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) had gezegd dat hij de rang van mujtahid had bereikt [dat wil zeggen, het niveau van een mujtahid-geleerde die bevoegd is om oordelen te vellen, dus ijtihād te verrichten]. Geleerden uit zijn tijd stelden hem een vraag en zeiden dat op deze vraag twee

[1] Suyūtī 'Abdurrahmān overleed in 911 n.h. [1505 n.Chr.] te Egypte.

verschillende antwoorden waren gegeven en verzochten hem te vertellen welke van deze antwoorden meer betrouwbaar was. Hij kon geen antwoord geven. Hij zei dat hij hiervoor geen tijd kon vrijmaken omdat hij het zo druk had. Wat hem echter werd gevraagd, was het vellen van een oordeel over een fatwa (juridisch oordeel), hetgeen slechts het laagste niveau van *ijtihād* is. Als zelfs een diepzinnige geleerde zoals *Imām al-Suyūṭī* het vellen van een oordeel over een fatwa vermijdt, hoe moeten we degenen die de moslims aanzetten tot het vellen van een absoluut oordeel (dus een oordeel (*ijtihād*) van het hoogste niveau), anders noemen dan ‘krankzinnig’ of ‘onwetend over de religie’? *Imām al-Ghazālī*^[1] (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) heeft in zijn boek ***Ihyā ‘ulūm al-dīn*** vermeld dat er geen *mujtahid* (onafhankelijk oordelende rechtsgeleerde) meer was in zijn tijd.

Als een moslim die geen *mujtahid* is, een authentieke (*sahīh*) *hadīth* verneemt en vervolgens ziet dat het oordeel van de imam van zijn rechtsschool in deze zaak anders is geweest, en hij het zwaar vindt om dit voorschrift van de imam van zijn rechtsschool uit te voeren, dan moet hij binnen de vier rechtsscholen een *mujtahid* zoeken wiens oordeel (*ijtihād*) overeenkomt met deze *hadīth* en moet hij de betreffende handeling uitvoeren volgens de rechtsschool van deze *mujtahid*. De grote geleerde *Imām al-Nawawī*^[2] (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) heeft dit uitvoerig beschreven in zijn boek ***Rawdat al-tālibīn***. Voor degenen die het niveau van een *mujtahid* niet hebben bereikt, is het immers niet toegestaan om voorschriften af te leiden uit de Koran en de Soenna. Tegenwoordig zijn er sommige onwetenden die zeggen dat ze zich bevinden op het niveau om een absoluut oordeel te kunnen vellen, dat ze voorschriften kunnen afleiden uit de bronteksten – dus de Koran en de Soenna – en dat ze niet langer een van de vier rechtsscholen hoeven te volgen. Ze verlaten de rechtsschool die ze jarenlang hebben gevolgd. Ze proberen de rechtsscholen te weerleggen met hun verdorven gedachten. Ze hebben onzinnige uitspraken die getuigen van onwetendheid, zoals: ‘Het standpunt (*ra’y*) van geleerden, die slechts geleerden zijn zoals wij, mogen we niet volgen.’ Door influistering van de duivel (*shayṭān*) en de aansporing van hun ziel van begeerte beweren ze superieur te zijn. Ze kunnen niet inzien dat ze met zulke uitspraken niet hun superioriteit, maar juist hun dwaasheid en verachtelijkheid blootleggen.

[1] *Imām Muhammad al-Ghazālī* overleed in 505 n.h. [1111 n.Chr.] in de stad Toes.

[2] *Yahyā al-Nawawī* overleed in 676 n.h. [1277 n.Chr.] te Damascus.

Onder hen zien we ook onwetenden en afgedwaalden die zeggen en schrijven dat iedereen tafsīr-boeken (exegeses, verklaringen van de edele Koran) moet lezen en voorschriften moet afleiden uit tafsīr-boeken en uit het hadīth-boek **Sahīh al-Bukhārī**. Mijd dit, mijn moslim broeder en zuster! Vermijd het ten eerste om vrienden te zijn met zulke dwazen, om hen als religieuze geleerden te zien en om hun verzonnen boeken te lezen! Klamp je stevig vast aan de rechtsschool van je imam! Je mag uit de vier rechtsscholen kiezen welke je wenst en goedvindt. Het is echter niet toegestaan om de gemakkelikheden van de rechtsscholen na te gaan, met andere woorden, om de rechtsscholen samen te voegen, wat **talfiq** wordt genoemd. [**Talfiq** betekent ‘dat de daad die werd uitgevoerd door de gemakkelikheden van de rechtsscholen te verzamelen, met geen enkele van deze rechtsscholen overeenkomt en dus volgens geen enkele van deze rechtsscholen geldig is’. Als men bij het uitvoeren van een daad een van de vier rechtsscholen heeft gevolgd – dus als deze daad geldig (sahīh) is volgens deze rechtsschool – en men daarnaast ook, in zoverre het mogelijk is, de noodzakelijke zaken naleeft zodat het ook volgens de drie andere rechtsscholen geldig en aanvaardbaar wordt, dan wordt dit **taqwā** (vroomheid) genoemd, wat veel beloning oplevert.]

Een moslim die in staat is om eervolle hadīth’s te lezen en goed te begrijpen, moet eerst de hadīth’s leren die dienen als bewijzen in zijn eigen rechtsschool, daarna de zaken uitvoeren die in deze hadīth’s worden geprezen en de zaken vermijden die in deze hadīth’s worden verboden. Hij moet kennis opdoen over de grootsheid en waarde van de islam; over de perfecties van de Namen en Attributen van Allah de Verhevene en de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem); over het leven, de deugden en wonderen van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem); over de toestanden in deze wereld, het hiernamaals, het Paradijs en de Hel; over de engelen, de jinn, de voorgaande gemeenschappen, profeten en hun boeken; over de superioriteiten van de edele Koran en de Gezant van Allah; over de toestanden van zijn Familieleden en Metgezellen (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen allen); over de tekenen van de Laatste Dag; en nog veel meer kennis omtrent de wereld en het hiernamaals. Alle kennis aangaande deze wereld en het hiernamaals is verzameld in de eervolle hadīth’s van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem).

Wanneer hetgeen we hier hebben beschreven wordt begrepen, wordt duidelijk hoe onwetend de persoon is die zegt: “De religieu-

ze voorschriften die de mujtahids hebben afgeleid uit de eervolle hadīth's, hebben geen nut." Onder de eervolle hadīth's die berichten over een ontelbaar aantal takken van kennis, is het aantal eervolle hadīth's dat gaat over de daden van aanbidding ('ibādāt) en de interpersoonlijke zaken (mu'āmalāt) relatief klein. Volgens sommige geleerden zijn het er ongeveer vijfhonderd. [Als de herhaalde hadīth's ook worden meegerekend, dan zijn het er niet meer dan drieduizend.] Het is ondenkbaar dat geen enkele van de imams van de vier rechtsscholen uit zo'n klein aantal eervolle hadīth's een authentieke (sahīh) hadīth niet zou hebben gehoord. Zo'n authentieke hadīth is door minstens één van de imams van de vier rechtsscholen als bewijs in zijn bewijsvoeringen gebruikt. Een moslim die ziet dat een zaak in zijn eigen rechtsschool niet overeenkomt met een eervolle hadīth die authentiek is, moet deze zaak uitvoeren door het oordeel van een andere rechtsschool te volgen die wel heeft geoordeeld volgens deze eervolle hadīth. De imam van zijn eigen rechtsschool kende deze eervolle hadīth mogelijk ook, maar door het volgen van een andere eervolle hadīth waarvan hij begreep dat het authentiek was, of een latere hadīth die de genoemde eervolle hadīth had opgeheven, of omwille van andere redenen die gekend zijn bij de mujtahids, heeft hij deze hadīth niet als bewijs genomen. Hoewel het goed zou zijn dat een moslim die heeft begrepen dat een hadīth authentiek is, het voorschrift van zijn rechtsschool dat niet overeenkomt met deze eervolle hadīth terzijde laat en deze hadīth volgt, moet deze persoon toch het oordeel van een andere rechtsschool volgen die een voorschrift heeft afgeleid uit deze hadīth. De imam van deze andere rechtsschool had immers kennis over datgene wat die persoon niet wist over de bewijzen van de voorschriften; en hij heeft begrepen dat er niets was dat het handelen volgens deze hadīth zou belemmeren. Het is echter ook toegestaan dat die persoon deze zaak volgens zijn eigen rechtsschool uitvoert. Want het feit dat de imam van zijn rechtsschool zo heeft geoordeeld, is ongetwijfeld gebaseerd op een betrouwbaar bewijs. Dat een muqallid (navolger; volger van een rechtsschool) dit bewijs niet kent, wordt in de islam als een geldig excuus beschouwd. Want geen enkele van de imams van de vier rechtsscholen is tijdens het vellen van een oordeel afgeweken van de edele Koran en de Soenna. Hun rechtsscholen zijn verklaringen van de Koran en de Soenna. Zij hebben de betekenissen en de voorschriften in de Koran en de Soenna aan de moslims uitgelegd en hebben deze verkondigd en in hun boeken vastgelegd op een manier die zij kunnen begrijpen. Deze prestaties van de imams van

de rechtsscholen (moge Allah de Verhevene hen genadig zijn) zijn zo'n enorme dienst voor de islam, dat als Allah de Verhevene hen niet geholpen zou hebben, het menselijk vermogen niet in staat zou zijn geweest om dit te volbrengen. Deze rechtsscholen vormen een van de meest sterke bewijzen dat de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) een ware Profeet is en dat de islam waar is.

De oordelen (ijtihāds) van onze imams wijken enkel van elkaar af in de furū' al-dīn, dus de kwesties omtrent de fiqh (islamitische rechtswetenschap). In de usūl al-dīn, dus in de kennis van het geloof, zijn er geen enkele onderlinge verschillen. Noch verschillen ze van elkaar in die leerstellingen van de furū' die noodzakelijk bekend zijn in de religie en waarvan de bewijzen zijn gehaald uit eervolle hadīth's die zijn overgeleverd door tawātur (massatransmissie; overgeleverd door zo'n grote groep betrouwbare mensen dat het onmogelijk is dat ze op een leugen overeenkomen). In sommige kwesties van de furū' al-dīn zijn ze van elkaar afgeweken. Dit kwam doordat zij onderling verschilden in het begrijpen van de sterkte van de verschillende bewijzen voor deze kwesties. Deze kleine onderlinge verschillen zijn overigens een barmhartigheid voor deze gemeenschap (umma). Het is toegestaan voor de moslims om de rechtsschool te volgen die zij wensen en gemakkelijk vinden. De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) heeft dit verschil [in oordeelsvorming] als blijde boodschap aangekondigd en het heeft plaatsgevonden zoals hij het heeft verteld.

Het is niet toegestaan om een oordeel te vellen (ijtihād te verrichten) over de geloofsleerstellingen, dus de zaken waarin geloofd moet worden, en de leringen van de fiqh (islamitische rechtswetenschap) die duidelijk zijn vermeld in de edele Koran en de eervolle hadīth's. Dit leidt tot dwaling en ketterij en is een grote zonde. Wat betreft de geloofsleerstellingen is er maar één juiste pad. En dit is het pad, de geloofsrichting (madhhab) van de **ahl al-soenna wa'l-jamā'a** (de volgers van de soenna en de gemeenschap). Het verschil dat in de desbetreffende eervolle hadīth als barmhartigheid wordt beschreven, is het verschil in de furū', dus in de voorschriften en oordelen.

Bij een kwestie met betrekking tot de verrichting van een daad waarbij de vier rechtsscholen verschillen in hun oordelen, is enkel het oordeel van één rechtsschool juist. Degenen die dit juiste oordeel volgen, verkrijgen twee beloningen en degenen die de onjuiste oordelen volgen, verkrijgen één beloning. Het feit dat de rechts-

scholen een barmhartigheid zijn, toont aan dat het toegestaan is om het oordeel – met betrekking tot daden – van een rechtsschool terzijde te laten en het oordeel van een andere rechtsschool te volgen. Het is echter niet toegestaan om – buiten de vier rechtsscholen – andere rechtsscholen te volgen die ook behoren tot de ahl al-soenna, zelfs niet de eervolle Metgezellen. Hun rechtsscholen zijn namelijk niet in boeken opgenomen en zijn vergeten. Het is daarom niet meer mogelijk om buiten de vier bekende rechtsscholen een andere te volgen. Dat de islamgeleerden op basis van overeenstemming hebben verklaard dat het niet toegestaan is om de eervolle Metgezellen [rechtstreeks] te volgen, wordt vermeld door onder andere Imām Abū Bakr al-Rāzī (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn)^[1]. Degenen die de superioriteiten van de rechtsscholen, de mujtahids en in het bijzonder die van de imams van de vier rechtsscholen goed willen begrijpen, alsook het feit dat hun rechtsscholen niet zijn afgeweken van de Koran en de Soenna, dat de voorschriften die zij middels *ijmā'* (consensus, overeenstemming) en analogie (*qiyās*) hebben vermeld niet hun eigen standpunt (*ra'y*) was, maar dat deze zijn gehaald uit de Koran en de Soenna, raden wij aan om de boeken **al-Mizān al-kubrā** en **al-Mizān al-khidriyya** van Imām ‘Abdulwahhāb al-Sha’rānī (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) te lezen.” De vertaling uit het boek **Hujjatullāhi ‘ala’l-‘ālamīn** is hierbij voltooid. De gehele bovenstaande tekst is vertaald vanuit het Arabische origineel. Net zoals in al onze publicaties, zijn ook hier de toevoegingen die we uit andere boeken hebben overgenomen tussen vierkante haakjes geplaatst. Op deze manier is ervoor gezorgd dat onze toevoegingen niet worden verward met de teksten uit het boek. Het Arabische origineel van de bovenstaande teksten uit het boek **Hujjatullāhi ‘ala’l-‘ālamīn**, werd in het jaar 1394 n.h. [1974 n.Chr.] offset gedrukt in Istanbul.

De uitspraak: “*In de edele Koran wordt er niet gesproken over ‘religieuze geleerden’*”, is niet correct. Er zijn verschillende edele Koranverzen waarin de geleerden en de kennis worden geprezen. De edele ‘Abdulghānī al-Nablusī zegt in zijn boek **al-Hadiqa** het volgende:

“In het 7^e edele vers van soera al-Anbiyā staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **‘Vraag hetgeen jullie niet weten aan de bezitters van dhikr!’** Dhikr betekent hier ‘kennis’. Dit edele vers beveelt degenen die iets niet weten om geleerden te vinden, hen

[1] Abū Bakr Ahmad al-Rāzī overleed in 370 n.h. [980 n.Chr.].

dit te vragen en van hen te leren. In het 7^e vers van soera Āli ‘Imrān staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **‘Enkel de bezitters van kennis begrijpen de betekenis van de mutashābih (onduidelijke, meerduidige) verzen’,** en in het 18^e vers van dezelfde soera [interpretatie van de betekenis]: **‘De bezitters van kennis begrijpen en verkondigen dat Allah de Verhevene bestaat en enig is’,** in het 81^e vers van soera al-Qasas [interpretatie van de betekenis]: **‘De bezitters van kennis zeiden tegen hen: “Schaam jullie! De beloningen die Allah de Verhevene zal geven aan degenen die geloven en rechtschapen daden verrichten, zijn beter dan de wereldse gunsten”’,** in het 56^e vers van soera al-Rūm [interpretatie van de betekenis]: **‘De bezitters van kennis en geloof zullen zeggen: “De Laatste Dag die jullie ontkenden op de wereld, is deze Dag”’,** in het 107^e en 108^e vers van soera al-Isrā [interpretatie van de betekenis]: **‘De bezitters van kennis knielen neer wanneer ze de edele Koran horen en zeggen: “Onze Eigenaar bezit geen enkel gebrek. Hij breekt Zijn belofte niet”’,** in het 54^e vers van soera al-Hajj [interpretatie van de betekenis]: **‘De bezitters van kennis begrijpen dat de edele Koran het Woord is van Allah’,** in het 50^e vers van soera al-‘Ankabūt [interpretatie van de betekenis]: **‘De edele Koran is verankerd in de harten van de bezitters van kennis’,** in het 6^e vers van soera Saba’ [interpretatie van de betekenis]: **‘De bezitters van kennis weten dat de edele Koran het Woord is van Allah en dat het leidt tot de tevredenheid van Allah de Verhevene’,** in het 11^e vers van soera al-Mujādala [interpretatie van de betekenis]: **‘Aan de bezitters van kennis zullen in het Paradijs hoge rangen gegeven worden’,** in het 27^e vers van soera Fātir [interpretatie van de betekenis]: **‘Enkel de bezitters van kennis vrezen Allah de Verhevene’,** en in het 13^e vers van soera al-Hujurāt [interpretatie van de betekenis]: **‘De meest waardevolle onder jullie is degene die Allah de Verhevene het meest vreest.’”**

In de eervolle hadīth’s op pagina 365 van het boek **al-Hadiqa** staat vermeld: **“Allah de Verhevene en de engelen en iedere levende verrichten smeebeden voor degene die de mensen het goede leert’ en ‘Op de Dag des Oordeels zullen eerst de profeten, dan de geleerden en daarna de martelaren (shuhadā) voorspraak (shafā’a) verrichten’ en ‘O mensen! Weet dat kennis wordt verworven door het te horen van een geleerde’, ‘Vergaar kennis! Kennis vergaren is een daad van aanbidding. Degene die kennis onderwijst en vergaart, krijgt de beloning van jihād. Kennis onderwijzen is net als het geven van sadaqa (liefdadigheden, aalmoezenen). Kennis leren van een geleerde is net als het verrichten van**

het tahajjud-gebed (een vrijwillig gebed dat na middernacht wordt verricht).’ Tāhīr Bukhārī^[1] (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn), de schrijver van het fatwa-boek **Khulāsa**, zegt het volgende: ‘Het lezen van een fiqh-boek (een boek over de islamitische rechtswetenschap) levert meer beloning op dan gebeden te verrichten in de nacht.’ Het is immers verplicht (fard) om de verplichtingen (farāid) en verboden (mahārim) te leren [van geleerden of] uit [de door hen geschreven] boeken. Fiqh-boeken lezen om datgene wat erin staat zelf in praktijk te brengen en om het aan anderen te leren, levert meer beloning op dan het verrichten van het tasbīh-gebed (een bepaald vrijwillig gebed). In eervolle hadīth’s wordt gezegd: **‘Kennis opdoen levert meer beloning op dan alle vrijwillige (nāfila) daden van aanbidding, want het is zowel nuttig voor zichzelf als voor de personen aan wie hij het zal onderwijzen’,** en **‘Aan de persoon die leert om het aan anderen te onderwijzen, zal de beloning van de getrouwelingen (siddiqūn) gegeven worden.’** Kennis over de islam kan men enkel van geleerden en uit hun boeken leren. Zij die zeggen dat boeken over de islam en wegwijzende leraren niet nodig zijn, zijn leugenaars en ketters. Ze misleiden de moslims en leiden hen naar onheil. De kennis in de islamitische boeken is afgeleid uit de edele Koran en de eervolle hadīth’s.” De vertaling uit **al-Hadīqa**^[2] is hierbij voltooid.

Allah de Verhevene heeft Zijn Gezant gezonden om de edele Koran te verkondigen en te onderwijzen. De eervolle Metgezellen hebben de kennis in de edele Koran geleerd van de Gezant van Allah. De islamgeleerden hebben het op hun beurt geleerd van de eervolle Metgezellen. En alle andere moslims hebben het weer geleerd van de islamgeleerden en uit hun boeken. In eervolle hadīth’s wordt gezegd: **“Kennis is een schat. De sleutel hiervan is vragen en leren”** en **“Vergaar en onderwijs kennis!”** en **“Alles heeft een bron. De bron van vroomheid (taqwā) zijn de harten van de ‘ārifūn (degenen die kennis van/over Allah hebben)”** en **“Kennis onderwijzen is een kwijtschelding (kaffāra) voor zonden.”**

Imām al-Rabbānī (moge Allah hem genadig zijn) zegt het volgende in zijn 193^e brief in het 1^e volume van zijn boek genaamd **Maktūbāt**:

“De persoon die **mukallaf** (religieus verantwoordelijk) is, dus die de leeftijd van verstandigheid en geslachtsrijpheid heeft be-

[1] Tāhīr Bukhārī overleed in 542 n.h. [1147 n.Chr.].

[2] ‘Abdulghānī al-Nablusī, de schrijver van al-Hadīqa, overleed in 1143 n.h. [1731 n.Chr.].

reikt, dient eerst zijn geloof (īmān) te verbeteren. Met andere woorden, hij moet de kennis van de geloofsleer ('aqīda) leren die de geleerden van de ahl al-soenna in hun boeken hebben geschreven, en overeenkomstig deze kennis geloven. Moge Allah de Verhevene deze grote geleerden rijkelijk belonen voor hun werk! Āmīn. Op de Dag des Oordeels gered worden van de bestraffing in de Hel hangt af van het geloven in datgene wat zij hebben medegedeeld. Zij die gered zullen worden van de Hel, zijn enkel degenen die hun pad volgen. [Degenen die hun pad volgen, worden **sunnī** (soenniet) genoemd.] Degenen die het pad van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) en zijn Metgezellen (moge Allah tevreden zijn met hen allen) volgen, zijn enkel zij. Van de kennis die werd afgeleid uit het Boek, dus de edele Koran, en de Soenna, dus de eervolle hadith's, is enkel de kennis die deze grote geleerden hebben begrepen en medegedeeld vanuit de Koran en de Soenna waardevol en correct. Immers, iedere persoon die behoort tot de ahl al-bid'a ('mensen van de innovatie'), dus iedere hervormer, iedere **afgedwaalde** en iedere persoon die geen rechtsschool volgt, beweert zijn verdorven gedachten – met zijn kortzichtige verstand – uit de Koran en de Soenna te hebben afgeleid. Zo'n persoon probeert de geleerden van de ahl al-soenna in een kwaad daglicht te stellen en te kleineren. Dit betekent dat men niet elke uitspraak of tekst waarover wordt beweerd dat het is afgeleid uit de edele Koran en de Soenna, correct moet beschouwen en men zich niet moet laten misleiden door hun schoonschijnende propaganda.

Om de juiste geloofsleer die de geleerden van de ahl al-soenna wa'l-jamā'a (de volgers van de soenna en de gemeenschap) hebben medegedeeld te verklaren, is het Perzische boek **al-Mu'tamad** van de grote geleerde de edele Turpushṭī, zeer waardevol. Het is duidelijk geschreven en makkelijk te begrijpen. [Het werd gedrukt in 1410 n.h. [1989 n.Chr.] door de uitgeverij **Hakikat Kitābevi**. De auteur Fadlullāh ibn Hasan Turpushṭī was een hanafī fiqh-geleerde (een rechtsgeleerde van de hanafī rechtsschool). Hij overleed in het jaar 661 n.h. [1263 n.Chr.].]

Nadat men zijn kennis over de geloofsleer heeft verbeterd, dus de kennis waarin geloofd moet worden, dient men de zaken die **halāl** (toegestaan), **harām** (verboden), **fard** (verplicht), **wājib** (noodzakelijk), **soenna** (praxis/gewoonte van de Profeet), **mandūb** (aanbevolen) en **makrūh** (afkeurenswaardig) zijn, uit de fiqh-boeken te leren die de geleerden van de ahl al-soenna hebben geschreven en hiernaar te handelen. De verdorven, afwijkende boeken die

zijn uitgegeven door onwetenden die de superioriteiten van deze geleerden niet hebben kunnen inzien, dient men niet te lezen. Moge Allah de Verhevene ons hiervoor behoeden! De moslims die wat betreft de zaken waarin geloofd moet worden een geloofswijze hebben die niet overeenkomt met de geloofsrichting van de ahl al-soenna, zullen in het hiernamaals niet gered kunnen worden van het gaan naar de Hel. Degene die een correct geloof heeft maar gemakzuchtig is wat betreft zijn daden van aanbidding (‘ibādāt), kan vergeven worden zelfs indien hij geen berouw toont. En zelfs als hij niet vergeven wordt, zal hij na het ondergaan van bestraffing verlost worden van de Hel. Het belangrijkste is het verbeteren van zijn geloof. Khwāja ‘Ubaydullāh al-Ahrār (moge Allah de Verhevene zijn geheim zegenen)^[1] heeft het volgende gezegd: ‘Als alle onthullingen (kushūf; enk. kashf) en karāmāt (buitengewone, wonderlijke toestanden die voorkomen bij awliyā) aan mij gegeven zouden worden, maar niet het geloof van de ahl al-soenna wa’l-jamā’a, dan zou ik dit als mijn ondergang beschouwen. Als ik geen onthullingen en karāmāt zou bezitten en veel fouten zou hebben, maar het geloof van de ahl al-soenna wa’l-jamā’a aan mij geschonken zou worden, dan zou ik helemaal niet treuren.’

Vandaag de dag staan de moslims in India er alleen voor. De vijanden van de islam vallen van alle kanten aan. Vandaag levert het uitgeven van één muntstuk om de islam te dienen, veel meer beloning op dan het schenken van duizenden muntstukken in andere tijden. De grootste dienst die men kan leveren voor de islam, is het verwerven van de boeken van de ahl al-soenna, de boeken over het geloof en de islam, om deze in dorpen en aan jongeren uit te delen. De fortuinlijke, gelukkige persoon aan wie deze dienst wordt toegekend, moet zich erg verheugen. Hij moet Allah de Verhevene zeer dankbaar zijn. De islam dienen levert in alle tijden beloning op. Maar in deze tijd waarin de islam verzwakt is en er wordt geprobeerd om de islam te vernietigen middels leugens en belasteringen, levert het vele malen meer beloning op om de geloofsleer van de ahl al-soenna te proberen te verspreiden. De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) zei het volgende tegen zijn eervolle Metgezellen: **‘Jullie leven in zo’n tijd dat als jullie je houden aan negen van de tien van de geboden en verboden van Allah de Verhevene, maar niet aan één van die tien, dit jullie ondergang zou zijn. Jullie zouden bestraft worden! Na jullie zal er zo’n tijd komen dat wanneer iemand zich houdt aan**

[1] ‘Ubaydullāh al-Ahrār overleed in 895 n.h. [1490 n.Chr.] te Samarkand.

slechts één van de tien van de geboden en verboden, hij gered zal worden.' [Deze eervolle hadīth is terug te vinden in **Mishkāt al-masābih**, volume I, pagina 179 en in Tirmidhī, Kitāb al-Fitan, onder nummer 79.] De tijd die wordt genoemd in deze eervolle hadīth, is deze tijd. Men moet jihād voeren (strijden in de naam van Allah) tegen de ongelovigen; degenen die de moslims aanvalen, herkennen; en deze personen niet liefhebben. [De jihād waarbij wapens worden gebruikt, wordt uitgevoerd door de regering. Dit wordt gedaan door het leger van het land. Moslims kunnen dit soort jihād uitvoeren door de plicht die de regering hen heeft toegewezen als soldaat, te volbrengen. Dat de jihād al-qawli, dus de jihād met spraak en schrift, meer nut heeft dan de jihād al-qatli, dus de jihād die wordt uitgevoerd door wapens te gebruiken, staat ook geschreven in de 65^e brief uit het 1^e volume van de **Maktūbāt** van Imām al-Rabbānī.] Om de boeken en woorden van de geleerden van de ahl al-soenna te verspreiden, hoeft men geen karāmāt (buitengewone, wonderlijke toestanden die voorkomen bij awliyā) te vertonen of een geleerde te zijn; iedere moslim moet hiervoor moeite doen. Men dient deze kans niet te missen. Op de Dag des Oordeels zal elke moslim dit gevraagd worden; er zal gevraagd worden waarom hij de islam niet heeft gediend. Zij die geen moeite doen om boeken over de grondslagen van de islam (‘ilmihāl-boeken) te verspreiden of de instellingen en personen die kennis over de religie verspreiden niet steunen, zullen veel bestraffing ondergaan. Excuses, smoezen zullen niet aanvaard worden. Hoewel de profeten (vrede zij met hen) de meest superieure en de meest waardevolle onder de mensen zijn, hebben ze nooit stilgezeten. Dag en nacht hebben ze zich ingezet om de religie van Allah de Verhevene, het pad der eeuwige gelukzaligheid, te verspreiden. En tegen degenen die hen om wonderen vroegen, zeiden ze: **‘Allah de Verhevene schiept de wonderen. Mijn taak is het verkondigen van de religie van Allah de Verhevene.’** Terwijl zij zich hiervoor inzetten, hielp Allah de Verhevene hen en schiep Hij wonderen. Wij dienen op onze beurt de boeken en uitspraken van de geleerden van de ahl al-soenna (moge Allah de Verhevene hen genadig zijn) te verspreiden en de jongeren en onze vrienden erover te informeren dat de ongelovigen, de vijanden van de islam en degenen die de moslims belasteren, lastig vallen en pijn doen, slecht, verachtelijk en leugenaars zijn. [Deze zaken mededelen valt niet onder roddelen (ghība), maar onder al-amr bi’l-ma’rūf (aansporen tot het goede).] Zij die zich niet met hun bezittingen, kracht en beroep inzetten op dit pad, zullen niet kunnen ontkomen aan bestraf-

ving. Men moet het ondervinden van problemen en het ondergaan van kwellingen tijdens dat men zich inzet op dit pad, beschouwen als een grote gelukzaligheid en een grote winst. De profeten (vrede zij met hen) werden tijdens het verkondigen van de geboden van Allah de Verhevene door onwetende en ontaarde mensen aangevallen. Ze ondergingen veel leed. De meest superieure en de uitgekozene onder die grote persoonlijkheden en de geliefde van Allah de Verhevene, Muhammad (vrede zij met hem), heeft gezegd: **‘Geen enkele profeet heeft geleden zoals het leed dat ik heb ondergaan.’**” Hierbij is de vertaling uit **Maktūbāt** voltooid.

[Iedere moslim dient de geloofsleer van de ahl al-soenna te leren en te onderwijzen aan degenen die naar hem luisteren. Men moet de boeken en geschriften waarin de woorden van de geleerden van de ahl al-soenna staan geschreven, zoeken, verwerven en opsturen naar jongeren en kennissen. Men moet moeite doen om ervoor te zorgen dat ze dit lezen. Ook de boeken die het ware gezicht van de vijanden van de islam onthullen, dient men te verspreiden.]

Die geleerden van de ahl al-soenna die alle moslims over de hele wereld het juiste pad hebben getoond en die ons hebben begeleid om de religie van Muhammad (vrede zij met hem) onveranderd en onvervalst te leren, zijn de geleerden van de vier rechtscholen die de rang van mujtahid hebben bereikt. De meest superieure onder hen zijn vier grote persoonlijkheden. De eerste onder hen is **Imām al-a’zam Abū Hanīfa Nu’mān ibn Thābit** (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn). Hij is een van de grootste islamgeleerden. Hij is de leider van de ahl al-soenna. Zijn biografie staat uitgebreid geschreven in de boeken **Se’ādet-i Ebediyye** en **Het Pad van de Ahl al-Soenna**. Hij werd geboren in het jaar 80 n.h. [699 n.Chr.] te Kufa en werd als martelaar (shahīd) gedood in het jaar 150 n.h. [767 n.Chr.] te Bagdad.

De tweede, **Imām Mālik ibn Anas** (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn), is een zeer grote geleerde. In het boek **Ibn ‘Ābidīn** staat geschreven dat hij werd geboren in het jaar 90 n.h. [709 n.Chr.] te Medina en daar ook overleed in 179 n.h. [795 n.Chr.] en dat hij 89 jaar heeft geleefd. Zijn grootvader was Mālik ibn Abī ‘Āmir.

De derde is **Imām Muhammad ibn Idrīs al-Shāfi’ī** (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn), de oogappel van de islamgeleerden. Hij werd geboren in het jaar 150 n.h. [767 n.Chr.] te Gaza, Palestina, en overleed in 204 n.h. [820 n.Chr.] te Egypte.

De vierde is **Imām Ahmad ibn Hanbal** (moge Allah de Verhe-

vene hem genadig zijn), die werd geboren in het jaar 164 n.h. [780 n.Chr.] te Bagdad en daar ook overleed in 241 n.h. [855 n.Chr.]. Hij is de basispilaar van het gebouw der islam (moge Allah hen allen genadig zijn).

Iemand die vandaag de dag niet één van deze vier imams volgt, is in groot gevaar. Hij is afgedwaald van het rechte pad. Buiten deze imams waren er nog vele andere geleerden van de ahl al-soenna. Zij hadden ook hun correcte rechtsscholen. Echter, mettertijd zijn hun rechtsscholen vergeten. Ze konden niet in boeken worden vastgelegd. Bijvoorbeeld, de zeven grote geleerden van Medina die **al-Fuqahā' al-sab'a** (de zeven rechtsgeleerden) worden genoemd en 'Umar ibn 'Abdul'aziz, Sufyān ibn 'Uyayna^[1], Ishāq ibn Rāhawayh, Dāwud al-Tāi, 'Āmir ibn Sharāhil al-Sha'bi, Layth ibn Sa'd, 'A'mash, Muhammad ibn Jarīr al-Tabarī, Sufyān al-Thawri^[2] en 'Abdurrahmān al-Awzā'i (moge Allah de Verhevene hen genadig zijn) behoren tot deze geleerden.

Alle eervolle Metzgezellen (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen allen) bevonden zich op het rechte pad; zij waren sterren die leidden tot het rechte pad. Eenieder van hen zou volstaan hebben om de hele wereld op het rechte pad te brengen. Ze waren allen mujtahids (onafhankelijk oordelende rechtsgeleerden). Elk van hen had zijn eigen rechtsschool. De rechtsscholen van de meeste van hen leken op elkaar. Echter, doordat hun rechtsscholen niet zijn verzameld, ze niet in boeken zijn opgeschreven, is het voor ons niet mogelijk om hen te volgen. De rechtsscholen van de vier imams, dus hetgeen zij hebben medegedeeld over de zaken waarin geloofd moet worden en die uitgevoerd moeten worden, werden verzameld en uitgelegd door henzelf en hun leerlingen. Ze werden in boeken opgeschreven. Vandaag moet iedere moslim behoren tot de rechtsschool van één van de vier genoemde imams en moet hij leven en aanbedding ('ibāda) verrichten volgens deze rechtsschool. [Iemand die niet één van deze vier rechtsscholen wil volgen, behoort niet tot de **ahl al-soenna**. Zie pagina 15 bij het onderdeel 'Inleiding'!]

Onder de leerlingen van deze vier imams waren er twee die een hoge rang hadden bereikt in het verspreiden van de kennis van het geloof (īmān). Op deze manier ontstonden er twee scholen in de geloofsleer ('aqīda). Het correcte geloof dat in overeenstemming

[1] Sufyān ibn 'Uyayna overleed in 198 n.h. [813 n.Chr.] te Mekka.

[2] Sufyān al-Thawri overleed in 161 n.h. [778 n.Chr.] te Basra.

is met de edele Koran en de eervolle hadith's, is enkel het geloof dat door deze twee scholen werd medegedeeld. Deze twee scholen zijn het die de kennis van het geloof van de ahl al-soenna – de firqa al-nājiyya (de groep die gered zal worden van de Hel) – hebben verspreid over de hele wereld. Een van deze twee imams was **Abu'l-Hasan al-Ash'arī** (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn), die werd geboren in het jaar 266 n.h. [879 n.Chr.] te Basra en overleed in 330 n.h. [941 n.Chr.] te Bagdad. De tweede was **Abū Mansūr al-Māturīdī** (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn), die overleed in 333 n.h. [944 n.Chr.] te Samarkand. Iedere moslim moet op het gebied van geloofsleer één van deze twee grote imams volgen.

De spirituele paden (turuq; enk. tarīqa) van de awliyā (vrienden van Allah, personen die dicht bij Allah staan) zijn correct, waar en wijken geen haarbreedte af van de islam. [In elke eeuw waren er leugenaars en afgedwaalden die van hun religie een middel hadden gemaakt voor werelds gewin en die zich voordeden als een vriend van Allah, spirituele opleider (murshid) of islamgeleerde om bezittingen of een positie te bemachtigen. Zo zijn er ook vandaag in ieder beroep, iedere kunstvorm of iedere functie kwaadaardige mensen te vinden. Als men na het zien van mensen die hun winst en plezier in andermans schade zoeken, alle werknemers en beroepen waar deze mensen bij betrokken zijn, zou zwartmaken, dan zou dit onrechtvaardig en een dwaasheid zijn. Het zou neerkomen op het steunen van mensen die chaos en onrust willen veroorzaken. Om deze reden dient men – door het zien van afgedwaalde geleerden en onwetende en valse sektarische derwisjen – niet kwaad te spreken over de islamgeleerden, ware tasawwuf-aanhangers en de andere grote persoonlijkheden die met hun diensten gouden pagina's van de geschiedenis hebben gevuld. Men moet inzien dat degenen die kwaadspreken over hen, ongelijk hebben.] Awliyā (vrienden van Allah) hebben karāmāt (buitengewone, wonderlijke toestanden die Allah de Verhevene aan hen schenkt). Ze zijn allemaal waar en rechtmatig. Imām al-Yāfi'ī^[1] heeft het volgende gezegd: “De karāmāt van de ghawth al-thaqalayn (de helper van de mensen en jinn) Mawlānā ‘Abdulqādir al-Jilānī^[2] (moge Allah de Verhevene zijn geheim zeggen) zijn zodanig van mond tot mond verspreid, dat het niet mogelijk is om eraan te twijfelen of er niet in te geloven. Immers,

[1] ‘Abdullāh al-Yāfi'ī overleed in 768 n.h. [1367 n.Chr.] te Mekka.

[2] ‘Abdulqādir al-Jilānī overleed in 561 nh. [1161 n.Chr.] te Bagdad.

overal verspreid zijn, dus [**tawātur** (massatransmissie)], geldt als bewijs voor een zaak.”

Het is niet toegestaan om een persoon die het gebed verricht ‘ongelovige’ (kāfir) te noemen door af te gaan op andermans woorden, zolang het niet duidelijk is dat hij ongelovig is geworden door iets dat duidt op ongeloof (kufr) openlijk en zonder darūra (noodzaak, dwang) uit te spreken of te gebruiken. Zolang men niet weet dat hij is gestorven als ongelovige, mag hij niet vervloekt worden. Het vervloeken van zelfs een ongelovige is niet toegestaan. Om deze reden is het beter om Yazīd niet te vervloeken.]

5 – De vijfde van de zes principes waarin men moet geloven is **“geloven in de Laatste Dag (Yawm al-ākhir), dus de Dag der Opstanding.”** Het begin van deze tijd is de dag waarop men overlijdt. Het duurt tot het einde van de afrekening. De reden waarom het ‘de Laatste Dag’ wordt genoemd, is omdat er hierop geen nacht meer volgt of omdat het na het einde van deze wereld komt. Deze ‘Dag’ die wordt vermeld in de eervolle hadīth is niet zoals de dag en nacht die wij kennen. Het duidt op een bepaalde tijd, een moment. Wanneer de Laatste Dag zal aanbreken werd niet bekendgemaakt, noch kan iemand dit weten. Onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) heeft echter een groot aantal voortekenen en inleidende gebeurtenissen bekendgemaakt: de edele Mahdī zal komen; ʿĪsā (Jezus) (vrede zij met hem) zal uit de hemel neerdalen in Damascus; de Dajjāl (valse Messias) zal verschijnen. Mensen die Yaʿjūj en Maʿjūj (Gog en Magog) worden genoemd, zullen overal chaos veroorzaken. De zon zal opkomen in het westen. Er zullen grote aardbevingen plaatsvinden. Religieuze kennis zal vergeten worden. Zondigheid (fisq) en slechtheid zullen toenemen. Onreligieuze, immorele en oneervolle personen zullen heersers en leiders worden; het uitvoeren van de geboden van Allah de Verhevene zal niet toegestaan worden. Dat wat verboden (harām) is, zal overal gepleegd worden; er zal een vuur verschijnen vanuit Jemen. De hemelen en bergen zullen verbrijzeld worden. De zon en de maan zullen verduisteren. De zeeën zullen zich met elkaar vermengen en ze zullen koken en uitdrogen.

Moslims die zondige zaken begaan, worden **fāsiq** (zondaar) genoemd. Zondaren en alle ongelovigen zullen bestraffing ondergaan in het graf. In deze zaken moet men uiteraard geloven. Nadat de overledene in zijn graf is geplaatst, zal hij herrezen worden met een voor ons onbekend leven en zal hij ofwel rust ervaren, ofwel bestraffing ondergaan. In eervolle hadīth’s wordt duidelijk vermeld dat de twee engelen genaamd **Munkar** en **Nakir** in een voor

ons onbekende, angstaanjagende menselijke gedaante naar het graf zullen komen en vragen zullen stellen. De ondervraging in het graf zal volgens sommige geleerden over enkele punten van de geloofsleer ('aqīda) gaan en volgens andere geleerden over alle punten van de geloofsleer. [Daarom dienen we onze kinderen de antwoorden op de volgende vragen te leren: “Wie is jouw Heer (Rabb)? Wat is jouw religie? Tot wie zijn gemeenschap (umma) behoor je? Wat is jouw Boek? Wat is jouw gebedsrichting (qibla)? Welke school (madhhab) volg je op het gebied van geloofsleer en welke op het gebied van daden?”! In **Tadhkirat al-Qurtubī**^[1] staat geschreven dat degene die niet tot de ahl al-soenna behoort, niet correct zal kunnen antwoorden.] Het graf van degenen die correct antwoorden, zal verruimen en er zal een venster geopend worden vanuit het Paradijs. 's Ochtends en 's avonds zullen zij hun plaats in het Paradijs bezichtigen en de engelen zullen goedheden voor hen verrichten en blijde boodschappen verkondigen. Als iemand geen correct antwoord kan geven, zal hij zodanig met ijzere hammers geslagen worden, dat buiten de mensen en de jinn ieder schepsel zijn geschreeuw zal horen. Het graf zal zodanig vernauwen dat het zal knellen alsof zijn botten zich in elkaar zullen strengelen. In zijn graf zal er een venster geopend worden vanuit de Hel. Hij zal 's ochtends en 's avonds zijn plaats in de Hel zien en in zijn graf pijnlijke bestraffingen ondergaan tot de tijd van de mahshar (de verzameling op de verzamelplaats).

Het is noodzakelijk om te geloven in de verrijzenis na de dood. Nadat de botten en het vlees zijn verrot en aarde en gas zijn geworden, zullen de lichamen opnieuw geschapen worden, de zielen zullen hun lichamen binnengaan en iedereen zal opstaan uit zijn graf. Om deze reden wordt dit moment **Yawm al-Qiyāma** (de Dag der Opstanding) genoemd.

[Planten nemen uit de lucht het gas koolstofdioxide op en uit de aarde water en zouten – dus aarden substanties – en verenigen deze met elkaar. Op deze wijze produceren ze organische stoffen en de bouwstenen van onze organen. Vandaag de dag weet men dat een chemische reactie die normaliter jarenlang duurt, door het gebruik van een **katalysator** in een fractie van een seconde kan plaatsvinden. Evenzo zal Allah de Verhevene het water, de koolstofdioxide en de aarden substanties in het graf samenbrengen en

[1] Muhammad Qurtubī Mālikī, de schrijver van het boek Tadhkirat, overleed in 671 n.h. [1272 n.Chr.]. Het boek Mukhtasar Tadhkirat al-Qurtubī werd in 1421 n.h. [2000 n.Chr.] opnieuw gedrukt door de uitgeverij Hakikat Kitābevi.

zo de organische stoffen en levende lichaamsdelen in één ogenblik scheppen. De Gezant van Allah (vrede zij met hem) heeft bekendgemaakt dat we op deze manier herrezen zullen worden. De natuurwetenschappen tonen eveneens aan dat soortgelijke verschijnselen reeds gebeuren in deze wereld.]

Alle levenden zullen zich verzamelen op de plaats van de **mahshar** (de verzamelplaats). De dadenboeken van ieder mens, dus de boeken waarin de daden van een mens geschreven staan, zullen vliegend naar hun eigenaar komen. Allah de Verhevene, die de Schepper is van de aarde, de hemelen, de kleine deeltjes en de sterren en die de Bezitter is van oneindige macht, zal dit alles verwezenlijken. De Gezant van Allah de Verhevene (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) heeft bekendgemaakt dat dit alles zal gebeuren. Alles wat hij heeft verteld is ongetwijfeld juist; ze zullen allemaal zeker plaatsvinden.

De dadenboeken van de rechtschapenen (*sālihūn*), dus zij die goed zijn, zullen langs hun rechterkant gegeven worden en die van de zondaren (*fāsiqūn*), dus zij die slecht zijn, van achteren of langs hun linkerkant. Elk iets dat men heeft gedaan, goed of slecht, klein of groot, in het geheim of openlijk, zal geschreven staan in zijn dadenboek. Zelfs de zaken die de **kirām al-kātibūn** engelen (de edele schrijvers) niet weten, zullen bekend worden doordat de lichaamsdelen het zullen melden of doordat Allah de Verhevene het zal bekendmaken; alles zal ondervraagd worden en voor alles moet een verantwoording worden afgelegd. Op de verzamelplaats zal elke verborgen zaak waarvan Allah de Verhevene het wil, onthuld worden. Aan de engelen zal gevraagd worden: “Wat hebben jullie gedaan op de aarde en in de hemelen?” Aan de profeten (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hen allen) zal gevraagd worden: “Hoe hebben jullie de voorschriften van Allah de Verhevene aan Zijn dienaren verkondigd?” En aan alle mensen zal gevraagd worden: “Hoe hebben jullie de profeten gevolgd? Hoe hebben jullie de aan jullie verkondigde plichten volbracht? Hoe hebben jullie rekening gehouden met jullie rechten onderling?” Op de verzamelplaats zullen er beloningen en gunsten zijn voor degenen die geloof hebben en wiens daden en karakter goed zijn; aan degenen met een slecht karakter en verdorven daden zullen er zware straffen gegeven worden.

Allah de Verhevene zal met Zijn weldadigheid alle zonden – klein of groot – vergeven van de gelovigen die Hij wil. Indien Hij het wil, zal Hij – uitgezonderd shirk (afgoderij, polytheïsme) en kufr (ongeloof) – elke zonde vergeven en indien Hij het wil, zal Hij

met Zijn rechtvaardigheid ook voor kleine zonden straffen. Hij verklaart dat Hij degene die is gestorven als polytheïst (mushrik) of ongelovige nooit zal vergeven. Als de ongelovigen met of zonder een geopenbaard boek, dus zij die niet geloven dat Muhammad (vrede zij met hem) de Profeet is voor alle mensen, en degenen die ook maar één van de voorschriften – dus van de geboden en verboden die hij heeft verkondigd – niet goedvinden, sterven in deze staat, dan zullen ze voorzeker in de Hel geworpen worden en eeuwige bestraffing ondergaan.

Om de daden te wegen, zal er op de Dag des Oordeels een voor ons onbekende **mizān** (meetinstrument, weegschaal) zijn. De aarde en de hemel passen in een van zijn schalen. De schaal van beloningen is glanzend en bevindt zich aan de rechterkant van de Troon ('Arsh), aan de kant van het Paradijs. De schaal van zonden is donker en bevindt zich aan de linkerkant van de Troon, aan de kant van de Hel. De daden, uitspraken, gedachten en blikken van de mens op deze wereld, zullen daar een vorm aannemen; de goedheden die er glanzend uit zullen zien en de kwaadheden donker en afschuwelijk, zullen op deze weegschaal gewogen worden. Deze weegschaal lijkt niet op de weegschalen van deze wereld. Er is gezegd dat de zwaardere kant omhoog zal gaan en de lichtere kant omlaag. Volgens een deel van de geleerden (moge Allah de Verhevene hen genadig zijn) zullen er verschillende weegschalen zijn. Vele anderen van hen zeiden echter dat het in de islam niet duidelijk is vermeld hoeveel weegschalen er zullen zijn en wat hun hoedanigheid zal zijn, en dat men hierover niet moet nadenken.

Er bestaat een brug genaamd **sirāt**. De sirāt-brug zal op bevel van Allah de Verhevene opgesteld worden over de Hel. Iedereen zal bevolen worden om deze brug over te steken. Die dag zullen alle profeten smeken: "O mijn Heer! Bied verlossing!" Zij die bestemd zijn voor het Paradijs zullen de brug gemakkelijk oversteken en naar het Paradijs gaan. Sommigen onder hen zullen zo snel oversteken als een bliksemschicht, sommigen als de wind en sommige anderen als een rennend paard. De sirāt-brug is dunner dan een haar en scherper dan een zwaard. Hetzelfde geldt voor het naleven van de islam op deze wereld. Moeite doen, zich inspannen om de islam volledig na te leven, is net zoals het oversteken van de sirāt-brug. Zij die in deze wereld de moeilijkheid van de strijd met hun nafs (ziel van begeerte, eigen-ik) doorstaan, zullen daar de sirāt-brug gemakkelijk en moeiteloos oversteken. Zij die de islam niet naleven en gehecht zijn aan hun ziel van begeerte, zullen de sirāt-brug moeizaam oversteken. Om deze reden heeft Allah de

Verhevene het juiste pad dat wordt getoond door de islam de **sirāt al-mustaqīm** (het rechte pad) genoemd. Ook deze gelijkenis in naam toont aan dat zich bevinden op het pad van de islam vergelijkbaar is met het oversteken van de sirāt-brug. Zij die bestemd zijn voor de Hel zullen de sirāt-brug niet kunnen oversteken en zullen vallen in de Hel.

Er zal een bassin zijn genaamd **hawd al-kawthar** dat toebehoort aan onze Profeet Muhammad Mustafā (vrede en zegeningen van Allah zij met hem). Het is zodanig groot dat het lijkt op een reis die in een maand wordt afgelegd. Zijn water is witter dan melk en zijn geur heerlijker dan muskus. De drinkglazen eromheen zijn talrijker dan de sterren. Wie er één keer van drinkt, zal nooit meer dorst krijgen, zelfs niet als hij in de Hel zou zijn.

Shafā'a (voorspraak, bemiddeling) is waar. De profeten, de awliyā (vrienden van Allah), de rechtschapenen, de engelen en de personen aan wie Allah de Verhevene toestemming zal verlenen, zullen voorspraak verrichten voor de vergeving van de kleine en grote zonden van de gelovigen die zonder berouw zijn overleden en hun voorspraak zal aanvaard worden. [Onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) heeft gezegd: **“Ik zal voorspraak verrichten voor degenen uit mijn gemeenschap die grote zonden hebben begaan.”**] Op de verzamelplaats zullen er vijf soorten van voorspraak zijn:

De eerste: Op de Dag des Oordeels zullen de zondaren die ge-noeg hebben van de drukte en het zeer lange wachten op de verzamelplaats, jammerend vragen dat de afrekening zo snel mogelijk begint. Hiervoor zal er voorspraak zijn.

De tweede: Er zal voorspraak zijn opdat de ondervraging en afrekening gemakkelijk en snel verlopen.

De derde: Er zal voorspraak zijn opdat de zondige gelovigen niet van de sirāt-brug in de Hel vallen en ze beschermd worden tegen de bestraffing van de Hel.

De vierde: Er zal voorspraak zijn om de gelovigen met veel zonden uit de Hel te halen.

De vijfde: Hoezeer er in het Paradijs ontelbaar veel gunsten zullen zijn en er eeuwig verbleven zal worden, zijn er acht niveaus. Ieders niveau, rang zal in de mate zijn van de sterkte van zijn geloof en de hoeveelheid van zijn daden. Er zal eveneens voorspraak zijn opdat de rang van degenen in het Paradijs zal verhogen.

Het Paradijs en de Hel bestaan nu al. Het Paradijs bevindt zich boven de zeven hemelen. De Hel bevindt zich onder alles. Het Pa-

radijs bestaat uit acht niveaus en de Hel uit zeven. Het Paradijs is groter dan de aardbol, de zon en de hemelen. En de Hel is groter dan de zon.

6 – De zesde van de zes principes waarin men moet geloven is **“geloven in de qadar (de voorbeschikking) en dat alle khayr (het goede) en sharr (het kwade) van Allah de Verhevene komt.”** Alles wat de mensen meemaken, of dit nu goed of slecht is, nuttig of schadelijk, winst of verlies – het gebeurt met de voorbestemming van Allah de Verhevene. Volgens het woordenboek betekent **qadar** ‘een grote hoeveelheid meten’, ‘oordeel’ en ‘bevel’. Het betekent ook ‘veelheid’ en ‘grootte’. Dat Allah de Verhevene het bestaan van iets in de oereeuwigheid (azal) heeft gewild, wordt voorbeschikking (qadar) genoemd. Het tot stand komen van de voorbeschikking, dus van datgene waarvan het bestaan is gewild, wordt **qadā’** (lotsbepaling) genoemd. De begrippen qadā’ en qadar worden ook door elkaar gebruikt. Qadā’ betekent dus dat Allah de Verhevene de gebeurtenissen die van de oereeuwigheid tot de eeuwigheid geschapen zullen worden, in de oereeuwigheid heeft gewild. De schepping van al deze dingen – niet meer en niet minder – overeenkomstig de lotsbepaling, wordt voorbeschikking genoemd. Alles wat er zou gebeuren wist Allah de Verhevene in de oereeuwigheid. Deze kennis van Hem wordt **qadā’ en qadar** genoemd. De oud-Griekse filosofen noemden dit “al-‘ināyat al-azaliyya” (de genade der oereeuwigheid). Al het bestaande is voortgekomen uit die lotsbepaling. Het ontstaan van dingen, overeenkomstig Zijn Kennis in de oereeuwigheid, wordt ook “qadā’ en qadar” genoemd. Om gelooft te hebben in de voorbeschikking moet men goed weten en geloven dat indien Allah de Verhevene in de oereeuwigheid heeft gewild om iets te scheppen, dat dit – niet meer en niet minder – moet ontstaan zoals Hij het heeft gewild. Het is onmogelijk dat de zaken waarvan Hij het bestaan heeft gewild, niet ontstaan of dat iets waarvan Hij het niet-bestaan heeft gewild, ontstaat.

Alle dieren, planten, levenloze schepsels [vaste stoffen, vloeistoffen, gassen, sterren, moleculen, atomen, elektronen, elektromagnetische golven, kortom de beweging van elk bestaand iets, de fysische verschijnselen, chemische reacties, kernreacties, energie-uitwisselingen, fysiologische activiteiten in levende wezens], het bestaan of niet-bestaan van alle dingen, de goede en slechte daden van Zijn dienaren, het feit dat ze de beloning of de straf voor deze daden op deze wereld en in het hiernamaals zullen krijgen, kortom alles, was in de oereeuwigheid bestaand in de Kennis van Allah de

Verhevene. Dit alles wist Hij in de oereeuwigheid. Dat wat zal gebeuren vanaf de oereeuwigheid tot in de eeuwigheid, de zaken, eigenschappen, bewegingen en gebeurtenissen, worden door Hem geschapen overeenkomstig hetgeen Hij wist in de oereeuwigheid. Allah de Verhevene schept alle goede en slechte daden van de mensen, hun moslim-zijn, hun ongelooft, en al hun vrijwillige en onbewuste handelingen. Enkel Hij is degene die schept en uitvoert. Het is Hij die alle gebeurtenissen schept die voortkomen uit andere zaken die deze gebeurtenissen veroorzaken. **“Hij schept alles middels een sabab (oorzaak, aanleiding).”**

Bijvoorbeeld, vuur doet branden. Maar degene die laat branden is Allah de Verhevene. Vuur heeft helemaal geen verband met het doen branden. Echter, Zijn Gewoonte (‘Āda) is zo, dat zolang iets niet in contact komt met vuur, Hij het doen branden niet schept. [Vuur bewerkstelligt niets meer dan de temperatuur doen stijgen tot de ontbrandingstemperatuur. Het is niet het vuur dat ervoor zorgt dat koolstof en waterstof in de samenstelling van organische lichamen zich verenigen met zuurstof en dat de uitwisseling van elektronen bewerkstelligt. Zij die het juiste niet kunnen inzien, nemen aan dat vuur dit allemaal teweegbrengt. Het is noch vuur of zuurstof, noch warmte of de uitwisseling van elektronen die doet branden en de verbrandingsreactie doet plaatsvinden. Degene die doet branden, is enkel Allah de Verhevene. Hij heeft al deze zaken geschapen als een sabab (oorzaak, aanleiding) voor het branden. Iemand zonder kennis, veronderstelt dat vuur doet branden. Iemand die de basisschool heeft afgerond, zal de uitspraak “Vuur doet branden” niet goedkeuren. Hij zal zeggen dat lucht doet branden. Degene die de onderbouw van de middelbare school heeft afgerond, gaat hier dan niet mee akkoord. Hij zal zeggen dat de zuurstof in de lucht doet branden. Wie de bovenbouw van de middelbare school heeft afgerond, zal daarentegen zeggen: “Het vermogen om te doen branden is niet eigen aan zuurstof. Elk element dat elektronen aantrekt, heeft het vermogen om te doen branden.” Een universitair iemand zal op zijn beurt naast materie ook energie in beschouwing nemen. Men ziet dat naarmate de kennis toeneemt, men het ware karakter van iets nadert en men ziet in dat achter de zaken die aangenomen werden als oorzaken (asbāb; enk. sabab) er nog vele andere oorzaken schuilgaan. De profeten (vrede zij met hen) die het hoogste niveau van kennis en wetenschap bezaten en de werkelijkheden volledig zagen, en de islamgeleerden (moge Allah de Verhevene hen genadig zijn) die door de voetsporen van deze grootheden te volgen druppels van

hun oceaan der kennis hebben opgevangen, hebben medegeedeeld dat de zaken waarvan vandaag de dag wordt aangenomen dat ze doen branden of leiden tot het ontstaan van iets anders, elk slechts een onbekwaam en armzalig middel en schepsel zijn en dat de werkelijke Uitvoerder, Schepper niet de oorzaken (asbāb) zijn, maar Allah de Verhevene.] Het is Allah de Verhevene die doet branden. Hij kan evenzo doen branden zonder vuur. Doen branden middels vuur is echter Zijn Gewoonte. Als Hij iets niet wil doen branden, dan doet Hij het zelfs niet verbranden in het vuur. Hij heeft Ibrāhim (Abraham) (vrede zij met hem) niet verbrand in het vuur. Omdat Hij veel van hem houdt, heeft Hij Zijn Gewoonte verbroken. [Zo heeft Allah de Verhevene ook substanties geschapen die het doen branden van vuur voorkomen. Deze substanties worden door chemici ontdekt.]

Als Allah de Verhevene het had gewild, had Hij alles zonder oorzaken, zonder aanleidingen kunnen scheppen; Hij zou kunnen doen branden zonder vuur, doen verzadigen zonder te eten, doen vliegen zonder vliegtuig en doen horen op grote afstand zonder radio. Echter, door Zijn gunst, Zijn goedheid voor Zijn dienaren heeft Hij Zijn schepping van alle zaken, alle gebeurtenissen verbonden aan een oorzaak, een aanleiding. Hij heeft gewild om bepaalde gebeurtenissen op grond van bepaalde oorzaken te scheppen. Hij heeft Zijn Daden achter oorzaken verborgen; Zijn macht heeft Hij in oorzaken verhuld. Wie wil dat Hij iets schept, dient zich vast te houden aan de daartoe dienende oorzaken en middelen, en zal zo datgene verkrijgen wat hij wil. [Wie een kaars wil aansteken, gebruikt een lucifer. Degene die olijfolie wil onttrekken, gebruikt een persmachine. Iemand met hoofdpijn, neemt een medicijn in. Wie naar het Paradijs wil gaan en eeuwige gunsten wil verkrijgen, leeft de islam na. Degene die zichzelf met een geweer schiet, overlijdt. Iemand die vergif drinkt, sterft. Iemand die koud water drinkt terwijl hij erg bezweet is, wordt ziek. Wie zonden begaat en wie zijn geloof (īmān) verliest, gaat naar de Hel. Iedereen zal aan de hand van de oorzaak waaraan hij zich vasthoudt, aan de hand van het middel dat hij gebruikt, datgene verkrijgen waarvoor die oorzaak als middel dient, dus wat die veroorzaakt. Degene die boeken over de islam leest, zal over de islam leren, ervan houden en moslim worden. Wie leeft tussen ongodsdienstige mensen en personen die geen rechtsschool volgen en die luistert naar hun woorden, wordt een onwetende in de religie. De meeste van de mensen die onwetend zijn in de religie worden ongelovig. Aan de hand van de bestemming van het vervoersmiddel waarin men

stapt, zal men naar die plaats gaan.]

Wanneer Allah het wenst, zie dan hoe Hij elke zaak vergemakkelijkt, Hij scheidt de middelen, de oorzaken ervan en schenkt het in een oogwenk.

Indien Allah de Verhevene de gebeurtenissen niet middels oorzaken geschapen zou hebben, dan zou niemand afhankelijk zijn van een ander. Iedereen zou dan alles rechtstreeks aan Allah de Verhevene vragen en zou nergens een beroep op doen. Zo zouden er onder de mensen geen relaties bestaan zoals deze tussen leidinggevenden en ambtenaren, arbeiders en ambachtslieden, leerlingen en leerkrachten, en nog vele andere menselijke relaties; de orde op de wereld en in het hiernamaals zou verstoord worden. Er zou dan geen verschil bestaan tussen mooi en lelijk, goed en kwaad, en gehoorzaam en ongehoorzaam.

Indien Allah de Verhevene het had gewild, had Hij Zijn Gewoonte op een andere manier gemanifesteerd. Hij zou dan alles volgens die Gewoonte scheppen. Bijvoorbeeld, indien Hij het had gewild, had Hij de ongelovigen, degenen die op de wereld gehecht zijn aan hun plezier en vermaak, degenen die anderen pijn doen, en degenen die mensen bedriegen, in het Paradijs geplaatst en had Hij degenen met geloof (*īmān*), degenen die daden van aanbidding uitvoeren en degenen die goedheden verrichten, in de Hel geplaatst. Echter, de edele Koranverzen en eervolle hadith's tonen aan dat Hij dit niet op deze wijze heeft gewild.

Hij is het die elke handeling van de mensen schept, alsook al hun bewuste en onbewuste bewegingen. Om de bewuste, gewilde bewegingen en handelingen van dienaren te scheppen, heeft Hij **ikhtiyār** (keuze, keuzevrijheid) en **irāda** (wil) bij Zijn dienaren geschapen en heeft Hij van hun keuze en wil een sabab (oorzaak, aanleiding) gemaakt voor Zijn schepping van hun daden. Wanneer een dienaar iets kiest en wil doen en Allah de Verhevene het ook wil, dan zal Hij dit scheppen. Wanneer de dienaar het niet kiest en wil en Allah de Verhevene het ook niet wil, dan zal Hij dit niet scheppen. Dit welbepaald iets wordt overigens niet geschapen omdat enkel de dienaar het wil. Hij schept het als Hij het ook wil. Het feit dat Hij de gewilde daden van Zijn dienaren schept, lijkt op het feit dat wanneer iets in contact komt met vuur, Hij het doen branden bij dat ding schept en wanneer het niet in contact komt met vuur, Hij het doen branden niet schept. Wanneer een mes iets raakt, dan schept Hij het snijden. Het is niet het mes dat snijdt, maar Allah de Verhevene. Hij heeft het mes als oorzaak, als middel aangesteld om te snijden. Dit betekent dat Hij de bewuste be-

wegingen van de dienaren schept op grond van het feit dat zij een keuze maken en de beweging uitkiezen en willen. Echter, de bewegingen in de natuur hangen niet af van de keuze (ikhtiyār) van dienaren. Deze worden, enkel wanneer Allah de Verhevene het wil, middels andere oorzaken geschapen. Enkel Hij is het die de materies, eigenschappen en bewegingen van de sterren, kleine deeltjes, druppels, cellen, micro-organismen, atomen, kortom van alles, schept. Er is geen andere Schepper dan Hem. Er is echter een verschil tussen de bewegingen van levenloze dingen en de gekozen, gewilde bewegingen van mensen en dieren: wanneer dienaren iets kiezen en willen doen en als Hij dit ook wil, dan brengt Hij de dienaar in beweging en schept Hij dit. De dienaar heeft het bewegen zelf niet in de hand. Hij is zich zelfs niet bewust van hoe hij beweegt. [Elke beweging van de mens ontstaat middels vele fysische en chemische processen.] Bij de bewegingen van levenlozen is er geen sprake van **keuze**. De schepping van het doen branden wanneer iets in contact komt met vuur, is niet omdat het vuur kiest en wil om te doen branden.

[De goede, nuttige wensen van de dienaren van wie Hij houdt en met wie Hij mededogen heeft, wil Hij ook en schept Hij. Hun slechte en schadelijke wensen wil Hij niet en schept Hij niet. Deze dienaren van Hem zullen altijd goede, nuttige zaken voortbrengen. Ze zijn bedroefd omdat veel van hun wensen niet verwezenlijkt worden. Indien ze erover nagedacht en begrepen zouden hebben dat deze zaken niet werden geschapen omdat ze schadelijk zijn, dan zouden ze helemaal niet bedroefd zijn. Integendeel, ze zouden er blij om zijn en Allah de Verhevene danken. Allah de Verhevene heeft in de oereeuwigheid gewild om de gekozen, gewilde daden van de mensen te scheppen nadat hun hart deze heeft gekozen en gewild; Hij wilde het op deze manier. Als Hij het niet zo had gewild in de oereeuwigheid, dan zou Hij ook onze gewilde, vrij gekozen bewegingen steeds zonder dat wij het wilden, dus ons dwingend, scheppen. Het feit dat Hij onze gewilde daden schept nadat wij ze willen, komt doordat Hij het zo heeft gewild in de oereeuwigheid. Dit betekent dat Zijn Wil dominerend is.]

De gewilde, vrijwillige bewegingen van dienaren komen tot stand door twee zaken. De eerste is middels de keuze, wil en qudra (macht, vermogen) van het hart van de dienaar. Vandaar dat de bewegingen van de dienaar '**kasb**' (toe-eigening) worden genoemd. Kasb is een eigenschap van de mens. De tweede is middels het scheppen, het laten ontstaan door Allah de Verhevene. Het feit dat Allah de Verhevene beveelt, verbiedt, beloont en bestraft,

komt doordat de mens beschikt over het vermogen van toe-eigening. In het 96^e edele vers van soera **al-Saffāt** staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: “**Allah de Verhevene heeft jullie geschapen en jullie daden geschapen.**” Enerzijds toont dit edele vers aan dat de mensen beschikken over het vermogen van toe-eigening; met andere woorden, bij hun bewegingen is er sprake van keuze en **irāda al-juz’iyya** (gedeeltelijke vrije wil) van hun hart. Het toont duidelijk aan dat er geen sprake is van dwang (jabr). Daarom wordt er gesproken over de ‘**daden**’ van een mens. Men zegt bijvoorbeeld: “Alī heeft geslagen, hij heeft gebroken.” Anderzijds maakt dit edele vers duidelijk dat alles middels lotsbepaling (qadā’) en voorbeschikking (qadar) wordt geschapen.

Voor de totstandkoming, de schepping van de daad van een dienaar, moet het hart van de dienaar eerst deze daad kiezen en willen. De dienaar wil datgene wat binnen de grenzen van zijn vermogen ligt. Deze wil en wens wordt **kasb** (toe-eigening) genoemd. Āmidī heeft vermeld dat deze toe-eigening een oorzaak is voor de schepping van daden en dat het er invloed op heeft. Het kan ook geen kwaad om te zeggen dat deze toe-eigening geen invloed heeft op de schepping van een gekozen daad, aangezien de daad die wordt geschapen niet verschilt van de daad die de dienaar wil. Dit betekent dat de dienaar niet alles kan doen wat hij wil. Ook dingen die hij niet wil, kunnen ontstaan. Dat een dienaar alles wat hij wil doet, en dat alles wat hij niet wil niet gebeurt, is geen dienaarschap. Dit komt neer op ‘god’ willen zijn. Allah de Verhevene heeft uit genadigheid, goedgunstigheid en mededogen Zijn dienaren kracht en vermogen, dus energie, gegeven in de mate dat zij het nodig hebben en in de mate dat zij de geboden en verboden kunnen naleven. Bijvoorbeeld, iemand die gezond is en voldoende geld bezit, is in staat één keer in zijn leven op bedevaart te gaan. Hij is in staat elk jaar een maand lang te vasten wanneer hij aan de hemel de sikkel [nieuwe maan] van de maand ramadān (de vastenmaand) ziet. Hij is in staat in vierentwintig uur de verplichte vijf dagelijkse gebeden te verrichten. Degene die de nisāb-hoeveelheid (de minimumgrens bepaald voor de armenbelasting) aan bezittingen en/of geld bezit, is in staat een hijrī-jaar (islamitisch maanjaar) later, een veertigste hiervan in de vorm van goud of zilver opzij te leggen en als armenbelasting aan de moslims te geven. Men ziet, dat de mens zijn eigen gewilde, vrijwillige daden uitvoert indien hij dat wil, en ze niet uitvoert indien hij het niet wil. Ook hieruit wordt de grootsheid van Allah de Verhevene duidelijk. Onwetenden en dwazen geloven niet in de uitspraken van de geleerden van de ahl al-soen-

na, omdat ze de kennis van de lotsbepaling en voorbeschikking niet begrijpen. Ze twijfelen aan het handelingsvermogen en de keuzevrijheid van de dienaren. Ze veronderstellen dat de mens machteloos is in zijn gewilde daden en hiertoe gedwongen wordt. Doordat ze zien dat de dienaren bij sommige daden geen keuze hebben, spreken ze kwaad over de ahl al-soenna. Deze ongegronde uitspraken van hen tonen juist aan dat zij beschikken over een wil en een keuzevrijheid.

Het vermogen om een daad wel of niet uit te voeren, wordt **qudra** (macht, kracht) genoemd. Het kiezen om iets wel of niet te doen, wordt **ikhtiyār** (keuze, keuzevrijheid) genoemd. Het besluit, de wil om datgene wat gekozen werd uit te voeren, wordt **irāda** (wil) genoemd. Het aanvaarden van een zaak en er niet tegen ingaan, wordt **ridā** (goedvinden, tevredenheid) genoemd. De samenkost van wil en macht op voorwaarde dat ze invloed hebben op de totstandkoming van een daad, wordt **khalq** (scheppen) genoemd. Wanneer deze samenkomen zonder een invloed te hebben op de totstandkoming van de daad, dan wordt dit **kasb** (toe-eigening) genoemd. Niet eenieder die iets kiest hoeft noodzakelijkerwijs een schepper te zijn. Zo is het ook niet vereist dat elk iets dat wordt gewild, wordt goedgevonden. Allah de Verhevene wordt Khāliq (Schepper) en Mukhtār (Kiezer) genoemd. De dienaar wordt kāsib (toe-eigenaar) en mukhtār (kiezer) genoemd.

Allah de Verhevene wil en scheidt zowel de daden van gehoorzaamheid als de zonden van Zijn dienaren. Echter, enkel over de daden van gehoorzaamheid is Hij tevreden. Over de zonden is Hij niet tevreden; Hij keurt ze af. Alles ontstaat middels Zijn Wil en Schepping. In het 102^e edele vers van soera al-An'ām staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Er is geen andere god dan Hem. Enkel Hij is de Schepper van alles.”**

Zij die behoren tot de **mu'tazila**-groepering waren verbijsterd doordat ze niet in staat waren het onderscheid te zien tussen wil (irāda) en goedvinden (ridā). Ze meenden dat de mens de daad die hij wil, zelf scheidt. Ze ontkenden de lotsbepaling (qadā) en voorbeschikking (qadar). Ook de **jabriyya**-groepering had het volledig mis. Ze zagen niet in dat er sprake kan zijn van keuzevrijheid (ikhtiyār) zonder gelijktijdige schepping (khalq). Ze gingen ervan uit dat de mens geen keuze heeft en vergeleken de mens met een steen of een stuk hout. Ze zeiden – moge Allah de Verhevene ons hiervoor behoeden! – dat de mensen niet verantwoordelijk zijn voor hun zonden en dat het Allah de Verhevene is die hen alle kwaadheden laat doen. Als de mens niet zou beschikken over wil

en keuzevrijheid, zoals de aanhangers van de jabriyya beweren, en Allah de Verhevene de mens gedwongen kwaadheden en zonden zou laten plegen, dan zou er geen verschil moeten bestaan tussen de bewegingen van een persoon die met vastgebonden handen en voeten van een berg naar beneden rolt, en die van een persoon die lopend en zijn omgeving bezichtigend naar beneden gaat. Het naar beneden rollen van de eerste persoon gebeurt echter met dwang (jabr) en het naar beneden gaan van de tweede persoon met zijn wil en zijn keuze. Zij die het onderscheid hiertussen niet kunnen zien, hebben een kortzichtige visie. Bovendien geloven ze daarmee niet in edele Koranverzen; ze beschouwen de geboden en verboden van Allah de Verhevene als ongegrond en onnodig. Veronderstellen dat de mens datgene wat hij wil zelf scheidt, zoals wordt beweerd door de mu'tazila oftewel de qadariyya genaamde groepering, komt neer op het niet geloven in het edele vers **“Allah de Verhevene is de Schepper van alles”**, alsook het tot deelgenoot maken van de mensen aan Allah de Verhevene wat betreft het scheppen.

Ook de sjiieten zeggen, net zoals de mu'tazila, dat de mens datgene wat hij wil zelf scheidt. Als bewijs voeren ze aan dat een ezel weigert door water te lopen ondanks dat hij geslagen wordt. Zij bedenken zich niet dat als de mens iets wil doen en Allah de Verhevene niet wil dat dit wordt gedaan, de wil van Allah de Verhevene zal gebeuren. Het is dus duidelijk dat de uitspraak van de mu'tazila niet klopt. Met andere woorden, de mens kan niet alles doen wat hij wil, hij kan niet scheppen. Als alles wat de mens wil zou gebeuren, zoals zij beweren, dan zou Allah de Verhevene onbekwaam moeten zijn. Allah de Verhevene is echter vrij van onbekwaamheid. Enkel wat Hij wil gebeurt. Het is enkel Hij die alles scheidt en laat ontstaan. Dit is hoe het God-zijn moet zijn. Het is een zeer slechte zaak om over mensen dingen te zeggen en te schrijven zoals: “Hij heeft dit geschapen”, “Wij hebben dit geschapen” en “Zij hebben dat geschapen.” Dit is respectloosheid tegenover Allah de Verhevene. Het leidt tot ongelooft.

[De gekozen bewegingen van de dienaren ontstaan middels vele fysieke, chemische en fysiologische processen die niet afhangen van hun wil en waarvan ze zich zelfs niet bewust zijn. Een gewetensvolle wetenschapper die deze subtiliteit heeft ingezien, zou zich schamen om de woorden “Ik heb het gedaan” te gebruiken voor zijn eigen gekozen bewegingen, laat staan de woorden “Ik heb het geschapen”. Hij zou zich schamen tegenover Allah de Verhevene voor zo'n uitspraak. Degene met weinig kennis, begrip en

goede manieren (adab) daarentegen, voelt zich niet beschaamd om overal alles te zeggen wat hem te binnen schiet.

Allah de Verhevene heeft mededogen met alle mensen op de wereld. Hij schept de dingen die zij nodig hebben en zendt ze naar iedereen. Hij heeft duidelijk vermeld wat ze moeten doen om in deze wereld in rust en vrede te leven en om in het hiernamaals de eeuwige gelukzaligheid te bereiken. Onder degenen die zijn afgeweken naar het pad van ongelooft en dwaling omdat ze zijn misleid door hun ziel van begeerte, slechte vrienden, schadelijke boeken en schadelijke media, schenkt Hij rechtleiding (hidāya) aan degenen die Hij wil. Hij trekt hen naar het rechte pad. Aan degenen die buitensporig en onrechtvaardig zijn, schenkt Hij deze gunst niet. Hij laat hen in het moeras van ontkenning waarin zij zijn gevallen en die zij goedvinden en wensen.]

Hierbij is de vertaling van het boek **I'tiqād-nāma** voltooid. Voor de Nederlandse vertaling werd gebruikgemaakt van de Turkse vertaling van Hāji Feyzullāh Efendi vanuit het Perzische origineel. Hāji Feyzullāh Efendi was afkomstig uit de stad Kemah in de provincie Erzincan in het huidige Turkije. Hij is lange jaren professor geweest in de stad Söke in Turkije en overleed in 1323 n.h. [1905 n.Chr.]. De schrijver van dit boek, Mawlānā Khālid al-Baghdādī al-'Uthmānī (moge Allah zijn geheim zegenen), werd geboren in het jaar 1192 n.h. [1778 n.Chr.] in de stad Shahrazur, ten noorden van Bagdad en overleed in 1242 n.h. [1826 n.Chr.] te Damascus. Hij wordt 'al-'Uthmānī' genoemd omdat hij afstamt van de derde kalief 'Uthmān ibn Affān (moge Allah tevreden zijn met hem). Toen hij zijn broertje de edele Mawlānā Mahmūd Sāhib de tweede hadīth in het boek **Hadīth al-arba'in** (De veertig hadīth's) van Imām al-Nawawī, die bekend staat onder de naam **Hadīth al-Jibrīl**, aan het onderwijzen was, vroeg Mawlānā Mahmūd Sāhib zijn broer om de verklaring van deze eervolle hadīth op te schrijven. Mawlānā Khālid (moge Allah hem genadig zijn) aanvaardde dit verzoek om het verlichte hart van zijn broertje te verheugen en schreef een verklaring (sharh) van deze eervolle hadīth in het Perzisch.

**EEN BRIEF VAN SHARAFUDDĪN MUNĪRĪ
(moge Allah de Verhevene hem genadig zijn):**

(Het is noodzakelijk om zich vast te houden aan oorzaken)

Sharafuddīn Ahmad ibn Yahyā Munīrī (moge Allah hem genadig zijn), een van de grote islamgeleerden die zijn opgeleid in India, zegt in de 18^e brief van zijn Perzische boek **Maktūbāt** het volgende:

“De meeste mensen vergissen zich door te handelen op grond van twijfel en illusies. Een deel van degenen die op deze verkeerde wijze denken, zegt: *‘Allah de Verhevene heeft geen behoefte aan onze daden van aanbidding. Onze daden van aanbidding hebben helemaal geen nut voor Hem. Of de mensen nu aanbidding verrichten of opstandig zijn, deze zijn gelijk tegenover Zijn grootsheid. Zij die daden van aanbidding verrichten, lijden voor niets en doen tevergeefs moeite.’* Het is verkeerd om zo te denken. Ze zeggen dit omdat ze geen kennis hebben over de islam. Ze denken dat de daden van aanbidding (‘ibādāt) van nut zijn voor Allah de Verhevene en dat ze daarom zijn bevolen. Dit veronderstellen is erg verkeerd; dit is zoals dat men iets onmogelijks als mogelijk beschouwt. De daden van aanbidding die ieder mens uitvoert, zijn enkel nuttig voor hemzelf. Dit wordt door Allah de Verhevene duidelijk medegedeeld in het 18^e vers van soera **Fātir**. Een persoon die op deze verkeerde wijze denkt, lijkt op een zieke die geen dieet volgt. De arts raadt deze zieke een dieet aan, maar hij volgt dit dieet niet met de gedachte: de arts zal er geen nadeel van ondervinden als ik het dieet niet volg. Dat hij zegt dat de arts geen nadeel zal ondervinden klopt. Het is echter voor hemzelf wel schadelijk. De arts heeft hem niet aangeraden om het dieet te volgen omdat het nuttig is voor hemzelf, maar zodat de patiënt geneest van zijn ziekte. Volgt hij de raadgevingen van de arts op, dan zal hij genezen. Als hij dat niet doet, kan hij sterven. De arts zal hier helemaal geen schade van ondervinden.

Sommige anderen van degenen die zo verkeerd denken, voeren nooit daden van aanbidding uit en vermijden de verboden (mahārim) niet, met andere woorden, ze leven de islam niet na. Ze zeggen: *‘Allah is Edelmoedig en Genadevol. Hij heeft veel mededogen met Zijn dienaren. Zijn Vergeving is oneindig. Hij zal nie-*

mand bestraffen.’ Inderdaad, het eerste deel van hun uitspraak klopt, maar het laatste deel niet. Op dit punt misleidt de duivel hen. Hij sleurt hen naar opstandigheid. Een persoon met verstand laat zich niet misleiden door de duivel. Net zoals Allah de Verhevene edelmoedig en genadevol is, is Zijn bestraffing ook hevig en pijnlijk. We zien dat Hij op deze wereld velen in armoede en moeilijkheden laat leven. Hij laat veel van Zijn dienaren zonder enige terughoudendheid een leven leiden in ellende en leed. Ondanks dat Hij heel edelmoedig en de schenker van voorziening (rizq) is, geeft Hij geen hapje brood als bijvoorbeeld de moeilijkheden van de landbouw niet worden doorstaan. Ondanks dat Hij degene is die iedereen in leven houdt, houdt Hij de persoon die niet eet en drinkt niet in leven. De zieke die geen medicijnen gebruikt, schenkt Hij geen genezing. Voor alle wereldse gunsten zoals leven, niet ziek worden en beschikken over eigendom, heeft Hij asbāb (oorzaken, aanleidingen, middelen) geschapen; degenen die zich niet vasthouden aan deze oorzaken, onthoudt Hij van deze wereldse gunsten zonder enige medelijden met hen te hebben. Er bestaan twee soorten medicijnen: materiële en spirituele. De spirituele medicijnen die alle ziekten genezen zijn het geven van sadaqa (liefdadigheden, aalmoezen) en het verrichten van du’ā (smeebeden). De volgende eervolle hadīth’s zijn bekend: **‘Genees jullie zieken door aalmoezen te geven!’** en **‘Veel istighfār (smeebede ter vergiffenis) opzeggen is een remedie tegen alle problemen!’** Er zijn talloze materiële medicijnen. Hun helende kracht wordt gevonden door experimentatie. Het gebruiken van spirituele medicijnen draagt eveneens bij tot het vinden van de materiële medicijnen. Hetzelfde geldt voor het verkrijgen van de gunsten van het hiernamaals. Allah de Verhevene heeft ongeloof tot een dodelijk vergif gemaakt voor het hart en de ziel. Luiheid maakt op zijn beurt de ziel ziek. Als er hiertegen geen medicijnen worden gebruikt, wordt de ziel ziek en sterft het. Het enige medicijn voor ongeloof en onwetendheid is kennis en ma’rifā (kennis van/over Allah). En het medicijn tegen luiheid is het verrichten van het gebed en het uitvoeren van iedere andere daad van aanbidding. Als iemand op deze wereld vergif inneemt en zegt: ‘Allah is genadevol, Hij zal mij beschermen tegen de schade van het vergif’, dan zal hij alsnog ziek worden en sterven. Als degene met diarree castorolie drinkt [of als een diabeet zoetigheden of deegwaren eet], dan zullen zijn klachten verergeren. Omdat de lichamen van mensen gevoelig zijn, zijn er veel noodzakelijke benodigdheden [zoals voeding, kleding en onderdak]. Het is zeer moeilijk om deze zaken te

vinden en voor te bereiden om ze te kunnen gebruiken volgens de voorschriften van de islam. Om deze zaken gemakkelijk en eenvoudig te verwezenlijken, werd er in de mensen een afzonderlijke kracht geschapen die **nafs** (ziel van begeerte, eigen-ik) wordt genoemd. Er is geen reden voor de schepping van deze kracht bij dieren. De ziel van begeerte wil dat de zaken die het lichaam nodig heeft, worden uitgevoerd. Het is een genot voor de ziel van begeerte om deze zaken in overmaat uit te voeren. De verlangens van de ziel van begeerte worden **shahwa** (begeerte, lust) genoemd. Indien het de begeerte volgt zonder het verstand raad te plegen en meer dan dat het nodig is, dan is dit schadelijk voor het hart, het lichaam en anderen, en is het een zonde. [Zie pagina 32 van **Se'adet-i Ebediyye** en pagina 50 en 51 in het 1^e volume van **Endless Bliss!**]

Een ander deel van degenen die verkeerd denken, ondergaat spirituele onthouding (riyāda) door honger te lijden. Op deze manier willen ze de begeerte (shahwa), woede (ghadāb) en verlangens van vermaak – die worden afgekeurd door de islam – met wortel en tak uitroeien. Ze denken dat de islam beveelt om deze uit te roeien. Na een lange periode van hongerlijden, zien ze dat deze slechte verlangens niet zijn verdwenen en veronderstellen ze dat de islam iets onrealiseerbaars heeft bevolen. Ze stellen: *'Het is niet mogelijk om dit gebod van de islam uit te voeren. De mens kan zich niet ontdoen van de eigenschappen die eigen zijn aan zijn natuur. Zich inspannen om zich hiervan te bevrijden, is net zoals van een zwart iemand een witte proberen te maken. Proberen iets onmogelijks te doen, komt neer op het verspillen van zijn leven.'* Zij denken en handelen verkeerd. Vooral hun bewering dat de islam dit zo heeft geboden, is pure onwetendheid en dwaasheid. De islam beveelt namelijk niet om woede en begeerte, dus algemene menselijke eigenschappen uit te roeien. Dit beweren komt neer op het belasteren van de islam. Als de islam dit bevolen zou hebben, zou Muhammad (vrede zij met hem), de verkondiger van de islam, deze eigenschappen niet bezitten. Integendeel, hij zei: **'Ik ben een mens. Net zoals iedereen, word ik ook kwaad.'** Af en toe werd hij kwaad gezien. Zijn woede was altijd omwille van Allah de Verhevene. In het 134^e vers van soera Āl-i 'Imrān in de edele Koran, prijst Allah de Verhevene degenen **'die hun woede overwinnen'**. Hij prijst niet degenen die niet kwaad worden. Dat de persoon die verkeerd denkt, zegt dat de mens zijn shahwa (begeerte, lust) moet uitroeien, is erg verkeerd. Het feit dat de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) negen vrouwen (moge Allah

de Verhevene tevreden zijn met hen) heeft gehuwd, toont duidelijk aan dat deze uitspraak van hem niet klopt. Als een persoon al zijn lust verliest, dient hij medicijnen in te nemen om zijn lust te herwinnen. Hetzelfde geldt voor woede (ghadāb). Een man beschermt zijn echtgenote en kinderen middels de eigenschap ‘woede’. Hij strijdt tegen de vijanden van de islam met behulp van deze eigenschap. Het is dankzij begeerte dat men kinderen krijgt en na zijn dood met glorie en eer wordt herdacht. Dit zijn zaken die de islam prijst, goedvindt en looft.

De islam beveelt niet de begeerte en woede uit te roeien, maar om ze beiden te beheersen en ze in te zetten in overeenstemming met de islam. Dit is net zoals een ruiter zijn paard of een jager zijn hond niet doodt, maar ze deze moeten disciplineren om profijt van hen te verkrijgen. Met andere woorden, begeerte en woede zijn net als de hond van een jager of het paard van een ruiter. Zonder deze twee kunnen de gunsten van het hiernamaals niet ‘bejaagd’ worden. Om van deze twee eigenschappen profijt te kunnen verkrijgen, moeten ze echter gedisciplineerd en ingezet worden in overeenstemming met de islam. Indien ze niet gedisciplineerd worden en de grenzen van de islam overschrijden, zullen ze de mens tot ondergang leiden. Spirituele onthouding (riyāda) ondergaan is niet om deze twee eigenschappen uit te roeien, maar om ze te trainen en ze in harmonie met de islam te brengen. Dit bereiken is voor iedereen mogelijk. [Beschaving is niet het gebruikmaken van atoomkrachten of het vervaardigen van zaken zoals straaljagers. Beschaving is het gebruiken van deze zaken in dienst van de mensen. En dit kan enkel verwezenlijkt worden door de islam na te leven.]

Wat de vierde groep van degenen die verkeerd denken betreft, zij misleiden zichzelf. Zij stellen: *‘Alles is voorbestemd in de oereeuwigheid. Voordat een kind wordt geboren, staat het vast of deze een **saʿīd** (gelukkig persoon; betreder van het Paradijs) of een **shaqī** (niet-gelukkig persoon; betreder van de Hel) zal zijn. Dit zal later niet veranderen. Om deze reden heeft het geen nut om daden van aanbidding te verrichten.’* Toen de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) vertelde dat de lotsbepaling en voorbeschikking niet zullen veranderen en dat alles in de oereeuwigheid (azal) is voorbestemd, hadden de eervolle Metgezellen ook dit soort uitspraken gedaan. Ze zeiden: ‘Laten we vertrouwen op de voorbestemming in de oereeuwigheid en geen daden van aanbidding verrichten.’ Hierop zei de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem): **‘Verricht daden van**

aanbidding! Het zal voor iedereen gemakkelijk zijn om datgene uit te voeren wat voor hem in de oereeuwigheid werd voorbestemd. Met andere woorden, de persoon van wie Allah de Verhevene in de oereeuwigheid wist dat hij een saʿīd (betreder van het Paradijs) zou zijn, zal op deze wereld de daden verrichten die eigen zijn aan de betreders van het Paradijs. Hieruit wordt duidelijk dat het verrichten van daden van aanbidding door degenen voor wie in de oereeuwigheid werd voorbestemd dat ze een betreder van het Paradijs zullen zijn, en het ongehoorzaam zijn van degenen voor wie werd voorbestemd dat ze een betreder van de Hel zullen zijn, lijkt op het innemen van voedsel en medicijnen door degenen voor wie in de oereeuwigheid werd voorbestemd dat ze gezond zullen zijn, en het niet innemen van voedsel en medicijnen door degenen voor wie werd voorbestemd dat ze ziek zullen worden of sterven. Aan degene voor wie in de oereeuwigheid werd voorbestemd om door honger of ziekte te sterven, zal niet worden toegekend om voedsel of medicatie in te nemen. Voor wie in de oereeuwigheid werd voorbestemd om rijk te zijn, zullen de wegen van winst opengesteld worden. Voor wie werd voorbestemd om in het oosten te overlijden, zullen de wegen die leiden naar het westen gesloten worden. Ons werd overgeleverd dat ‘Azrāīl (vrede zij met hem) toen hij eens bij Sulaymān (Salomo) (vrede zij met hem) kwam, aandachtig had gekeken naar één van de personen die daar zaten. Deze persoon was beangstigd door de strenge blik van de engel. Toen ‘Azrāīl (vrede zij met hem) weg was, smeekte die persoon Sulaymān (vrede zij met hem) om de wind te bevelen hem naar een van de landen in het westen te brengen zodat hij van ‘Azrāīl (vrede zij met hem) zou afkomen. Wanneer ‘Azrāīl (vrede zij met hem) terug kwam, vroeg Sulaymān (vrede zij met hem) waarom hij streng had gekeken naar het gezicht van die man. ‘Azrāīl (vrede zij met hem) zei hierop: ‘Ik werd bevolen om over een uur het leven van die persoon te nemen in een van de steden in het westen. Toen ik hem bij jou zag, heb ik uit verbazing aandachtig gekeken. Toen ik naar het westen ging om dit bevel op te volgen, heb ik hem daar gezien en zijn leven ontnomen.’ [Dit verhaal staat uitgebreid geschreven in de **Mathnawī** van Jalāluddīn al-Rūmī (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn)^[1].] Men ziet dat de voorbestemming in de oereeuwigheid geen bevel is, maar een vorm van kennis. Zie pagina 96! Opdat de voorbeschikking in de oereeuwigheid plaatsvond, werd deze persoon bang van ‘Azrāīl

[1] Jalāluddīn al-Rūmī overleed in 672 n.h. [1273 n.Chr.] te Konya (Turkije).

(vrede zij met hem). Sulaymān (vrede zij met hem) gehoorzaamde de persoon en vervulde zijn wens. De voorbestemming in de oereeuwigheid werd verwezenlijkt middels een aaneenschakeling van oorzaken. Evenzo zal aan de persoon voor wie in de oereeuwigheid werd voorbestemd om een betreder van het Paradijs te zijn, toegekend worden om het geloof te aanvaarden en zijn slechte gewoonten te verbeteren door spirituele onthouding (riyāda) te ondergaan. In het 125^e vers van soera **al-An’ām** staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **‘Allah de Verhevene plaatst de islam in het hart van Zijn dienaar die Hij rechtleiding wil doen bereiken.’** De persoon van wie in de oereeuwigheid bekend was dat hij een shaqī zou zijn, dus voor wie werd voorbestemd dat hij naar de Hel zou gaan, zal zeggen: ‘Het is niet nodig om daden van aanbidding te verrichten. In de oereeuwigheid werd reeds voorbestemd of eenieder een betreder van het Paradijs (sa’īd) of een betreder van de Hel (shaqī) zal zijn.’ Door op deze manier te redeneren, verricht hij geen daden van aanbidding. Het feit dat hij geen daden van aanbidding uitvoert door zo te denken, toont aan dat voor hem in de oereeuwigheid werd voorbestemd om een betreder van de Hel te zijn. Zo zal de persoon voor wie in de oereeuwigheid werd voorbestemd om onwetend te blijven het volgende zeggen: ‘Alles werd in de oereeuwigheid voorbestemd. Voor wie werd voorbestemd om onwetend te blijven, heeft het lezen en leren geen nut.’ Zo zal hij niet studeren en leren. Hij zal onwetend blijven. Als het voor een persoon werd voorbestemd om rijkelijk gewassen te verwerven door aan landbouw te doen, dan zal hem toegekend worden om zijn akker te ploegen en zaadjes te zaaien. Ditzelfde geldt voor degenen voor wie in de oereeuwigheid werd voorbestemd om een betreder van het Paradijs te zijn, dat zij het geloof zullen aanvaarden en daden van aanbidding zullen verrichten en dat degenen voor wie werd voorbestemd om een betreder van de Hel te zijn, dat zij ongelovig en ongehoorzaam zullen zijn. Een dwaas begrijpt dit niet. Hij zal zeggen: ‘Wat hebben geloof en het uitvoeren van daden van aanbidding te maken met dat er voor iemand in de oereeuwigheid werd voorbestemd om een betreder van het Paradijs te zijn, en ongelooft en ongehoorzaamheid met het zijn van een betreder van de Hel?’ Met zijn kortzichtige verstand wil hij de relatie hiertussen begrijpen. Hij probeert alles met zijn eigen verstand te doorgronden. Het menselijk verstand is echter begrensd. Zaken die het verstand te boven gaan met het verstand proberen te begrijpen, getuigt van onverstandigheid en dwaasheid. Het is duidelijk dat degenen die op deze manier denken kortzich-

tig zijn. ‘Īsā (Jezus) (vrede zij met hem) heeft gezegd: ‘Het was niet moeilijk voor mij om degenen met aangeboren blindheid te doen zien, zelfs niet om doden tot leven te wekken. Ik was echter niet in staat om het juiste woord aan een dwaze uit te leggen.’ Met Zijn eeuwige Kennis en Wijsheid verheft Allah de Verhevene sommigen onder Zijn dienaren tot het niveau van de engelen, en zelfs boven het niveau van de engelen. En sommigen verlaagt Hij tot het niveau van honden of zwijnen.” De vertaling van de 18^e brief is hierbij voltooid.

Het boek **Maktūbāt** van de edele Sharafuddīn Ahmad ibn Yahyā Munīrī bestaat uit honderd brieven. Het werd geschreven in het jaar 741 n.h. [1339 n.Chr.] en in het jaar 1329 n.h. [1911 n.Chr.] in India gedrukt. In de Süleymaniye-bibliotheek in Istanbul is er een handgeschreven versie beschikbaar. In zijn 76^e brief zegt hij het volgende:

“**Sa’āda** betekent ‘behoren tot de betreders van het Paradijs’. **Shaqāwa** betekent ‘behoren tot de betreders van de Hel’. Sa’āda en shaqāwa zijn als het ware twee schatkisten van Allah de Verhevene. De sleutel tot de eerste schatkist is gehoorzaamheid en daden van aanbidding; de sleutel tot de tweede schatkist is ongehoorzaamheid, dus zonden. Allah de Verhevene wist in de oereeuwigheid over ieder mens of hij een betreder van het Paradijs of een betreder van de Hel zou zijn. Deze kennis van Hem wordt **qadar** (voorbeschikking) genoemd. [Dit wordt ook wel ‘het lot’ genoemd.] De persoon van wie in de oereeuwigheid bekend was dat hij een betreder van het Paradijs zou zijn, gehoorzaamt Allah de Verhevene. En de persoon van wie in de oereeuwigheid bekend was dat hij een betreder van de Hel zou zijn, begaat steeds zonden. In deze wereld kan iedereen uit zijn daden opmaken of hij een betreder van het Paradijs of een betreder van de Hel is. De islamgeleerden die gericht zijn tot het hiernamaals kunnen op deze manier afleiden of eenieder een betreder van het Paradijs of een betreder van de Hel is. Een geleerde die gehecht is aan deze wereld begrijpt dit echter niet. Elke waardigheid en eer en iedere gunst ligt in het met oprechtheid (ikhlās) gehoorzamen en aanbidden van Allah de Verhevene. En elk kwaad en ieder probleem komt voort uit het begaan van zonden. Iedereen krijgt te maken met zorgen en problemen wegens zonden, en met rust en vrede wegens gehoorzaamheid. [Dit is de Gewoonte van Allah de Verhevene. Niemand kan dit veranderen. Men dient dat wat gemakkelijk en aantrekkelijk is voor de ziel van begeerte niet als sa’āda te beschouwen. Evenzo, de zaken die moeilijk en pijnlijk zijn voor de ziel van begeerte

dient men niet als shaqāwa en onheil te beschouwen.] Een persoon die jarenlang zijn leven had doorgebracht met het lofprijzen van Allah en het verrichten van daden van aanbidding in de al-Aqsā moskee in Jeruzalem, had doordat hij de voorwaarden van aanbidding en oprechtheid niet had geleerd en daardoor een sajda (neerknieling in het gebed) achterwege had gelaten, zo'n schade ondergaan dat hij eraan ten onder ging. De hond van de Metzgezellen van de Grot (Ashāb al-Kahf, ookwel de Zeven slapers genoemd) daarentegen, werd – ondanks dat hij onrein was – vanwege de paar stappen die hij achter de getrouwelingen (siddīqūn) had gelopen, zodanig verheven, dat hij nooit meer in rang daalde. Dit gegeven doet de mens perplex staan. Eeuwenlang hebben de geleerden dit geheim niet kunnen ontrafelen. Het menselijk verstand kan de wijsheid hierachter niet begrijpen. Allah de Verhevene zei tegen Ādam (Adam) (vrede zij met hem) dat hij niet mocht eten van de tarwe, maar omdat Hij in de oereeuwigheid wist dat hij ervan zou eten, heeft Hij voorbestemd dat hij ervan zou eten. Hij beval de duivel een neerknieling te verrichten in de richting van Ādam (vrede zij met hem), maar Hij bestemde voor dat hij niet zou neerknielen. Hij zei dat we Hem moeten zoeken, maar Hij heeft niet voorbestemd dat degene zonder oprechtheid Hem zou bereiken. De reizigers op het pad van Allah de Verhevene hebben hierover niets anders kunnen zeggen dan: 'We hebben het helemaal niet kunnen begrijpen.' Wat valt er dan voor ons om te zeggen? Dat mensen geloven en daden van aanbidding verrichten heeft Hij niet nodig. Noch ondervindt Hij enige schade wanneer ze ongelovig zijn of zonden begaan. Zijn schepsels heeft Hij helemaal niet nodig. Hij heeft van kennis een oorzaak, een middel gemaakt om duisternis te verdrijven, en van onwetendheid een oorzaak voor het plegen van zonden. Kennis brengt geloof en gehoorzaamheid voort en onwetendheid brengt ongeloof en zonden voort. Een daad van gehoorzaamheid, al is het iets kleins, moet men niet nalaten! En een zonde, al lijkt het erg klein, moet men niet naderen! De islamgeleerden hebben verklaard dat drie zaken, leiden tot drie zaken: gehoorzaamheid leidt tot het verkrijgen van de tevredenheid van Allah de Verhevene; het begaan van zonden leidt tot de woede van Allah de Verhevene; en het aanvaarden van het geloof leidt tot het verwerven van eer en waardigheid. Daarom moet men ook het begaan van een kleine zonde strikt vermijden. Deze ene zonde kan namelijk een aanleiding zijn tot de woede van Allah de Verhevene. Men dient iedere moslim beter dan zichzelf te achten. Het kan zijn dat die moslim een zeer geliefde dienaar is van

Allah de Verhevene. De voorbestemming die in de oereeuwigheid voor iedereen werd bepaald, kan nooit veranderd worden. Een moslim die steeds zonden heeft begaan en helemaal geen goede daden heeft verricht, zal door Allah de Verhevene vergeven worden indien Hij dat wil. Toen de engelen, zoals wordt vermeld in het 30^e vers van soera al-Baqara, vroegen [interpretatie van de betekenis]: ‘**O Heer! Waarom scheidt U mensen die op aarde chaos zullen veroorzaken en bloed zullen vergieten?**’, heeft Hij niet gezegd: ‘Zij zullen geen chaos veroorzaken.’ Hij zei: ‘**Ik weet wat jullie niet weten.**’ Met andere woorden: ‘Ik zal degenen die onwaardig zijn, waardig maken; degenen die ver weg zijn, dichterbij brengen; en degenen die verachtelijk zijn, eervol maken.’ En: ‘Jullie kijken naar hun daden, maar Ik kijk naar het geloof in hun hart. Jullie richten jullie op je zondeloosheid; zij zoeken hun toevlucht bij Mijn barmhartigheid. Net zoals het Mij bevalt dat jullie zondeloos zijn, zo houd Ik er ook van om de zonden van de moslims te vergeven. Jullie kunnen niet weten wat Ik weet. Zij die geloof hebben zal Ik Mijn oereeuwige gunst doen verkrijgen en met Mijn eeuwige gunst zal Ik hen allen omarmen.’” De vertaling uit de 76^e brief is hierbij voltooid.

Sharafuddīn Ahmad ibn Yahyā Munīrī (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) overleed in het jaar 782 n.h. [1380 n.Chr.]. Hij leefde in de stad Bihar in India. Zijn graf bevindt zich ook daar. Munir is de naam van een van de dorpen van de stad Bihar. In het boek **Akhbār al-akhyār** van Shāh ‘Abdulhaqq al-Dahlawī (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) staat zijn biografie uitgebreid geschreven. Dit boek is in het Perzisch geschreven en werd in het jaar 1332 n.h. [1914 n.Chr.] gedrukt in de stad Deoband te India en later in Lahore te Pakistan. Zijn boeken **Irshād al-sālikīn**, **Ma’din al-ma’ānī** en **Maktūbāt** zijn erg waardevol.

[Imām al-Rabbānī (moge Allah hem genadig zijn) zegt in zijn verschillende brieven het volgende: “De zaken die Allah de Verhevene heeft bevolen, worden **fard** (verplichting) genoemd. De zaken die Hij heeft verboden, worden **harām** (verboden) genoemd. De zaken die noch verplicht noch verboden zijn, maar waarin men vrij is om ze wel of niet uit te voeren, worden **mubāh** (geoorloofd) genoemd. Het uitvoeren van de verplichtingen, het vermijden van de verboden en het uitvoeren van de geoorloofde zaken voor de tevredenheid van Allah, wordt het verrichten van **‘ibāda** (aanbedding) genoemd. Opdat een daad van aanbedding geldig en aanvaard wordt, dus opdat het correct is en wordt goedgekeurd door Allah de Verhevene, moet het uitgevoerd worden met **‘ilm** (ken-

nis), dus door het leren van de voorwaarden voor de correcte uitvoering, met **a'māl** (daden), dus door het uit te voeren volgens de voorwaarden, en met **ikhlās** (oprechtheid). 'Ikhlas' betekent iets uitvoeren omdat Allah de Verhevene het heeft bevolen en om Zijn tevredenheid, Zijn liefde te verkrijgen, zonder te denken aan wereldse belangen, zoals geld, status en faam. Kennis wordt verworven door samen met een onderwijzer fiqh-boeken (boeken over de islamitische rechtswetenschap) te lezen en oprechtheid wordt verkregen middels de woorden, toestanden en gedragingen van een walī (vriend van Allah; mv. awliyā) en door het lezen van boeken over tasawwuf. De islamitische wetenschappen bestaan uit twee delen: de religiewetenschappen en de natuurwetenschappen. Het is verplicht (fard) om deze te leren in de mate dat het noodzakelijk is. Bijvoorbeeld, het is verplicht om algemene kennis op te doen over hoe een medicijn moet worden gebruikt en in welke hoeveelheid, of voor degene die een elektrische lamp of machine gebruikt om algemene kennis over elektriciteit te verwerven. Als men dit niet leert, kan het leiden tot de dood.

Als een moslim die gelooft in de verplichtingen en verboden maar die geen daden van aanbidding verricht uit luiheid of door het volgen van slechte vrienden, sterft zonder berouw te hebben getoond, dan zal hij branden in de Hel totdat de straf voor zijn zonden is geëindigd. Degene die de verplichtingen niet leert of ondanks dat hij ze weet, er geen waarde of belang aan hecht en ze nalaat zonder hierom bedroefd te zijn of vrees te hebben voor Allah, treedt buiten de islam en wordt ongelovig. Hij zal eeuwig, oneindig branden in de Hel. Ditzelfde geldt voor het verrichten van zaken die verboden zijn.

De daden van aanbidding van iemand die deze verricht zonder de kennis erover te leren en zonder de voorwaarden voor de geldigheid ervan te kennen, zullen niet geldig zijn, al heeft hij ze met oprechtheid uitgevoerd. Hij zal in de Hel branden alsof hij ze niet heeft uitgevoerd. De daden van aanbidding van degene die ze verricht door de voorwaarden ervan te weten en daarmee rekening te houden, zullen geldig zijn. Hij zal gered worden van de bestraffing van de Hel. Als hij echter de daden van aanbidding en elke andere goedheid van hem niet met oprechtheid heeft verricht, dan zullen deze allemaal niet aanvaard worden. Hij zal er geen beloning voor verkrijgen. Allah de Verhevene vermeldt dat Hij deze daden van aanbidding van hem en zijn goede daden niet zal goedkeuren. De daden van aanbidding die niet worden uitgevoerd met kennis en oprechtheid hebben geen nut. Het beschermt de mens niet tegen

ongeloof, zonden en bestraffing. Het is vaak voorgekomen dat huichelaars die heel hun leven lang op deze wijze daden van aanbidding hebben verricht, in een staat van ongelooft zijn gestorven. De daden van aanbidding die met kennis en oprechtheid worden verricht, beschermen de mens op deze wereld tegen ongelooft en zonden en maken hem eervol. En dat ze in het hiernamaals van de bestraffing van de Hel zullen beschermen, belooft Allah de Verhevene in het 9^e vers van soera al-Māida en in soera al-‘Asr. Allah de Verhevene is trouw aan Zijn belofte. Hij houdt zich voorzeker aan Zijn Woord.”]

Allah de Verhevene neemt Zijn wraak middels dienaren.

Zij die de ‘ilm al-ladunnī^[1] niet kennen, denken dat dit door dienaren wordt uitgevoerd.

Alle dingen behoren tot de Schepper, ze worden bewerkt door dienaren.

Denk maar niet dat zonder Zijn toestemming, zelfs een prul zich verroert!

– 6 –

ALLAH DE VERHEVENE BESTAAT EN IS ENIG, AL HET BESTAANDE BUITEN HEM WAS NIET-BESTAAND EN ZAL WEDEROM NIET-BESTAAND WORDEN

Het bestaande om ons heen nemen we waar met onze zintuigen. De zaken die een invloed hebben op onze zintuigen worden **bestaand** [mawjūd] genoemd. De effecten en invloeden die de bestaande dingen op onze vijf zintuigen hebben, worden hun **eigenschap** of **kenmerk** genoemd. De bestaande dingen worden van elkaar onderscheiden door hun eigenschappen. Licht, geluid, water, lucht en glas zijn elk een bestaand iets. Bestaande dingen met een massa (gewicht) en een volume, dus die ruimte in beslag nemen, worden **substantie** of **stof** genoemd. Substanties worden van elkaar onderscheiden door hun eigenschappen en kenmerken. Lucht, water, steen en glas zijn elk afzonderlijk een substantie. Licht en geluid zijn daarentegen geen substantie, aangezien licht en geluid geen ruimte innemen en geen massa hebben. Elk bestaande bezit **energie** oftewel **kracht**. Met andere woorden, het kan iets uitvoe-

[1] Kennis die men als geschenk van Allah de Verhevene verkrijgt, zonder te bestuderen.

ren. Elke substantie, dus stof, kan zich in drie toestanden bevinden, namelijk vast, vloeibaar en gas. Vaste substanties hebben een vorm. Substanties in een vloeibare of gasvormige toestand hebben geen bepaalde eigen vorm. Ze nemen de vorm aan van het vat waarin ze zich bevinden. Een substantie die een vorm heeft aangenomen, wordt een **'lichaam'** genoemd. Substanties bevinden zich altijd in de vorm van een lichaam. Bijvoorbeeld, een sleutel, een naald, een tang, een schep en een spijker zijn allemaal verschillende lichamen; met andere woorden, ze hebben elk een andere vorm. Ze zijn echter allemaal gemaakt uit dezelfde stof, namelijk ijzer. Er bestaan twee soorten stoffen: enkelvoudige stoffen en samengestelde stoffen.

“De wereld is veranderlijk”, dat wil zeggen dat er in elk ‘lichaam’ voortdurend verandering plaatsvindt. Zo verandert het bijvoorbeeld van plaats door te bewegen. Het wordt groter of kleiner of het verandert van kleur. Als het levend is, kan het ziek worden of sterven. Deze veranderingen worden **gebeurtenis** of **proces** genoemd. Zolang er geen invloed is van buitenaf, vindt er in een substantie geen enkele verandering plaats. Een proces waarbij de structuur van een substantie niet wordt gewijzigd en de essentie niet verandert, wordt een **fysisch proces** genoemd. Het scheuren van papier is een fysisch proces. Wil er in een substantie een fysisch proces plaatsvinden, dan moet er een kracht een invloed uitoefenen op deze substantie. Processen waarbij de structuur van een substantie wordt verbroken en de essentie verandert, worden **chemische processen** genoemd. Het verbranden en as worden van papier is een chemisch proces. Wil er in een stof een chemisch proces plaatsvinden, dan moet een andere substantie hierop een invloed uitoefenen. Een proces waarbij twee of meerdere substanties elkaar beïnvloeden en er in elk van hen een chemisch proces plaatsvindt, wordt een **chemische reactie** genoemd.

Dat substanties, oftewel stoffen, een chemische reactie ondergaan, dus dat ze elkaar beïnvloeden, gebeurt met hun allerkleinste deeltjes. Deze allerkleinste deeltjes van stoffen worden **atomen** genoemd. Alle lichamen en stoffen bestaan uit atomen. Het is met andere woorden een opeenhoping van atomen. Hoewel de structuur van atomen op elkaar lijkt, hebben ze een verschillende grootte en massa. Het is daarom dat we vandaag de dag 105 verschillende atoomsoorten kennen. [Het aantal ‘105’ komt overeen met de toenmalige stand van de wetenschap.] Zelfs de grootste atoom is zodanig klein dat het niet kan worden waargenomen met de sterkste microscoop. Wanneer soortgelijke atomen samenko-

men, vormen ze een **enkelvoudige stof** of **element**. Aangezien er 105 verschillende atoomsoorten bestaan, zijn er 105 verschillende elementen. IJzer, zwavel, kwik, zuurstof en koolstof zijn elk een element. Wanneer verschillende atomen bijeenkomen, vormen ze een **samengestelde stof**. Er bestaan honderdduizenden samengestelde stoffen zoals water, ethylalcohol, zout en kalk. Samengestelde stoffen ontstaan wanneer twee of meerdere elementen zich met elkaar verbinden. De verbinding van elementen vindt plaats doordat hun atomen zich met elkaar verbinden.

Alle lichamen, zoals de bergen, zeeën, alle soorten planten en dieren, zijn uit de 105 elementen samengesteld. De bouwstenen van iedere levende en levenloze stof zijn deze 105 elementen. Alle stoffen ontstaan door de verbinding van atomen van een of meerdere van deze 105 elementen. Lucht, aarde, water, warmte, licht, elektriciteit en micro-organismen veroorzaken dat samengestelde stoffen uiteenvallen of zich met elkaar verbinden. **“Er treedt geen enkele verandering op zonder een oorzaak.”** Bij deze veranderingen verplaatsen de elementen – dus de bouwstenen van deze bestaande dingen – zich van de ene stof naar de andere of verlaten ze een stof en komen ze in een vrije toestand. We zien dat lichamen verdwijnen. We vergissen ons echter door te oordelen op basis van wat we zien. Immers, deze waarneming waarbij we veronderstellen dat iets verdwijnt of ontstaat, is niets anders dan het veranderen van stoffen. Wanneer een lichaam verdwijnt, bijvoorbeeld een overledene in zijn graf, dan brengt dit het ontstaan van nieuwe stoffen met zich mee, zoals water, gassen en aarden substanties. Als de nieuwe stoffen die bij een verandering ontstaan geen invloed uitoefenen op onze zintuigen, dan kunnen we niet weten dat ze zijn ontstaan. Om deze reden zeggen we dat de eerste stof die een verandering heeft ondergaan, is verdwenen.

We zien dat de vorm van elk van de 105 elementen verandert, dat er in elk element fysische en chemische processen plaatsvinden. Wanneer een element in de structuur van een samengestelde stof wordt opgenomen, wordt het een ion. Met andere woorden, zijn atomen zullen elektronen afstaan of opnemen. Hierdoor zullen de verschillende fysische en chemische eigenschappen van dit element veranderen. De atomen van elk element bestaan uit een kern en kleinere deeltjes van verschillende aantallen die **elektronen** worden genoemd. De kern bevindt zich in het centrum van het atoom. Met uitzondering van het waterstofatoom bestaat de kern van alle atomen uit deeltjes die **protonen** en **neutronen** worden genoemd. Protonen hebben een positieve elektrische lading. Neutro-

nen hebben geen elektrische lading. Elektronen zijn negatief geladen deeltjes die zich rond de kern bewegen. Net zoals elektronen zich elk moment op hun baan bewegen, kunnen ze ook van baan veranderen.

Aan de hand van de zogenoemde **radioactieve** elementen wordt duidelijk dat er ook in de kern van atomen veranderingen en splijtingen plaatsvinden. Het is ook duidelijk geworden dat bij deze kernsplijtingen een element tot een ander element wordt omgevormd en dat substanties verdwijnen en in energie (**kracht**) worden omgezet. Deze verandering werd door **Einstein**^[1] zelfs berekend. Dit betekent dat elementen, net zoals samengestelde stoffen, ook veranderen en van de ene toestand naar de andere overgaan. (Elke stof – levend of levenloos – verandert; met andere woorden, de oude verdwijnt en een nieuwe ontstaat.) Elk levend wezen (elke plant, elk dier) die vandaag bestaat, was eerst niet-bestaand. Er waren andere levende wezens. Na verloop van tijd zal er geen enkele van de huidige levende wezens overblijven en zullen er andere levende wezens ontstaan. Dit geldt ook voor alle levenloze schepsels. Alle levende en levenloze schepsels – bijvoorbeeld ijzer, dat een element is, of stenen en botten die uit een mengsel van enkele stoffen bestaan – alle substanties, alle deeltjes veranderen. Anders gezegd, de oude verdwijnen en anderen ontstaan. Als de eigenschappen van de ontstane substantie en de verdwenen substantie op elkaar lijken, dan is de mens zich niet bewust van deze verandering en veronderstelt hij dat de substantie nog steeds bestaat. Dit is vergelijkbaar met het feit dat in de bioscoop er elk ogenblik andere beelden op de bewegende filmstrook voor de lens voorbijkomen, maar de kijkers zich hier niet bewust van zijn en deze als bewegingen op het scherm zien. Wanneer papier verbrandt en in as verandert, zeggen we dat het papier is verdwenen en het as is ontstaan omdat we deze verandering waarneemen. Wanneer ijs smelt, zeggen we dat het ijs is verdwenen en er water is ontstaan. Gedetailleerde informatie over de moderne kennis van substanties staat uitgebreid geschreven in het boek **Se'âdet-i Ebediyye**, op pagina 546, 971 en 1041. Gelieve het ook daar te lezen!

In het begin van het boek **Sharh al-'aqa'id** wordt het volgende gezegd: "Omdat alle bestaande dingen een teken zijn voor het bestaan van Allah de Verhevene en duiden op Zijn bestaan, worden alle schepsels samen **'âlam** (wereld) genoemd. Bestaande dingen

[1] Einstein, een joodse natuurkundige, stierf in 1375 n.h. [1955 n.Chr.].

van één soort worden ook een ‘wereld’ genoemd. Men spreekt bijvoorbeeld over de wereld van mensen, de wereld van engelen, de wereld van dieren en de wereld van levenloze substanties. Daarnaast wordt ook elk bestaan een ‘wereld’ genoemd.

Op pagina 441 van het boek **Sharh al-mawāqif**^[1] wordt het volgende gezegd: ‘De wereld, dus al het bestaande, is nadien geschapen (hādith). Dat wil zeggen dat ze later zijn ontstaan terwijl ze eerst niet-bestaand waren. [Dat ze bovendien altijd uit elkaar ontstaan, hebben we eerder vermeld.] Zowel de materie als de eigenschappen van lichamen zijn nadien geschapen. Hierbij zijn vier zaken denkbaar:

1 – Volgens de moslims, joden, christenen en vuuraanbidders (majūs) zijn zowel de materies als de eigenschappen van lichamen nadien geschapen.

2 – Volgens Aristoteles en de filosofen die hem volgden, zijn zowel de materies als de eigenschappen van lichamen oereeuwige (qadīm). Met andere woorden, ze zeggen dat ze zonder een begin, altijd hebben bestaan. De moderne scheikunde verklaart met zekerheid dat deze stelling niet klopt. Degene die dit gelooft en beweert, treedt buiten de islam en wordt een ongelovige. Ibn Sīnā (Avicenna)^[2] en Fārābī^[3] zeiden ook dat ze oereeuwige zijn.

3 – De filosofen vóór Aristoteles zeiden dat de materies oereeuwige, maar hun eigenschappen nadien geschapen zijn. Vandaag denken de meeste wetenschappers er ook zo verkeerd over.

4 – Niemand heeft ooit gezegd dat materie nadien geschapen is en de eigenschappen oereeuwige zijn. Galenus had niet kunnen kiezen voor een van deze vier.”

Moslims hebben op enkele manieren aangetoond dat materies en hun eigenschappen nadien geschapen zijn. Ten eerste: de materies en al hun deeltjes ondergaan voortdurend veranderingen. Iets dat aan het veranderen is, kan niet oereeuwige zijn. Het moet nadien geschapen zijn. Immers, het proces waarbij elke substantie ontstaat uit de substantie die het voorafgaat, kan niet tot in het oneindige verleden teruggaan. Deze veranderingen moeten een begin hebben; anders gezegd, de eerste substanties moeten uit het niets zijn geschapen. Als de eerste substanties die uit het niets zijn

[1] Sayyid Sharīf ‘Alī al-Jurjānī, de schrijver van Sharh al-mawāqif, overleed in 816 n.h. [1413 n.Chr.] te Shiraz.

[2] Ibn Sīnā Husayn overleed in 428 n.h. [1037 n.Chr.].

[3] Muhammad al-Fārābī overleed in 339 n.h. [950 n.Chr.] te Damascus.

geschapen er niet zouden zijn, dus als het proces waarbij de navolgende substantie uit de voorafgaande substantie ontstaat tot in het oneindige verleden terug zou gaan, dan zou het uit elkaar voortkomen van substanties geen begin hebben en zou er vandaag de dag geen enkele substantie moeten bestaan. Het feit dat de substanties bestaan en uit elkaar ontstaan, toont aan dat ze zijn voortgekomen uit de eerste substanties die uit het niets zijn geschapen.

Ook zeggen we dat over een meteoriet die uit de lucht valt, niet gezegd kan worden dat het uit het oneindige is gekomen. Oneindig betekent namelijk 'geen begin hebbend'. Uit het oneindige komen betekent uit het niets komen. Iets waarvan wordt verondersteld dat het uit het oneindige komt, zou helemaal niet moeten komen. Als men over iets dat komt, zegt dat het uit het oneindige is gekomen, dan is dit een uitspraak die niet strookt met het verstand en de wetenschap en die getuigt van onwetendheid. Evenzo kan het uit elkaar voortkomen van mensen niet uit het oneindige verleden komen. Beginnend bij een eerste mens die uit het niets werd geschapen, moeten ze zich hebben voortgeplant. Als men zegt dat er geen eerste mens heeft bestaan die uit het niets werd geschapen en dat het uit elkaar voortkomen van mensen uit het oneindige verleden komt, dan zou er geen enkel mens moeten bestaan. Dit geldt voor al het bestaande. Uitspraken over het uit elkaar ontstaan van substanties en lichamen, zoals: "Zo is het gekomen en zo zal het verder gaan. Er bestaan geen eerste substanties die uit het niets zijn geschapen", getuigen van onwetendheid en stroken niet met het verstand en de wetenschap. Het ondergaan van verandering wijst niet op het oneindig zijn, maar op het geschapen zijn uit het niets, dus het wijst niet op het **noodzakelijke bestaan** zijn, maar op het **mogelijke bestaan** zijn.

Vraag: De Schepper van deze wereld en Zijn Attributen zijn ooreeuw, dus beginloos. Hoort deze wereld dan ook niet ooreeuw te zijn?

Antwoord: We zien voortdurend dat de Schepper die ooreeuw is, de substanties, de deeltjes middels verschillende oorzaken verandert, dus ze vernietigt en er anderen voor in de plaats schept. De Schepper die ooreeuw is, schept wanneer Hij wil, dus altijd, de substanties uit elkaar. Net zoals Hij de werelden, elke substantie en elk deeltje middels oorzaken schept, zo kan Hij ook, wanneer Hij het wil, zonder oorzaak of middel uit het niets scheppen.

Wie gelooft dat de werelden nadien geschapen zijn, gelooft ook in het feit dat ze vergankelijk zijn, dus dat ze weer zullen verdwijnen. Het is overduidelijk dat het bestaande dat eerst niet-bestaand

was maar later is geschapen, weer niet-bestaand kan worden. We zien ook nu dat veel bestaande dingen vergaan.

Om moslim te zijn moet men erin geloven dat de substanties en lichamen, dus al het bestaande, uit het niets zijn geschapen en dat ze weer niet-bestaand zullen worden. We zien dat lichamen die aanvankelijk niet-bestaand waren later zijn ontstaan en dat ze weer niet-bestaand worden, dus dat hun vorm en eigenschappen vergaan. Dat wanneer lichamen vergaan hun substanties achterblijven, dat ook deze substanties niet oereeuwig zijn maar in het verre verleden door Allah de Verhevene zijn geschapen en dat Hij ze allemaal weer niet-bestaand zal maken op de Laatste Dag, hebben we hierboven vermeld. De wetenschappelijke kennis van vandaag vormt geen hinder om hierin te geloven. Er niet in geloven komt neer op het belasteren van de wetenschap en het vijandig zijn tegenover de islam. De islam verwerpt de natuurwetenschappen niet. Het verwerpt het niet leren van de religieuze kennis en het nalaten van de plichten van aanbidding. De natuurwetenschappen ontkennen op hun beurt de islam ook niet. Integendeel, ze bevestigen en bekrachtigen het zelfs.

Aangezien de wereld nadien geschapen is, moet het een Schepper hebben die het uit het niets heeft geschapen. We hebben immers hierboven vermeld dat geen enkele gebeurtenis uit zichzelf kan plaatsvinden. Vandaag worden in fabrieken duizenden medicijnen, huishoudelijke apparaten, industrie- en handelsgoederen, elektronische apparaten en militair materieel gemaakt. De meeste hiervan worden na fijne berekeningen en honderden experimenten verkregen. Zeggen ze ook maar over één van deze dat het uit zichzelf is ontstaan? Ze zeggen enerzijds wel dat deze bewust en uit eigen wil zijn gemaakt en dat ze allen een maker moeten hebben, maar anderzijds dat de miljoenen substanties en processen die in levende en levenloze schepsels zijn te zien waarvan er elke eeuw nog nieuwere en complexere worden ontdekt en waarbij de structuur van de meesten nog niet achterhaald zijn kunnen worden, per toeval uit zichzelf zijn ontstaan. Wat zou zo'n hypocrisie anders kunnen zijn dan hardnekkige koppigheid of overduidelijke dwaasheid? Men ziet dat er een enige Schepper bestaat die elke substantie en elke beweging tot stand brengt. Deze Schepper is degene 'wiens bestaan noodzakelijk is', dus de **wājib al-wujūd** (het noodzakelijke bestaan). Met andere woorden, Hij is niet later ontstaan terwijl Hij eerst onbestaand was. Het is noodzakelijk dat Hij altijd bestaat. Hij heeft niets of niemand nodig voor Zijn bestaan. Als het niet noodzakelijk zou zijn dat Hij altijd bestaat, dan zou Hij

een **mumkin al-wujūd** (mogelijk bestaan) zijn. Hij zou net zoals de werelden nadien geschapen, dus een schepsel zijn. Een schepsel ontstaat door de verandering van een ander schepsel of wordt uit het niets geschapen. Het moet op zijn beurt een schepper hebben. Zo zouden er oneindig veel scheppers moeten bestaan. Als we bedenken dat de veranderingen in schepsels niet zonder een begin kunnen zijn, zoals we eerder hebben beschreven, dan wordt duidelijk dat er geen oneindig aantal scheppers kan bestaan en dat het scheppen moet beginnen door een eerste Schepper. Want, als er wordt gezegd dat het scheppen van scheppers van elkaar oneindig teruggaat, dan zou er geen enkele schepper moeten bestaan. De eerste ongeschapen eerste Schepper is de enige Schepper van de schepsels. Er bestaat geen andere schepper vóór of na Hem. De Schepper kan niet geschapen zijn. Hij bestaat altijd. Als Hij een ogenblik niet zou bestaan, dan zou alles verdwijnen. Het noodzakelijke bestaan is in geen enkel opzicht van iets of iemand afhankelijk. Het is noodzakelijk dat degene die de aarde, hemelen, atomen en levende wezens in een orde en volgens een berekening heeft geschapen, een oneindige macht en kracht bezit, dat Hij alwetend is, dat Hij in staat is om datgene wat Hij wil onmiddellijk uit te voeren, dat Hij enig is en dat Hij geen enkele verandering ondergaat. Als Zijn kracht niet oneindig zou zijn en Hij niet alwetend zou zijn, dan zou Hij de schepsels niet zo geordend en systematisch kunnen scheppen. Als er meer dan één schepper zou bestaan en hun wensen niet overeen zouden komen over de schepping van iets, dan kunnen degenen wiens wil niet werd uitgevoerd geen schepper zijn en zouden de zaken die werden geschapen heel wanordelijk zijn. Voor meer informatie hierover gelieve de Arabische en Turkse verklaringen (shurūh; enk. sharh) op het gedicht **Bad' al-amālī** van 'Alī al-Ūshī^[1] te lezen!

De Schepper ondergaat nooit verandering. Hoe Hij nu is, zo was Hij ook voordat Hij de wereld had geschapen. Net zoals Hij alles uit het niets heeft geschapen, zo scheidt Hij ook nu en op elk moment alles. Immers, veranderen wijst op een schepsel zijn en uit het niets geschapen zijn. We hebben hierboven vermeld dat Hij altijd bestaat en niet zal ophouden te bestaan. Om deze reden ondergaat Hij geen enkele verandering. Net zoals de schepsels bij hun eerste schepping afhankelijk zijn van Hem, zo zijn ze ook op elk ander moment afhankelijk. Hij is de enige die alles scheidt en elke verandering doet plaatsvinden. Hij scheidt alles middels oor-

[1] 'Alī al-Ūshī overleed in 575 n.h. [1180 n.Chr.].

zaken zodat alles geordend is en de mensen kunnen leven en beschaafd kunnen zijn. Net zoals het Hij is die de oorzaken schept, schept ook Hij het effect dat de oorzaken uitoefenen, dus hun vermogen om gebeurtenissen in gang te zetten. De mens dient als een middel bij de uitwerking van oorzaken op materies.

Iets eten wanneer men honger heeft, medicatie innemen wanneer men ziek is, een lucifer aanstrijken om een kaars aan te steken, zoutzuur gieten over zink om waterstof te verkrijgen, klei mengen met kalksteen en dit opwarmen om cement te maken, een koe voeden om melk te verkrijgen, een waterkrachtcentrale oprichten om elektriciteit op te wekken en iedere soort fabriek opzetten, zijn allemaal voorbeelden waarbij men, door de oorzaken te gebruiken, als een middel dient opdat Allah de Verhevene nieuwe zaken schept. Ook de wil en de kracht van de mens zijn elk een oorzaak die Allah de Verhevene schept. Ook de mensen dienen als een middel bij het scheppen door Allah de Verhevene. Allah de Verhevene wil op deze manier scheppen. Dus, zeggen dat de mens iets heeft geschapen, is een uitspraak die getuigt van onwetendheid en die niet strookt met het verstand en de islam.

Het is noodzakelijk dat de mensen deze enige Schepper – die hen heeft geschapen, hen in leven houdt en de zaken die ze nodig hebben schept en hen deze stuurt – liefhebben en Zijn dienaren zijn. Met andere woorden, het is noodzakelijk dat de schepsels aanbedding verrichten voor Hem, Hem aanbidden, gehoorzamen en respecteren. Dat dit zo is staat uitgebreid geschreven in de 17^e brief van het 3^e volume [van de **Maktūbāt** van Imām al-Rabbānī], dat aan het begin van pagina 10 van dit boek is terug te vinden. Deze godheid die het noodzakelijke bestaan is en enig is, heeft zelf verklaard dat Zijn naam **Allah** is. Dienaren hebben niet het recht om Zijn Naam, die Hij heeft medegedeeld, te veranderen. Iets dat wordt gedaan zonder dat men er recht op heeft, is onrechtvaardig en zeer verachtelijk.

Christenen en hun priesters geloven dat er drie scheppers bestaan. Onze bovenstaande teksten tonen aan dat de Schepper enig is en dat de leer van het christendom en de uitspraken van de priesters vals en verkeerd zijn.

**O wezen, dat de naam 'mens' draagt,
kom tot jezelf, ontwaak nu eens uit je onachtzaamheid!
Als je het pad der gelukzaligheid niet ziet, o dwaas,
waarom heeft de Heer jou dit verstand dan gegeven?**

**Waarom ben je op deze vergankelijke wereld gekomen?
Zeg eens: is het enkel om te eten en te drinken?
Zoals je weet heeft de mens ook een ziel,
de psychologische toestanden van de mens zijn duidelijk te zien.**

**Iedereen die ter wereld komt, sterft zeker op een dag.
Wat gebeurt er dan eigenlijk met deze zielen?
Vooruitziend zijn hoort bij het mens-zijn, uiteraard.
Denk maar niet dat het christendom hiervoor zorgt.**

**Alsmaar spreken zij kwaad over de islam.
Is dit wat Jezus zei in de Bijbel?
Je zegt dat je de islam niet kent,
hoe kun je dan beweren dat je verlicht bent?**

**De jeugd is voorbij, net als een zoete droom.
Alsof het hele leven de duur heeft van een uur.
Vandaag beledig je de islam.
Kan men oordelen zonder het eerst te kennen?**

**De edele Koran is het Woord van de Barmhartige.
Zijn verzen zijn een geschenk voor de werelden.
Het is een bron van kennis, wetenschap en alle deugden.
Volg dit Boek, indien je verlossing wilt bereiken.**

**Zij die geen rationeel bezwaar tegen de Koran kunnen vinden,
verzinnen op een verachtelijke wijze allerlei leugens.
Iemand die een correct boek leest over de islam,
zal de waarheid inzien en zich bekeren tot de islam!**

ISLAM EN CHRISTENDOM

VOORWOORD

We beginnen het onderdeel 'Islam en Christendom' van ons boek te schrijven met het uitspreken van de basmala (het uitspreken van "bismillāhir-rahmānir-rahīm"; in de Naam van Allah, de Barmhartige, de Genadevolle). Moge lofprijzing aan Allah de Verhevene zijn. Moge onze gunstige smeekbeden aan Zijn geliefde Profeet Muhammad (vrede zij met hem), zijn Familieleden en al zijn Metgezellen zijn!

Allah de Verhevene heeft alles, de levenden en levenlozen, uit het niets geschapen. Hij is de enige Schepper. Omdat Hij veel mededogen heeft met de mensen, scheidt en stuurt Hij alle zaken die nodig zijn zodat zij op deze wereld en na de dood gelukkig zullen zijn, met andere woorden, zodat zij in rust, vrede en comfort zullen leven. Deze zaken worden **ni'ma** (gunst) genoemd. Als de meest grote en meest waardevolle van Zijn onuitputtelijke gunsten, heeft Hij het rechte pad, dat leidt tot gelukzaligheid, en het verdorven pad, dat leidt tot bestraffingen, moeilijkheden en pijn lijden, van elkaar gescheiden. Hij heeft bevolen om altijd goed te doen, zich in te spannen en om tegenover alle schepsels nuttig te zijn. Hij heeft bekendgemaakt dat Hij alle mensen ter verantwoording zal roepen door hen te laten herrijzen na de dood, dat degenen die hebben geloofd en goedheden hebben verricht in vreugden eeuwig in het Paradijs zullen leven, en dat degenen die niet hebben geloofd in datgene wat de profeten (vrede en zegeningen zij met hen) verkondigden in eeuwige bestraffingen en pijn in de Hel zullen verblijven. We beginnen dit boek te schrijven door de Naam van zo'n verheven God te gedenken en door op Zijn hulp te vertrouwen. We zien het ook als een eervolle plicht om onze dankbaarheid en liefde te uiten aan de superieure personen die 'profeten' worden genoemd en in het bijzonder aan de meest superieure onder hen, de Laatste Profeet Muhammad (vrede zij met hem), die Hij als tussenpersoon en boodschapper heeft gekozen om aan de mensen het pad der gelukzaligheid en vrede te verkondigen.

Dit onderdeel van ons boek is geschreven in de vorm van een 'sleutel' voor onze moslim broeders en zusters die niet weten hoe

de islam is verspreid en voor degenen die een andere religie aanhangen en de principes van de islam willen leren. De islam – de laatste en meest perfecte van 's werelds bestaande religies – is op zeer humane en zeer logische principes gebaseerd. Zonder in details te treden, behandelt dit onderdeel de principes van de islam en vergelijkt het met andere religies. Het geeft antwoorden op de kritiek die is gegeven door tegenstanders van de islam en heeft de zaken die vereist zijn om een goede moslim te zijn zo beknopt en duidelijk mogelijk uiteengezet.

Degenen die na deze informatie opgenomen te hebben, waardevolle boeken over de islam willen lezen die door islamgeleerden (moge Allah de Verhevene hen genadig zijn) zijn geschreven, adviseren wij onze boeken te lezen die door de uitgeverij Hakikat Kitâbevi in Istanbul in verschillende talen zijn gepubliceerd.

Lees ook dit onderdeel van ons boek rustig en met bezinning! Laat het ook anderen lezen! Een onwetend mens kan geen goede moslim zijn. Na de principes van de islam geleerd te hebben is het immers onmogelijk voor een persoon om niet met heel zijn hart daaraan verbonden te raken. Na het lezen van dit onderdeel zult ook u beter begrijpen wat voor een verheven, heilige, logische en perfecte religie de islam is en zult u het met hart en ziel omhelzen om in deze wereld en in het hiernamaals redding en vrede te bereiken.

***Wie zijn diegenen, die hier harten winnen en helen,
die hun armenbelasting betalen en voor de armen zorgen,
zij volgen de soenna bij aan- en verkopen,
zullen zij branden, de handen die de islam naleven?***

***Zij die zich hebben bevrijd van begeerten en verlangens,
degenen wiens gezicht verbleekt uit vrees voor Allah,
degenen die op de wereld de zoetheid van het gebed proefden,
zullen zij branden, de ruggen die buigen bij het nierknielen in het gebed?***

HET GELOOF IN HET BESTAAN VAN ALLAH DE VERHEVENE

Al van kinds af aan begint de mens zich af te vragen vanwaar en hoe de dingen die hij om zich heen ziet tot stand zijn gekomen. Naarmate het kind zich ontwikkelt, beseft het wat voor een enorm meesterwerk deze wereld is waarop hij leeft en valt daardoor van de ene verbazing in de andere. Vooral wanneer hij studeert in het hoger onderwijs en de subtiliteiten begint te leren van alle dingen en schepsels die we dagelijks om ons heen zien, zal zijn verbazing overgaan in bewondering. Wat is het een groot wonder dat de mensen alleen door middel van zwaartekracht kunnen blijven en leven op een bolvormige planeet (waarvan de twee polen enigszins zijn afgevlakt), die van binnen vol zit met vuur en in de ruimte met hoge snelheid op zichzelf draait. En de bergen, stenen, zeeën, levende wezens en planten om ons heen – door wat voor een grote kracht zijn ze toch tot stand kunnen komen, ontwikkelen ze zich en vertonen ze vele verschillende eigenschappen. Terwijl een deel van de dieren op de aarde loopt, vliegt een deel in de lucht en leeft een ander deel in het water. De zon zorgt voor de hoogste temperatuur die we ons kunnen bedenken, het zorgt voor de groei van planten en door chemische veranderingen in sommige van hen te veroorzaken, zorgt het voor de totstandkoming van meel, suiker en nog vele andere stoffen. Alhoewel, de aarde is in het universum slechts een minuscuul bestaan. Het zonnestelsel, dat bestaat uit de zon en de daaromheen draaiende planeten, waartoe ook onze aarde behoort, is een van de talloze stelsels waarvan het aantal onbekend is en die bestaan in het universum (heelal). Laten we een klein voorbeeld geven ter toelichting op de enorme macht en kracht in het universum: de enorme energiebron die de mensen recentelijk hebben ontdekt, is de atoomenergie die ze winnen door de splijting of verbinding van atomen. Echter, indien de energie van een atombom die de mensen als ‘de grootste energiebron’ beschouwen, wordt vergeleken met de energie die vrijkomt tijdens grote aardbevingen, dan ziet men dat de energie van de laatstgenoemde veel meer is dan de vrijgekomen en ergie van tienduizenden atombommen.

De mens is zich niet bewust van wat voor een geweldige fabriek en laboratorium zijn eigen lichaam is. Immers, zelfs enkel in- en

uitademen is een geweldig chemisch proces. De zuurstof die uit de lucht wordt ingeademd, wordt na het verbranden van voedingsstoffen in het lichaam in de vorm van koolstofdioxide uitgeademd.

Het spijsverteringsstelsel is net als een fabriek. Nadat voedingsmiddelen en dranken die via de mond worden ingenomen en in de maag en darmen worden afgebroken en vermalen, wordt het deel dat nuttig is voor het lichaam in de dunne darm gefilterd en in het bloed opgenomen en worden de overblijfselen uit het lichaam afgevoerd. Dit enorme proces vindt voortdurend, op automatische wijze en in een grote ordeelijkheid plaats. Het lichaam werkt dus als een fabriek.

Net zoals er een apparaat in het lichaam van de mens bevindt dat verschillende stoffen met zeer complexe formules produceert, die verschillende chemische reacties tot stand brengt, analyseert, behandelt, zuivert, gifstoffen vernietigt, wonden heelt, verschillende stoffen filtert en energie afgeeft, bevat het ook een perfect elektrisch netwerk, een hefboom, een computer, een communicatiesysteem, een apparaat om licht op te vangen, een apparaat om geluiden te ontvangen, een apparaat voor het leveren en reguleren van druk, en een systeem ter bestrijding en vernietiging van microben. Het hart is bovendien een aanhoudend werkende fantastische pomp. Vroeger zeiden de Europeanen: "Het lichaam van een mens bevat veel water, een beetje calcium, een beetje fosfor en wat anorganische en organische stoffen. Hierdoor bestaat de waarde van een menselijk lichaam uit slechts een paar euro." Berekeningen die vandaag de dag aan Amerikaanse universiteiten worden gedaan, tonen aan dat de diverse waardevolle hormonen, enzymen en vele andere organische stoffen die in het menselijk lichaam voortdurend worden geproduceerd, tenminste miljoenen dollars waard zijn. Een Amerikaanse professor zei zelfs: "Als we een apparaat zouden willen maken die voortdurend zulke waardevolle stoffen met regelmaat zou produceren, dan zou al het geld in de wereld niet genoeg zijn om dit te maken." De mens bezit bovendien naast al deze materiële perfectie ook zeer fantastische immateriële vermogens, zoals begrijpen, denken, onthouden, herinneren, oordelen, beslissen en liefhebben. Het is onmogelijk voor de mensen om de waarde van deze vermogens te meten. Dit betekent dat de mens naast zijn lichaam ook een ziel (rūh) heeft. Het lichaam sterft, maar de ziel niet.

Wanneer we de dierenwereld aandachtig bekijken, dan brengt de eeuwige macht van Allah de Verhevene de mens in algehele verbazing. Sommige levende schepsels zijn zo klein, dat we ze en-

kel onder een microscoop kunnen zien. Om sommige van hen te kunnen zien (bijvoorbeeld om virussen te onderzoeken), zijn elektronische ultramicroscopen nodig die een miljoen keer kunnen vergroten.

De hoeveelheid kunstzijde die door de grootste spinnerijen middels verschillende machines wordt geproduceerd, is ver onder de hoeveelheid zijde die door een klein zijderupsje wordt geproduceerd. Indien de lengte van een zeer kleine cicade vergroot zou worden ter grootte van de geluidproducerende apparaten die wij gebruiken, dan zouden volgens de uitgevoerde fijne berekeningen ruiten breken en muren ineens toen met het geluid dat het zou maken! Evenzo, wanneer een vuurvliegje vergroot zou worden ter grootte van een grote straatlantaren, dan zou het een hele wijk kunnen verlichten zoals het daglicht. Is het mogelijk om niet vol bewondering te staan tegenover zulke onbegrijpelijk perfecte en geweldige creaties? Volstaan deze niet om het bestaan, de hoogte, verhevenheid, grootsheid en macht van Allah de Verhevene aan te tonen? Dit universum, waarvan we slechts een zeer klein deel zien, heeft dus een Schepper; een bezitter van enorme kracht die we niet met ons verstand kunnen vatten. Deze Schepper moet onveranderlijk en eeuwig bestaand zijn. Deze Schepper is ALLAH DE VERHEVENE. Het eerste fundament in de islam is het geloven in het bestaan van Allah de Verhevene en in Zijn Attributen.

Wanneer we onze omgeving aandachtig bekijken en de geschiedenis lezen, zien we dat stoffen verdwijnen en andere stoffen tot stand komen. Onze grootouders en oude volkeren zijn verdwenen, gebouwen en steden zijn vergaan. En na ons zullen anderen tot stand komen. Volgens de natuurwetenschappen bestaan er krachten die deze enorme veranderingen teweegbrengen. Dege- nen die niet geloven in Allah de Verhevene zeggen: *“Deze zaken worden tot stand gebracht door de natuur. Alles wordt door de krachten van de natuur geschapen.”* Als wij hen vragen: *“Zijn de onderdelen van een auto door krachten van de natuur bijeengebracht? Zijn ze bijeengebracht zoals een hoop puin die is opgehoopt middels het effect van golven, die van de ene richting naar de andere slaan, omdat het in stromend water terecht kwam? Komt een auto in beweging door botsingen van de krachten van de natuur?”* Zullen ze dan niet lachend tegen ons zeggen: *“Dat is toch onmogelijk? Een auto is een kunstwerk dat wordt gemaakt middels het verstand, berekeningen en een plan en door de zorgvuldige inspanningen van veel personen. Een auto wordt met voorzich-*

tigheid, begrip en nadenken en door de verkeersregels in acht te nemen door een bestuurder bestuurt”? Ieder schepsel in de natuur is ook zo’n kunstwerk. Een blad van een plant is een fantastische fabriek. Een zandkorrel, een levende cel zijn elk een tentoonstelling van de fijne kunsten die de wetenschap vandaag de dag enigzins heeft kunnen begrijpen. Datgene waarmee we vandaag opschepen als ‘wetenschappelijke uitvindingen en successen’, is het resultaat van het kunnen zien en nabootsen van enkele van deze mooie kunsten in de natuur. Zelfs Darwin^[1], de Britse arts die door degenen die tegen de islam zijn als hun leider wordt gepresenteerd, zei het volgende: “Wanneer ik denk aan de artistieke subtiliteiten in de bouw van het oog, is het net alsof ik mijn verstand ga verliezen uit verbazing.” Kan iemand die niet accepteert dat een auto middels krachten van de natuur, toevalligerwijs tot stand is gekomen, beweren dat dit enorme universum – dat in elk opzicht een kunstwerk is – door de natuur is geschapen? Natuurlijk kan hij dat niet beweren. Zou hij niet moeten geloven dat het door een berekenende, plannende, wetende en oneindig machtige Schepper is gedaan? Getuigt het niet van onwetendheid en dwaasheid indien men zegt: “*De natuur heeft het geschapen. Het is toevalligerwijs ontstaan*”?

De uitspraken van degenen die beweren dat de schepsels – die Allah de Verhevene in een voor ons onberekenbare orde en harmonie heeft geschapen – per toeval zijn ontstaan, wijzen op onwetendheid en zijn in strijd met de wetenschap. Bijvoorbeeld: laten we tien steentjes die zijn genummerd van één tot en met tien in een zakje doen. Laten we deze met onze hand één voor één en in volgorde uit het zakje proberen te halen, dus eerst die met nummer één, daarna die met nummer twee en uiteindelijk die met nummer tien. Wanneer men ziet dat het nummer van een steentje dat eruit wordt gehaald niet past in deze volgorde, dan moeten alle steentjes die eruit waren gehaald direct weer in het zakje worden gegooid en dient men opnieuw ze er proberen uit te halen beginnend vanaf nummer één. Zo is de kans dat de tien steentjes in volgorde van hun nummer achterelkaar eruit worden gehaald één op de tien miljard. Als de kans dat tien steentjes binnen een bepaalde volgorde worden opgesteld zo extreem klein is, dan is er geen mogelijkheid en kans dat de talloze ordes in het universum toevalligerwijs tot stand zijn gekomen.

In hoeverre is het mogelijk dat als een persoon die niet weet

[1] Darwin stierf in 1299 n.h. [1882 n.Chr.].

hoe hij met een schrijfmachine moet schrijven, de toetsen van een schrijfmachine bijvoorbeeld vijf keer willekeurig indrukt, het verkregen vijfletterwoord in het Nederlands of in een andere taal een betekenis uitdrukt? Indien hij een zin zou willen schrijven door willekeurig de toetsen in te drukken, zou hij dan een zin kunnen schrijven dat een betekenis heeft? Laat staan dat als er een bladzijde tekst of een boek gevormd zou zijn door zo willekeurig de toetsen in te drukken; zou men dan de persoon die denkt dat de bladzijde of het boek per toeval een bepaald onderwerp heeft verstandig kunnen noemen?

Stoffen verdwijnen en uit hen komen andere stoffen tot stand. Echter, volgens onze recente kennis van de chemie, verdwijnen de 105 elementen nooit. Enkel hun structuur verandert. Radioactieve processen tonen aan dat ook elementen en zelfs atomen verdwijnen en dat materie in energie wordt omgezet. De Duitse natuurkundige Einstein had zelfs de wiskundige formule voor deze omzetting aangetoond.

Dat stoffen voortdurend veranderen en uit elkaar tot stand komen, komt niet uit het oneindige verleden. Men kan niet zeggen: "Zo is het gekomen en zo zal het verder gaan." Deze veranderingen hebben een begin. Zeggen dat de veranderingen een begin hebben, betekent dat het bestaan van materie een begin heeft en dat alles uit het niets is geschapen toen er nog niets bestond. Als de eerste materie in de eerste plaats niet uit het niets geschapen zou zijn en het uit elkaar voortkomen tot in het oneindige verleden zou teruggaan, dan zou deze wereld nu niet-bestaand moeten zijn. Immers, voor het kunnen bestaan van de wereld in het oneindige verleden, zou de materie die dat tot stand heeft gebracht eerder bestaand moeten zijn en voor het kunnen bestaan van deze materie, zou daarvoor weer iets anders eerder bestaand moeten zijn. Het bestaan van de navolgende is afhankelijk van het bestaan van de voorafgaande. Als de voorafgaande niet bestaat, zal de navolgende ook niet bestaan. 'Oneindig in het verleden' betekent zonder een begin. Zeggen dat iets bestaat in het oneindige verleden betekent dat het eerst bestaande, dus het begin, niet bestaat. Als het eerst bestaande er niet is, kunnen de daarop volgende bestaande dingen er ook niet zijn. Alles zou dan altijd niet-bestaand moeten zijn. Er kan geen reeks van ontelbaar aantal wezens bestaan waarbij voor het bestaan van ieder wezen in deze reeks het bestaan van de voorafgaande vereist is. Ze zouden dan allemaal niet-bestaand moeten zijn.

Het is duidelijk geworden dat het huidige bestaan van de we-

reld niet toont dat het als ‘bestaand in het oneindige verleden’ is gekomen, maar dat er een ‘eerst bestaande’ bestaat dat uit het niets is geschapen. Het is noodzakelijk om te geloven dat de wereld uit het niets is geschapen en dat de huidige wereld bestaat door een geleidelijke opeenvolging van ontstaan uit dat eerste bestaan.

Degenen die ontkennen dat er een Schepper bestaat en beweren dat alles door de natuur uit zichzelf tot stand is gekomen, zeggen: *“In alle religieuze boeken staat geschreven dat de wereld in zes dagen is geschapen. Echter, de onderzoeken die vandaag de dag worden gedaan, in het bijzonder de zeer fijne berekeningen die met radio-isotopen worden uitgevoerd, tonen aan dat de wereld miljarden jaren geleden is ontstaan.”* Het feit dat de wereld miljarden jaren geleden is ontstaan geeft echter geen informatie over de duur waarin het is geschapen, willen deze uitspraken van hen een waarde hebben. Wat kunnen de zes dagen die staan vermeld in de geopenbaarde boeken te maken hebben met de vierentwintig uur durende dag van vandaag? De vierentwintig uur durende dag is een tijdmaat die door de mensen wordt gebruikt. Wij weten niet wat de duur is van een dag waarover in de geopenbaarde boeken wordt gesproken. Elk van deze zes dagen kan volgens de tijdmaat die wij gebruiken geologische periodes zijn die eeuwenlang duren. In het 5e vers van soera al-Sajda staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“De tijdmaat van één dag bij Allah, is duizend jaar volgens jullie berekening.”** In het Nieuwe Testament van de Heilige Schrift, in het 8e vers uit het 3e hoofdstuk van de 2e brief van Petrus staat vermeld: *“Maar laat vooral dit u niet ontgaan, geliefden, dat één dag bij de Heere is als duizend jaar en duizend jaar als één dag.”*

Wij kunnen niet weten wanneer Ādam (vrede zij met hem), de eerste mens en eerste profeet, werd geschapen. We kunnen niet beweren dat de mens vanaf de eerste dag dat de wereld werd geschapen zich op de wereld bevindt. De mens is door het bevel en het scheppen van Allah de Verhevene op de wereld gekomen. Het is onmogelijk om aan te nemen dat de neanderthaler, die volgens de **evolutietheorie** van Darwin als de eerste mens wordt aangenomen, zich geleidelijk heeft ontwikkeld tot de hedendaagse mens. En in het bijzonder, strookt het nooit met de kennis en de logica om te beweren, zoals sommigen doen, dat de mens eerst op vier voeten liep en vele eeuwen later is op gaan staan. Het is immers onmogelijk dat een schepsel dat zo primitief is de perfectie van vandaag bereikt. Om deze reden dienen we te aanvaarden dat de

soort die op vier voeten liep geen mens is, maar een ander schepsel moet zijn die samen met vele andere oude schepsels is vergaan. Alle religieuze boeken vermelden dat de eerste mens een **homo sapiens** is, dus een schepsel dat op twee voeten loopt en kan denken. En werkelijk waar, zoals we hierboven hebben genoemd, heeft zelfs Darwin niet kunnen aantonen dat een schepsel dat op vier voeten loopt en niets verschilt van een dier, zou kunnen transformeren tot de hedendaagse mens.

Alle religieuze boeken hebben Ādam (vrede zij met hem) als de eerste mens vermeld. Over Ādam (vrede zij met hem) vermelden ze dat hij: “Met een os had geploegd, tarwe had gezaaid, een huis voor zichzelf had gebouwd en tien suhuf [kleine boeken] aan hem werden geopenbaard.” Het is duidelijk dat de eerste mens – die de vaardigheden bezat om runderen te temmen, een huis voor zichzelf te bouwen in plaats van in een grot te leven, tarwe te zaaien en te oogsten en openbaring (wahy) ontving – in een tijd werd geschapen dat de wereld vrij ontwikkeld was en helemaal niets te maken had met schepsels die op hun vier voeten liepen en in grotten leefden.

Een moslim gelooft als eerste met heel zijn hart in het bestaan, de grootsheid en eenheid van Allah de Verhevene, dat Hij niet is geboren, noch heeft gebaard en dat Hij eeuwig en onveranderlijk is. Deze geloofsovertuiging is het eerste fundament van de islam.

***Als je eens wist wat er stond geschreven op de ring van Sulaymān:
Laat je zeker niet misleiden, de wereld is ontrouw!
Gelukkig is diegene, die al hetgeen hij verwerft besteedt.
Hij laat het niet achter en pleziert zo zijn vijand niet hiermee.***

– 2 –

PROFETEN, RELIGIES en GEOPENBAARDE BOEKEN

Wanneer Allah de Verhevene de mens schiep, heeft Hij hem voorzien van ‘**aql** (verstand) en het vermogen om te denken. Dat islamgeleerden (moge Allah de Verhevene hen genadig zijn) de mens ‘*khaywān al-nātiq*’ noemen, ofwel een denkend schepsel, en de filosofie “Ik denk, dus ik ben” van Descartes, drukken dit feit duidelijk uit.

Het grootste verschil met andere schepsels is het feit dat de mens naast zijn lichaam een ziel heeft, kan denken, alle gebeurtenissen met zijn verstand kan beredeneren, met zijn verstand een beslissing kan nemen en deze beslissing kan uitvoeren, het goede en het kwade kan onderscheiden, kan inzien dat hij een fout begaat en hierdoor spijt betoont, en dergelijke superioriteiten. Echter, kan de mens dit zeer waardevolle vermogen dat hem is verleend in zijn eentje en zonder enige gids [wegwijzer] gebruiken? Kan hij in zijn eentje het juiste pad vinden en Allah de Verhevene kennen?

Wanneer we de geschiedenis bekijken, zien we dat wanneer mensen zich in hun eentje voortbewegen, zonder een wegwijzer voor zich te hebben die is gestuurd door Allah de Verhevene, ze altijd naar verkeerde wegen afdwalen. De mens had middels zijn verstand het bestaan van de Almachtige begrepen die hemzelf heeft geschapen, maar had het pad dat tot Hem leidt niet kunnen vinden. Degenen die de profeten niet hadden vernomen, zochten de Schepper in eerste instantie om zich heen. De zon die voor hen het grootste nut had, beschouwden ze als de schepper en begonnen het te aanbidden. Vervolgens, met het zien van de grote krachten van de natuur, de storm, het vuur, de stijgende zee, de vulkanen en dergelijke, beschouwden ze deze als de assistentes van de schepper. Ze begonnen voor elk van hen een beeld of symbool te maken. Hieruit zijn afgoden ontstaan en zo zijn er verschillende afgoden verschenen. De mensen vreesden voor hun woede en slachten offers voor hen. Ze hadden bovendien zelfs mensen geofferd aan deze afgoden. Met iedere nieuwe gebeurtenis steeg ook het aantal afgoden. Op het moment dat de islam verscheen, bevonden zich 360 afgoden in de edele Ka'ba (het van steen gemaakte vierhoekige gebouw in de eervolle stad Mekka). Kortom, de mens had Allah de Verhevene, die ENIG, zonder begin en eeuwig is, hoe dan ook niet in zijn eentje kunnen kennen. Zelfs vandaag de dag zijn er mensen die de zon en het vuur aanbidden. Men dient zich hier niet over te verbazen, want zonder wegwijzer en in het donker kan men het juiste pad niet vinden. In het 15^e vers van soera al-Isrā in de edele Koran staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Wij bestraffen niet zolang Wij geen profeet hebben gezonden.”**

Allah de Verhevene heeft profeten (vrede zij met hen) naar de wereld gestuurd om Zijn dienaren te leren hoe zij hun verstand en denkvermogen dienen te gebruiken die Hij hen heeft verleend, om hen Zijn eenheid bekend te maken en om de goede zaken van de

kwade, schadelijke zaken te onderscheiden. Wat betreft menselijke eigenschappen zijn profeten mensen net zoals wij. Ook zij eten, drinken, slapen en worden moe. Hun verschil met ons is dat hun intelligentie en redeneringsvermogen zeer superieur is, ze een beeldschoon karakter hebben en het vermogen bezitten om de geboden van Allah de Verhevene aan ons te verkondigen. De geboden en verboden van Allah de Verhevene worden **dīn** (religie, levenswijze) genoemd. De religie die Muhammad (vrede zij met hem) heeft medegegeeld, wordt **islam** genoemd. Profeten zijn de grootste wegwijzers. Degene die de islam heeft verkondigd is de laatste en meest superieure Profeet, Muhammad (vrede zij met hem). Het boek dat Allah de Verhevene naar hem heeft neergезonden, is de **edele Koran** (de Qur'ān al-karīm). Over dit onderwerp zal meer informatie gegeven worden wanneer de islam hieronder wordt behandeld. De leidende, gezegende uitspraken van Muhammad (vrede zij met hem) worden **eervolle hadīth's** (overleveringen) genoemd. Deze zijn in verschillende waardevolle boeken vermeld. Er bestaan grote islamgeleerden die ons de edele Koran en de eervolle hadīth's uitleggen. Daarnaast bestaan er ook diegenen die geen waarde en belang hechten aan deze religieuze wegwijzers en zeggen: "Zijn zulke geleerden nodig? Kan de mens niet een goede moslim worden en het juiste pad vinden door het boek van de islam, de edele Koran, te lezen en de eervolle hadīth's te bestuderen?" Deze veronderstelling is zeer fout. Immers, een mens die geen enkele informatie heeft over de principes van de islam, kan zonder een wegwijzer de diepe betekenis van de edele Koran en de eervolle hadīth's niet begrijpen. Zelfs de meest perfecte sporter zoekt een begeleider voor zichzelf wanneer hij een hoge berg gaat beklimmen. In een grote fabriek bevinden zich naast ingenieurs ook chefs en voormannen. Een werknemer die voor het eerst in zo'n fabriek komt, leert de fijnheid van zijn werk allereerst van de voormannen en vervolgens van de chefs. Indien hij in contact komt met een ingenieur voordat hij dit heeft geleerd, dan zal hij niets begrijpen van zijn uitspraken en berekeningen. Zelfs een persoon die heel goed is in het gebruik van wapens, kan een nieuw wapen dat hem wordt gegeven niet juist gebruiken voordat hem geleerd wordt hoe dat moet. Om deze reden dienen we wat betreft de zaken omtrent religie en geloof gebruik te maken van de werken van grote islamgeleerden die we de naam **murshid al-kāmil** (volmaakte spirituele opleider) geven, om de betekenissen van de edele Koran en de eervolle hadīth's te kunnen begrijpen. De meest superieuren onder de volmaakte spirituele

opleiders in de islam zijn de imams van de vier rechtsscholen. Dit zijn Imām al-a'zam Abū Hanīfa, Imām al-Shāfi'ī, Imām Mālik^[1] en Imām Ahmad ibn Hanbal (moge Allah hen allen genadig zijn). Deze vier imams zijn de vier basispilaren van de islam. Om de betekenissen van de edele Koran en de eervolle hadīth's correct te leren, dient men de boeken van een van hen te lezen. Er zijn duizenden geleerden geweest die de boeken van elk van hen toelichten. Degene die deze toelichtingen leest, zal de islam correct leren. De leerstellingen omtrent het geloof in al deze boeken zijn hetzelfde. Dit correcte geloof wordt het geloof van de **ahl al-soenna** genoemd. Verdorven, afwijkende geloofsrichtingen die hier niet mee overeenkomen en later erbij zijn verzonnen, worden paden van **bid'a** (innovatie) en **dalāla** (dwaling) genoemd. De gemeenschappelijke principes die in alle religies werden verkondigd door de profeten vanaf Ādam (Adam) (vrede zij met hem), zijn de principes van het geloof. Allah de Verhevene heeft geen verdeeldheid gewild onder de principes van het geloof. In de edele Koran, in het 159^e vers van soera al-An'ām, zegt Hij tegen Zijn geliefde Profeet (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) [interpretatie van de betekenis]: **“Jij kan niets te maken hebben met degenen die zich in de religie opsplitsen tot groeperingen. Hun straf zal gegeven worden door Allah de Verhevene.”**

Wie zal degene die last heeft van zijn oog gaan raadplegen? Een wachter, een advocaat, een wiskundeleraar of een oogspecialist? Natuurlijk gaat hij naar een specialist en leert hoe het verholpen kan worden. En degene die een remedie zoekt om zijn religie en geloof te redden, dient niet een advocaat, een wiskundige, een krant of bioscoop te raadplegen, maar een religiespecialist.

Om een islamgeleerde te worden, dient men de hedendaagse natuurwetenschappen goed te beheersen, diploma's te behalen aan de faculteiten van natuurwetenschappen en letterkunde, daarnaast een doctoraat te behalen en een specialisatie gedaan te hebben, de edele Koran en zijn betekenissen uit het hoofd te kennen, de duizenden eervolle hadīth's en hun betekenissen uit het hoofd te kennen, gespecialiseerd te zijn in de twintig basiswetenschappen van de islam en de tachtig wetenschappen die de vertakkingen hiervan zijn goed te kennen, in deze wetenschappen de rang van mujtahid bereikt te hebben, de subtiele details van de vier rechtsscholen te beheersen, en de rijpheid bereikt te hebben van de hoogste graad in tasawwuf dat **'wilāya al-khāssa al-Muhamma-**

[1] Mālik ibn Anas overleed in 179 n.h. [795 n.Chr.] te Medina.

diyya' wordt genoemd.

Het is zo goed als onmogelijk dat onwetenden, die hun eigen ziekten en de remedie voor de ziekten in hun hart niet weten, onder de eervolle hadīth's diegenen uitkiezen en nemen die bij hen passen. Islamgeleerden, die specialisten zijn van het hart en de ziel, hebben passend bij ieders bouw de remedie voor de ziel gekozen uit de eervolle hadīth's en deze bekendgemaakt en opgeschreven. Onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) is als de hoofddarts die honderdduizenden medicijnen klaar maakt voor een wereldapotheek en de awliyā (vrienden van Allah) en geleerden zijn als de assisterende artsen onder zijn bevel, die deze klaargemaakte medicijnen uitdelen aan de hand van de klachten van de patiënten. Indien we voor onszelf een medicijn pogen te vinden uit de honderdduizenden eervolle hadīth's, terwijl we onze ziekte niet kennen en de medicijnen niet herkennen, dan zal er een **allergische reactie**, dus een tegenovergesteld effect ontstaan waarbij we zullen boeten voor onze onwetendheid en schade zullen ondervinden in plaats van voordeel. Om deze reden staat in een eervolle hadīth: **“Degene die de edele Koran interpreteert op grond van zijn eigen verstand en zijn eigen gedachten en kennis,** [die een verzonnen tafsīr (exegese, verklaring van de edele Koran) schrijft die in strijd is met de tafsīr-boeken die door religieuze grootheden zijn opgesteld vanuit hetgeen onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) en de eervolle Metgezellen (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen allen) hebben medegedeeld] **wordt een ongelovige.”** Doordat personen die geen rechtsschool volgen deze subtiliteit niet kunnen begrijpen, verbieden zij het lezen van de boeken van de geleerden van de ahl al-soenna (moge Allah de Verhevene hen genadig zijn) door te zeggen: *“Iedereen moet de Koran en de hadīth's lezen, men moet zijn religie zelf hieruit begrijpen en de boeken van de rechtsscholen niet lezen.”* Ze dwalen zo erg af dat ze over de informatie in deze boeken beveren dat het neerkomt op 'het niet geloven in Allah de Verhevene' en 'het toekennen van een deelgenoot aan Hem'. Op deze manier hinderen ze de mensen van het leren van de werkelijke essentie van de islam en leveren ze schade in plaats van voordeel.

Laten we het nu hebben over religies. Vandaag bestaan er over de wereld drie geopenbaarde religies die het bestaan van Allah de Verhevene mededelen:

1 – HET JODENDOM: Het jodendom is een religie die met de komst van de islam is opgeheven en is de religie van degenen onder de zonen van Isrāīl (Israël) die geloofden in Mūsā (Mozes)

(vrede zij met hem) en van de mensen die zich via hen hebben vermenigvuldigd en zijn voortgekomen tot de dag van vandaag. Ya'qūb (Jakob) (vrede zij met hem) is de zoon van Ishāq (Isaak) (vrede zij met hem), die de zoon is van Ibrāhīm (Abraham) (vrede zij met hem). Een andere naam van de edele Ya'qūb is Isrā'īl (Israël). Isrā'īl betekent in het Arabisch 'Abdullāh, wat 'dienaar van Allah' betekent. Hierdoor worden de mensen die zijn voortgekomen uit de twaalf zonen van Ya'qūb (vrede zij met hem) **Banū Isrā'īl** (de zonen van Israël) genoemd. Mūsā (vrede zij met hem) was een grote profeet. Hij werd gezonden naar de zonen van Isrā'īl. De zonen van Israël vermenigvuldigden zich in Egypte. Ze hielden zich vast aan hun religie en verrichtten aanbidding. Ze werden echter [door farao's] onderdrukt en beledigd. Volgens een overlevering werd Mūsā (vrede zij met hem) 1705 jaar voor 'Īsā (Jezus) (vrede zij met hem) in Egypte geboren. Tot zijn veertigste leefde hij in het paleis van de Farao. Later ontmoette hij zijn verwanten en ging hij naar Midjan. Hij huwde de dochter van Shu'ayb (Jetro) (vrede zij met hem). Hij ging op pad om terug te keren naar Egypte. Onderweg, op de berg Sinaï, sprak hij met Allah de Verhevene. Allah de Verhevene gaf hem de 'Tien Geboden' (de 'Awāmir al-Ashara'). Mūsā (vrede zij met hem) verkondigde deze Tien Geboden. Mūsā (vrede zij met hem) haalde de zonen van Israël uit Egypte. Op de berg Sinaï sprak hij nogmaals met Allah de Verhevene. Hij verkondigde aan de zonen van Israël dat er in een enige god geloofd moet worden. Hij bracht hen het **Tawrāt** (Thora) genaamde boek dat Allah de Verhevene heeft neergezonden. Hij had hen echter niet kunnen brengen naar het land dat hen was beloofd. Het wordt geschat dat hij in 1625 v.Chr. is overleden. De zonen van Israël hadden deze goddelijke bevelen van hem maar niet kunnen vatten. Jeruzalem werd twee keer v.Chr. veroverd door het Assyrische Rijk en in het jaar 135 n.Chr. door de Romeinen, waarbij ze de meeste joden hadden afgeslacht. De exemplaren van de Thora hadden ze verbrand; de Thora werd vergeten. De joden verketterden met verloop van tijd. Ze verdeelden zich in 71 groeperingen. Ze veranderden de Thora. Ze schreven het **Talmoed** genaamde religieuze boek dat bestaat uit de twee delen de **Misjna** en **Gemara**. Het boek **Mizān al-mawāzīn** toont aan dat de boeken in de handen van de joden en de christenen die ze de Thora en Evangelien noemen, niet het Woord van Allah zijn. Het is een Perzisch boek. Op pagina 257 hiervan staat: "Volgens de joodse geloofsleer is het zo, dat Allah de Verhevene ook bepaalde kennis aan Mūsā (vrede zij met hem) heeft ingegeven, naast dat Hij de Thora aan

hem heeft geopenbaard op de berg Sinai. Mūsā (vrede zij met hem) had deze kennis aan Hārūn (Aäron), Yūshā (Jozua) en Ali-āzār (Eliëzer) doorgegeven. Zij hadden het eveneens doorgegeven aan de navolgende profeten en uiteindelijk aan de verheven Yahūdā (Juda). Op zijn beurt had hij deze kennis, in de 2^e eeuw n.Chr., gedurende veertig jaar tot een boek omgevormd. Dit boek werd **Misjna** genoemd. In de 3^e eeuw n.Chr. in Jeruzalem en in de 6^e eeuw n.Chr. in Babylon werden er op de Misjna twee commentaren geschreven. Deze commentaren werden **Gemara** genoemd. De Misjna werd samen met een van de twee Gemara's tot een boek gevormd en dit boek werd **Talmoed** genoemd. De Talmoed die tot stand kwam uit de Jeruzalemse Gemara wordt de **Jeruzalemse Talmoed** genoemd en die tot stand kwam uit de Babylonische Gemara wordt de **Babylonische Talmoed** genoemd. De christenen stellen zich vijandig op tegenover deze drie boeken. Een van de redenen waarom zij zich vijandig opstellen, is omdat ze beweren dat Sham'un (Simon), die het kruis had gedragen dat ze hadden gemaakt ter kruisiging van 'Īsā (Jezus) (vrede zij met hem) en die aanwezig was tijdens de kruisiging, een van de overleveraars van de Misjna was. De christenen ontkennen de moslims ook op grond van het feit dat er in de Talmoed ook zaken staan geschreven die door de moslims worden geloofd." Joden noemen hun religieuze geleerden 'rabbijnen'. Ze lezen de Talmoed zoals ze de Thora lezen. Ali-āzār is de zoon van Hārūn (vrede zij met hem).

2 – HET CHRISTENDOM: 'Īsā (Jezus) (vrede zij met hem) werd geboren uit een maagd genaamd de edele Maryam (Maria) en is net als ons een mens. In de edele Koran wordt dit punt duidelijk vermeld en wordt er gesproken over de Rūh al-Quds (Heilige Geest). De betekenis hiervan is echter niet zoals de christenen veronderstellen; het betekent niet dat 'Īsā (vrede zij met hem) de zoon is van Allah. De term Heilige Geest symboliseert het feit dat Allah de Verhevene van Zijn 'verheven verlossende macht' aan 'Īsā (vrede zij met hem) heeft verleend. 'Īsā (vrede zij met hem) trachtte de joden duidelijk te maken dat ze zich in ketterij (dwaling) bevonden en dat het juiste pad het pad was dat hij toonde. De joden daarentegen verwachtten dat de verlosser op wie zij wachtten een persoon zou zijn die zeer streng, hard, agressief en onverzettelijk zou zijn, die de joden zou bevrijden uit hun gevangenschap door andere volkeren. Ze geloofden niet in 'Īsā (vrede zij met hem). Ze hadden hem aangeklaagd bij de Romeinen en zich tegen hem verzet, denkend dat hij een valse profeet was. Volgens hun eigen geloofsovertuiging hadden ze hem gekruisigd. [De islam

heeft medegedeeld dat degene die werkelijk werd gekruisigd niet ‘Īsā (vrede zij met hem) was, maar dat juist Asharyut Yahūdā (Judas) werd gekruisigd die hem voor een kleine hoeveelheid geld had verraden aan de Romeinen.] De onderzoeken die vandaag door christelijke historici worden uitgevoerd, tonen aan dat ‘Īsā (vrede zij met hem) niet is gestorven aan het kruis. Ook een persoon genaamd John Reban had hierover een zeer goedverkopend werk gepubliceerd in het jaar 1398 n.h. [1978 n.Chr.]. Het is niet bekend wat voor resultaat deze onderzoeken zullen opleveren. Echter, de mythe van de christenen over dat ‘Īsā (vrede zij met hem) “aan het kruis is gestorven en dat God de Vader Zijn eigen enige Zoon heeft opgeofferd voor de zondaren” wordt nu al vanaf zijn wortel verwoest. Zo geven christelijke historici vandaag de dag een enorme klap aan de kerken. De joden hadden verwacht dat de ware Masīh (Messias) binnen een korte periode zou komen. Een van de hedendaags bekende joodse historici heeft echter gezegd: “Terwijl we tweeduizend jaar hebben gewacht, is er nog steeds geen verlosser gekomen. Waarschijnlijk was Jezus werkelijk de Messias. Wij hebben zijn rang en waarde niet kunnen doorzien en hebben deze grote profeet, die als verlosser naar ons was gekomen, gekruisigd.”

Aan ‘Īsā (vrede zij met hem) werd een boek geopenbaard genaamd de **Injil** (het Evangelie). Echter, de joden hadden dit boek binnen tachtig jaar vernietigd. De **Kitāb al-Muqaddas** (de Heilige Schrift), die later is ontstaan en waarvan de christenen geloven dat het is gezonden door Allah de Verhevene, bestaat uit twee delen. Het eerste deel heet ‘**Ahd al-‘Atīq**, ofwel het **Oude Testament**, waarvan wordt geloofd dat het de verkondigingen van de profeten bevat die tot aan die tijd waren gekomen en in het bijzonder die van Mūsā (vrede zij met hem). Het tweede deel heet ‘**Ahd al-Jadīd**, ofwel het **Nieuwe Testament**, dat de boeken bevat die het leven van ‘Īsā (vrede zij met hem), zijn verrichte daden en verkondigde raadgevingen omvatten, die zijn geschreven door **Matteüs, Marcus, Lucas** en apostel **Johannes** die geloofden in ‘Īsā (vrede zij met hem). Bij de opstelling van het Evangelie werd niet die grote zorgvuldigheid getoond als bij de vastlegging van de edele Koran. Er werden zeer veel verkeerde gedachtes, mythes en bijgelovigheden toegevoegd aan de werkelijke informatie. In de Arabische **Risāla al-samsāmiyya** en de Turkse **Idāh al-marām**, de gedrukte boeken van professor Hāji ‘Abdullāh Abdi Bey uit Bitola (in huidige Macedonië) die in 1303 n.h. [1885 n.Chr.] is overleden, is uitgebreide informatie over evangeliën te vinden. Immers, ook het be-

staan van evangeliën die zeer nauw lijken op het ware Evangelie is vandaag bekend.

De meest belangrijke van deze is het Evangelie van BARNABAS. Barnabas was een jood die in Cyprus werd geboren wiens werkelijke naam JOSEPH was. Hij was een van de vooraanstaanden die geloofden in 'Īsā (vrede zij met hem) en bezat een belangrijke positie onder de apostelen. De bijnaam BARNABAS die hem werd gegeven, betekent 'raadgever, iemand die aanmoedigt tot het goede'. De christelijke wereld kent Barnabas als een grote heilige die samen met Paulus (Saint Paul) het christendom ging verspreiden; jaarlijks wordt er op 11 juni een feestdag voor hem gehouden. Barnabas had de zaken die hij van 'Īsā (vrede zij met hem) had gehoord en geleerd zonder een enkele wijziging aan te brengen, vastgelegd. Dit Evangelie ging in de eerste driehonderd jaar van het christendom, samen met de andere evangeliën, van hand tot hand rond en werd gelezen. Toen het Concilie van **Nicea** (het hedendaagse Iznik, Turkije) in het jaar 325 n.Chr. had besloten dat alle evangeliën in het Hebreeuws vernietigd moesten worden, werd ook het Evangelie van Barnabas vernietigd. Er werd namelijk een gebod vervaardigd waarbij degenen die buiten de vier Evangeliën een evangelie zouden lezen of in bezit zouden hebben, vermoord zouden worden. De andere evangeliën waren naar het Latijn vertaald, maar het Evangelie van Barnabas was plotseling verdwenen. Enkel een afschrift dat was overgebleven van het Evangelie van Barnabas dat paus Damasus in het jaar 383 n.Chr. toevalligerwijs in handen had gekregen, had hij bewaard in de pauselijke bibliotheek. Het Evangelie van Barnabas dat daar bleef tot in het jaar 993 n.h. [1585 n.Chr.] werd door Fra Marino (Fra betekent in het Italiaans 'broeder' en 'priester'), de vriend van paus Sixtus, in de bibliotheek gevonden en hij toonde er veel belangstelling voor. Immers, circa in het jaar 160 n.Chr., werd door de bekende christelijke geestelijke IRENEÛS (130-200 n.Chr.) naar voren gebracht dat "er maar één God bestaat en dat Jezus niet de zoon is van God" waarna hij zei dat "Paulus de verkeerde geloofsovertuiging van het aanbidden van de Drie-eenheid (Triniteit), ofwel drie Goden, aan de geloofsleerstellingen van de christenen wilde toevoegen, doordat hij was beïnvloed door de gewoonte van de Romeinen waarin vele goden werden aanbeden." Hij toonde het Evangelie van Barnabas als bewijs – dat de eenheid van Allah de Verhevene vermeldt – voor zijn bekritisering van Paulus. Fra Marino die hiervan afwist, had het Evangelie van Barnabas met grote aandacht gelezen en het circa tussen de jaren 992-998 n.h. [1585-

1590 n.Chr.] naar het Italiaans vertaald. Nadat dit Italiaanse manuscript vele bezitters had gekend, kwam het in handen van CRAMER, een van de raadgevers van de koning van Pruisen. Cramer had dit waardevolle manuscript in het jaar 1120 n.h. [1713 n.Chr.] aan prins Eugenius van Savoye (1073-1149 n.h. [1663-1736 n.Chr.]) geschonken, die grote bekendheid had verworven in Europa doordat hij de Turken in Senta had overwonnen en Hongarije en het kasteel van Belgrado had terugveroverd. Nadat prins Eugenius was overleden, werd het Evangelie van Barnabas samen met zijn privé bibliotheek overgebracht naar de Koninklijke Bibliotheek (Hofbibliothek) in Wenen in 1151 n.h. [1738 n.Chr.].

De heer en mevrouw RAGG, de twee Britten die als eerste de Italiaanse vertaling van het Evangelie van Barnabas in deze bibliotheek hadden gevonden, vertaalden dit naar het Engels. Deze Engelse vertaling werd in het jaar 1325 n.h. [1907 n.Chr.] in Oxford gedrukt. Echter, ook deze vertaling was op mysterieuze wijze verdwenen. Slechts één exemplaar van deze vertaling is te vinden in het British Museum en één in de Library of Congress in Washington (Amerika). De Pakistaanse koran-vereniging ‘**Qoran Council**’ was er met veel moeite in geslaagd om het Engelse exemplaar nogmaals te drukken in het jaar 1393 n.h. [1973 n.Chr.]. De onderstaande fragmenten zijn overgenomen uit dit boek.

Uit het 70e hoofdstuk van het Evangelie van Barnabas: “Jezus werd zeer boos op Petrus die tegen hem zei: ‘Jij bent de zoon van God.’ Hij berispte hem. Hij zei tegen hem: ‘Eruit! Gaat weg van mij! Jij bent de satan en wilt mij kwaad aandoen.’ Daarna keerde hij zich tot zijn apostelen en zei: ‘Wee u (schande over hen) die dit over mij beweren! Want God heeft mij het bevel gegeven om hen te vervloeken.’”

In het 71^e hoofdstuk staat: “Ik kan niemand zijn zonde vergeven. Enkel God vergeeft de zonden.”

In het 72^e hoofdstuk staat: “‘Ik ben op deze wereld gekomen om het pad voor te bereiden van de Gezant van God die het heil naar de wereld zal brengen. Maar let u op! Laat u absoluut niet misleiden totdat hij komt. Want, er zullen vele valse profeten verschijnen die mijn woorden zullen verdraaien en mijn Evangelie zullen vervalsen.’ Op de vraag van Andreas: ‘Vertel ons wat aanwijzingen over deze Gezant over wie u vertelt dat die zal komen, zodat we hem kunnen kennen’, zei hij: ‘Deze Gezant zal niet in uw tijd komen. Enkele jaren na u, in een tijd waarin mijn Evangelie vervalst zal zijn en van de ware gelovigen er hooguit dertig mensen

over zullen zijn, zal hij komen. Juist op dat moment zal God uit medelijden met de mensen Zijn Gezant zenden. Boven zijn hoofd zal zich te allen tijde een witte wolk bevinden. Hij zal zeer machtig zijn, afgodsbeelden vernietigen en degenen die afgoden aanbidden straffen. Door hem zullen de mensen God kennen, Hem verheerlijken en ik zal op een ware wijze gekend worden. Hij zal wraak nemen van degenen die zeggen dat ik iets anders ben dan een mens.”

In het 96^e hoofdstuk staat: “God, in Wiens aanwezigheid mijn ziel is, is levend. Hoewel God aan onze vader Abraham (Ibrāhīm) heeft beloofd dat Hij alle mensen uit zijn nageslacht zal begunstigen, ben ik niet die Messias [Gezant]. Wanneer God mij van de wereld neemt, zal de satan iedereen doen geloven dat ik God of de zoon van God ben. Hij zal deze vervloekte opruiing opnieuw tot leven wekken. Mijn woorden en geloofsleer zullen zo dermate vervalst worden, dat er al dan niet hooguit dertig gelovigen zullen overblijven. Hierop zal God uit barmhartigheid met de mensen Zijn Gezant zenden, omwille van wie Hij alles heeft geschapen. Deze Gezant zal uit het zuiden komen. Hij zal een grote macht bezitten. Hij zal de afgodsbeelden vernietigen, degenen die afgoden aanbidden opheffen en een eind maken aan de heerschappij van de satan over de mensen. Met hem zal het heil van God de gelovige mensen bereiken en degenen die in zijn woorden geloven, zullen de verschillende gunsten van God verkrijgen.”

In het 97^e hoofdstuk staat: “Op de vraag van de priester: ‘Wat is de naam van de Messias over wie u het hebt en wat zijn de tekenen van zijn komst?’ zei Jezus: ‘De naam van de Messias (Gezant) is van een schoonheid die zeer bewonderingwaardig is. Toen God zijn ziel schiep, heeft Hij hem deze naam gegeven en heeft hem in hemelse pracht geplaatst en zei: ‘Wacht, o Ahmad! Omwille van u heb Ik het Paradijs, de wereld en zeer veel schepsels geschapen. Deze schenk Ik u. Degene die waarde hecht aan u, zal waarde hebben bij Mij. Degene die u vervloekt, zal door Mij vervloekt worden. Ik zal u als Mijn reddende Gezant naar de wereld zenden. Uw woord zal puur waarheid zijn. De aarde en hemelen kunnen verdwijnen, maar uw pad zal voor altijd eeuwig zijn.’ ‘Zijn gezegende naam is Ahmad.’ Hierop verhieven de mensen om Jezus heen hun stem en schreeuwden: ‘O Ahmad! Kom snel ter redding van de wereld!’”

In het 128^e hoofdstuk staat: “Mijn broeders! Ik ben een mens die is geschapen uit aarde (stof en klei). Net als u loop ik op aarde. Weet uw zonden en toon berouw! Broeders! De satan zal u mislei-

den met de hulp van de Romeinse soldaten, door tegen u te zeggen dat ik God ben. Geloof hen niet door te zien dat zij onder de vloek van God zullen komen, doordat zij valse en bedriegelijke goden aanbidden.”

In het 136^e hoofdstuk wordt, nadat er informatie is gegeven over de Hel, verteld hoe Muhammad (vrede zij met hem) zijn eigen gemeenschap van de Hel zal bevrijden.

In het 163^e hoofdstuk staat: “Op de vraag van de apostelen: ‘Wie zal die persoon zijn over wie u zegt dat die zal komen?’ zei Jezus met al de vreugde in zijn hart: ‘Zijn naam is Ahmad. Wanneer hij komt, zullen er vruchtenbomen groeien op aarde, zelfs wanneer het voor een lange tijd niet heeft geregend. Door de genade van God die hij brengt, zullen de mensen in zijn tijd de mogelijkheid vinden om goede daden te verrichten. De genade van God zal net zoals regen over de mensen neerkomen.’”

Over de laatste dagen van ‘Īsā (vrede zij met hem) geeft het Evangelie van Barnabas de volgende informatie: [Hoofdstuk 215-222] “Toen de Romeinse soldaten het huis binnenkwamen om Jezus op te pakken, hadden de vier grote engelen Gabriël (Jabrāil), Rafaël (Isrāfil), Michaël (Mikāil) en Uriël (Azrāil) hem omarmt en hem vanuit het venster ten hemel opgeheven op bevel van God. De Romeinse soldaten zeiden tegen **Judas** (Yahūdā), die hen had geleid: ‘Jij bent Jezus!’ en pakten hem op. Ondanks al zijn ontkenning, geschreeuw en gesmeek, hadden ze hem al slepend naar het opgestelde kruis gebracht en gekruisigd. Daarna verscheen Jezus aan zijn moeder Maria (Maryam) en zijn apostelen. Tegen Maria zei hij: ‘Moeder, zoals u ziet ben ik niet gekruisigd. In mijn plaats is de verraderlijke Judas aan het kruis gehangen en is gestorven. Pas op voor de satan! Immers hij zal er alles aan doen om de wereld met verkeerde kennis te misleiden. Ik stel jullie getuige voor hetgeen jullie gezien en gehoord hebben.’ Vervolgens bad hij tot God voor de bescherming van de gelovigen en voor het tot berouw komen van de zondaren. Hij keerde zich tot zijn discipelen en zei: ‘Moge de gunst en genade van God met u zijn.’ Hierna hadden de vier grote engelen hem weer ten hemel opgeheven voor de ogen van zijn discipelen en zijn moeder.”

Zoals te zien is, had het Evangelie van Barnabas de komst van de Laatste Profeet Muhammad (vrede zij met hem) 600 of 1000 jaar van tevoren bekendgemaakt. Het vertelt over de eenheid van Allah de Verhevene en verloochent de Drie-eenheid.

In Europese encyclopedieën is de volgende informatie over het

Evangelie van Barnabas te vinden: “Het manuscript dat het Evangelie van Barnabas wordt genoemd, is een verzonnen boek dat in de 15^e eeuw werd geschreven door een Italiaan die de islam had aanvaard.”

Deze verklaring is volledig verkeerd. Het Evangelie van Barnabas werd al in de 3^e eeuw n.Chr., dus 300 [werkelijk 700] jaar voor de komst van Muhammad (vrede zij met hem), uit omloop genomen door excommunicatie. Blijkbaar stonden er ook in die tijd verhandelingen in die de EENHEID van Allah de Verhevene en de komst van een andere profeet na ‘Īsā (vrede zij met hem) vermeldden, die de fanatieke christenen niet aanstonden. Om deze reden is het niet mogelijk dat het werd geschreven door een persoon van wie het onmogelijk is dat hij al moslim was vóór het begin van de islam. Wat Fra Marino betreft, die het naar het Italiaans had vertaald, hij was een katholieke priester over wie we geen enkel bewijs in handen hebben omtrent zijn aanvaarding van de islam. Er is geen reden waarom hij de vertaling vervalst zou hebben. Men moet niet vergeten dat een lange tijd geleden, tussen de jaren 300 en 325 n.Chr., vele belangrijke christelijke geestelijken niet hadden aanvaard dat ‘Īsā (vrede zij met hem) de zoon is van Allah en het Evangelie van Barnabas hadden voorgelegd om aan te tonen dat hij een mens is net zoals wij. De meest belangrijke onder hen was Lucianus, de bisschop van Antiochië (het huidige Antakya, Turkije). Degene die echter nog bekender was dan hem, was zijn discipel ARIUS (270-336 n.Chr.). Arius werd geëxcommuniceerd door ALEXANDER, de bisschop van Alexandrië en later de patriarch van Constantinopel (huidig Istanbul). Hierop ging Arius naar zijn vriend Eusebius, de bisschop van Nicomedia (huidig Izmit, Turkije). Arius had zo veel aanhangers om zich heen verzameld dat zelfs Constantijn, de keizer van Byzantium, en zijn zusje toetraden tot het arianisme dat hij had opgericht. Hierna had HONORIUS, die een paus was in de tijd van Muhammad (vrede zij met hem), naar voren gebracht dat ‘Īsā (vrede zij met hem) enkel een mens was en het geloof in drie goden verkeerd was. [Paus Honorius, die in 630 n.Chr. was gestorven, werd 48 jaar na zijn dood officieel geëxcommuniceerd (**geanathemiseerd**) door het Concilie dat werd gehouden in Constantinopel in het jaar 57 n.h. (678 n.Chr.)] L.F.M. SOZZINI, die werd beïnvloed door CAMILLO, een Siciliaanse priester, deed in het jaar 954 n.h. [1547 n.Chr.] een beroep op de Fransman Johannes CALVIJN (915-971 n.h. [1509-1564 n.Chr.]), een van de grootste geestelijken van de christenen en de oprichter van het calvinisme, en zei uitdagend: “Ik ge-

loof niet in de Drie-eenheid, ‘een drievoudige God’.” Hij maakte duidelijk dat hij het arianisme had verkozen en verwierp de belangrijke christelijke geloofsovertuiging over “de erfzonde van Adam en dat Jezus op aarde is gekomen voor de kwijtschelding hiervan.” F.P. SOZZINI, een neef van deze persoon, publiceerde in 969 n.h. [1562 n.Chr.] een boek waarmee hij de goddelijkheid van ‘Īsā (vrede zij met hem) strikt had afgewezen. In 985 n.h. [1577 n.Chr.] ging SOZZINI naar de stad Klausenburg in Transsylvanië omdat SIGISMUND, de leider van dat land, de triniteitsleer (de doctrine van de Drie-eenheid, ofwel Triniteit) had verworpen. Ook hier was bisschop Francis David (916-987 n.h. [1510-1579 n.Chr.]) volledig tegen de triniteitsleer en had een stroming opgericht waarin de Drie-eenheid werd verworpen. Deze stroming werd in de stad Raków in Polen opgericht en de aanhangers ervan werden **socinianen** genoemd. Zij geloofden allemaal in het arianisme. Ons doel waarom we al deze historische informatie in dit kleine boek hebben opgenomen, is om de lezers van ons boek duidelijk te maken dat vele verstandige christelijke geestelijken niet geloofden in de evangeliën die ze in handen hadden en dat ze het Evangelie van BARNABAS als het correcte Evangelie hadden aanvaard. De pausen en hun cohorten die deze opstand zagen, deden alles wat ze konden om het Evangelie van Barnabas uit de weg te ruimen.

In de Evangeliën en ook in het Oude Testament die de christenen vandaag in handen hebben, staat – ondanks alle vervalsing – geschreven dat er na ‘Īsā (vrede zij met hem) een Profeet (vrede en zegeningen zij met hem) zal komen. In het 12^e en 13^e vers uit het 16^e hoofdstuk van het Evangelie van Johannes wordt het volgende gezegd: “Nog veel heb ik tegen u te zeggen, maar u kunt het nu niet dragen. Maar wanneer die komt, de Geest van de waarheid, zal hij u de weg wijzen in heel de waarheden.” Deze tekst uit het Evangelie van Johannes staat op pagina 885 van de Turkse vertaling van de Hebreeuwse **Heilige Schrift**, die in het jaar 1303 n.h. [1886 n.Chr.] is gedrukt door de drukkerij Boyaciyān Agob in Istanbul door Britse en Amerikaanse bedrijven die de Bijbel publiceren, op deze manier geschreven: “Mijn vertrek is gunstig voor u. Immers, zolang ik niet vertrek, zal de Trooster niet komen. Wanneer hij komt, zal hij de wereld leiden en rechtzetten op de gebieden van zonde, vrede en orde. Nog veel heb ik tegen u te zeggen. Maar u kunt het nu niet verdragen. Maar wanneer die Geest der waarheid komt, zal hij u tot alle waarheden leiden. Hij zal immers niet uit zichzelf spreken, maar al wat hij hoort zal hij spreken

en de dingen die zullen plaatsvinden aan u bekendmaken. Hij zal mij honoreren, aangezien hij het van mij zal nemen en het aan u zal mededelen.” Het woord ‘hij’ dat hier voorkomt, wordt in bijbelvertalingen en -exegeses aangegeven als ‘Geest’ of ‘Heilige Geest’. Echter, in het Latijnse origineel staat het geschreven als ‘PARACLET’; dit woord betekent ‘trooster’. Dit betekent dat de priesters ondanks al hun inspanningen, de uitdrukking “na mij zal er een Trooster komen” niet uit de Bijbel hebben kunnen verwijderen. Daarnaast wordt in het 8^e en de navolgende verzen van het 13^e hoofdstuk van ‘De eerste brief aan de Korintiërs’, een van de brieven die door PAULUS waren geschreven en die door de christenen worden aanvaard als een onderdeel van de Heilige Schrift, het volgende gezegd: “De liefde vergaat nooit. Wat dan profetieën betreft, zij zullen tenietgedaan worden, wat talen betreft, zij zullen ophouden [zoals het Latijn en Oudgrieks], wat kennis betreft, zij zal tenietgedaan worden [zoals de kennis van de Middeleeuwen]. Want wij kennen ten dele en wij profeteren ten dele, maar wanneer het Volmaakte zal gekomen zijn, zal wat ten dele is, tenietgedaan worden.” Deze tekst is ook op pagina 944 van de Turkse versie van de **Kitāb al-Muqaddas** (Heilige Schrift) te vinden. Om deze reden zijn de christenen verplicht te geloven dat in de Bijbel, die zij vandaag in handen hebben en als correct aanvaarden, er ook fragmenten bestaan die de komst van een laatste Profeet (vrede en zegeningen zij met hem) vermelden.

Het Evangelie van Barnabas is in verschillende talen beschikbaar op het internet.

De Bijbel was oorspronkelijk in het Hebreeuws geschreven. In de Middeleeuwen werd het onder de naam ‘ITALA’ naar het Latijn vertaald. Toen de religie van ‘Īsā (vrede zij met hem) zich begon te verspreiden, verzetten afgodendienaren en joden zich daartegen. De aanhangers van ‘Īsā (vrede zij met hem) waren genoodzaakt om hun religie in het geheim voort te zetten. Ze verrichtten aanbidding in gebedshuizen die ze ondergronds, in rotsholten en in verborgen gebieden hadden opgericht. Ondanks al hun martelingen en kwellingen, konden de joden de verspreiding van het christendom niet voorkomen. **Saulus**, een van de vooraanstaanden onder de joden en een van de grootste vijanden van de christenen, had de leugen verzonnen waarin hij beweerde dat hij het christendom had aanvaard en dat ‘Īsā (vrede zij met hem) hem als discipel had aangewezen om niet-joodse volkeren tot het christendom uit te nodigen. [Heilige Schrift, Handelingen der Apostelen, hoofdstuk 9.] Hij veranderde zijn naam in Paulus. Door zich voor te

doen als een zeer goede christen, heeft hij de religie van ‘Īsā (vrede zij met hem) vervalst. Hij verdraaide het monotheïsme (leer van tawhīd, oftewel de eenheid van Allah) tot het trinitarisme (leer van de Drie-eenheid) en het jesusdom tot het christendom. Hij vervalste het Evangelie en zei: “Jezus is de zoon van God”. Het drinken van alcohol en het eten van varkensvlees stond hij de christenen toe. Hij veranderde hun gebedsrichting (qibla) richting het oosten, waar de zon op komt. Hij voegde vele valsheden toe aan de religie die ‘Īsā (vrede zij met hem) had verkondigd die daartoe niet behoorden. Zijn verdorven ideeën begonnen zich te verspreiden onder de aanhangers van ‘Īsā (vrede zij met hem). Ze verdeelden zich in groeperingen. Ze raakten verwijderd van het juiste pad van ‘Īsā (vrede zij met hem) en verzonnen allerlei mythes. Ze maakten verzonnen afbeeldingen en standbeelden van ‘Īsā (vrede zij met hem). Ze aanvaardden het kruisteken en beschouwden dit als een symbool. Ze begonnen standbeelden en het kruis te aanbidden. Met andere woorden, ze keerden weer terug naar afgoderij. Ze beschouwden ‘Īsā (vrede zij met hem) als de zoon van Allah. ‘Īsā (vrede zij met hem) had daarentegen absoluut niet zoiets tegen hen gezegd en had enkel gesproken over de Heilige Geest (Rūh al-Quds), oftewel de macht die Allah de Verhevene aan hem had toegekend. De christenen die zowel in Allah, in ‘Īsā, die ze als Zijn zoon aanvaardden, alsook nog in de Heilige Geest moesten geloven, raakten verwijderd van het geloof “dat ALLAH DE VERHEVENE enig en de onveranderlijke Schepper is” – de basis van alle ware religies – en kwamen in de lachwekkende positie terecht waarbij drie goden tegelijkertijd worden aanbeden. (Dit wordt ‘Drie-eenheid’ of ‘Triniteit’ genoemd).

Toen het christendom mettertijd de officiële religie van grote staten werd, begon er in de Middeleeuwen een vreselijke tijd van onderdrukking. De beginselen van menselijkheid, barmhartigheid en mededogen die ‘Īsā (vrede zij met hem) had verkondigd, werden totaal vergeten. In plaats hiervan hadden de christenen zich fanatisme, wrok, haat, vijandigheid en wreedheid toegeëigend. In naam van het christendom pleegden ze onvoorstelbare wreedheden. Ze hadden getracht alle werken te vernietigen van de oud-Griekse en Romeinse beschavingen. Ze hadden zich verzet tegen de kennis en de natuurwetenschappen. Iemand zoals Galileo **Galilei**^[1], die door het lezen uit de boeken van islamgeleerden had verkondigd dat de aarde om zijn eigen as draait, beschuldigden ze

[1] Galilei stierf in 1051 n.h. [1642 n.Chr.].

van ongelooft en dreigden hem te vermoorden als hij zijn woorden niet zou terugnemen. **Jeanne d'Arc** (Joan of Arc), die streed voor haar land, werd al levend verbrand doordat ze werd beschuldigd van hekserij. Dat Michel Servé, een Spaanse dokter en theoloog, een boek had geschreven om mede te delen dat 'Īsā (vrede zij met hem) een profeet en dienaar is en ter verwerping van de Drie-eenheid en goddelijkheid van 'Īsā (vrede zij met hem), en dat hij in 960 n.h. [1553 n.Chr.] in Genève levend werd verbrand met aansporing van Calvijn, een van de oprichters van het protestantisme, staat geschreven in **Qāmūs al-a'lām** en **Larousse**. Door de huiveringwekkende **inquisitie** rechtbanken op te richten, hadden ze honderdduizenden mensen onterecht, en heel vaak puur om hun rijkdommen in handen te krijgen, als 'ongelovige' uitgeroepen en hen vermoord door het uitvoeren van allerlei martelingen. De macht om **zonden te vergeven** dat enkel eigen is aan Allah de Verhevene, schreven ze toe aan de priesters. Zij vergaven zonden in ruil voor verschillende voordelen. Ze verkochten zelfs gebieden van het Paradijs. De pausen, hun hoogste religieuze leiders, domineerden vrijwel de gehele wereld. Door verschillende schijnredenen hadden ze zelfs koningen **geëxcommuniceerd**, oftewel uitgeroepen tot ongelovige, en dwongen hen tot aan hun voeten te komen om vergiffenis te vragen. De Duitse koning Hendrik IV (**Henry**)^[1] die in het jaar 469 n.h. [1077 n.Chr.] naar Canossa kwam om paus Gregorius te vragen zijn excommunicatie op te heffen, had midden in de winter dagenlang op blote voeten voor het paleis van de paus gewacht. Onder de pausen kwamen er zeer verschrikkelijke misdadigers voor. **Borgia**, die een van hen was, had zijn vijanden en de geestelijken die tot hen behoorden met allerlei vergif vermoord en hun bezittingen toegeëigend. Hij had iedere soort schande begaan. Hij leefde samen met zijn zusje als echtgenoot en vrouw. Maar toch werd hij beschouwd als een heilige en onfeilbare paus. Er werden onlogische regels aan het christendom toegevoegd, zoals dat priesters niet mogen trouwen, dat personen die getrouwd zijn absoluut niet mogen scheiden en de noodzaak van de biecht (boetesacrament). Het leven op de wereld werd nagenoeg als zonde beschouwd.

De islam die opkwam in de 7^e eeuw n.Chr., straalde als een licht (nūr) in deze duisternis. Zoals we hierbeneden zullen zien wanneer de islam wordt besproken, is deze volledig op de meest perfecte, meest logische en meest humane principes gebaseerde

[1] Hendrik IV stierf in 498 n.h. [1106 n.Chr.].

verheven religie onmiddellijk en gemakkelijk verspreid, zowel ten aanzien van de afgoderij alsook ten aanzien van het christendom waarvan de essentie is vervalst. Alle verstandigen omarmden deze nieuwe religie met beide armen. De moslims die met diep respect waren verbonden aan kennis, natuurwetenschappen en prachtige ethiek, werkten hard door de geboden van Allah de Verhevene en de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) na te leven. In alle takken van de wetenschap deden ze vele nieuwe ontdekkingen en leidden ze vele genieën op. De woorden ‘chemie (kimyā)’ en ‘algebra (jabr)’ die vandaag worden gebruikt, zijn overgenomen uit het Arabisch. Dit en nog vele andere voorbeelden tonen duidelijk de diensten die de moslims aan de wetenschap hebben geleverd. Moslims hadden in een korte tijd grote kenniscentra en madrassa’s (scholen) opgericht. Over de hele wereld verspreidden ze kennis, natuurwetenschappen, eerlijkheid, reinheid, prachtige ethiek en beschaving. Ze brachten de werken van Griekse filosofen aan het licht en vertaalden deze naar het Arabisch; ze toonden hun verdorvenheden aan. Hirschfeld, een van de wereldberoemde filosofen, zei: “Geen enkel volk is zo snel beschaafd kunnen worden als de Arabieren, die beschaafd werden door aanvaarding van de islam.” Terwijl in de Middeleeuwen de christelijke wereld zich in een zeer duistere kerker bevond en de priesters het leven op de wereld de mensen zuur maakten, leefden de moslims en de andere mensen die leefden onder hun heerschappij in comfort, ontspanning en vrede. De christenen vielen de moslims aan om de rijkdommen in de islamitische landen te pakken te krijgen en om hun bezittingen en geld toe te eigenen. Onder het mom van het in handen krijgen van Jeruzalem, dat door hen als heilig werd beschouwd en dat in handen was van de moslims, hadden ze kruistochten gehouden (489-668 n.h. [1096-1270 n.Chr.]).

Tijdens hun kruistochten hadden ze ten onrechte het bloed van veel moslims vergoten. Wanneer ze Jeruzalem binnenvielen, was – zoals zijzelf ook toegeven – het bloed van de moslims die in moskeeën waren vermoord tot aan de buik van hun paarden gestegen. Salāhuddīn al-Ayyūbī^[1] daarentegen, die later Jeruzalem weer van de christenen had terugveroverd, vertoonde grote grootmoedigheid tegenover hen en liet de Engelse koning Richard I Leeuwenhart (**Richard, Coeur de Lion**) die hij had gevangengenomen, weer vrij. Sommige fanatieke, woedende christenen hadden zelfs de tochten die later tegen het Ottomaanse Rijk werden gevoerd, be-

[1] Salāhuddīn al-Ayyūbī overleed in 585 n.h. [1189 n.Chr.] te Damascus.

schouwd als de kruistochten die tegen moslims werden gevoerd. Een Franse historicus was zo onbeschaamd om de Balkanoorlog in 1330-31 n.h. [1912-13 n.Chr.] als ‘de grootste kruistocht’ te beschrijven. Toen het islamitische rijk ANDALUSIË in 897 n.h. [1492 n.Chr.] door de Spanjaarden werd binnengevallen, hadden de Spanjaarden alle moslims daar óf door het zwaard gehaald óf gedwongen om te bekeren tot het christendom. Dezelfde wreedheid hadden ze ook toegepast op de Inca’s, het toenmalige inheemse volk van Amerika. De Spanjaarden hadden dit onfortuinlijke, beleefde volk uitgeroeid.

De verschrikkelijke belastingen en leugens die christenen over de islam en zijn verheven Profeet vervaardigden, worden ook nu met al hun verachtelijkheid voortgezet. Tijdens de verschillende debatten die de Indiase Rahmatullāh Efendi (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) met Britse protestantse priesters voerde in 1270 n.h. [1854 n.Chr.] in Delhi en later in Istanbul, bracht hij hen allen in een toestand waarin ze geen antwoord konden geven en de priesters op de vlucht sloegen. Deze grote overwinning, die deze islamgeleerde tegen de christenen had verkregen, en de antwoorden die hij hen had gegeven, schreef hijzelf in Istanbul. Dit boek werd onder de naam **Izhār al-haqq** in het Arabisch in twee volumes gedrukt in het jaar 1280 n.h. [1864 n.Chr.]; het is recent weer in Egypte gedrukt. De Turkse vertaling van het 1^e volume werd onder dezelfde naam in Istanbul gedrukt en de Turkse vertaling van het 2^e volume werd onder de naam **Ibrāz al-haqq** in 1293 n.h. [1877 n.Chr.] in Bosnië gedrukt. Het werd ook gedrukt in de talen Engels, Frans, Gujarati, Urdu en Perzisch. Van de waardevolle islamitische boeken die met bewijzen antwoord geven op de leugens en belastingen in de vervalste **Tawrāt** (Thora) en **Injīl** (Evangelie), is het Arabische boek **Tuhfat al-arīb** van ‘Abdullāh al-Tarjumān, het Perzische boek **Mizān al-mawāzīn** dat Najaf ‘Alī in 1288 n.h. [1871 n.Chr.] in Istanbul had geschreven, het boek **al-Radd al-jamil** van Imām al-Ghazālī (moge Allah hem genadig zijn) en het boek **al-Sirāt al-mustaqīm** van Ibrāhīm Fasīh Haydarī^[1] door de uitgeverij Hakīkat Kitābevi offset gedrukt.

Het is een zonneklare feit dat Muhammad (vrede zij met hem) zowel voordat zijn profetschap aan hem werd bekendgemaakt als erna, nooit heeft gelogen en dat hij hierdoor – zelfs onder zijn vijanden – bekend werd met de naam **Muhammad al-Amīn** (Muhammad de Betrouwbare). De buitensporigheden van vijanden van de

[1] Ibrāhīm Haydarī overleed in 1299 n.h. [1881 n.Chr.].

islam hadden hun ogen verblind en hun harten zo verduisterd, dat ze zo in niveau waren gezakt om dit evidente feit te verbergen van de mensen. Om de jongeren op te voeden tot vijanden van de islam, poogden ze met verachtelijke leugens en belastingen de islam te bevleken omdat ze geen enkel gebrek konden vinden in de islam en bij onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem). Ten aanzien van een verheven Profeet, die het toe-eigenen van goede eigenschappen en het vermijden van slechte eigenschappen heeft bevolen, die het martelen en schaden van mensen, overledenen en dieren op welke manier dan ook streng heeft verboden en die de rechten van de mens strikt heeft benadrukt, zijn zulke verachtelijke belastingen een beschamende en afschuwelijke schandevlek voor de mensheid en de volkeren van de vrije wereld.

Ook onder de christenen verschenen er mensen die in opstand kwamen tegen de onderdrukkingen van de priesters en tegen hun doctrines die ver uit de buurt waren van verstand en logica. In 923 n.h. [1517 n.Chr.] kwam een priester genaamd Luther in opstand tegen de paus. Hij vertaalde de Bijbel naar het Duits en verwijderde zaken uit het christendom die zich oorspronkelijk niet bevonden in de Bijbel, zoals “het niet mogen trouwen van priesters”, “het niet mogen scheiden van degenen die getrouwd zijn”, “de biecht (boetesacrament)” en “het aanbidden van het kruis”. Zo richtte hij in 931 n.h. [1524 n.Chr.] een nieuwe christelijke stroming op die het **protestantisme** wordt genoemd. Maar de triniteitsleer, dus het principe van ‘Vader, Zoon en Heilige Geest’, nam hij precies over.

In 940 n.h. [1534 n.Chr.] kwam ook de Britse koning Hendrik VIII in opstand tegen de paus en werd met zijn aanmoediging en dwang de Anglicaanse (Anglo-Amerikaanse) kerk opgericht. De bekende Franse schrijver Voltaire (1105-1192 n.h. [1694-1778 n.Chr.]) bracht in zijn werk ‘Candide’, dat hij in 1172 n.h. [1759 n.Chr.] had geschreven, de priesters en hun geloofsovertuigingen – die zij verkeerd verkondigden en die vijandigheid tegen de wetenschap deden opwekken – ter sprake, alsook hun vele verschillende oplichtingen en maakte hen belachelijk. De schrijvers die hierna dit soort werken hadden geschreven, hadden een grote rol gespeeld in de totstandkoming van de Franse Revolutie in 1203 n.h. [1789 n.Chr.]. Na deze Revolutie hadden de priesters geen aanzien meer. Jammer genoeg weken christenen af naar ongelooft in plaats van dat ze de islam aanvaardden, omdat de Britten – de grote vijanden van de islam – de islam op een slechte wijze bekendmaakten

door de wahhabiet (wahhābī) genaamde afgedwaalde personen onder de moslims te brengen. Ook de Russische Revolutie in 1335 n.h. [1917 n.Chr.] door de bolsjewieken, poogde religie te vernietigen. Echter, nadat na verloop van tijd het effect van de Revolutie verzwakte, begonnen de mensen weer een grote macht voor zichzelf te zoeken om te aanbidden. In het werk **In de eerste cirkel** van de bekende Russische schrijver Solzjenitsyn, die de Nobelprijs voor de Literatuur had gewonnen, staat het volgende geschreven: “Zelfs Stalin^[1], die de leider was van de communisten tijdens de Tweede Wereldoorlog, geloofde in God en al knielend op de grond vroeg hij Hem om hulp.”

Ondanks dat het christendom vandaag tamelijk gezuiverd is en de priesters niet meer in grote aantallen zijn zoals voorheen, zijn de christenen niet verlost uit het duister. Tegenwoordig zijn er nog maar weinig christenen die geloven in de Drie-eenheid.

Wanneer we een encyclopedie die in een westerse taal is geschreven raadplegen, bijvoorbeeld het artikel ‘JESUS’ uit de bekende BROCKHAUS encyclopedie van de Duitsers, dan zien we het volgende geschreven: “Jezus heeft veelvuldig over zichzelf verteld waarbij hij zei: ‘Ik ben de Mensenzoon’,” wat aantoont dat een opgeleide christen Jezus niet meer aanvaardt als de zoon van God. Degenen onder zulke personen die de mogelijkheid krijgen om de islam te bestuderen, raken bevrijd uit dwaling en bereiken de ware religie van Allah de Verhevene, en verkrijgen zo Zijn grote gunsten. Degenen die daarentegen niet de mogelijkheid krijgen om de islam te bestuderen, worden volledig ongelovig en atheïtisch en treden in dwaling. Het feit dat er nu geen grote geleerden meer worden opgeleid onder de moslims, speelt hierin ook een grote rol. Religieuze geleerden die tegenwoordig worden opgeleid, kunnen onder invloed van afgedwaalde groeperingen niet in hun prachtige religie vorderen en leren zo de islam niet op een waardige manier kennen. De religie die de mens dichter bij Allah de Verhevene brengt en ervoor zorgt dat hij op de wereld in comfort en vrede leeft en in het hiernamaals Zijn vergiffenis verkrijgt, is ongetwijfeld de islam.

3 – DE ISLAM: De islam is een religie die vrij is van alle bijgevoegdheden en legendes, die leugenaars afwijst, de mensen niet als zondaar maar juist als dienaar van Allah de Verhevene beschouwt, hen de mogelijkheid biedt om tijdens hun leven te werken en goed te leven, en die reinheid van het lichaam en de ziel beveelt. De ba-

[1] Stalin, de tiran van Rusland, stierf in 1371 n.h. [1952 n.Chr.].

sis van de islam is het geloof in Allah de Verhevene die ENIG is en het geloof in Zijn Profeet Muhammad (vrede zij met hem), die een mens is net zoals wij en de geliefde dienaar van Allah de Verhevene. In de islam is Muhammad (vrede en zegeningen zij met hem) een **ma'sūm** (zondeloos) en volmaakt mens. Allah de Verhevene heeft hem gekozen om Zijn geboden aan de mensen te verkondigen. De islam aanvaardt en bevestigt alle profeten (vrede en zegeningen zij met hen); het heeft hen allen lief en vereert hen. In feite staat in de oude religieuze boeken en in de ware Thora en het ware Evangelie de komst van een laatste Profeet (vrede en zegeningen zij met hem) geschreven. Muhammad (vrede zij met hem) is de allerlaatste Profeet en na hem zal er nooit meer een profeet komen.

Geloven dat Muhammad (vrede zij met hem) de Profeet is van Allah de Verhevene, betekent erin geloven dat alle geboden en verboden die staan vermeld in de edele Koran die hij heeft medegedeeld, de geboden en verboden van Allah de Verhevene zijn en ze allemaal aanvaardt en goedkeurt. Indien iemand op deze manier gelooft maar enkele hiervan niet naleeft, dan verliest hij niet zijn geloof (īmān). Hij treedt niet uit de islam. Indien hij echter niet bedroefd is wanneer hij zelfs één hiervan niet naleeft en trots is op de toestand waarin hij zich bevindt, dan zal hij niet geloofd hebben in de Profeet en verliest hij zijn geloof en wordt hij een ongelovige. Indien hij zich op een nederige wijze beschaamd voelt tegenover Allah de Verhevene en zijn hart bedroefd is wegens zijn ongepaste gedrag, dan wordt duidelijk dat hij een sterk geloof heeft.

Hieronder zullen de beginselen van de islam behandeld worden. In de islam bestaan er geen verschillende riten, hervormingen of allerlei herdenkingsdagen zoals in het christendom. De islam beveelt de mensen om eerlijk en eervol te leven en ook te genieten van het leven. De tijdsperiodes die het voor aanbidding (‘ibāda) heeft bevolen zijn kort. De essentie van aanbidding is zijn hart volledig verbinden aan Allah de Verhevene. Aanbidding wordt niet als een gewoonte verricht, maar wordt gedaan om in aanwezigheid van Allah de Verhevene te staan en om Hem met hart en ziel te danken en Hem te smeken. Een daad van aanbidding die voor riyā [uiterlijk vertoon, pronken] wordt uitgevoerd, wordt niet aanvaard door Allah de Verhevene. In soera al-Mā’ūn van de edele Koran wordt eveneens vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“O Mijn Gezant, heb je diegene gezien die de Dag der Opstanding ontkent, een wees kwetst en zijn rechten afperst, de armen niet voedt en an-**

deren niet aanspoort ter verrichting van goedheden voor de armen? Er is een hevige bestraffing voor degenen die hun gebeden met onachtzaamheid (ghafla) verrichten, die pronken (riyā) en die de armenbelasting [het recht van de armen] niet geven.”

Het boek van de islam is de EDELE KORAN. De edele Koran is door Allah de Verhevene naar Muhammad (vrede zij met hem) neergezonden en is door hem aan zijn Metgezellen verkondigd. Toen de edele Koran als boek werd samengesteld en verveelvoudigd, werd het met grote zorgvuldigheid beschermd en is het tot op de dag van vandaag voortgekomen zonder dat er een enkel woord of een enkele letter ervan is veranderd. Geen enkel geopenbaard boek is zo eloquent (balīgh) als de edele Koran. Ondanks dat er inmiddels veertien eeuwen zijn verstreken, behoudt het ook vandaag de dag zijn helderheid, bondigheid (ījāz), eloquentie (balāgha) en welsprekendheid (fasāha).

Goethe (1749-1832 n.Chr.), een van 's werelds beroemde letterkundigen, zei in zijn werk genaamd **West-Östlicher Divan** (West-oostelijke divan) het volgende over de edele Koran: “Er bevinden zich vele herhalingen in de Koran. Wanneer we hem lezen, wordt gedacht dat deze herhalingen ons zullen vervelen. Echter, al gauw trekt dit Boek ons naar zich toe. Het brengt ons tot bewondering en uiteindelijk tot groot respect en eerbied.”

Naast Goethe zijn er ook vele andere beroemde intellectuelen die bewondering hebben voor de edele Koran. Laten we nog enkele hiervan introduceren:

Prof. Edouard Monté zei: “Het boek dat de eenheid van God op de meest zuivere, meest verheven, meest heilige en geloofwaardige manier vertelt, in een taal die geen enkel ander religieusboek kan overtreffen, is de edele Koran.”

Dr. Maurice, die de edele Koran naar het Frans vertaalde, zei: “De edele Koran is de meest prachtige onder de religieuze boeken die aan de mensheid zijn geschonken.”

Gaston Karr zei: “In de Koran, de bron van de islam, bevinden zich alle grondslagen waarop de beschaving van de wereld steunt. Zozeer, dat we dienen te accepteren dat onze beschaving van vandaag is gegrond op de basisvoorschriften die de edele Koran vermeldt.”

De islam is gebaseerd op het principe van geestelijke en lichamelijke reinheid. Alle zichtbare en onzichtbare goedheden van de voorgaande religies heeft de islam in zich verzameld.

Er bestaan vijf fundamentele plichten die beslist uitgevoerd

moeten worden en die verplicht (fard) zijn voor degenen die tot de islam zijn toegetreden, dus de moslims: De eerste hiervan is het geloven in de enige Allah en in Zijn Profeet en dienaar Muhammad (vrede zij met hem), de tweede is het gebed verrichten, de derde is het vasten in de maand ramadān, de vierde is op bedevaart gaan en de vijfde is het geven van de armenbelasting.

De **salāt** (of in het Perzisch ‘namāz’; het gebed) is een religieuze plicht die vijf keer per dag, wanneer hun voorgeschreven tijden aanbreken, wordt uitgevoerd. Voordat men aan het gebed begint, is het noodzakelijk dat men de kleine rituele wassing (wudū) verricht dus zijn handen, gezicht en armen wast, masah (strijken met een natte hand) over zijn hoofd uitvoert en zijn voeten wast. Zolang zich geen redenen voordoen die de kleine rituele wassing doen verbreken, kan men een aantal keer het gebed verrichten door één keer de kleine rituele wassing uit te voeren. Het feit dat deze plicht vijf keer per dag wordt verricht, vormt geen belemmering in het uitvoeren van wereldse zaken. In feite is het zo, dat het kort durende gebed overall individueel verricht kan worden zonder naar een moskee te gaan; ook bestaat de methode van **masah** (strijken met een natte hand) over khuffs (lederen sokken), wat mogelijk maakt om de kleine rituele wassing te verrichten zonder de schoenen uit te trekken wanneer men zijn kleine rituele wassing wil verversen. Het is zelfs mogelijk dat degenen die ziek zijn of zich bevinden op plaatsen waar geen water is te vinden, in een staat van de kleine rituele wassing worden beschouwd door de **tay-ammum** (droge rituele wassing) te verrichten met aarde. Het is toegestaan in noodzakelijke toestanden en wanneer er gevaar is voor zijn leven en bezittingen tijdens het reizen om het gebed na te laten (qadā). Echter, zodra het excuus is vervallen, dient men deze gebeden allemaal onmiddellijk te verrichten, dus in te halen.

Net zoals het gebed een samenstelling is van bewegingen die de spieren en zenuwen versterken, reinigt het ook het hart en veredelt het karakter.

Sawm (vasten) betekent één maand in het jaar, in de maand ramadān, zich alleen overdag onthouden van de zaken die het vasten doen verbreken. Een van de wereldse voordelen van het vasten is dat het de mensen leert wat honger en dorst betekent. Wie verzaagd is, zal nooit de toestand van een hongerig persoon begrijpen en geen medelijden met hem hebben. Daarnaast zal het vasten men leren om de ziel van begeerte (de nafs) te beheersen. Doordat de vastenmaand aan de hand van de maankalender wordt vastgesteld, begint het elk jaar ongeveer tien dagen eerder dan het jaar

ervoor. Om deze reden valt het soms in de zomer en soms in de winter. Net zoals de zieken die het vasten in de zomer niet aankunnen, het vasten in de winter kunnen inhalen (qāda), zo kunnen ook de zeer oude mensen die niet kunnen vasten hun plicht vervullen door in ruil voor het vasten **fidya** (aflossing), dus sadaqa (liefdadigheid, aalmoezen) aan de armen te geven. Degenen die ook hiertoe niet in staat zijn, zal Allah de Verhevene niet verantwoordelijk stellen.

In de islam bestaat er geen dwang of onderdrukking. Allah de Verhevene heeft nooit gewild dat men aanbidding verricht door zijn gezondheid op te offeren of door ziek te worden. Allah de Verhevene is zeer Edelmoedig, Vergevingsgezind en Genadevol. Hij vergeeft degenen die berouw tonen en is barmhartig met hen.

De **zakāt** (armenbelasting) betekent dat de moslim die voldoende inkomen heeft en wiens bezittingen – die meer dan de basisbehoefte zijn – de grens van de **nisāb**-hoeveelheid overschrijden, 2,5% oftewel één veertigste van al zijn vermogen één keer per jaar aan behoeftige moslims dient te geven. Deze verplichting (fard) geldt voor de hierboven genoemde vermogende moslims. Moslims van wie hun inkomen enkel toereikend is voor hun eigen levensonderhoud, geven geen armenbelasting.

De **hajj** (bedevaart) betekent dat de rijke moslims, die geen enkele schulden hebben en die voldoende onderhoudsgeld bij hun familie kunnen achterlaten voor gedurende hun reis, één keer in hun leven naar de stad Mekka gaan, daar de Ka'ba (het van steen gemaakte vierhoekige gebouw in de eervolle stad Mekka) bezoeken en op de vlakte van 'Arafāt smeekbeden (du'ā) verrichten tot Allah de Verhevene. De bedevaart is verplicht voor de moslims die aan deze voorwaarden voldoen. Indien iemand levensgevaar loopt of vreest ziek te worden door naar Mekka heen en terug te gaan, of indien degene die de bedevaart wil uitvoeren moeilijkheden ondervindt waardoor hij het lichamelijk niet aankan, dan hoeft hij niet op bedevaart te gaan. Hij dient een ander in zijn plaats te sturen.

De vier rechtsscholen hebben elk hun eigen boeken ter onderwijzing van de details en voorwaarden van deze daden van aanbidding en hoe ze correct uitgevoerd dienen te worden. Het is voor iedere moslim noodzakelijk om een rechtsschool te kiezen die voor hem gemakkelijk is en om zijn daden van aanbidding te leren door te lezen uit de boeken van deze rechtsschool.

Het onderdeel van aanbidding van de islam blijft besloten tus-

sen Allah de Verhevene en een dienaar. Enkel Allah de Verhevene zal diegene vergeven of bestraffen die een nalatigheid of gebrek heeft in deze aanbedding. Degenen die bestraft zullen worden, zullen bestraft worden door in vuur verbrand te worden in de plaats die **Jahannam** (Hel) wordt genoemd.

Wie zullen voor eeuwig in de Hel blijven? Degenen die het gebed niet verrichten? Degenen die zonden begaan? Nee! De vijanden van Allah de Verhevene zullen eeuwig in de Hel verbranden. Degenen die zonden begaan, zijn niet de vijanden van Allah de Verhevene. Zij zijn Zijn schuldige dienaren. Zij lijken op een ondeugend, schuldig kind. Worden ouders vijandig tegenover hun ondeugnende kind? Natuurlijk worden zij dat niet. Ze zullen hem alleen een beetje berispen, maar ze blijven van hem houden.

De moslims geloven in zes primaire zaken, namelijk in Allah de Verhevene, de profeten (vrede en zegeningen zij met hen), de boeken, de engelen, dat het goede en het kwade komt van Allah, en in de verrijzenis na de dood. In alle oorspronkelijk ware religies wordt er ook in deze zaken geloofd.

Hierboven hebben we gezegd dat aanbedding besloten blijft tussen Allah de Verhevene en een dienaar. Echter, degenen die een ander bedriegen, het recht van een ander schenden, liegen, oplichten, onrecht aandoen, onrechtvaardig zijn, pronken, degenen die hun ouders en ouderen niet gehoorzamen, zich verzetten tegen hun autoriteiten en regering, kortom, degenen die de geboden van Allah de Verhevene niet nakomen en voor hun eigenbelang een ander beroven van zijn rechten of een ander bedriegen, zullen niet vergeven worden zolang ze niet zijn vergeven door de rechthebbenden. Met andere woorden, Allah de Verhevene zal degenen die rechten van andere mensen of die van dieren hebben geschonden niet vergeven en ondanks dat ze aanbedding verrichten, zullen ze in de Hel terecht komen en hun straf ondergaan.

Een van de rechten van de mens is het onmiddellijk betalen van de bruidsschat (mahr) aan de vrouw van wie men scheidt. Indien men het niet betaalt, zal de straf op de wereld en de bestraffing in het hiernamaals zeer hevig zijn. De meest belangrijke onder de rechten van de mens waarvoor de meeste bestraffing geldt, is het nalaten van al-amr bi'l-ma'rūf (aansporen tot het goede) aan zijn verwanten en degenen onder zijn bevel. Dit betekent afzien van het onderwijzen van de islamitische kennis aan hen. Het wordt duidelijk dat degene die door marteling of bedrog hen en alle andere moslims hindert in het leren van hun religie en het uitvoeren van hun daden van aanbedding, een ongelovige en een vijand van

de islam is. Moslims die niet één van de vier rechtsscholen volgen, worden **ahl al-bid'a** ('mensen van de innovatie', afgedwaalden) genoemd. Dat de ahl al-bid'a met hun woorden en teksten de geloofsleer van de ahl al-soenna veranderen en de religie, het geloof vervalsen, is een groot gevaar voor de moslims.

Dit soort personen dienen, terwijl ze nog op de wereld zijn, spijt te hebben en het recht van de persoon wiens recht ze hebben geschonden af te betalen, dus goed te maken; eerst dienen zij zich door hem te laten vergeven en daarna hun toevlucht te zoeken bij de barmhartigheid van Allah de Verhevene; zij dienen terughoudend te zijn in het nogmaals uitvoeren van zo'n slechte daad en door vele goedheden te verrichten, dienen zij zich te laten vergeven voor hun zonden. Dan zal Allah de Verhevene hun fouten vergeven.

Voor degenen die door zich in te spannen nuttige kennis en werken hebben achtergelaten met de gedachte om de mensheid te dienen, wordt gehoopt dat zij aan het einde van hun leven – ook al hangen zij een andere religie aan – rechtleiding van Allah de Verhevene zullen verkrijgen. De voorgaande moslims zeiden over dit soort mensen dat ze “in het geheim een religie aanhangen.” Onder dit soort goedwillende en weldadige mensen weten we van degenen wiens ongeloof niet duidelijk is, niet waarin gelovend zij komen te overlijden. Echter, indien ze hun verstandsvormen goed hebben gebruikt dat Allah de Verhevene hen heeft verleend, ze diensten hebben geleverd zonder iemand kwaad te doen en denkend aan het voordeel van alle mensen, en ze de principes van alle religies hebben bestudeerd, dan wordt gehoopt dat ze rechtleiding hebben verkregen en moslim zijn geworden.

Bijvoorbeeld, Bernard Shaw (1272-1369 n.h. [1856-1950 n.Chr.]), een van de beroemde letterkundigen van de vorige eeuw, zei in een van zijn teksten: “De enige religie die in staat is om elke eeuw aan te spreken, is de islam. Ik geloof erin dat de islam de religie is die door het Europa van morgen aanvaard zal worden,” wat erop wijst dat hij met zijn hart de islam heeft aanvaard.

De Duitse intellectueel en schrijver Emil Ludwig (1298-1367 n.h. [1881-1948 n.Chr.]) schreef in een van zijn werken het volgende: “Ik had Egypte bezocht. Op een avond liep ik langs de kust van de Rode Zee. Plotseling hoorde ik midden in de stilte het geluid van de gebedsoproep. Mijn gehele lichaam beefde uit vrees voor God. Plots ontstond er in mij een verlangen om direct in het water te duiken en net zoals de moslims de rituele wassing te verrichten en vervolgens net als hen neer te knielen en te smeken tot God.”

Toont dit niet dat er een licht van rechtleiding heeft gestraald, ook al was het maar tijdelijk, in het hart van deze schrijver?

Lord Hadley, die zo'n licht van rechtleiding in zijn hart had gevoeld, zei: "Na de eenvoudige maar tegelijkertijd de in licht stralende grootsheid van de islam gezien te hebben, is men net als een persoon die uit een donkere gang het daglicht heeft bereikt," en aanvaardde de islam. Hoewel Allah de Verhevene degenen die zonder geloof (īmān) zijn overleden in het hiernamaals zal straffen, zal Hij hun straf verlichten omwille van de goedheden die zij voor mensen hebben volbracht. Allah de Verhevene vermeldt in het 7^e en 8^e vers van soera al-Zalzala in de edele Koran het volgende [interpretatie van de betekenis]: **"Wie ook maar een greintje goeds doet, zal de beloning hiervan zien en wie ook maar een greintje kwaads doet, zal de straf hiervan zien."** Een moslim zal zowel op de wereld als in het hiernamaals de beloning verkrijgen van de goedheden die hij verricht, een ongelovige daarentegen zal dit enkel op de wereld verkrijgen. Het meest kwade der kwaadheden, is ongelovig zijn. Indien een persoon, die met de gedachte om goedheden te verrichten voor de mensen zich heeft ingespannen, nuttige ontdekkingen heeft gedaan of werken heeft verricht voor de mensheid, zijn leven en gezondheid in gevaar heeft gebracht en onder de meest zware omstandigheden heeft gewerkt om de mensen te helpen, maar geen moslim is en als ongelovige overlijdt, dan kunnen zijn goedheden hem niet van de straf van ongeloof bevrijden. Echter, de straf van de huichelaars die in de ogen van Allah de Verhevene elk soort kwaad en oplichting begaan en door te pronken aanbidding verrichten, zal voorzeker veel zwaarder zijn dan de straf van dit soort ongelovigen. Het feit dat zij zich als moslims vertonen, zal hen niet beschermen tegen de bestraffing voor het ongeloof in hun hart.

In de Ottomaanse geschiedenis bestaan er vele bevelhebbers en wetenschappers die de islam hebben aanvaard terwijl ze voorheen christen waren en die grote diensten hebben geleverd voor de islam.

Ismā'īl Hakkı Efendi uit Bursa (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) overleed in het jaar 1137 n.h. [1725 n.Chr.] in Bursa. Zijn uit tien volumes bestaande tafsīr (exegeese, verklaring) van de edele Koran, **Rūh al-bayān**, wordt door de islamgeleerden (moge Allah de Verhevene hen genadig zijn) over de gehele wereld zeer gewaardeerd. Na de tafsīr van de zesde juz (één van de dertig delen waarin de edele Koran is opgedeeld, die elk bestaan uit twintig bladzijdes) afgerond te hebben, schreef hij: "Toen er in het bijzijn

van mijn shaykh (meester, onderwijzer), die de ‘allāma (grote geleerde) van zijn tijd was, werd verteld dat bepaalde christenen en joden iedereen waardig en gul behandelden en goedheden verichtten, zei hij: ‘Deze eigenschappen zijn kenmerken van degenen die de eeuwige gelukzaligheid zullen bereiken. Er wordt gehoopt voor degenen die zo zijn, dat zij het geloof (īmān) en het geloof in tawhīd (de eenheid van Allah de Verhevene) zullen bereiken en dat hun einde zal welslagen.’” Deze tekst uit zijn tafsīr-boek is een van de bewijzen van onze bovenstaande woorden.

Wat betreft degenen die de islam bekritisieren en er gebreken in proberen op te sporen; de zaken waar dit soort personen vooral bij stilstaan, zijn als volgt:

1 – Ze zeggen: “De islam staat toe dat een man met vier vrouwen trouwt. Dit zal nooit te verenigen zijn met het familieconcept, de familiebanden en de sociale orde van onze tijd.”

Het antwoord hierop is als volgt: De islam is veertien eeuwen geleden opgekomen. In die tijd hadden vrouwen in Arabië, de geboorteplaats van deze religie, geen enkel recht. Iedereen kon met net zo veel vrouwen leven als men wilde, waarbij ze geen enkele verantwoordelijkheid accepteerden jegens hen. Dat vrouwen in die tijden geen enkele waarde hadden, wordt duidelijk uit het feit dat vele families hun pasgeboren dochters al levend begroeven. De islam, die in zo’n gebied is opgekomen, heeft het aantal vrouwen waarmee een man kan samenleven uiterst beperkt voor die tijd, heeft vrouwen rechten toegekend en heeft de **mahr** (bruidsschat) hoeveelheid vastgesteld, zodat een vrouw die scheidt van haar man niet in een ellendige en behoeftige toestand zou terechtkomen. De mahr is het geld dat aan een vrouw wordt betaald, dat alvorens het huwelijk is vastgesteld voor als er in de toekomst een echtscheiding zou plaatsvinden. De islam heeft de vrouwen niet ‘veracht’ zoals critici beweren, maar heeft daarentegen hun rechten gewaarborgd en hun status verhoogd. Hetgeen we hier hebben vermeld, staat uitvoerig beschreven in het Turks boek **Diyā al-qulūb** vanaf pagina 324, dat Ishāq Efendi uit Harput (Turkije)^[1] heeft geschreven als antwoord op de leugens en belasteringen die werden verspreid tegen de islam door protestantse missionarissen. Dit boek is ook gedrukt door de uitgeverij Hakīkat Kitābevi onder de naam **Cevâb Veremedi** in het Turks en in het Engels onder de naam **Could Not Answer**.

[1] Ishāq Efendi overleed in 1309 n.h. [1891 n.Chr.].

Wat de situatie van vandaag betreft, men dient goed te weten dat de islam de man niet heeft bevolen om per se met vier vrouwen te trouwen, maar dit enkel heeft toegestaan. Het trouwen met meer dan één vrouw is dus geen verplichting (fard), geen soenna, maar enkel geoorloofd (mubāh). Mehmed Zihni Efendi (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) zegt aan het begin van het gedeelte ‘het huwelijk’ in zijn boek **Ni’met-i islām** het volgende: “Het scheiden van een vrouw en trouwen tot het aantal van vier is niet noodzakelijk (wājib) in de islam. Noch is het aanbevolen (mandūb). Het is toegestaan wanneer het nodig is. Net zoals mannen niet zijn bevolen om met meer dan één vrouw te huwen, zijn vrouwen ook niet verplicht om dit te accepteren.” Indien de regering iets verbiedt dat geoorloofd (mubāh) is, is het uitvoeren van deze zaak niet meer geoorloofd en wordt het verboden (harām). Immers, een moslim gaat niet in tegen de wet en pleegt geen misdaden. Een moslim is een persoon die geen schade toebrengt aan zichzelf en aan anderen. Bovendien, opdat een man een tweede vrouw kan huwen, zijn er hierbij economische en sociale voorwaarden die de rechten en vrijheden van zijn eerste vrouw waarborgen. Ook de vrouwen die hij later zal huwen, hebben rechten. Het trouwen met meer dan één vrouw heeft de islam verboden voor degene die niet voldoet aan deze voorwaarden en de rechten van de vrouwen niet in acht kan nemen. Het is overigens verdienstelijk (thawāb) indien men afziet van het huwen met een tweede vrouw om het hart van zijn eerste vrouw te behagen. Daarbij is het verboden om een moslim, ofwel zijn eerste vrouw te kwetsen. In de huidige tijd, waarin volken te kampen hebben met hun zorgen voor het levensonderhoud, voldoen veel mannen niet aan deze voorwaarden. Om deze reden is het klaarblijkelijk dat het tegenwoordig niet toegestaan is dat dit soort mannen met een tweede vrouw trouwen. Dat de voorschriften (ahkām) die berusten op gewoontes en tradities aan de hand van de tijd kunnen veranderen, wordt aanvaard door de islam en daarom hebben moslims vandaag de dag één echtgenote.

Laten we in deze context ook eens andere landen en religies bekijken: In het 30e hoofdstuk van Genesis, het 21e hoofdstuk van Deuteronomium en het 2e hoofdstuk van het boek 2 Samuel uit de Thora, ofwel het Oude Testament, dat door de christenen en joden wordt geaccepteerd, wordt het huwelijk met meerdere vrouwen toegestaan. De profeten Dāwud (David) en Sulaymān (Salomo) (vrede zij met hen) hadden vele vrouwen en slavinnen. Net zoals Oost-Romeinse keizers altijd meerdere vrouwen hadden, hadden

Duitse keizers, zoals Friedrich Barbarossa (547-586 n.h. [1152-1190 n.Chr.]), ook drie of vier vrouwen. Bij de Eskimo's mag een man een tweede vrouw huwen op voorwaarde dat hij de toestemming van zijn vrouw heeft. De christelijke mormonen sekte, die in het jaar 1246 n.h. [1830 n.Chr.] in Amerika werd opgericht, staat toe dat een man met meer dan één vrouw trouwt. (Maar de huidige Amerikaanse wetten verbieden dit.) In Japan kan een man zelfs vandaag de dag met meerdere vrouwen trouwen.

Dit betekent dat het een zeer groot onrecht is om de islam te verwijten door te zeggen dat “het toestaat om met meerdere vrouwen te trouwen.” Zeer veel landen en religies aanvaarden immers het huwelijk met meerdere vrouwen. De bekende schrijver John Milton (1017-1085 n.h. [1608-1674 n.Chr.]) zei: “Waarom zou iets, dat zowel door het Oude Testament als door de Evangelieën niet wordt verboden, iets beschamends zijn of iets dat de eer schendt? De voorgaande profeten hadden altijd meerdere vrouwen. Om deze reden is het huwelijk met meerdere vrouwen geen overspel en in overeenstemming met de wet en het sociale geweten.”

De beroemde schrijver Montesquieu (1100-1148 n.h. [1689-1735 n.Chr.]) zei: “Indien we voor ogen houden dat vrouwen in warme landen zich sneller ontwikkelen maar ook sneller verouderen, dan is het vrij natuurlijk dat degenen die in dit soort landen leven met meerdere vrouwen trouwen.” Doordat tegenwoordig de levensomstandigheden zwaarder zijn, komt het huwelijk met meerdere vrouwen in moslimlanden nauwelijks meer voor zoals hierboven is behandeld.

2 – Ze zeggen: “De islam beveelt om omwille van de religie te moorden, te verwoesten, landen binnen te vallen en de bevolking door het zwaard te halen en noemt dit ‘jihād’.”

Ook deze bewering is totaal verkeerd. De essentie van jihād dat bestaat in de islam is niet het verwoesten van landen en het vermoorden van mensen, maar het verspreiden van de religie en tegelijkertijd het beschermen ervan. Dit gaat bovendien nooit gepaard met verwoesting en wreedheid. De islam beveelt om zich te beschermen en te strijden tegen aanvallers en overtreders. Christenen daarentegen, zoals we hierboven uitvoerig hebben verteld, deinsden er niet voor terug om de meest gruwelijke moorden te plegen in de naam van religie en verrichtten elk soort kwaad en wreedheden in strijd met de woorden en raadgevingen van ‘Īsā (Jesus) (vrede zij met hem), die hen genade en barmhartigheid verkondigde. De geschiedenis staat vol met hun gruweldaden. In soera al-Anfāl beveelt Allah de Verhevene een islamitisch rijk om

de oorlogswapens die in de landen van de niet-moslims werden geproduceerd, te onderzoeken en om deze allemaal te vervaardigen in de tijd van vrede. [Een regering die dit niet doet, zal de islam niet nagevolgd hebben. Het zal geen tegenreactie kunnen geven op de aanvallen van de vijanden en veroorzaken dat miljoenen moslims martelaar (shahīd) worden en dat de islam wordt verzwakt.] Een moslim uit geen enkele agressiviteit tegen een ander. Indien er een aanval wordt gepleegd tegen hemzelf of zijn religie, geeft hij de aanvallers een raadgeving met liefelijke woorden. Indien de aanvallers dit niet aanvaardt, dient hij dit te melden bij de rechtbank. De rechtbank zal op rechtvaardige wijze een straf opleggen. Als hij zijn recht niet middels de rechtbank kan krijgen, trekt hij zich terug in zijn huis en werkplaats; hij mengt zich niet tussen de overtreders. Indien ze zijn woning en werkplaats aanvallen, dient hij te migreren. Hij dient die stad dus te verlaten. Wanneer hij geen stad kan vinden om naartoe te gaan, dient hij dat land te verlaten. En wanneer hij geen islamitisch land kan vinden om naartoe te gaan, dan migreert hij naar een niet-islamitisch land dat de mensenrechten in acht neemt. Een moslim kwetst niemand met zijn handen of tong. Hij tast niemand zijn goederen, bezittingen, kuisheid en eer aan. Jihād betekent ‘de ware religie van Allah de Verhevene aan Zijn dienaren verkondigen’. En dit wordt volbracht door de kracht van het zwaard en door het gebruik van geweld om de onderdrukkende en uitbuitende dictators uit de weg te ruimen, die verhinderen dat de religie van Allah de Verhevene Zijn dienaren bereikt. Eerst wordt er raad gegeven; hen wordt aangeboden om de islam te aanvaarden. Indien ze het niet aanvaarden, wordt hen aangeboden om de islamitische heerschappij te aanvaarden, dus om kharāj (grondbelasting) en jizya (hoofdelijke belasting) te betalen. Indien ze ook dit niet accepteren en tegenwerken, worden deze obstakels uit de weg geruimd. De jihād die met geweld en kracht wordt uitgevoerd, wordt niet door individuen uitgevoerd maar door de islamitische staat. In het 256^e vers van soera al-Baqara in de edele Koran wordt vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Er is geen dwang in de religie.”** Een niet-moslim kan niet onder dwang worden bekeerd. Moslims proberen nooit, zoals christenen altijd doen, een persoon onder dwang of door het beloven van materiële voordelen tot de islam te bekeren. Wie wil, kan met alle liefde uit vrije wil moslim worden. De liefelijke, zachte, logische en redelijke woorden, het prachtige karakter en het goede gedrag van moslims leiden ertoe dat mensen bereidwillig moslim worden. Degenen die niet moslim worden, leven als

dhimmī's (personen die beschermd worden) onder de bescherming van de islamitische staat. Ze verrichten vrijuit de vereisten van hun eigen religie, waarbij ze beschikken over alle rechten en vrijheden die de moslims hebben. Dit alles wordt verteld in het boek **Diyā al-qulūb**, vanaf pagina 293.

In het 70^e verhaal van het boek **Menâkıb-ı çihâr yâr-i güzîn** staat het volgende geschreven: “Een handelskaravaan was aangekomen en maakte in de nacht een stop buiten Medina. Uit vermoeidheid vielen alle reizigers direct in slaap. Toen de kalief ‘Umar (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem) in de stad rondliep, zag hij hen. Hij ging naar het huis van ‘Abdurrahmān ibn ‘Awf (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem) en zei: ‘Vannacht is er een karavaan aangekomen. De reizigers zijn allemaal niet-moslims. Ze hebben echter hun toevlucht bij ons gezocht. Hun goederen zijn erg veel en waardevol. Ik vrees dat vreemdelingen en voorbijgangers hen zullen beroven. Kom, laten we hen beschermen.’ Ze hielden tot aan de ochtend de wacht en gingen voor het ochtendgebed naar de moskee (masjid). Een jongeman onder de reizigers had niet geslapen. Hij ging achter hen aan. Hij bevroeg mensen en kwam erachter dat de kalief ‘Umar (moge Allah tevreden zijn met hem) de persoon was die hen had bewaakt. Hij kwam dit aan zijn kameraden vertellen. Na deze barmhartigheid en dit mededogen gezien te hebben van deze verheven kalief, die bekend staat om zijn rechtvaardigheid en die de Romeinse en Iraanse legers tot ondergang had gebracht, begrepen ze dat de islam de ware religie is en werden ze met alle liefde bereidwillig moslim.”

Weer in het boek **Menâkıb** staat: “Toen ‘Umar (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem) de kalief was, wilde Sa’d ibn Abī Waqqās (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem), de bevelhebber van het oostfront, een villa laten bouwen in de stad Kufa. Hiervoor was het nodig om het huis van een vuuraanbidder (majūsī) te kopen dat aan het desbetreffende stuk land grensde. De vuuraanbidder wilde zijn huis niet verkopen. Hij ging naar huis en vroeg zijn vrouw om advies. Ze zei: ‘Zij hebben een amīr almu’minīn (leider van de gelovigen) in Medina. Ga naar hem toe en beklaag hem.’ Hij ging naar Medina en zocht naar het paleis van de kalief. ‘Hij heeft geen paleis of villa’ en ‘Hij is de stad uitgegaan’ werd hem verteld. Hij ging naar hem op zoek. Hij had geen soldaten of bewakers kunnen zien. Hij zag iemand die op de grond sliep. Hij vroeg hem: ‘Heb je de kalief ‘Umar gezien?’ Maar deze persoon was ‘Umar (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met

hem) zelf en vroeg: ‘Waarvoor zoek je hem?’ De vuuraanbidder zei: ‘Zijn bevelhebber wil mijn huis kopen zonder dat ik het wil. Ik ben gekomen om deze persoon bij hem aan te klagen.’ ‘Umar (moge Allah tevreden zijn met hem) ging met de vuuraanbidder naar zijn huis. Hij vroeg om papier, maar er was geen papier in het huis te vinden. Hij zag een stuk bot van een schouderblad en vroeg hierom. Hij schreef het volgende op het bot: ‘Bismillāhir-rahmānir-rahīm (in de Naam van Allah, de Barmhartige, de Genadevolle). O Sa’d, breek het hart van deze vuuraanbidder niet! Kom anders onmiddellijk naar mij toe!’ De vuuraanbidder pakte het stuk bot en ging naar huis. Hij zei: ‘Ik ben voor niets moe geworden. Als ik dit stuk bot aan de bevelhebber geef, zal hij denken dat ik de spot met hem drijf en zal hij erg boos worden.’ Op aandringen van zijn vrouw ging hij naar Sa’d. Sa’d zat tussen zijn soldaten en praatte met vreugde met hen. De blik van Sa’d viel op de tekst op het stuk bot dat in de handen was van de vuuraanbidder die op afstand stond. Hij herkende het handschrift van de amīr al-mu’minīn ‘Umar (moge Allah tevreden zijn met hem) waarna hij plots verbleekte. Iedereen was verrast door deze plotselinge verandering. Sa’d liep naar de vuuraanbidder toe en zei: ‘Ik zal alles doen wat je ook maar wilt, maar breng me asjebliëft niet tegenover ‘Umar! Ik zal zijn straf namelijk niet kunnen verdragen.’ Toen de vuuraanbidder dit gesmeek van de bevelhebber zag, verloor hij zijn verstand uit verbazing. Toen hij weer helder kon nadenken, werd hij onmiddellijk moslim. Tegen degenen die hem vroegen hoe hij met liefde moslim was geworden, zei hij: ‘Ik had hun amīr (leider) gezien. Hij sliep op de grond en had zich met zijn opgelapte gewaad bedekt. Ook had ik gezien hoe grote bevelhebbers beëfden uit angst voor hem. Ik begreep dat zij de ware religie volgden. Het feit dat er zo’n rechtvaardigheid werd verleend jegens iemand die vuur aanbidt zoals ik, kon enkel gedaan worden door degenen die in de ware religie geloven.’”

De geschiedenis professor Shiblī Nu’ mānī, de voorzitter van de raad van **Nadwat al-‘ulamā** in India en de schrijver van het bekende boek **al-Intiqād**, overleed in 1332 n.h. [1914 n.Chr.]. Zijn boek **al-Fārūq** in het Urdu werd naar het Perzisch vertaald door de moeder van de bevelhebber Asadullāh Khān en de zus van Nādir Shāh, de sultan van Afghanistan. Op bevel van Nādir Shāh werd dit gedrukt in 1352 n.h. [1933 n.Chr.] in de stad Lahore. Op pagina 180 hiervan staat het volgende: “Abū ‘Ubayda ibn Jarrāh, de opperbevelhebber van de islamitische soldaten die het grote leger van de Byzantijnse (Oost-Romeinse) keizer Heraclius een nederlaag had-

den toegebracht, liet in elke stad waarin hij overwon zijn mannen luid omroepen om de bevelen van de kalief ‘Umar (moge Allah tevreden zijn met hen) aan de Byzantijnen bekend te maken. Toen ze de stad Homs veroverden, liet hij omroepen: ‘O Byzantijnen! Met de hulp van Allah de Verhevene en onder het bevel van onze kalief ‘Umar hebben we ook deze stad veroverd. Jullie zijn allen vrij in jullie handel, werk en daden van aanbidding. Niemand zal aan jullie bezittingen, levens en eer komen. De rechtvaardigheid van de islam zal ook exact hetzelfde op jullie worden toegepast en al jullie rechten zullen in acht genomen worden. Net zoals we de moslims beschermen, zullen we ook jullie beschermen tegen vijanden van buitenaf. Net zoals we van de moslims de armenbelasting van dieren en de ‘ushr (een tiende van landbouwproducten) innen in ruil voor deze dienst van ons, willen we ook dat jullie één keer per jaar de jizya (hoofdelijke belasting) betalen. Het feit dat we jullie dienen en jizya van jullie innen, is het bevel van Allah de Verhevene.’ [De jizya hoeveelheid bedraagt veertig gram zilver voor de armen, tachtig gram voor de middenklasse en honderdzes-tig gram voor de rijken, of de tegenwaarde daarvan in goederen of granen. Van vrouwen, kinderen, zieken, behoeftigen, bejaarden en religieuze geleerden wordt er geen jizya geïnd.] De Byzantijnen uit Homs brachten hun jizya bereidwillig en leverden het af bij Habīb ibn Muslim, de beheerder van de Bayt al-māl (staatskas). Toen het bericht kwam dat Heraclius een aanval op Antiochië aan het voorbereiden was door over zijn gehele land soldaten te werven, werd besloten dat de soldaten in de stad Homs zich bij de troepen in Jarmuk moesten aansluiten. Abū ‘Ubayda liet ambtenaren in de stad omroepen: ‘O christenen! Ik had beloofd jullie te dienen en jullie te beschermen. In ruil hiervoor had ik jizya van jullie geïnd. Nu moet ik echter gaan, op het bevel dat ik van de kalief heb ontvangen, om mijn broeders te hulp te schieten die tegen Heraclius zullen gaan strijden. De belofte die ik jullie gaf, kan ik niet nakomen. Komt daarom allen naar de Bayt al-māl en neem jullie jizya’s terug! Jullie namen en hetgeen jullie hadden gegeven, zijn in ons geschrift opgenomen.’ Ook in de meeste steden van Syrië vond hetzelfde plaats. Toen de christenen deze rechtvaardigheid en dit mededogen van de moslims zagen, vierden ze feest doordat ze bevrijd waren van de onderdrukkingen en martelingen van de Byzantijnse keizers waaronder ze jarenlang hadden geleden. Ze huilden van vreugde. De meeste van hen werden met alle liefde moslim. Uit eigen wil bespioneerden ze de Byzantijnse legers voor de islamitische soldaten. Hierdoor werd Abū ‘Ubayda dagelijks op de hoogte

gesteld van iedere beweging van de legers van Heraclius. In de grote overwinning van Jarmuk was de hulp van deze Byzantijnse spionnen groot. De totstandkoming en uitbreiding van islamitische staten gebeurde absoluut niet door aan te vallen of te moorden. De meest voorname en grootste kracht die deze staten staande hield en in leven hield, was de kracht van het geloof (īmān) en de macht van rechtvaardigheid, goedheid, eerlijkheid en opoffering die stevig zijn gegrond in de islam.”

Beschaving houdt niet het imiteren van de valse geloofsleerstellingen, de mode en immoraliteit van het Westen in. Dit vernietigt het islamitische volk. En deze vernietiging wordt enkel te wegegebracht door degenen die vijandig zijn tegenover de islam. De islam staat absoluut niet toe dat moslims lui en gemakzuchtig zijn. Het beveelt de moslims juist om in elke tak van de natuurwetenschappen te werken en zich te ontwikkelen, om kennis op te doen over de nieuwe wetenschappelijke ontdekkingen die zijn gedaan door andersgelovigen en om deze ook zelf uit te voeren. Het beveelt hen om in de landbouw, handel, geneeskunde, chemie en oorlogsindustrie verder te zijn dan anderen. Moslims onderzoeken, leren en vervaardigen de wetenschappelijke instrumenten en middelen die te vinden zijn bij de andere volken. Echter, hun verdorven religies en hun slechte en kwalijke karaktereigenschappen en gewoontes nemen ze niet over en imiteren dit niet.

Ignatiev, die jarenlang als Russische ambassadeur in het Ottomaanse Rijk werkte, verklaarde in zijn memoires een brief die patriarch Gregorius, de hoofdbedenker van de Griekse opstand in 1237 n.h. [1821 n.Chr.] in de tijd van sultan Mahmūd II (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn), aan de Russische tsaar Alexander schreef. Men kan veel lering trekking uit deze brief:

“Het is onmogelijk om de Turken materieel te verpletteren en ten onder te brengen. Want doordat de Turken moslim zijn, zijn zij het zeer geduldige en weerstand biedende mensen. Ze zijn erg trots en bezitten de waardigheid van het geloof. Deze eigenschappen van hen komen voort uit hun verbondenheid met hun religie, de tevredenheid met hun lot, de kracht van hun tradities en het gevoel van gehoorzaamheid aan hun sultans [hun staatsmannen, bevelhebbers en ouderen].

De Turken zijn intelligent en ook ijverig zolang ze beschikken over leiders die hen op een juiste wijze leiden. Ze zijn erg voldaan en tevreden met wat ze hebben. Al hun voortreffelijkheden en zelfs hun gevoel van heldhaftigheid en moed, komen voort uit hun verbondenheid met hun tradities en de schoonheid van hun karakter.

ter.

Het vereist allereerst om onder de Turken het gevoel van gehoorzaamheid te breken, hun spirituele banden te vernietigen en hun religieuze bestendigheid [stabiliteit] te ondermijnen [verzwakken]. De kortste weg daartoe is door hen te laten wennen aan vreemde ideeën en gedragingen die niet stroken met hun nationale tradities en de islam.

De dag dat hun islamitische identiteit aan het wankelen is gebracht, zal de werkelijke macht van de Turken, die hen leidt tot overwinning tegenover krachten die in vorm machtiger en talrijker zijn dan hen en die er van buiten dominanter uitzien, gaan wankelen en zal het door de superioriteit van materiële middelen mogelijk worden om hen ten onder te brengen. Om deze reden zijn enkel de overwinningen op het slagveld niet voldoende om het Ottomaanse Rijk te elimineren. Door enkel deze route te bewandelen, kan het er zelfs toe leiden dat de Turken zich zullen hervinden omdat het hun eer en waardigheid zal aandrijven.

Wat volbracht moet worden, is het bewerkstelligen van de innerlijke religieuze vernietiging van de Turken zonder hen iets te laten merken.”

Deze brief is zo belangrijk dat het in de schoolboeken opgenomen zou moeten worden ter memorisatie. Hoewel er in deze brief veel dingen staan waaruit lering getrokken kan worden, is het belangrijkste dat ze de Turken willen laten wennen aan vreemde ideeën en gewoontes. Dit doel wordt bereikt door hen te laten wennen aan de imitatie van de geloofsleerstellingen, mode en immoraliteit van het Westen. Mustafā Rashīd Pasha had hiervoor, toen hij een vrijmetselaar (maçon) werd, Frans- en Engelstalige hogescholen geopend in bepaalde Ottomaanse provincies op bevel van het Ministerie van Koloniën in Londen. Hier bracht hij vrijmetselaarsdocenten onder. De zaken die worden begeerd door de nafs al-ammāra (de zelfzuchtige eigen-ik die aanspoort tot het kwade), de grote vijand van de islam, werden ‘voortuitstrevendheid’ genoemd. Deze kwalijke zaken die de islam verbiedt, werden als bekwaamheden beschouwd. De voortuitstrevenden die op deze hogescholen werden opgeleid, werden tot hoge posities gebracht. Hoewel ‘Abdulhamīd Khān II dit verraderlijke beleid van de vrijmetselaars doorhad en hen van hun functies en van de pers had verwijderd, bleef hij machteloos tegenover de aanvallen middels kranten en radiozenders die werden uitgevoerd door interne vijanden, die voortkwamen van de voortuitstrevenden die middels veel geld en leugens waren misleid door de duizenden spionnen die

werden opgeleid en gezonden door het Ministerie van Koloniën, en tegenover de aanvallen van het Britse leger die met moderne wapens werden uitgevoerd. (Moge Allah de Verhevene genade hebben met hem en hem vergeven! Āmīn.)

Het is natuurlijk noodzakelijk om de ontwikkelingen van het Westen over te nemen op het gebied van wetenschap, natuurwetenschap, techniek en op ieder ander wetenschappelijk terrein. Dit is wat de islam ook beveelt.

De Britse wetenschapper Lord Davenport, die alle religies goed had bestudeerd, zei in zijn Engelse boek **Mohammed and the Koran**, dat hij in het begin van de 20^e eeuw in Londen liet drukken, het volgende:

“Het feit dat het met uitermate precisie stilstaat bij ethiek, heeft ertoe geleid dat de islam binnen korte tijd met grote snelheid is verspreid. Tegen andersgelovige religieuze geleerden die zich overgaven tijdens veldslagen, hebben moslims altijd met vergeving gereageerd. Jurieu zei: ‘De manier waarop de moslims de christenen behandelden en de behandeling die de pausen en koningen voor de moslims geschikt achtten kan absoluut niet met elkaar vergeleken worden. Bijvoorbeeld, op 24 augustus in het jaar 980 n.h. [1572 n.Chr.], dus op Bartholomeusnacht, werden in Parijs en omstreken zestigduizend protestanten vermoord op bevel van Karel IX en koningin Catharina. [Bartholomeus was een van de twaalf apostelen en werd in augustus in 71 n.Chr. in Erzurum vermoord terwijl hij het christendom verspreidde.] Het bloed van de christenen dat door dit soort vele martelingen werd vergoten, is vele malen meer dan het bloed van de christenen dat op slagvelden door de moslims werd vergoten. Om deze reden moeten de vele mensen die zijn misleid, bevrijd worden van de veronderstelling dat de islam een wrede religie is. Dit soort valse uitspraken hebben geen enkel bewijs. Vergeleken met de martelingen van het pausdom die tot het niveau van barbarisme en kannibalisme waren gestegen, was de behandeling van de moslims jegens niet-moslims zo mild als die van een melkdrinkende zuigeling.’

Chatfield zei: ‘Als de Arabieren, Turken en de andere moslims dezelfde kwade behandeling en wreedheid op de christenen hadden toegepast zoals dat door de westerse volkeren, dus de christenen, op de moslims werd gedaan, dan zou er vandaag geen enkele christen over zijn gebleven in het Oosten.’

Te midden van het moeras der bijgeloof en twijfel van de andere religies, steeg de islam uit als een zuivere bloem en is een religie

die het symbool van verstandelijke en intellectuele waardigheid is geworden.

Milton zei: ‘Toen Constantijn de kerk verrijkte, nam de hebzucht van pausen naar positie en rijkdom toe. De straf hiervan onderging het christendom dat was uiteengevallen.’

De islam heeft de mensheid bevrijd van de ramp en het onheil waarin het bloed van de mens voor goden werd vergoten. In plaats hiervan heeft het de mensen het goede bevolen door de aanbidding en liefdadigheid (sadaqa) te brengen. Het heeft de grondslag gelegd voor sociale rechtvaardigheid. Zo is het met gemak over de wereld verspreid zonder behoefte aan bloederige wapens. [En dit is dus wat jihād in de islam betekent.]

Het kan gezegd worden dat er geen enkel volk is geweest dat zo verbonden en respectvol was omtrent de zaak van kennis als de moslims. De vele eervolle hadīth’s van Muhammad (vrede en zegeningen zij met hem) zijn een oprechte aansporing tot kennis en zijn volledig beladen met respect voor kennis. De islam hecht meer waarde aan kennis dan aan bezittingen. Muhammad (vrede en zegeningen zij met hem) heeft het leren en verspreiden van kennis altijd bevolen en zijn Metgezellen spanden zich in op dit pad.

De beschermers van de huidige wetenschap, beschaving, literatuur en van oude en nieuwe werken, waren de moslims in de tijd van de Omajjaden, Abbasiden, Ghaznaviden en Ottomanen.” De tekst van Davenport is hierbij voltooid.

Missionarissen trachtten het Engelse boek van Davenport, waaruit we tot nu toe bepaalde fragmenten hebben getoond, te vernietigen door het buiten omloop te stellen. In het 2^e volume van het boek **Izhār al-haqq** van de Indiase Rahmatullāh Efendi (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn)^[1] staat uitgebreid beschreven wat ‘jihād in de islam’ inhoudt.

3 – Ze zeggen: “In de islam draagt de edele Koran tegelijkertijd de identiteit van de wet. In de edele Koran staan er een aantal zeer zware wetten die vandaag de dag als gruwelijk worden beschouwd, zoals het afhakken van de hand van degenen die diefstal plegen.”

Deze bewering is ook fout. In de edele Koran staat inderdaad het gebod vermeld over dat de hand afgehakt dient te worden van degenen die diefstal plegen. Wat hier echter met ‘dief’ wordt bedoeld, is iemand die zeer barbaars huizen aanvalt en bezittingen plundert. Dat hun hand dient afgehakt te worden wanneer zij wor-

[1] Rahmatullāh Efendi overleed in 1306 n.h. [1889 n.Chr.] te Mekka.

den opgepakt, wordt bevolen door de edele Koran. Er bestaan echter verschillende voorwaarden om deze straf te kunnen toepassen. De hand wordt niet afgehakt van een dief die niet aan deze voorwaarden voldoet. De kalief 'Alī (moge Allah tevreden zijn met hem) had bevolen dat in de tijd van hongersnood de hand van degenen die eten stalen niet afgehakt zou worden. Als deze straf vandaag de dag verkeerd wordt toegepast in bepaalde landen die de naam 'islamitische staat' dragen, ligt de fout hier niet bij de islam, maar bij degenen die dit verkeerd toepassen. Het werd niet toegepast in ware islamitische staten die de fundamenteën van de islam correct naleefden. In de islamitische staten deden zich namelijk geen gebeurtenissen voor waarop deze straf kon worden toegepast. De redenen hiervoor zijn de zware straffen die in de edele Koran staan vermeld voor degenen die deze misdrijven plegen. In islamitische staten konden de 'hadd-straffen' zelfs niet door rechters worden vergeven. De straf van degenen die een misdrijf plegen waarvoor een 'hadd-straf' is vereist, wordt in het bijzijn van iedereen uitgevoerd. Uit vrees dat men tot deze zware straffen veroordeeld zou worden, pleegde niemand deze misdrijven, of beter gezegd, kon niemand deze misdrijven plegen.

Laten we nu wat doorbladeren in de **Heilige Schrift** die de christenen in handen hebben:

In het 8^e vers van het 18^e hoofdstuk uit het Evangelie van Matteüs staat het volgende: "Jezus zei: 'Als dan uw hand of uw voet u doet struikelen, hak hem af en werp hem van u. Het is beter voor u kreupel of verminkt tot het leven in te gaan, dan met twee handen of twee voeten in het eeuwige vuur geworpen te worden.'"

In het 15^e vers van het 31^e hoofdstuk van het boek **Exodus** van de Thora staat: "Zes dagen zal er werk verricht worden, maar op de zevende dag is het sabbat, een dag van volledige rust, heilig voor de Heere. Ieder die op de sabbatdag werk verricht, moet zeker gedood worden."

Dit betekent dat in de Thora en het Evangelie staat vermeld dat het toepasselijk is om de hand of voet af te hakken van degenen die een grote zonde begaan.

Het medicijn dat door een arts wordt voorgeschreven, kan bittere smaken volgens een patiënt. Hij kan denken dat het nutteloos of zelfs schadelijk is. Indien hij echter vertrouwt op de kennis van de arts en hierop het medicijn gebruikt, zal hij genezing ondervinden. Allah de Verhevene, de absolute heler van de ziekten van het hart, de ziel en het lichaam, heeft als het meest effectieve genees-

middel tegen de ziekte van stelen het afhakken van de hand van de dief bevolen. Wanneer iedere moslim dit bevel kent en men hoort dat de hand van een aantal dieven is afgehakt, zal uit vrees hiervoor bij niemand de gewoonte van stelen overblijven. De ziekte van stelen zal dan verdwijnen. De mensen zullen verlost worden van het verdriet om gestolen bezittingen en van verschillende schades.

Uiteindelijk zal niemands hand afgehakt worden.

4 – Ze zeggen: “De islam ontnemt de wilskracht van de mens; door alles aan de ‘qadar (voorbeschikking)’ en ‘qisma (bestemming)’ toe te schrijven, maakt het de mensen lui, futloos en nietsdoend.”

Ook dit is een volledig foute bewering. De islam beveelt de mensen altijd om ijverig te zijn, het verstand goed te gebruiken, allerlei nieuwigheden te leren, alle mogelijke legitieme oplossingen raad te plegen om te slagen, nooit moe te worden en noch zich te vervelen. Allah de Verhevene beveelt Zijn dienaren om voor hun eigen zaken keuzes te maken aan de hand van hun vermogens en om deze zaken op basis hiervan te volbrengen.

De betekenis van het woord ‘qisma’ (bestemming) is volkomen anders. Een moslim dient niet wanhopig te worden wanneer hij geen succes heeft bereikt nadat hij voor een bepaalde zaak zijn verstand heeft gebruikt, elke mogelijke oplossing heeft geraadpleegd en een uiterste inspanning heeft verricht; hij dient deze uitkomst als een zaak te aanvaarden die Allah de Verhevene toepasselijk voor hem heeft geacht en dient tevreden te zijn met zijn qisma. In tegenstelling, achterover leunen en met de mond open op zijn qisma gaan wachten zonder iets te doen, na te streven, te leren en te weten, is een houding dat in strijd is met de islam. Op deze manier handelen is een grote zonde. Allah de Verhevene vermeldt in het 39^e vers van soera al-Najm het volgende [interpretatie van de betekenis]: **“Enkel de zaken die de mens op de wereld [met oprechtheid (ikhlās)] heeft verricht door te werken, zullen voordelig voor hem zijn [in het hiernamaals].”** Hieronder zullen we zien, wanneer we het over kennis en natuurwetenschappen in de islam hebben, hoeveel belang de moslims aan leren en ijverigheid hechten.

Soms is het zo dat ondanks dat men alles heeft geraadpleegd en een uiterste inspanning heeft verricht, hij niet datgene wat hij wil kan verkrijgen. En juist op dat moment zal hij aanvaarden dat er in deze zaak een macht aanwezig is die zichzelf niet in de hand heeft,

dat deze macht invloed heeft op het leven en succes van de mensen en hen leidt. Dit is dus wat qisma is. Qisma is tegelijkertijd een grote bron van troost. Een moslim die zegt: “Ik heb mijn taak volbracht, maar dit is blijkbaar mijn qisma (bestemming) waar ik niets aan kan doen”, zal niet wanhopig worden zelfs als hij onsuccesvol is in een bepaalde zaak en zal met grote innerlijke vrede zijn inspanning voortzetten. In de 5^e en navolgende verzen van soera al-Inshirāh staat het volgende vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Met de moeilijkheid komt ongetwijfeld een verlichting. Ja, met de moeilijkheid komt zeker een verlichting. Wanneer je dan een taak hebt volbracht, span je dan in voor de volgende en vraag jouw behoefte enkel van jouw Heer.”** De betekenis hiervan is dat het noodzakelijk is om niet de hoop te verliezen vanwege onsuccesvolheid en zijn inspanning voort te zetten. Echter, een aanhanger van een andere religie die enkel belang hecht aan materiële zaken of iemand die in geen enkele religie gelooft, zal in zo'n situatie zijn hoop, moed en doorzettingsvermogen verliezen en in een toestand terechtkomen waarin hij niet meer in staat is om door te zetten. Na de Tweede Wereldoorlog is de hele wereld in **qisma** (bestemming) gaan geloven. In veel Europese en Amerikaanse publicaties staat: “Wat blijkt hetgeen de moslims ‘bestemming’ noemen toch waar te zijn. Het maakt niet uit hoeveel moeite we ook doen, het veranderen van gebeurtenissen is onmogelijk.” Iemand die een ramp meemaakt, zijn geliefden, bezittingen en goederen verliest, zal enkel troost kunnen vinden en verder kunnen gaan met zijn leven door te geloven in de voorbeschikking en bestemming en door **tawakkul** (vertrouwen) te hebben in Allah de Verhevene. Tawakkul (vertrouwen stellen in Allah) is de grootste bron van troost. Maar laten we het nogmaals herhalen, alvorens tawakkul, is het verplicht om de geboden van de islam op te volgen, het verstand optimaal te gebruiken, alle oplossingen raad te plegen en om de remedie van elk probleem op te sporen.

5 – Ze zeggen: “De islam verbiedt rente en hierdoor staat het tegenover het huidige economische systeem dat zich heeft gevestigd op de wereld.”

Ook dit is een volledig valse bewering. De islam verbiedt de winst en het uitlenen van geld niet, maar de woeker(rente) en het uitbuiten van degenen aan wie geld is uitgeleend. De winst die puur omwille van commerciële doeleinden en op eerlijke wijze is verkregen, is niet een winst die de islam verbiedt maar integendeel juist waardeert en aanmoedigt. Onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) zei: **“Allah de Verhevene houdt van de**

handelaar, de handelaar is Zijn geliefde” en had ook zelf handel gedreven. Dat iemand die niet zelfstandig kan werken zijn geld toevertrouwt aan een vriend of investeert in een bedrijf en een aandeel krijgt van de verkregen winst, neemt een belangrijke plaats in de islamitische handelswetgeving in. Het aandeel dat iemand krijgt van de winst van een bank die geld verdient door rentevrij handel te drijven, is volledig toegestaan (halāl). Informatie over rentevrije banken en de voordelen hiervan, staan uitgebreid in onze boeken **Se’âdet-i Ebediyye** en **Endless Bliss** geschreven. Dat de rente die de islam verbiedt ook verboden is verklaard in de Thora, staat vermeld in soera al-Mâida. Zo staat in het 19^e en 20^e vers van het 23^e hoofdstuk van het deel Deuteronomium van de Thora het volgende geschreven: “U mag van uw broeder geen rente vragen (...). Van de buitenlander mag u rente vragen.”

6 – Ze zeggen: “De islam staat vijandig tegenover kennis en de natuurwetenschappen.”

Hoe kan men met kennis tegenover de islam staan? Kennis is onlosmakelijk verbonden met de islam. Vele delen van de edele Koran bevelen het verwerven van kennis en prijzen de geleerden. Bijvoorbeeld, in het 9^e vers van soera al-Zumar heeft Allah de Verhevene vermeld [interpretatie van de betekenis]: “**Zijn zij die weten en zij die niet weten gelijk? Voorwaar, de wetenden zijn waardevoller.**”

De uitspraken van onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) die kennis prijzen en aanmoedigen zijn er zo veel en zo bekend, dat zelfs niet-moslams deze kennen. Bijvoorbeeld, waar in de boeken **Ihyâ ‘ulûm al-dîn** en **Mawdû’ât al-‘ulûm** de deugd van kennis wordt behandeld, staat de volgende eervolle hadîth vermeld: “**Vergaar kennis, al is het in China.**” Dit betekent dat men kennis moet gaan opdoen, al bevindt dit zich op de verste plek op de wereld en bij de ongelovigen. In een andere eervolle hadîth staat vermeld: “**Verwerp kennis, vanaf de wieg tot het graf.**” Ook een tachtigjarige bejaarde, die ‘met zijn ene voet in het graf staat’, dient zich hiervoor in te spannen volgens dit gebod. Zijn kennisverwerving is een daad van aanbidding. Ook op een keer zei de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem): “**Werk voor het hiernamaals alsof jullie morgen zullen sterven en werk voor wereldse zaken alsof jullie nooit zullen sterven.**” En een andere keer zei hij: “**De geringe aanbidding die met kennis wordt uitgevoerd, is beter dan de vele daden van aanbidding die met onwetendheid worden uitgevoerd.**” Ook zei hij: “**De vrees van de duivel voor een geleerde, is meer dan zijn vrees voor duizend on-**

wetende aanbidders.” In de islam mag een vrouw niet op vrijwillige (nāfila) bedevaart gaan zonder toestemming van haar man. Ditzelfde geldt voor reizen of op visite gaan. Echter, indien haar man haar geen kennis onderwijst en haar niet toestaat om het te leren, mag zij zonder zijn toestemming weggaan om kennis op te doen. Men ziet dat terwijl het een zonde is als zij zonder toestemming op bedevaart gaat, wat een grote daad van aanbidding is die Allah de Verhevene liefheeft, het geen zonde is als ze zonder toestemming weggaat om kennis op te doen. Onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) liet ons weten en zei: **“Daar waar kennis is, daar is de islam. Daar waar geen kennis is, daar is het ongeloof!”** Ook hier beveelt hij het verwerven van kennis. Iedere moslim dient eerst de religieuze kennis te leren en daarna de wereldse kennis.

Dat de islam vijandig staat tegenover de natuurwetenschappen kan ook niet beweerd worden. Natuurwetenschap betekent immers: “Het observeren van schepsels en gebeurtenissen, deze bestuderen en begrijpen en door te experimenteren soortgelijke er van maken”; deze drie zaken worden bevolen door de edele Koran. Zich bezighouden met de natuurwetenschappen, kunst en het vervaardigen van de meest moderne oorlogswapens is een gemeenschappelijke verplichting (fard al-kifāya). Onze religie beveelt ons om harder te werken dan onze vijanden. Een aantal van de zeer krachtige uitspraken van onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) waarin wetenschap wordt bevolen, staat geschreven op de 24^e pagina in het 1^e deel van het boek **Se’âdet-i Ebediyye** en op pagina 37 van het 1^e volume van **Endless Bliss**. De islam is een dynamische religie die het bestuderen van de natuurwetenschappen en het doen van praktisch onderzoek beveelt.

De Europeanen hebben het grootste deel van de natuurwetenschappen en de grondslagen van alle wetenschappen uit islamitische boeken overgenomen. Terwijl de Europeanen dachten dat de wereld een plat vlak was en de randen ervan ommuurd waren, wisten de moslims al dat de wereld rond is en om zijn eigen as draait. Ze hadden zelfs in de woestijn van Sinjar, dat in de buurt van Mosul ligt, de lengte van de meridiaan gemeten, wat overeenkomt met de metingen van vandaag. De boeken **Sharh al-mawāqif** en **Ma’rifatnāma** beschrijven deze zaken uitvoerig. Nūruddīn Batrūjī, die overleed in het jaar 581 n.h. [1185 n.Chr.], was een professor in de astronomie aan een islamitische universiteit in Andalusië. In zijn boek **al-Hayāt** beschrijft hij de astronomie zoals we die van-

daag kennen. Toen Galileo, Copernicus en Newton uit islamitische boeken hadden geleerd dat de aarde om zijn eigen as draait en dit bekendmaakten, werden deze uitspraken van hen als een misdaad beschouwd. Zoals we hierboven ook hebben vermeld, werd Galileo door priesters veroordeeld en gevangengenomen. In de oude islamitische madrassa's (scholen) waren er aparte wetenschapslessen. De madrassa's in Andalusië waren op dit gebied een leidraad voor de gehele wereld.

Degene die als eerste ontdekte dat ziekten uit microben voortkomen, was Ibn Sīnā^[1] die was voortgebracht en opgeleid door de islamitische beschaving. Negenhonderd jaar geleden zei hij: "Datgene wat elke ziekte veroorzaakt, is een kleine worm. Jammer genoeg hebben we geen instrument waarmee we deze kunnen zien."

Abū Bakr al-Rāzī (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) (854-952 n.Chr.), een van de grote islamitische artsen, ontdekte als eerste dat roodvonk, mazelen en pokken aparte ziekten zijn waarover tot die tijd werd gedacht dat het allemaal dezelfde ziekte was. De werken van deze islamitische artsen werden in de Middeleeuwen als studieboeken in alle universiteiten van de wereld gelezen. Terwijl in het Westen de geestelijk zieken als 'personen die zijn bezeten door de duivel' al levend werden verbrand, werden in het Oosten in islamitische landen speciale ziekenhuizen opgericht voor de behandeling van deze patiënten.

Vandaag de dag aanvaardt iedereen die beschikt over verstand, dat de materiële wetenschappen en de natuurwetenschappen allereerst door de moslims zijn opgericht. Ook westerse wetenschappers bevestigen dit. Bepaalde vijanden van de islam, die islamitische landen binnenslopen en door zich voor te doen als moslim de mogelijkheid kregen om hun stem te laten horen, zeiden het volgende wanneer ze vertelden over de nieuwe ontdekkingen en mogelijkheden van de wetenschap en de nieuwe wapens die werden gemaakt: "Dit zijn uitvindingen van ongelovigen, degenen die deze gebruiken, worden ongelovig" en misleidden hiermee de onwetenden. Het bevel van Allah de Verhevene "Leer alles!" hebben ze de mensen doen vergeten. Deze toestand was een van de redenen waardoor de moslims op het gebied van kennis en wetenschap achterbleven. Het Westen verwierf superioriteit door nieuw apparaat en wapens. Enerzijds misleidden de vijanden van de islam de moslims op deze manier. Anderzijds zeiden ze dat de moslims de natuurwetenschappen verafschuwen, ze geen materiële kennis

[1] Ibn Sīnā Husayn overleed in 428 n.h. [1037 n.Chr.] te Hamadan.

willen en dat de islam reactionairisme en fanatisme is en probeerden zo de jongeren los te maken van de islam en de islam van bin-nenuit te vernietigen.

Degenen die probeerden te verklaren waarom de boekdruk-kunst in de islamitische landen – die onder de heerschappij waren van het Ottomaanse Rijk – pas tweehonderd jaar later werd geïm-porteerd dan in Europa door te beweren dat de islam het drukken van boeken middels de drukpers verbiedt, zitten er volledig naast. De kopiïsten, ofwel degenen die in ruil voor geld boeken schreven met de hand, die bang waren dat ze werkloos zouden worden wan-neer boeken gedrukt zouden worden, veroorzaakten de late komst van de boekdrukkunst in het Ottomaanse Rijk. Zij maakten aller-lei propaganda zodat de drukpers niet geïmporteerd zou worden door het Ottomaanse Rijk; zo liepen ze een protestmars naar de Bāb-ı Āli (Verheven Porte, paleis van de grootvizier) waarbij ze hun schrijfgerei in een doodskist droegen. Door zelfs gebruik te maken van de ‘fanatici’ – die we hieronder zullen bespreken – zorgden ze ervoor dat zij overal “De boekdrukkunst is in strijd met de islam” rondriepen. Sultan Ahmad Khān III^[1], de Ottomaanse sultan die inzag dat dit soort mensen de islam voor hun persoonlij-ke belangen wilden misbruiken, vroeg met behulp van zijn groot-vizier Dāmād Ibrāhīm Pasha om een fatwa (juridisch oordeel) over de boekdrukkunst van de shaykh al-islām, de hoogste autori-teit in de islam, om deze zaak vanaf de basis aan te pakken. De fat-wa die werd gegeven door de shaykh al-islām van die tijd, ‘Ab-dullāh Efendi, staat als volgt op pagina 262 van het fatwa-boek **Bahjat al-fatāwā**:

“Er is een fatwa uitgevaardigd waarin wordt vermeld dat de oprichting van drukkerijen toegestaan en een goede zaak is, omdat hiermee boeken over kennis, wetenschap en ethiek in grote hoe-veelheden in korte tijd en met gemak in boekvorm gedrukt kun-nen worden en nuttige boeken overal verspreid en goedkoop ver-kregen kunnen worden.” Deze fatwa volstaat om aan te tonen hoe ontzettend verkeerd de bewering was over dat de boekdrukkunst ‘in strijd is met de islam’. Het woord ‘fanaat’ dat we hierboven hebben gebruikt, is iemand die zijn grove, onwetende, verdorven en ketterse gedachten en zijn politieke opvattingen als religieuze kennis presenteert. Om zijn verdorven ideeën en verkeerde opvat-tingen op te leggen, brengt hij de religieuze kennis verkeerd over. Sommige van hen halen hun kracht uit de titels die zij dragen of de

[2] Ahmad Khān overleed in 1149 n.h. [1736 n.Chr.].

wetsartikelen waarop ze zich berusten, en de meeste van hen uit het misbruiken van het geloof van de moslims. Door grote massa's van mensen achter zich aan te slepen, veroorzaken ze opstanden, verdeeldheid en broedertwisten. De meest schadelijke en gevaarlijke onder de fanatici zijn de omgekochte politieke, religieuze en wetenschapsfanatici die het geloof en morele gedrag van de mensen schaden door propaganda te maken voor vreemde ideologieën, islamitische hervormers en geen rechtsschool volgende personen ter verkrijging van bezittingen, geld en posities. We kunnen de fanatici in drie groepen verdelen:

1 – De **onwetende fanatici** die geen religieuze en wereldse kennis hebben, maar die zichzelf als intellectuelen zien en zich verstandig beschouwen. Net zoals zij zorgen voor verdeeldheid, kunnen ze snel misleid worden door vijanden van de islam en gemakkelijk meegesleurd worden op het verkeerde pad. Mensen die bloedbaden hadden veroorzaakt in de Ottomaanse geschiedenis zoals Patrona Halil, Kabakçı Mustafâ en Kızılbaş Celâlî, die beweerde dat hij de Mahdî (Messias) was, behoren tot deze groep van fanatici.

2 – De **religieuze fanatici** zijn de tweede groep onder de fanatici. Zij zijn de valse religieuze geleerden. Hoewel ze over enige kennis beschikken, verkondigen en praktiseren ze hetgeen ze niet weten of het tegenoverstelde van wat ze weten voor hun verraderlijke doeleinden en om bezittingen en posities te bemachtigen. Ze treden buiten de islam. Zij zijn het voorbeeld en de wegwijzer voor de onwetenden in het aanrichten van schade en het vernietigen van de religie. 'Abdullâh ibn Saba' die grote wonden heeft veroorzaakt in de islam, Abû Muslim al-Khorāsânî, Hasan Sabbah, Shaykh Badraddîn die de zoon was van de qādî (islamitische rechter) van Samavne, religieuze geleerden die fatwa's gaven ter vermoording van Ottomaanse sultans, Muhammad ibn 'Abdulwahhâb uit Najd die de fitna (chaos, opruiing) heeft doen ontstaan die het wahhabisme wordt genoemd, Jamâluddîn al-Afghânî^[1] die de voorzitter was van de vrijmetselaarsloge in Egypte, de vrijmetselaar (maçon) Muhammad 'Abduh die de moefti van Cairo was en zijn leerling Rashîd Ridâ, Hasan al-Bannâ en Sayyid Qutb uit Egypte, dr. 'Abdullâh Jawdat die een van de aanvallers van de islam was in Istanbul, de huichelaar Ahmad Qādiyānî die een pion was van de Britten in hun aanvallen op de islam in India, de Pakistaanse Abu'l-A'lā Mawdūdî en degenen die hierop lijken, de

[1] Jamâluddîn al-Afghânî stierf in 1314 n.h. [1897 n.Chr.].

nieuw opkomende hervormers en personen die geen rechtsschool volgen, en de bekende Britse spion Lawrence die het Ottomaanse Rijk trachtte te vernietigen door zich voor te doen als religieuze geleerde, behoren allemaal tot deze groep van fanatici. Zij probeerden de islam van binnenuit te vernietigen door misbruik te maken van de religieuze gevoelens en het geloof van de moslims.

De grote islamgeleerde Imām Ahmad al-Rabbānī (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) beklagt bitterlijk de valse religieuze geleerden in de 47^e brief van zijn boek **Maktūbāt**: “Het beluisteren van de woorden [en het lezen van de boeken] van religieuze geleerden die uit zijn op het wereldse, is zo schadelijk als het eten van vergif. De schades die valse religieuze geleerden aanrichten, zijn besmettelijk. Het verderft gemeenschappen en verscheurt volken. De rampen die in het verleden islamitische staten overkwamen, werden altijd veroorzaakt door valse religieuze geleerden. Zij waren het die de staatsmannen deden afwijken van het rechte pad. Onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) zei: **“De moslims zullen zich opsplitsen in 73 groeperingen. 72 van hen zullen naar de Hel gaan. Slechts één groepering zal gered worden van de Hel!”** De leiders van deze 72 afgedwaalde groeperingen die zijn afgeweken van het juiste pad, waren altijd valse religieuze geleerden. Het kwam zelden voor dat anderen werden besmet door de schades die door onwetende fanatici werden aangericht. Onwetende en ketterse shuyūkh (onderwijzers; enk. shaykh) van derwisj-kloosters zijn ook valse religieuze geleerden. Ook de door hen aangerichte schades besmetten anderen.”

In zijn 33^e brief schreef hij: “Onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) zei: **‘Degene die op de Dag des Oordeels de meest hevige bestraffing zal ondergaan, is de geleerde aan wie Allah de Verhevene niet heeft verleend om profijt te halen uit zijn kennis.’** Zal de kennis, hetgeen het meest eervolle is van alles en waardevol is bij Allah de Verhevene, niet schadelijk zijn voor degenen die deze kennis als middel gebruiken om bezittingen en posities te bemachtigen en om aan het hoofd te komen? Gehecht zijn aan de wereld is immers iets waarvan Allah de Verhevene helemaal niet houdt. In dat geval is het een zeer verwerpelijke zaak om kennis, wat waardevol is bij Allah de Verhevene, te misbruiken op wegen waarvan Hij niet houdt. Dit betekent het verachten van datgene wat Hij waardevol acht en het waarden en verhogen van datgene waarvan Hij niet houdt. Of duidelijker gezegd, het betekent zich verzetten tegen Allah de

Verhevene. Lesgeven, prediken, het publiceren van religieuze teksten, boeken en tijdschriften, is enkel nuttig wanneer dit wordt gedaan voor de tevredenheid van Allah en niet ter verwerving van posities, bezittingen en roem. Het kenmerk van zo'n zuivere en reine gedachte, is het niet gehecht zijn aan de wereld. De religieuze geleerden, ofwel 'mensen van de religie' die de wereld liefhebben en in deze ramp zijn terechtgekomen, zijn in werkelijkheid 'mensen van de wereld'. Zij zijn de valse geleerden. Zij zijn de meest verachtelijke onder de mensen. Zij zijn de dieven van de religie en het geloof. Echter, zij beschouwen en presenteren zichzelf als 'mensen van de religie', 'mensen van het hiernamaals' en als de beste van de mensen. Allah de Verhevene vermeldt het volgende over hen in het 18^e en 19^e vers van soera al-Mujādala [interpretatie van de betekenis]: **'Zij denken dat ze moslim zijn. Zij zijn extreme leugenaars. De duivel heeft hen overmeesterd. Zij gedenken Allah de Verhevene niet en nemen Zijn Naam niet in hun mond. Zij hebben de duivel gevolgd en zijn zelf een duivel geworden. Weet, dat degenen die de duivel volgen, hebben verloren. Zij hebben de eeuwige gelukzaligheid verlaten en zij storten zich in de eeuwige bestraffing.'** Een van de grote awliyā (vrienden van Allah) zag dat de duivel niets aan het doen was en niet bezig was met het misleiden van mensen en vroeg om de reden. Als antwoord zei de duivel: 'De valse geleerden van deze tijd die zich voordoen als religieuze geleerden helpen mij zo erg bij het misleiden van de mensen, dat ik niet langer deze belangrijke taak hoef te volbrengen.' Het is inderdaad zo, dat de huidige heersende gemakzuchtigheid in het uitvoeren van de geboden van de islam en dat mensen de islam de rug toekeren, worden veroorzaakt door uitspraken en teksten van mensen die zich bedrieglijk voordoen als religieuze geleerde en door hun verdorven intenties. [Ware religieuze geleerden beschikken over drie eigenschappen: verstand, kennis en oprechtheid in religie. Een geleerde die al deze drie eigenschappen gezamenlijk bezit, wordt een **religieuze geleerde** genoemd. Zijn woord is niet te vertrouwen indien één van deze eigenschappen ontbreekt. Om een geleerde te zijn, dient men een deskundige te worden in de takken van de intellectuele kennis ('ulūm al-'aqliyya) en de overgeleverde kennis ('ulūm al-naqliyya).]

Religieuze geleerden die niet hun hart hebben verloren aan de wereld en geen begeerte hebben voor het verwerven van bezittingen, posities, roem en om aan het hoofd te willen komen, zijn 'de mensen van het hiernamaals'. Zij zijn de erfgenamen en afgevaardigden van de profeten (vrede zij met hen). Zij zijn de beste onder

de schepsels. Op de Dag des Oordeels zal hun inkt gewogen worden tegen het bloed van de martelaren (shuhadā), die zijn gestorven omwille van Allah de Verhevene, en de inkt zal zwaarder wegen. Zij zijn degenen die worden geprezen in de eervolle hadīth: **‘De slaap van de geleerden is een daad van aanbidding.’** Zij zijn degenen die de schoonheid van de oneindige gunsten in het hiernamaals begrijpen, die de afschuwelijkheid en kwaadheid van de wereld zien en die weten dat het hiernamaals eeuwig en de wereld vergankelijk en eindig is. Om deze reden kijken zij niet om naar de dingen die niet blijvend zijn, snel veranderen en eindigen, maar omarmen zij de schoonheden die eeuwig zijn, nooit veranderen en onophoudelijk zijn. Het kunnen begrijpen van de grootsheid van het hiernamaals, kan enkel indien men de oneindige grootsheid van Allah de Verhevene inziet. Wie de grootsheid van het hiernamaals begrijpt, zal geen enkele waarde hechten aan de wereld. Immers, de wereld en het hiernamaals zijn elkaars tegenovergestelde. Indien men de ene pleziert, zal de ander gekrenkt worden. Degene die waarde hecht aan de wereld, zal het hiernamaals krenken. En degene die een afkeer heeft voor de wereld, zal waarde gehecht hebben aan het hiernamaals. Het is onmogelijk om aan beide tegelijk waarde te hechten of ze beide te verachten. Twee tegenovergestelden kunnen niet bijeengebracht worden. [Water en vuur kunnen niet bijeengehouden worden.]

Er zijn sommige grote geleerden van tasawwuf die, nadat zij zichzelf en de wereld volledig vergaten, omwille van vele redenen en voordelen als ‘mensen van de wereld’ verschijnen. Er wordt verondersteld dat zij de wereld liefhebben en deze begeren. Echter, zij hebben in zich geen enkele liefde of verlangen voor de wereld. Zoals in het 37^e vers van soera al-Nūr wordt vermeld [interpretatie van de betekenis]: **‘Hun handel en hun aan- en verkopen hinderen hen geenszins van het gedenken van Allah de Verhevene.’** Zij lijken verbonden met de wereld. Echter, zij zijn er helemaal niet aan gehecht. Khwāja Bahāuddīn al-Naqshiband Bukhārī (moge Allah zijn geheim zegenen)^[1] zei: ‘Op de markt van Minā in de eervolle stad Mekka was een jonge handelaar handel aan het drijven ter waarde van ongeveer vijftigduizend goudstukken. Gedurende dat moment was zijn hart geen enkel ogenblik onwetend van Allah de Verhevene.’”

3 – De derde groep van fanatici zijn de **wetenschapsfanatici** die een universitaire diploma in handen hebben en zich voordoen als

[1] Bahāuddīn Bukhārī overleed in 791 n.h. [1389 n.Chr.].

natuurwetenschappers. Om het geloof van de jongeren te verder-
ven en om hen los te maken van de islam, presenteren en schrijven
wetenschapsfanatici de dingen die ze verzinnen als natuurweten-
schappelijke kennis, medische kennis en als ‘vooruitstrevendheid’.
Zij zeggen dat religieuze boeken verkeerd zijn doordat ze niet
stroken met deze natuurwetenschappelijke kennis van hen en het
van reactionairisme getuigt indien men in deze ‘verdorven’ boeken
gelooft en leeft op de manier die in deze boeken wordt beschre-
ven. Net zoals religieuze fanatici de religieuze kennis veranderen,
veranderen de wetenschapsfanatici de natuurwetenschappelijke
kennis en vallen hiermee de islam aan. Hoewel een verstandig per-
soon die de islam goed kent en die goed is opgeleid aan een uni-
versiteit, direct inziet dat de uitspraken van wetenschapsfanatici
niet stroken met kennis en wetenschap en dat zij onwetend zijn op
de gebieden van wetenschap en religie, worden jongeren en stu-
denten misleid door hun titels, geloven ze in hun leugens en wor-
den ze meegesleurd in onheil. Op deze manier vernietigen zij de
moslimgemeenschap. In de boeken **Se’adet-i Ebediyye** en **Endless
Bliss** is er uitgebreide informatie weergegeven over wetenschaps-
fanatici.

Alle drie de groepen van fanatici die hierboven staan beschre-
ven, waren zeer schadelijk voor de islamitische landen en de zui-
vere islam en zijn dit tegenwoordig nog steeds. Dit soort huiche-
laars en kettens die de islam van binnenuit proberen te vernietigen,
bestaan ook vandaag. Moge dank zijn aan Allah de Verhevene; zij
hebben zeer veel van hun oude macht en kracht verloren. Van-
daag de dag – zoals Allah de Verhevene heeft bevolen – spant de
islamitische wereld zich in om alle subtiliteiten van de natuurwe-
tenschappen te leren en weet dat enkel op deze manier het niveau
van van de natuurwetenschappen en de technologie van het Wes-
ten bereikt kan worden. De moslims die in de wetenschappen en
de natuurwetenschappen de meest vooruitlopenden waren in de
Middeleeuwen, lopen de laatste tijd jammer genoeg achter op de-
ze gebieden doordat ze worden misleid door het bedrog van dege-
nen die tegen de islam zijn en doordat ze de geboden van de islam
verwaarlozen.

Dit betekent dat de islam een religie is die op alle gebieden per-
fect is en die volledig past bij de omstandigheden van de 21^e eeuw.
Het beveelt kennis, de natuurwetenschappen en rechtvaardigheid,
verbiedt luiheid en is de grondlegger en beschermer van de sociale
orde die zich pas in de 19^e eeuw begon te vestigen in Europa. Ons
boek heeft niet de beschikbare ruimte om uitgebreide informatie

te geven over dit onderwerp. Onze moslim broeders en zusters en de aanhangers van andere religies die belangstelling hebben voor de islam, kunnen de betrekkingen tussen de islam en de sociale orde terugvinden in de boeken **Se'âdet-i Ebediyye** en **Endless Bliss**. Wij adviseren hen om deze boeken te lezen.

*Als er geen kennis is, dan zal de religie in rook opgaan en verdwijnen ronduit,
in dat geval moet het volk, van de schande die als onwetendheid wordt beduid,*

*Proberen verlost te raken, in zijn volledigheid,
of is het soms niet genoeg, deze laatste les van rampzaligheid?*

*Als je zou nadenken waartoe deze les van rampzaligheid heeft geleid,
dan zouden je hersenen smelten en uit je ogen rollen als tranen, geheid.*

*Als je zou weten, wat ze betekenen deze laatste gebeurtenissen en voorval:
dit volk zal vergaan, indien het zich niet hervinden zal.*

*Immers, het zal een nieuwe schok waarlijk niet kunnen verdragen,
want ditmaal zal slaap de dood zijn en zal men niet kunnen ontwaken.*

*Men moet veel over de wetenschap leren en zijn gedrag verbeteren en
versterken,
met atoomkracht en als gewapende soldaten, verbonden aan de religie, moet
men het volk sterken!*

*Op het gebied van strijdkracht en religieuze kennis, dient men gevorderd te zijn,
want enkel door deze twee zal het volk in rust en vrede zijn.*

DE VOORWAARDEN OM EEN WARE MOSLIM TE ZIJN

Het woord ‘islām’ in het Arabisch betekent: “Overgave van de nafs (de ziel van begeerte, eigen-ik), onderwerping, het bereiken van heil” alsook “vrede”. Imām al-a’zam Abū Hanifa (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) beschreef het als: “Zich overgeven en onderwerpen aan de geboden van Allah de Verhevene.”

Indien de hierboven genoemde beschrijvingen aandachtig worden bestudeerd, wordt vanzelf duidelijk hoe een goede moslim hoort te zijn. Laten we dit nogmaals herhalen:

Vóór alles, is een moslim lichamelijk en geestelijk rein.

Laten we allereerst de lichamelijke reinheid behandelen:

Allah de Verhevene vermeldt op verschillende plaatsen in de edele Koran [interpretatie van de betekenis]: **“Ik houd van degenen die rein zijn!”** Moslims betreden moskeeën en huizen niet met schoenen. Zo zijn tapijten en vloerbedekkingen vrij van stof en schoon. In het huis van iedere moslim bevindt zich een badkamer. Hun lichaam, hun kleding en hun eten is altijd rein. Hierdoor bevinden er zich geen microben en ziekten.

In het Kasteel van Versailles, dat door de Fransen over de gehele wereld wordt geprezen, bevindt zich geen badkamer.

In de Middeleeuwen had een Fransman die woonde in Parijs geen badkamer in zijn huis waardoor hij zijn behoeften in een kamerpot deed; wanneer hij in de ochtend opstond bracht hij dit en zijn drinkwaterfles naar de rivier **de Seine** waaruit hij allereerst water nam om van te drinken waarna hij zijn behoeften in de rivier goot. Deze zinnen zijn exact overgenomen uit een Frans boek genaamd **L’Eau Potable** (Drinkwater). Een Duitse priester die in de tijd van sultan Sulaymān de Grote naar Istanbul kwam, zei in een boek dat hij in circa 967 n.h. [1560 n.Chr.] had geschreven het volgende: “Ik bewonder de reinheid hier. Iedereen wast zich hier vijf keer per dag. Alle winkels zijn brandschoon. Er bevindt zich geen vuil in de straten. Op de kleding van de verkopers is er zelfs geen klein vuilvlekje te zien. Bovendien zijn er gebouwen die ze ‘hammam’ noemen waar er warm water is; degenen die hier komen, wassen hun gehele lichaam. De mensen bij ons zijn echter vies en weten niet hoe ze zich moeten wassen.” Pas eeuwen later heeft Eu-

ropa van de moslims geleerd hoe men zich moet wassen.

Echter vandaag zeggen reizigers, in de boeken die zij publiceren, het volgende over de gebieden die zij bezoeken en die islamitisch worden genoemd: “Wanneer we naar een Oosters land gaan, ruiken we allereerst een geur van rottende vis en afvalhopen. Alles bevindt zich in smerigheid. De straten zitten vol met speeksel. Men komt hier en daar afvalhopen en dode dierenlijken tegen. Men walgt wanneer men zo’n Oosters land bezoekt en ziet in dat de moslims niet zo rein zijn als ze beweren.” Net zoals in landen die vandaag de naam ‘islamitische staat’ dragen de kennis over het geloof is aangetast, wordt ook de reinheid niet volledig in acht genomen. De fout ligt hier echter niet bij de islam, maar bij degenen die zijn vergeten dat reinheid de grondslag is van de islam. Armoede vormt geen excuus voor onreinheid. Dat iemand op de grond spuugt en de omgeving vervuult, heeft helemaal niets te maken met geld. Degenen die zo vervuilen, zijn de ongelukkigen die het bevel van Allah de Verhevene over reinheid zijn vergeten. Indien iedere moslim zijn religie goed zou leren en dit zou naleven, zou deze onreinheid meteen verdwijnen. Wanneer andere volkeren de islamitische landen dan bezoeken, zouden ze – precies zoals dat het geval was bij de moslims in de Middeleeuwen – de reinheid bewonderen.

Een ware moslim is rein en let ook zeer zorgvuldig op zijn gezondheid. Hij drinkt geen alcoholische dranken die allemaal vergif zijn. Hij eet geen varkensvlees dat wegens zijn verschillende gevaren en schades is verboden. Het is vastgesteld dat het virus van de besmettelijke en dodelijke ziekte **aids**, dat bij degenen die anaal geslachtsverkeer hebben is ontdekt, zich bij varkens bevindt.

Onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) heeft de wetenschap van geneeskunde op diverse manieren geprezen. Bijvoorbeeld: **“Er bestaan twee soorten kennis: kennis van het lichaam en kennis van de religie.”** Hij heeft dus medegedeeld dat de kennis van de religie, die de ziel beschermt, en de kennis van de gezondheid, die het lichaam beschermt, de belangrijkste zijn onder de kennistakken en hij heeft bevolen dat het noodzakelijk is om allereerst aan de levendigheid van de ziel en de vitaliteit van het lichaam te werken. De islam beveelt de kennis van het lichaam vóór de kennis van de religie te leren. Immers, alle goedheden kunnen enkel verricht worden met een gezond lichaam.

Vandaag wordt in alle universiteiten gedoceerd dat de geneeskunde uit twee delen bestaat: de eerste is hygiëne, dus het beschermen van de gezondheid en de tweede is therapie, dus het beter ma-

ken van zieken. De eerstgenoemde van deze twee komt als eerst. Het is de allereerste taak van de geneeskunde om de mensen te beschermen tegen ziekten en ervoor te zorgen dat ze gezond blijven. Al wordt een ziek persoon genezen, vaak ondervindt hij toch nog gebreken en is zijn gezondheid aangetast. Men ziet dat de islam de eerste taak van de geneeskunde, dus de hygiëne, heeft gewaarborgd. In het tweede deel van het boek **Mawāhib al-ladunniyya** wordt door het tonen van edele Koranverzen bewezen dat de edele Koran de beide delen van de geneeskunde aanspoort.

Onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) had briefwisselingen met de Byzantijnse (Oost-Romeinse) keizer Heraclius. Zij zonden elkaar gezanten. Een keer had Heraclius vele geschenken gestuurd. Eén van deze geschenken was een arts. Toen de arts kwam, zei hij: “Mijn heer! Zijne majesteit de keizer heeft mij gestuurd om u te dienen. Ik zal uw zieken kosteloos behandelen!” De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) aanvaardde dit. Hij gaf bevel waarop een huis aan de arts werd toegekend. Ze brachten hem dagelijks heerlijk eten en drinken. Dagen, maanden verstreken; geen enkele moslim kwam langs voor een doktersbezoek. Toen de dokter beschamend kwam en zei: “Mijn heer! Ik kwam hierheen om u te dienen. Tot aan vandaag is er geen enkele patiënt langsgesproken. Ik deed niets; ik at, dronk en ontspande. Laat ik nu maar gaan”, zei onze Profeet: **“Het is aan jou. Indien je nog blijft, dan is het de taak van de moslims om de gast te bedienen en hem van dienst te zijn. Indien je echter gaat, vaarwel. Maar weet wel, al blijf je hier jarenlang, niemand zal naar je komen. Mijn Metgezellen worden namelijk niet ziek! De islam heeft het pad getoond om niet ziek te worden. Mijn Metgezellen letten erg op reinheid. Zij eten niets alvorens zij honger krijgen en gaan van tafel alvorens zij verzadigd zijn.”**

Door dit te citeren willen we niet zeggen dat een moslim nooit ziek wordt. Echter, een moslim die zorgt voor zijn gezondheid en voor reinheid, zal gezond blijven en niet zo snel ziek worden. De dood is een realiteit. Niemand zal kunnen ontsnappen aan de dood en eenieder zal overlijden ten gevolge van een een of andere ziekte. Echter, het behouden van zijn gezondheid tot die tijd kan enkel gerealiseerd worden door inachtneming van reinheid en de zaken die zijn bevolen in de islam.

In de Middeleeuwen, toen het christendom op zijn hoogtepunt was, bestonden de grote geleerden van de geneeskunde enkel uit moslims en kwamen de Europeanen naar Andalusië om genees-

kunde te studeren. Degenen die het vaccin tegen de pokken ontdekten, waren de moslim Turken. Jenner, die dit had geleerd van de Turken, bracht dit vaccin pas in 1211 n.h. [1796 n.Chr.] naar Europa en verkreeg onterecht de titel 'De persoon die het pokkenvaccin ontdekte.' De mensen kwijnden weg door ziekten in het Europa van die tijd, wat een gebied van volledige duisternis was. De Franse koning Lodewijk XV stierf in 1774 door de pokken. Europa onderging een lange tijd de epidemieën van de pest en cholera. Toen **Napoleon I** in 1212 n.h. [1798 n.Chr.] het fort van Akko belegerde, brak de pest uit onder zijn leger. Toen hij machteloos stond tegenover deze ziekte, was hij genoodzaakt om hulp te vragen aan zijn vijanden, de moslim Turken. In een Frans werk dat in die tijd was geschreven, staat het volgende: "De Turken aanvaardden ons verzoek en stuurden ons hun artsen. Zij waren keurig geklede mensen met stralende gezichten. Allereerst verrichtten zij smeekbeden waarna zij uitgebreid hun handen met veel water en zeep wasten. De builenpest die was ontstaan bij de patiënten sneden ze in met scalpels. De vloeistof die erin zat, lieten ze eruit lopen en ze maakten de wonden brandschoon. Vervolgens plaatsten ze de patiënten op aparte plaatsen en waarschuwden ze degenen die gezond waren om zoveel mogelijk uit hun buurt te blijven. De kleding van de patiënten hadden ze verbrand en ze deden nieuwe kleding bij hen aan. Ten slotte wasten ze weer hun handen, brandden ze agarhout op de plaatsen waar de patiënten zich bevonden, verrichtten ze weer smeekbeden en zonder enige vergoeding of giften van ons aan te nemen, verlieten ze ons."

Dit betekent dat tot twee eeuwen geleden de westerlingen volkomen hulpeloos waren tegenover ziekten en dat ze pas later de medische wetenschap van vandaag hebben geleerd door te leren van de moslims en door ervaringen op te doen [en door zich in te spannen zoals in de edele Koran wordt bevolen].

Wat geestelijke reinheid betreft, een moslim dient voorzeker een prachtig karakter te hebben en deugdzaam te zijn. De islam bestaat van begin tot einde uit ethiek en deugdzaamheid. Het niveau van goedheid, rechtvaardigheid en vrijgevigheid dat de islam beveelt tegenover vrienden en vijanden, is van verbazingwekkende omvang. De gebeurtenissen in de islamitische geschiedenis die gedurende veertien eeuwen hebben plaatsgevonden, hebben dit ook aan de vijanden van de islam zeer goed aangetoond. Laten we uit de ontelbare vele bronnen er één vertellen die ons te binnen schiet:

In een gerechtelijk document van tweehonderd jaar geleden, in

het archief van het museum in Bursa, staat dat moslims een moskee bouwden op een stuk grond in de buurt van een joodse wijk in Altıparmak. Toen de joden tegen hen zeiden dat het stuk grond van hen was en ze dit niet konden doen, werd de zaak naar de rechtbank overgedragen. Toen duidelijk werd dat het stuk grond behoorde tot de joden, werd door de rechtbank besloten dat de moskee afgebroken moest worden en het stuk grond aan de joden moest worden teruggegeven; dit besluit werd daadwerkelijk uitgevoerd. Kijk eens wat een rechtvaardigheid!

Onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) zei: **“Ik ben gezonden om goede eigenschappen te vervolmaken en om het goede karakter over de wereld te verspreiden.”** In een andere eervolle hadīth staat vermeld: **“Degenen onder jullie met een sterk geloof, zijn degenen met een mooi karakter.”** Zelfs het geloof wordt gemeten met een goed karakter.

In de islam is geestelijke reinheid fundamenteel. Iemand die liegt, oplicht, mensen bedriegt, onderdrukt, onrecht aandoet, zijn moslim broeders/zusters niet helpt, zich groot voordoet en enkel aan zijn eigenbelang denkt, wordt niet als een ware moslim beschouwd ongeacht hoeveel daden van aanbidding hij ook verricht. In de eerste drie verzen van soera al-Mā’ūn staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“O Mijn Gezant, heb je diegene gezien die de Dag der Opstanding ontkent, een wees kwetst en zijn rechten afperst, de armen niet voedt en anderen niet aanspoort ter verrijking van goedheden voor de armen?”** De daden van aanbidding van dit soort mensen worden niet aanvaard. In de islam komt het vermijden van de zaken die verboden oftewel harām zijn vóór het verrichten van de zaken die verplicht oftewel fard zijn. Een ware moslim is allereerst een volkomen en voortreffelijk mens. Hij is vrolijk van gezicht, lieflijk qua tong en oprecht in zijn woorden. Woede is hem vreemd. De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) zei: **“Aan de persoon aan wie mildheid is verleend, zijn de goedheden van de wereld en het hiernamaals verleend.”**

Een moslim is uiterst nederig [bescheiden]. Hij luistert naar iedereen die hem raadpleegt en helpt wanneer hij de mogelijkheid vindt.

Een moslim is waardig en beleefd. Hij houdt van zijn familie en zijn vaderland. Onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) zei: **“Liefde voor het vaderland, komt voort uit het geloof.”** Om deze reden volbrengt een moslim met alle liefde zijn militaire dienstplicht wanneer de regering strijdt te-

gen de aanvallers van zijn land. In een werk dat in het jaar 1560 door een Duitse priester werd geschreven, waarover we hierboven hebben gesproken, staat het volgende: “Nu begrijp ik waarom de moslim Turken ons iedere keer verslaan. Wanneer er hier een strijd plaatsvindt, grijpen de moslims direct naar hun wapens en strijden en sterven zij met alle liefde omwille van hun land en religie. Zij geloven dat degenen die tijdens de strijd overlijden naar het Paradijs zullen gaan. Maar als er bij ons een kans op een oorlog bestaat, zoekt iedereen een plaats om zich te verstoppen om niet in het leger te hoeven gaan. En degenen die met dwang in het leger worden gerekruteerd, strijden met onwil.”

Wat is het prachtig verklaard in de edele Koran hoe Allah de Verhevene wil dat Zijn dienaren zijn: In de edele verzen 63-69 van soera al-Furqān [interpretatie van de betekenis]: **“De [deugdzame] dienaren van de Barmhartige [dus Allah de Verhevene, wiens mededogen groots is met Zijn dienaren] wandelen bescheiden en waardig op aarde. Wanneer de onwetenden hen lastigvallen, zeggen zij mooie woorden tegen hen zoals ‘gezondheid en welzijn zij met u’ en vermijden zo zonden met oprechtheid en lieflijkheid. Zij brengen de nacht door terwijl zij voor hun Heer neerknielen en staan [dus het gebed verrichten]. [Zij lofprijzen Hem.] Zij zeggen: ‘Onze Heer, wend van ons de bestraffing van de Hel af. Waarlijk, haar bestraffing is voortdurend en pijnlijk; voorwaar, wat is dat een slechte plaats en een slechte halte.’ Wanneer zij besteden, zijn zij niet verspillend noch gierig, zij houden daartussen een middenweg en zij schenden niemands rechten. Zij kennen geen deelgenoot toe aan Allah. Zij doden geen levende waarvan Allah het verboden heeft te doden. [Zij straffen enkel de schuldigen.] Zij plegen geen overspel (zinā).”** En in de verzen 72-74 van dezelfde soera staat: **“Zij [de geliefde en deugdzame dienaren van Allah de Verhevene] leggen geen valse getuigenis af. Zij vermijden nutteloze en schadelijke zaken. Wanneer zij toevallig te maken krijgen met zo’n nutteloze of met moeite volbrengbare zaak, wenden zij zich af en gaan dit waardig aan voorbij. Wanneer hen de tekenen (āyāt) van Allah de Verhevene worden herinnerd, negeren zij dit niet zoals de blinden en doven. Zij smeken: ‘O Heer, schenk aan ons van onze echtgenotes en kinderen rechtschapen (sālih) personen die een verkoeling zullen zijn voor onze ogen! Maak ons tot een voorbeeld voor degenen die vermijden opstandig te zijn jegens Allah!”**

Daarnaast, in het 2^e en 3^e vers van soera al-Sāff staat het volgende vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“O zij die gelo-**

ven! Waarom zeggen jullie datgene wat jullie niet doen? Het leidt tot grote woede bij Allah dat jullie zeggen iets gedaan te hebben wat jullie niet kunnen doen”, en dit toont aan dat indien een persoon iets belooft wat hij niet kan volbrengen, hij een slecht persoon is bij Allah.

Een ware moslim is uiterst respectvol tegenover zijn religie, moeder, vader, leraar, leider, de vooraanstaanden van zijn land en de wetten. Hij houdt zich niet bezig met nutteloze dingen. Hij houdt zich enkel bezig met nuttige zaken. Hij gokt niet. Noch verspilt hij zijn tijd.

Een ware moslim volbrengt zijn daden van aanbidding ten volle. Hij komt zijn schuld van dankbaarheid jegens Allah de Verhevene tegemoet. Hij verricht zijn daden van aanbidding niet voor de show of zodat het verbod wordt opgeheven. Hij verricht zijn aanbidding met een groot verlangen, wil en liefde. Het vrezen van Allah de Verhevene, betekent Hem zeer veel liefhebben. Net zoals een persoon niet wil dat degene van wie hij zeer veel houdt, bedroefd zal worden en vreest diegene te bedroeven, zo moeten onze daden van aanbidding voor Allah de Verhevene op een manier volbracht worden die onze liefde voor Hem aantoonst. De gunsten die Allah de Verhevene aan ons heeft verleend zijn zo talrijk, dat we onze schuld van dankbaarheid jegens Hem enkel tegemoet moeten proberen te komen door Hem enorm veel lief te hebben en door met heel ons hart aanbidding voor Hem te verrichten. De daden van aanbidding bestaan uit verschillende soorten. Een deel, zoals we hierboven ook hebben genoemd, is besloten tussen Allah de Verhevene en een dienaar. Allah de Verhevene zal diegenen die tekortkomingen, gebreken hebben in hun aanbidding voor Hem misschien vergeven. Het in acht nemen van andermans rechten is ook een daad van aanbidding. Hij zal diegenen die anderen kwaad doen en de rechten van anderen schenden absoluut niet vergeven, zolang de rechthebbenden hen niet hebben vergeven.

De onderstaande eervolle hadīth's zijn overgenomen uit het 4^e volume van **Ashi'at al-lama'āt**, dat de Perzische verklaring (sharh) is op het bekende boek **Mishkāt al-masābīh**^[1]:

1 – Degene die niet barmhartig is met de mensen, met hem zal Allah de Verhevene niet barmhartig zijn.

2 – Help zowel de onderdrukker als de onderdrukte, door on-

[1] De auteur van Mishkāt, Waliyyuddīn Muhammad, overleed in 749 n.h. [1348 n.Chr.].

derdrukking tegen te gaan!

3 – Indien het uitgegeven geld aan een gekocht overhemd, voor negen tiende bestaat uit rechtmatig verworven (halāl) geld en voor één tiende bestaat uit onrechtmatig verworven (harām) geld, zal het gebed dat wordt verricht in dit overhemd niet aanvaard worden door Allah de Verhevene.

4 – De moslim is de broeder van de andere moslim. Hij doet hem geen onrecht aan. Hij schiet hem te hulp. Hij minacht hem niet en acht hem niet lager dan zichzelf. Het is verboden voor hem om zijn bloed, bezittingen, kuisheid en eer te schaden.

5 – Ik zweer bij Allah, dat het geloof van iemand niet volkomen is totdat hij ook voor zijn broeder in de religie liefheeft wat hij voor zichzelf liefheeft.

6 – Ik zweer bij Allah, dat degene van wie zijn buur niet zeker is van zijn kwaad, geen geloof heeft. [Dat wil zeggen, dat hij geen ware gelovige (mu'min) is.]

7 – Degene die geen barmhartigheid in zijn hart heeft, heeft geen geloof. [Dat wil zeggen, dat zijn geloof niet volmaakt is.]

8 – Degene die barmhartig is met de mensen, met hem is Allah de Verhevene barmhartig.

9 – Degene die geen mededogen heeft met onze jongeren en die geen respect heeft voor onze ouderen, behoort niet tot ons.

10 – Aan degene die respect heeft voor de ouderen en hen helpt, zal Allah de Verhevene ook helpers verlenen wanneer hijzelf oud is.

11 – Het huis dat Allah de Verhevene geliefd is, is het huis waarin een wees wordt opgenomen en waarin hij goed wordt behandeld.

12 – Degene die iemand tot zwijgen brengt die in zijn bijzijn over een ander roddelt, zal Allah de Verhevene op de wereld en in het hiernamaals helpen. Indien hij hem niet tot zwijgen brengt terwijl hij daartoe in staat is, dan zal Allah de Verhevene hem op de wereld en in het hiernamaals straffen.

13 – De persoon die een beschamende, schandelijke toestand van zijn broeder in de religie ziet en dit bedekt en verbergt, heeft gehandeld alsof hij een meisje dat levend werd begraven – iets wat de Arabieren deden vóór de islam – uit het graf heeft gehaald en haar van de dood heeft bevrijd.

14 – Degene die tussen twee vrienden beter is bij Allah de Verhevene, is degene die voor zijn vriend meer goedheden verricht.

15 – Of iemand goed of slecht is, wordt begrepen uit het feit of hij door zijn [moslim] buren wordt geliefd of gehekeld.

16 – De bestemming van een persoon die veel bidt, veel vast en veel aalmoezen geeft, maar met zijn tong zijn buren kwetst, is de Hel. De plaats van degene die weinig bidt, vast en aalmoezen geeft, maar zijn buren niet kwetst met zijn tong, is het Paradijs.

17 – Allah de Verhevene heeft het wereldlijke zowel aan Zijn vrienden als aan Zijn vijanden verleend. Echter, een mooi karakter heeft Hij enkel verleend aan degenen van wie Hij houdt. [Ook hieruit wordt begrepen dat de uitspraak waarin wordt gehoopt dat de ongelovigen met een goed karakter het geloof zullen aanvaarden wanneer hun dood nadert, correct is.]

18 – De beloningen van degene die de eer en bezittingen van een persoon heeft aangevallen, zullen op de Dag des Oordeels aan die persoon gegeven worden. Indien diegene geen daden van aanbidding en goedheden heeft, dan zullen de zonden van die persoon aan hem gegeven worden.

19 – De grootste onder de zonden bij Allah de Verhevene, is het hebben van een slecht karakter.

20 – Indien een persoon blij wordt wanneer degene die hij niet mag problemen of moeilijkheden meemaakt, dan zal Allah de Verhevene deze problemen ook aan die persoon geven.

21 – Twee personen kwamen naar de moskee (masjid) en verichtten het gebed. Hen werd iets aangeboden. Zij zeiden dat ze aan het vasten waren. Na gepraat te hebben en ze opstonden om weg te gaan, zei de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) tegen hen: “Verricht jullie gebeden opnieuw en vast jullie vastendagen opnieuw! Immers, toen jullie praatten, roddelden jullie over iemand. [Jullie spraken over een tekortkoming van hem.] **Roddelen wist de beloning uit van de daden van aanbidding.”**

22 – Koester geen jaloezie (hasad)! Net zoals vuur hout vernietigt, zo doet jaloezie de beloningen van de mens teniet. [Hasad betekent ‘jaloezie, afgunst’. Met andere woorden, willen dat een gunst, die Allah de Verhevene aan iemand heeft verleend, hem wordt ontnomen. Niet willen dat het hem wordt ontnomen, maar willen dat het ook aan zichzelf wordt verleend, is geen hasad. Dit wordt ‘ghibta’ (gunnend benijden, positieve jaloezie) genoemd. Willen dat iets slechts en schadelijks bij iemand verdwijnt, wordt ‘ghayra’ (ijver) en ‘hamiyya’ (ijver voor de bescherming van religie en vaderland) genoemd.]

23 – Een persoon met een goed karakter, zal op de wereld en in het hiernamaals goedheden verkrijgen.

24 – Allah de Verhevene zal Zijn dienaar aan wie Hij een prachtig uiterlijk en een goed karakter heeft verleend op de wereld, niet in de Hel plaatsen in het hiernamaals.

25 – Hij (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) zei tegen Abū Hurayra: “Heb een goed karakter!” Toen hij vroeg wat een goed karakter is, zei hij: “Nader degene die afstand van jou neemt en geef hem raad, vergeef degene die jou onrecht aandoet, en indien iemand zijn bezittingen, kennis en hulp van jou achterhoudt, geef van deze dan in overvloed aan hem!”

26 – De bestemming van iemand die vrij van kibr (hoogmoed, arrogantie), khiyāna (verraad) en schulden overlijdt, is het Paradijs.

27 – Onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) wilde het begrafenisgebed (janāza-gebed) van een persoon met schulden niet verrichten. Een Metgezel (Sahābī) genaamd Abū Qatāda (moge Allah tevreden zijn met hem) nam de schulden van die persoon op zich. Bijgevolg aanvaardde onze Profeet het begrafenisgebed te volbrengen.

28 – Sla jullie echtgenotes niet! [Zeg en doe niets dat hen zal kwetsen!] Zij zijn niet jullie slavinnen.

29 – Bij Allah de Verhevene is de beste onder jullie, degene die het beste is tegenover zijn echtgenote. Degene onder jullie die tegenover zijn echtgenote de beste is, ben ik.

30 – Degene onder jullie met een superieur geloof, is degene met een mooier karakter en degene die zachtmoediger is tegenover zijn echtgenote.

De meeste eervolle hadīth's die hierboven staan geschreven, zijn terug te vinden in het boek **Zawājir**, vóór het deel 'ihtiqār', van de grote islamgeleerde Ibn Hajar al-Makkī (moge Allah hem genadig zijn)^[1]. Deze zijn de bron van de prachtige islamitische ethiek. Islamgeleerden hebben vanuit deze eervolle hadīth's verschillende voorschriften afgeleid. Enkele van deze voorschriften zijn als volgt:

1 – Het is verboden voor een moslim die naar dār al-harb gaat, dus niet-islamitisch grondgebied, om de bezittingen, levens en eer van niet-moslims aan te tasten en om daar diefstal te plegen. Hij

[1] Ibn Hajar overleed in 974 n.h. [1566 n.Chr.].

dient niet tegen hun wetten in te gaan en hen niet te bedriegen en te verraden in de handel.

2 – Het toe-eigenen van het bezit van een niet-moslim en het breken van zijn hart, is een grotere zonde dan het toe-eigenen van het bezit van een moslim. Het schenden van de rechten van dieren, is een grotere zonde dan het schenden van de rechten van moslims en de rechten van niet-moslims.

3 – Het is verboden om het bezit van een ander te pakken zonder zijn toestemming, dit te gebruiken en terug op zijn plaats te brengen, zelfs als dit gebeurt zonder schade toe te brengen.

4 – Indien een persoon het betalen van zijn schulden één uur uitstelt terwijl hij het vermogen hiervoor heeft, dan wordt hij onrechtvaardig en opstandig geacht. Hij zal zich elk moment onder vervloeking bevinden. Het niet betalen van schulden is zo'n zonde, dat het continu, zelfs tijdens zijn slaap, wordt opgeschreven [door de engelen]. Indien hij het betaalt middels geld met een lage waarde of middels nutteloze goederen en de rechthebbende dit onwillig aanneemt, is het evenzeer een zonde. Die persoon zal niet verlost worden van de zonde zolang hij hem niet tevredenstelt en zijn hart niet verheugt.

Sinds 1400 jaar hebben islamgeleerden de prachtige ethiek die de islam beveelt voortdurend medegedeeld en in hun boeken opgeschreven. Zo hebben ze getracht de mooie karaktereigenschappen die de islam mededeelt in het hoofd en het hart van de jongeren te plaatsen. Eén van de talloze boeken die deze prachtige ethiek verspreiden, staat hieronder als voorbeeld geschreven.

Het boek **Maktūbāt** van de diepzinnige islamgeleerde en de grote walī (vriend van Allah) Imām al-Rabbānī Ahmad al-Fārūqī (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn), die de vernieuwer (mujaddid) is van het tweede millennium, is zeer waardevol. Sayyid ‘Abdulahkīm Efendi (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn), die een professor van tasawwuf was aan de **Madrasat al-mu-tahassisīn**, de hoogste islamitische madrassa (school) in het Ottomaanse Rijk, zei veelvuldig: “In de geschiedenis van de islam is er geen enkel boek geschreven dat zo waardevol is als het boek **Maktūbāt**” en “Na het boek van Allah, de edele Koran, en de eervolle hadīth’s van onze Profeet, is het meest waardevolle en meest hoogwaardige boek, het boek **Maktūbāt** van Imām al-Rabbānī.” Imām al-Rabbānī (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) werd geboren in 971 n.h. [1563 n.Chr.] in de stad Sirhind in India en overleed daar in 1034 n.h. [1624 n.Chr.]. ‘Abdulahkīm Efendi

werd in 1281 n.h. [1865 n.Chr.] in Van in Turkije geboren en overleed in 1362 n.h. [1943 n.Chr.] in Ankara. Hij is daar in het stadsdeel Bağlum begraven.

In de 76^e brief uit het 1^e volume van **Maktūbāt** staat het volgende:

“In het 7^e vers van soera al-Hashr staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **‘Neem en gehoorzaam de geboden die Mijn Gezant heeft gebracht! Vermijd hetgeen hij heeft verboden!’** Er zijn twee dingen nodig om zich te beschermen tegen de rampen op de wereld en de bestraffing in het hiernamaals: zich vasthouden aan de geboden en het vermijden van de verboden. Deze twee worden het navolgen van de islam genoemd. De grootste en belangrijker van deze twee is de tweede; deze wordt **wara’** (religieuze zorgvuldigheid) en **taqwā** (vroomheid) genoemd. In het bijzijn van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) werd verteld dat iemand veel daden van aanbidding uitvoerde en veel inspanningen verrichtte. En toen werd verteld dat iemand anders zorgvuldig de zaken vermeed die verboden zijn, zei hij: **‘Niets is vergelijkbaar met wara’!** Met andere woorden, hij heeft duidelijk gemaakt dat het vermijden van de verboden waardevoller is. In een andere eervolle hadith heeft hij vermeld: **‘De pilaar van jullie religie is wara’.**’ Door wara’ kunnen mensen superieur worden aan de engelen en kunnen zij hierdoor vorderen en stijgen in rang. Ook de engelen gehoorzamen de geboden. Engelen kunnen echter niet vorderen. In dat geval is het belangrijker dan alles om zich vast te houden aan wara’ en te beschikken over vroomheid. De meest waardevolle zaak in de islam, is vroomheid. De basis van de religie is vroomheid. Wara’ en vroomheid betekenen het vermijden van de verboden (mahārim; enk. harām). Om de verboden volledig te kunnen vermijden, dient men een teveel aan geoorloofde zaken (mubāhāt; enk. mubāh) te vermijden. Men dient gebruik te maken van de geoorloofde zaken in zoverre dat nodig is. Indien een persoon gebruikmaakt van dat wat geoorloofd is, dus de zaken die de islam toestaat, zoals hij wil en hiervan overmatig gebruikmaakt, zal hij beginnen de zaken uit te voeren die twijfelachtig zijn. En de twijfelachtige zaken liggen dicht bij de verboden. De ziel van begeerte (nafs) van de mens is, net zoals een dier, zelfzuchtig. Wie in de buurt van een afgrond loopt, kan op een dag daadwerkelijk in die afgrond vallen. Om de wara’ en vroomheid precies na te kunnen leven, dient men van de geoorloofde zaken gebruik te maken in zoverre dat nodig is en dient met de noodzakelijke hoeveelheid niet te overschrijden.

Wanneer men deze hoeveelheid gebruikt, dient men de intentie te hebben om deze te gebruiken ter volbrenging van zijn plichten als dienaar. Het volledig kunnen vermijden van een teveel aan geoorloofde zaken is te allen tijde en vooral in deze tijd vrijwel onmogelijk. Op zijn minst moet men de verboden vermijden en een teveel aan geoorloofde zaken zoveel mogelijk proberen te vermijden. Wanneer men meer dan nodig van de geoorloofde zaken gebruikmaakt, dient men zijn spijt te betuigen en berouw te tonen. Men moet deze zaken zien als het begin van het plegen van de verboden. Men dient zijn toevlucht te zoeken bij Allah de Verhevene en tot Hem te smeken. Deze spijt, het berouw en gesmeek, neemt misschien wel de plaats in van het volledig vermijden van een teveel aan geoorloofde zaken en beschermt de persoon zo van de ramp en de schade van dit soort handelingen. Ja'far ibn Sinān zei: 'De terneergeslagenheid van degenen die zonden begaan, is beter dan de hoogmoedigheid van degenen die aanbedding verrichten.'

Het vermijden van de verboden bestaat uit twee soorten: De eerste is het vermijden van de zonden die enkel betrekking hebben op de rechten van Allah de Verhevene en die Hij heeft verboden. De tweede is het vermijden van de zonden die ook betrekking hebben op de rechten van de mensen en schepsels. De tweede soort is belangrijker. Allah de Verhevene is nergens behoeftig aan en is zeer barmhartig. Mensen daarentegen, net zoals ze behoeftig zijn aan vele dingen, zijn ze ook gierig. De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) zei: **'Degene die de rechten van anderen heeft geschonden, die de bezittingen en eer van mensen heeft aangetast, dient alvorens hij overlijdt deze rechten terug te geven en zich te laten vergeven! Immers, op de Dag des Oordeels hebben goud en bezittingen geen waarde. Die Dag zullen van zijn eigen beloningen weggenomen worden totdat de rechten zijn afbetaald en indien hij geen beloningen heeft, zullen de zonden van de rechthebbende aan hem overgedragen worden.'**

[Ibn 'Ābidīn (moge Allah hem genadig zijn)^[1] zegt bij de verklaring van het boek **Durr al-mukhtār**, in het hoofdstuk "intentie voor het gebed" op pagina 295, het volgende: 'Indien de rechthebbende zijn recht niet vergeeft op de Dag des Oordeels, zal voor elke 'dank' aan recht zeventienhonderd in gemeenschap (jamā'a) verrichte en aanvaarde gebeden van de schuldige afgenomen worden en aan de rechthebbende worden gegeven.' Eén 'dank' is één zede van een dirham, ongeveer een halve gram zilver].

[1] Muhammad ibn 'Ābidīn overleed in 1252 n.h. [1836 n.Chr.] te Damascus.

Toen de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) op een dag tegen de eervolle Metgezellen zei: **‘Weten jullie wie een mufliṣ (bankroetier) wordt genoemd?’**, zeiden zij: ‘Dat zeggen wij tegen iemand die geen geld en bezittingen meer heeft.’ Hij zei: **‘Onder mijn gemeenschap is een mufliṣ zo’n iemand, die op de Dag des Oordeels veel beloning van gebeden, vasten en armenbelasting in zijn dadenboek heeft. Echter, hij heeft iemand uitgescholden, belasterd, zijn bezittingen afgepakt, zijn bloed vergoten of geslagen. Zijn beloningen zullen onder deze rechthebbenden worden verdeeld. Indien zijn beloningen op zijn alvorens hun rechten zijn betaald, dan zullen de zonden van de rechthebbenden aan hem worden overgedragen. Vervolgens zal hij in de Hel worden gegooid.’**”

In de 98^e brief van **Maktūbāt** staat het volgende:

“De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) zei: **‘Allah de Verhevene is rafīq (mild). Hij houdt van mildheid. Hetgeen Hij niet geeft aan degenen die hard handelen, verleent Hij aan degenen die mild handelen. Aan anderen verleent Hij het niet.’** Deze hadīth is terug te vinden in de **Sahīh** (verzameling van hadīth’s) van Imām Muslim.

Weer in **Sahīh Muslim** staat dat hij (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) tegen ‘Āisha (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met haar) zei: **‘Wees mild! Vermijd hardheid en schandelijke zaken! Mildheid siert de mens. Het neemt schandelijkheid weg.’**

In een eervolle hadīth [in **Sahīh Muslim**] staat vermeld: **‘Wie niet mild handelt, zal geen goedheid (khayr) volbracht hebben.’**

In een eervolle hadīth [in **Sahīh al-Bukhārī**] staat vermeld: **‘Degene onder jullie die ik het meest liefheb, is degene met het mooiste karakter.’**

In een eervolle hadīth [overgeleverd door Imām Ahmad en Tirmidhī (moge Allah de Verhevene hen genadig zijn)^[1]] staat vermeld: **‘Aan degene aan wie mildheid is verleend, zijn de goeden van de wereld en het hiernamaals verleend.’**

In een eervolle hadīth [overgeleverd door Imām Ahmad, Tirmidhī, Hākīm en Bukhārī (moge Allah de Verhevene hen genadig zijn)] staat vermeld: **‘Bescheidenheid komt voort uit het geloof (īmān). Wie īmān heeft, zal het Paradijs betreden. Onzedelijkheid is slechtheid. Zij die slecht zijn zullen naar de Hel gaan.’**

[1] Muhammad al-Tirmidhī overleed in 279 n.h. [892 n.Chr.].

In een eervolle hadīth [overgeleverd door Imām Ahmad en Tirmidhī] staat vermeld: **‘Ik vermeld de persoon voor wie het verboden is om naar de Hel te gaan en voor wie het eveneens verboden is dat de Hel hem verbrandt. Let op. Deze persoon is een gelovige (mu’min) die het gemakkelijk maakt voor de mensen en hen mildheid toont.’**

In een eervolle hadīth [overgeleverd door Imām Ahmad, Tirmidhī en Abū Dāwud] staat vermeld: **‘Diegenen die mild zijn en het anderen gemakkelijk maken, zijn zoals een persoon die zittend op een dier de teugels vasthoudt. Indien hij het dier wil laten stoppen, gehoorzaamt het hem. Indien hij het op de stenen wil brengen, rent het dier daarheen.’**

In een eervolle hadīth [in Sahīh al-Bukhārī] staat vermeld: **‘Indien iemand, die datgene wat hij wil doen kan volbrengen wanneer hij boos is, niet boos wordt, dan zal Allah de Verhevene hem op de Dag des Oordeels te midden van iedereen roepen en zeggen: “Ga in het Paradijs naar welke hūri (paradijselijke maagd) je wilt.”’**

Toen een persoon raad vroeg aan de Gezant van Allah [in een eervolle hadīth die in alle boeken staat geschreven] zei hij: **‘Wees niet boos!’** Toen die persoon het een aantal keer vroeg, antwoordde hij iedere keer: **‘Wees niet boos!’**

In een eervolle hadīth [vermeld in de boeken van Tirmidhī en Abū Dāwud] staat vermeld: **‘Ik maak degenen bekend die naar het Paradijs zullen gaan, luister! Zij zijn zwak, hun kracht volstaat niet. Wanneer zij zweren om iets te doen, zal Allah de Verhevene welzeker hun gelofte vervullen. Ik meld degenen die naar de Hel zullen gaan, luister! Zij tonen hardheid. Zij zijn haastig. En zij achten zichzelf superieur.’**

In een eervolle hadīth [overgeleverd door Tirmidhī en Abū Dāwud (moge Allah de Verhevene hen genadig zijn)] staat vermeld: **‘Als iemand boos wordt wanneer hij staat, dient hij te zitten, indien het niet voorbij gaat door te zitten, dient hij te liggen!’**

In een eervolle hadīth [overgeleverd door Tabarānī, Bayhaqī en Ibn ‘Asākir (moge Allah de Verhevene hen genadig zijn)] staat vermeld: **‘Net zoals aloë vera de honing verderft, zo verderft woe-de het geloof.’**

In een eervolle hadīth [overgeleverd door Bayhaqī en Abū Nu’aym^[1]] staat vermeld: **‘Degene die nederig is omwille van Al-**

[1] Ahmad Abū Nu’aym overleed in 430 n.h. [1039 n.Chr.].

lah, zal verheven worden door Allah de Verhevene. Deze persoon acht zichzelf minderwaardig. Echter, in de ogen van de mensen is hij hoogwaardig. Indien een persoon zichzelf hoger acht dan anderen, dan zal Allah de Verhevene hem verlagen. Hij zal in ieders ogen minderwaardig zijn. Enkel hijzelf zal zichzelf hoog achten. In feite oogt hij lager dan honden en varkens.’

In een eervolle hadīth [overgeleverd door Bayhaqī (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn)] staat vermeld: **‘Toen Mūsā (vrede zij met hem) vroeg: “O mijn Heer! Wie is de meest waardevolle onder Uw dienaren?”’, zei Hij: “Degene die vergeeft wanneer hij daartoe in staat is.”’**

In een eervolle hadīth [overgeleverd door Abū Ya’lā] staat vermeld: **‘Indien iemand zijn tong in bedwang houdt, zal Allah de Verhevene zijn beschamende zaken verbergen. Indien hij zijn woede in bedwang houdt, zal Allah de Verhevene Zijn bestraffing van hem onttrekken op de Dag des Oordeels. Indien iemand smeekt tot Allah de Verhevene, zal Hij zijn smeekbede aanvaarden.’**

In [het boek van] Tirmidhī staat vermeld: **‘Toen Mu’āwiya (moge Allah tevreden zijn met hem) een brief schreef aan de umm al-mu’minīn (moeder der gelovigen) ‘Āisha (moge Allah tevreden zijn met haar) en haar vroeg om raad te schrijven, schreef ze als antwoord: “Moge de vrede van Allah de Verhevene met jou zijn! Ik heb het gehoord van de Gezant van Allah. Hij zei: ‘Indien iemand streeft naar de tevredenheid van Allah de Verhevene in een zaak waar mensen boos over zullen worden, dan zal Allah de Verhevene hem beschermen tegen dat wat van de mensen zal komen. Indien iemand streeft naar de tevredenheid van de mensen in een zaak waar Allah de Verhevene boos over zal worden, dan zal Allah de Verhevene zijn zaak aan de mensen overlaten.’”’**

Moge Allah de Verhevene u en ons vereren met het navolgen van deze eervolle hadīth’s die ‘de altijd waarheid sprekende’ heeft medegedeeld! Span u in om dienovereenkomstig te handelen!

Het wereldse leven is erg kort. De bestraffingen van het hiernaams zijn zeer hevig en eindeloos. Degenen met verstand die een vooruitziende blik hebben, moeten voorbereid zijn. Men dient niet misleid te worden door de schoonheid en aantrekkelijkheid van de wereld. Als de eer en waarde van de mens met wereldse zaken gemeten zou worden, zouden degenen met veel wereldse zaken superieur en waardevoller moeten zijn dan iedereen. Misleid worden door het uiterlijk van de wereld is onredelijkheid en

dwaasheid. Men dient deze korte tijd [op de wereld] als een grote gunst te zien en men dient te streven de zaken te volbrengen die Allah de Verhevene goedkeurt. Men dient weldadigheden en goedheden te verrichten voor de dienaren van Allah de Verhevene. Om gered te worden van de bestraffingen op de Dag des Oordeels bestaan er twee grote grondslagen, met andere woorden, twee manieren: De eerste is het hechten van waarde aan de geboden van Allah de Verhevene en deze eerbiedigen. De tweede is het tonen van mededogen aan de dienaren en schepsels van Allah de Verhevene en hen goed behandelen. Alles wat onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) – de altijd waarheid sprekende – heeft gezegd, is waar. Het zijn geen grappen, woorden voor vermaak of gebazel. Hoe lang zal de slaap met open ogen duren zoals een konijn? Het resultaat van deze slaap is vernedering, schande, ontbering en met lege handen komen te staan. In het 115^e vers van soera al-Mu'minūn staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **‘Denken jullie dat Ik jullie zomaar, als een spel heb geschapen? Zeggen jullie niet naar Ons terug te keren?’** Alhoewel, ik weet dat u niet in de toestand bent om dit soort woorden aan te horen. U bent jong. U zit vol energie. U bent omgeven door wereldlijke gunsten. Uw woord wordt door iedereen gerespecteerd. U kunt doen wat u wil doen. Maar omdat ik mededogen met u heb en u een gunst wil verlenen, zijn deze woorden opgeschreven. U hebt nog niets uit uw handen verloren. Het is de tijd om berouw te tonen en te smeken tot Allah de Verhevene.” De vertaling uit de 98^e brief is voltooid.

Sayyid ‘Abdulkāḥim Efendi (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) zegt in zijn boek **al-Riyād al-tasawwufiyya**, wanneer hij tasawwuf beschrijft, het volgende: “Tasawwuf is het overstijgen van de menselijke eigenschappen, zich sieren met de eigenschappen van de engelen en het als gewoonte verwerven van de goddelijke eigenschappen.” Ook vermeldde hij dat Abū Muhammad Jarīrī^[1] het volgende zei: “Tasawwuf is zich sieren met alle goede eigenschappen en zich zuiveren van alle slechte eigenschappen.”

Muhammad Ma’sūm (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn), de zoon van de grote islame geleerde en de vernieuwer (mujaddid) van het tweede millennium Imām al-Rabbānī Ahmad al-Fārūqī, schreef de 147e brief uit het 1e volume van zijn Perzische boek **Maktūbāt**, dat bestaat uit drie volumes, aan Mīr Muhammad

[1] Abū Muhammad Jarīrī Ahmad ibn Muhammad ibn Husayn overleed in 311 n.h. [923 n.Chr.]. Hij was één van de grootste leerlingen van Junayd al-Baghādī.

Khafī, een van de gouverneurs uit India. In deze brief schreef hij:

“Moge Allah de Verhevene u en ons niet doen afdwalen van het pad van Muhammad (vrede zij met hem), die de superieure der profeten is en de geliefde van de Heer der werelden! Mijn barmhartige broeder! De levensduur van de mens is zeer kort. Dat wat de mens zal treffen in het eeuwige leven van het hiernamaals, hangt af van de manier waarop hij in de wereld leeft. Iemand met verstand en een vooruitziende blik, verricht gedurende zijn korte leven op de wereld voortdurend zaken die in het hiernamaals tot een goed en vreedzaam bestaan zullen leiden. Hij bereidt hetgeen voor dat nodig is voor een reiziger naar het hiernamaals. Allah de Verhevene heeft u tot het hoofd gemaakt van zeer veel mensen en heeft u tot een tussenpersoon gemaakt in het tegemoetkomen aan de behoeften van vele personen. Wees enorm dankbaar omdat u deze waardevolle en winstgevende taak hebt gekregen! Span u in om de dienaren van Allah de Verhevene diensten te verlenen! Bedenk dat u door het verlenen van diensten aan de dienaren van onze Heer, op de wereld en in het hiernamaals gunsten zult verkrijgen! Weet dat mildheid tonen tegenover mensen, goedheden voor hen verrichten en hun zaken met een glimlach, lieflijke woorden en met gemak volbrengen, het pad is dat leidt tot de liefde van Allah de Verhevene! Heb geen enkel twijfel dat dit zal leiden tot redding van de bestraffingen in het hiernamaals en tot vermeerdering van de gunsten van het Paradijs! Onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) heeft dit met zijn volgende eervolle hadīth prachtig vermeld:

‘Allah de Verhevene schept en stuurt de behoeften van Zijn dienaren. De meest geliefde dienaar van Allah de Verhevene is degene die de tussenpersoon is die Zijn gunsten aan Zijn dienaren toereikt.’

Ik schrijf hieronder een aantal eervolle hadīth’s die de waarde vermelden van het tegemoetkomen aan de behoeften van moslims, het blij maken van hen en het hebben van een mooi karakter, en die het mild, serieus en geduldig zijn, prijzen en aanmoedigen. Begrijp deze goed. Indien er gedeelten zijn die u niet begrijpt, leer deze dan door het te vragen aan personen die hun religie kennen en leven volgens datgene wat ze kennen! [De gezegende woorden van onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) worden **hadīth** (overlevering) genoemd.] Lees de onderstaande eervolle hadīth’s aandachtig! Streef ernaar om in elk van uw woorden en in elk van uw handelingen deze na te volgen!

1 – **‘De moslim is de broeder van de andere moslim. Zij kwet-**

sen en krenken elkaar niet. Indien iemand helpt bij een zaak van zijn broeder in de religie, dan zal Allah de Verhevene op Zijn beurt zijn zaak vergemakkelijken. Indien iemand de zorgen van een moslim wegneemt en hem blij maakt, zal Allah de Verhevene hem bevrijden van ellende tijdens de meest zware tijden van de Dag des Oordeels. Indien iemand een beschamende zaak of een fout van een moslim verbergt, zal Allah de Verhevene op de Dag des Oordeels zijn beschamende zaken en fouten verbergen.' [Bukhārī, Muslim]

2 – 'Zolang iemand zijn broeder in de religie helpt, zal Allah de Verhevene ook hem helpen.' [Muslim]

3 – 'Allah de Verhevene heeft sommige van Zijn dienaren geschapen ter tegemoetkoming aan de behoeften van anderen en om hen te helpen. Degenen die behoeften hebben, raadplegen hen. Voor hen zal er in het hiernamaals geen vrees voor bestraffing zijn.' [Tabarānī]

4 – 'Allah de Verhevene heeft aan sommige van Zijn dienaren veel gunsten verleend op de wereld. Hij heeft hen geschapen zodat zij nuttig zullen zijn voor Zijn dienaren. Indien zij deze gunsten verspreiden onder de dienaren van Allah de Verhevene, zullen hun gunsten niet verminderen. Indien zij deze gunsten niet toereiken aan de dienaren van Allah, zal Allah Zijn gunsten van hen ontnemen. Hij zal ze aan anderen verlenen.' [Tabarānī en Ibn Abī al-Dunyā^[1]]

5 – 'Dat een moslim een behoefte van zijn broeder in de religie tegemoetkomt, is winstgevender dan dat hij tien jaar doorbrengt in i'tikāf. En het doorbrengen van één dag in i'tikāf voor de tevredenheid van Allah, verwijdert de mens zeer ver van het Helle- vuur.' [Tabarānī en Hākīm.] [Dag en nacht doorbrengen met aanbidding door zich terug te trekken in een moskee gedurende de laatste tien dagen van de maand ramadān, wordt i'tikāf genoemd.]

6 – 'Wanneer iemand een zaak van zijn broeder in de religie volbrengt, verrichten duizenden engelen smeekbeden voor hem. Wanneer hij gaat om die zaak te klaren, wordt voor zijn iedere stap één van zijn zonden vergeven en zullen hem gunsten verleend worden in het hiernamaals.' [Ibn Māja]

7 – 'Wanneer iemand gaat om een zaak van zijn broeder in de religie te klaren, zal bij zijn iedere stap zeventig van zijn zonden vergeven worden en hem zeventig beloningen gegeven worden.

[1] Ibn Abī al-Dunyā 'Abdullāh overleed in 281 n.h. [894 n.Chr.] te Bagdad.

Dit gaat zo voort totdat die zaak is geklaard. Wanneer die zaak is geklaard, worden al zijn zonden vergeven. Indien hij overlijdt wanneer hij die zaak volbrengt, zal hij zonder bevraging en verantwoording af te leggen het Paradijs betreden.’ [Ibn Abī al-Dunyā]

8 – ‘Indien iemand naar staatsautoriteiten gaat en zich daar inspant zodat zijn broeder in de religie rust zal bereiken of van zijn zorgen zal worden verlost, dan zal Allah de Verhevene hem op de Dag des Oordeels helpen de sirāt-brug vlug over te steken wanneer iedereen zijn voeten zullen uitglijden.’ [Tabarānī]

9 – ‘De daad die Allah de Verhevene het meest lief is, is het blij maken van een gelovige (mu’min) door hem kleding te geven, hem te eten te geven of door aan een andere behoefte van hem tegemoet te komen.’ [Tabarānī]

10 – ‘De daad die Allah de Verhevene het meest lief is na de verplichtingen (farāid), is het blij maken van een gelovige (mu’min).’ [Tabarānī.] [De geboden van Allah de Verhevene worden fard (verplichting) genoemd. Uit deze eervolle hadith wordt begrepen dat Allah de Verhevene de personen die de daden van aanbedding die fard zijn uitvoeren, meer liefheeft. De schadelijke, verwerpelijke zaken die Allah de Verhevene heeft verboden, worden harām (verboden) genoemd. Allah de Verhevene heeft degene die de verboden vermijdt meer lief dan degenen die de verplichtingen uitvoeren. Het is een verplichting om een goed karakter te hebben; het is verboden om een slecht karakter te hebben. Het vermijden van het verrichten van kwaadheden, is waardevoller en verdienstelijker (thawāb) dan het verrichten van goedheden.]

11 – ‘Wanneer een persoon een gunst verleent aan een gelovige (mu’min), dan schept Allah de Verhevene van deze gunst een engel. Deze engel verricht voortdurend aanbedding. De beloningen voor zijn daden van aanbedding worden aan die persoon gegeven. Wanneer deze persoon overlijdt en in zijn graf wordt geplaatst, komt deze engel vol licht en lieflijkheid naar zijn graf. Wanneer hij die engel ziet, wordt hij blij en voelt hij zich opgelucht. Hij vraagt: “Wie ben jij?” De engel zegt: “Ik ben de gunst die je verleende aan die-en-die en de vreugde die je in zijn hart plaatste. Allah de Verhevene heeft mij gezonden om jou vandaag blij te maken, om op de Dag des Oordeels voor jou voorspraak (shafā’a) te verrichten en om aan jou je plaats in het Paradijs te laten zien.”’

12 – Aan de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) werd gevraagd: ‘Welke zijn de belangrijkste onder de

zaken die leiden tot het betreden van het Paradijs?’ Hij zei: **‘Het vrezen van Allah de Verhevene en het hebben van een goed karakter.’** Toen werd gevraagd welke de belangrijkste zijn onder de zaken die leiden tot het betreden van de Hel, zei hij: **‘Het niet bedwingen van zijn tong en zijn lust.’** [Tirmidhī, Ibn Hibbān en Bayhaqī^[1].] [Het kenmerk van het vrezen van Allah de Verhevene is het vermijden van de verboden (mahārim).]

13 – **‘Degenen onder jullie met het sterkste geloof, zijn degenen met het mooiste karakter en die het mildst zijn tegenover hun echtgenote.’** [Tirmidhī en Hākim]

14 – **‘De mens bereikt de hoogste graden van het Paradijs vanwege zijn mooie karakter. [Vrijwillige (nāfila)] daden van aanbidding kunnen de mens niet deze graden doen bereiken. Een slecht karakter sleept men tot in de diepste krochten van de Hel.’** [Tabarānī]

15 – **‘De meest eenvoudige en meest gemakkelijke onder de daden van aanbidding is weinig praten en een goed karakter hebben. Let goed op deze woorden van mij!’** [Ibn Abī al-Dunyā]

16 – Een persoon vroeg aan de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem): ‘Wat is de beste der daden?’ Hij zei: **‘Het hebben van een mooi karakter.’** Die persoon stond op, benaderde hem even later langs zijn rechterkant en vroeg het nogmaals. Hij zei weer: **‘Het hebben van een goed karakter.’** Die persoon vertrok, benaderde hem later langs zijn linkerkant en vroeg: ‘Wat is de zaak die het meest geliefd is bij Allah?’ Hij zei weer: **‘Het hebben van een goed karakter.’** Vervolgens benaderde hij hem van achteren en vroeg: ‘Wat is de beste, meest waardevolle zaak?’ De edele Profeet keerde zich tot hem en zei: **‘Heb je niet kunnen begrijpen wat het hebben van een goed karakter betekent? Probeer op niemand boos te worden zoverre je daartoe in staat bent!’**

17 – **‘Ik beloof jullie, dat de moslim die met niemand in discussie gaat en die niemand kwetst met zijn tong, al heeft hij gelijk, het Paradijs zal betreden. Ik beloof jullie, dat degene die niet liegt, al is het voor de grap of om degenen in zijn bijzijn te laten lachen, het Paradijs zal betreden. Ik beloof jullie, dat degene met een goed karakter de hoge graden van het Paradijs zal bereiken!’** [Abū Dāwūd, Ibn Māja en Tirmidhī]

18 – In een hadīth al-qudsī (een hadīth waarvan de betekenis

[1] Ahmad al-Bayhaqī overleed in 458 n.h. [1066 n.Chr.] te Nisjapoer.

van Allah de Verhevene is maar de bewoording van Muhammad (vrede zij met hem)) vermeldt Allah de Verhevene: **'Ik ben tevreden met de religie islam die Ik jullie heb gezonden.** [Met andere woorden, Ik ben tevreden met degenen die deze religie aanvaarden en die zich onderwerpen aan de geboden en verboden van deze religie. Ik houd van hen.] **De vervolmaking van deze religie wordt enkel teweeggebracht middels vrijgevigheid en het hebben van een goed karakter. Toon elke dag met deze twee dat jullie religie vervolmaakt is!'** [Tabarānī^[1]].

19 – **'Zoals warm water ijs doet smelten, zo doet het hebben van een goed karakter de zonden van de mens smelten en verdwijnen. Zoals azijn honing bederft en het oneetbaar maakt, bederft en vernietigt het hebben van een slecht karakter de daden van aanbidding van de mens.'** [Tabarānī]

20 – **'Allah de Verhevene houdt van degenen met een mild karakter en helpt hen. Diegenen die hard en woedend zijn, helpt Hij niet.'** [Tabarānī]

21 – **'Wie is degene voor wie het verboden (harām) is om naar de Hel te gaan of voor wie het verboden is dat het Hellevuur hem verbrandt? Ik vertel het jullie. Luister aandachtig! Al diegenen die mild zijn en niet boos worden!'** [Tirmidhī] [Deze eervolle hadith staat ook geschreven in de 98^e brief die we hierboven hebben vermeld.]

22 – **'Het rustig en mild handelen, is een groot geschenk dat Allah aan Zijn dienaar verleent. Haastig en onstuimig zijn, is het pad van de duivel. Dat wat Allah de Verhevene lief is, is mild en serieus zijn.'** [Abū Ya'lā]

23 – **'Vanwege zijn mildheid en lieflijke tong bereikt de mens de graden van degenen die overdag vasten en in de nacht gebeden verrichten.'** [Ibn Hibbān]

24 – **'Allah de Verhevene houdt van degene die, wanneer hij boos is, mild handelt door zijn woede te overwinnen.'** [Isfahānī]

25 – **'Let op. Ik informeer jullie! Degene die de hoge graden van het Paradijs wil bereiken, dient mild te handelen tegen degene die onrespectvol handelt! Hij dient degene die onrecht aandoet te vergeven! Hij dient vrijgevig te zijn jegens degene die zijn bezittingen achterhoudt! Zijn vrienden en verwanten die hem niet opzoeken of naar hem vragen, dient hij te bezoeken!'** [Tabarānī]

26 – **'Krachtig zijn betekent niet het overwinnen van een ander.**

[1] Tabarānī Sulaymān overleed in 360 n.h. [971 n.Chr.] te Damascus.

Krachtig zijn, een held zijn, betekent het overwinnen van zijn eigen woede. [Bukhārī en Muslim]

27 – **‘Aan degene die glimlacht wanneer hij begroet, zullen de beloningen gegeven worden die degenen verkrijgen die aalmoezen geven.’** [Ibn Abī al-Dunyā]

28 – **‘Glimlachen naar je broeder in de religie; hem goede zaken onderwijzen; hem verhinderen kwaadheden te verrichten; vreemden de weg wijzen; stenen, dorens, botten en daarop lijkende zaken die verfoeilijk, vies en schadelijk zijn van de straat verwijderen; en anderen water aanbieden, is allemaal liefdadigheid.’** [Tirmidhī]

29 – **‘In het Paradijs bevinden zich zulke paleizen, dat de persoon die zich daarin bevindt elke plaats kan zien die hij wil en op elke plaats die hij wil zichzelf kan vertonen.’** Abū Mālik al-Ash’arī vroeg: ‘O de Gezant van Allah! Aan wie zullen dit soort paleizen verleend worden?’ Hij zei: **‘Het zal verleend worden aan degenen die lieflijk spreken, vrijgevig zijn, en wanneer iedereen slaapt het bestaan en de grootsheid van Allah de Verhevene gedenken en Hem smeken.’**

De hierboven geschreven eervolle hadīth’s heb ik overgenomen uit het **Tarhīb wa Tarhīb**^[1] genaamde hadīth-boek. Dit boek is een van de meest waardevolle onder de hadīth-boeken.

Moge Allah de Verhevene u verlenen om overeenkomstig de hierboven geschreven eervolle hadīth’s te leven! Controleer uzelf. Indien u vaststelt dat u aan deze voldoet, dank dan Allah de Verhevene! Indien u toestanden bij uzelf vaststelt die niet aan deze voldoen, smeed dan tot Allah de Verhevene voor de verbetering hiervan! Het is tevens een grote gunst indien iemand zijn fouten inzielt wanneer zijn daden en handelingen niet aan deze voldoen en hij smeekt voor de verbetering hiervan! Iemand die niet aan deze voldoet en niet bedroefd is omdat hij er niet aan voldoet, heeft een zeer zwakke verbondenheid met de islam. Men dient zijn toevlucht te zoeken bij Allah de Verhevene jegens het terechtkomen in zo’n verwerpelijke toestand! Een tweeregelig vers:

***Blijde tijdingen voor degene die deze grote gunst bereikt.
Schande over de zwakkelingen die dit niet kunnen bereiken!’***

[1] De schrijver van het boek Tarhīb wa Tarhīb, ‘Abdul’azīm Munzirī, is één van de grootste onder de hadīth-geleerden. Hij werd in 581 n.h. [1185 n.Chr.] geboren en overleed in 656 n.h. [1258 n.Chr.] te Egypte.

De vertaling uit **Maktūbāt-i Ma'sūmiyya** is hierbij voltooid.

De hierboven geschreven eervolle hadīth's bevelen de moslims om goedaardig te zijn tegenover elkaar en om te leven als broeders en zusters. Iemand die geen moslim is, wordt een **kāfir** (ongelovige, niet-moslim) genoemd. Dat moslims ook tegenover niet-moslims goedaardig moeten zijn en hen niet mogen kwetsen, werd vermeld op pagina 160. Op deze manier wordt ook aan hen getoond dat de islam beveelt om een goed karakter te hebben, te werken en om te leven als broeders en zusters. Zo zullen de mensen die houden van het goede met alle liefde moslim worden. Jihād voeren is een verplichting (fard). Net zoals de staat jihād voert middels wapens, doet hij dit ook middels diplomatie, propaganda en publicaties. Iedere moslim voert eveneens jihād middels zijn goede eigenschappen en door goedheden te verrichten. Immers, **'jihād voeren'** betekent de mensen uitnodigen tot de islam. Men ziet, ook tegenover niet-moslims goed gedrag vertonen en hen niet krenken, is het voeren van jihād. Dit is een verplichting voor iedere moslim.

Muhammad Ma'sūm al-Fārūqī (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn), die de bovenstaande lange brief heeft geschreven, is een van de grootste onder de islamgeleerden en een van de superieuren onder de awliyā (vrienden van Allah, personen die dicht bij Allah staan) (moge Allah de Verhevene hun geheimenissen zegenen). Hij werd in het jaar 1007 n.h. [1598 n.Chr.] in de stad Sirhind in India geboren en overleed daar in het jaar 1079 n.h. [1668 n.Chr.]. Hij ligt begraven in de grote graftombe die zich een aantal honderd meter verderop bevindt van de graftombe van zijn vader. Middels zijn talloze brieven gaf hij in India raadgevingen aan duizenden moslims, staatsautoriteiten en de sultan van die tijd, Sultan 'Ālamgīr Awrangzīb (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn)^[1], en spande zich voor hen in voor het versterken van de gevoelens van broederschap, het hebben van een goed karakter, onderlinge hulpvaardigheid, en zodat ze op de wereld in rust en vrede kunnen leven en ze in het hiernamaals gelukzaligheid zullen bereiken. Door aanwezigheid in zijn lezingen en lessen bereikten meer dan honderdveertigduizend mensen de hoge graden van tawawuf en werden elk een walī (vriend van Allah; mv. awliyā). Naast deze verkozen leerlingen van hem, oversteeg het aantal van degenen die hun religie en karakter verbeterden door naar hem te luisteren en van hem te leren, honderdduizenden. Onder de awliyā

[1] Sultān 'Ālamgīr overleed in 1118 n.h. [1707 n.Chr.].

die hij opleidde, bereikte meer dan vierhonderd de graad van irshād (de bevoegdheid tot het geven van leiding naar het pad waarover Allah de Verhevene tevreden is) en bevrijdde elk van hen duizenden mensen van de ondergang, van onwetendheid en dwaling in de steden waarnaartoe ze werden gezonden. Elk van zijn zes zoons en al zijn kleinkinderen werden een grote geleerde en walī en lieten zeer waardevolle boeken achter die een leidend licht werden voor alle mensen.

Een ware moslim gelooft niet in bijgelovigheden. Dat magie, ongeluk, toekomstvoorspellingen, tovenarij, een ta'wīdh (amulet, talisman) die een geschreven tekst bevat anders dan uit de edele Koran, blauwe kralen [tegen het boze oog], waarzeggerij en daarop lijkende zaken ongetwijfeld iets teweeg zullen brengen, en in het opsteken van kaarsen of het ophangen van draadjes en touwtjes bij graven, gelooft hij niet; hij lacht enkel om de bedriegers die beweren buitengewone toestanden teweeg te kunnen brengen. De meeste van de bijgelovigheden en verdorvenheden zijn vanuit andere religies de islam binnengedrongen. Tegen degenen die van bepaalde islamgeleerden **karāmāt** (buitengewone, wonderlijke toestanden) verwachtten, zei de grote islamgeleerde Imām al-Rabbānī (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) het volgende: “Mensen verwachten karāmāt van islamgeleerden. Enkele van hen beschikken niet over karāmāt, maar zijn dichter bij Allah de Verhevene dan de anderen. De allergrootste karāma is het goed leren van de islam en dienovereenkomstig kunnen leven.”

De laatste onderzoeken die zijn gedaan aan de Stanford-universiteit in Amerika hebben aangetoond dat sommige mensen beschikken over een ‘zesde zintuig’ en dat ze bijvoorbeeld de items kunnen opnoemen die zich in een gesloten doos bevinden, ze de tekst in een gesloten envelop kunnen lezen, ze contact kunnen maken met iemand die zich ver weg bevindt en ze datgene waar iemand aan denkt te weten kunnen komen. Mensen van elk ras en elke religie namen deel aan dit experiment en eenieder bereikte hetzelfde resultaat ongeacht hun religie of ras. Sommige Chinese waarzeggers en Indiase fakirs die men tegenkomt in het Verre Oosten, China en India vertonen verschillende ondenkbare vindingrijkheden die ons doen verbazen. Onder hen zijn er personen die lijken in de lucht te vliegen of die een touw in de lucht gooien en daarmee richting de hemel klimmen. Eigenlijk is het boeddhisme, dat wordt aanvaard door de Chinezen, een soort filosofisch systeem. Boeddha (**Buddha**) (563-483 v.Chr.), **Confucius** (531-479 v.Chr.) en Lao Tse waren bekende filosofen. De principes die zij

verkondigden, waren ethische regels. Dit zijn zaken zoals het nalaten van verschillende verlangens, [riyāda (ascetisme, onthouding)], goedheden verrichten, geduldig zijn, elkaar helpen en strijden tegen kwaadheden. Boeddha zei: “Behandel anderen zoals je zelf behandeld wilt worden.” Hij spreekt echter niet over Allah de Verhevene. Hoewel Boeddha zei dat hijzelf slechts een mens was, werd hij na zijn dood vergoddelijkt door zijn leerlingen en bouwden ze tempels voor hem. Op deze manier groeide het boeddhisme vrijwel uit tot een religie. Het zoroastrisme, dat de werkelijke religie van de Indiërs is, is een vorm van afgoderij. Zij aanbidden naast afgoden ook sommige dieren (bijvoorbeeld koeien). Zowel het boeddhisme als het zoroastrisme is geen religie. Ondanks dit, is het een feit dat de mensen die tot deze behoren vindingrijkheden vertonen die vrijwel lijken op karāmāt (buitengewone, wonderlijke toestanden). Deze vindingrijkheden verwerven ze middels het ondergaan van een speciale training, ascetisme, speciale lichaamsbewegingen en door langdurig te oefenen. Evenzo zijn magnetisme, dat de mens totaal doet verstijven en in een staat zonder gevoel brengt, en hypnose, waardoor de mens onder dwang iets bevolen kan worden en hem datgene wat men wil kan laten uitvoeren, uitzonderlijke krachten waarover bepaalde mensen beschikken.

Deze dingen zijn in geen enkel geval een buitengewone toestand. Dit zijn enkel bekwaamheden. Vandaag beweren wetenschappers dat alle mensen in meer of mindere mate over zo’n bekwaamheid beschikken, maar dat bij bepaalde mensen deze meer tot uiting komt, dat bepaalde mensen dit gevoel middels speciale methoden tot uiting kunnen laten brengen en dat iedereen dit gevoel kan opwekken met nieuwe en makkelijke methoden die metertijd ontdekt zullen worden. In dat geval is het enkel bedrog wanneer iemand bij wie ‘het zesde zintuig’ meer tot uiting is gekomen, zijn specialiteit niet als vindingrijkheid maar als buitengewone toestand vertoont.

Imām Ahmad al-Rabbānī (moge Allah de Verhevene zijn geheimenis zegenen) vermeldt in zijn 293^e brief het volgende: “Wonderbaarlijkheden, buitengewone toestanden bestaan uit twee soorten: De eerste is de kennis en ma’rifa (kennis van/over Allah) om trent het Wezen, de Attributen en Daden van Allah de Verhevene. Deze kennis kan niet verkregen worden middels het verstand of door na te denken. Allah de Verhevene schenkt dit aan Zijn verkozen dienaren. De tweede is kennis hebben over de ghayb (het verborgene) van de wereld der materie. Net zoals deze bui-

tengewone toestand aan de verkozen dienaren wordt verleend, wordt het ook aan de ongelovigen verleend. De eerste soort van buitengewone toestanden is waardevol. Deze worden verleend aan degenen die zich op het rechte pad bevinden en die geliefd zijn bij Allah de Verhevene. Onwetenden daarentegen denken dat de tweede waardevol is. Wanneer er wordt gesproken over buitengewone toestanden denken ze alleen aan deze soort. Ieder mens die zijn ziel van begeerte (nafs) reinigt door honger te lijden en door zich af te zonderen van de mensen, kan informatie geven over het verborgene van schepsels. Doordat de meerderheid van de mensen zich voortdurend met de wereld bezighoudt, denken ze dat degenen die dit soort informatie geven awliyā (vrienden van Allah) zijn. Zij hechten geen waarde aan degenen die informatie van de waarheid geven. Zij menen: ‘Indien zij awliyā zouden zijn, zouden zij informatie over onze toestanden geven.’ Met deze verkeerde maatstaven ontkennen zij de geliefde dienaren van Allah de Verhevene.”

In zijn 260^e brief vermeldt hij het volgende: “‘Wilāya’ (‘walī-schap’) betekent toenadering tot Allah de Verhevene. Aan degenen die deze graad bereiken, kunnen ook buitengewone toestanden verleend worden die behoren tot schepsels. Het feit dat deze buitengewone toestanden veel zijn, toont niet aan dat de walī (vriend van Allah) een hoge graad heeft. Het is niet noodzakelijk dat de walī weet dat er buitengewone toestanden bij zichzelf voordoen. Het kan zo zijn dat Allah de Verhevene de gedaante van een walī in één ogenblik in verschillende landen aan iedereen toont. Men kan zien dat hij verbazingwekkende dingen doet in ver gelegen gebieden. Hijzelf weet hier echter allemaal niets van af. Onder hen kunnen er ook diegenen zijn die dit wel weten, maar het aan anderen niet laten merken. Zij hechten namelijk geen waarde aan buitengewone toestanden.”

Ibn Hajar al-Makkī (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn), wiens woorden als bewijs gelden en die de oogappel is van de geleerden van de ahl al-soenna, heeft in zijn boek **Zawājir**, vóór het deel ‘ihtiqār’, de volgende eervolle hadīth’s weergegeven: **“Ik zweer bij Allah de Verhevene, dat de daden van aanbidding van degene die een hapje eet van iets dat harām (verboden) is, gedurende veertig dagen niet aanvaard zullen worden”, “Het gebed dat wordt verricht in een jilbāb [dat wil zeggen, een gewaad] dat met harām geld is gekocht, wordt niet aanvaard” en “De aalmoes die van harām geld wordt gegeven, wordt niet aanvaard. Zijn zonden zullen niet verminderen.”** Sufyān al-Thawrī zei: “Het verrichten

van goede daden met harām geld is zoals het wassen en schoonmaken van vuil met urine.”

Een ware moslim verricht zijn daden van aanbidding niet voor de show in het bijzijn van iedereen. De daden van aanbidding die vrijwillig (nāfila) zijn, worden verborgen uitgevoerd en de daden van aanbidding die verplicht (fard) zijn, worden openlijk uitgeoefend of gezamenlijk in een moskee. Wanneer een goede moslim een goede daad wil volbrengen of een aalmoes wil geven, doet hij dat verborgen, zonder de persoon voor wie hij die goede daad volbrengt of de aalmoes aan geeft te krenken of zijn hart te breken en zonder die persoon zijn goede daad te verwijten. Dat dit op deze manier volbracht moet worden, heeft Allah de Verhevene op vele plaatsen in de edele Koran bevolen.

Kortom, een ware moslim is een voortreffelijk persoon die geschikt over alle goede karaktereigenschappen, is waardig, heeft een solide karakter, is lichamelijk en geestelijk rein en is ieder soort vertrouwen waardig.

De grote islamgeleerde Imām al-Ghazālī (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn), 450 n.h. [1058 n.Chr.] - 505 n.h. [1111 n.Chr.], verdeelt de mensen in vier groepen in zijn werk genaamd **Kimyā-i sa’ādat** dat hij ongeveer negenhonderd jaar geleden in het Perzisch had geschreven: Degenen die behoren tot de eerste groep, zijn degenen die niets anders weten dan het eten, drinken en plezier maken op de wereld. Degenen die behoren tot de tweede groep, zijn degenen die handelen middels dwang, geweld en onrecht. Degenen die behoren tot de derde groep, zijn diegenen die door middel van bedrog en huichelarij degenen om zich heen misleiden. Enkel degenen die behoren tot de vierde groep zijn de ware moslims die beschikken over het prachtige karakter waarover hierboven werd gesproken.

Men moet niet vergeten dat er in het hart van ieder mens zich een pad bevindt dat leidt tot Allah de Verhevene. Waar het om draait, is dat het licht van de islam middels dit pad de mensen bereikt. Een persoon die dit licht ervaart in zijn hart, ongeacht tot welke groep hij behoort, zal spijt hebben van de kwaadheden die hij heeft gedaan en het juiste pad vinden.

Indien alle mensen de islam zouden aanvaarden, zou er geen kwaadheid, noch bedrog, noch oorlog, noch geweld en noch onrecht op de wereld overblijven. Om deze reden rust er een taak op de schouders van ons allen om ons in te spannen om een volmaakte en perfecte moslim te zijn en om de essentie, de subtiliteiten en

de prachtige ethiek van de islam uit te leggen en over de gehele wereld te verspreiden. Dit doen is het voeren van jihād.

Al behoort iemand tot een andere religie, spreek mensen altijd aan met lieflijke woorden en met begrip! Dit wordt bevolen in de edele Koran. Dat het een zonde is om het hart te krenken van iemand die niet moslim is door recht in zijn gezicht “kāfir, ongelovige” te zeggen en dat degene die dit zegt gestraft moet worden, staat geschreven in de fiqh-boeken (boeken over de islamitische rechtswetenschap). Het doel is om iedereen te vertellen over de verhevenheid van de islam. Deze jihād kan enkel verwezenlijkt worden met lieflijke woorden, geduld, kennis en geloof. Wanneer iemand een ander wil overtuigen van iets, is het vereist dat allereerst hijzelf daarin gelooft. Een gelovige (mu’min) verliest nooit zijn geduld en ervaart geen moeite in het vertellen van dat waarin hij gelooft. Er bestaat geen enkele religie die zo helder en logisch is als de islam. Een persoon die de essentie van deze religie begrijpt, kan met gemak aan iedereen aantonen dat deze religie de enige ware religie is.

Men dient niet iedereen die behoort tot een andere religie als een kwaadaardig iemand te beschouwen. Het klopt dat ongelooft (kufr), dus geen moslim zijn, altijd en overall een kwade zaak is. Ongelooft is immers een schadelijke overtuiging en een verdorven leefwijze die de mens op de wereld en in het hiernamaals tot onheil brengt. Allah de Verhevene heeft de islam gezonden opdat de mensen in rust en vrede en in broederschap kunnen leven op de wereld en ze in het hiernamaals van de oneindige bestraffingen beschermd zullen worden. De ongelovigen, dus degenen die geen moslim zijn, zijn onfortuinlijke personen die ontbeerd zijn van dit pad der gelukzaligheid. Men dient medelijden met hen te hebben en hen niet te kwetsen. Het is zelfs verboden om over hen te roddelen. Op het moment van de laatste adem wordt duidelijk of men een betreder van het Paradijs of een betreder van de Hel is. In alle geopenbaarde religies bevindt zich – alvorens zij werden vervalst door de mensen – het principe van ‘het geloven in een enige God’. In de edele Koran nodigt Allah de Verhevene alle mensen uit om zich te bevinden op het rechte pad. Hij belooft dat Hij alle fouten uit het verleden zal vergeven van de persoon die het rechte pad aanvaardt. Degenen die een andere religie aanhangen, zijn de onfortuinlijke personen die misleid zijn door de duivel of door degenen die geen flauw benul hebben van de islam. De meeste van hen zijn ongelukkige mensen die naar het verkeerde pad zijn misleid in hun zoektocht naar de tevredenheid van Allah de Verhevene. Wij

dienen hen met geduld, lieflijke woorden, verstand en logica het juiste pad te tonen.

Alle geopenbaarde religies die het bestaan en de EENHEID van Allah de Verhevene verkondigen, waren – voordat ze door de mensen werden vervalst – in het opzicht van geloofsleerstellingen allemaal aan elkaar gelijk. De drie grote religies die zijn gekomen, beginnend vanaf Mūsā (vrede zij met hem) tot aan onze Profeet Muhammad (vrede zij met hem), dus het oorspronkelijke jodendom, het oorspronkelijke christendom en de islam, verkondigden allemaal dat Allah de Verhevene enig is en dat de profeten (vrede en zegeningen zij met hen) van Allah de Verhevene mensen waren net zoals wij. Echter, de joden geloofden niet in ‘Īsā (Jezus) en Muhammad (vrede zij met hen). Christenen raakten maar niet verlost van het aanbidden van afgoden en dachten dat ‘Īsā (vrede zij met hem) de zoon was van Allah ondanks dat hij zei: “Ik ben ook een mens, net zoals u. Ik ben niet de zoon van God” en begonnen met het aanbidden van drie afzonderlijke goden onder de namen Vader (Allah de Verhevene), Zoon (‘Īsā vrede zij met hem) en Heilige Geest (Rūh al-Quds). Onder degenen die inzagen dat dit vals en verkeerd was en die zich inspanden om dit recht te zetten, waren er ook pausen zoals Honorius. Deze valse geloofsleerstellingen van hen zijn enkel rechtgezet middels de islam, die Allah de Verhevene heeft laten verkondigen middels Zijn laatste Profeet Muhammad Mustafā (vrede en zegeningen zij met hem) wie Hij heeft gezonden. In dat geval kan niemand ontkennen dat de islam, die de ware grondslagen van deze drie religies in zich heeft verzameld en die deze religies heeft gezuiverd van de bijgelovigheden die in hen waren binnengedrongen, de ware, juiste religie is.

Fellowes, een Engelsman die de islam heeft aanvaard, zei: “Maarten Luther, die poogde om de vele valse geloofsleerstellingen [overtuigingen] van het christendom recht te zetten, wist niet dat precies negenhonderd jaar geleden vóór hem Muhammad (vrede en zegeningen zij met hem) al deze fouten had rechtgetrokken door het verkondigen van de islam. Om deze reden dient men de islam te aanvaarden als de vervolmaakte vorm van het oorspronkelijke christendom die volledig is gezuiverd van bijgelovigheden en dient men te geloven dat Muhammad (vrede zij met hem) de laatste Profeet is.”

SMEEKBEDE VAN ISTIGHFĀR (VERGIFFENIS)

Het verrichten van istighfār (vragen om vergiffenis) betekent: **“Astaghfirullāh min kulli mā karihallāh”** (“ik vraag Allah om vergiffenis voor alles wat Allah afkeurt”) of kortweg **“astaghfirullāh”** (“ik vraag Allah om vergiffenis”). De betekenis hiervan is: “O Heer! Vergeef mij indien ik iets heb gedaan van dat wat U afkeurt! En bescherm mij tegen het begaan van dat wat ik niet heb gedaan!” De smeekbede van istighfār is: **“Astaghfirullāh al-‘azīm, al-ladhī lā ilāha illā huw al-hayy al-qayyūma wa atūbu ilayh”** (“Ik vraag Allah, de Grote, naast Wie er geen andere god is, de Levende en Zelfbestaande, om vergiffenis en wend me berouwwol tot Hem”).

In de eervolle hadīth uit de 80^e brief van het 2^e volume van de edele Muhammad Ma’sūm staat het volgende vermeld: **“Allah de Verhevene zal degene die doorgaat met de smeekbede van istighfār, verlossen van problemen en hem voorziening toekennen vanwaar hij het niet verwacht.”** Deze arme persoon leest deze smeekbede drie keer op na de fard-gebeden.

Na deze smeekbede opgelezen te hebben, vervolledig ik het tot een aantal van zeventig door alleen **“astaghfirullāh”** op te zeggen. Het verrichten van istighfār leidt tot verlossing van ieder probleem, behalve de dood. En voor degene wiens tijd is gekomen, helpt het zonder pijn en ellende te overlijden.

*Het is voor niemand eeuwig, de bezittingen dezer wereld, zilver en goud,
een verscheurd hart helen is een bekwaamheid, waarvan de Heer houdt.
Dit noemt men de vergankelijke wereld, die altijd blijft draaien en niet ophoudt,
de mens is een lantaarn, waarvan het licht op een dag zal uitdoven, jong of oud.*

**DE GEZEGENDE VERSCHIJNING VAN DE PROFEET
(HILYAT AL-SA'ĀDA)**

*Na zijn Metgezellen raad te belijden,
zei de Trots der werelden: “Na mijn overlijden,*

*Zal degene die mijn reine hilya heeft gezien,
zo zijn, alsof hij mijn gezicht heeft gezien.*

*Als bij het zien ervan, liefde bij hem ontstaat,
dus, hij in mijn schoonheid opgaat.*

*En hij verlangt mij te zien,
zijn hart liefdevol voor mij bovendien.*

*Dan zal de Hel voor hem verboden zijn,
en zal het Paradijs hem een geschenk van mijn Heer zijn.*

*Allah de Verhevene zal hem ook niet bloot doen herrijzen,
de vergeving van Allah de Verhevene, zal hij daarbij verkrijgen.”*

*Gezegd wordt er, als iemand de hilya van de Gezant,
schrijft met liefde, met zijn hand.*

*Dan zal Allah de Verhevene hem van vrees zeker stellen,
indien de gehele wereld wordt bedolven met kwaad en kwellen.*

*Op de wereld zal geen ziekte zijn huid treffen,
en zal pijn zijn hele lichaam geenszins treffen.*

*Al heeft deze persoon zonden begaan,
voor de Hel zal zijn lichaam niet worden toegestaan.*

*In het hiernamaals zal hij van bestraffing beschermd zijn,
en op de wereld zullen al zijn zaken gemakkelijk zijn.*

**Ook zal de Mooie Heer hem doen herrijzen met welbehagen,
met degenen die op de wereld de Gezant zagen.**

**Hoewel het beschrijven van de hilya van de Profeet moeilijk is,
zullen we daaraan beginnen, zoverre dat mogelijk is.**

**Bij de Heer van Glorie zoekend onze toevlucht,
zullen we het beschrijven, nederig en beducht.**

**Bij dit woord zijn volkeren overeengekomen,
de Trots der werelden was rood-wit, volkomen.**

**Zijn gezegende gezicht was zuiver wit, waarachtig,
net als een roos was het wat roodachtig.**

**De zweetdruppels op zijn gezicht leken net als parels algeheel,
wat sierden zij dit prachtige juweel.**

**Wanneer deze bron der vreugde zweetdruppels verloor,
leek er een zee van licht voorbij te golven hierdoor.**

**Altijd werd er kohl gezien rondom zijn ogen,
harten werden bekoord door zijn prachtige ogen.**

**Het wit van zijn ogen was vrij wit, zichtbaar,
met Koranverzen prees zijn Heer hem, voorwaar.**

**Klein waren zijn pupillen niet, vertelde men daarbij,
het was gelijk voor zijn ogen, veraf en dichtbij.**

**Zijn ogen waren groot, mooi en in sierlijkheid,
van zijn gezegende gezicht straalde er licht, altijd.**

**Het krachtige zicht van Mustafā, waarover men sprak met pracht,
was net als overdag, ook krachtig in de nacht.**

**Indien hij wenste te kijken ergens naartoe,
dan draaide hij ook met zijn reine lichaam daartoe.**

***Zijn lichaam onderwierp hij aan zijn hoofd hierbij,
levenslang verliet hij deze gewoonte generlei.***

***De eervolle Gezant bestond uit een solide lichaam,
gepast zou het zijn om te zeggen, zijn ziel toonde zich als dit lichaam.***

***Zowel mooi als liefelijk was de prijzenswaardige Gezant,
bij Allah de Verhevene was hij zeer geliefd, de Gezant.***

***Mālik en Abū Hāla vertelden het volgende voldaan:
“Zijn wenkbrauwen waren open, als de sikkel van de maan.”***

***Tussen zijn twee wenkbrauwen was het altijd,
zoals zilver te zien, in helderheid.***

***Zijn gezegende gezicht was iets rond,
en zijn huid helder, stralend en gezond.***

***De mihrāb van de zwarte wenkbrauwen van de Sultan der universum,
waren de gebedsrichting (qibla) van het gehele universum.***

***Het midden oogde iets hoger, zo majestueus,
gezien vanaf de zijkant, zijn gezegende neus.***

***Hij was erg mooi, welgevormd en sierlijk bovendien,
hem volledig beschrijven, kon niemand die hem had gezien.***

***Iets ruim was de afstand tussen zijn tanden,
die als een rij parels schitterend glansden.***

***Telkens wanneer zijn voortanden verschenen,
werd het overal met licht omgeven.***

***Wanneer hij lachte, de meester van beide werelden,
de Profeet van alles, zowel van de levenlozen als levenden.***

***Waren heel eerbaar zijn voortanden te zien,
als hagelsteentjes en zeer bekoorlijk bovendien.***

**Over hem vertelde Ibn ‘Abbās gedegen:
“Om te lachen was de Lieveeling van Allah verlegen.”**

**Over dit bewijs van de religie werd gezegd met duidelijkheid,
dat hij zijn leven lang niet hardop had gelachen, uit bescheidenheid.**

**De Gezant van de Almachtige was teder en verlegen,
om iemand aan te kijken was hij altijd bedeesd en verlegen.**

**Op een ronde maan leek zijn gezicht, die is geprezen,
een spiegel voor de verheven Heer, dat was zijn wezen.**

**Zijn beeldschone gezicht straalde altijd licht en glinstering,
men kon er niet naar kijken wegens zijn schittering.**

**Die eerwaardige Profeet veroverde harten, moet je voorstellen,
op hem waren verliefd geworden, honderduizend Metgezellen.**

**Degenen die hem zagen in een droom voor een keer,
zeiden: “Op de wereld is er geen vergelijkbare vreugde en eer.”**

**En zijn wangen waren bevallig en prachtig,
ze waren niet te vlezig, zeiden wetenden waarachtig.**

**De Almachtige Schepper had hem liefdevol geschapen, wordt bericht,
met een breed voorhoofd en een wit gezicht.**

**Het licht van zijn nek was aan het stralen,
op ieder moment, tussen zijn haren.**

**Weet goed, dat van zijn gezegende baardharen,
slechts zeventien haren vergrijsd waren.**

**Niet krullend, noch lang was zijn baard,
maar net als al zijn lichaamsdelen in verhouding, ongeëvenaard.**

**De reine hals van de Gezant der horizons, wordt ook verklaard,
was vrij wit en vrij helder van aard.**

**Onder de Metgezellen zeiden vele mensen van goed gemanierdheid:
“Zijn buik was aan zijn borst in gelijkmatigheid.”**

**Als zijn gezegende borst zou worden opengehaald,
zou deze schat van kennis fayd (spirituele kennis) hebben uitgestraald.**

**Die nobele plaats waar de liefde is gezegend en verheven,
hoe kan uit die gezegende borst iets anders ontstaan, bij die Gezant
die is geprezen?**

**Zijn gezegende borst was breed, wordt er verkonden,
‘ilm al-ladunnī (directe, spirituele kennis) was hem neergezonden.**

**Ook wordt verkonden dat zijn grootse borst wit en helder was,
degenen die het zagen, dachten dat het de stralende volle maan was.**

**Het vuur van de liefde voor het Eeuwige Wezen,
had de mooie Gezant ontvlamd, in wezen.**

**Uiteraard weet dit iedereen, jong en oud welberaden,
de Trots van het universum had platte schouderbladen.**

**Het midden van zijn rug was vlezig in werkelijkheid,
hij was majestueus en het symbool van generositeit.**

**Op zijn zilveren huid die glansde van sierlijkheid,
was het zegel der profeetschap, vrij groot qua uiterlijkheid.**

**Het zegel der profeetschap bevond zich op zijn rug daarbij,
en bevond zich voorzeker nabij zijn rechterzij.**

**Over het eervolle zegel zeiden degenen die het beschreven,
het was een grote schoonheidsvlek, lieten zij ons weten.**

**De kleur was donker, geelachtig, zeiden zij,
en het was ter grootte van een duivenei.**

**Het leek net alsof het met lijntjes was omgeven,
dit waren fijne haartjes grenzend aan elkaar, wordt er beschreven.**

Zij die behoorden tot de verheven afstamming van de Profeet, zeiden: “De Gezant was stevig gebouwd, en compleet.”

Elk van zijn botten waren stevig en rond qua vorm, ze waren schitterend, in wezen en vorm.

Over elk van zijn lichaamsdelen, die gezegend waren, wordt verteld dat ze passend en sterk geschapen waren.

Zijn lichaamsdelen waren zeer mooi, elk ervan, net zoals de edele verzen van de Koran.

De handpalmen van die sultan, zei men weleer, en de onderkant van zijn voeten evenzeer.

Waren breed en rein, begeerd en federtlijk, als een verse roos, geliefd en sierlijk.

Zeer in proportie, zeiden degenen die ze hadden gezien, waren die wonderlijke, gezegende handen bovendien.

Als hij iemand begroette, de eervolle Profeet, glimlachte hij altijd wanneer hij dat deed.

Indien er dagen zouden verstrijken, één of twee, of als het langer zou duren dan een maand, deelde men mee.

Dan zou die persoon door zijn ontmoeting met de Profeet, heerlijk ruiken en opvallen tussen iedereen, zelfs als hij dit vermeed.

Vrij van beharing en als een kristal, was zijn stralende huid, hoe kan ik een woord uitspreken dat zijn verheven status beduidt?

Om de Vriend te aanschouwen, die eerwaardige Gezant, was het een en al oog geworden, het lichaam van de Gezant.

Zijn tedere huid was zeker volmaakt, de wijsheid ervan had de Schepper verklaard.

**Op zijn buik en borst bevond zich absoluut geen enige haar,
lijkend op een zilveren plaat waren deze delen zichtbaar.**

**Vanaf het midden van zijn borst naar beneden,
liep enkel een rij haartjes, onomstreden.**

**Op zijn gezegende lichaam was deze zwarte lijn,
als een halo rond de maan, zo mooi en fijn.**

**In zijn gehele leven waren zijn gezegende lichaamsdelen,
zoals in zijn jongere jaren, hetzelfde gebleven.**

**Naarmate het vorderde, de leeftijd van onze eervolle Profeet,
vernieuwde hij aldoor, als een bloemknop wanneer de lente intreedt.**

**En, over de nobele Sultan van het heelaal,
denk maar niet, dat hij vrij dik was, vooral.**

**Hij was niet mager, noch erg vlezig,
middelmatig was hij, ook zeer krachtig en statig.**

**Noch vlezig, noch tener, zeiden de diepwetenden van weleer,
hij was iets ertussenin, niet minder maar ook niet meer.**

**Geschapen, had de Grote Meester zijn lichaam, zo volmaakt,
met goddelijke gerechtigheid en gelijkmatigheid, dit werd ons
bekendgemaakt.**

**Zijn reine huid was in alle opzichten in gematigdheid,
ook zijn gehele lichaam was rijkelijk omgeven met licht, geheid.**

**Hij had een gemiddelde lichaamslengte, de plaats van de sidra, en overal,
met hem vond de omgeving harmonie en orde, het hele heelaal.**

**Degenen die aanschouwden, zijn wonderlijke postuur,
prezen altijd zijn eerwaardigheid vol liefde, toegewijd en puur:**

**“Iemand met zo’n mooi roosachtig gezicht, hebben we nooit gezien
voordien,
zijn lengte, gedrag, zijn gezicht zijn zo wondermooi om te zien.”**

***Als de Profeet, die middelgroot van lengte was,
naast een lange persoon aan het lopen was.***

***Ongeacht hoe groot de lichaamslengte was van die persoon,
oogde de prijzenswaardige Profeet toch langer ofschoon.***

***Die nobele juweel was dan die lange persoon, zowaar,
zo'n een handpalm groter, duidelijk zichtbaar.***

***Onderweg, als hij liep in waardigheid,
liep hij vrij vlug, met snelheid.***

***In deze eervolle beschrijving van de Profeet, zeggen wij evenzeer,
wanneer hij liep, boog hij iets voorover, de Liefeling van de Heer.***

***Net zoals bij het afdalen van een heuvel, zo liep de Gezant namelijk,
altijd wat voorovergebogen, bescheiden en betamelijk.***

***Glorieus en eerbaar, was die Grootseid, en lofwaardig,
hij was de trots van de ziel van Khalil, volwaardig.***

***Als Allah de Verhevene het wil, zullen alle lichaamsdelen,
van een persoon volmaakt zijn, en verheven.***

***Indien iemand lopend op pad, onverwacht,
de Gezant van Allah zag, in al zijn pracht.***

***Ontwaakte er een vrees, in zijn hart uit ontzag,
doordat hij de verhevenheid van de Gezant van Allah zag.***

***Als iemand voortdurend met de Profeet,
een gesprek zou voeren, en hij al zijn tijd hieraan besteedt.***

***Dan zou hij door de zoetheid in zijn woorden, met volle overgave,
zijn dienaar willen zijn, als de Gezant het zou aanvaarden.***

***De oereeuwige Schepper, had hem geschapen,
met een prachtig karakter, die niet was te evenaren.***

*O Gezant van Allah! Ik ben niet in staat om jou te prijzen,
geschapen zijn wij allemaal, omwille van jou, er zijn zo veel bewijzen.*

*Kortom, o Sultan van de getrouwelingen, van wie ik heel veel hou,
moge mijn leven, moge alles worden opgeofferd voor jou!*

Om zich te beschermen tegen het kwaad van de duivel en de vijand, en van het boze oog:

Dient men de ta'awwudh (het uitspreken van "a'ūdhu billāhi minash-shaytānir-rajīm"; ik zoek mijn toevlucht bij Allah tegen de vervloekte duivel) en de basmala (het uitspreken van "bismillāhir-rahmānir-rahīm"; in de Naam van Allah, de Barmhartige, de Genadevolle) en de soera's al-Falaq en al-Nās van de edele Koran te reciteren, vervolgens dient men "**A'ūdhu bikalimātillāhit-tāmmati min sharri kulli shaytānin wa hāmmatin wa min sharri kulli 'aynin lāmma**" ("Ik zoek mijn toevlucht bij de perfecte woorden van Allah tegen het kwaad van iedere duivel en ieder ongedierte en tegen het kwaad van het boze oog") te lezen en "**Bismillāhil-ladhī lā yadurru ma'asmihī shay'un fil'ardi wa lā fissamā wa huwassamī'ul-'alim**" ("In de Naam van Allah, bij wiens Naam ik toevlucht zoek, kan niets op de aarde en in de hemel schade toebrengen, en Hij is de Alhorende, de Alwetende") te lezen en zeventig keer "**As-tagfirullāh min kulli mā karihallāh al-'azīm al-ladhī lā ilāha illā huw al-hayy al-qayyūm wa atūbu ilayh**" ("ik vraag Allah om vergiffenis voor alles wat Allah, de Grote, afkeurt, Hij, naast Wie er geen andere god is, de Levende en Zelfbestaande, en ik wend me tot Hem") te lezen en tijdens het lezen van dit alles, dient men te denken aan de betekenissen ervan. [Ta'awwudh: ik zoek mijn toevlucht, hāmma: ongedierte, 'ayn: oog, lāmma: schadelijk, hamazāt: aanvallen, astaghfirullāh: vergeef mij o Heer.] En men dient "**Allāhumma innī a'ūdhu bika min hamazātish-shayātīn**" ("O Allah, ik zoek mijn toevlucht bij U tegen de aanvallen van de duivels") te lezen en vervolgens "**Allāhumma innī a'ūdhu bika min 'adhābil-qabri wa min 'adhābin-nār wa min fitnatil-mahyā wal-mamāti wa min fitnatil-Masihid-dajjāl**" ("O Allah, ik zoek mijn toevlucht bij U tegen de bestraffing van het graf en de bestraffing van het vuur, tegen de verleidingen van het leven en de dood en tegen de verleiding van de Dajjāl (valse Messias)") te lezen.

DE EDELE KORAN EN DE HEDENDAAGSE EXEMPLAREN VAN DE THORA EN EVANGELIËN

VOORWOORD

De aanhangers van de drie grote religies die vandaag op de wereld bestaan, dus de islam, het jodendom en het christendom, hebben elk een boek tot hun beschikking die zij zelf beschouwen als 'het Woord van God'. Het boek van het jodendom is de **Tawrāt** (Thora). Het boek van het christendom is de **Kitāb al-Muqaddas** (Bijbel, Heilige Schrift). Dit boek bestaat uit twee delen, namelijk de '**Ahd al-'Afiq** (het Oude Testament) dus de Thora, en de '**Ahd al-Jadīd** (het Nieuwe Testament) dus de Evangelieën en de hieraan toegevoegde geschriften. Het verheven boek van de moslims is de edele Koran.

Wij moslims kennen 'Īsā (Jezus) (vrede zij met hem), die door christenen wordt vergoddelijkt, als een profeet. Doordat hij een profeet is, is het vrij natuurlijk dat Allah de Verhevene hem een boek heeft neergezonden. Om deze reden is het boek van 'Īsā (vrede zij met hem), het ware Evangelie, zonder twijfel 'het **Woord van God**' (Allah). Maar vandaag bestaat dit ware Evangelie niet. De Evangelieën die de christenen vandaag in handen hebben, bevatten zeer weinig delen die van het oude ware Evangelie zijn overgebleven. Het ware Evangelie was in het Hebreeuws. Dit ware Evangelie verdween binnen korte tijd door de vijandigheden van de joden. Er verschenen verschillende evangelieën die bijgelovigheden bevatten. Deze boeken werden later naar het Grieks en Latijn vertaald op een valse, foutieve manier; er werden mettertijd vele delen aan toegevoegd, ze werden alsmaar veranderd en zo waren er heel veel evangelieën geschreven. De meeste hiervan werden tijdens diverse kerkelijke concilies verworpen en uiteindelijk bleven de vier huidige Evangelieën over.

Het bewijs hiervan zal op de komende pagina's gezien worden. Maar de veranderingen, verbeteringen en verklaringen gaan nog steeds door. In tegenstelling hiervan is de edele Koran, vanaf de dag dat het werd geopenbaard aan onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) tot aan de dag van vandaag, hetzelfde gebleven zonder dat er ook maar één letter is veranderd.

Hetgeen we tot nu toe hebben verteld, is niet alleen de overtuiging van de moslims. Integendeel, westerse wetenschappers en theologen [religieuze geleerden] zijn de hedendaagse Thora en Evangeliën opnieuw gaan onderzoeken en hebben bewezen dat ze niet ‘het Woord van God’ zijn. Laten we niet vergeten dat we ons bevinden in de 21^e eeuw. In een tijd waarin op de wereld de kennis en wetenschap uiterst tot bloei zijn gekomen en zelfs de meest onwetende volkeren universiteiten oprichten, is het onmogelijk dat mensen een bepaalde overtuiging blindelings aanvaardden omdat ‘ze het zo van hun vader hebben gehoord’ of ‘ze de reden niet weten, maar hun leraar het zo heeft gezegd’. De jeugd van tegenwoordig onderzoekt de essentie, de reden van alles en verwerpt onmiddellijk datgene wat niet strookt met het verstand. Elk jaar nemen miljoenen jongeren deel aan de toelatingsexamens voor de universiteit. Er is geen twijfel aan dat deze jongeren, die zijn opgeleid met nieuwe kennistakken, ook de dingen die over religie worden gezegd en onderwezen door het filter van het verstand en de logica zullen halen. Juist om deze reden onthullen westerse religieuze geleerden vandaag de gebreken van de Thora en Evangeliën die zij in handen hebben. Door gebruik te maken van hun publicaties willen wij het grote verschil tussen de huidige Thora en Evangeliën en de edele Koran nogmaals aan onze moslim broeders en zusters aantonen. Tijdens het samenstellen van dit onderdeel hebben we ook gebruikgemaakt van publicaties van Houser, een Amerikaanse auteur van religieuze werkstukken, en van werken van Anselmo Turmeda, die een bekende Spaanse priester was en in het jaar 823 n.h. [1420 n.Chr.] de islam aanvaardde. We onderzochten het boek **Tuhfat al-arīb** van deze geleerde – die de naam ‘Abdullāh al-Tarjumān had aangenomen – welke de fouten vermeldt die hij in het Evangelie had gevonden; alsook het **Pearls of Bible** genaamde werk van de Pakistaan S. Marran Muhyiddīn Sāhib Iqbāl; en de verklaringen die zijn vervaardigd over de Thora en de Evangeliën in het Turkse werk **Diya al-qulūb**, dat in 1295 n.h. [1878 n.Chr.] werd gepubliceerd, van Ishāq Efendi uit Harput, die behoort tot de eerwaardige leraren, die lid was van de geleerdenraad en die in 1309 n.h. [1891 n.Chr.] is overleden. Dit laatstgenoemde boek is door de uitgeverij Hakikat Kitābevi in het jaar 1407 n.h. [1987 n.Chr.] met Latijnse letters in Istanbul gedrukt onder de naam **Cevāb Veremedi**. De Engelse vertaling van dit boek, **Could Not Answer**, is ook door de uitgeverij Hakikat Kitābevi gedrukt. Het Turkse boek **Shams al-haqīqa** dat bestaat uit 290 pagina’s, wederom van Ishāq Efendi, is gedrukt in 1278 n.h. [1861 n.Chr.] en is geregistreerd onder nummer 204 bij het deel ‘Dügüm-

lū Baba' in de Süleymaniye-bibliotheek in Istanbul; ook dit boek toont met sterke documenten aan dat de edele Koran het Woord is van Allah en dat het boek van de christenen dat ze 'het Evangelie' noemen een geschiedenisboek is dat achteraf werd geschreven. Naast deze werken, is het Turkse boek **İdāh al-marām**, geschreven door de Bosnische Hāji 'Abdullāh ibn Dastan Mustafā Efendi^[1], in 1288 n.h. [1871 n.Chr.] in Istanbul gedrukt door de drukkerij van Yahyā Efendi, de shaykh van de Mustafā Pasha Takka gelegen buiten Edirnekapi, en geregistreerd onder nummer 771 bij het deel 'Nāfiz Pasha' in de Süleymaniye-bibliotheek. Het toont met diverse bewijzen aan dat het christendom volkomen vals en verdorven is. We hebben ook gebruikgemaakt van het boek **Izhār al-haqq** van de Indiase Rahmatullāh Efendi die het christendom de zwaarste klap heeft gegeven en heeft onthuld dat deze religie geen grondslag heeft.

Op de 390^e pagina van het Perzische boek **Maqāmāt al-akhyār** staat het volgende: "De protestantse priester Fander was zeer bekend onder de christenen. De protestantse missionarissenorganisatie zond Fander samen met de priesters die ze hadden gekozen naar India. Zij zouden zich inzetten om het christendom te verspreiden. In de maand rabī' al-ākhir (de vierde maand volgens de islamitische maankalender) en op de 11^e dag van rajab (de zevende maand volgens de islamitische maankalender) van het jaar 1270 n.h. [1854 n.Chr.] had deze delegatie van missionarissen een wetenschappelijk debat met Rahmatullāh Efendi, de grote islamgeleerde van Delhi, te midden van geleerden en uitgekozen persoonlijkheden. Als resultaat van lange discussies, kwamen Fander en zijn helpers in een situatie terecht waarin ze geen antwoord konden geven. Vier jaar later, toen de Britse regering India bezette [en ze de moslims en in het bijzonder de sultan en de religieuze geleerden vreselijk martelden], migreerde Rahmatullāh Efendi naar de eervolle stad Mekka. In het jaar 1295 n.h. [1878 n.Chr.] kwam deze delegatie van missionarissen naar Istanbul en begon het christendom te propageren. De grootvizier Khayraddīn Pasha nodigde Rahmatullāh Efendi uit naar Istanbul. De missionarissen waren erg geschrokken toen ze Rahmatullāh Efendi tegenover zich zagen. Doordat ze de vragen niet konden beantwoorden, konden ze geen andere uitweg vinden dan op de vlucht slaan. De Pasha gaf deze grote islamgeleerde vele geschenken. Hij vroeg hem te schrijven over hoe hij de christenen weerlegde en hen te gronde bracht.

[1] 'Abdullāh ibn Dastan overleed in 1303 n.h. [1885 n.Chr.].

Vanaf de 16^e dag van rajab (de zevende maand volgens de islamitische maankalender) tot aan het einde van dhul-hijja (de twaalfde maand volgens de islamitische maankalender) schreef hij het Arabische boek **Izhār al-haqq** en vertrok naar Mekka. Khayraddīn Pasha liet dit naar het Turks vertalen en liet beide drukken. Het werd ook vertaald en gedrukt in Europese talen en werd gepubliceerd in alle landen. Britse kranten publiceerden teksten zoals “Als dit boek verspreid wordt, zal het christendom grote schade ondergaan.” Sultan ‘Abdulhamīd Khān II (moge Allah hem genadig zijn)^[1], de kalief van alle moslims, nodigde hem nogmaals uit in de maand ramadān in 1304 n.h. [1887 n.Chr.] en eerde en beschonk hem overvloedig in zijn paleis. Rahmatullāh Efendi overleed in de maand ramadān in 1308 n.h. [1890 n.Chr.] in de eervolle stad Mekka.

Naast al deze werken hebben we ook de werken van bepaalde westerlingen over de edele Koran onderzocht die honderd jaar geleden waren geschreven. Wij kwamen toen tot de overtuiging, dat indien deze twee boeken, dus de edele Koran en de Bijbel, volledig onpartijdig onderzocht zouden worden, op zo’n manier naar voren zal komen welke ‘het Woord van Allah’ is, dat men [en zelfs de meest koppige persoon], ongeacht zijn religie, onvermijdelijk genoodzaakt zal zijn dit te aanvaarden.

Dit onderdeel hebben we in twee delen ingedeeld. In het eerste deel hebben we, zoals we hierboven hadden genoemd, de wetenschappelijke onderzoeken vermeld over de edele Koran en de hendaagse versies van de Thora en Evangeliën.

In het tweede deel staan de wonderen, deugden en het prachtige karakter van onze Profeet Muhammad (vrede zij met hem) geschreven. Alles hiervan hebben we uitgekozen uit het Turkse geschiedenisboek genaamd **Mir’āt-i kāināt** van Nişancızāde Muhammed Efendi (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn), een van de bekende islamgeleerden die waren opgeleid in het Ottomaanse Rijk. Hij is in 1031 n.h. [1622 n.Chr.] overleden. Zijn boek is in 1269 n.h. [1853 n.Chr.] in Istanbul gedrukt.

Wij hopen dat onze geliefde lezers ook dit onderdeel van ons boek met grote interesse zullen lezen en zullen profiteren van de gegeven informatie. Moge Allah de Verhevene ons allen rechtleiding verlenen. Moge Hij ons allen op het juiste pad doen bevinden. *Āmīn!*

De smeekbede van istighfār (vergifenis): “**Astaghfirullāh al-**

[1] ‘Abdulhamīd Khān overleed in 1336 n.h. [1918 n.Chr.].

‘azīm, al-ladhī lā ilāha illā huw al-hayy al-qayyūma wa atūbu ilayh”
 (“Ik vraag Allah, de Grote, naast Wie er geen andere god is, de Levende en Zelfbestaande, om vergiffenis en wend me berouwvol tot Hem”).

**Wanneer de winterdagen wegtrekken, en de lente komt,
openen de bergen hun ogen uit onachtzaamheid.
Met rozenknoppen worden ze versierd, opgetooid,
maar toch kunnen de bergen de nachtegalen niet bekoren.**

**Dag en nacht, is hun bezigheid het gedenken van Allah,
alsmaar zeggen de vogels: ‘Allah, Allah’.
De bergtoppen lijken te reiken, tot aan de hemelen,
tot de qibla van smeekbeden is het gericht, het aangezicht van de bergen.**

**Van de almacht van Allah, wordt voor hen allen een gewaad gemaakt,
de barmhartigheid van Allah de Verhevene, wordt over hen heen verspreid.
Vele verschillende, kleurrijke bloemen bloeien open, zo puur en fijn,
de zomer van de bergen is als de hoogste rang van het Paradijs.**

**Men krijgt geen genoeg van het kijken, naar de groene weiden,
genade verkrijgen zij, van Allah de Verhevene.
Een zacht waaiend briesje, brengt vreugde aan de levenden,
naar muskus en amber, ruikt de stof van de bergen.**

**Aan de ene kant lelies, aan de andere kant tulpen,
de bergrivieren lijken op helder en zoet water.
De betekenis van ‘sabbaha (geprezen bent U)’, komt op in het hart,
‘dank aan Allah de Verhevene’, zijn de onophoudelijke woorden van de bergen.**

DE HEDENDAAGSE EXEMPLAREN VAN DE THORA EN EVANGELIËN

Vandaag de dag bestaan er drie grote religies op de wereld die geloven in het bestaan van Allah de Verhevene: het jodendom, christendom en de islam. Dat er op de wereld ca. 900 miljoen christenen, 600 miljoen moslims en 15 miljoen joden bestaan, staat vermeld in de internationale statistieken van het jaar 1399 n.h. [1979 n.Chr.]. De overige mensen [meer dan 2 miljard] zijn óf boeddhisten, hindoe's, brahmanen of aanhangers van soortgelijke religies die het concept van 'God' niet kennen, óf aanbidders van afgoden, vuur, of de zon, óf personen die geen enkele religie accepteren. In een Amerikaanse publicatie werd vermeld dat het aantal moslims niet 600 miljoen, maar 900 miljoen bedraagt. Volgens de publicatie van het CESI [Centro Editoriale Studi Islamici], dat zich bevindt in Rome, uit het jaar 1400 n.h. [1980 n.Chr.] bestaan er op de wereld: in Azië 592,3 miljoen, in Afrika 245,5 miljoen, in Europa 21 miljoen, in Amerika en Canada 6 miljoen, in Australië 0,5 miljoen en in totaal 865,3 miljoen moslims. Het islamitisch centrum 'The Muslim Educational Trust' vermeldde in het boek **Islam**, dat zij in het jaar 1404 n.h. [1984 n.Chr.] in het Engels hadden gepubliceerd, dat het aantal moslims op de wereld 1 miljard en 57 miljoen is, en gaf het aantal moslims weer in 46 islamitische landen en in de landen van de rest van de wereld. Het feit dat dit aantal elk jaar toeneemt, wordt aangetoond door de statistieken. Het aantal landen waarvan de bevolking voor meer dan 50% bestaat uit moslims, is 57. Het gegeven dat er onder de mensen nog steeds afgodaanbidders bestaan terwijl wij ons tegenwoordig in de 21^e eeuw bevinden, is een betreuwenswaardige toestand. Daar komt nog bij dat een deel van de aanhangers van de drie grote religies, die geloven in het bestaan van Allah de Verhevene, hun geloof volledig heeft verloren. Er is namelijk geen ware wegwijzer overgebleven die hen aan hun hand vasthoudt. Er is geen mogelijkheid om jongeren, die zijn opgeleid door het leren van kennis en wetenschap, liefde voor religie te doen verkrijgen middels onwetende religieuze geleerden die ontbeerd zijn van kennis over de religie- en natuurwetenschappen. Om hen te kunnen leiden tot gelukzaligheid, is er behoefte aan wegwijzers die zijn gespecialiseerd in de wetenschappen van onze tijd, die ruimdenkend zijn en hun religie goed beheersen. Wij willen in dit onderdeel - volledig onpartijdig - de wa-

re religie van Allah zoeken en vinden en middels wetenschappelijke methoden onderzoeken en vaststellen welke van de twee grote boeken op de wereld, dus de uit de hedendaagse Thora en Evangelien bestaande Bijbel of de edele Koran, het ware boek van Allah is en degenen die op dit punt twifelen het juiste pad tonen.

Moge onze lezers er zeker van zijn, dat er volledig onpartijdig is gehandeld terwijl deze onderzoeken werden uitgevoerd. De twee grote religieuze boeken die we hebben onderzocht, is de Heilige Schrift, dus de hedendaagse Thora en Evangelien, en de edele Koran. De Thora, die onder de naam het **Oude Testament** aan de Heilige Schrift is toegevoegd, is samen met de Evangelien onderzocht. Dus het boek dat we voor het onderzoek hebben gebruikt, is wat vandaag in de christelijke wereld de **Heilige Schrift** (Bijbel) wordt genoemd, oftewel de boeken die in de plaats van het ware Evangelie zijn neergezet.

De Heilige Schrift is niet een enkel boek. Daarin bevindt zich allereerst het onderdeel '**het Oude Testament**'. Echter het tweede deel dat het **Nieuwe Testament** wordt genoemd, bestaat uit de Evangelien geschreven door Matteüs, Marcus, Lucas en Johannes, het boek 'Handelingen der Apostelen' van Lucas, de epistels geschreven door zijn apostelen Paulus, Jacob, Petrus en Johannes, en het boek 'Openbaring van Johannes'. Het **Oude Testament** is uit drie delen samengesteld. Het eerste deel zijn de vijf boeken Genesis, Exodus, Leviticus, Numeri en Deuteronomium, waarvan wordt aangenomen dat ze de **Thora** zijn die naar Mūsā (Mozes) (vrede zij met hem) werd neergezonden. Het tweede deel is **Nevi'im**, dus 'Profeten'. En dit onderdeel is onderverdeeld in 'vroeg profeten' en 'late profeten'. Dit zijn Jozua, Richteren, Samuël, Koningen, Jesaja, Jeremia, Ezechiël, Hosea, Joël, Amos, Obadja, Jona, Micha, Nahum, Habakuk, Sefanja, Haggai, Zacharia en Maleachi. Het derde deel is **Ketuvim**, dus 'Boeken', 'Geschriften'. Dit zijn boeken waaronder 'Psalmen', waarvan wordt verondersteld dat ze door Dāwud (David) (vrede zij met hem) zijn geschreven, 'Spreuken van Salomo', 'Hooglied', 'Prediker', 'Ruth', 'Esther', 'Job', 'Klaagliederen van Jeremia', 'Daniël', 'Ezra', 'Nehemia', '1 Kronieken' en '2 Kronieken'.

Wie vermeldt de zaken die in al deze boeken staan? Terwijl fanatieke joden en christenen in dezelfde boeken geloven, bestaan er zeer veel onenigheden onder hen. Zij beweren dat de woorden die in deze boeken staan 'het Woord van God' zijn. Echter, indien grondig wordt onderzocht, is men verplicht te accepteren dat de woorden die in deze boeken staan afkomstig zijn van drie bronnen.

1) Een deel hiervan kan het Woord van Allah zijn. Want hier spreekt Allah de Verhevene Zelf de mensen aan. Bijvoorbeeld:

“Ik zal een profeet voor hen doen opstaan uit het midden van hun broeders, zoals u, en Ik zal Mijn woorden in zijn mond geven, en alles wat Ik hem gebied, zal hij tot hen spreken.” [Deuteronomium 18:18]

“Ik, Ik ben de Heere! Buiten Mij is er geen Heiland.” [Jesaja 43:11]

“Wend u tot Mij, word behouden, alle einden der aarde! Want Ik ben God en niemand anders.” [Jesaja 45:22]

Wij veronderstellen dat deze zinnen zijn overgenomen uit de boeken van de profeten die naar de zonen van Israëel waren gezonden. Want, wanneer men oplet, ziet men dat Allah de Verhevene met deze woorden verklaart dat Hij ENIG is (dat er geen goden bestaan zoals de ‘Zoon’ of ‘Heilige Geest’), dat Hijzelf de profeten heeft gezonden en dat er GEEN ENKELE GOD BESTAAT dan Hijzelf.

Laten we nu de tweede bron van de Heilige Schrift verklaren:

2) De woorden die in dit tweede onderdeel staan geschreven, kunnen door profeten zijn gezegd. Bijvoorbeeld:

“Ongeveer op het negende uur riep Jezus met een luide stem: ‘Eli, Eli, Lama, Sabachtani’. Dat betekent: ‘Mijn God, mijn God, waarom hebt U mij verlaten?’” [Matteüs 27:46]

“En Jezus antwoordde hem: Het eerste van alle geboden is: Luister, Israëel! De Heere, onze God, de Heere is één.” [Marcus 12:29] [Let op, er wordt weer niet gesproken over de ‘Zoon’ of de ‘Heilige Geest’]

“En Jezus zei tegen hem: ‘Waarom noemt u mij goed? Niemand is goed behalve Eén, namelijk God.’” [Marcus 10:18]

Deze woorden, waarover wordt gezegd dat ze zijn uitgesproken door ‘Īsā (Jezus) (vrede zij met hem), kunnen profetische woorden zijn. In dat geval zijn in de Heilige Schrift het Woord van Allah de Verhevene en de woorden van profeten (vrede en zegeningen zij met hen) met elkaar vermengd. De moslims daarentegen hebben het Woord van Allah de Verhevene en de woorden van de Profeet van elkaar gescheiden en hebben de woorden van de Profeet (vrede en zegeningen zij met hem) onder de naam **eervolle hadīth** in aparte boeken verzameld.

Laten we ons nu richten op de woorden van de Heilige Schrift van het derde onderdeel:

3) Een deel van deze woorden bestaan uit de gebeurtenissen die over ‘Īsā (vrede zij met hem) zijn vastgelegd door de apostelen van ‘Īsā (vrede zij met hem), een deel zijn de woorden van bepaalde personen, een deel zijn vertellingen van bepaalde historici, en een deel bestaat uit vertellingen waarvan onbekend is door wie en waarom het is gezegd. Laten we een voorbeeld geven:

“En toen hij in de verte een vijgenboom zag die bladeren had, ging hij erheen om te zien of hij er ook iets aan zou vinden; en erbij gekomen, vond hij niets dan bladeren, want het was niet de tijd voor vijgen.” [Marcus 11:13]

Hier heeft een persoon het over een ander persoon. Het is niet duidelijk wie degene is die vertelt. Er wordt alleen verklaard dat ‘Īsā (vrede zij met hem) de persoon is die naar de vijgenboom gaat. Marcus, die deze zinnen heeft geschreven, heeft ‘Īsā (vrede zij met hem) echter nooit gezien. Een ander punt hier is dat in het navolgende 14^e vers ‘Īsā (vrede zij met hem) de vijgenboom verwenst nooit meer vruchten te dragen. Zo iets is absoluut ondenkbaar. De boom is immers niet in staat om voortijdig vruchten te dragen. Dat een profeet een machteloze boom, die is geschapen door Allah de Verhevene, verwenst omdat het voortijdig geen vruchten draagt, is in strijd met het verstand, kennis, wetenschap en de religies.

In een groot deel van de huidige Heilige Schrift staan een groot aantal woorden waarvan onbekend is door wie ze zijn gezegd, maar waarvan meteen wordt begrepen dat het ongetwijfeld menselijke woorden zijn. Het is niet mogelijk om deze te accepteren als het Woord van God.

Laten we nu gelieve onze hand op onze hart plaatsen en eens goed bezinnen: Kan een boek, dat voor een deel bestaat uit het Woord van God, voor een deel uit woorden van profeten, maar voor het grootste deel uit diverse vertellingen van mensen, als ‘het Woord van God’ aanvaard worden? Vooral dat in de delen van ‘menselijke woorden’ er vele verschillende fouten in staan, dat de uitspraken van degenen die dezelfde kwestie vertellen zeer uiteenlopend zijn, en dat de gegeven cijfers niet met elkaar overeenkomen – waarop hieronder zal worden ingegaan en de fouten zullen worden weergegeven – tonen overduidelijk aan dat de hedendaagse Thora en Evangelieën volledig het werk van de mens zijn.

In de edele Koran, dat het boek is van de moslims, staat in het 82^e edele vers van soera al-Nisā het volgende vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Zullen zij nog steeds niet erover nadenken dat de edele Koran het Woord is van Allah en nadenken over zijn**

betekenis? [De edele Koran is het Woord van Allah.] **Indien die van iemand anders dan Allah zou zijn gekomen, dan zouden er voorzeker tegenstrijdigheden in staan.**” Wat zijn deze woorden toch waar! De tegenstrijdigheden die in de Heilige Schrift staan, tonen aan dat het een menselijk werk is. Zoals we hieronder nader zullen toelichten, zijn de Thora en Evangeliën vele malen door religieuze delegaties en synodes onderzocht, gecorrigeerd, veranderd en verbeterd; kortom, ze zijn van de ene vorm in de andere veranderd. Kan het Woord van Allah de Verhevene gecorrigeerd worden? Van de edele Koran is er vanaf de dag van zijn openbaring tot aan vandaag zelfs geen enkele letter veranderd. Zoals u in het hoofdstuk over de edele Koran zult zien, zijn er allerlei maatregelen genomen om dit te voorzien. Dat de edele Koran tot aan de dag van vandaag onveranderd is gekomen, wordt zelfs door de meest fanatieke christelijke geestelijken – barstend van jaloezie – toegegeven. Zo moet het Woord van Allah zijn! Het verandert nooit. Laten we het woord, over of de hedendaagse Evangeliën het Woord van God of het werk van de mens zijn, overlaten aan christelijke geestelijken en wetenschappers:

Dr. Graham SCROGGIE van het Moody Bijbel Instituut zegt op de 17^e pagina van zijn boek ‘Is the Bible the Word of God?’ het volgende:

“Ja, de Heilige Schrift is een menselijk werk. Op grond van redenen die ik niet begrijp, ontkennen sommige mensen dit. De Heilige Schrift is een werk die in het brein van mensen is gevormd, het is door mensen in een menselijke taal en door de hand van de mens geschreven en draagt een volledig menselijk karakter.”

Hoewel hij een christelijke geestelijke is, zei Kenneth Cragg het volgende:

“Het Nieuwe Testament gedeelte van de Heilige Schrift is niet het Woord van God. Hierin staan verhalen die mensen rechtstreeks hebben verteld en de ooggetuigenverslagen van mensen die hebben gezien hoe een bepaalde daad werd verricht. Deze gedeelten, die louter bestaan uit menselijke woorden, worden door de kerk aan de mensen overgedragen alsof ze het Woord van God zijn.”

Theoloog prof. Geyser zei: “De Heilige Schrift is niet het Woord van God. Maar ondanks dit, is het een heilig boek.”

Er zijn zelfs pausen die niet geloven in bepaalde kwesties die in de Evangeliën staan geschreven, en met name de kwestie van de Drie-eenheid: ‘God, Zoon en de Heilige Geest’. Paus HONORI-

US, die een van hen was, werd 48 jaar na zijn dood in het jaar 60 n.h. [680 n.Chr.] officieel geëxcommuniceerd door het concilie dat bijeenkwam in Constantinopel (huidig Istanbul) omdat hij de Drie-eenheid strikt had verworpen.

Het Evangelie dat is geschreven door Barnabas, die één van de apostelen van 'Īsā (vrede zij met hem) was en die samen met Paulus reizen had ondernomen om het christendom te verspreiden, werd plotseling uit de weg geruimd en de waarheid die in dit Evangelie stond: "Jezus zei: 'Na mij zal er nog een Profeet komen, zijn naam zal Muhammad zijn en hij zal jullie vele zaken leren'" werd door fanatieke christenen verborgen. [Meer uitgebreide informatie hierover kunt u in het deel '**Islam en Christendom**' van dit boek vinden.]

Dit betekent, dat we samen met alle westerse wetenschappers tot het volgende besluit komen over de hedendaagse Heilige Schrift: de Heilige Schrift is niet het Woord van God. De ware Thora en het ware Evangelie die het Woord van God waren, zijn in hun huidige staat in een compleet ander boek veranderd. In het hedendaagse Evangelie staan er naast de woorden waarover gedacht kan worden dat ze het Woord zijn van God, ook heel veel woorden, schattingen, vertellingen en verhalen in die door anderen zijn toegevoegd. Met name de gedeelten die over de Drie-eenheid gaan, zijn beweringen die volledig in strijd zijn met de leer van **de eenheid van Allah** – wat de grondslag is van geloof (īmān) – en het gezonde verstand van de mensen.

Toen de Thora en het Evangelie naar het Grieks en Latijn werden vertaald, vonden de Romeinse en Griekse afgodendienaren, die tot die tijd honderden goden hadden, één god veel te weinig en wilden dit vermeerderen. Het feit dat in de Griekse vertaling het geloof in een enige God dat in het ware Evangelie stond, werd vermeerderd tot een aantal van drie, was volgens bepaalde geleerden veroorzaakt doordat de Grieken aan de filosofie van Plato waren verbonden. Het platonisme verdeelt alles in drieën. Bijvoorbeeld, ethiek is gegrond op drie krachten van gevoel: karakter, verstand en de natuur. De natuur is op zijn beurt in drieën verdeeld onder planten, dieren en mensen. Hoewel Plato in essentie dacht dat de macht die de wereld heeft geschapen enig is, beweerde hij dat het nog twee helpers zou kunnen hebben. En dit leidde tot de totstandkoming van het idee 'de Drie-eenheid'. Er zijn zeer veel historici die deze theorie accepteren. Bovendien, zelfs in de hedendaagse exemplaren van de Thora en Evangeliën staan op vele plaatsen de woorden: "Ik ben God! God is enig. Er is geen andere

God dan Ik” zoals u hieronder zult zien. Zelfs de hedendaagse exemplaren van de Heilige Schrift verwerpen de triniteitsleer die gedwongen erin is toegevoegd. Er wordt ook beweerd dat dit idee van drie goden een vertaalfout is. Met name de laatste tijd beweert de christelijke kerk, ziend dat er tegenwoordig niemand meer gelooft in de Drie-eenheid, dat de woorden ‘Vader’ en ‘Zoon’ een compleet andere betekenis hebben en richt zich meer op het geloof in een enige God. Hieronder zullen we ons nogmaals richten op deze vertaalkwestie.

Terwijl duidelijk is geworden dat de hedendaagse Thora en Evangelien niet het Woord zijn van God en vele christenen dit ook mededelen, beweren sommige fanatieke christenen nog steeds dat ‘ieder woord van het Evangelie het Woord van God is’. Over dit soort fanatiekelingen kunnen we enkel het volgende zeggen: in het 18^e edele vers van soera al-Baqara staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Zij zijn doof** [zodat zij niet naar de waarheid zullen luisteren en aanvaarden], **stom** [zodat zij het geloof en de waarheid niet zullen uitspreken], **blind** [zodat zij het juiste, ware pad niet zullen zien]. **Zij wekeren niet van deze toestand van hen en keren niet terug naar het juiste pad.**” In het 13^e vers van het 13^e hoofdstuk van het Evangelie van Matteüs staat: “Omdat zij niet zien, ook al zien zij, en niet horen, ook al horen zij, en ook niet begrijpen.”

Laten we nu het Evangelie weer onderzoeken:

Laten we allereerst zeggen, dat de Bijbels die alle christenen tot hun beschikking hebben niet een enkele Bijbel is. Indien u met een katholiek over de Bijbel zou willen praten, zal hij u vragen: “Welk Bijbel?” De katholieken, protestanten en orthodoxen hebben namelijk diverse Bijbels. Als u vraagt: “Hoe kan het zo zijn dat de Bijbel, wat het Woord is van God, verschillende soorten heeft?” zullen zij na wat getwijfeld te hebben een vreemd antwoord geven dat niets te maken heeft met de vraag: “In essentie is er één Bijbel. Er kunnen echter verschillen bestaan in de exegetes.” Wanneer we de geschiedenis bestuderen, zien we dat de eerste rooms-katholieke Bijbel, de Latijnse Bijbelvertaling ‘de Vulgaat’ van Hiëronymus, in het jaar 990 n.h. [1582 n.Chr.] in Reims is verschenen en in het jaar 1018 n.h. [1609 n.Chr.] in Douay nogmaals is gedrukt. Vandaag bestaat deze in het Engels onder de naam RCV (Roman Catholic Version = Rooms-katholieke Versie). Echter, de Bijbel die de Britten vandaag in handen hebben, is een zeer veranderde versie van deze oude Bijbel. De Bijbel heeft namelijk vanaf het jaar 1008 n.h. [1600 n.Chr.] tot aan vandaag ve-

le veranderingen ondergegaan, bepaalde delen ervan zijn als **apocrief**, dus als ‘delen waarvan de authenticiteit wordt betwijfeld’ eruit gehaald, en bepaalde delen zoals Judith, Tobias, Baruch, Esther, etc. zijn er volledig uit verwijderd. Uiteindelijk werd het onder de naam AV (Authorised Version = Geautoriseerde Versie) als ‘laatste en correcte Bijbel’ gepubliceerd. Echter, doordat vele geleerden en zelfs de bekende minister-president Churchill zeiden: “De taal van deze Bijbel is buitengewoon slecht”, ging men voor een periode terug naar de oude Bijbel die bekend stond onder de naam KJV (King James Version) en resteerde uit het jaar 1020 n.h. [1611 n.Chr.]. Uiteindelijk werd in het jaar 1371 n.h. [1952 n.Chr.] de Bijbel opnieuw gecorrigeerd en werd onder de naam RSV (Revised Standard Version, oftewel de verbeterde en herziene versie) een nieuwe Bijbel opgesteld, maar doordat deze ook niet als voldoende gecorrigeerd werd beschouwd, werd een korte tijd hierna de ‘Dubbel herziene Bijbel’ gepubliceerd in 1391 n.h. [1971 n.Chr.].

De Bijbel van de katholieken heeft ook erg veel veranderingen ondergegaan. Het is namelijk zo dat de Bijbel, die van het Hebreeuws naar het Grieks en daarvan naar het Latijn was vertaald, door het Concilie van Nicea (hedendaags Inzik, Turkije) dat op bevel van Constantijn de Grote in het jaar 325 n.Chr. werd gehouden, het Concilie van Laodicea in het jaar 364 n.Chr., het Concilie van Constantinopel (hedendaags Istanbul, Turkije) in 381 n.Chr., het Concilie van Carthago in het jaar 397 n.Chr., het Concilie van Efeze in 431 n.Chr., het Concilie van Chalcedon (hedendaags Kadıköy, Turkije) in 451 n.Chr. en nog door vele andere concilies werd onderzocht, iedere keer opnieuw werd gerangschikt, iedere keer bepaalde delen werden veranderd, bepaalde boeken van het Oude Testament werden verwijderd, en bepaalde boeken die tijdens bepaalde concilies werden verworpen, werden aanvaard. Toen in het jaar 930 n.h. [1524 n.Chr.] echter het protestantisme ontstond, werden deze boeken opnieuw bestudeerd en werden er weer wijzigingen aangebracht.

Gedurende deze gehele periode hadden erg veel christelijke geestelijken bezwaar gemaakt op de gemaakte vertalingen en wijzigingen en hadden beweerd dat bepaalde delen van de Heilige Schrift erin waren toegevoegd.

Zoals we hierboven ook hadden besproken, hebben diegenen groot gelijk die beweren dat uit de meest oude versie van de Bijbel, namelijk het Hebreeuwse exemplaar, er verkeerd is vertaald. Immers, het woord ‘**vader**’ in het Hebreeuws betekent niet alleen

de biologische vader van een kind, maar ook ‘een eerwaardige grote persoonlijkheid’. Hierdoor wordt in de edele Koran tegen Āzar, de oom (van vaderskant) van Ibrāhīm (Abraham) (vrede zij met hem), ‘zijn vader genaamd Āzar’ gezegd. Zijn echte vader Tārūh (Terach) was namelijk overleden. Hij groeide op bij zijn oom Āzar en passend bij de gewoonte van toen, zei hij vader tegen hem. Dat in Turkestan ook tegen personen aan wie men respect toont en met wie men barmhartig is ‘vader’ wordt gezegd, blijkt uit de gesprekken in het boek **Rashahāt**. In het Turks wordt ook: “Wat een vader die man!” gezegd om de bewondering die men voor iemand heeft uit te drukken.

In het Hebreeuws wordt het woord ‘**zoon**’ heel vaak gebruikt om een persoon te beschrijven die qua rang lager staat of die jonger is, maar met wie men met een zekere liefde is verbonden. In het 9^e vers van het 5^e hoofdstuk uit het Evangelie van Matteüs staat: “Zalig zijn de vreedestichters! Want zij zullen Gods KINDEREN genoemd worden.” Men ziet, dat het woord ‘kinderen’ hier in de betekenis van ‘de geliefde dienaren van God’ wordt gebruikt. In dat geval betekent in het ware Evangelie ‘vader’ een gezegend bestaan en ‘zoon’ een geliefde dienaar. Wat hier wordt bedoeld heeft dus geen betrekking op drie goden. De betekenissen op de plaatsen waar de woorden ‘vader’ en ‘zoon’ worden gebruikt, duiden erop dat Allah de Verhevene, die de Rechter en Bezitter is van alles, één van Zijn geliefde dienaren als ‘Īsā (vrede zij met hem) naar de mensen heeft gezonden als profeet. Een groot deel van de christenen dat pas onlangs tot inzicht is gekomen, zegt: “Wij allen zijn de dienaren en kinderen van God. God is de Heer en Vader van ons allemaal. De woorden ‘Vader’ en ‘Zoon’ in de Evangelien moeten op deze manier begrepen worden.”

Dat uit de exemplaren van het meest oude, Hebreeuwse Evangelie vele woorden verkeerd zijn vertaald, wordt uit de onderstaande voorbeelden duidelijk.

Namelijk:

1) In het Hebreeuwse origineel van Genesis, het eerste boek van het Oude Testament, wordt er over Allah de Almachtige, dus ‘ALLAH’, met één ‘L’ te kort als ‘ALAH’ gesproken. Maar uit de Bijbel die alsmaar wordt gecorrigeerd en veranderd, is dit woord verwijderd. Dat wil zeggen, dat christenen bang waren dat de naam van hun God zou lijken op die van de God van de moslims.

2) In het Hebreeuwse origineel van het Oude Testament komt het woord ‘maagd’ niet voor. Over de geboorte van ‘Īsā (Jezus)

(vrede zij met hem) wordt in het boek Jesaja, van de oude Hebreeuwse exemplaren, in het 14^e vers van het 7^e hoofdstuk het volgende gezegd: “Daarom zal de Heere Zelf u een teken geven; zie, de maagd zal zwanger worden. Zij zal een zoon baren en hem de naam Immanuel geven.” In het Hebreeuws wordt hier het woord ‘ALMAH’ gebruikt ter betekenis van ‘meisje’. In het Hebreuws wordt ‘maagd’ echter uitgedrukt met het woord BETULAH. Doordat het woord ‘maagd’ gunstiger uitkwam voor de christenen, werd het woord ‘maagd’ gebruikt in plaats van ‘jonge vrouw’ en werd de betekenis ‘Heilige Maagd’ de christelijke wereld ingebracht.

3) Sterk fanatieke Britse priesters gingen nog verder en waren de ellendigheid begaan om de zin: “Want zo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn enige zoon [dus de persoon wie Hij erg liefheeft] gegeven heeft [dus daarnaar heeft gezonden], opdat ieder die in hem gelooft, niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft”, in het 16^e vers van het 3^e hoofdstuk uit het Evangelie van Johannes, te verdraaien in: “Want zo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij **Zijn eigen verwekte** enige zoon gegeven heeft, opdat eenieder die in hem gelooft, niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft.” Hier hebben ze het Engelse woord ‘begotten’ gebruikt, wat letterlijk ‘verwekt’ betekent. Maar in de hedendaagse Heilige Schrift staat op vele plaatsen dat God ENIG is en dat Jezus als ‘profeet’ is gezonden. Een deel hiervan vermelden we hieronder:

“(…) Luister, Israël! De Heere, onze God, de Heere is één.”
[Marcus 12:29]

“(…) dat God één is, en er is geen ander dan Hij.” [Marcus 12:32]

In het 39e vers van het 4e hoofdstuk van Deuteronomium staat: “Zo moet u heden weten en ter harte nemen dat de HEERE GOD is, boven in de hemelen en beneden op de aarde, niemand anders.”

En in het 4e en 5e vers van het 6e hoofdstuk van Deuteronomium staat: “(…) De HEERE, onze God, DE HEERE IS ÉÉN! Daarom zult u de HEERE, uw GOD, liefhebben met heel uw hart, met heel uw ziel en met heel uw kracht.”

Weer in het 39e vers van het 32e hoofdstuk van Deuteronomium staat: “Zie nu, dat IK, IK Die ben, en er is geen [andere] God naast Mij.”

In het 25e en 26e vers van het 40e hoofdstuk uit Jesaja staat: “Met wie zou u Mij willen vergelijken of aan wie ben IK gelijk? zegt de [God die] Heilige [is]. Heft uw ogen op omhoog en zie Wie

deze dingen [de hemelen] geschapen heeft.”

Weer in de 10^e en navolgende verzen van het 43^e hoofdstuk uit Jesaja staat: “U bent Mijn getuigen, spreekt de HEERE, en Mijn dienaar die Ik gekozen heb, opdat u het weet en Mij gelooft en begrijpt dat Ik Dezelfde ben. **VÓÓR MIJ IS ER GEEN GOD GEFORMEERD en NA MIJ ZAL ER GEEN ZIJN.** Ik, Ik ben de Heere, buiten Mij is er geen Heiland. (...) spreekt de HEERE, dat **IK GOD BEN.**”

Weer in het 6^e vers van het 44^e hoofdstuk van Jesaja staat: “Zo zegt de Heere (...): Ik ben de Eerste en Ik ben de Laatste en buiten Mij is er geen GOD.”

Weer in het 5^e vers van het 45^e hoofdstuk van Jesaja staat: “Ik ben de HEERE, en niemand anders. **BUITEN MIJ IS ER GEEN GOD.**”

Weer in het 18^e vers van het 45^e hoofdstuk van Jesaja staat: “Want zo zegt de HEERE, Die de hemelen geschapen heeft, Die GOD, Die de aarde geformeerd en haar gemaakt heeft; Hij heeft haar gegrondvest, Hij heeft haar niet geschapen opdat zij woest zou zijn, maar Hij heeft haar geformeerd opdat men erop zou wonen: Ik ben de HEERE, en niemand anders.”

En in het 21^e en 22^e vers van hetzelfde hoofdstuk staat: “Ben Ik het niet, de HEERE? Buiten Mij is er geen andere GOD, een rechtvaardige GOD, een Heiland; er is niemand behalve Ik. Wend u tot Mij, word behouden, alle einden der aarde. Want Ik ben GOD en niemand anders.”

Weer in het 9^e vers van het 46^e hoofdstuk van Jesaja staat: “(...) dat Ik GOD ben en niemand anders. Ik ben GOD, en er is er geen als Ik.”

Verklaringen uit de Evangelieën over dat ‘Īsā (vrede zij met hem) een profeet is:

In het 10^e en 11^e vers van het 21^e hoofdstuk uit het Evangelie van Matteüs staat: “Toen hij Jeruzalem binnenkwam, raakte heel de stad in opschudding en men zei: Wie is dat? De menigte zei: Dat is JEZUS, DE PROFEET uit Nazareth in Galilea.”

In het 30^e vers van het 5^e hoofdstuk uit het Evangelie van Johannes staat: “Ik kan van mijzelf niets doen. Zoals ik hoor [dus volgens de openbaring die ik krijg], oordeel ik en mijn oordeel is rechtvaardig, want ik zoek niet mijn wil [de wens om iets te laten doen], maar de wil van degene [dus God] die mij gezonden heeft.”

In het 57^e vers van het 13^e hoofdstuk uit het Evangelie van

Matteüs staat: “Maar Jezus zei tegen hen: Een **profeet** is niet ongeëerd, behalve in zijn vaderstad en in zijn huis.”

In het 26^e vers van het 8^e hoofdstuk uit het Evangelie van Johannes staat: “(...) maar Hij die mij gezonden heeft, is waarachtig. En wat ik van Hem gehoord heb, spreek ik tot de wereld.”

In het 24^e vers van het 14^e hoofdstuk uit het Evangelie van Johannes staat: “En het woord dat u hoort, is niet van mij, maar van de Vader [dus God, een groot Wezen] die mij gezonden heeft.”

In het 3^e vers van het 17^e hoofdstuk uit het Evangelie van Johannes staat: “En dit is het eeuwige leven [het leven in het Paradijs], dat zij U kennen, de enige waarachtige GOD, en Jezus Christus, die U gezonden hebt.”

In het 28^e vers van het 14^e hoofdstuk uit het Evangelie van Johannes staat geschreven dat ‘Īsā (vrede zij met hem) zei: “De Vader is meer dan ik.”

In het 22^e vers van het 2^e hoofdstuk uit ‘Handelingen der Apostelen’ staat: “Israëlitische mannen, luister naar deze woorden: Jezus de Nazarener, een man die u van Godswege aangewezen is door krachten, wonderen en tekenen, die God in uw midden door hem gedaan heeft, zoals u ook zelf weet.”

En in het 26^e vers van het 3^e hoofdstuk staat: “God, die Zijn kind Jezus heeft doen opstaan, heeft hem eerst naar u gezonden om u hierin te zegenen dat Hij ieder van u zou afbrengen van zijn slechte daden.”

En in het 30^e vers van het 4^e hoofdstuk staat: “(...) en er tekenen en wonderen gebeuren door de naam van Uw heilig Kind Jezus.” Het profetschap van ‘Īsā (vrede zij met hem) en dat hij middele de openbaring van Allah de Verhevene heeft gesproken, wordt duidelijk in deze verzen vermeld.

Al deze zinnen zijn overgenomen uit de Heilige Schrift die de christenen vandaag in handen hebben. Dus ondanks alle veranderingen, in de hedendaagse Thora en Evangelieën staan er zeker nog correcte woorden die van het ware Evangelie zijn overgebleven.

Hoe woedend Allah de Verhevene is op degenen die ‘Īsā (vrede zij met hem) als ‘de zoon van God’ willen presenteren en die zelfs hiervoor onbeschaamd de zinnen in de Thora en het Evangelie veranderen, wordt in de 88-93^e verzen van soera Maryam in de edele Koran als volgt verklaard [interpretatie van de betekenis]:

“Ze [de joden en christenen] zeiden: ‘De Barmhartige heeft een kind genomen’. [O Mijn Gezant zeg tegen hen] jullie hebben

een grote leugen voortgebracht. Bijna zouden de hemelen verscheurd worden, de aarde opensplijten en de bergen uiteenvallen door de woorden die zij toeschrijven. Terwijl het niet past bij de grootsheid van de Barmhartige om een kind te nemen. Want er is niemand in de hemelen of op de aarde die niet als dienaar tot de Barmhartige zal komen.” In het 3^e vers van soera al-Ikhlās van de edele Koran zegt Allah de Verhevene [interpretatie van de betekenis]: **“Hij [Allah] werd niet geboren, noch heeft Hij gebaard.”** In het 171^e vers van soera al-Nisā staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“O mensen van het boek [joden en christenen]! Overdrijf niet in jullie religie! Zeg slechts de waarheid over Allah de Verhevene! [Spreek Hem vrij van gebreken en belaster Hem niet door te zeggen dat Hij een zoon heeft genomen.] De Messias ‘Īsā is de zoon van Maryam (Maria) en de gezant, de profeet van Allah de Verhevene. Hij is Zijn schepsel dat Hij middels het bevel ‘Wees!’ schiep; Hij plaatste hem in Maryam en hij is een rūh (ziel, geest) van Allah de Verhevene net zoals de andere zielen. Geloof in Allah en Zijn profeten! Zeg niet: ‘God is drie!’ Het is in jullie voordeel en beter voor jullie om af te zien van dit woord. Allah is slechts één God! Hij is verre van het hebben van een kind.”**

Tegen degenen die de Bijbel hebben veranderd, zegt Allah de Verhevene in het 10e vers van soera al-Baqara in de edele Koran het volgende: **“In hun hart is een ziekte [twijfel en huichelarij]. Allah de Verhevene heeft hun ziekte verergerd. Wegens hun leugenachtigheid zullen zij een pijnlijke bestraffing ondergaan.”**

Door in het 79^e vers van soera al-Baqara het volgende te vermelden: **“Schaam jullie, degenen die het [vervalste] boek met hun eigen handen schrijven en dan zeggen: ‘Dit is het Woord van Allah’ om het tegen een geringe waarde, een lage prijs te verkopen. Schaam jullie, om wat jullie handen hebben geschreven! Schaam jullie, om wat jullie eraan hebben verdiend!”**, heeft Hij bekendgemaakt dat zij een pijnlijke bestraffing zullen ondergaan.

*Wie zijn vertrouwen stelt in Allah, zijn helper is de Barmhartige.
Dit ongelukkige hart van mij, zal op een dag geluk en vreugde bereiken.*

ENKELEN VAN DE FOUTEN IN DE HEILIGE SCHRIFT (De Thora en de Evangeliën)

Het meest bekende boek dat de gewijzigde delen in de Thora en de Evangeliën beschrijft, is het boek **Izhāru tabdīlil-yahūd wanasārā fittawrāti wal-Injīl wa bayānu-tanākudi mā-bi aydihim**. Dit boek werd geschreven door ‘Ali ibn Ahmad Amawī die in 456 n.h. [1063 n.Chr.] overleed.

De **Heilige Schrift** voortdurend veranderen en zo nieuwe evangeliën publiceren en deze boeken verkopen, is vandaag de dag werkelijk een zeer grote bron van inkomsten. Immers, of men nu gelooft of niet, elke Europeaan heeft thuis een exemplaar van de Heilige Schrift [de Thora en Evangeliën] liggen. Vooral de meeste Europese dorpsbewoners kennen geen ander boek buiten de Heilige Schrift en lezen niets anders dan dit boek. Het culturele niveau van de Europeanen is niet zo hoog als de meeste van ons vermoeden. Hoewel de mensen die in een dorp wonen kunnen lezen en schrijven, zijn ze zich onbewust over wat er gaande is in de wereld. Zij lezen enkel de Heilige Schrift. Om deze reden wordt van elke nieuwe (herziene en gecorrigeerde) versie van de Heilige Schrift miljoenen exemplaren gedrukt en levert het de drukkers ervan elk jaar miljoenen euro’s op. Kortom: er is niets winstgevender dan het regelmatig veranderen en opnieuw drukken van de Heilige Schrift.

Westerse tijdschriften deinzen er niet voor terug om geregeld te schrijven dat er fouten zitten in de Heilige Schrift. In deze tijdschriften komen serieuze artikelen voor van beroemde wetenschappers en theologen waaruit men veel lering kan trekken. Hieronder vindt u een van deze artikelen:

Ook u zult nu zeggen: “Hoe kan het Woord van God verkeerd vertaald worden? Hoe kan het Woord van God door mensen gecorrigeerd worden? Hoe kan het Boek van God aan een controle onderworpen worden? Een boek dat continu veranderd en verbeterd wordt, kan onmogelijk het Woord van God zijn.” Wanneer u de volgende woorden leest die terug te vinden zijn in de inleiding van de Engelse Bijbel die in het jaar 1971 voor de tweede keer werd veranderd, zult u al helemaal versteld staan. De kerkelijke commissie die de laatste herziening uitvoerde, zegt het volgende in het voorwoord: “... de manier van verwoorden in de Heilige

Schrift die in opdracht van koning Jacobus (koning James) werd opgesteld, is werkelijk buitengewoon perfect. Het kan aangenomen worden als het meest uitmuntende meesterwerk van de Engelse literatuur. Echter, jammer genoeg zitten er vrij forse fouten in dit boek; deze fouten zijn zo talrijk en zo ernstig dat ze absoluut verbeterd moeten worden.”

Stelt u zich eens voor, een kerkelijke commissie komt bijeen, vindt vele ERNSTIGE fouten in een boek waarvan in Engeland van het jaar 1020 n.h. [1611 n.Chr.] tot het jaar 1391 n.h. [1971 n.Chr.] wordt geloofd dat het ‘het Woord van God’ is, en besluit dat deze fouten absoluut gecorrigeerd moeten worden! Wie gelooft er dan nog dat dit boek ‘het Boek van God’ is? Hieronder zullen we een leuke anekdote met u delen. Deze anekdote werd verteld door de Zuid-Afrikaanse Ahmed Deedat, die debatteerde met christelijke geestelijken en wetenschappers over de christelijke geloofsleer en de Heilige Schrift en die aantoonde dat deze vervalst waren. [Deze persoon die onderzoeken heeft gedaan naar het christendom en de vervalste Evangeliën, was iemand die geen rechtsschool volgde en de grootsheid van de geleerden van de ahl al-soenna niet heeft kunnen inzien.] Ahmed Deedat vertelt:

“In de editie van 8 september 1957 van het tijdschrift AWAKE! (Ontwaakt!) dat in Amerika wordt gepubliceerd, verscheen het volgende artikel: ‘Blijkbaar waren er exact 50.000 fouten in de Heilige Schrift! Laatst had een jonge christen een exemplaar van de KJV (King James Version) van de Heilige Schrift gekocht. Aangezien hij de Bijbel (de Heilige Schrift) als het Woord van God aanvaardde, dacht hij uiteraard dat er geen enkele fout in zou zitten. Echter, in een editie van het tijdschrift ‘Look’ die hij in handen kreeg, las hij in het ‘Waarheden over de Bijbel’ genaamde artikel dat een kerkelijke raad, die in 1133 n.h. [1720 n.Chr.] werd gevormd, aan het licht had gebracht dat er 20.000 fouten waren in de Heilige Schrift die in opdracht van koning James was opgesteld, en was daardoor met stomheid geslagen. Hij was erg overstuur. Toen hij deze kwestie bij zijn vrienden met dezelfde religieuze gezindheid ter sprake bracht, zeiden zij tot zijn grote verbazing: ‘In de huidige Heilige Schrift zijn er geen 20.000 maar 50.000 fouten.’ De jongeman was compleet overrompeld. Hij vraagt nu aan ons: ‘Vertel mij in godsnaam; zijn de Thora en het Evangelie die we als het Woord van God aannemen, werkelijk zo vol met fouten?’

Ik had dit tijdschrift aandachtig gelezen en bewaard. Vijf à zes maanden geleden, toen ik op een dag thuis was, werd er op mijn deur geklopt. Toen ik de deur opende, zag ik een beleefde, glimla-

chende en vriendelijk sprekende jongeman tegenover mij. Nadat hij mij respectvol had begroet, reikte hij zijn naamkaartje aan. Hierop stond 'Jehova's getuige' geschreven. Deze benaming was een bijnaam die aan een groep missionarissen werd gegeven. Deze jonge missionaris zei tegen mij op een uiterst lieflijke toon: 'Wij proberen in de eerste plaats geschoolde mensen zoals u, die zijn afgeweken van het rechte pad, uit te nodigen tot het christendom, de ware religie. Ik heb boeken voor u meegebracht die enkele mooie passages bevatten uit de Thora en het Evangelie die het Woord zijn van God. Laat ik deze aan u overhandigen. Lees ze, denk erover na en kom dan tot een besluit.' Ik nodigde hem uit naar binnen en bood hem een kopje koffie aan. Ik vermoedde dat hij dacht: wellicht heb ik deze man al deels overtuigd. Nadat we onze koffie hadden gedronken, vroeg ik hem: 'Beste vriend, jullie aanvaarden de Thora en het Evangelie als het Woord van God, nietwaar?' 'Zeker' antwoordde hij. Daarop vroeg ik: 'Dan zit er geen enkele fout in de Thora en het Evangelie, juist?' 'Onmogelijk' zei hij. Ik liet hem vervolgens het tijdschrift Awake! zien en zei: 'Dit tijdschrift is een werkstuk dat in Amerika, een christelijk land, is uitgebracht. Dit tijdschrift schrijft dat er exact 50.000 fouten in de Bijbel zitten. Indien het artikel in dit tijdschrift door een moslim zou geschreven zijn, zou u vrij zijn om er wel of niet in te geloven. Dient u de verklaringen in een tijdschrift dat door mensen van uw religie wordt uitgebracht, niet te aanvaarden? Wat heeft u te zeggen op deze bewering?' De arme man was plotseling verbijsterd. Hij zei: 'Kunt u mij dat tijdschrift eens laten zien, dan kan ik het even lezen.' Hij las het, en hij las het steeds opnieuw. Ik zag hoe zijn gezicht van kleur veranderde en hoe beschaamd hij was, en ik moest vanbinnen lachen. Uiteindelijk vond hij een antwoord dat hij mij kon geven: 'Kijk, dit tijdschrift is in het jaar 1957 gedrukt. We zitten nu in het jaar 1980; we zijn precies 23 jaar verder. Hoogstwaarschijnlijk zijn de fouten intussen gevonden en gecorrigeerd.' Ik vroeg hem in alle ernst: 'Goed, maar hoeveel duizend van deze 50.000 fouten zullen er verbeterd zijn? Welke fouten zijn verbeterd? Hoe zijn ze verbeterd? Kunt u mij hierover informatie geven?' Hij boog zijn hoofd omlaag en zei: 'Het spijt me, dat kan ik niet.' Ik voegde hieraan toe: 'Mijn geliefde gast! Hoe kan ik geloven dat een boek waarin 50.000 fouten staan en dat om de haverklap wordt veranderd of gecorrigeerd, het Boek is van God? In de edele Koran waarvan wij geloven dat het het Boek is van Allah de Verhevene, is tot op heden zelfs geen één letter veranderd. Het bevat geen enkele fout. U wilt mij leiden naar het rechte pad maar

uw wegwijzer, het Evangelie en de Thora, zijn onjuist; het pad dat u uitgekozen heeft, is twijfelachtig. Hoe wilt u mij dit verklaren?' De arme man was er kapot van en was met stomheid geslagen. Hij zei: 'Sta mij toe om de vooraanstaande priesters te spreken. Binnen enkele dagen zal ik weer bij u langskomen en antwoord geven op uw vragen.' Daarna ging hij haastig ervandoor. Hij was gegaan en keerde niet meer terug. Maandenlang ben ik op hem aan het wachten. Maar er is nog steeds niemand in zicht!"

Laten we nu nog wat meer uitleg geven over de vele fouten, uiteenlopende beschrijvingen en tegenstrijdige verklaringen over een en hetzelfde onderwerp, die te vinden zijn in de Thora en Evangelien.

Laat ik allereerst zeggen dat degenen die de onjuiste gedeelten in de Thora en de Evangelien zoeken en vinden, in de meeste gevallen leden van de kerk zelf zijn. Ze zijn op zoek naar een uitweg om zich te verlossen van de tegenstrijdigheden waarin zij zijn beland. Phillips die in het jaar 1389 n.h. [1970 n.Chr.] het werk met de titel 'Phillips New Testament in Modern English' in Londen publiceerde, zegt het volgende over het Evangelie van Matteüs:

"Er zijn mensen die beweren dat het Evangelie waarvan wordt aangenomen dat het behoort aan Matteüs, in feite niet is geschreven door hem. Vandaag menen veel leden van de kerk dat dit Evangelie door een mysterieus persoon werd geschreven. Deze mysterieuze persoon heeft het Evangelie van Matteüs in zijn handen genomen, veranderd naar eigen zin en heeft er vele andere woorden aan toegevoegd. Zijn schrijfstijl is duidelijk en vloeiend. De schrijfstijl van het werkelijke Evangelie van Matteüs daarentegen is zwaarder, maar zijn woordkeuze is bewuster. Matteüs beoordeelde de zaken die hij zag en hoorde in zijn hoofd, en pas wanneer hij volledig overtuigd was dat de woorden die hij had gehoord het Woord van God waren, schreef hij ze op. Echter, de tekst waarover wij nu beschikken en die wij beschouwen als het Evangelie van Matteüs, is niet met zorgvuldigheid geschreven."

Aangezien het Woord van Allah de Verhevene niet continu veranderd kan worden, zijn de bovenstaande woorden op zich al voldoende om aan te tonen dat het huidige Evangelie van Matteüs door mensenhanden is geschreven. Het Evangelie van Matteüs is verdwenen en in de plaats hiervan werd er door een niet bekend persoon een nieuw evangelie geschreven. Niemand weet wie deze persoon is.

De vier Evangelien die terug te vinden zijn in het gedeelte 'het

Nieuwe Testament' van de huidige Heilige Schrift, waren zoals men weet, behalve door Matteüs, geschreven door Johannes, Lucas en Marcus. Van hen heeft enkel Johannes [die de zoon van de tante (van moederskant) van 'Īsā (vrede zij met hem) was] 'Īsā (Jezus) (vrede zij met hem) gezien, maar pas nadat 'Īsā (vrede zij met hem) naar de hemel was opgeheven heeft hij zijn Evangelie in Samos geschreven. Lucas en Marcus hebben 'Īsā (vrede zij met hem) nooit gezien. Marcus was de vertaler van Petrus. Niet enkel het Evangelie van Matteüs, maar ook het Evangelie van Johannes werd door een ander geschreven en veranderd. De bewijzen hiervoor zijn vanaf pagina 226 weergegeven. Kort gezegd, er zijn veel verschillende verhalen over deze vier Evangelieën. Er is één punt waar de hele wereld het over eens is. En dat is (zoals u hieronder zult zien) dat deze vier Evangelieën uit verhalen bestaan waarin dezelfde gebeurtenissen verschillend worden overgeleverd en die zijn geschreven door mensenhanden. Ze zijn niet het Woord van Allah de Verhevene. Voordat we enkele fouten bespreken die voorkomen in de huidige Heilige Schrift, dus de Thora en Evangelieën, willen we het ook nog hebben over een ander aspect van deze boeken. Ahmed Deedat, die met christenen debatteerde en hen sprakeloos achterliet, vertelt de volgende anekdote:

“Op een dag had ik mijn christelijke burens het volgende verzocht: ‘Ik houd me momenteel bezig met de Heilige Schrift. Ik wil een stuk hieruit voorlezen voor jullie.’ Ze waren erg blij dat ik belangstelling toonde voor de Heilige Schrift en verheugden zich in de hoop dat ik het rechte pad zou vinden. Ze verzamelden zich snel rond mij. Ik gaf hen elk een exemplaar van de Heilige Schrift en vroeg hen om het 37^e hoofdstuk van het boek **Jesaja** te openen. Ik zei: ‘Nu ga ik vanuit de Heilige Schrift die ik in handen heb dit stuk voor jullie voorlezen. Volg mij alsjeblieft en let erop of ik correct lees of niet.’ Ze begonnen allemaal aandachtig naar mij te luisteren en volgden het stuk dat ik voorlas vanuit de Heilige Schrift die zij in handen hadden. Het stuk dat ik voorlas, luidde als volgt:

‘Zodra koning Hizkia dat hoorde, gebeurde het dat hij zijn kleren scheurde, zich in een rouwgewaad hulde en het huis van de Heere binnenging.

Verder stuurde hij Eljakim, het hoofd van de hofhouding, Sebna, de schrijver, en de oudsten van de priesters, gehuld in rouwgewaden, naar Jesaja, de profeet, de zoon van Amoz.

Zij zeiden tegen hem: Dit zegt Hizkia: Deze dag is een dag van benauwdheid, bestraffing en belediging; ja, de kinderen staan op het punt geboren te worden, maar er is geen kracht om te baren.’

Ik las nog wat verder.

Tijdens het lezen door vroeg ik hen af en toe: ‘En, lees ik het tot op de letter goed voor?’ Ze bevestigden dit en zeiden: ‘Je leest het precies, letterlijk en correct.’ Opeens zei ik tegen hen: ‘Ik ga jullie nu iets vertellen. Het stuk dat jullie hebben gehoord en in jullie boeken staat, komt uit het 37^e hoofdstuk van het boek Jesaja in het Oude Testament [de Thora]. Het stuk dat ik heb voorgelezen, komt weer uit het Oude Testament maar uit het 19^e hoofdstuk van het boek 2 Koningen. Met andere woorden, de twee passages in deze twee boeken zijn letterlijk hetzelfde. Dit wil zeggen dat een van deze twee in zijn geheel is geplagieerd van de andere. Maar welke van de twee is geplagieerd, weet ik niet. Het is aan jullie om hierover te beslissen. Maar deze boeken waarvan jullie denken dat het heilig is, zijn van elkaar geplagieerd. Dit is het bewijs!’ Toen barstte de hel los. ‘Zo iets is onmogelijk!’ schreeuwden ze. Onmiddellijk pakten ze de Heilige Schrift uit mijn hand en begonnen het nauwkeurig na te kijken. Toen ze zagen dat het stuk dat ik uit het 19^e hoofdstuk van 2 Koningen had voorgelezen, inderdaad tot op de letter hetzelfde was als het 37^e hoofdstuk van Jesaja dat zij in handen hadden, stonden ze met hun mond vol tanden. Ik zei tegen hen: ‘Neem me niet kwalijk, maar hoe kan het dat er zulk plagiaat in een boek van God voorkomt? Hoe kan ik in zulke boeken geloven?’ Ze stonden allemaal met hun hoofd omlaag gebogen. Wilens of onwillens gaven ze mij gelijk.”

Laten we nu hieronder enkele onduidelijke passages uit de Thora en de Evangelieën tonen: In het 9^e vers van het 9^e hoofdstuk in het Evangelie van Matteüs staat vermeld: “En Jezus ging vandaar verder en zag iemand in het tolhuis zitten, die Matteüs heette; en hij zei tegen hem: Volg mij! En hij stond op en volgde hem.”

Laten we nu even goed opletten: als degene die deze zinnen heeft geschreven Matteüs zelf is, waarom zegt hij dan niet dat het over hemzelf gaat en schrijft hij net alsof hij het over een andere Matteüs heeft? Indien de schrijver van dit Evangelie Matteüs zelf zou zijn, dan zou hij het op de volgende manier geschreven moeten hebben: “Toen ik in het tolhuis aan het zitten was, kwam Jezus daar voorbij. Hij zag mij en zei: Volg mij. Hierop volgde ik hem.” Dit toont aan dat het niet Matteüs was die het Evangelie van Matteüs heeft geschreven.

Aan het begin van het 1^e hoofdstuk in het Evangelie van Lucas staat vermeld: “Aangezien velen ter hand genomen hebben een verslag op te stellen van de dingen die onder ons volkomen zekerheid hebben, zoals zij die van het begin af ooggetuigen en dienaren

van het Woord zijn geweest, aan ons overgeleverd hebben, heeft het ook mij goedge gedacht, na alles van voren af aan nauwkeurig onderzocht te hebben, het geordend voor u te beschrijven, hooggeachte Theofilus.”

Uit deze formulering wordt het volgende duidelijk:

Lucas heeft dit Evangelie geschreven in een periode waarin nog vele andere personen evangeliën schreven.

Lucas geeft aan dat er geen enkel evangelie was die door de apostelen eigenhandig was geschreven. Immers, met de woorden “zoals zij die van het begin af ooggetuigen en dienaren van het Woord zijn geweest, aan ons overgeleverd hebben” maakt hij een onderscheid tussen degenen die een evangelie schreven en de ooggetuigen, dus de apostelen.

Hij zegt niet over zichzelf dat hij een discipel, oftewel een leerling is van een van de apostelen. Doordat er in die eeuw talloze geschriften, teksten en boekjes waren die aan een van de apostelen werden toegeschreven, had hij er niet op gehoopt dat zo’n verklaring – dus de vermelding dat hij een leerling zou zijn van een van de apostelen – een reden zou vormen voor het vertrouwen van anderen in zijn boek. Wellicht wilde hij door aan te geven dat hij elk gegeven zelf had onderzocht en had geleerd van de originele bron, het als een sterker bewijs presenteren.

In het 35^e vers van het 19^e hoofdstuk in het Evangelie van Johannes staat vermeld: “En die het gezien heeft, die getuigt ervan, en zijn getuigenis is waar, en hij weet dat hij de waarheid spreekt, opdat ook u gelooft.” Als deze formulering door Johannes zou zijn geschreven, dan zou hij de gebeurtenis niet omschrijven met de woorden: “En die het gezien heeft, die getuigt ervan, en zijn getuigenis is waar.”

U ziet dus dat Matteüs, Lucas en Johannes het niet over zichzelf hebben, maar over een onbekend persoon van wie de naam niet bekend is. Wie is dit? Is hij een profeet? Wie zijn de dienaren van het Woord? Wie is de persoon die opstaat en Jezus volgt? Wie is de persoon die getuigt? Hoe kan een religieus boek zo onduidelijk zijn en vol staan met geheimzinnigheden? We weten evenmin wie voor wie getuigt en waarom!

Laten we het nu hebben over de tegenstrijdigheden en verschillen tussen de diverse passages van de Heilige Schrift:

In het 13^e vers van het 24^e hoofdstuk in het boek 2 Samuel staat vermeld: “Zo kwam Gad bij David. Hij maakte hem dit bekend en zei tegen hem: Zal er zeven jaar hongersnood over u ko-

men in uw land? Of wilt u drie maanden vluchten voor uw vijanden, terwijl die u achtervolgen?”

Maar in het 11^e en 12^e vers van het 21^e hoofdstuk in het boek 1 Kronieken waarin hetzelfde onderwerp wordt besproken, staat het volgende vermeld: “Toen kwam Gad naar David, en zei tegen hem: Zo zegt de HEERE: Kies voor u: óf drie jaar hongersnood, óf drie maanden weggevaagd worden voor uw vijanden, terwijl het zwaard van uw vijanden u inhaalt; óf drie dagen het zwaard van de Heere: de pest in het land, met de engel van de Heere die in heel het gebied van Israël verderf aanricht.”

U ziet, in een boek dat het Woord van God wordt genoemd, het grote verschil tussen deze twee passages die over hetzelfde onderwerp gaan. In welke moeten we geloven? Is het denkbaar dat Allah de Verhevene twee tegenstrijdige verklaringen openbaart?

De verschillen tussen de diverse boeken van de huidige Heilige Schrift zijn zo talrijk dat als we ze allemaal zouden opschrijven, we een enorm boek zouden krijgen. Om onze lezers een algemeen idee te geven, zullen we hieronder nog enkele hiervan noemen:

In het 18^e vers van het 10^e hoofdstuk in het boek 2 Samuel staat vermeld: “Maar de Syriërs sloegen voor de Israëlieten op de vlucht, en David doodde van de Syriërs 700 wagens [samen] met hun menners en 40.000 ruiters; ook versloeg hij Sobach, hun legerbevelhebber, zodat die daar stierf.”

Het tafereel uit dezelfde veldslag wordt in het 18^e vers van het 19^e hoofdstuk in het boek 1 Kronieken als volgt beschreven: “Maar de Syriërs sloegen voor de Israëlieten op de vlucht, en David doodde van de Syriërs 7000 wagens [samen] met hun menners en 40.000 man voetvolk. Ook doodde hij Sobach (Sofach), hun legerbevelhebber.”

Let op de verschillen: volgens het eerste boek waren het 700 strijdwagens en volgens het tweede boek – precies het tienvoud – 7000 strijdwagens en volgens het eerste boek werden er 40.000 ruiters gedood en volgens het tweede boek waren dit geen ruiters maar voetvolk!

Als de boeken in de Heilige Schrift zulke van elkaar verschillende informatie bevatten, wie zal dan geloven dat deze het Woord van God zijn? Is Allah de Verhevene – moge Hij ons behoeden dit te veronderstellen – dan niet in staat om tussen voetvolk en ruiters een onderscheid te maken? Weet Hij niet dat er een tienvoudig verschil zit tussen 700 en 7000? Zulke tegenstrijdige verklaringen verkondigen en vervolgens deze als ‘het Woord van God’ aanvaar-

den, is de grootste laster die men kan uitspreken over Allah de Verhevene en tevens de grootste belediging.

Laten we nog een aantal voorbeelden geven:

Waarover hier wordt gesproken is het offerbekken, een grote plaats waar offers werden gebracht welke Sulaymān (Salomo) (vrede zij met hem) had laten bouwen in zijn paleis.

In het 26^e vers van het 7^e hoofdstuk in het boek 1 Koningen staat vermeld: “En zijn dikte was een handbreed en zijn rand had de vorm van de rand van een beker, als een liebloesem. Hij kon 2000 bat bevatten.” (1 bat = 37 liter)

In het 5^e vers van het 4^e hoofdstuk in het boek 2 Kronieken van hetzelfde boek [het Oude Testament] staat het volgende vermeld: “En zijn dikte was een handbreed en zijn rand had de vorm van de rand van een beker, als een liebloesem. Hij kon 3.000 bat bevatten.”

U ziet wederom dat er een verschil is van precies 1.000 bat, met andere woorden 37.000 liter! Zo te zien hebben de schrijvers van dit soort boeken – zonder dat ze het van elkaar wisten – opgeschreven wat er in hun hoofd opkwam, hebben daarbij niet de moeite genomen om het opnieuw na te kijken waardoor er zulke komische, tegenstrijdige toestanden zijn ontstaan en zij noemden deze zonder enige schaamte ‘het Woord van God’.

Laten we nog een voorbeeld geven:

In het 25^e vers van het 9^e hoofdstuk in het boek 2 Kronieken staat vermeld: “Verder had Salomo 4.000 stallen voor paarden en strijdwagens, en 12.000 ruiters. Die bracht hij onder in de wagensteden en bij de koning in Jeruzalem.”

Laten we hetzelfde verhaal in het 26^e vers van het 4^e hoofdstuk in het boek 1 Koningen lezen:

“Salomo had ook 40.000 paardenstallen voor zijn wagens (...)”

U ziet hier dat het aantal stallen exact tienvoudig toeneemt!

Men kan misschien zeggen: “In de meeste gevallen betreffen het numerieke fouten. Is een numerieke fout dan van zo’n groot belang?” Laten we dit beantwoorden met een verklaring van de bekende Albert Schweitzer. Schweitzer zegt het volgende: “Zelfs de grootste wonderen kunnen niet aantonen dat twee maal twee vijf is of dat er in de omtrek van een cirkel hoeken bestaan. Zo kunnen ook de meest spectaculaire wonderen – hoeveel dit er ook zijn – een gebrekigheid of fout in de verkeerde geloofsovertuiging van een christen, niet rechtzetten.”

Laten we ten slotte een aantal van elkaar afwijkende teksten weergeven:

In het 44e vers van het 27e hoofdstuk in het Evangelie van Matteüs staat vermeld dat de twee misdadigers die samen met Jezus werden gekruisigd, hem hadden verweten net zoals de joden.

In het 39e en de daaropvolgende verzen van het 23e hoofdstuk in het Evangelie van Lucas staat geschreven dat één van de misdadigers Jezus had verweten en dat de tweede misdadiger die dit hoorde, hem bestrafte en zei: “Vreest zelfs u God niet, nu u hetzelfde vonnis ondergaat?”, en dat Jezus tegen de tweede misdadiger zei: “Heden zult u met mij in het Paradijs zijn.”

Het verschil tussen deze twee passages is overduidelijk.

Volgens Marcus heeft Jezus nadat hij van het kruis werd gehaald en onder de doden verbleef, gesproken met zijn apostelen en is hij meteen die dag naar de hemel opgeheven. (Marcus: 16 – 9 tot 19) In het Evangelie van Lucas staat het ook zo vermeld. Echter, volgens het 3^e vers van het 1^e hoofdstuk in het boek ‘De handelingen van de apostelen’ dat eveneens door Lucas is geschreven, werd Jezus nadat hij veertig dagen onder de doden was verbleven naar de hemel opgeheven.

Dit soort voorbeelden kunnen alsmaar voortgezet worden. Zoals we hierboven ook hebben aangehaald, is de omvang van dit boek niet toereikend om ze allemaal vast te leggen. De voormalige priester Turmeda, oftewel de moslim ‘Abdullāh al-Tarjumān die we in het voorwoord hebben voorgesteld, geeft uit elk van de Evangeliën enkele voorbeelden van de tegenstrijdigheden die tussen de verzen van eenzelfde Evangelie bestaan:

In het 4^e vers van het 3^e hoofdstuk in het Evangelie van Matteüs staat vermeld: “Deze Johannes (...) zijn voedsel was sprinkhanen en wilde honing.”

In het 18^e vers van het 11^e hoofdstuk staat er echter vermeld: “Want Johannes is gekomen, hij at niet en hij dronk niet.”

Deze voormalige priester wijst ook op een ander aspect:

In de verzen 50, 51, 52 en 53 van het 27^e hoofdstuk in het Evangelie van Matteüs staat vermeld: “Jezus riep nogmaals met luide stem en gaf de geest. En zie, het voorhangsel van de tempel scheurde in tweeën, van boven tot beneden; de aarde beefde en de rotsen scheurden; ook werden de graven geopend en veel lichamen van heiligen die ontslapen waren, werden opgewekt; en na zijn opwekking gingen zij uit de graven, kwamen in de heilige stad

en zijn aan velen verschenen.” Deze voormalige priester genaamd Anselmo Turmeda, die de islam heeft aanvaard, zegt het volgende: “Deze beschrijving van een ramp die u hier leest, is volledig uit een oud boek overgenomen. Deze beschrijving is door een joodse historicus geschreven toen Titus Jeruzalem had veroverd en verwoest. We zien deze zinnen nu terug in het Evangelie van Matteüs. Dit betekent dat een bepaald persoon deze woorden later aan het Evangelie van Matteüs heeft toegevoegd.” Dit bevestigt nogmaals het bovenstaande argument, namelijk dat het Evangelie van Matteüs niet het Evangelie is dat geschreven werd door Matteüs zelf, en herinnert aan de mysterieuze persoon die het Evangelie van Matteüs heeft geschreven en deze gedeelten eraan heeft toegevoegd.

Laten we nog een historische fout aankaarten:

In het 15^e vers van het 16^e hoofdstuk in het boek Genesis staat vermeld: “Hagar baarde een zoon bij Abram, en Abram gaf zijn zoon, die Hagar gebaard had, de naam Ismaël.” Wederom in Genesis, in het 2^e vers van het 22^e hoofdstuk, staat er daarentegen vermeld: “Hij zei: Neem toch uw zoon, uw enige, die u liefhebt, Isaak, en ga naar het land Moria, (...)” Dat wil zeggen, dat hier is vergeten dat Ibrāhīm (Abraham) (vrede zij met hem) ook nog een andere zoon had, namelijk Ismā’īl (Ismaël) (vrede zij met hem).

Laten we deze fouten die ook de lezers beginnen te vervelen, even terzijde schuiven en ons verdiepen in de oorsprong van de boeken die samen ‘de Heilige Schrift’ vormen, dus de Thora en Evangeliën, waarin de hedendaagse christenen en joden geloven.

De eerste boeken van de Heilige Schrift zijn Genesis, Exodus, Leviticus, Numeri en Deuteronomium. Deze vijf boeken noemen ze tezamen ‘de Thora’. Zij menen dat de Thora die naar Mūsā (Mozes) (vrede zij met hem) werd neergezonden uit deze boeken bestaat.

Wat er over Jesaja is gezegd, hebben we hierboven genoemd. Volgens een overlevering werd het door iemand anders geschreven.

Er wordt gedacht dat het boek Rechters door Ismā’īl is geschreven.

Ruth: De schrijver is onbekend.

1 Samuel: De schrijver is onbekend.

2 Samuel: De schrijver is onbekend.

1 Koningen: De schrijver is onbekend.

2 Koningen: De schrijver is onbekend.

1 Kronieken: Dit boek is wellicht geschreven door de Hebreeuwse rabbijn en geestelijke EZRA, die 350 jaar vóór 'Īsā (Jezus) (vrede zij met hem) heeft geleefd.

2 Kronieken: Er wordt gedacht dat ook dit boek door Ezra is geschreven. In **al-Munjid** (een encyclopedisch Arabisch woordenboek) staat geschreven dat Ezra 'Uzayr betekent. De schrijver van deze boeken is echter niet 'Uzayr (vrede zij met hem), maar een jood die Ezra heette.

Ezra: Dit boek is geschreven door Ezra zelf.

Esther: De schrijver is onbekend.

Job: De schrijver is onbekend.

Psalmen: Dit zijn de hoofdstukken van de Zabūr (het verheven boek dat aan Dāwūd (David) (vrede zij met hem) werd geopenbaard). Hoewel er wordt gesteld dat het bestaat uit de hoofdstukken die aan Dāwūd (vrede zij met hem) toebehoren, bevat het ook psalmen van de Banī Korah (Zonen van Korach), Āsaf (Asaf), Azrahi (Ethan), Haman (Heman) en Sulaymān (Salomo) (vrede zij met hem).

Jona: Het is niet bekend door wie het is geschreven.

Habakuk: Dit boek is geschreven door een persoon wiens identiteit, verblijfplaats, afstamming en professie bij niemand bekend is.

We hebben jullie beknopte informatie weergegeven over de essentie van de boeken in **'het Oude Testament'** van de Heilige Schrift.

Wat **'het Nieuwe Testament'** betreft, aangezien we hierboven informatie hebben gegeven over deze boeken, de schrijvers ervan en de tegenstrijdigheden in deze boeken, vonden we het niet nodig om het hier te herhalen.

In de Heilige Schrift staan er nog vele andere zinloze passages. Bijvoorbeeld: dat God berouwvol is voor de zondvloed (Genesis: 8 – 21), de droom van Ya'qūb (Jakob) (vrede zij met hem) waarin hij worstelt met God en wint (Genesis: 32 – 24 tot 27), en het overspel dat Lūt (Lot) (vrede zij met hem) pleegt met zijn dochters (Genesis: 19 – 31 tot 36). Aangezien ook de christenen aanvaardden wat voor verachtelijke passages dit zijn, zijn ze begonnen deze gedeelten stukje bij beetje uit de Heilige Schrift te halen.

Laten we nu de manier van formulering van de huidige Heilige Schrift bestuderen en wat het de mensen probeert te inspireren:

We citeren een passage uit het boek Genesis. Dit boek gaat over de eerste mensen, de eerste profeten en de grote profeten zoals Ādam (Adam), Nūh (Noach) en Ibrāhīm (Abraham) (vrede zij met hen). Daarnaast wordt er ook verteld hoe de Hebreeuwse families zijn ontstaan. Aan het begin van het 38^e hoofdstuk dat gaat over Yahūdā (Juda), de voorvader van de joden, staat vermeld: “Het gebeurde in die tijd dat Juda van zijn broers wegtrok en zijn intrek nam bij een man uit Adullam; zijn naam was Hira. Juda zag daar de dochter van een Kanaänitisch man; zijn naam was Sua. Hij nam haar tot vrouw en kwam bij haar. Zij werd zwanger en baarde een zoon.”

Ik verzoek jullie nu om, met de hand op het hart, antwoord te geven op deze vragen: Wat wil een religieus boek de mensen leren? Een religieus boek leert de mensen wat ze moeten doen en wat ze niet moeten doen. Het geeft hen een idee over de wereld en het hiernamaals. Het wijst hen terecht voor hun slechte daden en prijst hun goede daden. Het vertelt hen wat voor plichten zij hebben tegenover Allah de Verhevene en hoe ze zich dienen te gedragen tegenover elkaar. Het verkondigt wat nodig is om op de wereld in vrede en veiligheid te leven. Kort gezegd, een religieus boek is een **ETHISCH BOEK**.

Welke van deze deugdzaamheden zijn terug te vinden in de passage die u hierboven hebt gelezen en in het vervolg hiervan? Het is een obscene verhaal over zedeloosheid. Deze passage valt vandaag overal ter wereld onder pornografische publicaties, en het uitgeven ervan zou verboden worden. In het boek, dat de christenen en joden heilig noemen, zijn er nog talloze hierop lijkende immorele passages. Weer in het boek Genesis van het Oude Testament, in het 30^e vers en de daaropvolgende verzen van het 19^e hoofdstuk, staat vermeld dat de twee bloedeigen dochters van Lūt (Lot) (vrede zij met hem) hem dronken hadden gemaakt door hem wijn te geven en vervolgens geslachtsgemeenschap met hem hadden en zonen van hem kregen. In het 11^e hoofdstuk in het boek 2 Samuel van het Oude Testament staat dat Dāwud (David) (vrede zij met hem) de naakte Batseba – de vrouw van Uriah, een van zijn commandanten – bekeek terwijl ze zich aan het wassen was, hij zich niet kon bedwingen en geslachtsgemeenschap met haar had en hij haar echtgenoot, de arme man, naar de meest gevaarlijke plek van een strijd stuurde om nooit meer terug te keren, zodat hij haar kon scheiden van haar man. Vandaag worden er in veel Europese musea beelden tentoongesteld over hoe Dāwud (vrede zij met hem) de naakte Batseba bekijkt of hoe hij Uriah naar

de dood stuurt. In de Europese talen heeft de uitdrukking ‘urias-brief’ de betekenis van ‘een terdoodveroordeling’ of ‘verschrikkelijk slecht nieuws’. De Europeanen ontleen dit verhaal en soortgelijke verhalen uit hun boeken die zij ‘heilig’ noemen. Wat leren de lezers van deze verhalen? Mannen die gedwongen worden om overspel te plegen met de vrouw van hun broer; schoonvaders die hun schoondochter zwanger maken; vaders die incest begaan met hun dochter; mannen die de vrouwen van hun werknemers in verleiding brengen en hun echtgenoten naar de dood sturen.

Dit drijft de mens tot waanzin. Deze weerzinwekkende verhalen worden zelfs door sommige christenen niet geloofd en afgekeurd. In een editie van het tijdschrift **Plain Truth** dat in het jaar 1397 n.h. [1977 n.Chr.] uitkwam, staat het volgende geschreven: “Wees erg voorzichtig wanneer jullie de Heilige Schrift aan kinderen laten lezen! Immers, in de Heilige Schrift staan er immorele verhalen over zedeloosheid. Kinderen die deze lezen, kunnen erg verkeerde gedachten krijgen over de relaties tussen familieleden. Deze onzedelijke verhalen, die voornamelijk terug te vinden zijn in het Oude Testament, moeten verwijderd worden uit de Heilige Schrift, en pas daarna dient men deze gezuiverde Heilige Schrift aan kinderen te geven.” Het tijdschrift voegt hieraan toe: “De Heilige Schrift moet absoluut aan een analyse onderworpen worden. Want, laat staan dat het in zijn huidige vorm moraliteit bijbrengt, het zet de jongeren aan tot immoraliteit.”

De beroemde letterkundige Bernard Shaw gaat nog een stapje verder en zegt: “Het meest gevaarlijke boek op de wereld is de Bijbel. Het moet met een stevig slot opgesloten worden en men moet ervoor zorgen dat het nooit meer tevoorschijn komt.”

Dr. Stroggie zegt in zijn boek over de Heilige Schrift, verwijzend naar dr. Parker, het volgende: “Wanneer men de Heilige Schrift leest, verliest men zich in de tegenstrijdige passages. De Heilige Schrift bevat een groot aantal verschillende vreemde namen. Vooral in het boek Genesis is er enkel aandacht besteed aan stambomen. Wie is uit wie geboren en hoe? Er wordt alleen maar over deze zaken gesproken. Wat kan mij dat schelen? Wat hebben ze te maken met aanbidding en het houden van God? Hoe kan men een goed mens worden? Wat houdt de Dag des Oordeels in? Aan wie en hoe zullen we verantwoording moeten afleggen? Wat moet men doen om een rechtschapen mens te zijn? Over deze zaken wordt er nauwelijks iets gezegd. Het bevat grotendeels allerlei legendes. Nog voordat de dag wordt beschreven, wordt er al overgegaan op de nacht.”

Prof. F.C. Burkitt zegt het volgende in zijn werk **Canon of the New Testament** (het gedeelte van het Nieuwe Testament dat officieel wordt aanvaard): “In de vier Evangeliën zijn er vier verschillende beschrijvingen van Jezus. Deze beschrijvingen zijn verschillend van elkaar. Degenen die ze geschreven hebben, hadden niet de intentie om deze vier boeken bijeen te brengen. Om deze reden geven ze ten opzichte van elkaar verschillende informatie en zijn ze helemaal niet aan elkaar gerelateerd. Een van de teksten lijkt op een onvolledig verhaal, terwijl een andere tekst lijkt op een stuk dat is overgenomen uit een bekend werkstuk.”

Op pagina 582 van het 2^e volume van het boek **Encyclopaedia of Religion and Ethics** staat het volgende: “Jezus heeft geen enkel geschreven werk achtergelaten, noch heeft hij een van zijn discipelen bevolen om iets op te schrijven.” Met andere woorden, deze grote encyclopedie bevestigt het feit dat de vier Evangeliën geen enkele religieuze waarde hebben en dat ze bestaan uit van elkaar afwijkende verhalen die door anderen zijn geschreven.

Terwijl Europese wetenschappers, historici en zelfs christelijke geestelijken verkondigen dat de huidige versies van de Thora en Evangeliën verkeerd zijn, vallen de vijanden van religie – die spiritualiteit en zijn kracht ontkennen, bedwelmend zijn door de ontwikkelingen op wetenschappelijk gebied, en die geen idee hebben van de spirituele kennis – de religies aan door de vervalste delen in de Thora en Evangeliën naar voren te brengen. Intussen proberen ze te rechtvaardigen dat zij wonderen ontkennen. Echter, de eerste voorwaarde om een christen of moslim te zijn – kortom om een religieus persoon te zijn – is het geloven in wonderen. Wie de kennis omtrent religie en geloof die niet te begrijpen zijn met het verstand, probeert te bewijzen met het verstand, wordt gesleurd naar het ontkennen van deze zaken. De mens is vijandig tegenover hetgeen hij niet weet en niet begrijpt. Een van de arme zielen die is getroffen door de ramp van het ontkennen van wonderen, is Ernest O. Hauser, een bekende Amerikaanse schrijver van religieuze werken. In zijn artikel dat in het jaar 1979 werd gepubliceerd, gaat hij erg ver in het aanvallen van religieuze mensen en probeert hij interpretaties te geven aan wonderen. Om de jongeren te kunnen misleiden, voert hij als bewijs voor zijn argumenten de teksten van enkele atheïsten aan. Laten we dit artikel samen lezen: “In het Evangelie van Matteüs staat het volgende: ‘En hij gaf de menigte opdracht op het gras te gaan zitten; en hij nam de vijf broden en de twee vissen, en terwijl hij opkeek naar de hemel, zegende hij ze. En toen hij ze gebroken had, gaf hij de broden aan de discipelen,

en de discipelen gaven ze aan de menigte. En zij aten allen en werden verzadigd, en ze raapten het overschot van de stukken brood op, twaalf manden vol. Zij die gegeten hadden, waren ongeveer vijfduizend mannen, de vrouwen en de kinderen niet meegeteld.' [Matteüs: 14 – 19, 20, 21]

Dit is hoe Matteüs spreekt over een van de wonderen van Jezus die vandaag de dag het meest worden betwist.

Een wonder is een buitengewone handeling – die in strijd is met de natuurwetten – die door een profeet wordt verricht om zijn kracht en macht te tonen. Echter, hoe kunnen we een christen die vandaag de meest recente kennis en natuurwetenschappen leert en in zo'n omgeving opgroeit, voorstellen om in deze wonderen te geloven? Deze uit de Evangelieën verwijderden is ook niet mogelijk. In dat geval zijn we verplicht om ze nog beter te onderzoeken. Wij groeiden als kind op met het keer op keer luisteren naar de vele wonderen van Jezus. Hieronder waren de wonderen zoals dat hij water in wijn veranderde tijdens een bruiloft in de stad Kana, hij de huiveringwekkende storm op het Meer van Galilea stillegde, hij blinden deed zien, hij over de zee liep tot aan de boot van de apostelen, en hij de overleden Lazarus weer tot leven wakte, in het geheugen van ons allen gegrift. In feite bestaat een groot deel van de Bijbel uit deze wonderen. De mooiste delen van de vier Evangelieën zijn juist die delen waar deze wonderen worden beschreven. Toen Jezus bij de joden kwam, was hij genooddaakt hen wonderen te tonen om te bewijzen dat hij een profeet was. De joden hadden zich namelijk verzet tegen hem en hadden gezegd: 'Je zegt dat je een profeet bent. Je moet ons wonderen tonen zodat we in jou geloven!' Hij was zelfs genooddaakt om zo nu en dan wonderen te tonen aan zijn eigen apostelen die hem vele malen in twijfel trokken. Bijvoorbeeld, toen ze op een boot aan het varen waren op zee brak er een hevige storm los, waarop de apostelen Jezus wakker maakten en zeiden: 'Heere, red ons, wij vergaan!' Op dat moment ging de storm liggen op een teken van Jezus. Deze daad had een uiterst grote indruk gemaakt op de apostelen; voor de voeten van Jezus wierpen zij zich neer ter vergiffenis en bevestigden dat ze in hem geloofden. Wanneer ze dit verhaal daarna aan andere joden vertelden, werden zij ook verbijsterd en werden ze nazarenen. [Matteüs: hoofdstuk 8]

In het 37^e vers en de daaropvolgende verzen van het 10^e hoofdstuk in het Evangelie van Johannes staat vermeld dat Jezus het volgende heeft gezegd: 'Als ik niet de werken van mijn Vader doe, geloof mij dan niet, maar als ik ze doe en u mij niet gelooft,

geloof dan de werken, opdat u erkent en gelooft dat de Vader in mij is en ik in Hem.' Wel, deze wonderen hadden een zodanig grote invloed dat de beroemde joodse geestelijke Nicodemus – die aanvankelijk helemaal niet geloofde in Jezus – hem op een nacht bezocht en nadat hij sterk werd aangetrokken door de wonderen die hij toonde, het volgende zei: 'Nu geloof ik dat jij bent gezonden door God, want zonder Gods hulp kun je deze wonderen niet verrichten.' Wij weten dat Jezus het helemaal niet fijn vond om deze wonderen te verrichten en dat hij zich hier zelfs voor schaamde. Toen hij een melaatse man had genezen door hem met zijn hand aan te raken, zei hij tegen hem: 'Denk erom dat u dit tegen niemand zegt' (Mattheüs: 8 – 4) Wanneer hij wonderen verrichtte, vond hij een klein gebaar of enkele woorden voldoende. Volgens de Bijbel zei hij tegen een vrouw wiens gestorven kind hij weer tot leven had gewekt: 'Vertrek, want het meisje is niet gestorven, maar het slaapt' (Mattheüs: 9 – 24) en tegen de zieken die hij genees, zei hij enkel: 'Sta op, neem uw ligmat op en ga lopen' (Johannes: 5 – 8). In feite werden de wonderen voltooid met een klein gebaar met de hand of een aanraking. Deze wonderen kwamen veelal voort uit de barmhartigheid en het mededogen van Jezus. Op een dag kwam hij twee blinden tegen aan de kant van een weg. Ze vroegen hulp aan hem. Jezus had medelijden met hen en toen hij met zijn handen over hun ogen streek, kregen ze hun zicht terug. Wat betreft het wonder dat werd medegedeeld door Lucas, dit toont ook aan hoe barmhartig Jezus was. Jezus kwam een arme vrouw tegen tijdens de begrafenisplechtigheid van haar enige zoon. Vanwege zijn grote mededogen met de vrouw, wekte hij haar zoon weer tot leven. Vandaag de dag zijn er erg veel christenen die deze wonderen ontkennen. Een natuurwetenschapper beweert, ondanks dat hij in Jezus gelooft, dat hij zulke wonderen niet kon verrichten. Nog in 1162 n.h. [1748 n.Chr.] schreef de beroemde Schotse historicus David Hume het volgende: 'Een wonder betekent een schending van de natuurwetten. De natuurwetten zijn gegrond op absolute en vaststaande beginselen. Het is onmogelijk om deze te veranderen. Om deze reden kan er niet in wonderen worden geloofd.'

De meest belangrijke uitspraak hierover is echter die van Rudolf Bultmann, een van de geestelijken van deze tijd. Deze theoloog stelt: 'Het is niet langer mogelijk voor een persoon die thuis elektriciteit heeft en een radio en televisie gebruikt, om nog te geloven in de wonderen die in de Evangelieën staan geschreven die het product zijn van de menselijke verbeelding.'

Er zijn heel wat experimenten uitgevoerd om de essentie van deze wonderen te achterhalen en om ze op een logische wijze te kunnen verklaren. Bijvoorbeeld, het wonder waarbij met twee vissen meer dan vijfduizend mensen werden gevoed, heeft in werkelijkheid op een volledig andere wijze plaatsgevonden. Jezus was samen met andere nazarenen op stap gegaan en toen het etenstijd was, plaatste iedereen het eten dat hij mee had in het midden; Jezus voegde hieraan de twee vissen en vijf broden toe die hij mee had en allen tezamen gingen ze eten. Het wonder waarbij Jezus over de zee lopend naar de boot van de apostelen ging, is puur een optische illusie. We weten allemaal dat mensen die bij mistig weer langs de kust van een zee lopen, eruitzien alsof ze over de zee lopen. Wat het liggen van de storm betreft, toen Jezus een teken gaf, begon de storm in wezen al af te nemen. Men kan veronderstellen dat de storm hoe dan ook zou liggen, ook als hij geen teken had gegeven. In feite worden al deze wonderen overgeleverd door degenen die ze hebben waargenomen. Iemand die zo'n gebeurtenis heeft aanschouwd, kan door zijn gevoelens overweldigd worden en deze gebeurtenis onderschatten of overschatten; ofwel, hij kan het niet volledig volgens de realiteit vertellen zoals hij het heeft gezien maar zoals hij het vermoedt dat het heeft plaatsgevonden. Echter, laten we ook niet vergeten dat tegenwoordig de discussies omtrent deze wonderen bijna niet meer voorkomen en dat er vrijwel geen mensen meer zijn die geloven in de wonderen die staan geschreven in de Evangeliën. Laatst zei een bekende aartsbisschop het volgende: 'Een mens kan een ware christen zijn, ook al gelooft hij niet in deze wonderen, want de essentie van het christendom is het geloven in God en mededogen hebben met de mensen.' Dit betekent dat, of we nu tijdens het lezen van de Bijbel wel of niet aanvaarden dat het een sprookjesboek is en dat de wonderen die erin worden vermeld slechts zijn voortgekomen uit de menselijke verbeelding, dit niets te maken heeft met religiositeit.

Opmerkelijk is het feit dat de wonderen van Jezus enerzijds er toe hebben geleid dat hij bekend werd over de hele wereld, maar anderzijds heeft het ook geleid tot de vijandigheid van vele mensen. Toen joodse geestelijken vernamen dat Jezus een zieke man in Bethanië had genezen en Lazarus weer tot leven had gewekt, zeiden ze: 'Deze man trekt alle mensen tot zich aan met deze wonderen. Nu is hij zich beginnen voor te doen als God. We moeten hem laten doden om onszelf te beschermen tegen zijn kwaad.' Na dit besloten te hebben, klaagden ze hem aan bij de Romeinen. Op dat moment was Jezus zijn laatste wonder aan het verrichten waar-

bij hij het oor terugplaatste van de dienaar van de opperpriester, die zich bevond onder de soldaten die kwamen om hem gevangen te nemen en wiens oor was afgesneden door Petrus. Zo toonde hij aan de hele wereld dat mensen zelfs met hun vijanden mededogen dienen te hebben.

[Volgens een verklaring in het boek **History of the Jews** dat geschreven werd door de joodse geestelijke H. Hirsch Graetz, hebben de joden het **Sanhedrin** (de Raad van Zeventig) opgericht om ervoor te zorgen dat hun eigen gemeenschappen de geboden van de Thora strikt konden naleven. De leider van deze raad noemden ze **hogepriester**. De joodse geestelijken die de joodse jongeren op scholen hun religie onderwijzen en de Thora uitleggen, worden **schriftgeleerden** genoemd. Een deel van de verklaringen en toevoegingen die zij aan de Thora hebben gemaakt, werd vermengd in de versies van de Thora die later zijn geschreven. Wel, dit zijn de schriftgeleerden waarover in de Evangeliën wordt gesproken. Een andere taak die zij hebben, is ervoor zorgen dat de joden zich houden aan de Thora.]

Hierna kwam er een einde aan de wonderen van Jezus. Toen de Romeinen hem gevangennamen en hem voor Herodes brachten en Herodes hem vroeg om wonderen te tonen, gaf Jezus geen antwoord en keek zwijgend voor zich uit. Zijn taak zat er namelijk op; de taak die God hem had gegeven, was tot zijn einde gekomen. Deze profeet die een ander elk soort hulp aanbood, kon zichzelf niet helpen. Hij was immers gezonden om de mensen te redden; niet zichzelf! Hoezeer dit gebaar van hem God behaagde, wordt duidelijk uit het feit dat Hij hem naar de hemel heeft opgeheven.

De vraag ‘Geloof u in wonderen?’ is door de tijd heen keer op keer gevraagd. Voor de generatie van vandaag is het inderdaad moeilijk om te geloven in wonderen. Laten we echter niet vergeten dat geloof niet volledig door logica kan worden verklaard. Geloof is liefde en is niet in goede verstandhouding met de logica. Men moet de mensen ook wat spiritualiteit toekennen. Hoe plezierig luisterden wij als kind naar sprookjes en hoe jammer vonden wij het toen wij naarmate we ouder werden te weten kwamen dat de pratende dieren, feeën, tovenaars en dwergen in de sprookjes niet echt waren! Laten we niet te lang stilstaan bij wonderen. Ik vermoed dat zelfs de meest logisch denkende persoon plezier zal hebben bij de gedachte dat het christendom op de vleugels van wonderen op de wereld is neergedaald, ook al is dit slechts een sprookje.” Voor zover het artikel van Hauser.

Dit artikel zet ons aan het denken. Immers, de christenen die in

de loop der tijd de gebreken en fouten in de Heilige Schrift hebben ontdekt, geloven niet meer in een woord van de Heilige Schrift en ontkennen zelfs de wonderen die erin staan. De Britse filosoof David Hume en de priester Rudolf Bultmann die – ondanks dat ze christenen waren – begrepen dat de Thora en de Evangelieën die zij lazen onmogelijk het Woord van God konden zijn, droegen hun haat uit die zij terecht koesterden tegenover het christendom en de Thora en Evangelieën die zij in handen hadden. Daarbij schroomden ze niet om ook over de wonderen die zijn beschreven in de edele Koran – het ware Woord van Allah – denkbeeldige ideeën te uiten waarbij ze de principes van kennis en fatsoen schonden. Jongeren die deze genadeloze en wetenschappelijk ongegronde regels lezen, die in naam van de wetenschap zijn geschreven, zullen net als de schrijvers ervan meegesleurd worden naar een verkeerde manier van denken. De onschuldige jeugd voor dit gevaar behoeden, is de primaire plicht van gewetensvolle mensen die het dienen van mensen als een verheven missie beschouwen. Met deze intentie en om de tevredenheid van Allah de Verhevene te verkrijgen die gebiedt goederen te verrichten, overleveren wij de hieronder staande informatie uit het boek **Mawāhib al-ladunniyya** van Ahmad al-Qastalānī^[1] (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn), één van de grote islamgeleerden:

“Een buitengewoon iets dat aantoonde dat profeten (vrede zij met hen) door Allah de Verhevene zijn gezonden en dat zij de waarheid spreken, wordt een **mu’jiza** (wonder) genoemd. Een profeet dient bij het tonen van een wonder te zeggen: ‘Als jullie het niet geloven, doe dan hetzelfde! Jullie zijn hiertoe echter niet in staat.’ Een wonder is iets dat de gewoonten en de natuurwetten tegenspreekt. Om deze reden kunnen natuurwetenschappers geen wonderen verrichten. Als iemand die zo’n buitengewoon iets toont, dit niet van tevoren zegt en tegen anderen niet zegt: ‘Jullie zijn niet hiertoe in staat’, dan wordt duidelijk dat hij geen profeet is maar een walī (een vriend van Allah); hetgeen dat werd verricht, wordt een **karāma** (buitengewone, wonderlijke toestand die voorkomt bij de geliefde dienaren van Allah) genoemd. Zulke zaken die door anderen worden verricht, worden **sihr** (magie, tovenarij) genoemd. De zaken die magiërs uitvoeren, kunnen ook teweeggebracht worden door profeten (vrede zij met hen) en awliyā (vrienden van Allah; enk. walī) (moge Allah de Verhevene hen genadig zijn). Een voorbeeld hiervan is dat wanneer de magiërs van de Fa-

[1] Al-Qastalānī overleed in 923 n.h. [1517 n.Chr.] in Egypte.

rao stukjes touw in slangen veranderden, de staf van Mūsā (Mozes) (vrede zij met hem) in een nog grotere slang veranderde en alle anderen verslond. Toen ze zagen dat hun magie werd verbroken en ze het wonder aanschouwden dat zij zelf niet konden verrichten, geloofden ze allemaal dat Mūsā (vrede zij met hem) een profeet was. Ondanks de doodsbedreigingen en onderdrukkingen van de Farao, deden ze geen afstand van hun geloof. Het is steeds Allah de Verhevene die de wonderen van de profeten (vrede zij met hen) en de karāmāt (buitengewone toestanden) van de awliyā (moge Allah de Verhevene hen genadig zijn) scheidt. Terwijl Hij gebeurtenissen die in overeenstemming zijn met de natuurwetten en de natuurverschijnselen middels de invloed van bepaalde oorzaken scheidt, scheidt Hij wonderen zonder zulke oorzaken. De termen **burhān** (bewijs) en **āya** (teken) worden ook voor het woord **mu'jiza** (wonder) gebruikt. Magie verandert de fysische eigenschappen, de vorm van dingen; het verandert niet de structuur van hun materie. Een wonder en karāma kunnen ze beide veranderen.

De komst van de laatste der profeten, Muhammad (vrede zij met hem), sommige van zijn eigenschappen, dat hij zou verschijnen op het Arabisch schiereiland en de buitengewone zaken die waargenomen zouden worden nabij zijn komst, stonden vermeld in de Thora en het Evangelie. Net zoals de aankondiging van deze zaken een wonder is voor Mūsā en 'Īsā (vrede zij met hen), is dit ook een groot wonder voor Muhammad (vrede zij met hem). Allah de Verhevene heeft elke profeet wonderen geschonken die leken op de zaken die in die tijd bekend waren en waaraan waarde werd gehecht. Aan Muhammad (vrede zij met hem) heeft Hij echter naast de wonderen die leken op de wonderen die Hij iedere andere profeet had gegeven, ook andere soorten wonderen geschonken. In het Turkse boek **Mirāt-i kāināt** staat geschreven dat het aantal wonderen dat hij tijdens zijn leven had getoond meer dan drieduizend bedroeg. Zesentachtig hiervan staan vermeld in het gedeelte **'De wonderen van Muhammad (vrede zij met hem)'** van ons boek.

Een deel van de moslims die niet behoren tot de ahl al-soenna en sommigen die bekend staan als natuurwetenschapper en onwetend zijn over de religie, geloven niet in de wonderen of geloven slechts in een deel hiervan. Zij zeggen dat ze niet in overeenstemming zijn met de natuurwetenschappelijke kennis. Men dient de ongelovigen onder hen kennis te laten maken met de islam en hen eerst naar het geloof te leiden. Degenen die īmān hebben (geloven), geloven in de wonderen. Immers, in de edele Koran wordt

bekendgemaakt dat op de Laatste Dag de aarde, de hemelen, de levenden en levenlozen zullen veranderen en dat hun structuren ongedaan gemaakt zullen worden. Iemand die gelooft in deze veranderingen die buiten de grenzen van de natuurwetenschappen vallen, dient ook in de wonderen te geloven. Wij zeggen niet: “De profeten (vrede zij met hen) verrichten de wonderen zelf en ook de awliyā (moge Allah de Verhevene hen genadig zijn) verrichten de karāmāt zelf.” Als we dit zouden beweren, dan zouden degenen die er niet in geloven het recht hebben om te spreken. Echter, wij zeggen dat Allah de Verhevene wonderen schept bij Zijn profeten (vrede zij met hen) en karāmāt bij Zijn awliyā (moge Allah de Verhevene hen genadig zijn). Een verstandig en oprecht, gewetensvol iemand die de moderne natuurwetenschappen heeft bestudeerd en die kennis heeft over de biologische en astronomische verschijnselen, ziet meteen in dat van het kleinste deeltje tot de Troon (‘Arsh) en van een atoom tot de zon, elk bestaand wezen – levend of levenloos – is geschapen volgens een berekening en dat ze elk in verbinding met elkaar functioneren, net zoals de onderdelen van een machine. Hij zal meteen geloven dat een ziend en wetend Wezen met een eindeloze kracht deze zaken schept zoals Hij wil en dat Hij ze allemaal beheert. Hij zal het vanzelfsprekend vinden dat deze grootse Schepper ook wonderen en karāmāt schept. Wij verklaren als wetenschapper dat wonderen waar zijn, dat ze enkel door Allah de Verhevene worden geschapen en dat Hij ze laat uitvoeren door Zijn profeten (vrede zij met hen). De profeten (vrede zij met hen) kunnen niet uit zichzelf, zonder de toestemming van Allah de Verhevene wonderen verrichten. De wonderen waarbij ‘Īsā (vrede zij met hem) zieken genas en doden weer tot leven wekte, zijn wonderen die door Allah de Verhevene werden geschapen. Dat dit zo is wordt verklaard in de edele Koran. Echter, de christenen die een totale nederlaag lijden wat betreft de correctheid van de in omloop zijnde Evangeliën, geloven in geen van de zaken die in deze boeken verkondigd worden en worden uiteindelijk ongelovig.

Hoe kunnen de arme christenen dan ook in de huidige exemplaren van de Heilige Schrift geloven? Tot nu toe hebben jullie de volgende punten duidelijk kunnen zien:

1. In de Heilige Schrift zijn er zeer weinig passages die aangenomen kunnen worden als het Woord van God.
2. Het feit dat sommige passages in de Heilige Schrift niet het Woord van God zijn, maar de woorden van profeten, wordt vermeld met hun eigen namen.

3. Er zijn veel woorden toegevoegd aan de Heilige Schrift waarvan niet bekend is van wie ze afkomstig zijn.

4. Christelijke geestelijken geven zelf toe dat er veel fictieve verhalen en legendes zijn vermengd in de verhalen van de apostelen.

5. De berichten die de apostelen hebben medegedeeld over 'Īsā (vrede zij met hem), verschillen van elkaar.

6. Sommige evangeliën, zoals het **Evangelie van Barnabas** dat delen bevatte van het werkelijke Evangelie, werden door christenen vernietigd.

7. De Heilige Schrift werd tot op vandaag vele malen onderzocht en veranderd door kerkelijke raden. Deze onderzoeken worden nog steeds voortgezet. Naar verluidt zijn er vandaag exact 4.000 verschillende versies van de Heilige Schrift in omloop. Elke onderzoekscommissie beweert dat de vorige versie van de Heilige Schrift zeer ernstige fouten bevat.

8. Keizers en koningen gaven bevel om veranderingen door te voeren in de Heilige Schrift en deze bevelen van hen werden opgevolgd.

9. De manier van formulering van de Heilige Schrift staat mijlenver van die van het Woord van Allah. Met name sommige passages in het Oude Testament – waarvan u hierboven een voorbeeld heeft gezien – zijn zodanig obscene dat ze niet gelezen kunnen worden in de aanwezigheid van kinderen.

10. In Europese christelijke tijdschriften staat geschreven dat er 50.000 fouten in de Heilige Schrift staan. Christenen doen vandaag de dag hun uiterste best om de meest cruciale van al deze fouten, namelijk het principe van de Drie-eenheid, recht te zetten.

11. Het feit dat de Heilige Schrift niet het Woord van God is maar een mensenwerk, is ook geaccepteerd door christelijke geestelijken.

Beste lezers! U hebt vanaf het begin samen met ons de huidige Heilige Schrift geanalyseerd. Zoals u zult aanvaarden, zijn we onpartijdig geweest in deze analyse. Wij hebben enkel studies van **CHRISTELIJKE GEESTELIJKEN** medegedeeld, niet die van islamgeleerden. De tegenstrijdige uitdrukkingen die in de in omloop zijnde exemplaren van de Heilige Schrift staan, hebben zij van tijd tot tijd eruit gehaald. Iedereen kan een exemplaar aanschaffen van de vandaag verkochte exemplaren van de Heilige Schrift en deze kwesties onderzoeken en controleren. Bij de passages die we hebben medegedeeld, hebben we vermeld uit welk boek van de Heili-

ge Schrift het is ontleend, evenals het hoofdstuk- en versnummer, en hebben we de juistheid ervan uitgebreid onderzocht.

Hoe kan zo'n boek vergeleken worden met de edele Koran die majestueus, welsprekend, eloquent en bondig is en waarvan zelfs niet één letter is veranderd vanaf de dag van zijn openbaring tot op de dag van vandaag? Waarschijnlijk zijn we allemaal tot de volgende conclusie gekomen:

Het Woord van Allah kan nooit worden veranderd. Een boek dat gebrekkige, verkeerde, onjuiste passages bevat, dat om de haverklap door mensen wordt gewijzigd en waarvan ook door priesters wordt toegegeven dat het door mensenhanden is geschreven, kan NIET 'het Woord van God' zijn.

Welke van de zaken die in het Boek van Allah de Verhevene zouden moeten staan, zoals raadgevingen, leiding naar het rechte pad, onderscheid tussen goed en kwaad, beschrijvingen van de wereld en het hiernamaals, en woorden die troost bieden, vinden we terug in de huidige exemplaren van de Heilige Schrift?

In de editie van juli 1395 n.h. [1975 n.Chr.] van het tijdschrift Plain Truth wordt het volgende gezegd: "Laten we toegeven dat we de geschoolde niet-christelijke mensen geen boek kunnen aanwijzen dat krachtig genoeg is om hun denken te kunnen beïnvloeden. Zij tonen ons de van elkaar afwijkende Bijbels en zeggen: 'U ziet het, jullie zijn niet eens onder elkaar tot overeenstemming kunnen komen. Waarmee willen jullie ons dan leiden?'"

Ahmed Deedat, van wie we de naam hierboven hebben genoemd, vertelt het volgende:

"In het jaar 1358 n.h. [1939 n.Chr.] werkte ik in een instituut in de buurt van een priesterschool in Adams Mission. Ik was toen twintig jaar. Leerlingen die studeerden aan de priesterschool kwamen elke keer weer naar de plaats waar ik werkte; tegenover mij en mijn moslimvrienden uitten ze met de meest grove woorden hun haat die ze koesterden jegens de islam, Muhammad (vrede zij met hem) en de edele Koran, en maakten ons belachelijk. Volgens hun geloof zijn de moslims de meest verachtelijke schepsels op aarde en is de islam een valse religie. Doordat ik een zeer gevoelig persoon ben, werd ik erg verdrietig door deze aanvallen van hen en kon ik 's nachts niet slapen. Ik kon hen geen antwoord geven. Ik had immers niet eens degelijke kennis over mijn eigen religie, laat staan over het christendom. Hierop besloot ik om in de eerste plaats de Heilige Schrift en de edele Koran grondig te bestuderen, mijn kennis over het christendom en de islam te verrijken en boe-

ken te lezen die hierover zijn geschreven. Al veertig jaar houd ik me hiermee bezig. Wat mij hierbij het meest heeft geholpen, was het Arabische boek **Izhār al-Haqq** dat in Istanbul werd geschreven door de Indiase Rahmatullāh Efendi (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn). [Dit bekende boek werd in 1280 n.h. [1864 n.Chr.] gedrukt in Egypte en is in veel talen vertaald. Rahmatullāh Efendi overleed in 1306 n.h. [1889 n.Chr.] in de eervolle stad Mekka, op 75-jarige leeftijd.] Na enige tijd straalde de waarheid uiteindelijk net als de zon voor mijn ogen. Nu wist en begreep ik alles tot in de kleinste details. Vanaf toen ontvingen de priesterkandidaten die naar mij toe kwamen, de nodige antwoorden van mij waarna ze met open mond en voorovergebogen hoofd terugkeerden naar waar ze vandaan kwamen. Wanneer ik hen antwoord gaf, gebruikte ik geen grove woorden zoals zij deden – integendeel, ik sprak op een vriendelijke wijze zoals Allah de Verhevene dit heeft bevolen. Ik had de Heilige Schrift zo zorgvuldig geanalyseerd en de fouten hierin met zo'n precisie aan het licht gebracht, dat ze niet in staat waren mij antwoord te geven. Vooral het feit dat ik de Heilige Schrift beter kende dan hen, wekte hun verbazing. Nu toonden ze mij veel respect.

In die tijd kreeg ik een boek tot mijn beschikking dat was opgesteld door Geo G. Harris, een protestantse missionarispriester. Dit boek droeg de titel '**How to lead Muslims to Christ**'. In dit boek raadde de priester het volgende aan: 'Het is zeer moeilijk om moslims tot het christendom te bekeren, aangezien zij gehecht zijn aan hun tradities en erg koppig zijn. Om ze te kunnen bekeren tot het christendom, dient men een beroep te doen op de onderstaande drie hulpmiddelen:

1. Moslims worden geleerd dat de huidige Heilige Schrift, dus de Thora en het Evangelie, niet de werkelijke Thora en Evangelie zijn, en dat het werkelijke Evangelie werd veranderd en vervalst. Stel hen meteen de volgende vragen:

a) Heeft u een exemplaar van de werkelijke Thora en Evangelie tot uw beschikking? Zo ja, laat ons dit zien!

b) Wat voor soort verschillen zijn er tussen de huidige Thora en Evangelie, en het Evangelie waarvan u zegt dat het de werkelijke is? In welke delen zitten deze verschillen en hoeveel zijn het er?

c) Zijn deze verschillen waarover u het heeft opzettelijk aangebracht, of betreffen het verschillen in formulering?

d) Ik toon jullie een exemplaar van de Heilige Schrift. Toon mij hier de gedeelten die zijn vervalst.

e) Hoe werd het gedeelte dat ik hier toon aan jullie, vroeger gelezen?

2. Wat betreft de gedeelten in de Heilige Schrift waarvan u zegt dat het veranderd is; door wie en wanneer werd dit gedaan?

3. Moslims geloven dat de Heilige Schrift waarover wij beschikken, ofwel een verzonnen, soortgelijke versie is van de werkelijke Thora en Evangeliën, ofwel een volledig ander boek dat door mensen werd geschreven. Volgens de moslims heeft de Heilige Schrift die wij vandaag in handen hebben niets te maken met het Evangelie dat Jezus heeft gebracht, noch met de Thora. Echter, wanneer hen de bovenstaande vragen worden gesteld, zullen ze perplex staan. De meeste moslims zijn immers onwetend. Hun gedachte over dat de Heilige Schrift niet authentiek is, is enkel gebaseerd op 'horen zeggen'. Zij kennen hun eigen religie niet eens in de nodige mate, laat staan dat ze kennis hebben over het **Oude Testament**, oftewel de Thora, en het **Nieuwe Testament**, oftewel de Evangeliën. Wanneer hen enkele serieuze vragen worden gesteld, zullen ze stomverbaasd zijn en niet weten wat te antwoorden. Zeg dan tegen hen: "Laten we jullie over deze kwesties wat informatie geven" en lees dan enkele van de mooie passages uit de Heilige Schrift die ze gemakkelijk kunnen begrijpen op een langzame, aangename manier en met een vriendelijke toon. Geef hen enkele brochures en boeken over de deugdelijkheid van het christendom die in een duidelijke taal zijn geschreven die ze kunnen begrijpen. Dwing hen absoluut niet om christen te worden. Geef hen altijd de tijd om na te denken en daarna pas tot een besluit te komen. Wees er zeker van dat als jullie op deze wijze handelen, jullie erin zullen slagen hen te bekeren tot het christendom. Op z'n minst zaaien jullie twijfels in hun hart.'

Ik neem aan dat de moslims die vandaag mijn boeken lezen die ik in het Engels heb gepubliceerd over het christendom en de huidige Evangeliën, de bovenstaande vragen van priester Geo G. Harris gemakkelijk zullen kunnen beantwoorden. Ik heb na een inspanning van precies twintig jaar vele fouten in de huidige Thora en Evangeliën gevonden en heb aangetoond dat ze geen boeken van Allah zijn. Niet alleen ik, maar ook christelijke wetenschappers en geestelijken delen deze mening. Echter, om hun boeken en artikelen te kunnen lezen, dient men vreemde talen te kennen en deze boeken te vinden. De meeste moslims kennen geen vreemde taal en hebben geen geld om dure boeken te kopen. Wel, om deze gebreken te compenseren, schrijf ik deze boekjes in de talen die moslims spreken en publiceer ik ze over de hele wereld; sommige

ervan geef ik gratis weg.”

Een missionaris stelt het volgende:

“Moslims bekeren tot het christendom is een daad die erg wordt geapprecieerd door zowel katholieken als protestanten, want het is erg moeilijk om de moslims tot het christendom te bekeren. Immers, moslims zijn in de eerste plaats erg trouw aan hun tradities. De punten die hieronder staan geschreven, leveren echter goede resultaten op:

1. Moslims zijn over het algemeen arme mensen. Een arme moslim dient aangetrokken te worden tot het christendom door hem veel geld, geschenken of goederen te geven, of door hem werkgelegenheid te bieden bij een christen.

2. De meeste moslims zijn onwetend wat betreft de religie- en natuurwetenschappen. Noch over de Heilige Schrift, noch over de edele Koran hebben zij kennis. Een vorm van aanbidding die aan hen werd getoond, voeren zij onachtzaam uit zonder de vereisten ervan te begrijpen en zonder te weten wat ware aanbidding inhoudt. Omdat de meeste van hen de Arabische taal niet kennen en niet op de hoogte zijn van de islamitische wetenschappen, zijn ze totaal onwetend over de inhoud van de edele Koran en de subtiële details in de boeken van islamgeleerden. Ze reciteren de enkele Koranverzen die zij hebben gememoriseerd, zonder dat ze de betekenis ervan kennen. Over de Heilige Schrift weten ze al helemaal niets. Ook het merendeel van de moslimtheologen – die hun onderwijzers zijn – is geen islamgeleerde. Ze tonen de moslims alleen hoe ze aanbidding moeten verrichten. Ze zijn niet in staat om hun ziel aan te spreken. Moslims die zo zijn opgegroeid, voeren aanbidding uit zoals het aan hen werd getoond, zonder diepgaande kennis te hebben over de religie en zonder dat ze de beginselen van de religie kennen. Hun liefde voor de islam komt niet doordat zij kennis hebben over de beginselen van de islam, maar door hun sterke geloof in de zaken die zij bij hun ouders hebben gezien en die zij van hun onderwijzers hebben geleerd.

3. De meeste moslims kennen geen andere taal buiten hun eigen taal. Om nog maar te zwijgen over het feit dat ze boeken lezen die ten voordele of ten nadele van het christendom zijn geschreven, ze weten niet eens dat er zulke boeken op de wereld bestaan. Geef hen boeken die geschreven zijn in hun eigen taal en die het christendom volop prijzen zodat ze deze kunnen lezen. Wanneer u deze boeken geeft, let er dan uiterst goed op dat de zaken die erin staan geschreven in een zodanig eenvoudige en duidelijke taal zijn

geschreven dat ze het kunnen begrijpen. Boeken met complexe zinnen en grootse ideeën leveren geen enkel voordeel op. Zulke boeken zullen ze niet begrijpen en omdat ze zich zullen vervelen tijdens het lezen, zullen zij ze links laten liggen. Eenvoudige woorden, eenvoudige zinnen en formuleringen die niet vervelen, zijn essentieel. Vergeet niet dat de mensen tegenover jullie erg onwetend zijn en dat hun verstand enkel gemakkelijke formuleringen kan begrijpen.

4. Vertel hen steeds het volgende: ‘Aangezien de christenen en de moslims in God geloven, is hun Heer hetzelfde. Echter, God aanvaardt het christendom als de ware religie. Het bewijs hiervoor is overduidelijk. Kijk eens om u heen, u ziet dat de christenen de meest rijke, beschaafde en gelukkige mensen op de wereld zijn. God heeft hen immers verkozen boven de moslims die zich bevinden op het verkeerde pad. Terwijl de islamitische landen in armoede en nood verkeren, de christelijke landen om hulp smeken en op het gebied van kennis en de natuurwetenschappen enorm zijn achtergebleven, hebben de christelijke landen het hoogste niveau van beschaafdheid bereikt en blijven ze met de dag vorderen. Heel wat moslims gaan naar de christelijke landen om er werk te vinden. Op het terrein van industrie, kennis, natuurwetenschappen, handel – kortom in alles – zijn de christenen beter dan de moslims. U ziet dit zelf met uw eigen ogen. Dit betekent dat God de islam niet als een juiste religie aanvaardt. Hij wil aan de hand van deze realiteit jullie laten zien dat het een valse religie is. God zal degenen die het christendom – de ware religie – verlaten, als straf steeds in een ellendige, verachtelijke en erbarmelijke toestand laten, en de moslims zullen nooit een zorgeloos leven leiden.’”

Missionarissen proberen dus met deze leugenachtige zinnen de moslims te misleiden en hen te bekeren tot het christendom. Aangezien ze over veel geld beschikken, besteden ze een groot deel hiervan aan het verwezenlijken van dit doel en door het oprichten van instituten, ziekenhuizen, gaarkeukens, scholen, fitnesszalen, uitgaansgelegenheden, casino’s en bordelen proberen ze de moslims te verleiden en hun goede zeden te bederven.

Momenteel proberen de christelijke missionarissen die ‘**Jehova’s Getuigen**’ worden genoemd, met de bovenstaande vriendelijke, strelende woorden, de moslimjeugd te misleiden en hen te bekeren tot het christendom. Ze sturen brochures, boeken en folders naar adressen die ze uit telefoonregisters halen. Keurig, stijlvol geklede mooie meiden gaan van deur tot deur langs en laten van deze boeken en folders achter. De drukkerij **al-Matba’at al-kathuli-**

kiyya (De Katholieke Drukkerij) die werd geopend in Beiroet in 1296 n.h. [1879 n.Chr.] en die Bijbels in verschillende talen drukte, gaf in 1325 n.h. [1908 n.Chr.] ook het boek **al-Munjid** uit, een Arabisch woordenboek dat ze in de loop der tijd verschillende keren hebben herdrukt. In dit boek staat vermeld: “De afgedwaalde sekte die ‘Jehova’s Getuigen’ wordt genoemd, werd opgericht in het jaar 1289 n.h. [1872 n.Chr.] in de Verenigde Staten van Amerika door Ch. Taze Russell. Naar eigen inzicht gaf hij verkeerde interpretaties aan de Heilige Schrift en stierf in 1334 n.h. [1916 n.Chr.]. Jahwe [Jehova] is een naam die in de Thora wordt gebruikt voor God.” Uit dit christelijk boek wordt duidelijk dat ook deze sekte afgedwaald is en dat het woord ‘Jehova’ verkeerd is. Alhamdullillah (lofprijzing zij aan Allah), moslims laten zich niet misleiden door deze schoonschijnende en sluwe leugens. Het doet hun haat en wantrouwen jegens het christendom toenemen. Moge lofprijzing en verheerlijking zijn aan Allah de Verhevene, de moslims zijn geen onwetende mensen zoals zij veronderstellen. Het klopt dat 40 à 50 jaar geleden het aantal moslims dat een Europese taal kende en aan een hogeschool was afgestudeerd niet groot was. Maar in elk land, elke stad en zelfs in elk dorp waren er lagere scholen en madrassa’s (islamitische scholen). In deze madrassa’s werden naast de religieuze kennis ook de natuurwetenschappen, wiskunde en astronomie van die tijd onderwezen. De boeken en de onderwijsprogramma’s van de madrassa’s uit die tijd zijn een bewijs voor onze verklaringen. Een grondige kennis van wiskunde is noodzakelijk om moskeeën en scholen te bouwen, en om de berekeningen te doen bij daden van aanbidding zoals de armenbelasting en de verdeling van de erfenis, bij aan- en verkopen, en bij de boekhouding van bedrijven en islamitische fondsen. Ouders wedijverden met elkaar om hun kinderen op jonge leeftijd naar deze madrassa’s te sturen. Wanneer ze hun kind voor het eerst naar de madrassa stuurden, organiseerden ze grootse, feestelijke plechtigheden en gaven ze feestelijke maaltijden. De herinneringen aan de glinsterende, vergulde kleding van het kind, zijn versierde schooltas, de versieringen op de wagens waarin hij tijdens die plechtigheden werd rondgereden, en de waarde en het belang dat aan kennis en het leren van deze kennis werd gehecht tijdens de georganiseerde mawlid-ceremonies, waren een reden tot eer en trots gedurende het hele leven van het kind. Het feit dat degenen die met een goed resultaat aan de madrassa afstudeerden, werden vrijgesteld van de militaire dienst en werden toegewezen aan hoge functies, stimuleerde jongeren om te gaan studeren. Zelfs de herders die in

dorpen leefden, hadden verbazingwekkend veel kennis over de religie en de ethische principes. Deze gelukkige tijd duurde tot het jaar 1255 n.h. [1839 n.Chr.] waarin de ‘**Tanzīmāt**’ genoemde wet van hervorming werd aanvaard die Rashīd Pasha, een vrijmetseelaar die samenwerkte met de Britten om de islam te vernietigen, had opgesteld toen hij de minister van Buitenlandse Zaken was. Ook vandaag beschikken de moslims over een groot aantal werken die de beginselen van de islam verklaren. Wat een grote gelukzaligheid is het voor ons dat we de eer hebben gekregen om een deel van deze werken op te stellen. Ons boek **Cevāb Veremedi** [en de Engelse vertaling hiervan **Could Not Answer**] en dit boek **Ge-loof en Islam** zijn in een zeer eenvoudige taal geschreven waarbij we hebben getracht ‘op een vriendelijke toon’ te schrijven zoals de westerlingen menen dat hun boeken zijn geschreven. Al onze boeken zijn werken die de gedachten en oordelen bevatten van de grootste geleerden, van het Oosten en het Westen, over het christendom en de islam. Een deel hiervan hebben we naar Europese talen vertaald en gepubliceerd. We zien het effect van deze boeken over de hele wereld en zijn hier trots op. De brieven vol waardering en dank die wij van over de hele wereld ontvangen, doen ons de ongemakken vergeten die wij tijdens het opstellen van deze boeken hebben ervaren. In de meeste van de talloze brieven die wij ontvangen, verklaren mensen dat zij de ware islam uit onze boeken hebben geleerd – een grotere beloning dan dit kunnen we ons niet inbeelden. Iedere moslim die deze boeken leest, zal aan eenieder die hem iets vraagt over de religies het nodige antwoord gemakkelijk kunnen geven en zijn kennis hierover zal bij degene tegenover hem bewondering oproepen.

Er is niemand die na het leren van de ware islam, niet wordt aangetrokken door zijn aantrekkingskracht. Het is algemeen bekend dat vele christelijke wetenschappers en christenen met een belangrijke positie met alle liefde en zonder enige beïnvloeding van buitenaf hun religie hebben verlaten en moslim zijn geworden. Een moslim die onze boeken heeft gelezen, zal enkel lachen om de bovenstaande valse propaganda van de missionarissen. Immers, hun uitspraken over dat het christendom welvaart, rijkdom, overvloed en gelukzaligheid brengt, zijn in geen enkel geval waar. Het christendom draagt niet bij tot de ontwikkeling, vooruitgang of welvaart van een land – integendeel, dat het dit juist allemaal belemmert, is bijvoorbeeld te zien in de tijd van de Middeleeuwen waarin het christendom over de Europese landen domineerde. Fanatieke christenen verhinderden vooruitgang, beschouwden alles

wat door kennis en natuurwetenschappen werd gevonden als zondig, beweerden dat de mensen enkel om te lijden op de wereld waren gekomen en ruimden daardoor de werkstukken van oud-Griekse en Romeinse wetenschappers uit de weg, verbrandden en vernielden de werken van oude beschavingen, huldten de wereld in duisternis en veranderden het in een puinhoop. Echter, na de opkomst van de islam en zijn verspreiding over de wereld werden de werken van de oude beschavingen weer tevoorschijn gehaald, de oude wetenschappelijke kennis werd verrijkt met nieuwe ontdekkingen die door moslims waren gedaan, deze verrijkte kennis werd onderwezen, islamitische universiteiten werden opgericht, de nijverheid en handel floreerden en de mensen bereikten vrede en welvaart. Omdat kennis, natuurwetenschappen en geneeskunde enkel bij de moslims te vinden waren, studeerde paus Silvester II aan een islamitische universiteit in Andalusië en raadpleegde Sanchó, een van de Spaanse koningen, islamitische artsen voor de behandeling van zijn ziekte. De moslims waren de stichters van de **Renaissance**, wat een nieuw tijdperk was in Europa. Dit wordt vandaag de dag door alle oprechte, gewetensvolle Europese wetenschappers aanvaard.

De beste uitspraak over wat het christendom de mensheid heeft gebracht, is die van de beroemde Duitse filosoof Nietzsche:

“Het verlangen en het oordeel van het christendom om de wereld als lelijk en slecht te zien, heeft de wereld werkelijk lelijk en slecht gemaakt.”

Wat het tweede punt dat de missionarissen naar voren brengen betreft, dus dat de christenen vandaag in welvaart leven in tegenstelling tot het volk in islamitische landen dat in armoede en erbarmelijke omstandigheden leeft – deze gegronde vaststelling heeft helemaal niets te maken met religie. Eenieder met gezond verstand ziet in dat als moslims vandaag in armoede en nood verkeren, de fout niet bij hun grote religie de islam ligt maar bij de personen die de beginselen van deze religie niet kennen of die deze niet uitvoeren terwijl ze deze wel kennen. Hij zal ook meteen opmerken dat de vooruitgang die de christenen op het terrein van de natuurwetenschappen boeken, niet te wijten is aan de Heilige Schrift – de Thora en het Evangelie – waarvan we hierboven hebben gezien wat voor een boek het is, maar aan het feit dat de ze zich vastklampen aan het pad der gelukzaligheid dat wordt aangegeven door de edele Koran – ondanks dat ze er niet in geloven – en dus, aan hun eigen ijverigheid, inspanning, eerlijkheid en volhardingsvermogen. Aangezien in onze religie herhaaldelijk wordt

bevolen om ijverig, eerlijk en volhardend te zijn en om alles te leren, zullen degenen die dit nalaten ongetwijfeld worden getroffen door de toorn van Allah de Verhevene. De reden waarom moslims achterlopen, komt overigens niet doordat ze geen christen zijn; integendeel, het komt doordat ze geen ware moslim zijn.

Neem de Japanners; ondanks het feit dat ze geen christen zijn, hebben ze dankzij hun inzet, werklust en eerlijkheid, die worden bevolen in de edele Koran, de Duitsers ingehaald in de optica en de Amerikanen in de auto-industrie. In het jaar 1985 werden er in Japan 5,5 miljoen auto's gemaakt tot grote verbazing van de hele wereld. De Japanse bevolking leeft in materiële welvaart. In de elektronica-industrie hebben ze de hele wereld ingehaald. Ieder van ons heeft thuis wel een Japanse apparaat. Wat zouden de leugenachtige missionarissen hierop te zeggen hebben? Hebben de Japanse fietsen, de Japanse microscopen, de Japanse computers en de Japanse telescopen en foto toestellen die de wereld overspoelen, iets te maken met het christendom?

We zullen later terugkomen op dit onderwerp waarbij we de zaken die een ware moslim vandaag moet volbrengen, nogmaals zullen uitdiepen.

Geachte lezer! U hebt nu een indruk van de huidige Heilige Schrift. Wij hebben dit boek voor uw ogen op een beknopte wijze geanalyseerd. Hoogstwaarschijnlijk bent ook u intussen ervan overtuigd dat we onpartijdig zijn. Het is nu de beurt aan de edele Koran, het verheven boek van onze religie. Die zullen we ook op een volledig objectieve manier samen bestuderen. Wanneer deze analyse van ons is voltooid, zult u nogmaals en in alle duidelijkheid zien welk boek het ware Woord van Allah is.

Honderdvier geschriften van Allah zijn neergezonden naar de profeten, vier ervan zijn boeken, en honderd ervan zijn suhuf; het Woord van Allah.

Hij gaf de Psalmen aan Dāwud en de Thora aan Mūsā, en Jabrāil bracht het Evangelie naar 'Īsā, bij Allah.

De Koran bracht hij naar de Liefeling van Allah, wanneer het nodig was, het werd vervolledigd in drieëntwintig jaar; daarna stopte de openbaring van Allah.

Ik geloof dat de profeten zondeloos en scherpzinnig zijn, en dat ze rein en betrouwbaar zijn, alsook loyaal in de verkondiging van de voorschriften van Allah.

Van verraad, zonden, dwaasheid, liegen en geheimen doorvertellen, zijn zij vrij; dit geldt voor alle profeten van Allah.

***Sommige geleerden zeiden: “De namen van de profeten kennen is noodzakelijk”,
achtentwintig ervan werden aan ons medegedeeld in de Koran door Allah.***

***De edele Ādam was de eerste van alle profeten,
de meest verheven onder hen was de laatste profeet, Muhammad, de Gezant
van Allah.***

***Tussen deze twee zijn er erg veel profeten gekomen,
niemand weet het aantal, dat weet Allah.***

***De religies van de gezanten worden absoluut niet ongeldig met hun overlijden,
meer verheven dan alle engelen zijn de profeten van Allah.***

***De wetgeving van onze Profeet is zo geldig voor altijd,
degenen op de Verzamelplaats zullen op basis hiervan beoordeeld worden
door Allah.***

***Welke voorschriften de Liefeling van Allah aan ons ook heeft verkondigd,
die heb ik aanvaard en geloof erin, zoals ik geloof in Allah en in de
voorschriften van Allah.***

– 3 –

DE EDELE KORAN

In het Evangelie staat vermeld dat er na ‘Īsā (Jezus) (vrede zij met hem) een laatste Profeet (vrede en zegeningen zij met hem) zou komen. In het 16^e vers van het 14^e hoofdstuk in het Evangelie van Johannes zegt ‘Īsā (vrede zij met hem) het volgende:

“(…) en Hij zal u een andere Trooster geven, opdat hij bij u blijft tot in eeuwigheid.” In het 26^e vers staat vermeld: “Maar de Trooster, (...), die zal u in alles onderwijzen en u in herinnering brengen alles wat ik u gezegd heb.” In het 13^e vers van het 16^e hoofdstuk staat vermeld: “(...) zal hij u de weg wijzen in heel de waarheid, want hij zal niet vanuit zichzelf spreken, maar wat hij gehoord zal hebben, zal hij spreken.” [Christenen dringen erop aan om het woord ‘Trooster’ te vertalen als ‘Geest’.]

Daarnaast staat er in het Oude Testament (de Thora) van de Heilige Schrift geschreven dat er een Profeet zou komen met een Arabische afstamming. In het 15^e vers van het 18^e hoofdstuk in het boek Deuteronomium staat vermeld dat Mūsā (Mozes) (vrede zij met hem) het volgende zei tegen de Israëlieten: “Een Profeet

uit uw midden, uit uw broeders, zoals ik, zal de Heere, uw God, voor u doen opstaan.” De broeders van de Israëlieten waarover hier wordt gesproken, verwijst naar de Ismaëlieten, met andere woorden de Arabieren. Wel, deze laatste Profeet die vermeld wordt in het Evangelie en de Thora, en over wie heuglijk wordt aangekondigd dat hij zal afstammen van de Arabieren, is Muhammad (vrede en zegeningen van Allah zij met hem). De religie die hij heeft gebracht, is de **islam**. Degenen die in deze religie geloven, worden **moslim** genoemd. Het verheven boek van de moslims is de **edele Koran** (de Qur’ān al-karīm). De edele Koran werd door Allah de Verhevene in het Arabisch geopenbaard aan onze Profeet Muhammad (vrede en zegeningen van Allah zij met hem). Ondanks dat er sindsdien 1400 jaar voorbij is, is er niet één woord, of zelfs één letter van de edele Koran veranderd. Eenieder die het leest, ongeacht welke religie hij aanhangt, raakt verbijsterd door zijn grootsheid en verhevenheid. Zelfs degenen die geen Arabisch kennen, zijn tijdens het lezen van de vertaling ervan in andere talen genoodzaakt om de kracht van de indrukwekkende uitdrukingswijze van de edele Koran toe te geven.

Over de drie verheven boeken staat in het boek **Mir’āt-i kāināt** van Nişancızāde Muhammed Efendi^[1] de volgende informatie:

“Nadat Mūsā (vrede zij met hem) in de stad Midjan tien jaar lang Shu’ayb (Jetro) (vrede zij met hem) had gediend, ging hij naar Egypte om zijn moeder en broer te bezoeken. Onderweg op de berg Sinaï werd hem medegedeeld dat hij profeet was. Hij ging naar Egypte en nodigde de Farao en zijn volk uit tot de religie. Op de terugweg ging hij weer langs bij de berg Sinaï en sprak met Allah de Verhevene. De **Awāmīr al-‘ashara** – dus de Tien Geboden – en veertig volumes van de Thora werden naar hem neergezonden. Elk volume bevatte duizend hoofdstukken en elk hoofdstuk bevatte duizend verzen. Het kostte een jaar om één volume uit te lezen. Niemand buiten Mūsā, Hārūn (Aäron), Yūsha’, ‘Uzayr en ‘Īsā (vrede zij met hen) had de Thora uit het hoofd geleerd. Na Mūsā (vrede zij met hem) werden er exemplaren van de Thora geschreven. Mūsā (vrede zij met hem) maakte op bevel van Allah de Verhevene een kist van goud en zilver, en plaatste hierin de Thora die naar hem was neergezonden. Hij overleed op 120-jarige leeftijd op een plaats dicht bij Jeruzalem. In het jaar 668 n.h. [1269 n.Chr.] liet de Egyptische sultan Baibars een tombe bouwen boven zijn graf. Na Mūsā (vrede zij met hem) veroverde Yūsha’ (vrede zij

[1] Nişancızāde overleed in 1031 n.h. [1622 n.Chr.] in Edirne.

met hem) Jeruzalem op de Amalekieten. Lange tijd erna, degeneerden de zonen van Israël zowel op religieus als moreel gebied. Nebukadnezar kwam vanuit Babylon en veroverde Jeruzalem. Hij vernielde de Masjid al-Aqsā (de al-Aqsā moskee) die door Sulaymān (Salomo) (vrede zij met hem) was gebouwd en verbrandde de exemplaren van de Thora. Hij doodde 200.000 mensen en nam 70.000 geestelijken gevangen; hij nam ze mee naar Babylon. Toen Bahman heerser werd, liet hij de gevangenen vrij. ‘Uzayr (vrede zij met hem) reciteerde de Thora; degenen die het hoorden, schreven het op. Na ‘Uzayr (vrede zij met hem) vervielen ze weer in degeneratie. Ze hadden duizend profeten als martelaar doen sterven. Tot de komst van Alexander leefden ze onder de Iraanse heerschappij. Na Alexander werden ze geregeerd door de joodse gouverneurs die door de Grieken werden benoemd.

Wat betreft het Evangelie, ook die werd niet bewaard zoals in zijn originele vorm. Bovenal was er geen enkel persoon die het Evangelie uit het hoofd kende. Er is geen enkele aantekening waarin staat vermeld dat zelfs de apostelen het Evangelie uit het hoofd kenden. Aan het begin van het eerste gedeelte van ons boek is er uitgebreid informatie gegeven over het Evangelie. De edele Koran daarentegen werd deel per deel neergezonden gedurende 23 jaar en zodra een deel werd neergezonden, leerden de moslims het meteen uit hun hoofd. Toen echter bij de Slag bij al-Yamāma^[1] zeventig huffāz (memoriseerders) die de gehele edele Koran hadden gememoriseerd als martelaar stierven, was ‘Umar (moge Allah tevreden zijn met hem) verontrust omdat het aantal mensen dat de edele Koran uit het hoofd kende afnam. Hij ging te rade bij Abū Bakr (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem), de toenmalige kalief, en raadde hem aan en verzocht hem om de edele Koran bijeen te laten brengen en het te laten opschrijven. Hierop gaf de edele Abū Bakr, Zayd ibn Thābit (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem), de penvoerder van Muhammad (vrede zij met hem) het bevel om de soera’s van de edele Koran elk op afzonderlijke pagina’s te schrijven. De edele Koran was in zeven dialecten geopenbaard, inclusief het dialect van de Quraysh. Het gebeurde zelfs soms dat degenen die een bepaald woord van de edele Koran niet goed konden uitspreken, toestemming kregen om een ander woord met dezelfde betekenis te gebruiken. Bijvoorbeeld, ‘Abdullāh ibn Mas’ūd (moge Allah de Verhevene te-

[1] De Slag bij al-Yamāma werd gevoerd tegen Musaylama al-Kadhhab in het 11^e jaar van de emigratie.

vreden zijn met hem) zei tegen een dorpeling die het woord ‘ta’āmul-athīm’ steeds uitsprak als ‘tāmmul-yatīm’ het volgende: “Als je dit woord niet kunt uitspreken, gebruik dan in de plaats hiervan het woord ‘ta’āmul-fājir’ dat hetzelfde betekent.” Echter, het feit dat de edele Koran in verschillende dialecten werd geciteerd en dat er andere woorden werden gebruikt ondanks dat ze dezelfde betekenis hadden, leidde tot discussies onder de moslims en tot meningsverschillen over welk dialect het beste was. ‘Uthmān (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem), die toen kalief was, stelde hierop een commissie samen onder leiding van – wederom – Zayd ibn Thābit (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem) en gaf hen het bevel om de edele Koran enkel volgens het dialect van de Quraysh opnieuw te schrijven en het te ordenen. De soera’s van de edele Koran werden telkens gekozen uit de pagina’s die waren geschreven in het dialect van de Quraysh. Van deze mushaf (gebonden exemplaar van de edele Koran) werden er zeven kopieën geschreven die naar verschillende provincies werden gestuurd. Op deze manier werd de edele Koran, die de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) in het jaar van zijn overlijden samen met Jabrāil (vrede zij met hem) twee keer had geciteerd, neergeschreven. De exemplaren die hier niet mee overeenkwamen, werden vernietigd. De ordening, uitdrukkingwijze en inhoud van de exemplaren van de edele Koran die vandaag de dag in alle islamitische landen te vinden zijn, komen exact overeen met die van de **mushaf al-‘Uthmānī** (het exemplaar van de edele Koran dat werd geschreven op bevel van de edele ‘Uthmān). Sindsdien is er geen enkele letter veranderd.”

In het Perzische boek **Riyād al-nāsihīn** staat het volgende: “Toen ‘Uthmān (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem) kalief was, bracht hij de eervolle Metgezellen (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen allen) bijeen. Zij kwamen tot overeenstemming dat dit de edele Koran was die de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) had geciteerd in het jaar van zijn overlijden. De voorkeur geven aan één van de zeven dialecten was voor de moslimgemeenschap niet noodzakelijk (wājib) maar toegestaan (jāiz).”

In de islam zijn er vier bronnen: de edele Koran, de eervolle hadīth’s (overleveringen van de Profeet Muhammad), de ijmā’ al-umma (de consensus van de gemeenschap) en de qiyās al-fuqahā (de analogie van de rechtsgeleerden). Ijmā’ betekent ‘consensus, unanimitéit, overeenstemming’. De consensus van de eervolle

Metgezellen (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen allen) en de consensus van de imams van de vier rechtsscholen zijn een bewijs voor de moslims. Immers, de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) heeft gezegd: “**Mijn gemeenschap komt niet overeen op iets verkeerd of op dwaling.**” Ook deze eervolle hadīth geeft aan dat de kennis die op grond van ijma’ wordt verkregen juist zal zijn. Om deze reden is de mushaf waarover de eervolle Metgezellen (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen allen) tot overeenstemming zijn gekomen, authentiek (sahīh). Het is verboden om een andere versie dan deze te lezen. Er bestaan vandaag sowieso geen exemplaren van de edele Koran die in een ander dialect zijn geschreven dan dat van de Quraysh. Alle zeven dialecten zijn in de loop der tijd veranderd, vergeten en verdwenen. Om de edele Koran te kunnen begrijpen aan de hand van de verschillende Arabische woordenboeken die vandaag worden gebruikt, dient men tafsīr-boeken (exegeses, verklaringen van de edele Koran) te lezen en daarbij het dialect van de Quraysh te leren met de toendertijd gebruikte betekenissen van de woorden.

Beroemde westerse geleerden en schrijvers hebben herhaaldelijk hun bewondering geuit voor de edele Koran. Nadat de Duitse dichter Goethe^[1] – een van de bekende letterkundigen – een niet geheel correcte Duitse vertaling van de edele Koran had gelezen, kon hij zich er niet van weerhouden het volgende te zeggen: “Ik raakte verveeld door de herhalingen die het bevatte. Maar ik had bewondering voor de grootsheid en statigheid van zijn uitdrukingswijze.”

Bosworth-Smith, een Engelse priester, schrijft het volgende in zijn werk **Mohammed and Mohammedanism** (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem): “De Koran is een wonder van duidelijke formulering, kennis, filosofie en waarheid.”

Arberry, die de edele Koran naar het Engels vertaalde, zei op zijn beurt het volgende: “Telkens wanneer ik naar de gebedsoprop roep luister, maakt het een grote indruk op mij. Onder de vloeiende tonen, hoor ik een geluid alsof er op een trommel wordt geslagen. Dit slaan is net als het slaan van mijn hart.”

Marmaduke Pickthall zei het volgende over de edele Koran: “De meest onnavolgbare harmonie, de meest krachtige formulering! Een kracht die de mensen aanzet tot huilen of tot oneindige

[1] Goethe stierf in 1248 n.h. [1832 n.Chr.].

genegenheid en liefde!” Naast deze personen zijn er nog tal van westerse filosofen, wetenschappers en politici die met groot respect, grote waardering en grote bewondering spreken over de edele Koran. Echter, zij beschouwen de edele Koran niet als het Boek van Allah, maar als een groots en waardevol werkstuk dat is geschreven door Muhammad (vrede zij met hem). Indien dit niet het geval zou zijn, dan zouden al deze bewonderaars moslim zijn geworden.

Zelfs Lamartine^[1] verklaart het volgende:

“Muhammad is geen valse Profeet, want hij geloofde dat hij was uitgekozen door God om een nieuwe religie te verspreiden.” Dit wijst op het volgende: westerse wetenschappers suggereren dat Muhammad (vrede zij met hem) geen leugenaar was, maar dat hij dacht dat de edele Koran – dat een product zou zijn van zijn eigen intelligentie – de openbaring van Allah de Verhevene was. Volgens hen loog Muhammad (vrede zij met hem) niet; hij veronderstelde daadwerkelijk dat hij een Profeet was en geloofde dat de woorden die uit zijn mond kwamen, door Allah de Verhevene naar hem werden gezonden.

De edele Koran is een groot, niet te evenaren wonder. Zoals we hieronder zullen verklaren, bevat het de meest diepgaande wetenschappelijke en natuurwetenschappelijke informatie, wetenschappelijke en rechtswetenschappelijke beginselen die een model vormen voor de civiele wetten die wereldwijd tot nu toe zijn opgesteld, vele onbekende feiten over de vroegere geschiedenis, de grootste ethische principes die de mensen gegeven kunnen worden, raadgevingen, de meest logische verklarende beginselen over de wereld en het hiernamaals, en andere soortgelijke zaken die tot die tijd door niemand gekend waren, noch gekend of zelfs voorgesteld konden worden. Deze zaken zijn verklaard in zo’n voortreffelijke formulering dat niemand het kan uitspreken.

Muhammad (vrede zij met hem) was ongeletterd (ummī). Met andere woorden, hij had van niemand iets gelezen, noch geleerd of iets geschreven. Dit staat vermeld in de edele Koran, in het 48^e vers van soera al-‘Ankabūt [interpretatie van de betekenis]: “[O Muhammad (vrede zij met hem)! Voordat deze edele Koran naar jou was neergezonden] **had jij niet uit een boek gelezen, noch deze met je hand geschreven. Als dit het geval zou zijn, dan zouden de polytheïsten zeggen:** [“Hij heeft de edele Koran van iemand an-

[1] De Franse dichter Lamartine stierf in 1286 n.h. [1869 n.Chr.].

ders geleerd of heeft het overgenomen uit voorgaande geopenbaarde boeken.”) [De joden zouden op hun beurt twifelen door te zeggen dat hij geen ongeletterde is, terwijl in de Thora als een van zijn eigenschappen staat vermeld dat hij ongeletterd is.]” Toen aan Muhammad (vrede zij met hem) op 40-jarige leeftijd de eerste openbaring werd gebracht door Jabrāil (vrede zij met hem) in een grot in de berg Hira, waar hij zich had teruggetrokken voor aanbidding, werd hij overweldigd door angst en wist niet wat hij moest doen; rennend ging hij naar huis en verzocht zijn echtgenote Khadija (moge Allah tevreden zijn met haar) om hem in bed te leggen en hem goed te bedekken. Het duurde een lange tijd voordat hij weer tot zichzelf kwam. Is dit de manier waarop een persoon zich gedraagt die zichzelf aanziet als een grote spirituele persoonlijkheid met een superioriteit, die voor de mensen een nieuw religieus boek wil opstellen? Zou zo’n persoon in de eerste plaats niet zodanig veel kennis hebben moeten opgedaan, talloze boeken hebben moeten gelezen en vele onderzoeken hebben moeten gedaan om zo’n majestueus boek te kunnen schrijven? Echter, Muhammad (vrede zij met hem) werd als kind samen met handelaren twee keer richting Damascus meegenomen; tijdens deze reizen had hij enkel de taak om de handelsgoederen te beschermen en te bewaken, hij leidde de handelskaravanen en had deze taken enkel met ZIJN UITERST GROTE EERLIJKHEID en zijn ongelofelijk sterke geheugen volbracht. De komst van zo’n openbaring wat nooit bij hem was opgekomen en waarvan hij het nooit had verwacht, had hem niet verheugd maar juist bang gemaakt. Echter, toen de openbaringen zich bleven herhalen, begreep hij dat Allah de Verhevene hem werkelijk een zeer belangrijke en zware taak had gegeven; hij gehoorzaamde de geboden van Allah de Verhevene met heel zijn bestaan en begon de religie **islam** die Hij bekendmaakte te verspreiden die is gebaseerd op het principe van de ‘eenheid van Allah’. Het verspreiden van de islam door Muhammad (vrede zij met hem) leverde hem geen enkel werelds voordeel op; integendeel, nagenoeg alle Mekkanen waren zijn vijanden geworden. Hij zei: **“Geen enkele profeet heeft het leed ondergaan dat ik heb ondergaan; geen enkele profeet heeft zoveel verdriet gehad als ik.”** Deze eervolle hadīth is terug te vinden in de boeken. Dit toont aan dat Muhammad (vrede zij met hem) geen enkel voordeel of verlangen nastreefde met het verspreiden van een nieuwe religie. In feite, zoals we hierboven hebben vermeld, waren zijn educatie en omgeving niet toereikend voor zo’n grootse zaak.

Het is dus onmogelijk om te aanvaarden dat Muhammad (vre-

de zij met hem) de edele Koran zelf heeft opgesteld. Is de edele Koran dan een buitengewoon meesterwerk dat enkel door Allah de Verhevene werd geopenbaard? Laten we ook dit eens nagaan:

Wanneer er een nieuwe profeet verschijnt, verwacht het volk dat zich om hem heen verzamelt dat hij wonderen toont. Zowel Mūsā (vrede zij met hem) als 'Īsā (vrede zij met hem) waren genoodzaakt om wonderen te tonen om hun profeetschap aan te tonen. In werkelijkheid vonden deze wonderen enkel plaats op bevel van Allah de Verhevene en middels Zijn toestemming en scheping. Maar historici legden deze gebeurtenissen vast als 'de wonderen van Mūsā en 'Īsā' (vrede zij met hen)'. Profeten (vrede zij met hen), die mensen zijn zoals wij, zijn echter niet in staat om uit zichzelf wonderen te verrichten. Een wonder wordt enkel geschapen door Allah de Verhevene. Het enige wat de profeten doen, is de wonderen die Allah de Verhevene schept aan de mensen tonen.

Allah de Verhevene heeft aan Muhammad (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) de **edele Koran** geopenbaard als de grootste van al zijn wonderen. De edele Koran is het meest majestueuze boek waarvan het absoluut vaststaat dat het een wonder is. De Arabieren verzochten echter Muhammad (vrede zij met hem) om een boek uit de hemel te laten neerdalen of een berg te veranderen in goud. Dit wordt in de edele Koran op een mooie wijze beschreven. In het 50^e en 51^e vers van soera al-'Ankabūt staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **‘De polytheïsten zeiden: ‘Waren er maar wonderen van zijn Heer neergezonden [die het profeetschap van Muhammad (vrede zij met hem) aanduiden, zoals de maaltijd van 'Īsā (vrede zij met hem) en de staf van Mūsā (vrede zij met hem)].’ [O Mijn Lieveling!] Zeg tegen hen: ‘Wonderen vinden plaats met de Macht en Wil van Allah de Verhevene. [Hij schept ze wanneer en hoe Hij wil. Het verrichten van wonderen heb ik niet in de hand.] Waarlijk, ik ben slechts een verkondiger die jullie waarschuwt voor Zijn bestraffing.’ Is het niet genoeg voor hen dat Wij [als wonder] naar jou een boek als de Koran hebben neergezonden? Daarin is barmhartigheid en een vermaning voor een volk dat gelooft.’** Het grootste wonder van Muhammad (vrede zij met hem) is dus de edele Koran. Op degenen die zouden kunnen beweren dat 'dit niet een Boek is van Allah, maar een boek geschreven door Muhammad', heeft Allah de Verhevene in het 48^e vers van soera al-'Ankabūt geantwoord, waarvan we de betekenis hierboven hebben geschreven. Voor zulke twijfels heeft Hij geen ruimte gelaten. Allah de Verhevene bevestigt dat Muhammad (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) niet het ver-

mogen heeft om zo'n boek te schrijven en dat de edele Koran door Hemzelf is geopenbaard. In feite heeft Hij vermeld dat Hij bij het kiezen van Muhammad (vrede zij met hem) als Profeet er uitdrukkelijk voor heeft gekozen dat hij ongeletterd (ummī) zou zijn, dus dat hij niet heeft leren lezen en schrijven; op deze manier wilde Hij dat begrepen zou worden dat de edele Koran enkel door Hem geopenbaard kon zijn. In de tafsīr (exegese, verklaring) van dit edele vers vindt u uitgebreide informatie hierover. De grootste eigenschappen van Muhammad (vrede zij met hem) die aantonen dat hij een Profeet is, zijn **ZIJN BUITENGEWONE EERLIJKHEID, TROUW, MOED, GEDULD EN SCHERPZINNIGHEID**, en niet enkel zijn verheven kennis. Allah de Verhevene verklaart in het 82^e vers van soera al-Nisā [interpretatie van de betekenis]: **“Zullen zij nog steeds niet erover nadenken dat de edele Koran het Woord is van Allah en nadenken over zijn betekenis? [De edele Koran is het Woord van Allah.] Indien die van iemand anders dan Allah zou zijn gekomen, dan zouden er voorzeker tegenstrijdigheden in staan.”** Hoe ontzettend waar is dit. De huidige Heilige Schrift, ofwel de Thora en het Evangelie, waarvan we hebben gezien dat het niet ‘het Woord van God’ is, bevat een groot aantal tegenstrijdigheden. En dit toont aan dat ze geschreven zijn door mensenhanden.

Laten we nu met een groot geduld en volledig onpartijdig nagaan of de edele Koran werkelijk een groot wonder is of niet. Om een boek te kunnen aanvaarden als een wonder, moet het in een zeer eloquente taal geschreven zijn, moet het waarheden en wijsheden onthullen die tot die tijd door niemand waren gekend of gehoord, en moet dit meesterwerk op zo'n manier gerangschikt zijn dat niemand het kan nabootsen.

We hebben veel voorbeelden gegeven van de eloquentie van de taal van de edele Koran. Dit feit is in wezen door de hele wereld geaccepteerd. Er is niet één persoon die de eloquentie van de edele Koran ontkent.

Worden er in de edele Koran zaken vermeld die tot die tijd helemaal niet gekend waren? Laten we dit onderzoeken:

In de grote encyclopedieën en boeken van wetenschappers wordt vandaag de dag de volgende informatie medegedeeld over het ontstaan van onze aarde:

“Miljarden jaren geleden bestond het gehele universum uit een enkel stuk. In het centrum van dit enkele stuk vond er plotseling een grote explosie plaats waarop dit enkele stuk uiteenviel in vele

stukken. Elk van deze stukken bewoog zich in een andere richting. Uiteindelijk verenigden sommige van deze stukken zich met elkaar en vormden ze verschillende planeten, afzonderlijke sterrenstelsels, zonnen en manen. Aangezien er in de ruimte nu geen weerstand meer was tegen deze eerste explosie, bleven deze planeten, satellieten en de sterrenstelsels waarin deze zich bevonden, in de ruimte rondcirkelen en rondzweven in hun eigen baan. De aarde bevindt zich in een sterrenstelsel waarin zich ook de zon bevindt. In het universum zijn er een ontelbaar aantal sterrenstelsels. Het universum is een systeem dat zich alsmaar uitbreidt. De sterrenstelsels verwijderen zich geleidelijk aan van de aarde omdat het universum zich uitbreidt. Wanneer hun snelheid eenmaal de snelheid van het licht bereikt, zal het voor ons niet meer mogelijk zijn om de andere sterrenstelsels waar te nemen. We zijn genoodzaakt om nu al sterkere telescopen te vervaardigen. We vrezen er immers voor dat we ze na een bepaalde tijd niet meer zullen kunnen zien.”

We spraken met enkele wetenschappers en vroegen hen wanneer ze tot dit resultaat waren gekomen. Ze zeiden: “Sinds het begin van de 20^e eeuw zijn alle wetenschappers over de hele wereld het eens over deze bevindingen.” Dit is een zeer korte periode in de wereldgeschiedenis.

Laten we nu meteen nagaan wat Allah de Verhevene hierover zegt in de edele Koran:

In het 30^e vers van soera al-Anbiyā staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Weten de loochenaars dan niet dat Wij de hemelen en de aarde van elkaar gescheiden hebben toen zij aan elkaar vastzaten?”** In het 37^e en 38^e vers van soera Yāsīn staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“En een bewijs voor de loochenaars is de nacht. Wij nemen de dag daarvan weg en dan bevinden zij zich in duisternis. En de zon beweegt zich in haar eigen baan.”** Dit betekent dat Allah de Verhevene de schepping van de aarde dat de wetenschappers pas in het begin van de 20^e eeuw hebben ontdekt, precies 1400 jaar hiervoor aan de mensen heeft medegedeeld. Laten we nu weer overgaan op de wetenschappers.

Biologen vertellen het volgende: “Wij verklaren vandaag de dag het ontstaan van het leven als volgt: De allereerste atmosfeer van de aarde bevatte ammoniak, zuurstof en koolzuur. Onder invloed van bliksemschichten werden er vanuit deze substanties aminozuren gevormd. Miljarden jaren geleden ontstond voor het eerst in water het protoplasma. Hieruit ontstonden de eerste amoeben. Het leven begon in water. Levende wezens die vanuit het water op

het vasteland kwamen, namen uit de lucht aminozuren op en brachten zo eiwithoudende structuren tot stand. Zoals te zien, zijn alle levende wezens uit water afkomstig en zijn de eerste levende wezens in water ontstaan.”

Dat het eerste levende wezen in de zeeën werd geschapen, werd ook 1400 jaar geleden in de edele Koran verkondigd.

In het 30^e vers van soera al-Anbiyā staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Weten de loochenaars dan niet dat Wij al het levende uit water hebben geschapen?”** In het 54^e vers van soera al-Furqān staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Het is Allah die de mens uit water heeft geschapen en van hen mannelijke en vrouwelijke verwanten heeft gemaakt.”** En in het 36^e vers van soera Yāsīn staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Vrij van alle soorten fouten en gebreken is Allah de Verhevene, die alle paren heeft geschapen van wat de aarde voortbrengt en van henzelf en VAN VELE DINGEN DIE ZIJ NIET KENNEN.”** Hier zijn er aanwijzingen voor degenen die het planten- en dierenrijk bestuderen en door ook **“dingen die zij niet kennen”** te vermelden, worden er aanwijzingen gedaan die gericht zijn op de wetenschappers die nieuwe bronnen onderzoeken die mensen enkel in de loop der tijd en geleidelijk aan zullen ontdekken, zoals atoomenergie. Immers, in het 22^e vers van soera al-Rūm staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Tot de tekenen van Zijn bestaan behoren de schepping van de hemelen en de aarde, en de verscheidenheid van uw kleuren en talen. Waarlijk, hierin zijn leringen voor de geleerden [degenen met begrip].”** Dit wil zeggen dat in de verschillen van taal en huidskleur bepaalde subtiliteiten liggen waarover wij vandaag nog geen kennis hebben. Deze zullen in de loop der tijd ontdekt worden.

Laten we nu onze kennis over het einde van de wereld nagaan. Wetenschappers stellen het volgende: “De wereld zal zeker ten einde komen. Immers, in het universum komt het wel eens voor dat een planeet in stukken uiteenvalt en verdwijnt. Volgens onze onderzoeken, zal onze aarde na een bepaalde tijd – die we niet van tevoren met zekerheid kunnen berekenen – zijn evenwicht verliezen en in stukken uiteenvallen.” Dit werd echter 1400 jaar geleden in de edele Koran aan ons medegedeeld. In het 1^e en 2^e vers van soera al-Zalzala staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Wanneer de aarde hevig wordt geschud en zij datgene in haar [schatten en doden] naar buiten keert.”** In het 13^e edele vers van soera al-Mu’minūn staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Hij is het die jullie Zijn tekenen [die wijzen op Zijn bestaan en**

eenheid], **Zijn wonderen toont en die voor jullie VOORZIE-
NING VANUIT DE HEMEL NEERZENDT. Niemand trekt le-
ring uit deze tekenen behalve degenen die geloven in Allah.**”

Er is gezegd dat de uitdrukking **“die voorziening vanuit de he-
mel neerzendt”** mogelijk verwijst naar de zoete substantie ge-
naamd ‘manna’ die vele keren uit de hemel neerdaalde wanneer
Mūsā (vrede zij met hem) en zijn volk in de woestijn waren ver-
dwaald en die ook vandaag de dag in droge gebieden verschijnt.
Deze interpretatie klopt echter niet. In tafsīr-boeken werd het ge-
deelte met de interpretatie **“die voor jullie voorziening vanuit de
hemel neerzendt”** in dit edele vers verklaard als: “Het is Allah de
Verhevene die voor jullie vanuit de hemel de aanleidingen voor
jullie voorziening neerzendt, zoals regen en andere [sneeuw, vocht-
igheid].” Immers, Allah de Verhevene zendt onze voorziening
werkelijk vanuit de hemel. Laten we dit wat toelichten. De groot-
ste wetenschappers verklaren vandaag het ontstaan van albumi-
nen en eiwitten op de wereld als volgt: “Op regenachtige dagen
verbinden de zuurstof en stikstof in de lucht zich met elkaar onder
invloed van onweer en bliksemschichten en wordt het kleurloze
gas stikstofmonoxide gevormd. Dit gas verbindt zich opnieuw met
zuurstof waarbij de oranjekeurige stikstofdioxide wordt gevormd.
Anderzijds wordt er – wederom onder invloed van onweer en blik-
semschichten – ammoniak gevormd uit het vocht en de stikstof in
de lucht. De stikstofdioxide verandert onder invloed van het vocht
in salpeterzuur dat een verbinding aangaat met ammoniak en met
het koolzuur in de lucht – zo ontstaat er ammoniumnitraat en am-
moniumcarbonaat. Deze gevormde zouten komen middels regen
op de aarde terecht. Op de aarde verenigen deze zouten zich met
de calciumzouten in de aarde waardoor er calciumnitraat wordt
gevormd. Dit zout wordt op zijn beurt opgenomen door de planten
en zorgt voor hun groei. Deze substanties worden in de mensen en
dieren die deze planten eten, omgezet in verschillende eiwitten
[hieronder vallen ook de albuminen], en vormen daardoor ook
voeding voor de mensen die het vlees, de melk en de eieren van
deze dieren nuttigen. Dit betekent dat de voorziening van de men-
sen, zoals wordt verkondigd in de edele Koran, vanuit de hemel
komt.”

De bovenstaande informatie hebben we medegedeeld als ant-
woord op degenen die beweren dat de zaken die in de edele Koran
worden vermeld, niet overeenkomen met de wetenschappelijke
kennis. De islamgeleerden (moge Allah de Verhevene hen gena-
dig zijn), de deskundigen op het vlak van tafsīr (exegese, verkla-

ring van de edele Koran), hebben de edele Koranverzen geïnterpreteerd volgens de wetenschappelijke kennis van hun tijd. Wij willen hier aantonen dat de edele Koran niet alleen overeenkomt met de wetenschappelijke kennis uit elke eeuw, maar evengoed met de meest recente ontdekkingen. Elke edele vers heeft vele, of beter gezegd oneindig veel betekenissen. Immers, net zoals alle andere Attributen van Allah de Verhevene, is ook Zijn Attriboot 'Spreeken' (Kalām) oneindig. Al deze betekenissen zijn enkel gekend door de Eigenaar van de edele Koran, dus Allah de Verhevene. De meeste hiervan heeft Hij medegedeeld aan Zijn Profeet (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem). Deze gezegende Profeet van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) heeft daarvan datgene wat hij geschikt vond, bekendgemaakt aan zijn Metgezellen (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen allen). We nemen aan dat de informatie die we hierboven hebben gegeven, mogelijk enkele druppels zijn van die oceaan der betekenissen.

Als we nu aan al deze natuurwetenschappers het volgende zouden vragen: "Is het mogelijk dat een persoon die niet heeft leren lezen en schrijven, deze werkelijkheden precies 1400 jaar geleden heeft kunnen bedenken?", dan zouden zij zeggen: "Hoe zou dit mogelijk zijn? Om vandaag de kennis omtrent deze werkelijkheden te kunnen verkrijgen, hebben mensen ontelbaar veel boeken gelezen en hebben ze talloze experimenten uitgevoerd, en pas eeuwen later zijn ze tot deze feiten gekomen. Om deze experimenten te kunnen uitvoeren, is het vereist om jarenlang te studeren, enorme laboratoria op te richten en vele gevoelige apparaten te maken en te gebruiken."

Is het dan denkbaar dat een persoon die niet heeft leren lezen en schrijven en die in een volledig onwetende omgeving is opgegroeid, zulke indrukwekkende wetenschappelijke feiten uit zichzelf heeft gevonden en naar voren heeft gebracht? Natuurlijk niet. Daarom is het niet mogelijk om de bewering dat de edele Koran door Muhammad (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) is geschreven, te aanvaarden. Een boek dat 1400 jaar geleden aan ons de feiten heeft medegedeeld die pas na vele inspanningen zijn verkregen, kan enkel HET BOEK VAN ALLAH DE VERHEVENE zijn. Mensen kunnen niet over zo'n sublieme kracht beschikken. Enkel ALLAH DE VERHEVENE beschikt daarover. Iedereen die de bovenstaande gegevens aandachtig leest, zal hierin geloven. Hier niet in geloven zou neerkomen op fanatisme, koppigheid en onwetendheid. Wanneer Muhammad (vrede zij met

hem) de soera's van de edele Koran verspreidde, overleverde hij enkel de woorden die Allah de Verhevene aan hem openbaarde – die ook hij samen met de andere mensen leerde.

We zullen nu een tweede aspect bespreken dat aantoonde dat de edele Koran werkelijk het grootste wonder is, namelijk de ordening van de edele Koran.

Wanneer de edele Koran wordt geanalyseerd met de computers die mensen in deze eeuw van de hoogst ontwikkelde beschaving gebruiken, dan merkt men op dat het op onvoorstelbare wijze op een indrukwekkende wiskundige basis is gebaseerd. Het resultaat is zo beduidend dat het het menselijk verstand verstedt doet staan. Dit resultaat is enkel een wonder van Allah de Verhevene.

Laten we, voordat we tot de essentie van dit uitgevoerde experiment komen, eerst even bestuderen hoe de edele Koran werd geopenbaard en wat Allah de Verhevene tijdens de openbaring verklaarde aan Zijn Profeet (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem). Dit heeft namelijk te maken met de ordening van de edele Koran. De edele Koran werd niet geopenbaard in zijn huidige rangschikking. De soera die als eerst werd geopenbaard, is soera AL-'ALAQ. Aan de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) werden allereerst de eerste vijf verzen van soera al-'Alaq geopenbaard. Hierin staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“O Muhammad, lees in de Naam van Allah, jouw Heer die alles heeft geschapen! Hij heeft de mens geschapen uit gestold bloed [‘alaq]. Lees, Allah is de meest Edelmoedige. Hij onderwijst met de pen, Hij onderwijst de mensen wat zij niet weten.”**

We hadden hierboven verteld hoe bang en verontrust de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) was toen hij deze eerste openbaring ontving. Hij had er nooit aan gedacht dat Allah de Verhevene hem zo'n grote en zware taak zou geven als het verkondigen van een nieuwe religie. Dat hij niet, zoals de christenen herhaaldelijk beweren, uit zichzelf als profeet verscheen, dat hij niet wist dat hem een grote taak gegeven zou worden door Allah de Verhevene en wat voor zware lasten hij zou moeten dragen, wordt in de eerste vijf verzen van soera al-Muzammil als volgt vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“O jij ommantelde Muhammad! Sta voor korte tijd op in de helft van de nacht, of iets later als je wilt, of iets vroeger als je wilt, en draag de Koran duidelijk en langzaam voor! Waarlijk, Wij zullen jou EEN TAAK DIE MOEILIK TE DRAGEN IS geven.”**

Hoe zwaar deze taak was, wordt duidelijk uit het feit dat er een groot aantal mensen vijandig werd tegenover Muhammad (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) toen hij de islam begon te verspreiden. Ondanks al zijn inspanningen, bedroeg het aantal gelovigen in het 6^e jaar van de islam, op de dag dat ‘Umar (moge Allah tevreden zijn met hem) de islam aanvaardde, slechts 56 personen waarvan er 45 mannen waren en 11 vrouwen [volgens de boeken **Madārij** en **Zarqānī**]. Echter, omdat de Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) een zeer eerlijk, zeer rein en perfect mens was en omdat hij wist hoe groots de taak was die Allah de Verhevene aan hem had gegeven, heeft hij nooit opgegeven; hij doorstond alle gevaren en ongemakken en volbracht deze sublieme taak met succes.

Laten we nogmaals duidelijk maken dat de hele wereld alleen maar respect heeft voor de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) en dat buiten enkele fanatieke priesters niemand iets ten nadele over hem heeft gezegd. Laten we samen hieronder een tekst lezen over Muhammad (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) en de islam uit de encyclopedie **Kürschner** die in het jaar 1305 n.h. [1888 n.Chr.] werd gepubliceerd in de stad Stuttgart in Duitsland. De reden waarom we deze tekst uit een encyclopedie hebben gehaald, is omdat dit soort boeken zoveel mogelijk de waarheid dienen te schrijven. Wat ons in dit stuk in feite interesseert, zijn de uitspraken over het karakter en de deugden van onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem). Doordat deze tekst ook weergeeft hoe christelijke wetenschappers van nog maar honderd jaar geleden over de islam dachten, hebben we dit stuk in zijn geheel vertaald en presenteren we deze aan jullie:

“De bijnaam van Muhammad is Abu’l-Qāsim ibn ‘Abdullāh. Hij is de stichter van de religie ‘islam’. Hij werd geboren op 20 april 571 in Mekka. Van kinds af aan hield hij zich bezig met handel, ondernam hij een groot aantal reizen (!), kwam hij in contact met het volk en verlangde hij ernaar om alles te leren. Toen hij nog jong was, trouwde hij met Khadija, een weduwe van een rijke handelaar, die hem in dienst had genomen om haar werk in orde te houden. In het jaar 610 was hij ervan overtuigd dat hij een Profeet was en dat hij openbaringen ontving van God, en begon hij een grote inspanning te leveren om HET CONCEPT VAN EEN ENIGE GOD te verkondigen aan de Arabieren die vele afgoden aanbaden. Muhammad geloofde met heel zijn hart dat deze taak door God aan hem was gegeven. Ondanks dat een groot deel van het

volk van Mekka tegen hem was, zijn ideeën sterk verwierp en hem zelfs wilde doden, heeft hij zijn strijd en zijn inspanning niet opgegeven. Uiteindelijk vertrok hij in het jaar 622 uit Mekka doordat de druk van zijn tegenstanders te veel werd en ging hij naar de stad Yathrib [Medina]. Moslims noemen deze gebeurtenis 'hijra' (emigratie) en hebben deze datum aangenomen als het beginpunt van hun kalender. In Medina trof Muhammad een groot aantal aanhangers aan. Hij wilde de oude religie van de Arabieren, namelijk een religie van afgoderij, volledig rechtzetten en hen aantonen dat God enig is. Volgens hetgeen Muhammad mededeelde, waren de beginselen die werden verkondigd in de ware religie van Abraham dezelfde als de beginselen van de religies die werden verkondigd door Mozes en Jezus. Echter, later werden er verkeerde geloofsleerstellingen en overtuigingen vermengd in deze religies waardoor ze vervalst en omgevormd werden tot het jodendom en christendom. Muhammad vertelde aan iedereen dat al deze religies elkaar opvolgden en dat de meest zuivere vorm van deze religies enkel de islam is.

'Islam' betekent 'zich volledig overgeven'. Het boek van de islam is de edele Koran. Terwijl in de boeken van de andere religies enkel wordt gesproken over spirituele zaken, bevat de edele Koran ook sociale, economische en juridische voorschriften. Het bevat veel voorschriften die de mensen vertellen wat ze op de wereld moeten doen en die zelfs de vorm hebben van een burgerlijk recht. Tegelijkertijd bevat het geboden over hoe men aanbedding moet verrichten, hoe men moet vasten en het lichaam moet wassen, maar ook informatie over hoe men andere mensen en mensen die een andere religie aanhangen goed dient te behandelen. In de edele Koran wordt bevolen om te strijden tegen onrechtvaardige niet-moslimregeringen. De volledige essentie van de islam is het verrichten van aanbedding tot de enige God. Het verbiedt religieuze afbeeldingen en standbeelden, wijn en varkensvlees. De islam aanvaardt Mozes en Jezus ook als profeten. Echter, de islam heeft medegedeeld dat ze een lagere rang hebben dan Muhammad die de laatste Profeet is. [Dit is werkelijk zo, want in de Thora en het Evangelie die respectievelijk werden neergezonden naar Mūsā en 'Īsā (vrede zij met hen) staan de eigenschappen en superioriteiten van Muhammad (vrede zij met hem) geschreven. Mūsā en 'Īsā (vrede zij met hen) die hiervan op de hoogte waren, hebben veel gesmeekt en smeekbeden verricht om te kunnen behoren tot zijn gemeenschap. Deze smeekbede van 'Īsā (vrede zij met hem) werd aanvaard. Allah de Verhevene heeft hem levend doen opstijgen

naar de hemel. Kort voor de Laatste Dag zal hij weer neerdalen op aarde en zal hij de religie van Muhammad (vrede zij met hem) volgen en verspreiden.] De islam geeft de blijde boodschap dat degenen die de islam aanvaardden en leven volgens Zijn geboden in het hiernamaals naar het Paradijs zullen gaan, waar er wereldse plezieren, rivieren, fruit en zijden banken zijn, en dat daar aan hen jonge en beeldige hūr'ts (paradijselijke maagden) gegeven zullen worden.

Muhammad was een persoon met een buitengewoon goed karakter, die vriendelijk, hoffelijk en zeer eerlijk was. Hij heeft woede en geweld altijd vermeden en heeft nooit onrecht aangedaan. Hij wilde dat de moslims zich altijd goed gedroegen en een blij gezicht toonden, en vertelde dat men naar het Paradijs zal gaan met een goed karakter en geduld. Hij verklaarde dat eerlijkheid, barmhartigheid, de armen helpen, gastvrijheid en mededogen altijd de basisbeginselen zijn van de islam. Hij leefde altijd met genoegzaamheid en vermeed pracht en praal. Hij maakte geen enkel sociaal onderscheid tussen de moslims en gaf zelfs de meest arme moslim een blijk van waardering. Zolang er geen grote noodzaak was, gebruikte hij geen geweld; hij probeerde alle zaken op een zachte manier, door overeenstemming, raadgevingen en uitleg op te lossen en een groot aantal keren slaagde hij hier ook in. [Hij heeft gedurende zijn hele leven niemand gekwetst of iemands hart gebroken. Hij is op niemand kwaad geworden omwille van persoonlijke belangen. Men heeft nooit gehoord dat hij ontkennend antwoordde wanneer hem iets werd gevraagd. Als hij datgene wat aan hem werd gevraagd had, dan gaf hij het en zo niet dan zweeg hij. Hij was de geliefde van Allah de Verhevene. Hij was de heer en meester van alle mensen die zijn gekomen en die nog zullen komen.] In het jaar 630 keerde hij terug naar Mekka en veroverde hij deze stad met gemak, en binnen een zeer korte tijd maakte hij van de half barbaarse Arabieren, de meest beschaafde mensen ter wereld.

De islam geeft een man toestemming om te huwen met maximaal vier vrouwen, op voorwaarde dat hij de rechten van eenieder van hen erkent. Muhammad overleed op 8 juni 632." Hierbij is de vertaling uit de Kürschner encyclopedie voltooid.

Nadat we deze encyclopedische tekst hebben gelezen, komen we tot het volgende besluit: Hoewel de historicus die dit stuk heeft opgesteld, er niet volledig van overtuigd is dat de islam de religie is van Allah de Verhevene, aanvaardt hij wel dat deze religie een perfecte religie is, dat het beveelt om in één God te geloven en dat

het de wilde Arabieren beschaafd heeft gemaakt; vooral over onze Profeet spreekt hij vol lof en prijst hij hem. Muhammad (vrede zij met hem), van wie de hele wereld bevestigt dat hij de meest perfecte mens is, werd omwille van zijn uitermate eerlijkheid en trouw zelfs door zijn grootste vijanden, de ergste ongelovigen, **‘Muhammad al-Amin’** (Muhammad de Betrouwbare) genoemd. Hij heeft deze sublieme taak voortgezet, ondanks alle soorten moeilijkheden. Na een bepaalde tijd bracht Jabrāil (vrede zij met hem) hem nog veertien verzen van soera al-‘Alaq. Muhammad (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) reciteerde voor de Mekkanen de soera’s van de edele Koran die aan hem werden geopenbaard en nodigde hen uit tot de ware religie, ondanks hun onderdrukkingen en gruweldaden. De Mekkanen lachten hem uit en bespotten hem. Omdat hij het gebed uitvoerde en een onzichtbare God aanbad, zeiden ze tegen hem: “Je bent gek geworden!” Toen openbaarde Allah de Verhevene de eerste vier verzen van soera al-Qalam. In deze verzen staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Nun. Bij de Pen en bij hetgeen dat hiermee wordt geschreven. O Muhammad, jij bent geen krankzinnige. Waarlijk, er is voor jou een voortdurende beloning. Jij beschikt ongetwijfeld over een hoogstaand karakter.”**

Er werden edele Koranverzen neergezonden die degenen verwerpen die beweren dat de edele Koran niet het Woord is van Allah en dat het werd opgesteld door Muhammad (vrede zij met hem).

In het 88^e vers van soera al-Isrā staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Zeg: ‘Waarlijk, indien de mensen en de jinn zouden samenkomen om een gelijke van deze Koran [wat betreft eloquentie, uitmuntende poëzie en perfecte betekenissen] voort te brengen, dan zouden ze geen gelijke daarvan kunnen voortbrengen, al zouden zij elkaar tot hulp zijn.’”**

In het 3^e en 4^e vers van soera al-Najm staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Muhammad (vrede zij met hem) spreekt niet uit eigen wil. [Want hij werd bevolen de tawhīd (eenheid van Allah) te verkondigen, afgoderij (shirk) ongedaan te maken en de religie te verspreiden.] Zijn spreken [over religieuze zaken] is enkel openbaring.”**

In het 110^e vers van soera al-Kahf staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Zeg tegen hen: ‘Ik ben slechts een mens zoals jullie. Maar het is aan mij geopenbaard dat mijn Heer een enige god is. [Hij heeft geen gelijke in Zijn Wezen, noch een deelgenoot of partner in Zijn Attributen.] Laat degene die zijn Heer wil berei-**

ken, rechtschappen, nuttige daden verrichten en bij de aanbedding van zijn Heer geen deelgenoot toekennen.”

En voor degenen die nog steeds twijfelen of de edele Koran het Woord is van Allah de Verhevene, werd uiteindelijk soera al-Muddaththir neergezonden.

In de eerste tien verzen van deze soera staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“O jij ommantelde Muhammad! Sta op en waarschuw [de ongelovigen voor de bestraffing van Allah de Verhevene]! Verkondig de grootheid van jouw Heer, vereer Hem! Houd je kleding rein! Vermijd de zaken die Ik zal verbieden! Overschat niet de goede daad die je hebt verricht en verwijt een ander deze daad niet! Wees geduldig omwille van jouw Heer! Wanneer op de hoorn (sūr) wordt geblazen, zal het een erg moeilijke dag zijn voor de ongelovigen. Voor hen zal er geen gemakkelijheid zijn...”**

Vanaf het 24^e vers van deze soera staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Over de Koran zei hij: ‘Dit is tovenarij, dit is slechts het woord van een mens.’ Ik zal degene die dit zegt in een laaiend vuur, in de Hel werpen. Wat weet jij wat het laaiende vuur is? Het laat [degenen die het betreden] niet naar buiten, noch ziet het af van bestraffing. Het maakt de huid van de mens zwart, het verbrandt het. Daar zijn er 19 [engelen die bestraffen]. Wij hebben geen anderen dan engelen aangesteld om degenen die in het vuur zitten, te bestraffen. De mensen van het boek [de joden en de christenen] zullen geloven in de Koran [en het profeetschap van Muhammad (vrede zij met hem) omdat dit getal overeenkomt met de verkondigingen in hun eigen boeken]. En het geloof van de gelovigen zal toenemen. Laat de mensen van het boek en de gelovigen niet twijfelen [over dit getal]. Degenen met een ziek hart en de ongelovigen zullen zeggen: ‘Wat bedoelt Allah met het verkondigen hiervan [het getal 19]?’ Zo laat Allah wie Hij wil [de slechten] afdwalen van het rechte pad, en leidt Hij wie Hij wil [de goeden] naar het rechte pad. Het aantal engelen van mijn Heer [dat Hij heeft geschapen om de bewoners van de Hel te bestraffen] weet enkel Hijzelf. [Deze 19 engelen zijn de leiders van de andere engelen.]”**

Het getal 19 in deze soera dat een antwoord is op degenen die twijfelen of de edele Koran werkelijk het Woord is van Allah de Verhevene, stond ook vermeld in de Thora.

Opdat een bepaald iets heiligheid verkrijgt in de islam, dient het vermeld te zijn in een van de vier primaire bronnen van de is-

lam die de **adilla al-shar'iyya** (bronnen van de islamitische wetgeving) worden genoemd. Dat de getallen 19 en 786 heilig zouden zijn, staat nergens vermeld. Daardoor zijn deze getallen niet heilig. In het **bahá'í-geloof** dat aan het einde van de 19^e eeuw werd gesticht en binnen korte tijd over de hele wereld werd verspreid, werd het getal 19 als heilig beschouwd. Hun vastenperiode duurt 19 dagen. Elke bahá'í dient verplicht om de 19 dagen 19 bahá'ís bij hem thuis uit te nodigen. De raad die hun religie leidt, bestaat uit 19 leden. Nog even en ze gaan de zuilen van het geloof van 6 tot 19 uitbreiden. Ze noemen zichzelf moslim. Hoewel ze de begrippen 'Allah' en 'Koran' gebruiken, hebben ze helemaal niets te maken met de islam. Het zijn sluwe vijanden van de islam.

Ook de aanhangers van de religie '**qādiyāniyya**' oftewel '**ahmadiyya**' die in het jaar 1298 n.h. [1880 n.Chr.] in India werd gesticht door de Britten, zeggen van zichzelf dat ze moslim zijn. Zij beweren echter dat de stichter van deze religie, namelijk Ahmad Qādiyānī^[1], een profeet is. Ze beschouwen hem zelfs superieur aan onze Profeet en doen erg kleinerend over 'Īsā (vrede zij met hem). Alle islamgeleerden zijn tot overeenstemming gekomen dat de qādiyāniyya geen moslim zijn. Dit besluit hebben ze in hun boeken geschreven en verkondigd aan de hele wereld. 'Abdussalām, een Pakistaanse qādiyānī, kreeg in 1399 n.h. [1979 n.Chr.] de Nobelprijs voor Natuurkunde. Sommige personen waren hier verheugd om omdat ze het zagen als het succes van de moslims. Echter, deze prestatie is net zoals dat bijvoorbeeld de communistische Russen een prijs ontvangen en pogen om naar de maan te gaan. Allah de Verhevene laat deze ongelovigen op de wereld hun doelen bereiken omdat ze zich inspannen zoals wordt bevolen in de edele Koran. De successen van zulke mensen zijn inderdaad verblijdend voor de mensheid, maar beschamend voor de moslims. Ook de moslims dienen, net zoals deze ongelovigen, zich in te spannen in overeenstemming met de edele Koran en zo nuttige ontdekkingen te doen voor de mensheid; net zoals op het gebied van geloof en ethiek, dienen ze ook op het gebied van de natuurwetenschappen een goed voorbeeld te zijn voor de hele wereld. Enkel wanneer we dit doen, hebben we het recht om blij en trots te zijn.

Er zit nog een derde wonder in de edele Koran. Laten we nu ook dit wonder bestuderen:

Vóór de islam was Arabië een woestijn en de mensen die daar

[1] Ahmad Qādiyānī stierf in 1326 n.h. [1908 n.Chr.].

woonden waren halfwilde bedoeïenen. Deze mensen waren afgodendienaren. Ze aanbaden een groot aantal afgoden en leidden een primitief leven. Ze hadden verschrikkelijke gewoonten zoals het levend begraven van meisjes. Omdat dit schiereiland buiten de gebaande paden lag, hebben noch Alexander de Grote, noch de Perzen of de Romeinen zich beziggehouden met de Arabieren en ondanks dat ze oorlog voerden tegen vele volkeren, lieten ze de Arabieren terzijde. Om deze reden werden de Arabieren niet getroffen door de immoraliteit, de onrechtvaardigheden en het bedrog van de Iraniërs en de Romeinen. Ze behielden hun moedige en oprechte karakter. Wel, dit volk dat zo onbekwaam en zielig was, maar tegelijkertijd ook goedhartig en rein, veranderde plotseling dankzij de edele Koran die werd gebracht door Muhammad (vrede zij met hem), die hen spiritueel leidde en de weg wees; het vormde zich tot een perfecte beschaving en bracht in dertig jaar met een buitengewone inspanning een verbijsteringwekkend machtig islamitisch rijk voort, van Turkestan en India in het oosten tot Spanje in het westen. Ze boekten grote vooruitgang op het gebied van de wetenschappen, natuurwetenschappen en beschaving, en ontdekten vele zaken die tot die tijd nog onbekend waren. In de wetenschappen, natuurwetenschappen, geneeskunde en literatuur bereikten zij het hoogste niveau. Zoals we hierboven hebben vermeld, waren ze zodanig ver ontwikkeld in kennis, dat zelfs pausen studeerden aan de universiteiten van Andalusië; mensen vanuit alle hoeken van de wereld stroomden toe naar deze universiteiten om er natuurwetenschappen en geneeskunde te studeren. John W. Draper, een objectieve historicus die schreef over het toenmalige Europa, zegt het volgende in zijn werk **History of the Intellectual Development of Europe**: “De Europeanen van toen waren volledig barbaars. Het christendom had hen niet kunnen verlossen van barbaarsheid. De islam slaagde in hetgeen het christendom was gefaald. De Arabieren die naar Spanje waren gekomen, leerden hen eerst hoe ze zich moesten wassen. Daarna lieten ze hen de aan flarden gescheurde en met luizen beladen dierenhuiden uitdoen die ze aanhadden en lieten ze hen schone, mooie kleding aantrekken. Ze bouwden huizen, villa’s en paleizen. Ze onderwezen hen en richtten universiteiten op. Christelijke historici proberen deze realiteit te verdoezelen wegens hun haat tegenover de islam en kunnen maar niet toegeven hoezeer Europa de moslims verschuldigd is op het vlak van beschaving.”

Thomas Carlyle erkent de bovenstaande feiten volledig en voegt hieraan het volgende toe: “Een heldhaftige Profeet heeft de

Arabieren geleid met een boek dat zij zeer goed begrepen. De islam schitterde toen als een vonk. Het ontvlamde een groot deel van de wereld, dat reikte van India tot Granada. Het omhulde de duistere wereld met licht.”

Lamartine kon zich er niet van weerhouden om het volgende te zeggen over Muhammad (vrede en zegeningen van Allah zij met hem): “Een filosoof, een spreker, een profeet, een bevelhebber, een persoon die de gedachten van mensen betoverde, die nieuwe wetten opstelde en de oprichter van een enorm islamitisch rijk. Dat is Muhammad. Laat men meten met alle maatstaven die gebruikt worden om de grootsheid van mensen te meten: Zou er iemand kunnen bestaan die grootser is dan hij? Onmogelijk!”

Gibbon zegt in zijn werk **The History of the Decline and Fall of the Roman Empire** het volgende over de islam en de edele Koran: “De edele Koran is het grootste werkstuk dat de eenheid van God aantoonst.”

Michael H. Hart, een Amerikaanse astrofysicus, onderzocht één voor één alle grote persoonlijkheden vanaf de tijd van Adam (vrede zij met hem) en koos er enkel honderd uit. Als meest grote onder deze honderd personen koos hij Muhammad (vrede zij met hem). Hij zei: “Zijn kracht komt voort uit de edele Koran, een fantastisch werkstuk, waarvan hij geloofde dat het aan hem door God werd geopenbaard.”

Jules Masserman, een bekende joodse specialist in de psychiatrie en tevens een professor aan de Universiteit van Chicago, in Amerika, bestudeert in de speciale editie van het tijdschrift **Time** dat werd gepubliceerd op 15 juli 1974, onder het rubriek met de titel **Who were history's great leaders?** leiders uit de geschiedenis; hij analyseert hun levens en kiest Muhammad (vrede zij met hem) uit als de grootste onder hen. Hij komt tot de volgende conclusie: “Na Muhammad komt Mozes. Jezus en Boeddha waren geen personen die het leiderschap waardig waren.” Doordat hijzelf joods was, kon men echter verwachten dat hij Mūsā (vrede zij met hem) zou verkiezen boven Muhammad (vrede zij met hem). Hij heeft dit niet gedaan en is niet afgeweken van de waarheid.

In een wedstrijd genaamd ‘The Greatest Man’ die in Amerika werd gehouden, was het wederom Muhammad (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) die de meeste stemmen kreeg.

In een tijdspanne van dertig jaar een barbaars volk, een kleine groep mensen, omvormen tot het meest ontzagwekkende, beschaafde, ethische, moreel hoogstaande, moedige en geleerde volk

van de hele wereld, is niet iets dat een willekeurige persoon, leider of bevelhebber kan volbrengen. Dit is een wonder dat enkel en alleen werd voortgebracht door Allah de Verhevene en om dit te laten verwezenlijken door de Arabieren, heeft Hij hen de edele Koran gezonden middels Muhammad (vrede en zegeningen van Allah zij met hem). Deze onvoorstelbare, enorme prestatie kwam enkel voort door navolging van de edele Koran, en dus de geboden van Allah de Verhevene.

Tonen al deze opgenoemde zaken, de medegedeelde waarheden en de goddelijke orde in de ordening van de edele Koran, jullie niet aan dat de edele Koran het grootste wonder van de wereld is? Wel, het feit dat de edele Koran de wereld binnen korte tijd beschaving heeft bijgebracht, is zijn derde wonder.^[1]

De grote historicus Ahmed Cevdet Pasha (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn), die overleed in het jaar 1312 n.h. [1894 n.Chr.] in Istanbul, zegt in zijn boek **Kıyas-ı Enbiyā** het volgende: “Veertig jaar na de opstijging van ‘Īsā (Jezus) (vrede zij met hem) naar de hemel, vielen de Romeinen Jeruzalem aan. Een deel van de joden hadden ze gedood en een ander deel van hen namen ze gevangen. Ze plunderden, verbrandden en vernielden Jeruzalem. De thora’s en alle andere boeken hadden ze verbrand. De Bayt al-Muqaddas, oftewel de Masjid al-Aqsā (de al-Aqsā moskee) werd met de grond gelijk gemaakt. De stad Jeruzalem was een woestijn geworden. Hierna zijn de joden niet meer in staat geweest om zich te verenigen. Ze hebben geen staat kunnen oprichten. Op de plaatsen waar ze verspreid waren, leidden ze een verachtelijk leven in vernedering. Toen ‘Īsā (vrede zij met hem) dertig jaar was, werd hem zijn profeetschap bekendgemaakt. Twaalf personen hadden in hem geloofd. Zij worden **hawāriyyūn** (apostelen) genoemd. Toen hij op 33-jarige leeftijd levend ten hemel werd opgeheven, splitsten de apostelen zich op en probeerden ze deze nieuwe religie te verspreiden. Daarna werden er allerlei boeken geschreven onder de titel ‘Evangelië’. Dit waren geschiedenisboeken die gingen over ‘Īsā (vrede zij met hem). Het originele Evangelië is niet bewaard gebleven. Overal heerste er ongeloof en polytheïsme. De religie van ‘Īsā (vrede zij met hem) werd driehonderd jaar geheim gehouden. Personen van wie werd vernomen dat ze in hem geloofden, werden gemarteld. In het jaar 310 stond de Romeinse

[1] Bij de vertalingen en verklaringen uit Europese en Amerikaanse encyclopedieën over de islam, heeft de chemicus dr. Nürî Refet Korur een waardevolle bijdrage geleverd.

keizer Constantijn deze religie toe. Zelf werd hij ook christen. Hij stichtte de stad Istanbul (Constantinopel) en verhuisde van Rome naar Istanbul. Maar omdat de beginselen van deze religie vervalst en vergeten waren, was het een speeltje geworden in de handen van de priesters. In het jaar 395 n.Chr. werd het Romeinse Rijk in tweeën verdeeld. Degenen die de paus in Rome volgden, werden **katholiek** genoemd en degenen die de patriarch in Istanbul volgden, werden **orthodox** genoemd. In de kerken werden er afbeeldingen en standbeelden geplaatst. Ook andere volkeren verkeerden in een staat van ongeloof en afgoderij. De Romeinen veroverden heel Europa, Egypte, Syrië en Irak. Hoewel ze ontwikkeld waren in de natuurwetenschappen en de kunst, waren ze moreel verdorven. Ze waren verzonken in genot en wreedheid. Ze zaaiden hun immoraliteit in de landen die ze hadden veroverd. Gelukkig vielen ze het Arabisch schiereiland niet aan.

De Arabieren waren onwetend gebleven. Sommigen waren christen, sommigen waren jood geworden en het merendeel was afgodendienaar; een ander deel was trouw aan de tradities die stamden uit de tijd van de profeten Ibrāhīm en Ismā'īl (vrede zij met hen). De meeste bewoners van Mekka waren polytheïsten die afgoden aanbaden. De Ka'ba stond vol met afgodsbeelden. De hele wereld bevond zich in duisternis en dwaling. Hoewel de Arabieren achterliepen op het gebied van de natuurwetenschappen, hechtten ze groot belang aan literatuur. Onder hen waren er zeer bekwame redenaars en dichters. Zij schein op met het voordragen van gedichten. Het feit dat de Arabische taal perfectie had bereikt, was een teken dat er een boek zou neergezonden worden door Allah." Hierbij is de tekst van Cevdet Pasha voltooid.

Als er nog steeds mensen zijn die niet in Hem geloven nadat met zulke duidelijke bewijzen werd aangetoond dat de edele Koran werkelijk het boek is van Allah de Verhevene, dan dient men zich niet te verbazen dat Allah de Verhevene hen in het hierna maals zal veroordelen tot de zwaarste bestraffing. Tegen de christenen die stellen: "De edele Koran bevat erg wrede wetgevingen", dienen we het volgende te zeggen: "Nee, op veel plaatsen in de edele Koran staat vermeld dat Allah de Verhevene erg barmhartig en vergevingsgezind is. Als een persoon die zonden begaat berouw toont voor zijn zonden, dan zal Allah de Verhevene hem vergeven. Maar dat degenen die ondanks al deze duidelijke bewijzen nog steeds niet geloven in de edele Koran, in het hierna maals eeuwigdurende bestraffing zullen ondergaan, is zeker niet wreed."

Een ware moslim zijn betekent niet enkel aanbedding verrich-

ten door de traditie te volgen, maar zich ook het goede karakter toe-eigenen dat wordt bevolen in de islam, zijn menselijke plichten nakomen en een uiterst reine ziel hebben. Iemand die aanbidding verricht, maar bedrog beschouwt als een teken van intelligentie, mensen bedriegt en zelfs soms misleid wordt door schadelijke propaganda en mensen vermoordt, zijn omgeving vernielt en vandalisme pleegt en leugens vertelt, is geen ware moslim, ook al zegt hij een moslim te zijn. Allah de Verhevene heeft in de edele Koran, in soera **al-Furqān**, verklaard hoe een moslim hoort te zijn. Om dit te verklaren, hebben de geleerden van de ahl al-soenna (moge Allah de Verhevene hen genadig zijn) talloze boeken geschreven. Maar we kunnen onszelf nog steeds niet ontdoen van slechte karaktereigenschappen, we spannen ons niet in zoals beschreven in de edele Koran, we leven de geboden van Allah de Verhevene niet na, we kunnen ons niet houden aan ons woord, we maken onze straten vuil en veranderen het in een puinhoop, en we kunnen onszelf niet spiritueel en lichamelijk reinigen. Echter, wij beschikken over de **edele Koran** – het Woord van Allah de Verhevene waarin al deze prachtige zaken ons worden bevolen en waarin duidelijk wordt vermeld wat we dienen te doen –, de geboden van onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) en de boeken van de geleerden van de ahl al-soenna (moge Allah de Verhevene hen genadig zijn).

In het 28^e vers van soera al-Fath zegt Allah de Verhevene het volgende [interpretatie van de betekenis]:

“Allah de Verhevene heeft Zijn Profeet met rechtleiding en de ware religie, de islam, gezonden. Hij heeft de islam superieur verklaard aan de andere religies. Allah is voldoende als getuige [dat Muhammad (vrede zij met hem) een ware Profeet is].”

In het 9^e vers van soera al-Saff staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Het is Allah de Verhevene die Zijn Gezant Muhammad (vrede zij met hem) samen met de Koran [die een oorzaak is tot rechtleiding] en de islam heeft gezonden om de islam superieur te verklaren aan alle andere religies, ook al willen de polytheïsten het niet.”**

En Allah de Verhevene belooft als volgt:

“ALLAH DE VERHEVENE ZAL DEGENEN DIE DANKBAARHEID TONEN BELONEN.”

Dankbaarheid tonen betekent in deze context een volkomen moslim zijn zoals wordt beschreven in de edele Koran. Het betekent de gunsten die Allah de Verhevene schenkt, gebruiken over-

eenkomstig Zijn geboden. Op pagina 226 werd vermeld dat er vandaag meer dan één miljard moslims zijn op de wereld. Met andere woorden, een op de vier mensen op de wereld is moslim. Als deze moslims zowel spiritueel als lichamelijk zeer reine mensen worden zoals Allah de Verhevene het beveelt, zij zich broederlijk met elkaar verbinden, zich inspannen en op elk terrein vooruitgang beginnen te boeken, dan zal Allah de Verhevene hen de beloning hiervoor schenken en zullen de moslims – net zoals het in de Middeleeuwen het geval was – de leiding nemen op het vlak van beschaving. Allah de Verhevene belooft dit aan ons. Allah de Verhevene verbreekt nooit Zijn belofte.

***O Heer, wat is dit voor een liefde? Mijn hart en ziel staan in vuur en vlam!
Dit is een ander soort vreugde, het wordt ervaren maar is niet uit te drukken.
Waar moet ik heen gaan, mijn geliefde, mijn sultan verlatend?
Dit hart is eenmaal voor u gevallen, zelfs al sterft het, het zal niet van een ander houden!***

***Het wordt niet iedereen gegund, de momenten in uw aanwezigheid,
het zijn voor eeuwig herinneringen, deze niet te evenaren tijden.
Zij die uw waarde zelfs al maar een beetje begrijpen zoals wij,
zullen zeggen: “In deze tijd is er niet zo’n leider zoals jij.”***

***U hebt mijn hart veroverd, met een verborgen sleutel,
voortaan zijn de opstanden van mijn ziel van begeerte tevergeefs!
Iedere nachtegaal wordt verliefd op zo’n trouwe roos,
wie heeft gezegd dat er geen warme lente kan zijn in hartje winter?***

***Ieder woord van u is als een druppel levenswater voor mijn hart,
buiten u bestaat er geen middel ter verlossing van mijn ziel.
O kostbare! Van wie er nu maar één bestaat op de wereld!
Er is geen grotere winst dan dit voor zondaars zoals wij!***

DE WONDEREN VAN MUHAMMAD (vrede zij met hem)

De onderstaande teksten zijn overgenomen uit het boek **Mir'āt-i kāināt**. Hoewel in dit boek ook de bronnen van de meeste wonderen worden vermeld, hebben wij deze niet geschreven. De meeste wonderen hebben we tevens ingekort.

Er zijn een groot aantal getuigen die mededelen dat Muhammad (vrede zij met hem) een ware Profeet is. Allah de Verhevene verklaart: “**Als jij er niet zou zijn, dan zou Ik niets geschapen hebben.**” Net zoals alle bestaande dingen wijzen op het bestaan en de eenheid van Allah de Verhevene, zo wijzen zij er ook op dat Muhammad (vrede zij met hem) een ware Profeet is en wijzen zij op zijn superioriteit. De karāmāt (buitengewone, wonderlijke toestanden) die ontstaan bij de awliyā (vrienden van Allah) onder zijn gemeenschap, zijn in feite zijn wonderen (mu'jizāt). Immers, karāmāt vinden plaats bij degenen die hem volgen en in zijn voetsporen treden. Sterker nog, omdat alle profeten (vrede zij met hen) wilden behoren tot zijn gemeenschap, en in feite zij allemaal uit zijn licht (nūr) zijn geschapen, worden ook hun wonderen meegerekend tot de wonderen van Muhammad (vrede zij met hem). Dit wordt op een prachtige wijze uitgedrukt in de **Qasīda al-Burda** van Imām al-Būsīrī^[1].

De wonderen van Muhammad (vrede zij met hem) worden qua tijd in drie categorieën verdeeld:

De eerste categorie bestaat uit de wonderen die plaatsvonden vanaf de schepping van zijn gezegende ziel tot aan de tijd van de **bi'tha**, dus wanneer zijn profetschap aan hem werd aangekondigd.

De tweede categorie bestaat uit de wonderen die plaatsvonden in de tijd vanaf de **bi'tha** tot aan zijn overlijden.

De derde categorie bestaat uit de wonderen die hebben plaatsgevonden en nog zullen plaatsvinden vanaf zijn overlijden tot aan de Laatste Dag.

De wonderen in de eerste categorie worden **irhās** genoemd, met andere woorden de ‘aanvankelijke wonderen’. Elke categorie

[1] Muhammad al-Būsīrī overleed in 695 n.h. [1295 n.Chr.] in Egypte.

wordt op zich ook onderverdeeld in twee subcategorieën, namelijk de wonderen die werden waargenomen en de wonderen die niet werden waargenomen maar werden begrepen met het verstand. Al deze wonderen zijn zo talrijk dat het niet mogelijk was ze te tellen. Het is vermeld dat het aantal wonderen in de tweede categorie ongeveer drieduizend is. We zullen 86 die bekend zijn van deze wonderen hieronder weergeven.

1 – De grootste van de wonderen van Muhammad (vrede zij met hem) is de edele Koran. Alle dichters en letterkundigen die tot op de dag van vandaag zijn gekomen, zijn ten aanzien van de poëtische stijl en de betekenis van de edele Koran onbekwaam geweest en altijd vol bewondering. Ze waren niet in staat iets uit te spreken dat vergelijkbaar was met één van zijn verzen. Zijn bondigheid en eloquentie lijken niet op het woord van de mens. Met andere woorden, wanneer één van zijn woorden er wordt uitgehaald of een woord eraan wordt toegevoegd, zal de schoonheid in zijn bewoording en betekenis tenietgaan. Pogingen om een woord van de edele Koran te vervangen door een ander woord, waren tevergeefs. Zijn poëtische stijl lijkt niet op die van de gedichten van de Arabische dichters. Het geeft informatie over vele verborgen gebeurtenissen die in het verleden hebben plaatsgevonden en die in de toekomst nog zullen plaatsvinden. Zij die ernaar luisteren en het lezen, krijgen er niet genoeg van. Hoewel ze moe kunnen worden, raken ze er niet door verveeld. Uit talloze ervaringen wordt duidelijk dat het lezen of het beluisteren van de edele Koran ongemakken doet verdwijnen. Onder de luisteraars waren er personen wiens hart in verschrikking en angst verviel; het is zelfs voorgekomen dat mensen hierdoor stierven. Het hart van vele genadeloze vijanden van de islam verzachtte door het beluisteren van de edele Koran waarop zij toetraden tot het geloof. Hoewel onder de vijanden van de islam en de ketters die muattala, malāhida en qarāmīta worden genoemd die zich ‘moslim’ noemen, er personen waren die hebben geprobeerd de edele Koran te veranderen, te vervalsen en iets vergelijkbaars uit te spreken, kon geen van allen zijn doel bereiken. De Thora en het Evangelie daarentegen zijn altijd al door mensen veranderd en worden nog steeds veranderd. Alle soorten kennis en goede zaken die niet kunnen gevonden worden door ervaring, goede karaktereigenschappen, deugden die de mensen superioriteit verschaffen, goedheden waardoor men zowel op de wereld als in het hiernamaals gelukzaligheid zal verkrijgen, informatie over de oorsprong en het einde van al het bestaande, en de zaken die nuttig of schadelijk zijn voor de mensen, zijn

allemaal duidelijk of gesloten medegedeeld in de edele Koran. De zaken die gesloten zijn vermeld, worden begrepen door degenen die daar bekwaam voor zijn. Alle soorten kennis en mysteries die terug te vinden zijn in alle geopenbaarde boeken, in de Thora, de Psalmen en het Evangelie, zijn medegedeeld in de edele Koran. Enkel Allah de Verhevene kent alle kennis die aanwezig is in de edele Koran. De meeste hiervan heeft Hij medegedeeld aan Zijn geliefde Profeet (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem). ‘Alī en Husayn (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen) hebben verklaard dat zij de meeste van deze kennis wisten. De edele Koran lezen is een zeer grote gunst. Allah de Verhevene heeft deze gunst geschonken aan de gemeenschap van Zijn Lieling. De engelen zijn ontbeerd van deze gunst. Om deze reden verzamelen zij zich op de plaats waar de edele Koran wordt gereciteerd en luisteren ze ernaar. Alle tafsīr-boeken (exegeses, verklaringen van de edele Koran) geven slechts een fractie weer van de kennis in de edele Koran. Wanneer op de Dag des Oordeels Muhammad (vrede zij met hem) op de minbar (preekstoel) zal plaatsnemen en de edele Koran zal reciteren, zullen de luisteraars alle kennis in de edele Koran begrijpen.

2 – Een van de grootste van de bekende wonderen van Muhammad (vrede zij met hem) is het wonder dat hij de maan in tweeën splitst. Er is geen enkele andere profeet aan wie dit wonder werd verleend. Toen Muhammad (vrede zij met hem) 52 jaar was, kwamen de leiders van de ongelovigen van de Quraysh in Mekka naar hem toe en zeiden: “Als je een profeet bent, splits dan de maan in tweeën.” Muhammad (vrede zij met hem) wilde ontzettend graag dat iedereen en vooral zijn kennissen en verwanten tot het geloof zouden toetreden. Hij hief zijn handen op en verrichtte een smeekbede. Allah de Verhevene aanvaardde zijn smeekbede en splitste de maan in tweeën. De ene helft van de maan werd waargenomen op een berg, de andere helft op een andere berg. De ongelovigen zeiden: “Muhammad heeft magie op ons toegepast.” Ze traden niet toe tot het geloof. Gedicht:

***Wanneer een hond naar de maan kijkt, blaft hij,
Wat is de schuld van de maan hierbij,
Honden blaffen immers altijd.***

Een tweeregelig vers:

***Verlies van smaak wijst op ziekte.
De meest verrukkelijke dranken smaken bitter voor de zieke.***

3 – Wanneer ze tijdens sommige veldslagen geen water meer hadden, stak Muhammad (vrede zij met hem) zijn gezegende hand in een kom met water; tussen zijn vingers stroomde er water en de kom waar het water in zat, bleef voortdurend overlopen. Soms 80, soms 300, soms 1500 en tijdens de Slag bij Tabūk hadden alle 70.000 personen en hun dieren van dit water gedronken en gebruikgemaakt. Wanneer hij zijn gezegende hand uit het water haalde, stopte het stromen van het water.

4 – Op een dag was hij naar het huis van zijn oom (van vaderskant) ‘Abbās gegaan, liet hij hem en zijn kinderen naast hem zitten, bedekte hij hen met zijn pelgrimsgewaad (ihrām) en zei: **“O mijn Heer! Dit is mijn oom en de broer van mijn vader. Zij behoren ook tot mijn Familieleden (Ahl al-bayt). Bedek hen, bescherm hen tegen het Hellevuur, net zoals ik hen bedek met dit gewaad van mij!”** Er werd een stem gehoord die van de muren kwam en drie keer zei: “Āmīn.”

5 – Op een dag wanneer mensen hem om een wonder vroegen, riep hij een boom die zich in de verte bevond naar zich toe. Met zijn wortels slepend kwam de boom naar hem toe, begroette hem en zei: **“Ashhadu an lā ilāha illallāh wa ashhadu anna Muhammadan ‘abduhu wa rasūluh.”** (“Ik getuig dat er geen andere god is dan Allah en ik getuig dat Muhammad Zijn dienaar en Zijn Gezant is.”) Hierna ging het terug naar zijn plaats en stond weer zoals voorheen.

6 – Toen ze hem tijdens de Slag bij Khaybar vergiftigd schapenvlees voorschotelden, werd er een stem gehoord die zei: “O Gezant van Allah! Eet mij niet op, ik ben giftig.”

7 – Op een dag zei hij tegen een persoon die een afgodsbeeld in zijn hand hield: **“Als het afgodsbeeld tegen mij spreekt, zul je dan toetreden tot het geloof?”** De man zei: “Ik verricht al vijftig jaar aanbidding tot hem. Hij heeft nog nooit iets tegen mij gezegd. Hoe zal het tegen jou spreken?” Toen Muhammad (vrede zij met hem) vroeg: **“O afgodsbeeld, wie ben ik?”**, werd er een stem gehoord die zei: “Jij bent de Profeet van Allah.” De eigenaar van het afgodsbeeld trad meteen tot het geloof.

8 – In de Masjid al-Nabawī (de Moskee van de Profeet) in Medina stond er een stronk van een dadelboom. De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) leunde tegen deze stronk wanneer hij een preek (khutba) voordroeg. Deze stronk werd ‘Hannāna’ genoemd. Toen er een minbar (preekstoel) was

gemaakt, ging hij niet naar Hannāna. Alle aanwezigen hoorden het gehuil dat afkomstig was van de stronk. De Profeet van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) stapte van de minbar af en omhelsde Hannāna. Het werd stil. Hij zei: **“Als ik het niet had omhelsd, zou het blijven huilen tot de Laatste Dag vanwege het feit dat ik het heb verlaten.”**

Zulke wonderen zijn veelvuldig waargenomen en medege-deeld.

9 – Veelvuldig werd waargenomen dat de kiezelsteentjes die hij in zijn hand nam en de stukjes voedsel die hij vasthield, Allah de Verhevene verheerlijkten, net zoals het gezoem van een bij.

10 – Een ongelovige kwam naar hem toe en zei: “Hoe moet ik weten dat jij een Profeet bent?” De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) antwoordde hierop: **“Als ik de tros dadels aan die dadelboom roep en deze hiernaartoe komt, zul je dan toetreden tot het geloof?”** De ongelovige zei: “Ja, dan zal ik toetreden tot het geloof.” De Gezant van Allah riep de tros dadels waarop deze springend kwam. Hij zei: **“Ga terug naar je plaats!”** De tros dadels ging terug naar zijn plaats en hing weer aan de boom. De ongelovige die dit zag, trad tot het geloof.

11 – In Mekka hadden een paar wolven een schaap uit een kudde beetgepakt en meegenomen. Toen de herder zich daarnaartoe haastte en zijn schaap had gered, zei een van de wolven: “Had je geen vrees voor Allah de Verhevene wanneer je onze voorziening van ons afnam die Hij naar ons had gezonden?” Toen de herder zei: “Ik ben erg verbaasd; kan een wolf spreken?” antwoordde de wolf: “Zal ik iets vertellen dat nog verbazingwekkender is dan dit? In Medina toont Muhammad, de Profeet van Allah de Verhevene (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem), wonderen.” De herder ging naar de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem), vertelde dit aan hem en werd moslim.

12 – Toen Muhammad (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) over een weide liep, hoorde hij een stem drie keer zeggen: “O Gezant van Allah.” Hij keek de kant op waar het geluid vandaan kwam en zag een vastgebonden hert. Naast het dier was een man aan het slapen. Hij vroeg aan het hert wat zij wilde. Ze zei: “Deze jager heeft mij gevangen. Op de berg hiertegenover heb ik twee jongen. Laat mij vrij! Dan kan ik hen gaan voden en kom daarna weer terug.” De Gezant (vrede zij met hem)

vroeg: **“Zul je je aan je woord houden en terugkomen?”** Het hert zei: “Ik beloof het in de Naam van Allah de Verhevene. Als ik niet terugkom, moge de straf van Allah de Verhevene mij dan treffen.” De Gezant van Allah liet het hert vrij. Korte tijd later kwam ze terug. De Gezant van Allah bond haar vast. De man werd wakker en zei: “O Gezant van Allah, wat kan ik voor u betekenen?” Hij antwoordde: **“Laat dit hert vrij!”** De man maakte het koord van het hert los en liet haar vrij. Het hert sloeg uit vreugde haar twee poten op de grond, zei: **“Ashhadu an lā ilāha illallāh wa annaka Rasūlullāh”** (“Ik getuig dat er geen andere god is dan Allah en dat jij de Gezant bent van Allah”) en ging weg.

13 – Op een dag nodigde hij een dorpeling uit tot het geloof. De dorpeling zei: “Als je de overleden dochter van mijn moslimbuur tot leven wekt, zal ik toetreden tot het geloof.” Ze gingen naar het graf van het meisje. Hij riep het meisje bij haar naam. Er kwam een geluid vanuit het graf en het meisje kwam naar buiten. Hij vroeg: **“Wil je terug naar de wereld komen?”** Het meisje zei: “O Gezant van Allah! Ik wil niet terug naar de wereld komen. Ik voel mij hier beter dan in het huis van mijn vader. Het hiernamaals van een moslim is beter dan zijn leven op de wereld.” Toen de dorpeling dit zag, trad hij meteen tot het geloof.

14 – Jābir ibn ‘Abdullāh (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem) bakte een schaap. De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) at het samen op met zijn Metgezellen. Hij zei: **“Breek zijn botten niet!”** Hij verzamelde de botten, plaatste zijn gezegende handen erbovenop en verrichtte een smeebede. Allah de Verhevene bracht het schaap weer tot leven.

15 – Ze brachten bij de Gezant van Allah een kind dat helemaal niet kon spreken ondanks dat het groot was geworden. Hij vroeg: **“Wie ben ik?”** Het kind antwoordde: “Jij bent de Gezant van Allah” en kon sindsdien spreken tot aan zijn dood.

16 – Een persoon had op een slangenei gestapt en werd blind aan beide ogen. Ze brachten hem bij de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem). Toen hij van zijn gezegende speeksel over de ogen van deze persoon wreef, begon hij weer te zien. Hoewel hij tachtig jaar oud was, was hij zelfs in staat om een draad door het oog van een naald te halen.

17 – Muhammad ibn Khatīb vertelt: “Ik was nog klein. Er was kokend heet water over mij heen gevallen. Mijn lichaam was verbrand. Mijn vader bracht mij naar de Gezant van Allah (vrede en

zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem). Hij wreef zijn speeksel met zijn gezegende handen over de verbrande plekken en verrichtte een smeekbede. De brandwonden waren meteen genezen.”

18 – Een vrouw kwam met haar kale zoon. De Gezant van Allah streek met zijn gezegende handen over zijn hoofd. Hij genas. Zijn haren begonnen te groeien.

19 – In de **Sunan**-boeken (hadīth-boeken) van Tirmidhī en Nasāī staat het volgende: “Er kwam een persoon die blind was aan beide ogen en zei: ‘O Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem)! Verricht een smeekbede tot Allah de Verhevene zodat ik kan zien.’ De Profeet van Allah zei het volgende tegen hem: **‘Verricht een feilloze wudū** (kleine rituele wassing)! **Zeg vervolgens** [de volgende smeekbede]: **“O mijn Heer! Ik smeek tot U. Ik vraag aan U middels Muhammad (vrede zij met hem), Uw geliefde Profeet. O Muhammad (vrede zij met hem), mijn Profeet van wie ik veel houd! Ik smeek tot mijn Heer door jou als bemiddelaar (wasīla) te gebruiken. Ik wil dat Hij het aanvaardt omwille van jou. O mijn Heer! Maak deze verheven Profeet een shafī’** (voorspreker, bemiddelaar) **voor mij! Aanvaard mijn smeekbede omwille van hem!”**” De man verrichtte de kleine rituele wassing en las de smeekbede op. Hij kon onmiddellijk zien. Moslims hebben deze smeekbede te allen tijde opgelezen en hebben zo hun doelen bereikt.”

20 – Hij liep met Abū Tālib in een woestijn. Abū Tālib zei dat hij een enorme dorst had. De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) stapte van zijn dier af en zei: **“Heb je dorst?”** en sloeg met de hielen van zijn gezegende voeten op de grond. Er ontsprong water. Hij zei: **“Mijn oom, drink van dit water!”**

21 – Bij de Slag bij Hudaibiya legerden ze zich naast een put waar weinig water in zat. De soldaten klaagden dat er geen water was. De Profeet van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) vroeg om een emmer water waaruit hij de kleine rituele wassing verrichtte en mengde wat van zijn speeksel met het overgebleven water; dit liet hij in de put gieten. Hij nam een pijl en wierp deze in de put. Ze zagen dat de put zich tot de rand vulde met water.

22 – Tijdens een veldslag klaagden de soldaten dat ze geen water hadden. De Gezant (vrede zij met hem) zond twee soldaten om water te gaan zoeken. Ze zagen een vrouw op een kameel die twee

met water gevulde kruiken bij zich had. Ze brachten haar bij de Gezant van Allah. De Gezant (vrede zij met hem) vroeg de vrouw om wat water. Hij liet het in een kom gieten. Alle soldaten kwamen en vulden een voor een hun kommen en waterkruiken. Ze gaven de vrouw een hoeveelheid dadels en vulden ook haar waterkruiken. De Profeet (vrede zij met hem) zei: **“Wij hebben jouw hoeveelheid water niet verminderd. Het is Allah de Verhevene die ons water gaf.”**

23 – Toen hij in Medina op de minbar (preekstoel) een preek (khutba) aan het oplezen was, zei iemand: “O Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem)! Onze kinderen, dieren en akkers gaan ten onder door de droogte. Schiet ons te hulp!” Hij hief zijn handen op en verrichtte een smeekbede. Terwijl er geen wolk in de lucht hing, verzamelden de wolken zich nog vóór hij zijn gezegende handen over zijn gezicht wreef. Meteen begon het te regenen. De regen hield enkele dagen aan. Toen hij wederom op de minbar aan het prediken was, zei diezelfde persoon: “O Gezant van Allah! We zullen ten onder gaan door de regen” waarop de Gezant (vrede zij met hem) glimlachte en zei: **“O mijn Heer! Verleen Uw genade ook aan Uw andere dienaren!”** De wolken klaarden op en de zon werd zichtbaar.

24 – Jābir ibn ‘Abdullāh (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem) vertelt: “Ik had veel schulden. Ik vertelde de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) hierover. Hij kwam naar mijn tuin en liep drie keer rond de hoop dadels. Hij zei: **“Zeg tegen je schuldeisers dat ze moeten komen!”** Aan eenieder van hen werd datgene waar hij recht op had gegeven, en de hoop dadels werd niet kleiner.

25 – Een vrouw zond honing als geschenk. Hij aanvaardde de honing en stuurde de lege kom terug. De kom werd gevuld met honing teruggebracht. De vrouw kwam en zei: “O Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem)! Waarom hebt u mijn geschenk niet aanvaard? Welke zonde heb ik begaan?” Hij antwoordde: **“Wij hebben jouw geschenk aanvaard. De honing die je ziet, is de zegening (baraka) die Allah de Verhevene aan jouw geschenk heeft gegeven.”** De vrouw en haar kinderen aten maandenlang van de honing. De hoeveelheid nam helemaal niet af. Op een dag goten ze de honing per vergissing in een andere kom. Daaruit etend maakten ze het op. Dit werd aan de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) verteld. Hij zei: **“Als het was gebleven in de kom die**

ik had teruggestuurd, dan zouden ze ervan eten zolang de wereld bleef bestaan, en zou de hoeveelheid helemaal niet afnemen.”

26 – Abū Hurayra vertelt: “Ik bracht de Gezant van Allah een paar dadels. Ik vroeg hem een smeekbede te verrichten voor de zegening van deze dadels. Hij verrichtte een smeekbede zodat ze gezegend zouden worden en zei: **“Neem deze en plaats ze in je kom. Wanneer je ervan wil pakken, pak het er dan uit met je hand. Haal het niet leeg om het van de grond te pakken!”** Ik hield mijn tas waar de dadels inzaten dag en nacht bij me; tot de tijd van ‘Uthmān (moge Allah tevreden zijn met hem) heb ik er steeds van gegeten. Ik liet de mensen die bij mij waren er ook van eten en gaf er handenvol van weg als liefdadigheid. De dag dat ‘Uthmān (moge Allah tevreden zijn met hem) als martelaar stierf, ging mijn tas verloren.

27 – De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) verstond de taal van alle dieren, net zoals de profeet Sulaymān (vrede zij met hem). Men had vaak waargenomen dat er dieren kwamen klagen over hun eigenaar of over anderen. De Gezant van Allah deelde dit mee aan zijn eervolle Metgezellen. Bij de Slag bij Hunayn zei hij tegen het ‘DULDUL’ genaamde witte muilddier waarop hij zat: **“Zak neer op de grond.”** Toen Duldul meteen neerzakte, nam hij een handvol zand van de grond en strooide dit over de ongelovigen.

28 – Veelvuldig werd waargenomen dat de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) vertelde over de ghayb (het verborgene). Dit wonder wordt onderverdeeld in drie categorieën:

De eerste categorie bestaat uit de zaken die aan hem werden gevraagd over gebeurtenissen vóór zijn tijd. De antwoorden die hij hierop gaf, hebben ertoe geleid dat vele ongelovigen en vele van zijn harteloze vijanden toetraden tot het geloof.

De tweede categorie bestaat uit de zaken die hij heeft medege-deeld over gebeurtenissen die in zijn tijd plaatsvonden of zouden plaatsvinden.

De derde categorie bestaat uit de zaken die hij heeft medege-deeld over gebeurtenissen die na hem zullen plaatsvinden op de wereld, tot de Dag der Opstanding, en in het hiernamaals. Hieronder zullen enkele wonderen uit de tweede en derde categorie medegedeeld worden.

[In de beginperiode van de uitnodiging tot de islam, emigreerde een deel van de eervolle Metgezellen naar Abessinië (huidig Ethiopië) vanwege het leed en de kwellingen die de polytheïsten hen aandeden. De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) werd samen met de eervolle Metgezellen die in de eervolle stad Mekka waren gebleven, drie jaar lang verhinderd in alle sociale relaties zoals alle soorten ontmoetingen, het doen van aan- en verkopen en het spreken met anderen, uitgezonderd de moslims. De polytheïsten van de Quraysh schreven een verdrag waarin dit besluit en hun overeenkomsten stonden vermeld en hingen dit aan de edele Ka'ba. Allah de Verhevene, de Almachtige, liet een soort worm [houtworm] genaamd **Arza** los op dit document. Dit wormpje at alles wat er geschreven stond op, behalve het geschreven zinsdeel "**Bismikallāhumma**" ("In de Naam van Allah de Verhevene"). Door middel van Jibrīl al-amīn (Gabriël, de betrouwbare) bracht Allah de Verhevene onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) op de hoogte van dit voorval. Onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) vertelde dit op zijn beurt aan zijn oom (van vaderskant) Abū Tālib. De volgende dag ging Abū Tālib naar de vooraanstaanden van de polytheïsten en zei: "De Heer van Muhammad heeft hem zo en zo medegedeeld. Als hetgeen hij zegt klopt, hef deze toestand dan op en verhinder hen niet om vrij te bewegen en anderen te ontmoeten zoals ze dat vroeger deden. Als hetgeen hij zegt niet klopt, dan zal ik hem niet meer onder mijn hoede nemen." De vooraanstaanden van de Quraysh gingen akkoord met dit voorstel. Ze verzamelden zich allemaal bij de Ka'ba. Ze haalden het verdrag van de Ka'ba af, openden het en zagen dat uitgezonderd het zinsdeel "**Bismikallāhumma**" alle tekst was opgegeten, net zoals de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) had verteld.]

Khusro, de Perzische koning, had afgezanten naar Medina gestuurd. Op een dag liet de Profeet van Allah hen bij hem komen en zei: "**Deze nacht werd jullie Kistrā door zijn eigen zoon vermoord.**" Korte tijd later kwam het nieuws dat de zoon zijn vader had vermoord. [De Iraanse sjahs worden Kistrā genoemd.]

29 – Op een dag zei hij tegen zijn echtgenote Hafsa (moge Allah tevreden zijn met haar): "**Abū Bakr en jouw vader zullen de leiding nemen over mijn gemeenschap.**" Met deze woorden kondigde hij de blijde boodschap aan dat Abū Bakr en de vader van Hafsa, namelijk 'Umar (moge Allah tevreden zijn met hen), kalief

zouden worden.

30 – Hij had Abū Hurayra (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem) in Medina aangesteld om toezicht te houden op de dadels die als armenbelasting waren geïnd. Hij pakte iemand op die dadels aan het stelen was en zei: “Ik zal jou meenemen naar de Gezant van Allah.” Toen de dief smeekte: “Ik ben arm en heb veel kinderen”, liet hij hem vrij. De volgende dag liet de Gezant van Allah Abū Hurayra bij zich komen en zei: **“Wat had de man gedaan die je gisternacht vrijliet?”** Toen Abū Hurayra het vertelde, zei hij: **“Hij heeft je bedrogen. Hij zal weer komen.”** De volgende nacht kwam hij weer en werd gepakt. Hij smeekte opnieuw en zei: “Laat me vrij omwille van Allah” en werd vrijgelaten. Toen hij de derde nacht weer kwam en werd gepakt, hadden zijn smeekpogingen geen nut meer. Hij zei: “Als je mij vrijlaat, zal ik je een paar dingen leren die erg nuttig voor je zullen zijn.” Abū Hurayra accepteerde het. Hij zei: “Als je **āyat al-kursī** reciteert wanneer je ’s nachts gaat slapen, dan zal Allah de Verhevene je beschermen en zal de duivel je niet kunnen benaderen” en ging daarna weg. Toen de Gezant van Allah de volgende dag opnieuw hierover vroeg aan Abū Hurayra en hierop antwoord kreeg, zei hij: **“Nu heeft hij de waarheid gesproken. Hij is echter een grote leugenaar. Weet je met wie je gedurende drie nachten hebt gesproken?”** Toen Abū Hurayra zei dat hij het niet wist, zei hij: **“Dat was de duivel.”**

31 – Toen hij legertroepen naar de plaats genaamd **Mūta** had gestuurd om te strijden tegen het leger van de Romeinse keizer, zag hij vanop de minbar (preekstoel) in Medina – doordat Allah de Verhevene hem dit toonde – dat er achtereenvolgens drie bevelhebbers van de Metgezellen als martelaar stierven en vertelde dit aan degenen die met hem waren.

32 – Toen hij Mu’adh ibn Jabal (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem) als gouverneur naar Jemen stuurde, verzamelde hij hem tot buiten Medina en gaf hij hem veel raadgevingen. Hij zei: **“We zullen elkaar niet meer ontmoeten tot de Dag der Opstanding.”** Toen Mu’adh in Jemen was, overleed de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) in Medina.

33 – Op zijn sterfbed zei hij tegen zijn dochter Fātima: **“Onder mijn verwanten zal jij degene zijn die mij als eerst weer zal ontmoeten.”** Zes maanden later overleed Fātima (moge Allah tevreden zijn met haar). Onder zijn verwanten was er niemand die vóór haar was overleden.

34 – Hij zei tegen Qays ibn Shammas (moge Allah tevreden zijn met hem): **“Je zal een goed leven leiden en als martelaar sterven.”** Tijdens het kalifaatschap van Abū Bakr (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem) stierf hij als martelaar tijdens de strijd die in Yamāma tegen Musaylama al-Kadhdhāb (Musaylama de Leugenaar) werd gevoerd.

Hij kondigde eveneens aan dat ‘Umar al-Fārūq, ‘Uthmān en ‘Alī (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen allen) als martelaar zouden sterven.

35 – Hij gaf de blijde boodschap dat de gebieden onder de heerschappij van de Perzische koning en de Romeinse keizer in handen zouden komen van de moslims en dat hun schatten uitgedeeld zouden worden op de weg van Allah.

36 – Hij vertelde dat velen van zijn gemeenschap over de zee naar de strijd zouden gaan en dat Umm Hirām (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met haar), die behoorde tot de Metgezellen, tijdens die veldslag aanwezig zou zijn. Toen ‘Uthmān (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem) kalief was, gingen moslims met boten naar het eiland Cyprus en voerden daar oorlog. Deze vrouw was samen met hen. Ze stierf daar als martelaar.

37 – Op een dag was de Gezant (vrede zij met hem) op een hoge plek aan het zitten. Hij wendde zich tot degenen die bij hem waren en zei: **“Zien jullie ook wat ik zie? Ik zweer dat ik tussen jullie huizen, in de straten de fitna’s** (chaotische toestanden, opstanden) **zie die zullen plaatsvinden.”** In de dagen rond de moord op ‘Uthmān (moge Allah tevreden zijn met hem) en later ten tijde van Yazīd, vonden er grote fitna’s plaats in Medina. In de straten werd het bloed van talloze personen vergoten.

38 – Op een dag vertelde hij dat een van zijn echtgenoten in opstand zou komen tegen de kalief. Toen ‘Āisha (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met haar) hierom lachte, zei hij: **“O Humayrā** [koosnaam van ‘Āisha (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met haar)]! **Vergeet deze woorden van mij niet! Niet dat jij deze vrouw bent.”** Daarna richtte hij zich tot ‘Alī (moge Allah tevreden zijn met hem) en zei: **“Als haar zaak in jouw handen valt, behandel haar dan mild!”** Dertig jaar later voerde ‘Āisha (moge Allah tevreden zijn met haar) oorlog tegen ‘Alī (moge Allah tevreden zijn met hem) en werd door hem gevangengenomen. ‘Alī (moge Allah tevreden zijn met hem) toonde haar mildheid en eerbied, en zond haar van Basra naar Medina.

39 – Hij zei tegen Mu'āwiya^[1] (moge Allah tevreden zijn met hem): **“Als je op een dag de leiding krijgt over mijn gemeenschap, beloon dan degenen die goedheden verrichten! En vergeef degenen die kwaad doen!”** Mu'āwiya (moge Allah tevreden zijn met hem) was in de tijd van 'Uthmān en 'Alī (moge Allah tevreden zijn met hen) twintig jaar lang gouverneur in Damascus, daarna regeerde hij twintig jaar lang als kalief.

40 – Op een dag zei hij: **“Mu'āwiya zal nooit verslagen worden.”** Toen 'Alī (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem) tijdens de Slag bij Siffin deze hadīth hoorde, zei hij: “Als ik het eerder had gehoord, dan zou ik geen oorlog hebben gevoerd tegen Mu'āwiya (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem).”

41 – Hij zei tegen 'Ammār ibn Yāsir (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem): **“Jij zult door rebellen, opstandelingen vermoord worden.”** Toen hij samen met 'Alī (moge Allah tevreden zijn met hem) oorlog voerde tegen Mu'āwiya (moge Allah tevreden zijn met hem), stierf hij als martelaar.

42 – Hij zei over Hasan, de zoon van zijn dochter Fātima (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen): **“Deze zoon van mij is een bron van het goede (khayr). Allah de Verhevene zal hem tot een middel maken voor de vredesluiting tussen twee grote legers van moslims.”** Toen Hasan (moge Allah tevreden zijn met hem) met een groot leger oorlog wilde voeren tegen Mu'āwiya (moge Allah tevreden zijn met hem), liet hij het kalifaatschap – waar hij recht op had – over aan Mu'āwiya (moge Allah tevreden zijn met hem) om fitna (chaos, opruiing) te voorkomen en zodat het bloed van moslims niet vergoten zou worden.

43 – 'Abdullāh ibn Zubayr (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen) dronk van het bloed van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) dat van hem werd onttrokken toen hij hijāma ('wet cupping'; het onttrekken van bloed) liet uitvoeren. Toen hij dit zag, zei hij: **“Weet je wat jij zal ondergaan door de mensen? Ook door jou zullen de mensen veel ondergaan. Het Hellevuur zal jou niet verbranden.”** Toen 'Abdullāh ibn Zubayr zijn kalifaatschap verkondigde in Mekka, zond 'Abdulmalik ibn Marwan vanuit Damascus een groot leger naar Mekka onder leiding van Hajjāj. 'Abdullāh werd

[1] Mu'āwiya overleed in 60 n.h. [680 n.Chr.] in Damascus.

gevangengenomen en gedood.

44 – Hij keek naar de moeder van ‘Abdullāh ibn ‘Abbās (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen allen) en zei: **“Je zult een zoon krijgen. Breng hem naar mij wanneer hij wordt geboren!”** Toen ze het kind naar hem brachten, reciteerde hij de gebedsoproep (adhān) en gebedsaankondiging (iqāma) in zijn oor en bestreek zijn mond met zijn gezegende speeksel. Hij gaf hem de naam ‘Abdullāh en legde hem in de schoot van zijn moeder. Hij zei: **“Neem de vader van de kaliefen met je mee!”** Toen ‘Abbās (moge Allah tevreden zijn met hem) dit vernam en kwam om hierover te vragen, zei hij: **“Ja, dat heb ik gezegd. Dit kind is de vader van kaliefen. Onder hen zal zich iemand bevinden die genereus en rechtleidend is en die met ‘Īsā (vrede zij met hem) het gebed zal verrichten.”** Het Abbasidische Rijk heeft vele kaliefen gekend. Ze stamden allemaal af van ‘Abdullāh ibn ‘Abbās.

45 – Op een dag zei hij: **“Onder mijn gemeenschap zullen er veel personen verschijnen die rāfidī (‘verwerper’) genoemd zullen worden. Zij zullen de islam verlaten.”**

46 – Hij verrichtte gunstige smeekbeden voor velen onder zijn Metgezellen; ze werden allemaal aanvaard en de personen in kwestie hebben de voordelen ervan gezien.

‘Alī (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem) vertelt: “De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) wilde mij als qādī [rechter] naar Jemen sturen. Ik zei: “O Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem)! Ik weet niet hoe ik de functie van qādī moet uitoefenen.” Hij plaatste zijn gezegende hand op mijn borst en zei: **“O mijn Heer! Geef in zijn hart het goede in. Verleen hem altijd de waarheid te spreken!”** Sindsdien kon ik van de aanklagers die naar mij kwamen meteen onderscheiden wie de waarheid sprak en kon ik juist oordelen.”

47 – De tien personen over wie de Gezant van Allah de blijde boodschap gaf dat ze naar het Paradijs zullen gaan, worden de **‘as-hara al-mubashshara** genoemd. Eén van hen was Sa’d ibn abī Waqqās (moge Allah tevreden zijn met hem). Tijdens de Slag bij Uhud zei de Profeet van Allah (vrede zij met hem): **“O mijn Heer! Laat zijn pijlen hun doel bereiken en aanvaard zijn smeekbeden!”** Sindsdien werd elke smeekbede van Sa’d aanvaard en raakte elke pijl die hij gooide de vijand.

48 – Hij plaatste zijn gezegende handen op het voorhoofd van

‘Abdullāh ibn ‘Abbās (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen), de zoon van zijn oom (van vaderskant), en zei: **“O mijn Heer! Maak van hem een diepzinnige geleerde in de religie en een bezitter van wijsheid! Schenk hem kennis over de edele Koran!”** Sindsdien was hij degene die onovertreffelijk was in zijn tijd in alle soorten kennis en dan voornamelijk in de tafsīr-, hadīth- en fiqh-wetenschap. De Metgezellen en Opvolgers van de Metgezellen (Tābi’ūn) leerden alles van hem. Hij werd bekend onder de titels “Tarjumān al-Qur’ān” (“Vertaler van de Koran”), “Bahr al-‘ilm” (“Zee der kennis”) en “Raīs al-mufasssīrīn” (“Leider der exegeten”). De islamitische landen werden verrijkt met zijn leerlingen.

49 – Voor Anas ibn Mālik (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem), een van zijn bedienden, verrichtte hij de volgende smeekbede: **“O mijn Heer! Geef hem veel bezittingen en kinderen. Schenk hem een lang leven. Vergeef zijn zonden!”** Mettertijd namen zijn bezittingen en eigendom toe. Zijn bomen en druiven-gaarden gaven elk jaar vruchten. Hij kreeg meer dan honderd kinderen en leefde honderdentien jaar. Aan het einde van zijn leven, zei hij: “O mijn Heer! Van de smeekbeden die Uw Lieveling voor mij had verricht, hebt U er drie aanvaard en me begunstigd! Hoe zal het aflopen met de vierde smeekbede voor de vergeving van mijn zonden?” Hij hoorde toen een stem die zei: **“Ik heb de vierde ook aanvaard. Wees gerust!”**

50 – Hij verrichtte een smeekbede voor Mālik ibn Rabī’a (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem) waarbij hij zei: **“Moge je nakomelingen gezegend (overvloedig) zijn!”** Hij kreeg tachtig zonen.

51 – Toen Nābigha, een bekende dichter, enkele van zijn gedichten voorlas, sprak hij de volgende smeekbede uit die bekend was onder de Arabieren: **“Moge Allah de Verhevene je tanden niet laten uitvallen.”** Toen Nābigha honderd jaar was, waren zijn tanden wit en helder, net als een rij parels.

52 – Voor ‘Urwa ibn Jū’d (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem) verrichtte hij de smeekbede: **“O mijn Heer! Zegen zijn handel!”** ‘Urwa zei: “Sindsdien waren al mijn handelsverrichtingen winstgevend. Ik heb nooit verlies geleden.”

53 – Op een dag kwam zijn dochter Fātima (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met haar) bij hem. Ze zag bleek door de honger. Hij plaatste zijn hand op haar borst en zei: **“O mijn Heer die de hongerigen doet verzadigen! Laat Fātima, de dochter van**

Muhammad, geen honger lijden!” Meteen werd het gezicht van Fātīma doorbloed en levendig. Ze leed nooit meer honger tot aan haar dood.

54 – Hij sprak een zegen uit voor ‘Abdurrahmān ibn ‘Awf, die behoorde tot de ‘ashara al-mubashshara (de tien Metgezellen aan wie het Paradijs werd beloofd). Zijn bezittingen namen zodanig toe dat hij legendarisch bekend werd onder het volk.

55 – Hij zei: **“De smeebeden van iedere profeet worden aanvaard. Elke profeet heeft op de wereld smeebeden verricht voor zijn gemeenschap. Ik verricht een smeebede opdat ik op de Dag des Oordeels toestemming krijg om voorspraak te verrichten voor mijn gemeenschap. Inshāallāh (als Allah het wil), zal mijn smeebede aanvaard worden. Ik zal voorspraak verrichten voor iedereen die geen mushrik (polytheïst) is.”**

56 – Hij ging naar sommige dorpen in Mekka en deed zijn uiterste best opdat ze tot het geloof zouden toetreden. Ze aanvaardden het niet. Hij verrichtte een smeebede opdat ze ellende zouden meemaken zoals de schaarste in Egypte in de tijd van de profeet Yūsuf (Jozef) (vrede en zegeningen zij met hem). Dat jaar was er een zodanige schaarste in die streek dat ze kadavers aten.

57 – ‘Utayba, de zoon van zijn oom (van vaderskant) Abū Lahab, geloofde niet in de Gezant van Allah (vrede en zegeningen zij met hem), ondanks dat hij zijn schoonzoon was, en had die Leider der Universum (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) veel verdriet aangedaan. Hij scheidde van Umm Kulthūm, zijn gezegende dochter, en zei lelijke dingen. De Gezant van Allah was hier erg treurig om en zei: **“O mijn Heer! Laat op hem een van je honden los!”** Toen ‘Utayba op een handelsreis was naar Damascus, sliep hij op een nacht tussen zijn vrienden. Er kwam een leeuw, rook aan zijn vrienden en liet hen met rust. Wanneer hij bij ‘Utayba kwam, greep hij hem beet en verslond hem.

58 – Iemand was aan het eten met zijn linkerhand. Hij zei: **“Eet met je rechterhand!”** De persoon loog dat hij zijn rechterarm niet kon bewegen. De Profeet van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) zei: **“Moge je rechterhand niet meer bewegen!”** Deze persoon kon zijn rechterhand niet meer naar zijn mond brengen tot aan zijn dood.

59 – Hij zond een brief naar de Perzische koning Khusrō Parwīz om hem uit te nodigen tot het geloof. De verachtelijke Khusrō verscheurde de brief en had de afgezant die de brief had gebracht als

martelaar gedood. Toen de Gezant (vrede zij met hem) dit vernam, werd hij erg verdrietig en zei: **“O mijn Heer! Vernietig zijn eigendom, net zoals hij mijn brief vernietigde!”** Toen de Gezant van Allah nog leefde, werd Khusro door zijn zoon Shirawayh met een dolk verscheurd. Tijdens het kalifaatschap van ‘Umar (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem) werd heel Perzië veroverd door de moslims; er bleef niets over van het nageslacht en het eigendom van Khusro.

60 – Een keer wanneer de Gezant (vrede zij met hem) op de marktplaats al-amr bi’l-ma’rūf wa al-nahy ‘ani’l-munkar (aansporen tot het goede en het slechte verbieden) aan het verrichten was en raad gaf, liep de verachtelijke genaamd Hakam ibn al-‘Ās die de vader was van Marwan, achter de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) en deed zijn ogen open en dicht en trok gekke bekken om zo met hem de spot te drijven. Toen de Gezant (vrede zij met hem) zich omdraaide en hem in die verachtelijke toestand zag, zei hij: **“Moge je blijven in de staat waarin je je toont!”** Tot aan zijn dood had hij spastische trekken in zijn gezicht.

61 – Allah de Verhevene beschermde Zijn Lieling tegen rampspoed. Abū Jahl was de grootste vijand van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem). Toen hij een grote steen ophief om tegen het gezegende hoofd van de Gezant van Allah te slaan, zag hij aan elk van de twee schouders van de Gezant van Allah een slang waarop hij de steen uit zijn handen liet vallen en wegluchtte.

62 – Toen de Profeet van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) een keer het gebed aan het verrichten was bij de edele Ka’ba, dacht wederom de verachtelijke Abū Jahl: dit is het juiste moment. Juist wanneer hij met een mes op hem af wilde lopen, keerde hij zich onmiddellijk om en vluchtte weg. Toen zijn vrienden vroegen waarom hij bang was geworden, zei hij: “Ik zag tussen mij en Muhammad (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) een gracht vol met vuur. Er waren veel personen die mij aan het opwachten waren. Als ik een stap verder zou zetten, zouden ze mij vastgrijpen en in het vuur gooien.” Toen de moslims dit vernamen en hierover vroegen aan de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem), zei hij: **“De engelen van Allah de Verhevene zouden hem vastgrijpen en in stukken verscheuren.”**

63 – Toen de Gezant (vrede zij met hem) tijdens de Slag van **Ghatafān** in het 3^e jaar van de emigratie alleen onder een boom aan het liggen was, verscheen plotseling Da'thūr, een ongelovige worstelaar, met een zwaard in zijn hand en zei: “Wie zal jou redden uit mijn handen?” Toen de Gezant van Allah zei: “**Allah zal mij redden,**” verscheen de Jabrāil genaamde engel in de gedaante van een mens en sloeg hij op de borst van de ongelovige. Hij viel neer en het zwaard viel uit zijn hand. De Gezant (vrede zij met hem) nam het zwaard in zijn hand en zei: “**Wie zal jou redden uit mijn handen?**” De man smeekte tot hem en zei: “Er is niemand beter dan jou die mij kan redden.” De Profeet (vrede zij met hem) vergaf hem en liet hem vrij. De man trad toe tot het geloof en leidde ertoe dat vele anderen ook tot het geloof toetraden.

64 – Toen de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) in het 4^e jaar van de emigratie bij de **Banū Nadīr** met zijn Metgezellen aan het praten was aan de voet van de muren van het fort dat behoorde tot de joden, wilde een jood vanuit de hoogte een grote molensteen naar beneden gooien. Toen hij zijn hand uitstrekte naar de steen, werden zijn beide handen kreupel.

65 – In het 9^e jaar van de emigratie kwamen er massa's mensen uit verre streken om toe te treden tot het geloof. Twee ongelovigen die 'Āmir en Arbad heetten, mengden zich onder de mensen die waren gekomen. Toen 'Āmir de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) aan het vertellen was dat ze tot het geloof waren toegetreden, sloop Arbad achter de gezegende Profeet. Hij wilde zijn zwaard uit de schede trekken, maar kon zijn hand niet meer bewegen. Toen 'Āmir aan de andere kant een gebaar maakte met de vraag ‘waar wacht je op?’, zei de Gezant (vrede zij met hem): “**Allah de Verhevene heeft mij tegen het kwaad van jullie twee beschermd.**” Toen ze daar weggingen, vroeg 'Āmir aan Arbad waarom hij zich niet aan zijn woord had gehouden. Arbad antwoordde: “Wat kon ik doen? Ik heb meerdere keren mijn zwaard uit de schede willen trekken. Maar telkens zag ik jou tussen ons tweeën.” Enkele dagen later toen de lucht helder was, kwamen er plotseling wolken aanzetten. De bliksem sloeg in op Arbad waarbij hij en zijn kameel stierven.

66 – Op een dag wanneer de Gezant (vrede zij met hem) de kleine rituele wassing had verricht, één van zijn khuffs (lederen schoenen) had aangedaan en zijn hand reikte naar de tweede khuff, kwam er een vogel. Het pakte de khuff beet en schudde het

in de lucht. Er viel een slang uit. Daarna bracht de vogel de khuff op de grond. Sindsdien is het een soenna om de schoenen uit te kloppen voordat men ze aandoet.

67 – De Gezant (vrede zij met hem) had tijdens veldslagen en in de woestijnen enkele van zijn Metgezellen aangesteld als bewaker om hem te beschermen. Toen het 67^e edele vers van soera al-Māida werd geopenbaard [interpretatie van de betekenis]: “**Allah zal jou beschermen tegen het kwaad van de mensen**”, zag hij hiervan af. Hij liep alleen tussen zijn vijanden en sliep alleen; hij was nooit bang.

68 – Anas ibn Mālik (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem) bezat een zakdoek van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem). Hiermee had hij zijn gezegende gezicht afgeveegd. Anas veegde hiermee zijn gezicht af en wanneer het vuil was geworden, plaatste hij het in vuur. Het vuil brandde weg, maar de zakdoek zelf verbrandde niet en werd brandschoon.

69 – Hij dronk van het water van een put uit een emmer, en goot het overgebleven water in de put. Sindsdien kwam er uit deze put steeds een geur van muskus vrij.

70 – ‘Utba ibn Firqad (moge Allah tevreden zijn met hem) kreeg de netelroos [urticaria] genaamde ziekte over zijn lichaam. De Profeet (vrede zij met hem) kleepte hem uit, nam wat van zijn speeksel in zijn eigen gezegende handen en wreef met zijn handen over zijn lichaam. De zieke genas. Zijn lichaam rook naar muskus en dit bleef voor een lange tijd aanhouden.

71 – Salmān al-Fārisī (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem) verliet Iran en begon door verschillende landen rond te trekken om de ware religie te zoeken. Toen hij met een karavaan van de stam Banū Kalb op weg naar Arabië was, verraadden ze hem op de plek die Wādī’ al-qurā wordt genoemd en verkochten ze hem als slaaf aan een jood. Hij verkocht hem op zijn beurt als slaaf aan een Medinaanse jood die een verwant van hem was. Toen hij tijdens de emigratie hoorde dat de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) in Medina was aangekomen, werd hij erg blij. Hijzelf was immers een christelijke geleerde. Op aanraden van zijn allerlaatste meester die een grote geleerde was, had hij vernomen dat de Profeet van het Einde der Tijden in Arabië zou verschijnen en deze geleerde had Salmān (moge Allah tevreden zijn met hem) de eigenschappen van de Ge-

zant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) geleerd en hem medegedeeld dat hij geschenken aanvaardde maar geen aalmoezen, dat zich tussen zijn twee schouders het zegel der profeetschap (de muhr al-nubuwwa) bevond en dat hij vele wonderen had. Salmān al-Fārisī bracht dadels voor de Gezant van Allah en zei dat het een aalmoes was. De Gezant van Allah at er geen enkel van. Daarna bracht hij in een bord ongeveer 25 dadels en zei dat het een geschenk was. De Gezant van Allah at hier wel van. Ook alle eervolle Metgezellen aten ervan. Van de genuttigde dadels waren er zo'n duizend pitten overgebleven. Salmān zag ook dit wonder van de Gezant van Allah. De volgende dag wenste hij tijdens een begrafenis het zegel der profeetschap te zien. De Gezant van Allah merkte dit; hij trok zijn gezegende hemd uit en toonde het zegel der profeetschap. Salmān (moge Allah tevreden zijn met hem) trad meteen tot het geloof. Er werd een overeenkomst gesloten voor zijn vrijlating op voorwaarde dat hij binnen enkele jaren 300 dadelbomen en 1600 dirham goud zou overhandigen. De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) vernam dit voorval. Hij plantte 299 dadelbomen met zijn gezegende handen. De bomen begonnen dat jaar vruchten te geven. Eén boom had 'Umar (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem) geplant. Deze boom had geen vruchten gegeven. De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) haalde het uit de grond en plantte het opnieuw met zijn gezegende handen. Ook deze boom gaf meteen vruchten. Ze gaven aan Salmān (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem) een stuk goud ter grootte van een ei dat werd buitgemaakt tijdens een strijd. Hij kwam naar de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) en zei: "Dit is erg weinig. Het zal geen 1600 gram wegen." Hij nam het in zijn gezegende handen en gaf het terug aan Salmān. Hij zei: "Breng dit naar je eigenaar." Met de helft ervan betaalde hij zijn schuld aan zijn meester. De andere helft bleef over voor Salmān (moge Allah tevreden zijn met hem).

72 – Een keer wanneer de Gezant (vrede zij met hem) het gebed aan het verrichten was en de duivel kwam omdat hij zijn gebed wilde verstoren, pakte hij hem vast met zijn gezegende handen. Hij liet de duivel beloven dat hij niet meer zou komen om het gebed te verstoren, en liet hem daarna vrij.

73 – Toen 'Abdullāh ibn Ubay ibn Salūl, de leider van de huichelaars in Medina, op sterven lag, liet hij de Gezant van Allah bij

hem komen. Hij smeekte: “Maak van het hemd dat u draagt, een lijkwade voor mij.” Omdat hij de gewoonte had om alles wat aan hem werd gevraagd te geven, schonk hij zijn hemd aan hem. Hij verrichtte zelfs zijn begrafenisgebed. Duizend huichelaars in Medina die bewondering hadden voor deze weldaad van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) traden allemaal toe tot het geloof.

74 – Onder de ongelovigen van de Quraysh gingen Walid ibn Mughīra, ‘Ās ibn Wāil, Hārith ibn Qays, Aswad ibn Yaghūs en Aswad ibn Muttalib verder dan de anderen in het kwellen en pijnigen van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem). Jabrāil (vrede zij met hem) kwam met het 95^e vers van soera al-Hijr [interpretatie van de betekenis]: **“Wij zullen degenen die spotten met jou, hun straf geven...”** en wees naar de voet van Walid, naar de hiel van de tweede, de neus van de derde, het hoofd van de vierde en de ogen van de vijfde persoon. Walid kreeg een pijl in zijn voet. Omwille van zijn bovenmatige arrogantie, was hij te trots om te bukken en de pijl eruit te halen. Het ijzeren gedeelte van de pijl raakte een ader van zijn enkel waardoor hij de ziekte ischias kreeg. ‘Ās kreeg een doorn in zijn hiel; het zwol op als een zak. De neus van Hārith bleef voortdurend bloeden. Toen Aswad vreugdevol onder een boom zat, stootte hij zijn hoofd tegen de boom, en de andere Aswad werd blind. Zo zijn ze allemaal tenondergegaan.

75 – Tufayl, de leider van de stam Daws, had voor de emigratie in Mekka het geloof aangenomen. Om zijn stam tot het geloof uit te nodigen, vroeg hij om een teken aan de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem). Hij zei: **“O mijn Heer! Schenk hem een teken.”** Toen Tufayl naar zijn stam ging, scheen er een licht tussen zijn wenkbrauwen. Tufayl zei: “O mijn Heer! Verwijder dit teken uit mijn gezicht en plaats het ergens anders. Sommigen van degenen die dit op mijn gezicht zien, zullen denken dat ik gestraft ben omdat ik hun religie heb verlaten.” Zijn smeekbede werd aanvaard en het licht verdween uit zijn gezicht; het straalde als een lamp aan het uiteinde van de zweep die hij in zijn hand had. Zijn stamleden traden mettertijd toe tot het geloof.

76 – In Medina was er een mooie vrouw die behoorde tot de stam Banū Najjār. Een jinnī (wezen uit rookloos vuur; mv. jinn) was verliefd op haar geworden en bezocht haar voortdurend. Op een dag, na de komst van de Gezant (vrede zij met hem) naar Me-

dina, was deze jinnī aan het zitten bij de muur voor het huis van deze vrouw. Ze herkende hem en vroeg: “Waarom bezoek je me niet meer?” De jinnī antwoordde: “De Profeet van Allah de Verhevene (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) heeft overspel (zinā) en alles wat harām is verboden verklaard.”

77 – Tijdens de strijd genaamd **Bi'r al-Ma'ūna** verbraken de ongelovigen hun belofte en hadden alle van de zeventig Metgezellen, op één à twee na, als martelaar gedood. Onder hen was 'Āmir ibn Fuhayra (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem), een van de eerste gelovigen die eerst de slaaf was van Abū Bakr (moge Allah tevreden zijn met hem) maar nadien door hem werd vrijgelaten. Toen hij met een bajonet werd doodgestoken, hieven de engelen hem naar de hemel voor de ogen van de ongelovigen. Wanneer ze dit vertelden aan de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem), zei hij: **“De engelen van het Paradijs hebben hem begraven en zijn ziel werd geheven naar het Paradijs.”**

78 – Khubayb ibn 'Adiy (moge Allah tevreden zijn met hem) die behoorde tot de Metgezellen, werd gevangengenomen door de ongelovigen en meegenomen naar Mekka. Ze executeerden hem en haalden hem niet van de galg zodat de ongelovigen het zouden zien en blij zouden worden. Veertig dagen lang bleef hij aan de galg. Zijn lichaam verrotte niet en stonk niet. Er bleef voortdurend vers bloed vloeien. Toen de Gezant van Allah hierover te weten kwam, stuurde hij Zubayr ibn 'Awwām en Miqdād ibn Aswad (moge Allah tevreden zijn met hen) om zijn lijk te gaan halen en haalden 's nachts het lichaam van de galg. Toen ze op weg waren naar Medina, kwamen er zeventig ruiters achter hen aan. Deze twee moslims legden Khubayb op de grond om zichzelf te beschermen. De aarde splijtte en Khubayb verdween uit het zicht. Wanneer de ongelovigen dit zagen, draaiden ze zich om en gingen weg.

79 – Sa'd ibn Muādh (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem) raakte gewond tijdens de Slag bij Uhud. Een tijd later overleed hij. De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) deelde mee dat er zeventigduizend engelen aanwezig waren bij zijn begrafenisgebed. Tijdens het graven van zijn graf, verspreidde zich overal de geur van muskus.

80 – In het 7^e jaar van de emigratie zond de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) brieven naar Najāshī (Negus), de koning van Abessinië; Heraclius, de

Byzantijnse (Oost-Romeinse) keizer; Khusro, de Perzische koning; Muqawqis, de Byzantijnse gouverneur in Egypte; Hārith, de Byzantijnse gouverneur in Damascus; en Samāma, de sultan van Oman, waarmee hij hen uitnodigde tot het geloof. De afgezanten die de brieven brachten, kenden niet de taal van de landen waar ze naartoe gingen. Echter, de volgende ochtend begonnen ze in die talen te spreken.

81 – Zayd ibn Hāritha (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem), een van de groten onder de Metgezellen, ondernam een reis naar een verre plaats. De muilddrijver die hij had ingehuurd, wilde hem doden op een afgelegen plek. Hij vroeg toestemming en verrichtte een gebed bestaande uit twee raka'āt (gebedseenheden). Daarna zei hij drie keer: “**Yā Arhamar-rāhimīn**” (“O meest Barmhartige der barmhartigen”). Elke keer wanneer hij dit uitsprak, zei een stem: “Dood hem niet.” De muilddrijver dacht dat er buiten iemand was, hij ging naar buiten en kwam weer naar binnen. Bij de derde keer kwam er een ruiter naar binnen met een zwaard in zijn hand en doodde de muilddrijver. Daarna richtte hij zich tot Zayd en zei: “Toen jij begon aan de smeekbede ‘Yā Arhamar-rāhimīn’ was ik in de zevende hemel. Toen je het de tweede keer aan het uitspreken was, had ik de eerste hemel bereikt. Bij de derde keer was ik bij u.” Zayd (moge Allah tevreden zijn met hem) begreep dat het een engel was.

82 – De Metgezel genaamd Safina die werd vrijgelaten door Umm Salama (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met haar), een van de echtgenoten van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem), liet het dienen van de Gezant van Allah nooit na. Tijdens een strijd die werd gevoerd tegen de Romeinen werd hij gescheiden van het leger en werd gevangengenomen door de ongelovigen. Toen hij wist te ontsnappen, kwam hij onderweg een afschrikwekkende leeuw tegen. Hij zei dat hij de bediende was van de Gezant van Allah en vertelde de leeuw wat hem was overkomen. De leeuw wreef zijn gezicht en ogen tegen hem aan en ging naast hem lopen. Hij verliet hem niet zodat de vijand hem geen schade kon aandoen. Toen de moslimsoldaten in zicht kwamen, draaide de leeuw zich om en ging weg.

83 – Een persoon die Jahjāh al-Ghaffārī heette, kwam in opstand tegen de kalief 'Uthmān (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem). Hij brak de staf die de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) altijd in zijn hand hield, met zijn knie. Een jaar later kreeg hij de ziekte milt-

vuur [antrax] aan zijn knie wat leidde tot zijn dood.

84 – Toen Mu’āwiya (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem) vanuit Damascus op bedevaart kwam, wilde hij de gezegende minbar (preekstoel) van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) in Medina meenemen naar Damascus om er zegeningen mee te verkrijgen. Toen ze de minbar van zijn plaats bewogen, vond er een zonsverduistering plaats. Het werd overal donker en de sterren werden zichtbaar. Hij zag af van zijn wens.

85 – Tijdens de Slag bij Uhud schoot een oogbol van Abū Qatāda (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem) uit zijn oogkas en viel op zijn wang. Ze brachten hem bij de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem). Met zijn gezegende hand plaatste hij zijn oog weer op zijn plaats en zei: **“O mijn Heer! Maak zijn oog mooi!”** Dit oog van hem was mooier geworden dan zijn andere oog; hij zag er beter mee. Een van de kleinzonen van Abū Qatāda kwam bij de kalief ‘Umar ibn ‘Abdul’azīz. De kalief vroeg wie hij was. Hij las een tweeregelig vers op waarin hij mededeelde dat hij de kleinzoon was van de persoon van wie het oog door de gezegende hand van de Gezant van Allah op zijn plaats was gelegd. Toen de kalief deze verzen hoorde, behandelde hij hem met uiterste eerbied en generositeit.

86 – Iyās ibn Salama vertelt: “Tijdens de Slag bij Khaybar stuurde de Gezant van Allah mij om ‘Alī (moge Allah tevreden zijn met hena) te halen. ‘Alī had pijn aan zijn ogen. Ik hield hem vast bij zijn hand en bracht hem met moeite. De Profeet (vrede zij met hem) bevochtigde zijn gezegende vingers met zijn speeksel en wreef het over de ogen van ‘Alī. Hij overhandigde hem het vaandel en stuurde hem om te strijden aan de poort van Khaybar. De poort die lange tijd niet geopend kon worden, werd door ‘Alī (moge Allah tevreden zijn met hem) van zijn plaats losgewrikt waarop de ervolle Metzellen het fort binnengingen.”

In het boek **Shawāhid-un-nubuwwa** van Molla ‘Abdurrahmān Jāmī (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) en in het boek **Hujjatullāhi ‘ala’l-‘ālamīn** van Yūsuf Nabhānī staan nog vele andere wonderen van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) beschreven. **Shawāhid-un-nubuwwa** is geschreven in het Perzisch. [De Perzische versie en de Turkse vertaling ervan werden in 1415 n.h. [1995 n.Chr.] gedrukt door de uitgeverij Hakikat Kitābevi.]

DE DEUGDEN VAN MUHAMMAD (vrede zij met hem)

Er zijn honderden boeken die de deugden van Muhammad (vrede zij met hem) beschrijven. Een fadila, ofwel deugd, betekent een superioriteit.

Hieronder worden 86 van zijn superioriteiten medegedeeld:

1 – Van alle schepsels werd als eerst de ziel van Muhammad (vrede zij met hem) geschapen.

2 – Allah de Verhevene schreef zijn naam op de Troon (‘Arsh), de Paradijzen en de zeven hemelen.

3 – Op de blaadjes van een soort roos die in India groeit, staat er “**Lā ilāha illallāh Muhammadun Rasūlullāh**” (“Er is geen andere god dan Allah, Muhammad is de Gezant van Allah”) geschreven.

4 – Bij een vis die in een rivier dichtbij de stad Basra werd gevangen, zag men dat op zijn rechterflank ‘Allah’ en op zijn linkerflank ‘Muhammad’ (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) stond geschreven. Er zijn vele verschijnselen die hierop lijken. In het boek **A History of Fishes** dat in 1395 n.Chr. [1975 n.Chr.] werd gedrukt in Londen, staat er op pagina 200 een foto van een vis die op zijn staart ‘Shānullāh’ (‘de glorie van Allah’) heeft staan in de letters van de edele Koran. In de toelichting werd vermeld dat op de andere zijde van de staart ‘Lā ilāha illallāh’ stond geschreven. Hiervan zijn er talloze andere voorbeelden.

5 – Er zijn engelen die geen andere taak hebben dan het uitspreken van de naam van Muhammad (vrede zij met hem).

6 – De reden waarom de engelen bevolen werden om neer te knielen vóór Ādam (vrede zij met hem), was omdat hij het licht (de nūr) van Muhammad (vrede zij met hem) op zijn voorhoofd droeg.

7 – Bij de gebedsoproep die in de tijd van Ādam (vrede zij met hem) werd opgelezen voor het gebed, werd ook de naam van Muhammad (vrede zij met hem) uitgesproken.

8 – Allah de Verhevene heeft alle profeten het volgende opgedragen: “Als Muhammad (vrede zij met hem) profeet wordt in jul-

lie tijd, beveel dan ook jullie gemeenschappen om in hem te geloven!”

9 – In de Thora, het Evangelie en de Psalmen werden Muhammad (vrede zij met hem), zijn vier kaliefen, zijn Metgezellen en sommige personen uit zijn gemeenschap met mooie eigenschappen beschreven en werden ze geprezen. Allah de Verhevene leidde het woord ‘Muhammad’ af van Zijn eigen Naam ‘Mahmūd’ en gaf het als naam aan Zijn Liefeling. Hij gaf Zijn eigen Namen ‘Raūf’ en ‘Rahīm’ ook aan Zijn Liefeling.

10 – Toen hij ter wereld kwam, werd hij besneden door de engelen.

11 – Wanneer hij ter wereld ging komen, werden er zeer grote tekenen waargenomen. Deze staan beschreven in geschiedenisboeken en in de mawlid-boeken (boeken waarin de geboorte en het gezegende leven van de Profeet (vrede zij met hem) worden beschreven).

12 – Toen hij ter wereld kwam, konden de duivels niet meer naar de hemel opstijgen en informatie verkrijgen van de engelen.

13 – Toen hij ter wereld kwam, vielen alle afgodsbeelden en standbeelden die werden aanbeden op de wereld voorover.

14 – Zijn wieg werd door engelen geschommeld.

15 – Hij sprak in de wieg met de maan aan de hemel. De maan bewoog zich naar de kant waar hij naartoe wees met zijn gezegende vinger.

16 – Hij begon te spreken in de wieg.

17 – Toen hij als kind in de open lucht rondliep, was er ter hoogte van zijn hoofd een wolk die met hem meebewoog en zorgde voor schaduw. Deze toestand duurde voort tot aan het begin van zijn profeetschap.

18 – Toen hij drie jaar was, toen zijn profeetschap aan hem werd aangekondigd op veertigjarige leeftijd en toen hij op tweeën-vijftigjarige leeftijd op Mi'rāj werd meegenomen, sneden engelen zijn borst open. Ze wasten zijn hart met water uit het Paradijs in een teil die ze uit het Paradijs hadden gebracht.

19 – Elke profeet had op zijn rechterhand zijn zegel der profeetschap. Echter, die van Muhammad (vrede zij met hem) zat op de huid van zijn linkerschouderblad, ter hoogte van zijn hart. Toen

Jabrāil (vrede zij met hem) zijn hart had gewassen en zijn borst weer had gedicht, had hij zijn rug verzegeld met een zegel dat hij uit het Paradijs had gebracht.

20 – Zoals hij zag wat voor hem was, zag hij ook wat achter hem was.

21 – Zoals hij zag in het licht, zo zag hij ook in het donker.

22 – Hij zag met zijn ogen de zeven sterren in de sterrenhoop Plejaden in het sterrenbeeld Stier en noemde hun aantal. Deze sterrenhoop wordt ook het Zevengesternte genoemd.

23 – Zijn speeksel maakte bitter water zoet, genas zieken en was net als melk voeding voor baby's.

24 – Wanneer zijn ogen sliepen, was zijn gezegende hart wakker. Hetzelfde geldt voor alle andere profeten (vrede zij met hen).

25 – Gedurende zijn hele leven heeft hij niet één keer gegaapt. Hetzelfde geldt voor alle andere profeten (vrede zij met hen).

26 – Zijn zweet had een aangename geur, net als die van een roos. Een arme persoon vroeg hem om hulp voor het huwelijk van zijn dochter. Op dat moment had de Profeet van Allah (vrede zij met hem) niets om te geven. Hij liet in een klein flesje wat van zijn zweet doen en gaf het aan die persoon. Wanneer het meisje dit wreef op haar gezicht en hoofd, geurde haar huis naar muskus. Haar huis werd bekend als 'het lekker geurende huis'.

27 – Wanneer hij naast lange personen stond, zag hij er langer uit dan hen, ondanks dat hij een gemiddelde lichaamslengte had.

28 – Wanneer hij in de zon of het maanlicht liep, viel zijn schaduw niet op de grond.

29 – Vliegen, muggen en andere insecten kwamen niet op zijn lichaam of kleding zitten.

30 – Zijn kledingstukken werden nooit vuil, hoe vaak hij ze ook droeg.

31 – Elke keer wanneer hij liep, kwamen er engelen achter hem aan. Om deze reden liet hij zijn Metgezellen (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen allen) voor hem lopen en zei hij dat ze de ruimte achter hem vrij moesten laten voor de engelen.

32 – Wanneer hij op een steen stapte, bleef zijn voetafdruk achter op deze steen. Wanneer hij op zand liep, liet hij geen enkel

spoor achter. Wanneer hij zijn behoefte deed in de open lucht, splijtte de aarde en bleven de urine en dergelijke in de aarde. Van daaruit verspreidden zich lekkere geuren in de omgeving. Dit was ook het geval bij alle andere profeten.

33 – Sommige mensen dronken van zijn bloed dat werd ontrokken tijdens hijāma (‘wet cupping’). Toen hij dit vernam, zei hij: **“Het Hellevuur zal hem niet verbranden.”**

34 – Een van zijn grote wonderen is zijn opstijging door de hemelen, die Mi’rāj wordt genoemd. Hij werd van Mekka naar Jeruzalem gebracht met het ‘burāq’ genaamde dier uit het Paradijs. Van daaruit werd hij naar de hemelen en de Troon (‘Arsh) gebracht. Er werden merkwaardige dingen aan hem getoond. Hij zag Allah de Verhevene met zijn ogen op een onbevattelijke wijze. [Echter, dit zien vond buiten de materiële wereld plaats, dus in het hiernamaals.] In een oogwenk werd hij weer naar zijn huis gebracht. Geen enkele andere profeet werd begunstigd met het wonder van Mi’rāj.

35 – Het werd verplicht (fard) verklaard voor zijn gemeenschap om minstens één keer in hun leven salāt en salām (zegeningen en begroetingen) voor hem uit te spreken. Ook Allah de Verhevene en de engelen verrichten salāt en salām voor hem.

36 – Onder alle mensen en engelen, is de meeste kennis aan hem gegeven. Ondanks het feit dat hij ongeletterd (ummī) was, dus van niemand iets had geleerd, had Allah de Verhevene hem alles medegedeeld. Net zoals aan Ādam (vrede zij met hem) de naam van alle dingen werd medegedeeld, zo werd ook aan hem de naam en kennis van alle dingen medegedeeld.

37 – De namen van alle mensen die behoren tot zijn gemeenschap en alle gebeurtenissen die zich tussen hen zouden voordoen, werden aan hem medegedeeld.

38 – Zijn verstand overtreft die van alle andere mensen.

39 – Hij werd begunstigd met alle goede karaktereigenschappen waarover een mens kan beschikken. Toen ze aan de grote dichter ‘Umar ibn Fārid vroegen waarom hij de Gezant van Allah niet had geprezen, zei hij: “Ik zag in dat ik niet in staat ben om hem te prijzen. Ik heb geen woorden kunnen vinden om hem te loven.”

40 – Allah de Verhevene heeft zijn naam naast Zijn eigen Naam geplaatst in de geloofsbelijdenis, de gebedsoproep, de gebedsaankondiging, de zithouding (tashahhud) in het gebed, in vele

smeekbeden, in sommige daden van aanbidding en preken (khutba's), in het geven van raad, in moeilijke tijden, in het graf, op de verzamelplaats (mahshar), in het Paradijs en in de taal van ieder schepsel.

41 – De meest superieure van al zijn superioriteiten is het feit dat hij Habībullāh (de Liefeling van Allah) is. Allah de Verhevene maakte hem tot Zijn geliefde, Zijn vriend. Hij houdt van hem meer dan wie of welke engel dan ook. Allah de Verhevene heeft in een hadīth al-qudsī (een hadīth waarvan de betekenis van Allah de Verhevene is maar de bewoording van Muhammad (vrede zij met hem)) verklaard: **“Ik maakte Ibrāhīm tot Mijn khalīl (vriend), maar jou maakte Ik tot Mijn habīb (geliefde, lieveling).”**

42 – Het 5^e edele vers van soera al-Duhā [interpretatie van de betekenis]: **“Ik zal jou alles geven wat je wenst, totdat je tevreden bent** [totdat je zegt: “Het is voldoende”]” belooft dat Allah de Verhevene Zijn Profeet (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) zal begunstigen met alle soorten kennis en superioriteiten, de islamitische voorschriften, hulp tegen zijn vijanden en overwinning op hen, veroveringen en overwinningen die door zijn gemeenschap verwezenlijkt zullen worden, en met alle soorten voorspraak en manifestaties op de Dag des Oordeels. Toen dit edele vers werd neergezonden, keek hij naar Jabrāīl (vrede zij met hem) en zei: **“Ik zal niet tevreden zijn als één iemand van mijn gemeenschap in de Hel zou blijven.”**

43 – 's Nachts, wanneer hij wakker was, wanneer hij sliep, wanneer hij alleen was of onder velen, wanneer hij aan het reizen was of thuis was, tijdens een oorlog, tijdens het lachen of huilen, altijd was zijn gezegende hart met Allah de Verhevene. Op sommige momenten was hij echter enkel met Allah de Verhevene. Om zijn plichten op de wereld te kunnen volbrengen en om ervoor te zorgen dat zijn gezegende hart weer terugkeerde naar de menselijke wereld, kwam hij bij zijn echtgenote 'Āisha (moge Allah tevreden zijn met haar) en zei: **“O 'Āisha! Spreek even met mij** [zodat ik weer tot mezelf kom].” Daarna ging hij naar zijn Metgezellen om hen raad en leiding te geven. Hij verrichtte het soenna-gebed (het vrijwillige deel) van het ochtendgebed in zijn huis en nadat hij even had gesproken met 'Āisha (moge Allah tevreden zijn met haar), ging hij naar de moskee om het fard-gebed (het verplichte deel) van het ochtendgebed te leiden voor zijn Metgezellen. Deze toestand behoort tot de bijzondere toestanden die eigen zijn aan de Profeet. Als hij naar buiten zou gaan zonder eerst te spreken

met ‘Āisha (moge Allah tevreden zijn met haar), dan zou niemand naar zijn gezicht kunnen kijken vanwege de goddelijke manifestaties en lichten.

44 – Allah de Verhevene heeft in de edele Koran elke profeet (vrede zij met hen) vermeld met zijn naam. Muhammad (vrede zij met hem) daarentegen heeft Hij vermeld met zijn prijzenswaardige eigenschappen zoals **‘o Mijn Gezant, o Mijn Profeet’**.

45 – Hij sprak zeer duidelijk en op een gemakkelijk te begrijpen manier. Hij kon spreken in elk dialect van de Arabische taal. Aan mensen die uit verschillende plaatsen kwamen en hem vragen stelden, gaf hij antwoord in hun eigen taal. Degenen die het hoorden, werden verbijsterd. Hij zei: **“Allah de Verhevene heeft mij uitstekend opgeleid.”**

46 – Hij kon met weinig woorden veel zeggen. Zijn meer dan honderdduizend eervolle hadīth’s tonen aan dat hij de **jawāmi al-kalīm** (de schat der woorden) is. Sommige geleerden hebben gezegd dat Muhammad (vrede zij met hem) de vier basispilaren van de islam heeft medegedeeld middels vier eervolle hadīth’s. Deze zijn:

“Daden worden beoordeeld volgens de intentie.”

“Het toegestane is duidelijk en het verbodene is duidelijk.”

“De aanklager dient een getuige te tonen en de beklagde dient te zweren.”

“Zolang een persoon niet dat wat hij voor zichzelf wenst, ook voor zijn broeder in de religie wenst, zal zijn geloof (īmān) niet volmaakt zijn.”

De eerste van deze vier eervolle hadīth’s vormt de basis van de kennis rond aanbedding; de tweede, de basis van de kennis over de mu’āmalāt (regels over handel en economie); de derde, de basis van de kennis over de khusūmāt, met andere woorden de juridische zaken en politiek; en de vierde, de basis van de kennis over goed gedrag en ethiek.

47 – Muhammad (vrede zij met hem) was zondeloos (ma’sūm). Hij heeft nooit een zonde begaan – niet bewust of onbewust, niet klein of groot, niet vóór of na zijn veertigste levensjaar. Nooit werd er een onfatsoenlijke handeling bij hem waargenomen.

48 – Moslims werden bevolen om in de zithouding tijdens het gebed Muhammad (vrede zij met hem) te begroeten door te zeggen: **“Assalāmu ‘alayka ayyuhannabiyyu wa rahmatullāhi”** (“Vre-

de zij met u, o Profeet, en de barmhartigheid van Allah”). Het werd niet toegestaan om tijdens het gebed dit te zeggen tegen een andere profeet of de engelen.

49 – Hij wenste geen status of heerschappij, maar verkoos het profeetschap en armoede. Toen hij op een ochtend met Jabrāil (vrede zij met hem) aan het praten was, zei hij dat ze vannacht geen hapje te eten hadden thuis. Op dat moment kwam Isrāfil (vrede zij met hem) en zei: “Allah de Verhevene heeft gehoord wat je zei en heeft mij gestuurd. Als je wilt, zal elke steen die je met je hand aanraakt, veranderen in goud, in zilver of in smaragd. Als je wilt, kun je als heerser je profeetschap uitoefenen.” De Gezant van Allah zei drie keer: **“Ik wil mijn profeetschap volbrengen als een dienaar.”**

50 – Andere profeten (vrede zij met hen) hebben in een bepaald periode en in een bepaald gebied gediend als profeet. Muhammad (vrede zij met hem) daarentegen werd gezonden als Profeet voor alle mensen en jinn op aarde tot aan de Laatste Dag. Er zijn ook geleerden die verklaren dat hij ook de Profeet is van de engelen, dieren, planten en levenlozen, kortom van alle schepsels.

51 – Zijn barmhartigheid en nuttige invloed zijn verspreid over al het bestaande. Het nut dat hij heeft voor de gelovigen (mu'minūn) is duidelijk. De ongelovigen die leefden in de tijd van de andere profeten (vrede zij met hen) werden op de wereld bestraft en ongedaan gemaakt. Degenen die niet in Muhammad (vrede zij met hem) geloven, zijn niet op de wereld bestraft. Op een dag vroeg hij aan Jabrāil (vrede zij met hem): **“Allah de Verhevene heeft medegedeeld dat ik een barmhartigheid ben voor de werelden. Heb jij ook een aandeel in mijn barmhartigheid?”** Hierop zei Jabrāil (vrede zij met hem): **“Ten aanzien van de grootsheid, de verschrikking van Allah was ik altijd al bevreesd over hoe het met mij zou aflopen. Toen ik de verzen bracht waarin staat vermeld dat ik verzekerd ben [het 20^e en 21^e vers van soera al-Takwīr], werd ik dankzij deze verheerlijking verlost van deze enorme angst en voelde ik me verzekerd. Kan er een grotere barmhartigheid zijn dan dit?”**

52 – Allah de Verhevene wenste dat Muhammad (vrede zij met hem) tevreden zou zijn. [Zoals we vermeld hebben bij de 42^e deugd, zal Allah de Verhevene hem schenken wat hij wil, totdat hij tevreden is. Dit staat vermeld in soera al-Duhā.]

53 – Andere profeten antwoordden zelf op de laster van de on-

gelovigen. De lasterlijke uitspraken over Muhammad (vrede zij met hem) daarentegen werden beantwoord door Allah de Verhevene; Hij heeft hem zo verdedigd.

54 – De omvang van de gemeenschap van Muhammad (vrede zij met hem) is groter dan het totaal van de gemeenschappen van de andere profeten (vrede zij met hen). Zijn gemeenschap is meer verheven en eervol dan de andere gemeenschappen. In eervolle hadīth's staat vermeld dat twee derde van degenen die naar het Paradijs zullen gaan, uit zijn gemeenschap zullen zijn.

55 – In het boek **Mawāhib al-ladunniyya** wordt gezegd: De volgende hadīth is bekend: **“Ik wenste van mijn Heer dat mijn gemeenschap niet overeenkomt op dalāla (dwaling, iets verkeerd). Hij heeft mijn wens aanvaard.”** In een andere eervolle hadīth staat vermeld: **“Allah de Verhevene heeft jullie beschermd tegen drie zaken. Ten eerste, Hij heeft jullie ervan beschermd overeen te komen op dwaling. Ten tweede, wie sterft aan een besmettelijke ziekte, zal de beloning van een martelaar verkrijgen. Ten derde, als twee rechtschapen moslims over een moslim getuigen dat hij een goed persoon was, dan zal die moslim naar het Paradijs gaan.”** In een eervolle hadīth staat: **“De verschillen tussen mijn Metgezellen is een barmhartigheid voor jullie”** en **“De verschillen in mijn gemeenschap [dat ze zijn verdeeld in verschillende rechtsscholen wat betreft daden] is een barmhartigheid.”** Wanneer zijn gemeenschap zich inspant om het juiste, de waarheid te vinden, ontstaan er verschillen. Deze inspanningen van hen leiden tot barmhartigheid. Er zijn twee soorten mensen die deze eervolle hadīth hebben ontkend: de eerste zijn ‘mājin’, de tweede ‘mulhid’. Een mājin is een bedrieger die de religie misbruikt voor werelds gewin. En een mulhid is een afgedwaald iemand die de edele Koranverzen beteknissen geeft volgens zijn wereldse belangen en zo ongelovig is geworden. Yahyā ibn Sa’īd zegt het volgende: **“De islamgeleerden vergemakkelijken zaken. De ene geleerde heeft een zaak toegestaan, terwijl een andere het heeft verboden. Zaken die zij hebben toegestaan voor rechtschapen personen, hebben ze verboden in tijden van anarchie.”**

De bovenstaande eervolle hadīth's tonen aan dat de **ijmā’ al-umma** (de consensus van de gemeenschap), dus de overeenstemming van de geleerden die mujtahid (een onafhankelijk oordelende rechtsgeleerde) worden genoemd, behoort tot de **adilla al-shar’iyya** (bronnen van de islamitische wetgeving). Met andere woorden, het is een van de vier bronnen van de religieuze kennis

en de vier rechtsscholen zijn juist. De rechtsscholen zijn een barmhartigheid van Allah de Verhevene voor de moslims.

56 – De beloningen die aan de Gezant van Allah zullen geschonken worden, zijn vele malen meer dan de beloningen die aan de andere profeten zullen geschonken worden. Wanneer iemand een aanvaardbare, verdienstelijke aanbidding of een goede daad verricht, dan zal de beloning die aan hem wordt gegeven ook geschonken worden aan zijn leraar. Aan de leraar van zijn leraar zal het viervoud van de beloning geschonken worden, aan diens leraar het achtvoud en aan die zijn leraar het zestenvoud; tot aan de Gezant van Allah zal aan elke leraar het dubbele van de beloning van zijn leerling geschonken worden. Bijvoorbeeld, aan zijn 20^e leraar zal 524.288 keer de beloning geschonken worden. Muhammad (vrede zij met hem) zal beloond worden voor elke daad die verricht wordt door zijn gemeenschap. Als deze berekening in beschouwing wordt genomen bij het aantal beloningen dat aan Muhammad (vrede zij met hem) zal geschonken worden voor elke verrichte daad, dan ziet men dat buiten Allah de Verhevene niemand deze hoeveelheid kan weten. Er werd overgeleverd dat de Salaf al-sālihūn ('rechtschapen Voorgangers'; de eerste drie moslimgeneraties van de eerste islamitische eeuw) beter en superieur zijn aan degenen die na hen komen. Ten aanzien van het aantal beloningen is deze superioriteit zeer overduidelijk.

57 – Het werd verboden om hem te roepen bij zijn naam, om hardop te praten in zijn aanwezigheid, hem van een afstand te roepen en voor hem te lopen. De gemeenschappen van de andere profeten (vrede zij met hen) riepen hen bij hun naam.

58 – Ook Isrāfil (vrede zij met hem) heeft Muhammad (vrede zij met hem) veelvuldig bezocht. De andere profeten (vrede zij met hen) werden enkel bezocht door Jabrāil (vrede zij met hem).

59 – Hij heeft Jabrāil (vrede zij met hem) twee keer gezien in zijn gedaante als engel. Aan geen enkele andere profeet (vrede zij met hen) verscheen hij in zijn gedaante als engel.

60 – Jabrāil (vrede zij met hem) heeft hem 24.000 keer bezocht. Van de andere profeten (vrede zij met hen) heeft hij het meest Mūsā (vrede zij met hem) bezocht, namelijk 400 keer.

61 – Het is toegestaan om tot Allah de Verhevene te zweren in de naam van Muhammad (vrede zij met hem). In de naam van andere profeten of engelen is het niet toegestaan.

62 – Het werd verboden om de gezegende echtgenoten (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen) van Muhammad (vrede zij met hem) te huwen na zijn overlijden. Er is overgeleverd dat zij in deze zin de moeders van de gelovigen zijn.

De echtgenoten van de andere profeten (vrede zij met hen) hadden hen schade toegebracht of waren niet nuttig voor hen. De gezegende echtgenoten (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen) van Muhammad (vrede zij met hem) daarentegen hebben hem geholpen in zaken aangaande de wereld en het hierna maals; ze waren geduldig tijdens armoede, ze waren dankbaar en leverden een grote dienst in het verspreiden van de islam.

63 – De gezegende dochters en echtgenoten (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen) van de Gezant van Allah zijn de meest superieuren van alle wereldse vrouwen. Ook al zijn Metgezellen zijn – uitgezonderd de profeten – superieur aan alle andere mensen. Zijn steden, die eerst de eervolle stad Mekka was en later de verlichte stad Medina, zijn de meest waardevolle plaatsen op aarde. Voor een rak'a (gebedseenheid) van het gebed die wordt verricht in zijn eerbiedwaardige moskee (de Masjid al-Nabawī) wordt de beloning van duizend raka'āt (gebedseenheden) goetoeerd. Hetzelfde geldt voor de andere daden van aanbidding. Het gedeelte tussen zijn graf en zijn minbar (preekstoel) is een Tuin van het Paradijs. Hij zei: **“Wanneer een persoon mij bezoekt na mijn overlijden, dan is het net alsof hij mij tijdens mijn leven heeft bezocht. Een gelovige die sterft in één van de Haramayn, zal op de Dag der Opstanding in een staat van zekerheid herrezen worden.”** De steden Mekka en Medina worden **“Haramayn”** genoemd.

64 – Bloedverwantschap of verwantschap door huwelijk zal geen nut hebben op de Dag des Oordeels. Dit geldt echter niet voor de verwanten van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem).

65 – Het nageslacht van eenieder zet zich voort via een zoon. Het nageslacht van Muhammad (vrede zij met hem) zette zich echter voort langs de lijn van zijn dochter Fātima. Dit gegeven is ook medegedeeld in een eervolle hadīth.

66 – De ware gelovigen die zijn gezegende naam dragen, zullen niet naar de Hel gaan.

67 – Elke uitspraak, elke handeling van hem is juist. Elk oordeel (ijtihād) van hem werd door Allah de Verhevene bevestigd.

68 – Het is voor iedereen verplicht (fard) om van hem te houden. Hij zei: **“Wie van Allah de Verhevene houdt, houdt van mij.”** Het teken dat erop wijst dat men van hem houdt, is dat men zijn religie, zijn pad, zijn soenna en zijn karakter volgt. In de edele Koran werd hem bevolen het volgende te zeggen [interpretatie van de betekenis]: **“Als jullie mij volgen, dan zal Allah de Verhevene jullie liefhebben.”**

69 – Het is noodzakelijk (wājib) om te houden van zijn Ahl al-bayt (Familieleden) (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen allen). Hij zei: **“Degene die vijandig is tegenover mijn Ahl al-bayt, is een huichelaar (munāfiq).”** De Ahl al-bayt bestaat uit zijn verwanten voor wie het verboden is om armenbelasting aan te nemen. Dit zijn zijn echtgenoten en de gelovigen (mu'minūn) die afstammen van zijn grootvader Hāshim, ofwel de afstammelingen van 'Alī, 'Uqayl, Ja'far al-Tayyār en 'Abbās.

70 – Het is noodzakelijk om te houden van alle Metgezellen (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen allen). Hij zei: **“Wees na mij niet vijandig tegenover mijn Metgezellen! Hen liefhebben betekent mij liefhebben. Vijandig zijn tegenover hen is vijandig zijn tegenover mij. Degene die hen kwetst, zal mij gekwetst hebben. En degene die mij kwetst, zal Allah de Verhevene kwetsen. Allah de Verhevene zal degene die Hem kwetst, bestrafen.”**

71 – Allah de Verhevene heeft voor Muhammad (vrede zij met hem) twee helpers in de hemel en twee helpers op de aarde geschapen. Dit zijn Jabrāil en Mikāil, en Abū Bakr en 'Umar (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen allen).

72 – Elke mens heeft een jinnī als vriend. Deze duivel is ongelovig. Hij geeft influisteringen en probeert het geloof van de persoon te ontnemen en hem in zonde te doen vallen. De Gezant (vrede zij met hem) heeft zijn jinnī vriend doen toetreden tot het geloof.

73 – Aan iedereen, man of vrouw, die gestorven is op oudere leeftijd (na de puberteit) zal in zijn graf gevraagd worden naar Muhammad (vrede zij met hem). Net zoals er gevraagd zal worden “Wie is jouw Heer?”, zal er ook gevraagd worden “Wie is jouw Profet?”

74 – Het lezen van de eervolle hadīth's van Muhammad (vrede zij met hem) is een daad van aanbidding. Aan degene die ze leest, zal beloning geschonken worden. Wanneer men eervolle hadīth's

wil lezen, is het aanbevolen (mustahabb) om de kleine rituele wasing te verrichten, schone kleding aan te doen, een lekkere geur op te doen, het hadīth-boek op een hoge plaats te leggen, dat degene die het aan het lezen is niet opstaat voor de mensen die binnenkomen en dat degenen die naar hem luisteren niet onderling praten. Zij die voortdurend eervolle hadīth's lezen, hebben een stralend en mooi gezicht dat licht uitstraalt. Deze goede manieren dient men ook in acht te nemen wanneer men de edele Koran wil lezen.

75 – Wanneer het overlijden van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) was geaderd, kwam Jabrāīl (vrede zij met hem). Hij bracht de salām (begroeting) van Allah de Verhevene en zei dat Hij vroeg naar hoe het met hem ging. Jabrāīl (vrede zij met hem) deelde mee dat hij zou overlijden en kondigde voor hem en zijn gemeenschap vele blijde boodschappen aan.

76 – ‘Azrāīl (vrede zij met hem) kwam in de gedaante van een mens om zijn gezegende ziel te nemen. Hij vroeg toestemming om binnen te komen.

77 – De aarde in zijn graf is beter dan welke plek dan ook, inclusief de Ka’ba [en de Paradijzen].

78 – In zijn graf is hij levend op een manier die wij niet kennen. In zijn graf reciteert hij de edele Koran en verricht hij het gebed. Dit geldt ook voor alle andere profeten (vrede zij met hen).

79 – De engelen die de moslims van over de hele wereld salawāt (zegeningen) horen uitspreken voor de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem), komen naar zijn graf en delen dit aan hem mee. Zijn graf wordt elke dag door duizenden engelen bezocht.

80 – De daden en aanbiddingen van zijn gemeenschap worden elke ochtend en avond aan hem getoond. Hij ziet eveneens degenen die ze uitvoeren. Hij verricht smeekbeden opdat degenen die zonden begaan vergeven worden.

81 – Zijn graf bezoeken is ook voor vrouwen aanbevolen (mustahabb). Het bezoeken van andere graven is voor hen enkel toegestaan op momenten dat het niet druk is.

82 – Net zoals het geval was tijdens zijn leven, zo zal Allah de Verhevene ook na zijn overlijden de smeekbeden aanvaarden van degenen die waar dan ook op de wereld en op welk moment dan ook tot Hem smeken door Muhammad (vrede zij met hem) te ge-

bruiken als bemiddelaar (tawassul), met andere woorden die omwille van zijn aanzien en eer smeken. Een dorpeling kwam naar zijn graftombe en zei: “O mijn Heer! U hebt bevolen om slaven vrij te laten. Dit is Uw Profeet. En ik ben een van Uw slaven. Laat mij vrij uit het Hellevuur omwille van Uw Profeet!” Er werd een stem gehoord: “O Mijn dienaar! Waarom heb je gewenst dat enkel jijzelf wordt vrijgelaten? Waarom heb je niet gewenst dat al Mijn dienaren worden vrijgelaten? Ga nu! Ik heb je vrijgelaten uit de Hel.”

Hātim al-Asam^[1], een van de bekende awliyā (vrienden van Allah), stond een keer naast de graftombe van de Gezant van Allah en zei: “O mijn Heer! Ik heb een bezoek gebracht aan het graf van Uw Profeet. Laat me niet met lege handen terugkeren!” Er werd een stem gehoord: “O Mijn dienaar! Ik heb jouw bezoek aan het graf van mijn Liefeling aanvaard. Ik heb jou en degenen die samen met jou een bezoek hebben gebracht vergeven.”

Imām Ahmad al-Qastalānī (moge Allah hem genadig zijn) vertelt: “Ik ben een paar jaar ziek geweest. De artsen konden geen remedie vinden. Op een nacht heb ik in Mekka veel gesmeekt tot de Gezant van Allah. Die nacht zag ik iemand in mijn droom. Op het blad dat hij in zijn hand had, las ik het volgende: ‘Hier staat met de toestemming van de Gezant van Allah het medicijn geschreven voor de ziekte van Ahmad al-Qastalānī.’ Toen ik wakker werd, was mijn ziekte volledig genezen.”

Qastalānī vertelt wederom: “Een meisje leed aan epilepsie. Ik smeekte veel tot de Gezant van Allah opdat ze beter zou worden. In mijn droom bracht iemand de jinnī bij mij die het meisje ziek maakte. De persoon zei: ‘De Gezant van Allah heeft hem naar jou gestuurd.’ Ik was kwaad op de jinnī en ging tegen hem tekeer. Hij zwoor tegen mij dat hij het meisje niet meer zou kwetsen, en toen werd ik wakker. Ik vernam dat het meisje was genezen van epilepsie.”

83 – De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) zal als eerste uit het graf opstaan. Hij zal gekleed zijn met een kledingstuk van het Paradijs. Op de burāq zal hij naar de verzamelplaats (mahshar) gaan. In zijn hand zal hij de vlag “liwā al-hamd” (“de vlag van lof”) hebben. De profeten en alle mensen zullen onder deze vlag staan. Ze zullen zich allen uiter-

[1] Hātim al-Asam Balkhī overleed in 237 n.h. [852 n.Chr.].

mate verveeld voelen door het duizend jaar lang wachten. Eerst zullen ze naar de profeet Ādam gaan, daarna naar de profeten Nūh, Ibrāhīm, Mūsā en ‘Īsā (vrede zij met hen) en hen vragen of zij voorspraak (shafā’a) willen verrichten opdat de ondervraging begint. Eenieder van hen zal een excuus aanvoeren en zeggen dat ze zich schamen voor Allah de Verhevene en dat ze Hem vrezen; ze zullen geen voorspraak kunnen verrichten. Daarna zullen de mensen bij de Gezant van Allah komen en tot hem smeken. Hij zal een sajda (nierknieling) uitvoeren en een smeekbede verrichten; zijn voorspraak zal aanvaard worden. Zijn gemeenschap zal als eerste ondervraagd worden, zij zullen als eerste de sirāt (de brug die is opgesteld over de Hel) oversteken en het Paradijs betreden. Elke plek waar zij naartoe gaan, zullen ze met licht omgeven. Wanneer Fātima (moge Allah tevreden zijn met haar) de sirāt oversteekt, zal er gezegd worden: “Laat iedereen zijn ogen sluiten! De dochter van Muhammad (vrede zij met hem) komt eraan.”

84 – Hij zal op vijf plaatsen voorspraak verrichten:

Ten eerste, met zijn voorspraak die **maqām al-mahmūd** wordt genoemd, zal hij alle mensen verlossen van de kwelling van het wachten op de verzamelaars.

Ten tweede, met zijn voorspraak zal hij talloze mensen zonder ondervraging het Paradijs doen betreden.

Ten derde, hij zal de gelovigen die veel zonden hebben, uit de Hel halen.

Ten vierde, voor degenen die evenveel zonden als goede daden hebben en wachten op de plaats die **a’rāf** wordt genoemd, zal hij voorspraak verrichten zodat zij naar het Paradijs kunnen gaan.

Ten vijfde, hij zal voorspraak verrichten zodat degenen die in het Paradijs zijn in rang stijgen. Eenieder van de 70.000 personen die hij middels voorspraak heeft verlost van ondervraging, zal voor 70.000 andere personen voorspraak verrichten zodat zij zonder ondervraging naar het Paradijs zullen gaan.

85 – In een hadīth al-qudsī staat vermeld: **“Als jij er niet zou zijn, dan zou Ik niets geschapen hebben.”**

86 – De plaats van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) in het Paradijs, heet **wasīla**. Dit is het hoogste niveau van het Paradijs. Daar bevinden zich de wortels van de boom **sidrat al-muntahā** waarvan tot iedere bewoner van het Paradijs een tak zal reiken. Alle gunsten die de bewoners van het Paradijs zullen ontvangen, zullen langs deze takken komen.

***Ontwaak, open je ogen o verstandige, smeeek tot de Mooie Allah!
Wijk nooit af van Zijn pad, smeeek tot de Mooie Allah!***

***Verricht elke dag de vijf dagelijkse gebeden, vast in de ramadān!
Geef de armenbelasting als je veel bezittingen hebt, smeeek tot de Mooie Allah!***

***Op een dag zullen deze ogen van je niet zien, en zullen je oren niet horen,
deze mogelijkheid zul je dan niet krijgen, smeeek tot de Mooie Allah!***

***Zie gezondheid als een rijkdom, en elk uur als een gunst,
gehoorzaam Zijn geboden, smeeek tot de Mooie Allah!***

***Verfspil je leven niet, versterk je ziel van begeerte niet,
ontwaak! Wees niet onachtzaam, smeeek tot de Mooie Allah!***

***Al heb je veel zonden, verlies je hoop niet op Hem,
rijkelijk zijn Zijn vergeving en genade, smeeek tot de Mooie Allah!***

***Bij de dageraad verspreidt Zijn genade zich overvloedig over elk land,
dat moment wordt je hart gereinigd, smeeek tot de Mooie Allah!***

***Gedenk de Naam van Allah, verblijd je ziel en je hart,
treur zoals een nachtegaal, smeeek tot de Mooie Allah!***

***Wanneer Allah het wenst, zie dan hoe Hij elke zaak vergemakkelijkt,
Hij schiept de middelen, de oorzaken ervan en schenkt het in een oogwenk.***

– 6 –

HET MOOIE KARAKTER EN DE PRACHTIGE GEWOONTEN VAN DE GEZANT VAN ALLAH

(vrede en zegeningen van Allah zij met hem)

Hieronder zijn vijftig van de karaktereigenschappen en gewoonten van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) uiteengezet:

1 – De kennis, godskennis (irfān), het begrip, de zekerheid in het geloof (yaqīn), het verstand, de intelligentie, vrijgevigheid, nederigheid, mildheid, het mededogen, geduld, de ijver (ghayra), hamīyya (ijver voor de bescherming van religie en vaderland), loyali-

teit, betrouwbaarheid, moed, ontzagwekkendheid, dapperheid, eloquentie, welsprekendheid, scherpzinnigheid, schoonheid, wara' (religieuze zorgvuldigheid), kuisheid, weldadigheid, eerlijkheid, bescheidenheid, onthouding en vroomheid (taqwā) van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) was meer dan bij alle andere profeten. Hij vergaf zijn vrienden en vijanden voor de schade en ellende die zij hem aandeden. Geen enkele keer heeft hij erop gereageerd. Toen de ongelovigen tijdens de Slag bij Uhud zijn gezegende wang lieten bloeden en zijn tanden braken, verrichtte hij voor degenen die dit hadden gedaan de volgende smeekbede: **“O mijn Heer! Vergeef hen! Vergeef hen omwille van hun onwetendheid!”**

2 – Hij had een groot mededogen. Hij gaf dieren te drinken. Hij hield de kom met water met zijn hand vast en wachtte totdat ze genoeg hadden. Hij veegde het gezicht en de ogen af van het paard dat hij bereed.

3 – Wie hem ook riep, hij antwoordde altijd met “Zegt u het maar”. Hij strekte zijn benen niet in de aanwezigheid van anderen; hij zat op zijn knieën. Wanneer hij tijdens het berijden van een dier een voetganger zag, dan liet hij hem achterop zitten.

4 – Hij zag zichzelf aan niemand superieur. Wanneer ze tijdens een reis schapenvlees wilden bereiden, zei iemand dat hij het schaap zou slachten. Een ander zei dat hij het zou villen. Weer een ander zei dat hij het zou bakken. Toen de Gezant van Allah op zijn beurt zei dat hij hout zou gaan verzamelen, antwoordden ze: “O Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem)! Rust jij maar uit! Wij zullen het wel verzamelen.” Hierop zei hij: **“Zeker! Ik weet dat jullie alles zouden doen. Maar ik wil niet apart gaan zitten van degenen die werk verrichten. Allah de Verhevene houdt niet van degene die apart gaat zitten van zijn vrienden.”** Hij stond op en ging hout verzamelen.

5 – Wanneer hij aankwam op de plaats waar zijn Metgezellen (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen allen) zaten, ging hij niet op de meest opvallende en belangrijke plaats zitten. Hij ging zitten op een plaats waar hij zag dat het leeg was. Toen hij op een dag de straat op ging met zijn staf in zijn hand, stonden degenen op die hem zagen. Hij zei: **“Sta niet op voor mij zoals anderen als eerbetoon voor elkaar doen! Ik ben ook maar een mens net als jullie. Ik eet, zoals iedereen. Wanneer ik moe word, ga ik zitten.”**

6 – Meestal zat hij geknield. Er werd ook gezien dat hij zat door zijn knieën omhoog te doen en zijn armen eromheen. Hij maakte geen onderscheid tussen zichzelf en zijn bedienden wat betreft eten, kleding en alle andere zaken. Hij hielp hen bij hun werk. Er werd nooit gezien dat hij iemand sloeg of uitschold. Anas ibn Mālik, die hem altijd ten dienste stond, vertelt: “Ik heb de Gezant van Allah tien jaar lang gediend. De diensten die hij voor mij heeft gedaan, waren meer dan die ik voor hem had gedaan. Ik heb nooit ervaren dat hij me iets kwalijk nam of dat hij me streng toesprak.”

7 – Losse of gescheurde delen in zijn kleding lapte hij zelf ook op, zijn schapen molk hij zelf ook en gaf zijn dieren zelf ook te eten. Dat wat hij op de markt kocht, bracht hij zelf naar huis. Tijdens het reizen gaf hij zijn dieren te eten, soms verzorgde hij hen ook. Deze taken voerde hij soms alleen uit en soms hielp hij zijn bedienden bij dit werk.

8 – Wanneer de bedienden van sommige personen kwamen om hem te roepen, dan liep hij, zoals de gewoonte was in Medina, hand in hand met hen mee.

9 – Hij bezocht de zieken en nam deel aan begrafenissen. Om hun harten te winnen, bezocht hij ook de zieken onder de ongelovigen en huichelaars.

10 – Nadat hij het ochtendgebed had geleid, ging hij met zijn gezicht naar de gemeenschap toe zitten en zei: **“Is er iemand onder onze broeders die ziek is? Laten we hem dan bezoeken!”** Als er geen zieke was, zei hij: **“Is er iemand bij wie er iemand is overleden? Laten we hem dan gaan helpen!”** Als er een overledene was, dan hielp hij bij de wassing en het wikkelen in de lijkwade; hij leidde het begrafenisgebed en begeleidde de overledene tot aan zijn graf. Als er geen overledene was, zei hij: **“Als er iemand is die een droom heeft gezien, laat hem dan deze vertellen! Laten we ernaar luisteren en het interpreteren!”**

11 – Als hij iemand van zijn Metgezellen sinds drie dagen niet meer had gezien, dan vroeg hij naar hem. Als deze persoon op reis was gegaan, verrichtte hij gunstige smeekbeden voor hem; als hij in de stad was, ging hij bij hem op bezoek.

12 – Wanneer hij onderweg een moslim tegenkwam, dan groette hijzelf eerst.

13 – Hij reed op een kameel, paard, muilnier of ezel, en liet soms iemand achterop zitten.

14 – Hij bediende zijn gasten en Metgezellen, en zei: **“De heer, de meest superieure van een volk is degene die hen dient.”**

15 – Er werd nooit gezien dat hij hardop lachte. Hij glimlachte stilletjes. Tijdens het lachen werden soms zijn gezegende voortanden zichtbaar.

16 – Hij zag er altijd nadenkend en treurig uit. Hij sprak weinig. Voordat hij begon te spreken, glimlachte hij eerst.

17 – Hij zei geen onnodige of nutteloze dingen. Wanneer het nodig was, sprak hij kort, nuttig en duidelijk. Soms herhaalde hij zijn uitspraken drie keer zodat het goed begrepen zou worden.

18 – Hij maakte grappen met vreemden, kennissen, kinderen, oude vrouwen en de vrouwen die zijn mahram (vrouwen met wie het huwelijk verboden is) waren. Dit leidde er echter niet toe dat hij Allah de Verhevene een ogenblik vergat.

19 – Niemand kon in zijn gezicht kijken vanwege zijn ontzagwekkendheid. Toen eens een persoon naar hem kwam en naar zijn gezegende gezicht keek, beefde hij. Hierop zei de Profeet (vrede zij met hem): **“Voel je niet ongemakkelijk! Ik ben geen koning, noch ben ik een wreedaard. Ik ben de zoon van een vrouw die gedroogd vlees at.”** De angst van de man verdween waarop hij zijn probleem begon te vertellen.

20 – Hij had geen bewakers of deurwachters. Iedereen kon gemakkelijk naar hem toekomen en zijn probleem vertellen.

21 – Hij was erg bescheiden. Hij schaamde zich om te kijken naar het gezicht van de persoon met wie hij aan het praten was.

22 – Hij zei de fout van een persoon niet in zijn gezicht. Hij klaagde over niemand en praatte niet achter iemands rug om. Wanneer hij de uitspraken of handelingen van iemand niet goedvond, zei hij: **“Waarom doen sommige personen zo?”**

23 – Ondanks dat hij de geliefde, de gezant en de aanvaarde was van Allah de Verhevene, zei hij: **“Degene onder jullie die Allah de Verhevene het best kent en Hem het meest vreest, ben ik.”** Hij zei: **“Als jullie zouden zien wat ik zie, dan zouden jullie weinig lachen en veel huilen.”** Wanneer hij een volk zag aan de hemel, zei hij: **“O mijn Heer! Zend ons geen bestraffing met deze volk!”** Wanneer de wind waaide, verrichtte hij de smeekbede: **“O mijn Heer! Zend ons een voorspoedige wind.”** Wanneer het donderde, zei hij: **“O mijn Heer! Dood ons niet met Uw toorn, vernietig ons**

niet met Uw bestraffing; schenk ons eerder welzijn!” Wanneer hij het gebed verrichtte, werd er een geluid uit zijn borst gehoord, net als het snikken van een huilend persoon. Dit was ook zo wanneer hij de edele Koran reciteerde.

24 – De kracht van zijn hart, zijn moed waren verbazingwekkend groot. Toen de moslims bij de Slag bij Hunayn zich hadden verspreid om de buit te verzamelen, was hij achtergebleven met drie à vier personen. De ongelovigen vielen hen meteen allemaal tegelijk aan. De Gezant van Allah verzette zich tegen hen en verdreef hen. Dit had zich enkele keren voorgedaan. Nooit trok hij zich terug.

25 – In hoofdstuk 3, aan het einde van sectie 2 van **Mawāhib al-ladunniyya** staat het volgende: ‘Abdullāh ibn ‘Umar zei: “Ik heb geen sterkere worstelaar gezien dan de Meester van het Universum.” Ibn Ishāq vertelt: “In Mekka was er een bekende worstelaar die Rughāna heette. Hij kwam de Gezant van Allah tegen buiten de stad. Hij vroeg: **‘O Rughāna! Waarom word je geen moslim?’** Hij antwoordde: ‘Heb je een getuige die zal bevestigen dat je een profeet bent?’ De Profeet (vrede zij met hem) zei: **‘Laten we worstelen. Zal je toetreden tot het geloof als je rug de grond raakt?’** Hij zei: ‘Ja, dan zal ik toetreden tot het geloof.’ Ze waren nog maar net begonnen of de rug van Rughāna raakte de grond. Hij was stomverbaasd. Hij zei: ‘Er is iets fout gegaan. Laten we opnieuw worstelen.’ Als gevolg daarvan kwam hij drie keer op zijn rug terecht.” Aan het begin van het derde deel van **Shawāhid-un-nubuwwa** staat vermeld: “Ik had niet de intentie om tot het geloof toe te treden. Ik had me totaal niet voorgesteld dat mijn rug de grond zou raken. Wel, ik ben verbaasd dat jij sterker bent dan ik, ik heb er veel bewondering voor.’ Hij schonk de helft van zijn kudde aan de Gezant van Allah en ging weg. Toen de Gezant van Allah met de kudde richting Mekka ging, kwam Rughāna aanrennen en zei:

– ‘O Muhammad! Als de Mekkanen je zouden vragen van waar je deze kudde hebt, wat zou je dan antwoorden?’

– ‘Ik zal zeggen: “Rughāna heeft het aan mij geschonken.”’

– ‘En als ze vragen om welke reden?’

– ‘Dan zal ik zeggen: “We hebben met hem geworsteld en ik heb zijn rug de grond doen raken. Hij had bewondering voor mijn kracht en heeft het daarom geschonken.”’

– ‘Alsjeblieft, zeg het niet op die manier! Mijn aanzien en eer zullen dan te gronde gaan. Het zou beter zijn als je zegt: “Hij heeft

het gegeven omdat mijn woorden hem bevielen.”

– ‘Ik heb mijn Heer beloofd om nooit te liegen.’

– ‘Dan neem ik de kudde terug.’

– ‘Neem ze dan terug! Moge duizend kuddes worden geofferd voor de tevredenheid van mijn Heer.’ Rughāna werd verliefd op dit geloof en deze eerlijkheid van de Gezant van Allah en sprak meteen de **geloofsbelijdenis** uit en werd moslim.” Er was nog een andere worstelaar die Abū al-Aswad al-Jumahī heette. Wanneer hij op runderleer stond en tien sterke personen rond hem aan het leer trokken, scheurde het leer in stukken maar konden ze hem niet van zijn plaats bewegen. Ook hij zei: “Als je mij verslaat, zal ik toetreden tot het geloof.” Toen ze worstelden, raakte zijn rug de grond. Hij trad echter niet tot het geloof.

26 – Hij was enorm vrijgevig. Hij schonk honderden kamelen en schapen zonder iets voor zichzelf achter te laten. Vele hardvochtige ongelovigen traden toe tot het geloof doordat ze deze weldaden van hem zagen.

27 – Men heeft nooit gehoord dat hij ontkennend antwoordde wanneer hem iets werd gevraagd. Als hij het had, dan gaf hij het en zo niet dan zweeg hij.

28 – Ondanks dat Allah de Verhevene aan hem had verklaard: **“Vraag, en Ik zal het je geven”** wenste hij geen wereldse rijkdom. Hij heeft nooit brood gegeten dat was gemaakt van gezeefde tarwebloem. Hij at altijd brood dat was gemaakt van ongezeefde gerstebloem. Er werd nooit gezien dat hij at totdat hij verzadigd was. Brood at hij zonder iets erbij of met dadels, azijn, fruit of soep en soms doopte hij het in olijfolie. Hij at kippenvlees, konijnenvlees, kamelenvlees, gazelle vlees, vis, gedroogd vlees en kaas. Hij hield van het vlees aan de kant van de voorste poten. Hij hield het vast met zijn handen en at ervan door erin te bijten. [Het is ook toegestaan om het met een mes te snijden en het zo te eten.] Meestal dronk hij melk of at hij dadels. Er waren tijden dat er thuis twee à drie maanden geen eten werd gekookt of brood werd gebakken, en dat hij maandenlang enkel dadels at. Soms kwam het ook voor dat hij twee à drie dagen niets at. Wanneer hij overleed, bleek dat hij voor dertig kilogram gerst een maliënkolder bij een jood als onderpand had achtergelaten.

29 – Nooit heeft men gehoord dat hij een gerecht niet lustte. Wat hem beviel, at hij; wat hem niet beviel, at hij niet en zei er niets over.

30 – Hij at een keer per dag. Soms at hij in de ochtend, soms in de avond. Wanneer hij thuis kwam, vroeg hij: **“Is er iets te eten?”** en als ze zeiden dat er niets was, vastte hij.

Hij plaatste het eten niet op iets zoals een doek, dienblad of tafel, maar legde het op de grond, knielde neer en at zonder ergens aan te leunen. Hij begon aan het eten met het uitspreken van de basmala (het uitspreken van “bismillāhir-rahmānir-rahīm”; in de Naam van Allah, de Barmhartige, de Genadevolle). Hij at met zijn rechterhand.

31 – Soms legde hij voor zijn negen vrouwen en enkele bedienden een hoeveelheid gerst en dadels opzij voor een jaar. Hiervan schonk hij ook aalmoezen aan de armen.

32 – Onder de voedingswaren hield hij van schapenvlees, bouillon, pompoen, desserts, honing, dadels, melk, room, watermeloen, meloen, druiven, komkommer en koud water.

33 – Water dronk hij langzaam, beginnend met de basmala, in drie slokken; op het einde zei hij **“alhamdulillāh”** (lofprijzing zij aan Allah) en verrichtte een smeekbede.

34 – Net zoals de andere profeten, nam hij geen armenbelasting of aalmoezen aan. Hij aanvaardde geschenken. Meestal gaf hij veel meer terug dan wat hij had gekregen.

35 – Van hetgeen dat toegestaan is om aan te doen, trok hij alles aan wat voorhanden was. Hij bedekte zich met ongenaaide kledingstukken, vergelijkbaar met een pelgrimgewaad (ihrām), die gemaakt waren uit dikke stof. Hij wikkelde een fouta om zich heen en trok ook hemden en gewaden aan. Deze waren geweven uit katoen, wol of dierenharen. Meestal droeg hij witte kleding, maar soms ook groen. Genaaide kledingstukken deed hij ook wel eens aan. Op vrijdagen en feestdagen, wanneer er vreemde afgezanten kwamen en in tijden van oorlog, droeg hij kostbare hemden en gewaden. De kleur van zijn kleding was doorgaans wit. Maar het was ook wel eens groen, rood of zwart. Hij bedekte zijn armen tot aan zijn polsen en zijn gezegende benen tot halverwege zijn kuit.

Imām al-Tirmidhī (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) zegt in zijn boek **Shamāil al-sharīfa** het volgende: “De Gezant van Allah hield ervan om een qamīs, dus een hemd, te dragen. De mouwen van zijn hemd kwamen tot aan zijn polsen. Er zaten geen knopen aan de mouwen of de kraag van zijn hemd. Zijn schoenen waren van leer en bestond uit een riempje met twee bandjes. Het

ene uiteinde van het bandje was genaaid aan het riempje en het andere uiteinde aan het voorste gedeelte van de schoen. Het zat tussen twee tenen. Bij het dragen van kleding en schoeisel dient men zich aan de lokale gewoonten te houden. Afwijken van de gewoonten zorgt ervoor dat men opvalt, hetgeen men dient te vermijden. Toen hij Mekka betrad, droeg hij een zwarte tulband die was gewikkeld rond zijn gezegende hoofd.”

36 – Hij wikkelde meestal een witte, maar soms ook een zwarte dunne doek als tulband rond zijn hoofd en liet het uiteinde zo’n handbreedte lang tussen zijn twee schouders hangen. Zijn tulband was noch erg groot, noch erg klein; het had een lengte van ongeveer 3,5 meter. Hij wikkelde zijn tulband zonder een tāqīya (ook wel ‘kufi’; hoofddeksel) eronder en soms droeg hij een tāqīya zonder een tulband.

37 – Hij liet zijn haren groeien tot halverwege zijn oren zoals de gewoonte was in Arabië, en liet het knippen wanneer het langer was geworden dan deze lengte. Hij smeerde olie in zijn haren. Zelfs op reis nam hij een fles olie mee. Wanneer hij olie had ingesmeerd, plaatste hij eerst een dunne doek op zijn hoofd en droeg over dit doek zijn hoofddeksel. Zo werd van buitenaf niet gezien dat hij olie had ingesmeerd. Soms liet hij zijn haren groeien en liet hij het aan beide kanten naar voren hangen. Op de dag dat hij Mekka had veroverd, had hij op deze wijze twee lokken hangen.

38 – Hij smeerde muskus en andere geuren op zijn handen, hoofd en gezicht, en bewierookte zich met agarhout (oudh) en kamfer.

39 – Zijn bed was gemaakt van gelooid leer dat was gevuld met dadelpalmvezels. Toen ze hem een bed brachten dat was gevuld met wol, aanvaardde hij het niet en zei: **“O ‘Āisha! Ik zweer bij Allah dat als ik wilde, Allah de Verhevene overal stapels goud en zilver aan mijn zijde zou plaatsen.”** Soms sliep hij ook op een rieten mat, op hout of een bedzeil, op vilt geweven van wol of op droge aarde.

[Ibn ‘Ābidīn (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) vertelt aan het begin van het gedeelte over het vasten het volgende: “De zaken die de Gezant van Allah en zijn vier kaliefen na hem voortdurend verrichtten, worden **soenna** genoemd. Het is afkeurenswaardig (makrūh) om een **soenna al-hudā** na te laten. Een **soenna al-zāida** nalaten is niet afkeurenswaardig.”

‘Abdulghanī al-Nablusī (moge Allah de Verhevene hem gena-

dig zijn) zegt in zijn boek **al-Hadiqa** het volgende: “Als iemand de zaken die de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) als aanbedding verichtte naliet en de Profeet (vrede zij met hem) deze persoon niet verloochende, dus niet boos was op hem, dan worden deze daden van aanbedding **soenna al-hudā** genoemd. Als hij ze voortdurend verrichtte, dan worden ze **soenna al-mu’akkada** genoemd. De zaken die de Gezant van Allah uit gewoonte verrichtte, worden **soenna al-zāida** of **mustahabb** genoemd. Dit zijn bijvoorbeeld: goede handelingen aan de rechterkant beginnen uit te voeren en deze uitvoeren met de rechterhand, de zaken die hij deed en gebruikte bij het bouwen, eten, drinken, zitten, opstaan, [slapen] en bij het gebruik van kleding en apparatuur. Het nalaten van deze zaken en het gebruik van zaken die vallen onder “**bid’a** (innovatie) **in gewoonten**” zoals een zeef en lepel, met andere woorden het volgen van gewoonten die later zijn ontstaan, worden niet beschouwd als dwaling (dalāla) en is geen zonde.” Hieruit wordt duidelijk dat het toegestaan is om aan tafel te eten; bestek te gebruiken; in een bed te slapen; moderne media zoals radio’s en televisies te gebruiken tijdens conferenties en lessen over ethiek en natuurwetenschappen op scholen; alle soorten vervoersmiddelen te gebruiken; en gebruik te maken van wetenschappelijke hulpmiddelen zoals een bril en computers. Deze zaken zijn immers innovaties in gewoonten. Zaken die later zijn verschenen, worden **bid’a** (innovatie) genoemd. Het is verboden (harām) om de innovaties in gewoonten te gebruiken bij het be-gaan van iets dat harām is. In de boeken **Se’ādet-i Ebediyye** en **Islām Ahlākı** [en respectievelijk de Engelse vertalingen: **Endless Bliss** en **Ethics of Islam**] staat uitgebreide informatie over het gebruik van radio’s, luidsprekers en opnameapparatuur bij het gebed, de gebedsoproep, en de lezingen en preken (khutba’s) in de moskee. Een innovatie of kleine verandering aanbrengen bij de daden van aanbedding is een zeer grote zonde. Jihād voeren, dus het strijden van de regering en het leger tegen de vijanden is een daad van aanbedding. Het gebruik van alle soorten wetenschappelijke hulpmiddelen in een oorlog, wordt echter niet als een niet-toegestane innovatie beschouwd. Integendeel, het zal erg verdienstelijk zijn. We werden immers bevolen om in een oorlog alle soorten wetenschappelijke hulpmiddelen te gebruiken. Bij de daden van aanbedding dienen we die vernieuwingen toe te passen, die helpen de bevolen zaken uit te voeren. De innovaties en veranderingen toepassen die helpen om de verboden zaken uit te voeren, wordt als niet-toegestane innovatie beschouwd. Bijvoorbeeld: het

is noodzakelijk om op een minaret te gaan staan om de gebedsoproep op te lezen. Het werd immers bevolen om het op een hoge plaats op te lezen. Echter, de gebedsoproep via een luidspreker oplezen, is een niet-toegestane innovatie. Men werd namelijk niet bevolen het via een apparaat op te lezen; het werd bevolen dat het door een mens wordt opgelezen. Het gebruik van muziekinstrumenten zoals het luiden van een klok en het blazen op een hoorn om de gebedstijden aan te kondigen of andere daden van aanbidding uit te voeren, werd verboden door de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem).]

40 – De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) liet zijn baard niet langer dan een vuistlengte groeien. Het gedeelte dat langer was dan deze lengte, knipte hij af met een schaar. [Het is soenna om een baard van een vuistlengte te laten groeien. Daar waar het de gewoonte is om een baard te laten groeien, is het noodzakelijk (wājib) om een baard te laten groeien. Het is eveneens soenna om het gedeelte dat langer is dan een vuistlengte te knippen. De baard korter laten dan een vuistlengte is een niet-toegestane innovatie. Het is noodzakelijk om zo'n korte baard een vuistlengte te laten groeien. De baard helemaal afscheren is afkeurenswaardig (makrūh). Het afscheren vanwege een geldig excuus ('udhr) is toegestaan.]

41 – Hij smeerde elke nacht drie keer kohl op zijn gezegende ogen.

42 – In zijn huis ontbraken nooit een spiegel, kam, kohl-houderdje, miswāk (dunne houten tandenborstel), schaar, naald en draad. Hij nam deze mee wanneer hij een reis ondernam.

43 – Hij hield ervan om elke taak vanaf de rechterkant te beginnen en het met zijn rechterhand uit te voeren. Enkel de reiniging bij het toiletbezoek deed hij met zijn linkerhand.

44 – Voor zover het mogelijk was, verrichtte hij alles wat hij deed in een oneven aantal.

45 – Na het nachtgebed sliep hij tot middernacht, waarna hij aanbedding verrichtte tot het ochtendgebed. Wanneer hij ging slapen, ging hij liggen op zijn rechterzij, plaatste hij zijn rechterhand onder zijn wang en reciteerde sommige soera's waarna hij in slaap viel.

46 – Hij verrichtte tafa'ul. Met andere woorden, dingen die hij voor de eerste keer of plotseling zag, interpreteerde hij op een po-

sitieve manier. Hij beschouwde niets als ongeluk.

47 – Wanneer hij verdrietig was, nam hij zijn baard vast en dacht na.

48 – Wanneer hij verdrietig was geworden om iets, begon hij meteen aan het gebed. Het genot, het plezier in het gebed deden zijn verdriet verdwijnen.

49 – Hij luisterde nooit naar iemand die aan het roddelen was, dus die kwaadsprak over anderen.

50 – Wanneer hij tijdens het lopen naar zijn zij- of achterkant diende te kijken, dan draaide hij zich met zijn gehele lichaam om om te kijken. Hij keek niet door enkel zijn hoofd te draaien.

OPMERKING: De islamgeleerden (moge Allah de Verhevene hen genadig zijn) hebben de bovenstaande zaken die onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) deed, in drie categorieën ingedeeld. De eerste categorie bestaat uit de zaken die ook de moslims dienen uit te voeren. Deze worden **soenna** genoemd. De tweede categorie bestaat uit de zaken die eigen waren aan onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem). Het is niet toegestaan dat anderen deze uitvoeren. Deze zaken worden **khasāis** (bijzonderheid) genoemd. De derde categorie bestaat uit de zaken die te maken hebben met gewoonten. Elke moslim dient deze zaken uit te voeren volgens de gewoonten die heersen daar waar hij zich bevindt. Als het wordt uitgevoerd zonder rekening te houden met de gewoonten, dan wekt dit fitna (chaos, opruiing) op. Fitna opwekken is verboden (harām).

De dood bestaat, wees niet onachtzaam, neig beslist niet naar deze wereld!

Laat je niet meeslepen door bezittingen en eigendom, laat je absoluut niet misleiden door deze wereld.

Probeer het goddelijke gebod zoveel als je kan na te leven!

Iedereen die komt, reist ongetwijfeld naar de andere wereld!

Richt je tot de Almachtige Heer en zoek je toevlucht bij Hem!

Deze wereld is een brug, iedereen die er komt, loopt er een voor een over en blijft er niet!

Waar zijn je voorouders, wat is er gebeurd met hen, niemand die naar hen vraagt.

Waar zijn je moeder en je vader, deze wereld zal voor niemand overblijven.

Iedereen die komt, reist ongetwijfeld naar de andere wereld.

Richt je tot de Almachtige Heer en zoek je toevlucht bij Hem!

Het moment van de dood zal eens komen, is er misschien iemand die hieraan ontsnapt?

Zij die zichzelf onsterfelijk waanden zijn gestorven; kijk, is er iemand hieraan ontkomen?

Waar zijn de sjahs en de sultans; kijk, hebben zij enig spoor achtergelaten?

Iedereen die komt, reist ongetwijfeld naar de andere wereld,

Richt je tot de Almachtige Heer en zoek je toevlucht bij Hem!

SMEEKBEDE VAN TAWHĪD

Yā Allāh, yā Allāh. Lā ilāha illallāh Muhammadun Rasūlullāh. Yā Rahmān, yā Rahīm, yā ‘afuwu yā Karīm, fa’fu ‘annī warhamnī yā arhamarrāhimin! Tawaffanī musliman wa al-hiqnī bissālihīn. Allāhummaghfirli wa li-ābāi wa ummahātī wa li ābā-i wa ummahāt-i zawjati wa li-ajdādī wa jaddātī wa li-abnāi wa banātī wa li-ikhwātī wa akhawātī wa li-a’māmī wa ‘ammātī wa li-akhwālī wa khālātī wa li-ustādhi ‘Abdulahakīm al-Arwāsī wa lil mu’minīna wal mu’mināt yawma yaqūmulhisāb. “Moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn.”

– IV –

DE ISLAM EN ANDERE RELIGIES

INLEIDING

Dit gedeelte zal, net zoals de andere gedeeltes van ons boek, gaan over de islam; het zal jullie de oude bladzijdes van de geschiedenis doen herinneren en jullie waardevolle informatie geven over de beginselen van alle religies. Wij hopen dat jullie ook dit gedeelte, net zoals de andere gedeeltes, met plezier en in één adem zullen uitlezen. Zoals we altijd al hebben gezegd, hebben de mensen in deze dagen van de 21e eeuw weinig tijd en veel problemen en zit hun hoofd vol met allerlei gedachten. Tegelijkertijd hebben de mensen van vandaag vele nieuwe soorten kennis opgedaan. Elk boek dat ze lezen vergelijken ze hiermee. Om deze reden zijn we genoodzaakt om hen ideeën te geven die passen bij de huidige omstandigheden die bewezen, wetenschappelijk en logisch zijn. Het zal niet volstaan hoeveel we Allah de Verhevene ook bedanken, omdat Hij ons in staat heeft gesteld dit boek te schrijven en te publiceren dat door jaarlijks een gedeelte ervan aan te vullen zijn huidige vorm heeft gekregen. De gunsten van Allah de Verhevene zijn eindeloos.

Uit de brieven die wij ontvangen, vernemen we dat ons boek wordt gelezen en dat de lezers ervan er profijt uit halen. Wij danken onze Heer hiervoor. De smeebeden en de dankbetuigingen van onze lezers zijn onze grootste aanwinst. Deze brieven en uitingen van waardering moedigen ons aan om ons nog meer in te zetten.

Jammer genoeg zijn er de laatste tijd minder mensen die de boeken van de islamgeleerden lezen en kunnen begrijpen, en die hetgeen ze hebben begrepen, schrijven op een manier die voor iedereen begrijpelijk is. Vooral deskundigen op het vlak van religieuze kennis zijn er haast niet meer. Aangezien de islam de meest superieure, de meest logische en de laatste religie op de wereld is, en de enige ware religie die alle andere religies heeft opgeheven en diens voorschriften ongeldig heeft gemaakt, moet degene die er een boek over wil schrijven hooggeschoold zijn, dus kennis bezit-

ten, de Arabische en Perzische taal kennen evenals een westerse taal, en naast de meest recente natuurwetenschappen en andere wetenschappelijke kennis, ook uitgerust zijn met de islamitische wetenschappen. Geen van onze teksten zijn voortgekomen uit onze eigen gedachten – ze zijn allemaal overgenomen uit de boeken van de geleerden van de ahl al-soenna. De boeken die we publiceren stellen we uiterst zorgvuldig samen uit de werkstukken van grote religieuze persoonlijkheden en experts in de natuurwetenschappen. Wij hebben fanatisme te allen tijde vermeden. Alle brieven die we in handen krijgen bestuderen we zorgvuldig en geven er een wetenschappelijk en logisch antwoord op. Sommige delen van ons boek zijn vertaald naar onder andere het Frans, Duits en Engels, en zijn verspreid over de hele wereld. We zien dat ook andere islamitische verenigingen op de hoogte zijn van onze boeken, dat ze onze boeken waarderen en dat in de boeken die daar worden gedrukt, de namen van onze boeken worden vermeld. We pronken hier niet mee. Immers, het werk dat wij verrichten bestaat uit het lezen, bestuderen, ordenen en vergelijken van de waardevolle werkstukken die de islamgeleerden over de hele wereld hebben gepubliceerd, hetgeen we geleerd hebben door het filter van het verstand en de logica halen en het zo publiceren dat iedereen het gemakkelijk kan lezen en begrijpen. In de boeken die wij publiceren zijn er geen enkele toevoegingen van onze kant. Al deze informatie die wij met grote inspanning en moeite hebben verzameld, presenteren wij aan onze lezer en geven hem de mogelijkheid om dit gemakkelijk te lezen en te leren. Het is aan de lezer om hier conclusies uit te trekken. Onze taak bestaat uit het klaar maken van dit materiaal voor de lezer. En dit doen wij met plezier en zonder er enig werelds voordeel voor terug te verwachten. Wij verwachten de beloning van Allah de Verhevene. Zij die dit deel van ons boek lezen, zullen leren dat de islam het enige pad is dat de mensen over Allah de Verhevene onderwijst en hen dichter bij Hem brengt, dat de mensen niet zonder religie kunnen leven, dat de religie het karakter van mensen zal verbeteren en dat het nooit misbruikt mag worden voor wereldse belangen of politieke spelletjes, dat het geen instrument kan zijn voor persoonlijke belangen of verachtelijke doeleinden en dat men de islam absoluut dient na te leven om de gelukzaligheid op de wereld en in het hiernamaals te bereiken.

Ondanks dat de islam de meest juiste en de meest logische ware religie is, wordt er vandaag de dag zeer weinig moeite gedaan om het nog meer te verspreiden. De organisaties die de christenen op-

richten om het christendom te verspreiden, zijn erg talrijk en heel omvangrijk. In het boek **Diyā al-qulūb**, dat in het jaar 1294 n.h. [1877 n.Chr.] werd uitgegeven, van de waardevolle religieuze geleerde Ishāq Efendi uit Harput (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) – wiens boeken we nuttig hebben gebruikt voor dit boek en over wie we het verderop apart nog zullen hebben – staat het volgende hierover geschreven:

“De Britse protestantse vereniging genaamd Bible House die in het jaar 1219 n.h. [1804 n.Chr.] werd opgericht, heeft de Bijbel in 204 talen laten vertalen. Het aantal boeken dat tot het jaar 1289 n.h. [1872 n.Chr.] door deze vereniging werd gedrukt, heeft zo goed als de 70 miljoen bereikt. Het bedrag dat deze vereniging gedurende deze tijdspanne heeft besteed om het christendom te verspreiden, was 205.313 Britse gouden muntstukken.” Deze vereniging is vandaag nog steeds actief en sticht op vele plaatsen in de wereld ziekenzalen, ziekenhuizen, conferentiezalen, bibliotheken, scholen, zelfs uitgaansplaatsen zoals bioscoopzalen en sportfaciliteiten, en doen uiterst veel moeite om de personen die deze plekken blijven bezoeken aan te sporen tot het christendom. Ook de katholieken werken op dezelfde wijze. Hiernaast trekken zij mensen ook aan tot het christendom door in arme landen arbeidsmogelijkheden te vinden voor jongeren en het volk met voedsel en medicijnen te steunen.

Tegenwoordig vinden we in sommige moslimlanden zoals Pakistan, Zuid-Afrika en Saoedi-Arabië bepaalde kleinschalige verenigingen evenals kleinschalige islamitische centra in Europese landen en Amerika. Zij brengen islamitische publicaties uit. Echter, de publicaties van deze centra die gesteund worden door verschillende groeperingen, spreken kwaad over elkaar; ze verstoren de islamitische eenheid die bevolen wordt in onze religie en zaaien verdeeldheid. De kracht van onze uitgeverij Hakikat Kitābevi is enkel toereikend voor een beperkt aantal jongeren dat onze boeken kan lezen. Ondanks vele onmogelijkheden, worden onze bescheiden publicaties over de hele wereld gelezen en stijgt hierdoor elk jaar het aantal moslims dat behoort tot de firqa al-nājiyya [de moslims die behoren tot de geloofsrichting van de ahl al-soenna, hetgeen het ware pad is]. Het aantal moslims dat honderd jaar geleden slechts zo'n derde was van het aantal christenen, heeft vandaag zo goed als drie vierde van het aantal christenen bereikt. Moslims blijven immers trouw aan hun geloofsleer en geven hun kinderen een islamitische opvoeding. In de christelijke wereld daarentegen, zien jongeren dat het christendom in strijd is met de

recente wetenschappelijke kennis en de moderne wetenschappelijke ontdekkingen, waardoor zij geen vertrouwen meer hebben in hun religie en atheïst worden. Daarnaast wordt religie in communistische landen volledig afgeschaft en verboden. In sommige van deze landen, zoals het streng communistische Albanië waar een ‘Museum voor het Atheïsme’ werd opgericht, wordt de spot gedreven met alle religies.^[1] In Britse publicaties wordt vermeld dat in Groot-Brittannië waar de hierboven genoemde gigantische christelijke organisaties zijn gevestigd, het aantal mensen dat niet in een bepaalde religie gelooft, dus de atheïsten, dertig procent van de bevolking heeft bereikt.

Hoe is te verklaren dat aan de ene kant – ondanks alle inspanningen – het christendom verzwakt, en dat onze publicaties juist erg gewaardeerd worden? De reden hiervoor is voor de hand liggend. De islam is de meest beschaafde, de meest logische en de meest juiste religie. Ieder oprecht, gewetensvol [objectief] en ontwikkeld persoon die onze boeken leest waarin de islam op een duidelijke manier wordt beschreven, zal zien dat deze religie de laatste ware religie is, dat het in harmonie is met alle moderne kennis en opvattingen, dat het geen enkel bijgeloof bevat, dat het geen geloofsovertuiging voor waar houdt zoals ‘de Drie-eenheid’ die noch door het verstand noch door de logica kan worden aanvaard, maar is gebaseerd op het geloven in een enige God, en zal hierop geloven in de islam. Immers, wanneer men zorgvuldig nagaat, zal men zien dat de religies die tot nu toe op de wereld zijn gekomen en die zijn gebaseerd op het principe van ‘het geloven in een enige God’ elkaars voortzetting zijn en dat wanneer er één vervalst werd, Allah de Verhevene een nieuwe profeet (vrede zij met hem) stuurde om deze recht te zetten, en dat de laatste van al deze religies de meest wetenschappelijke en perfecte religie ‘de islam’ is. Ook de vergelijking tussen de islam en het christendom door Ishāq Efendi uit Harput – over wie we het hierboven reeds hebben gehad en wiens naam later ook nog vele keren vermeld zal worden – toont aan dat de geloofsprincipes van deze twee religies eigenlijk hetzelfde zijn en dat het christendom nadien werd vervalst en veranderd door de joden en priesters.

Een ander belangrijk onderwerp waar we bij moeten stilstaan, is de vergelijking tussen de morele principes in het christendom en de islam. Indien u dit deel van ons boek en het 8^e hoofdstuk van ons boek **Cevâb Veremedi** [of de Engelse vertaling hiervan **Could**

[1] Dit communistische regime is intussen gevallen.

Not Answer] bestudeert, dan zult u zien hoe deze twee religies dezelfde kwesties op dezelfde manier benaderen en dat ze de mensen dezelfde geboden opleggen. Als vandaag een christen in plaats van in drie goden in de enige Allah en in de laatste Profeet, Muhammad (vrede zij met hem), gelooft dan wordt hij een moslim. Tegenwoordig verwerpen ook de christenen met logisch verstand de geloofsleer van de Drie-eenheid – ze brengen verschillende exegeses naar voren om het te interpreteren en geloven in een enige God. Tal van christenen die deze waarheid hebben ingezien, hebben zich met plezier bekeerd tot de islam. Religie is de voeding van de ziel. Een mens zonder religie lijkt op een lichaam zonder hoofd. Net zoals een lichaam genooddaakt is om te ademen, te eten en te drinken, zo heeft ook de ziel behoefte aan een religie om een volledige nobelheid te bereiken, uitermate rein te worden en vredigheid te verkrijgen. Een mens zonder religie verschilt niet van een machine of een dier. Religie is de grootste aanleiding die de mens leert over Allah, die hem beschermt tegen het begaan van kwade zaken, die zijn pad vrijmaakt en zijn brein verlicht, die hem in tijden van tegenspoed troost biedt en hem zowel materiële als spirituele kracht geeft, die hem respect, eer, aanzien en affectie verschaft in de gemeenschap en die in het hiernamaals beschermt tegen het eeuwige Hellevuur.

Wanneer u dit deel van ons boek hebt uitgelezen, zult ook u zien dat alle geopenbaarde religies elkaars voortzetting zijn, maar dat ze op verschillende tijden door Allah de Verhevene zijn vernieuwd, dat de ware religies waarin geloofd wordt in een enige God, in essentie één en dezelfde religie en hetzelfde geloof zijn, maar dat ze telkens wanneer ze veranderd werden door de mensen, gecorrigeerd werden op bevel van Allah de Verhevene en dankzij de profeten (vrede zij met hen) die Hij heeft gestuurd, en dat de **islam** die werd gebracht door Muhammad (vrede zij met hem) de laatste religie is.

De grootste vijand van de islam zijn de Britten. Immers, de politiek van de Britse staat bestaat in feite uit het uitbuiten van de natuurlijke rijkdommen van de wereld, voornamelijk die in Afrika en India, het als dieren laten werken van de mensen die daar leven en het overbrengen van alle opbrengsten naar Groot-Britannië. Zij die geëerd zijn met de islam die rechtvaardigheid, naastenliefde en onderlinge behulpzaamheid beveelt, verzetten zich tegen het onrecht en de leugens van de Britten. Hierop richtte de Britse regering het **Ministerie van Koloniën** op en valt het de islam aan met onvoorstelbaar verraderlijke plannen, militaire en politieke krach-

ten, leugens en laster. Zo was Hempher een van de duizenden mannelijke en vrouwelijke spionnen over wie dit Ministerie de leiding had; zijn bekentenissen aangaande zijn werkzaamheden vanaf het jaar 1125 n.h. [1713 n.Chr.], verduidelijken een deel van deze plannen die een schande zijn voor de mensheid. Deze bekentenissen zijn in 1991 in onder andere het Arabisch, Engels, Russisch en Turks gepubliceerd door de uitgeverij Hakikat Kitâbevi.

Zeer belangrijke toevoeging: De manier van leven die middels profeten door Allah werd medegedeeld, wordt **'religie'** genoemd. De manier van leven die door mensen wordt opgesteld, wordt **'wet'** genoemd. Religie leert men van zijn ouders en uit boeken. Een mens kan niet zonder religie. Ieder mens leeft overeenkomstig de geboden van zijn religie. Hij gelooft dat degene die zich houdt aan zijn religie een zorgeloos leven zal leiden op de wereld en in het hiernamaals naar het Paradijs zal gaan en de eeuwige gelukzaligheid zal bereiken, en dat degenen die een andere religie aanhangen, problemen zullen ondervinden op de wereld en in het hiernamaals eeuwig zullen leven in het Hellevuur. Iedereen prijst zijn eigen religie. Middels propaganda en reclames trekken ze iedereen tot hun eigen religie aan; zo geloven zij dat hun religie juist is en proberen ze iedereen hiervan te overtuigen. Aangezien de gelukzaligheid van de mens op de wereld en in het hiernamaals afhangt van zijn religie, dient men zich niet vast te klampen aan de religie die men heeft geleerd van zijn ouders en dient men zich niet te laten misleiden door propaganda en reclames; men dient alle bestaande religies te bestuderen en de religie te omarmen waarvan men heeft begrepen dat het de juiste is.

De boeken die de uitgeverij Hakikat Kitâbevi uitgeeft, beschrijven alle religies op een objectieve wijze. Als resultaat van een jarenlange studie, geven ze hun lezers informatie over alle religies. Ze verkondigen dat de islam de ware religie is die op geen enkele wijze is veranderd, dat het alle mensen het pad der gelukzaligheid toont en dat de religie waarin men dient te geloven, enkel de islam is. Wij raden elke geschoolde, verstandige jongere aan om de boeken van de uitgeverij Hakikat Kitâbevi zeker te lezen. Wij verrichten smeekbeden dat zij met hun verstand, kennis en geweten tot een conclusie komen en de gelukzaligheid verkrijgen, dat ze niet in de val lopen van degenen die hun lezers misleiden middels leugenachtige en bedrieglijke teksten, en dat ze zowel op de wereld als in het hiernamaals niet getroffen worden door rampen en eeuwigdurende bestraffingen.

**Vermoei de vreemde niet, en de vreemde zal jou niet vermoeien,
onderneem geen frauduleuze zaken, en niemand zal jou bedriegen!
Drink geen druppel uit de hand van de vijand van de islam, het zal je dorst niet lessen,
vrees de ongelovige niet, hij zal je niet kunnen verbranden al zou hij vuur zijn!**

Bevind je op het rechte pad, en Allah de Verhevene zal je niet hulpeloos laten!

**Weet dat iedere schade de mens toekomt door zijn eigen ziel van begeerte,
een schande die de mens overkomt, komt door zijn gebrek aan begrip,
een plaats wordt altijd geëerd en eervol door degene die er woont,
rechtleiding verkrijgt de mens uiteraard middels zijn religie.**

Bevind je op het rechte pad, en Allah de Verhevene zal je niet hulpeloos laten!

**Alles gaat voorbij in deze wereld, niets blijft hetzelfde en in rust!
Weet dat deze verachtelijke wereld het niet waard is om het te betreuren!
Het rechte pad volgen zal jou altijd beschermen tegen schade,
de Almachtige zal de tegenstanders van de getrouwelingen voorzeker machteloos
maken.**

Bevind je op het rechte pad, en Allah de Verhevene zal je niet hulpeloos laten!

**Doe geen onrecht aan om iemand te vernederen,
slechte gedragingen verhinderen dat men vrienden kan maken,
maak zeker niemand aan het huilen en roddel niet,
bevind je op het rechte pad, span je altijd in, de Almachtige zal het je zeker geven.**

Bevind je op het rechte pad, en Allah de Verhevene zal je niet hulpeloos laten!

**Als Hij wil zal Hij altijd beschermen, Allah de Onvergankelijke,
zelfs als de vijand de eer van de gelovigen aanvalt,
sinds eeuwen is deze uitdrukking bekend in de volkstaal:
De daad van de mens brengt hem zeker dicht bij de beloning,**

Bevind je op het rechte pad, en Allah de Verhevene zal je niet hulpeloos laten!

**Vermijd pronkerij, versier je daden met oprechtheid,
maak geen loze praatjes, maar overweeg eerst elk woord!
Hoe je ook denkt je toestanden te verbergen,
Allah de Verhevene is Alwetend en kent al je toestanden.**

Bevind je op het rechte pad, en Allah de Verhevene zal je niet hulpeloos laten!

**De verstandige mensen zijn niet verwaand en trots op eigendom en bezittingen,
de drang van de mens gaat maar door, maar alles heeft een straf,
wanneer het moment van de dood komt, zal niemand je kunnen helpen,
volg absoluut niet je ziel van begeerte, op een dag zal je lichaam aarde worden in het graf.**

Bevind je op het rechte pad, en Allah de Verhevene zal je niet hulpeloos laten!

**Denk aan de oneindige wereld en laat de schaduw (het wereldse leven) niet opbloeien,
wees niet eigenwijs, lees de BOEKEN VAN DE AHL AL-SOENNA,
ontwaak nu je de mogelijkheid hebt, verpest je leven niet,
maak geen gewoonte van de daad die leidt tot verbranding!**

Bevind je op het rechte pad, en Allah de Verhevene zal je niet hulpeloos laten!

**De duivel lacht om je toestand wanneer hij deze onachtzaamheid ziet,
kom tot jezelf mijn vriend, maak die bedrieger niet aan het lachen,
wees geen verrader, laat rijkelijk iedere roem achter in de wereld,
de verhevenheid van een goed karakter staat boven alles.**

Bevind je op het rechte pad, en Allah de Verhevene zal je niet hulpeloos laten!

**De verheven Schepper is het die garant staat voor jouw voorziening,
het is niet gepast voor jou om voor een ander te buigen, moge Allah dit verhoeden!
De neiging naar alles anders dan Hem is de oorzaak van alle ellende,
Een verstandige geleerde heeft jou het volgende als raad gegeven:**

Bevind je op het rechte pad, en Allah de Verhevene zal je niet hulpeloos laten!

Denk aan de gunsten en de schepsels van Allah de Verhevene,
dan zal je Zijn Grootshheid begrijpen!

Denk niet aan Hemzelf en hoe Hij is,
dat kun je niet begrijpen en zal tot dwaling leiden!

DE ISLAM IS GEEN BARBAARSE RELIGIE

Wanneer u de Kahlenberg beklimt – een berg die uitkijkt over Wenen – en dus de plaats bezoekt waar het hoofdkwartier van het Ottomaanse leger zich bevond tijdens de belegering van Wenen in 1095 n.h. [1683 n.Chr.], dan zult u er een monument zien staan met het opschrift ‘Moge God ons beschermen tegen de pest en het kwaad van de Turken’. Onder dit opschrift bevindt zich een verzonnen lithografische afbeelding waarop wordt gepresenteerd dat de Turken christelijke vrouwen en kinderen afslachten. In die tijd werden de Turken door de christenen als het meest barbaarse, wrede en genadeloze volk van de wereld voorgesteld. En zij veronderstelden dat dit te wijten was aan de islam. Zij meenden dat als de Turken christen zouden zijn, ze niet barbaars en genadeloos zouden zijn. Degenen die beweerden dat de islam een barbaarse religie is, waren de christelijke geestelijken die de dominante heersers, wreedaards en dictators waren van die tijd. In de godsdiensten die op de scholen werden gegeven, werd dit onderwerp steeds naar voren gebracht en zo leerden de jonge christelijke kinderen de islam als een barbaarse religie kennen. Deze verschrikkelijke bewering en laster bleef eeuwenlang in stand tot op de dag van vandaag. Ishāq Efendi uit Harput (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) vermeldt in zijn boek dat een priester in een van zijn boekjes, dat hij in het jaar 1276 n.h. [1860 n.Chr.] tegen de islam heeft gepubliceerd, het volgende heeft geschreven:

“Jesus heeft zijn eigen religie steeds verkondigd met liefde, zachtaardigheid, mededogen met de mensen, en door oplossingen te vinden voor hun problemen. Het is om deze reden dat zodra het christendom verscheen, er al in enkele jaren 500 personen christen waren geworden. De islam daarentegen die een religie is van barbaarsheid, werd de mensen opgelegd onder dwang en doodsb bedreiging. Muhammad heeft de islam proberen te verspreiden onder dwang, door angst aan te jagen, te bedreigen, en puur door te strijden en oorlog te voeren. Het aantal personen dat de islam louter op basis van zijn verkondiging had aanvaard, bedroeg om die reden slechts 180, ondanks dat er 13 jaar voorbij was na de dag dat hij beweerde een profeet te zijn. Dit is voldoende om het verschil aan te tonen tussen het christendom dat een ware en menselijke religie is, en de islam die de religie van barbaarsheid is. Het chris-

tendom is een perfecte en menslievende religie die het hart van mensen binnendringt, mededogen en barmhartigheid inprent, en geen enkele vorm van dwang of geweld aanwendt. Dat het christendom de enige, ware religie is, kan afgeleid worden uit het feit dat de wetgeving van het jodendom, dat de voorgaande monotheïstische religie was, met de komst van het christendom werd opgeheven. Wanneer God een nieuwe profeet stuurt, dan vereist dit de opheffing van de wetgevingen van de voorgaande religies. Omdat de joden het christendom niet aanvaardden, werden zij getroffen door allerlei rampen en ondergingen ze vernedering en degradatie. Immers, de zending van een nieuwe profeet is een teken dat erop wijst dat de voorgaande religies vervalst zijn. Na de komst van Muhammad werd het christendom echter niet opgeheven en werden de christenen niet getroffen door verschillende rampen zoals de joden – integendeel, het christendom verspreidde zich nog meer. Ondanks alle inspanningen van de moslims, hun afslachtelingen van volkeren en kerkvernielingen – zo werden ten tijde van de kalief ‘Umar 4000 kerken vernield – neemt het aantal christenen met de dag toe en bereiken zij welvaart [rijkdom], terwijl de moslims in ellende verkeren, armer worden en wereldwijd hun waarde en belang volledig verliezen.”

Op deze lasterlijke uitspraken van de priester heeft de geleerde Ishāq Efendi (moge Allah hem genadig zijn) het onderstaande antwoord gegeven:

“Om te beginnen komen de gegevens en cijfers die de priester geeft, niet overeen met de werkelijkheid. Immers, de **edele Koran**, het verheven boek van de islam, bevat het gebod: **‘Er is geen dwang in de religie.’** Terwijl de edele Muhammad (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) tijdens de verkondiging van de islam absoluut geen dwang gebruikte en bedreigingen uitte, nam het aantal mensen dat uit zichzelf en met plezier moslim werd binnen korte tijd toe. De verklaringen van priester SALE, een christelijke historicus en vertaler van de edele Koran, bevestigen deze woorden van ons. [George Sale stierf in 1149 n.h. [1736 n.Chr.]. Hij was een Britse priester. In 1147 n.h. [1734 n.Chr.] vertaalde hij de edele Koran naar het Engels. In het voorwoord van zijn werk gaf hij uitgebreide informatie over de islam.] In deze vertaling, **‘The Koran’**, die in het jaar 1266 n.h. [1850 n.Chr.] werd gedrukt, zegt hij het volgende: ‘Nog voordat de emigratie plaatsvond, was er in Medina geen enkel huis meer waar er geen moslim woonde.’ Dit wil zeggen dat de mensen in de steden die tot die tijd niet betrokken waren bij militaire conflicten, puur omwille van de grootsheid en

juistheid van de islam en de eloquentie van de edele Koran deze religie met alle plezier hebben aanvaard. De onderstaande werkelijke cijfers tonen aan dat de islam zeer snel werd verspreid. Bij het overlijden van Muhammad (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) had het aantal moslims de 124.000 bereikt. Vier jaar na het overlijden van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) stuurde 'Umar (moge Allah tevreden zijn met hem) een moslimleger van 40.000 man eropuit, waarmee hij Iran, Syrië, een deel van Anatolië tot aan Konya, en Egypte veroverde. 'Umar (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem) heeft nooit barbaars gehandeld. Hij heeft de christenen en vuuraanbidders in de gebieden die hij op wrede tirannen had veroverd, nooit wreedheid en onrecht aangedaan. De hele wereld, zowel vriend als vijand, erkent zijn rechtvaardigheid. Het overgrote deel van het volk dat in deze landen leefde, werd met alle liefde moslim doordat ze de rechtvaardigheid en de prachtige ethische principes in de islam zagen en begrepen. Er waren slechts weinigen die hun vroegere verdorven religie – dus het christendom, jodendom of zoroastrisme – bleven aanhangen. Zo verklaren historici unaniem dat het aantal moslims dat in de islamitische landen leefde, binnen een vrij korte tijd van ongeveer tien jaar was toegenomen tot 30 miljoen. Toen 'Umar (moge Allah tevreden zijn met hem) Jeruzalem binnenging en aan hem werd gevraagd welke kerk hij wilde omvormen tot een moskee, heeft hij dit voorstel fel afgewezen en heeft hij zijn eerste gebed buiten de kerk verricht – laat staan dat hij 4000 kerken zou verbrand en vernield hebben.

Driehonderd jaar na de opstijging van 'Īsā (Jezus) (vrede zij met hem) naar de hemel, aanvaardde Constantijn I het christendom. Met zijn hulp en onder zijn dwang nam het aantal christenen slechts toe tot 6 miljoen. Constantijn liet van de joden die het christendom niet aanvaardden de oren afsnijden en liet hen stenigen.”

Uit de bewering dat met de opkomst van het christendom, het jodendom werd opgeheven en de joden werden getroffen door allerlei rampen, wordt duidelijk dat deze priester de geschiedenis niet goed heeft bestudeerd en daardoor ook niet kent. Immers, het jodendom was lange tijd voor de opkomst van het christendom al vervalst en de stad Jeruzalem was door de Babylonische koning Buhtunnasr (Nebukadnezar II) [604 – 561 v.Chr.] en later door de Romeinen afgebrand en in puin gelegd. Hierna ondergingen de joden een verstrooiing waarvan ze zich niet meer konden herstellen. Aangezien dit alles voor de opkomst van het oorspronkelijke christendom plaatsvond, heeft het helemaal niets te maken met

het christendom. Vandaag, waarbij we aan het begin van de 21^e eeuw staan, zien we een joodse staat voor ons. Dit betekent dat het jodendom nog steeds bestaat ondanks het christendom. In feite hadden joden, ook voor de oprichting van de hedendaagse staat Israël, de leiding over alle bronnen van rijkdom, de banken, pers en grote industrieën in Europa, en genoten joodse advocaten een hoog aanzien over de hele wereld. Onder de joden verschenen er mensen zoals Lord Disraeli die parlamentslid en de rijksten waren van het Britse Rijk. Rothschild, ook een jood, was de rijkste mens ter wereld. En ook vandaag zijn de beurzen en talloze bedrijven in Europa en Amerika in handen van de joden. Met andere woorden, de bewering van deze priester dat met de komst van het christendom het jodendom onmiddellijk werd opgeheven en de joden door allerlei rampen werden getroffen, is compleet verkeerd. Het is slechts een waanidee dat ontsproot aan zijn brein.

Christelijke geestelijken verkondigen dat het christendom enkel is gebaseerd op principes van liefde, mededogen, barmhartigheid en onderlinge behulpzaamheid. Wij toonden aan een christelijke priester, die onze buur was, de verzen 10-18 van het 20^e hoofdstuk in het boek Deuteronomium van het Oude Testament van de Heilige Schrift, en een stuk dat staat geschreven op pagina 169 van de Turkse versie van de Heilige Schrift die in het jaar 1303 n.h. [1886 n.Chr.] werd gedrukt in Istanbul. In deze passage staat het volgende vermeld:

“Wanneer u een stad nadert om ertegen te strijden, moet u haar vrede aanbieden. En als zij de vrede met u aanvaardt en de poorten voor u opent, moet het zó zijn dat heel het volk dat erin aangetroffen wordt, herendienst voor u verricht en u dient. Maar als ze geen vrede met u sluit, maar oorlog tegen u voert, dan moet u haar belegeren. En de HEERE, uw God, zal haar in uw hand geven. Vervolgens moet u al wie mannelijk is met de scherpte van het zwaard slaan. Alleen de vrouwen, de kleine kinderen, het vee en alles wat zich verder in de stad bevindt, al haar buit, mag u voor uzelf roven. U mag van de buit van uw vijanden, die de HEERE, uw God, u gegeven heeft, eten. Zo moet u met alle steden doen die heel ver bij u vandaan zijn, die niet bij de steden horen van deze volken hier. Maar van de steden van deze volken die de HEERE, uw God, u als erfelijk bezit geeft, **mag u helemaal niets wat adem heeft, in leven laten.** Voorzeker, u moet hen **volledig met de ban slaan:** de Hethieten, de Amoriëten, de Kanaänieten, de Ferezieten, de Hevieten en de Jebusieten, zoals de HEERE, uw God, u geboden heeft, opdat zij u niet leren handelen overeenkomstig alle

gruwelijke dingen die zij voor hun goden gedaan hebben, zodat u tegen de HEERE, uw God, zou zondigen.”

We zeiden het volgende tegen onze christelijke buur: “In jullie heilige boek wordt tegenover zwakke mensen een zeer wrede behandeling bevolen. Dit gebod dat in jullie heilige boek staat, houdt geen enkel verband met de christelijke barmhartigheid en compassie die jullie alsmaar herhalen. Waar is jullie barmhartigheid, jullie medelijden? Deze passage uit de Heilige Schrift is een gebod van extreme barbaarsheid en wreedheid. Dus, jullie religie beveelt jullie barbarij. In ons verheven boek de edele Koran daarentegen, staat er niet één woord over het feit dat de vijand op deze manier behandeld moet worden. Integendeel, in de edele Koran wordt er steeds over barmhartigheid, compassie en vergeving gesproken. Onrecht en wreedheid werden verboden. Hoe kan het dan dat de christelijke geestelijken durven te beweren dat de islam barbarij beveelt en dat het christendom een religie is van mededogen? Wel, hier hebben we een passage in onze handen uit de Heilige Schrift, jullie heilige boek! Dit wil zeggen dat, in tegenstelling tot wat jullie beweren, de Heilige Schrift wreedheid, barbaarsheid en genadeloosheid beveelt. Wat heeft u hierop te zeggen?”

De christelijke priester, die eerst zei dat hij niet op de hoogte was van deze passage, gaf het volgende antwoord toen we de hierboven vermelde Turkse Bijbel gingen halen en hem de 169^e pagina ervan lieten zien: “Geachte, deze passage heeft helemaal niets met Jezus te maken. Het is een stuk dat werd overgenomen uit de Thora die aan Mozes behoort. Het gaat over het gebod dat God aan de joden had gegeven om wraak te nemen op de Egyptenaren. De Egyptenaren hadden toen de ware religie niet erkend en hadden geprobeerd Mozes te doden. Hierop beval God de joden om de ongelovige volkeren van wie de namen zijn vermeld, ongedaan te maken met de bedoeling om wraak te nemen op hen. Dit is de betekenis van dit stuk dat werd toegevoegd aan de Heilige Schrift. Het heeft helemaal niets te maken met het christendom.” Hierop zeiden wij tegen hem: “Elke religie heeft een heilig boek. Zij die geloven in die religie zijn genoodzaakt om te geloven in elk stuk van het heilige boek van die religie, vanaf het begin tot het einde. Waar de passages vandaan komen en hoe ze werden gerangschikt, kan geen onderwerp van discussie zijn. Immers, in een heilig boek wordt geloofd als ‘Gods Boek’ en in de teksten die het bevat als ‘Gods geboden’. Het heilige boek van de christenen is de **Heilige Schrift**, dus de Thora en het Evangelie. Om deze reden bent u genoodzaakt om alle teksten die in de Heilige Schrift staan geschre-

ven aan te nemen als het gebod van God. U kunt uw heilige boek niet in stukken opdelen en dan zeggen: ‘Dit gedeelte is verouderd’, ‘Dit behoort tot de joden’ of ‘Dit gedeelte gaat niet over Jezus, maar over Mozes’. Het kan niet zo zijn dat u in een deel gelooft en in een ander deel niet. U moet geloven in het geheel. Als deze passage uit het boek **Deuteronomium** van de Bijbel helemaal niets te maken heeft met het christendom, dan moesten jullie religieuze raden deze passage uit de Heilige Schrift verwijderen, of aan de hele wereld bekendmaken dat het een vervalsing is dat later aan de Bijbel werd toegevoegd. Aangezien zoiets niet is gebeurd, betekent het dat jullie ook in deze passage geloven als het gebod van God. Bijgevolg zijn we genoodzaakt om te aanvaarden dat het christendom een erg genadeloze, barbaarse religie is, die alle mensen wil uitroeien zonder genade te tonen aan wie dan ook.”

De christelijke priester was verbijsterd. Omdat hijzelf de Heilige Schrift nog nooit volledig had gelezen en met name het Oude Testament niet eens had doorgenomen, had hij deze passage pas voor het eerst gelezen toen wij hem dit toonden en viel zijn mond open van verbazing. Uiteindelijk zei hij tegen ons: “U heeft niet alleen mij, maar de hele christelijke wereld in verlegenheid gebracht. Ik ben geen geestelijke en laat ik toegeven, ik ben ook niet zo religieus. Maar ik veronderstelde dat er in de Heilige Schrift enkel werd gesproken over barmhartigheid, mededogen en vergeving. Deze passage van verschrikkelijke barbarij heeft een desastreus effect op mij gehad. Ik ben tegelijkertijd ook erg beschaamd omdat ik priester ben. Wanneer ik terugkeer naar mijn thuisland, zal ik deze zaak doorgeven aan de geestelijken die veel kennis hebben. Ik zal contact opnemen met de betreffende autoriteiten om deze passage van de Heilige Schrift, indien mogelijk, uit het heilige boek te laten verwijderen. Dit stuk is absoluut een vervalsing. Zo’n huiveringwekkend gebod zou God namelijk niet geven. Naar alle waarschijnlijkheid moet dit gedeelte een joods verzinsel zijn.” We troostten hem en schonken hem ons boek **Islam and Christianity**, een van onze Engelstalige boeken. We zeiden: “Als u dit boek leest, zult u zien dat de Heilige Schrift nog vele andere fouten bevat. Volgens een overlevering bedraagt het aantal fouten zelfs 20.000!” Een vergelijking tussen de Bijbel en de edele Koran is te vinden in het vorige gedeelte, namelijk “**De edele Koran en de hedendaagse exemplaren van de Thora en Evangelien**”. Gelieve dit gedeelte raad te plagen!

In de **Heilige Schrift**, waarvan de christenen geloven dat het is gezonden door Allah de Verhevene, zijn er zeer veel passages die

wreedheid en barbaarsheid bevelen. Laten we in het kort enkele van de wreedheden en martelingen mededelen die terug te vinden zijn in de heilige boeken van het christendom, zodat de zogenaamde onschuldige en barmhartige (!) christenen die de moslims barbaars en de islam een barbaarse religie noemen, er lering uit kunnen trekken.

In het 23^e vers van het 23^e hoofdstuk in het boek Exodus van de Thora staat vermeld: “Mijn engel zal namelijk vóór u uit gaan en u brengen bij de Amorieten en de Hethieten en de Ferezieten en de Kanaänieten en de Hevieten en de Jebusieten, en ik zal hen uitroeien.” In het 24^e vers staat vermeld: “Voorzeker, u moet ze volledig omverhalen en hun gewijde stenen helemaal in stukken slaan.”

Aan het begin van het 31^e hoofdstuk van het boek Numeri staat vermeld: “De Heere sprak tot Mozes: Neem voor de Israëlieten wraak op de Midjanieten.” In het 7^e vers en de navolgende verzen staat vermeld: “En zij streden tegen Midjan zoals de Heere Mozes geboden had; zij doodden al wie mannelijk was. (...) Maar de Israëlieten voerden de vrouwen van Midjan en hun kleine kinderen als gevangenen weg en roofden al hun dieren, al hun vee en al hun vermogen. Ook verbrandden zij al hun steden in hun woongebieden en al hun tentenkampen met vuur.”

In het vervolg van deze verzen staat geschreven dat Mūsā (vrede zij met hem) kwaad werd op zijn officieren omdat ze de vrouwen in leven hadden gelaten en dat hij het bevel gaf om alle vrouwen en alle kinderen van het mannelijk geslacht te doden. Daarbij wordt vermeld dat het aantal kinderen van het vrouwelijk geslacht dat niet werd gedood, 32.000 bedroeg [vers 35] – bedenkt u zich dan hoeveel mensen er zijn gedood!

Aan het begin van het 7^e hoofdstuk van het boek Deuteronomium staat vermeld: “Wanneer de Heere, uw God, u gebracht heeft in het land waar u naartoe gaat om het in bezit te nemen, en Hij vele volken van voor uw ogen verdreven heeft, de Hethieten, de Girgasieten, de Amorieten, de Kanaänieten, de Ferezieten, de Hevieten en de Jebusieten, zeven volken, die groter en machtiger zijn dan u, en wanneer de Heere, uw God, hen aan u overgegeven heeft u ze verslaat, dan moet u hen volledig met de ban slaan; u mag geen verbond met hen sluiten en hun niet genadig zijn.”

In het 27^e vers van het 32^e hoofdstuk in het boek Exodus staat vermeld: “Mozes zei tegen hen: Zo zegt de Heere, de God van Israël: Ieder moet zijn zwaard aan zijn heup doen, het kamp van poort tot poort door gaan, en ieder moet zijn broeder doden, ieder

zijn vriend en ieder zijn naaste.”

In het 8^e vers en het vervolg daarvan van het 27^e hoofdstuk in het boek 1 Samuel staat geschreven dat Dāwud (David) (vrede zij met hem) samen met zijn soldaten de Gesurieten, de Girzieten en de Amalekieten aanviel en dat hij niemand – man of vrouw – in leven liet.

In het 8^e hoofdstuk van het boek 2 Samuel staat geschreven dat Dāwud (vrede zij met hem) 22.000 personen van de Syriërs had gedood, en later nog 18.000 personen. Aan het einde van het 10^e hoofdstuk staat geschreven dat hij 700 wagenmenners en 40.000 ruiters doodde. En aan het einde van het 12^e hoofdstuk staat geschreven dat Dāwud (vrede zij met hem) de krijgsgevangenen uit de stad die hij had ingenomen, had vermoord met zagen, ijzeren houwelen en bijlen, en dat hij hen liet werken in steenovens.

In het Oude Testament staat geschreven dat Yūshā (Jozua) (vrede zij met hem) na Mūsā (vrede zij met hem) miljoenen mensen liet vermoorden.

In het 34^e vers van het 10^e hoofdstuk in het Evangelie van Matteüs staat geschreven dat ‘Īsā (Jezus) (vrede zij met hem) het volgende zei: “Denk niet dat ik gekomen ben om vrede te brengen op de aarde; ik ben niet gekomen om vrede te brengen, maar het zwaard.”

In het 51^e vers van het 12^e hoofdstuk in het Evangelie van Lucas staat geschreven dat ‘Īsā (vrede zij met hem) zei: “Denkt u dat ik gekomen ben om vrede te brengen op de aarde? NEE, zeg ik u, maar eerder verdeeldheid.”

Wederom in het 36^e vers van het 22^e hoofdstuk in het Evangelie van Lucas staat geschreven dat ‘Īsā (vrede zij met hem) het volgende zei tegen zijn apostelen: “Hij zei dan tegen hen: Maar nu, laat wie een beurs heeft, hem meenemen, evenzo ook een reiszak. En wie geen zwaard heeft, laat die zijn bovenkleed verkopen en er een kopen.”

Een oprechte, gewetensvolle persoon die de **Heilige Schrift** leest, zal zien dat het bol staat van scènes van barbaarsheid en wreedheid, en dat dit allemaal wordt toegeschreven aan de profeten, de geliefde dienaren van Allah de Verhevene.

De christenen, die geloven dat dit boek het Woord van God is, hebben de geboden daarin opgevolgd en zowel elkaar, als de moslims en de joden veel leed aangedaan en massamoorden gepleegd die met bloed staan geschreven in de geschiedenis. Op pagina 27

van het boek dat door priester Alex Keith in het Engels werd opgesteld en door priester Merik naar het Perzisch werd vertaald en werd gedrukt onder de titel **Kashf al-āsār wa fi qisas al-anbiyā al-banī Isrāīl** staat het volgende vermeld: “Constantijn de Grote had bevolen om van alle joden die zich in zijn tijd in zijn land bevonden hun oren eraf te snijden en heeft hen uit zijn land verdreven door hen te verbannen naar verschillende plaatsen.” In het boek **Siyar al-mutaqaddimīn** dat werd geschreven door priesters, staat: “In het jaar 372 n.Chr. beval de Romeinse keizer Gratianus na overleg met zijn commandanten, dat alle joden die zich in zijn land bevonden christen moesten worden en dat degenen die het christendom niet aanvaardden, gedood moesten worden.”

In een boek dat in het jaar 1265 n.h. [1849 n.Chr.] in Beiroet werd gedrukt en door priesters werd geschreven, staat vermeld dat de katholieken 230.000 protestanten hebben vermoord omdat ze de paus niet aanvaardden. Op pagina 41 en 42 van het boek dat door een katholieke priester genaamd Thomas uit het Engels naar het Urdu werd vertaald en in 1267 n.h. [1851 n.Chr.] onder de titel **Mir’āt al-sidq** werd gedrukt, staat geschreven dat de protestanten 645 kloosters, 90 scholen, 2376 kerken en 110 ziekenhuizen van de katholieken hebben afgenomen en ze tegen een bespottelijk lage prijs hebben verkocht. Een groot deel van de katholieke priesters en geestelijken werden op bevel van koningin Elizabeth met schepen weggevoerd en in de zee gegooid. Er zijn talloze volumes geschreven die deze gruweligheden en rampen tot in detail beschrijven. Dat de christenen die de moslims ‘barbaars’ noemen zelf barbaars zijn, wordt aangetoond in deze boeken die door priesters werden geschreven.

De christelijke geestelijken kunnen in de edele Koran zelfs niet één woord vinden om aan te tonen dat de islam een barbaarse religie is. Echter, toont de bovengenoemde passage uit het Oude Testament van de Bijbel niet dat het christendom een volkomen barbaarse religie is? Hoe durven christelijke geestelijken in wiens eigen heilige boeken zo’n gebod van barbarij is terug te vinden, de islam een ‘barbaarse religie’ te noemen? Laat hen eerst hun eigen heilige boeken bestuderen en daarna de geschiedenisboeken raadplegen om te lezen welke gruweligheden zijn begaan in naam van ‘het christendom’ zodat ze zich een beetje zullen schamen.

De zogenaamde onschuldige, beschaafde en barmhartige christenen organiseerden **kruistochten** om het ‘Heilige Land van Jezus’ en Jeruzalem te bevrijden van de door hen barbaars genoemde moslims. Echter, terwijl de christenen uit die tijd een half barbaars

leven leidden, hadden de moslims enorme vorderingen gemaakt op het vlak van beschaving en door hun vooruitgang op het gebied van kennis, natuurwetenschappen, kunst, landbouw en geneeskunde waren ze de wegwijzer voor de wereld geworden. Deze hoogontwikkelde beschaving van hen zorgde ervoor dat zij rijk werden en zo bereikten de moslims grote welvaart. Deze hoge mate van welvaart liet een oogverblindende indruk na op de half hongerige, half naakte christelijke volkeren; zij koesterden jaloezie tegenover de moslims. Het enige waar zij aan dachten, was het plunderen van deze rijke moslimlanden. Wel, hiervoor werd een reden, een excuus gevonden: het ‘Heilige Land van Jezus’ dat in handen was van de moslims, moest van hen worden afgepakt.

Pierre L’Ermite (Peter de Kluizenaar), een sadistische priester die geldzuchtig en bloeddorstig was, vertelde dat ‘Īsā (vrede zij met hem) in zijn droom aan hem verscheen en al jammerend zei: “Red mij uit de handen van de moslims”, waarop hij overal naar mensen ging zoeken die wilden deelnemen aan de bevrijding van Jeruzalem. Hij hitste hen op en moedigde hen aan. Dit was een uitgelezen kans voor plundersaars. Denkend dat ze op de plaats waar ze naartoe zouden gaan erg veel bezittingen en waardevolle goederen in handen zouden krijgen, namen ze deel aan de Eerste Kruistocht die door de krankzinnige priester Pierre L’Ermite was begonnen. De aanvoerders van deze plundersaars waren de krankzinnige priester L’Ermite en de arme ridder Gautier (Walter Sans-Avoir). De kruisvaarders die aanvankelijk enkel bestonden uit plundersaars, begonnen te plunderen nog voordat ze hun eigen land hadden verlaten. Ze plunderden sommige steden in Duitsland. Wanneer ze in Constantinopel (het hedendaagse Istanbul) aankwamen, plunderden ze deze vrij rijke Byzantijnse stad zonder gehoor te geven aan de kreten van zijn christelijke eigenaars. De kruisvaarders die losbandig in het wilde weg aanvielen en nog voordat ze aankwamen in Jeruzalem om zeep geholpen werden door de Seldjoekse Turken, werden opgevolgd door een nieuwe stroom kruisvaarders. De kruistochten waren nu een erezaak geworden en met de deelname van vele grote koningen werd er een groot leger gevormd. Volgens een overlevering maakte een leger van 1 miljoen man [of op zijn minst 600.000] zich klaar om het Oosten aan te vallen. De kruistochten duurden van 489 n.h. [1096 n.Chr.] tot 669 n.h. [1270 n.Chr.], 174 jaar lang, en vonden plaats in acht golven. Later werden er ook kruistochten tegen de Turken opgezet. De Ottomaanse Turken voerden in Nikopol en Varna oorlog tegen de kruisvaarderslegers en brachten hen een neder-

laag toe. Sommige fanatieke christenen rekenen zelfs de Balkanoorlog in 1330-31 n.h. [1912-13 n.Chr.] bij deze tochten mee en beschouwen deze oorlog die zij tegen de Turken voerden als een kruistocht.

De Duitse keizer Frederik Barbarossa, Frederik II, Koenraad III, Hendrik VII, de Engelse koning Richard Leeuwenhart (Coeur de Lion), de Franse koningen Filips II (Philippe Auguste) en Lodewijk (Saint-Louis), de Hongaarse koning Andreas II en nog vele andere koningen en prinses hebben deelgenomen aan de kruistochten. Onderweg begingen ze allerlei gruweldaden en zoals we hierboven hebben vermeld, verbrandden, vernielden en plunderden ze zelfs Constantinopel – de hoofdstad van de Byzantijnen, hun eigen geloofsgenoten – waarna ze ten slotte aankwamen in Jeruzalem. De onderstaande teksten hebben we overgenomen uit het boek van de christelijke Michaud, die een uit vijf volumes bestaand werkstuk schreef over de kruistochten:

“In het jaar 492 n.h. [1099 n.Chr.] slaagden de kruisvaarders erin Jeruzalem binnen te vallen. Wanneer ze de stad betraden, slachtten ze van de moslims en joden 70.000 mensen af. Ze doodden zonder enige medelijden de moslimvrouwen en -kinderen die waren gaan schuilen in de moskeeën. De straten stroomden over van het bloed. Door de straten die vol lagen met lijken werden de wegen onpasseerbaar. De kruisvaarders waren zo barbaars geworden dat toen ze nog maar aan de oevers van de rivier de Rijn waren in Duitsland, ze de 10.000 joden die zij daar tegenkwamen, afslachtten.” In Wenen hebben de moslim Turken niet één vrouw of kind afgeslacht. De lithografische afbeelding op de Kahlenberg is volkomen een product van de verbeelding. Echter, deze barbarij van de kruisvaarders in Jeruzalem die door een christelijke historicus overgeleverd werd, is jammer genoeg de harde realiteit.

Ahmed Cevdet Pasha (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) zegt in zijn boek **Kıyas-ı Enbiyâ** het volgende:

“Het kruisvaardersleger viel in 492 n.h. [1099 n.Chr.] Jeruzalem binnen. Ze doodden alle inwoners van de stad met het zwaard. De meer dan 70.000 moslims die waren gaan schuilen in de al-Aqsâ moskee, hebben ze vermoord. Onder hen waren er veel imams, geleerden, asceten en bejaarden die geen wapen konden gebruiken. De christelijke barbaren plunderden de ontelbare gouden en zilveren kandelaren en historische voorwerpen van onschatbare waarde uit de schatkist die zich naast de bekende “**Sakhratullâh**” genaamde waardevolle steen bevond. Vele Syrische steden kwamen in handen van de kruisvaarders en zo werd

het **Koninkrijk Jeruzalem** tot stand gebracht. Lange jaren vonden er honderden oorlogen plaats tussen dit koninkrijk en de moslims. Uiteindelijk viel sultan Salāhuddīn Ayyūbī^[1] (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) na verschillende oorlogen, in het jaar 583 n.h. [1186 n.Chr.] op een vrijdag, de 20^e van de maand rajab (de zevende maand volgens de islamitische maankalender) Jeruzalem binnen na zijn overwinning in Hattin. In een jaar zuiverde hij vele steden van de kruisvaarders en bevrijdde hij honderdduizenden moslims uit gevangenschap. De patriarch van Jeruzalem, de bisschoppen en priesters trokken rouwkleiding aan en trokken door Europa. Ze voerden propaganda om wraak te nemen. Toen de paus de nederlaag vernam, stierf hij van verdriet. In heel Europa werd er opnieuw een kruisvaardersleger gevormd. De Duitse keizer Frederik, de Franse koning Filip en de Engelse koning Richard droegen kruisen op hun borst en kwamen elk met een groot leger. Ze slaagden er niet in om Jeruzalem in te nemen. In het jaar 690 n.h. [1290 n.Chr.] veroverde de Egyptische sultan Malik Ashraf (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) Akko, het centrum van de kruisvaarders, en de andere steden en zo kwam er een eind aan de kruistochten.”

De stad Jeruzalem die 88 jaar lang – van 492 n.h [1099 n.Chr.] tot 583 n.h. [1187 n.Chr.] – in handen van de christenen was gebleven, werd in het laatstgenoemde jaar door Salāhuddīn Ayyūbī bevrijd. Deze nam Richard Leeuwenhart die tegen hem was, gevangen, maar behandelde hem met uiterste hoffelijkheid en mededogen. Salāhuddīn Ayyūbī behandelde hem niet als een gevangene, maar als een koning. Zie hier het grootste voorbeeld dat het verschil aantoonde tussen de ‘barbaarse islam’ en het ‘barmhartige christendom’!

Het klopt dat sommige kerken door moslims tot moskeeën zijn omgevormd. Maar geen enkele hiervan werd afgebroken. Integendeel, ze werden gerestaureerd. Toen sultan Fātih Muhammad Khān (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) Constantinopel innam, vormde hij de Hagia Sophia kerk (Ayasofya) om tot een moskee. Dit was een van de voorwaarden bij de vredesonderhandelingen. Het was niet enkel een religieuze gebeurtenis, maar tegelijkertijd ook een herinnering aan de grootste overwinning van de Turken. Onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) heeft van tevoren aangekondigd dat Constantinopel veroverd zou worden en zei over de commandant en zijn

[1] Salāhuddīn Ayyūbī overleed in 589 n.h. [1193 n.Chr.].

soldaten die deze stad zouden innemen: **“Wat een geluk voor hen.”** Sultan Fātih Muhammad Khān die met de verovering van Constantinopel een nieuw tijdperk in de geschiedenis inluidde, moest om deze gebeurtenis aan de hele wereld af te kondigen de Hagia Sophia, wat een christelijk symbool was, omvormen in een moskee, dus een symbool van de islam. Sultan Fātih Muhammad Khān heeft de Hagia Sophia absoluut niet vernield. Integendeel, hij heeft het gerestaureerd. De edele Koran bevat geen gebod over de vernieling van kerken. Zoals jullie verderop zullen zien, hebben moslimregeringen kerken en andere plaatsen van aanbedding altijd beschermd tegen schendingen.

We zullen jullie nu vertellen over de omvorming van een moskee tot een kerk door de christenen die zichzelf als medelevend, onschuldig en barmhartig beschouwen. De onderstaande tekst is overgenomen uit het werk **Spanien** (Spanje) dat in het jaar 1312 n.h. [1894 n.Chr.] werd gepubliceerd in de stad Würzburg in Duitsland en werd opgesteld door prins Salvator, prof. Graus, theoloog Kirchberger, baron von Bibra en mevrouw Threlfall:

“Een van de belangrijkste steden van Spanje is Córdoba (Arabische benaming: Qurtuba). Deze stad was het centrum van het Arabische Andalusische Rijk. Toen de moslims onder commando van Tāriq ibn Ziyād (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) in 95 n.h. [711 n.Chr.] naar Spanje overstaken, maakten ze deze stad tot hun hoofdstad. De Arabieren brachten beschaving in deze stad. Ze vormden deze half barbaarse stad om tot een hoogst beschaafde stad. Ze bouwden een groot paleis [al-Qasr], ziekenhuizen en madrassa’s (islamitische scholen). Daarnaast richtten ze ook een grote jāmi’a [universiteit] op. Dit is de eerste universiteit die werd opgericht in Europa. Tot die tijd waren de Europeanen enorm achtergebleven op het terrein van de wetenschappen, natuurwetenschappen, geneeskunde, landbouw en beschaving. De moslims brachten hen de wetenschappen, natuurwetenschappen en beschaving en leidden hen op.

‘Abdurrahmān ibn Mu’āwiya ibn Hishām ibn ‘Abdilmalik I (moge Allah de Verhevene hen genadig zijn), de stichter van het islamitische Andalusische Rijk, wilde een enorm grote moskee laten bouwen in Córdoba. Hij wilde dat deze moskee groter, mooier en prachtiger was dan de moskeeën in Bagdad. Hiervoor koos hij in Córdoba het meest geschikte stuk grond uit. Het stuk grond behoorde tot een christen. Deze man vroeg een groot bedrag voor zijn grond. ‘Abdurrahmān I, die een zeer rechtvaardige heerser was, kon dit stuk grond onder dwang afnemen indien hij het wilde,

maar hij heeft dit absoluut niet gedaan. Integendeel, hij betaalde aan de christelijke eigenaar het gewenste bedrag. Met dit geld bouwden de christenen drie kleine kerken voor zichzelf. De bouw van de moskee werd gestart in het jaar 169 n.h. [785 n.Chr.]. ‘Abdurrahmān werkte enkele uren per dag aan de bouw ervan, net als een arbeider. Het bouw materiaal kwam uit vele plaatsen van het Oosten. De meest uitstekende bomen van Libanon voor de houten delen; gekleurde marmerstukken uit vele plaatsen van het Oosten voor de marmeren delen; en kostbare stenen, parels, smaragd en ivoor uit Irak en Syrië, werden allemaal op deze bouwgrond gestapeld. Alles was oogverblindend mooi en in overvloed aanwezig. Stukje bij beetje begon de moskee uit te groeien tot een prachtig gebouw. De levensduur van ‘Abdurrahmān I was niet toereikend om de voltooiing van de moskee te zien. Hij overleed in het jaar 172 n.h. [788 n.Chr.]. Zijn zoon Hishām en kleinzoon Hakam I (moge Allah de Verhevene hen genadig zijn) die na hem heerser werden, hebben zich ingespannen voor de voltooiing van de moskee. De moskee werd vervolledigd in tien jaar. Echter, hierna werd elk jaar een stuk toegevoegd waardoor het in het jaar 380 n.h. [990 n.Chr.], dus pas 205 jaar later, zijn definitieve vorm kreeg. Hakam II liet voor deze moskee in 366 n.h. [976 n.Chr.] een minbar (preekstoel) van goud maken. Wel, zo werd deze moskee gevormd tot een groots en majestueus meesterwerk van buitengewone schoonheid. De moskee was 120x135 meter groot en had een rechthoekige vorm. De twee zijvleugels van de moskee strekten zich iets verder uit, welke een lengte van ongeveer 135 meter hadden. Deze twee vleugels die van het hoofdgebouw uitstaken, vormden een open binnenplaats. Binnen de moskee waren er 1419 zuilen, elk van 10 meter hoog. Deze zuilen waren van de beste marmersoorten ter wereld gemaakt. De bogen bovenaan de zuilen waren samengesteld uit stukken marmer in een aantal verschillende kleuren. Wanneer je binnenkwam in de moskee, verdwaalden je ogen in dit woud van zuilen.

Mensen die de marmeren kopstukken van de zuilen bekeken, hadden enorme bewondering voor deze schoonheid. Iedereen die de moskee betrad, werd als het ware betoverd. Zoveel schoonheid had men tot die tijd nergens op de wereld gezien.

De moskee had 20 poorten. Voor deze poorten waren er speciale sinaasappelboomgaarden ingericht en overall was het omhuld in het groen. De moskee was omgeven door andere soorten tuinen, waterbassins, fonteinen en kraantjes. Er waren een groot aantal sjadirvans (een overdekte waterreservoir met kraantjes aan de

zijkant) gebouwd zodat moslims er de rituele wassing konden verrichten. De vloer van de moskee was bewerkt met het meest kostbare marmer en versierd houtwerk. Het waardevolle Libanese hout dat gebruikt werd voor de bouw van het plafond, zorgde voor een uitzonderlijke schoonheid en statigheid. De muren en plafonds bestonden uit snijwerk, reliëfs en prachtige teksten. Wanneer men de moskee binnenging en om zich heen keek, leek het net alsof er geen einde kwam aan dit prachtige woud van zuilen. 's Nachts werd de moskee verlicht door de gekleurde lichten die uit de duizenden zilveren kandelaren straalden.

De beroemde historicus Ahmad al-Maqqarī, die in het jaar 1041 n.h. [1632 n.Chr.] in Egypte overleed, schrijft in zijn boek **Nahy-ut-tib min-ghasni Andulus-ir-ratib**, wanneer hij het over deze moskee heeft, dat het aantal lampen en kandelaren dat de moskee verlichtte 7425 bedroeg, dat de helft ervan 's nachts werd aangestoken op de normale dagen van het jaar en dat ze allemaal brandden tijdens de maand ramadān, de feestdagen en de andere gezegende nachten, dat er per jaar 30.780 kg olijfolie werd gebruikt om de lampen en kandelaren te doen branden, en dat er bovendien elk jaar 154 kg amber en agarhout werd verbrand om een lekkere geur te verspreiden in de moskee.

Op de top van de minaretten bevonden zich bekroningen in de vorm van een granaatappel. Deze bekroningen waren versierd met edelstenen, parels en smaragd, en de gedeelten tussen de stenen waren bedekt met stukjes goud. In het woordenboek **al-Munjid** dat werd geschreven door christelijke priesters in Libanon, staan er twee prachtige landschapsfoto's van de moskee van Córdoba.

Toen de christenen in 897 n.h. [1492 n.Chr.] het Andalusische Rijk vernietigden en Córdoba binnenvielen, was het eerste wat ze deden deze moskee bestormen. Met hun paarden gingen ze dit zeer mooie, majestueuze gebouw binnen. De moslims die waren gaan schuilen in de moskee, slachtten ze meedogenloos af. Dit was zo extreem, dat er bloed uit de poorten van de moskee stroomde. Daarna braken ze de gouden minbar (preekstoel) af en verdeelden het onder elkaar. De boekenlessenaars die gemaakt waren van ivoor, verdeelden ze onder elkaar. Een schitterend, met parels en smaragd versierd exemplaar van de edele Koran, die bewaard werd in de minbar en een kopie was van de edele Koran die 'Uthmān (moge Allah tevreden zijn met hem) had geschreven, vertraptten ze onder hun voeten. Zo werden deze minbar en edele Koran – twee unieke, uiterst mooie meesterwerken – volledig vernietigd. De barbaarse Spanjaarden bekeerden alle moslims en jo-

den onder bedreiging van het zwaard en onder dwang tot het christendom. De joden die uit hun handen konden ontsnappen, zochten hun toevlucht bij het Ottomaanse Rijk. De joden die vandaag in Turkije leven, zijn hun kleinkinderen. Echter, toen de moslims deze gebieden voor de eerste keer innamen, hadden zij de christenen en joden die er woonden volledig ongedeerd gelaten en hadden zij hen absoluut niet verhinderd in het verrichten van aanbidding volgens hun eigen religie.

Nadat de christelijke Spanjaarden de moslims en joden met een ongekende barbaarsheid hadden uitgeroeid, begonnen ze dit meesterwerk van een moskee af te breken. Eerst haalden ze de met goud en smaragd versierde, granaatappelvormige bekroningen op de minaretten naar beneden en maakten ze er hun buit van. In de plaats hiervan plaatsten ze er lelijke bekroningen gemaakt uit gewoon steen, die zogezegd de vorm van een engel hadden. Ze haalden de indrukwekkende, fraaie houten versieringen aan het plafond los. Ze braken de mooie marmerstenen op de vloer in stukken en vervingen ze door gewone stenen. Alle prachtige versieringen op de muren maakten ze gelijk met de grond. Ze probeerden de zuilen af te breken, maar slechts een deel konden ze omvergooien. De overgebleven zuilen bepleisterden ze met onbijzondere, gewone kalk. Honderden zuilen waren omvergehaald en bleven achter in de moskee als een grote berg van marmerstukken. De meeste van de twintig poorten werden dichtgemetseld. Uiteindelijk, als laatste daad van barbarij, besloten ze in het jaar 929 n.h. [1523 n.Chr.] om in de moskee een kerk te bouwen. Hiervoor vroegen ze toestemming aan Karel V, de toenmalige koning van Spanje en keizer van Duitsland [ook wel bekend als de Duitse keizer Charles Quint V (906 – 966 n.h. [1500 – 1558 n.Chr.])]. Aanvankelijk weigerde Karel V dit voorstel. Echter, fanatieke kardinalen bleven hem voortdurend in het nauw drijven en pleitten ervoor dat deze zaak absoluut volbracht moest worden omwille van de religie. Aan het hoofd van deze kardinalen stond de zeer invloedrijke kardinaal Alonso Manrique. Deze kardinaal had tegelijkertijd ook de paus voor deze zaak overgehaald. Toen Karel V zag dat ook de paus wilde dat de moskee tot een kerk werd omgevormd, was hij genoodzaakt hiermee in te stemmen. Om de kerk te bouwen, werden er nog meer zuilen omvergehaald en het aantal zuilen dat overbleef in de moskee nam af tot 812. Met andere woorden, er werden minstens 600 kostbare marmeren zuilen afgebroken. De kerk die werd gebouwd, betoonde zich midden in de moskee als een lelijk gebouw in de vorm van een kruis en was

52x12 meter groot. Karel V kwam persoonlijk naar Córdoba en zag deze kerk. Hij was diepbedroefd en zei: 'Nu ik de barbaarsheid heb gezien die jullie hebben aangericht, heb ik enorm veel spijt dat ik jullie hiervoor toestemming heb gegeven. Als ik had geweten dat jullie zo'n mooi meesterwerk waarvan er geen soortgelijke bestaat op de wereld, op zo'n manier zouden verwoesten, dan had ik jullie geen toestemming gegeven en jullie allemaal bestraft. Deze afzichtelijke kerk die jullie hebben gebouwd, is een ordinair gebouw die je overal kunt tegenkomen. Echter, een gelijke bouwen van deze majestueuze moskee is onmogelijk.' Mensen die dit ontzagwekkende gebouw vandaag de dag bezoeken, hebben ondanks dat het is verwoest enorme bewondering voor de schoonheid en grootsheid van dit grandioze meesterwerk van de islamitische architectuur; ze beklagen de kerk die in het midden van de moskee als een dwerg oogt en betreuren het feit dat zo'n majestueus meesterwerk in deze staat is terechtgekomen." Hierbij is de vertaling uit Spanien voltooid.

De tekst die u hierboven heeft gelezen, werd geschreven door een raad van christenen, onder wie er ook priesters zaten. Het is de pure waarheid. Wel, zie: stel zelf vast wie de mensen onder dwang heeft doen bekeren, wie plaatsen van aanbidding heeft verbrand en geplunderd en wie onrecht heeft aangedaan en onderdrukt. Deze moskee in Córdoba heet tegenwoordig de 'La Mezquita Kerk'. Dit woord is afgeleid van het Arabische woord 'masjid' (moskee). Met andere woorden, dit gebouw draagt nog altijd de naam 'masjid'; mensen die het bezoeken zien het niet als een kerk, maar als een groot en majestueus meesterwerk van de islamitische beschaving.

'Abdurrashīd Ibrāhīm Efendi^[1] zegt ergens in het gedeelte 'De vijandigheid van de Britten tegenover de islam' in het 2^e volume van zijn Turkse boek '**Âlem-i Islâm** dat in 1328 n.h. [1910 n.Chr.] in Istanbul werd gedrukt, het volgende: "Het primaire doel van de Britten is het zo snel mogelijk afschaffen van het islamitische kalifaat. Het feit dat ze de Krimoorlog ontketenden en daarbij de Turken hielpen, was een list om het kalifaat te vernietigen. Het Verdrag van Parijs brengt deze list aan het licht. [Ook in de voorstellen die zij hebben gedaan tijdens de vredesonderhandelingen in Lausanne in 1341 n.h. [1923 n.Chr.], hebben zij hun vijandigheid openlijk bekendgemaakt.] Alle rampen waardoor de Turken werden getroffen, ongeacht welk dekmantel ook werd aangewend,

[1] 'Abdurrashīd Efendi overleed in 1944 in Japan.

werden altijd veroorzaakt door de Britten. De grondslag van de Britse politiek is het vernietigen van de islam. Deze politiek komt voort uit hun vrees voor de islam. Om de moslims te misleiden, gebruiken ze omgekochte zielen. Ze presenteren deze mensen als islamgeleerden en helden. Kortom, de grootste vijand van de islam zijn de Britten.” William Jennings Bryan, een Amerikaanse advocaat en politicus, staat bekend om zijn boeken, conferenties en zijn lidmaatschap bij Het Huis van Afgevaardigden van het Amerikaans Congres van 1308 n.h. [1891 n.Chr.] tot 1312 n.h. [1895 n.Chr.]. Tussen 1331 en 1333 n.h. [1913 – 1915 n.Chr.] was hij de minister van Buitenlandse Zaken van de Verenigde Staten. Hij stierf in 1343 n.h. [1925 n.Chr.]. In zijn boek **British Rule in India** beschrijft hij uitvoerig de vijandigheid van de Britten tegenover de islam, hun gruweldaden en wreedheden.

De meest barbaarse, meest monsterlijke wreedheden en martelingen die de christenen de moslims hebben aangedaan, werden uitgevoerd door de Britten in India. In het boek **al-Sawrat al-Hindiyya** (De Indiase Revolutie) van ‘Allāma Fadl al-Haqq Khayr-ābādī, een van de grote islamgeleerden in India, en in de toelichting (hāshiya) hierop, namelijk **al-Yawāqit al-mihriyya** die werd geschreven door Mawlānā ghulām Mihr ‘Alī en in 1384 n.h. [1964 n.Chr.] in India werd gedrukt, staat het volgende geschreven: “De Britten kregen voor het eerst in het jaar 1008 n.h. [1600 n.Chr.] toestemming van Akbar Shāh om handelsvestigingen te openen in de stad Calcutta, in India. Ten tijde van Shāh ‘Ālam kochten ze stukken grond in Calcutta en brachten ze soldaten voor de bewaking hiervan. Later werd in heel India dit recht aan hen toegekend, omdat ze in 1126 n.h. [1714 n.Chr.] sultan Farrukh Sir Shāh medisch hadden behandeld. In de tijd van Shāh ‘Ālam II gingen ze Delhi binnen en namen ze de leiding over het bestuur. Ze begonnen met onderdrukking. De wahhabieten in India bestempelden in 1274 n.h. [1858 n.Chr.] sultan Bahādir Shāh II, die een soenniet, hanafī (iemand die de hanafī rechtsschool volgt) en soefi (iemand op het pad van tasawwuf) was, als een afgedwaalde innovator en zelfs als ongelovige. Met hun steun en die van de hindoeïstische ongelovigen en de verraderlijke vizier Ahsanullāh Khān, vielen de Britse soldaten de stad Delhi binnen. Ze bestormden de huizen en winkels, en plunderden goederen en geld. Zelfs de vrouwen en kinderen doodden ze met het zwaard. Het was zelfs onmogelijk geworden om drinkwater te vinden.”

[OPMERKING: Sinds Ādam (vrede zij met hem) tot op heden, hebben altijd en overal de slechte mensen de goede mensen

aangevallen. Allah de Verhevene schept alles middels oorzaken. Hij geeft de straf die de slechte mensen verdienen, dan ook middels slechte mensen. Degenen die anderen kwellen, straft Hij ook op aarde. Naast de slechte mensen, worden ook de goede mensen getroffen door bestraffing. Deze mensen en degenen die sterven tijdens een oorlog of bij een ongeval, worden allemaal beschouwd als martelaar (shahīd). Aan de goede, onschuldige moslims die op de wereld kwelling ondergaan, zullen in het hiernamaals gunsten in overvloed geschonken worden. In de religieuze boeken staat vermeld dat men īmān moet hebben (moet geloven) om gunsten te verkrijgen in het hiernamaals. Overal ter wereld zijn er veel van deze boeken beschikbaar. Wie deze boeken leest maar er niet in gelooft, wordt een ongelovige genoemd. Wie niet over de islam heeft gehoord, is geen ongelovige. Iemand die **“Lā ilāha illallāh Muhammadun Rasūlullāh”** zegt en hierin gelooft wanneer hij erover hoort, wordt een moslim. De betekenis hiervan is: **“Er bestaat één God, Allah, die alles schept en Muhammad (vrede zij met hem) is Zijn Gezant.”** Wie moslim is geworden, onderwerpt zich aan Zijn laatste Profeet. Op veel plaatsen hebben ongelovigen en onderdrukkers onschuldige moslims, vrouwen en kinderen gedood. Deze vermoorde moslims worden als martelaar beschouwd. De pijn van de martelingen die hen worden aangedaan tijdens het doden, voelen zij niet. Wanneer zij aan het sterven zijn, worden zij erg verheugd met het aanschouwen van de gunsten van het Paradijs die in het graf gegeven zullen worden. Martelaren voelen helemaal geen pijn tijdens het sterven. Ze worden blij en zijn vol vreugde. Zij verkrijgen de gunsten van het Paradijs. In een eervolle hadīth wordt gezegd: **“Het graf van de moslims zijn één van de Tuinen van het Paradijs.”**]

Ze vervoerden de hoogbejaarde Shāh die was gaan schuilen in het mausoleum van Humāyūn Shāh, samen met zijn huishouden, met vastgebonden handen richting het fort. Patriarch Hudson liet onderweg de drie zonen van de Shāh uitkleden tot ze enkel in hun ondergoed en hemd stonden en had hen door kogels op hun borst af te vuren als martelaar gedood. Hij dronk van hun bloed en liet hun lijken aan de poort van het fort hangen. De volgende dag bracht hij hun hoofden naar de Britse commandant Henry Bernard. Daarna kookte hij de hoofden in water en nam hij het als soep mee naar de Shāh en zijn echtgenote. Omdat ze erg honger hadden, begonnen ze de soep meteen te lepelen. Ze konden er echter niet op kauwen en konden het niet doorslikken. Terwijl ze niet wisten wat voor vlees het was, haalden ze het uit hun mond en

legden ze het op de grond. De verraderlijke priester Hudson zei: “Waarom hebben jullie er niet van gegeten? Het is een verrukkelijke soep. Ik heb het laten maken van het vlees van jullie zonen.” Daarna verbanden ze de sultan, zijn echtgenote en zijn andere verwanten naar de stad Rangoon en hielden ze hen gevangen. De sultan overleed in de kerker in 1279 n.h. [1862 n.Chr.]. In Delhi hadden ze 3.000 moslims als martelaar gedood door hen neer te schieten en 27.000 mensen door hen af te slachten. Enkel degenen die ’s nachts wegvluchtten, ontsnapten hieraan. De christenen doodden ook in andere steden en dorpen ontelbaar veel moslims. Ze staken historische kunstwerken in brand, laden schepen vol met unieke sieraden van onschatbare waarde en namen het mee naar Londen. In 1278 n.h. [1861 n.Chr.] werd ‘Allāma Fadl al-Haqq in een kerker op een eiland van de Andamanen als martelaar vermoord.

Op het kalenderblad van 28.12.1994 van de krant ‘Türkiye’ staat het volgende: “Toen India een Britse kolonie was, werden er in de stad Amritsar zeventig mensen doodgeschoten van de moslims die zich daar bevonden, omdat ze hadden gespot met een Brits meisje dat aan het fietsen was. Toen ze aan de gouverneur naar de reden vroegen, zei hij: ‘Een Brits meisje is eervoller dan hun god.’” Op een foto in de krant Türkiye van 31.12.1994 is er een Bosnisch meisje te zien dat doordrenkt in het bloed op straat ligt, met naast haar een Servische soldaat die hard aan het lachen is. Onder de foto staat het volgende geschreven: “Dit is hoe de zevenjarige Nermin in november 1994 in Sarajevo werd vermoord door christelijke barbaren.”

Toen de Russen in het jaar 1400 n.h. [1979 n.Chr.] Afghanistan bezetten en begonnen met het vernielen van de islamitische kunstwerken en het doden van de moslims als martelaar, hebben ze eerst de grote geleerde en wali (vriend van Allah) Ibrāhīm Mujaddidī, zijn 121 leerlingen, echtgenote en dochters neergeschoten en zo gedood als martelaar. Degenen die achter deze gruweldaad en verachtelijke aanval zaten, waren wederom de Britten. Immers, de Duitse staatshoofd Hitler die in het jaar 1346 n.h. [1945 n.Chr.] de Russische troepen versloeg en op het punt stond Moskou binnen te vallen, riep op de radio het volgende uit tegen de Britten en Amerikanen: “Ik aanvaard mijn nederlaag. Ik zal me aan jullie overgeven. Sta me toe en geef me de kans om verder te strijden tegen Rusland. Laat me het Russische leger een nederlaag toebrengen en het kwaad van het communisme de wereld uit helpen.” De Britse premier Churchill weigerde dit voorstel. De Amerikanen en

de Britten bleven de Russen verder steunen en gingen Berlijn niet binnen voordat de Russen arriveerden. Zo zorgden ze ervoor dat de Russen een plaag werden voor de wereld.

We willen niet de verschillende gruweldaden die de christenen hebben aangericht opsommen en deze uitgebreid beschrijven. De geschiedenis staat van begin tot eind bol van deze barbaarsheden. De gruweligheden tijdens de inquisities, de ramp op de Bartholomeusnacht en andere soortgelijke massamoorden die namens de religie werden uitgevoerd, tonen een voor een de onvoorstelbare gruweldaden aan die de christenen mensen van een andere christelijke stroming of de andere religies hebben aangedaan. Onder de moslimheersers, moslimcommandanten en moslimstaatsmannen was er niemand die ooit gruweldaden heeft aangericht zoals de christenen hebben gedaan, die op een arrogante en schaamteloze manier heeft beweerd dat hij deze namens de religie uitvoerde of die de moslimwereld heeft opgehitst tegen de christenen. In de islam is onrecht tegenover welk schepsel dan ook niet toegestaan. Alle moslimgeleerden hebben verhinderd dat er wreedheden werden begaan. Hier is een klein voorbeeld voor jullie ter illustratie:

In de 8^e druk van **Fazlaka-i tārīkh-i ‘Uthmānī** (Een Samenvatting van de Ottomaanse geschiedenis) en in de 3^e druk van 1325 n.h. [1907 n.Chr.] van **Tārīkh-i dawlat-i ‘Uthmāniyya** (De geschiedenis van het Ottomaanse Rijk) dat is geschreven door ‘Abdurrahmān Şeref Bey (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn), de directeur van de Maktab-i Sultānī (De Sultan School), staat vermeld: “Toen Sünbül Agha, een gepensioneerde Agha van de Dār-us-sa’āda, aan het varen was naar Egypte, werd zijn schip op de open zee in de buurt van het eiland Rodos aangevallen door Maltese piraten en werd de Agha als martelaar vermoord. De soldaten die door Venetiaanse schepen werden aangeleverd op Morea (Peloponnesos) doodden duizenden moslims, zonder uitzondering te maken op kinderen en vrouwen. Sultan Ibrāhīm, de achttiende pādīshāh (heerser), was erg barmhartig. Toen hij hoorde over deze massamoord die werd aangericht door de christenen, werd hij zeer verdrietig. Als tegenreactie hierop beval hij en vaardigde hij in het jaar 1056 n.h. [1646 n.Chr.] een beveldschrift uit om qisās (vergeldding) toe te passen op de christenen die zich als gast onder het Ottomaanse bestuur bevonden [dus, om hen te doden]. Abu’l-Sa’īd Efendi (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn), de toenmalige shaykh al-islām (de hoogste religieuze autoriteit in een islamitische staat), nam de commandant van de lijfgarde met zich mee en verscheen voor de sultan. Hij verklaarde dat zo’n beslissing en het

onrechtmatig doden van mensen in strijd is met de islam. Omdat sultan Ibrāhīm (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn), net zoals alle andere Ottomaanse sultans, zeer verbonden was aan de islam en het Boek van Allah de Verhevene, aanvaardde hij deze raadgeving en zag hij af van zijn beslissing.”

Shamsuddīn Sāmī Bey^[1] zegt het volgende in **Qāmūs al-a'lām**: “Sultan Ibrāhīm had een goede, geproportioneerde lichaams lengte en een mooi gezicht met mooie ogen. Hij stond bekend om zijn goede karakter en vrijgevigheid.” Wel, dit is de islam. Terwijl de moslimgeleerden de christenen van de dood redden, nodigden de christelijke pausen, patriarchen en priesters de wereld uit om de moslims te doden. En dan komen ze verwaand tegenover ons staan en proberen ze te beweren dat de islam een barbaarse religie is! Zij zeggen dat ‘Īsā (vrede zij met hem) heeft gezegd: “Maar wie u op de rechterwang slaat, keer hem ook de andere toe.”

[De Britten en de joden hebben het islamitische Ottomaanse Rijk vernietigd door de moslim jeugd te misleiden middels leugens en laster en door hen geld en status te beloven. Ze verspreidden ongodsdienschtigheid als een trend onder de jongeren. Het onbedekt rondlopen van vrouwen en meisjes, zedeloosheid, alcoholische dranken, immoraliteit en ongodsdienschtigheid noemden ze ‘voortstrevendheid’. Ze maakten de islamgeleerden en de islamitische kennis ongedaan. Britse spionnen en vrijmetselaars vermomden zich als islamgeleerde en brachten schade toe aan de prachtige ethiek in de islam en aan de daden van aanbidding. De islam verdween, enkel zijn naam bleef over. In de tijd van de unionisten (leden van ‘het Comité voor Eenheid en Vooruitgang’) in het Ottomaanse Rijk, werden ook de wetgevers, beys en pasha’s vijanden van de islam. Ze vaardigden wetten uit die destructief waren voor de islam. Zich vasthouden aan de religie en het geloof werd gezien als een misdrijf. Vele moslims werden opgehangen en afgeslacht. Het verspreiden van de geboden van de religie en het vermijden van zaken die verboden zijn, werd bestempeld als separatisme. Zij die al-amr bi’l-ma’rūf verrichtten, dus de islam op een correcte wijze verkondigden en erover schreven, werden ‘vijanden van het regime’ genoemd. Alhamdulillāh (lofprijzing zij aan Allah)! Deze aanvallen van de christenen zien we nu niet meer. Overal ter wereld kan men het licht van de islam weer zien opkomen. De leugens en het verraad van de vijanden zijn aan het licht gekomen. De ware religieuze kennis wordt vrijuit geschreven. Vandaag hoort ie-

[1] Shamsuddīn Sāmī overleed in 1322 n.h. [1904 n.Chr.] in Istanbul.

dere moslim dankbaar te zijn voor deze vrijheid en onze verheven religie waar onze voorouders hun levens voor hebben geofferd, juist proberen te leren. Als wij onze kinderen onze religie niet bijbrengen en hen niet laten wennen aan het volgen van de islam, dan zullen de vijanden die op de loer liggen en de dwazen die omgekocht zijn door hen, opnieuw aanvallen en onze kinderen misleiden. Alle volkeren in Europa en Amerika geloven in de verrijzenis na de dood en in het bestaan van het Paradijs en de Hel. Elke week raken hun kerken en synagogen overvol. Op hun scholen worden de godsdienstvakken verplicht onderwezen. Als iemand aan de ene kant de Europeanen en Amerikanen verstandig, vooruitstrevend en beschaafd noemt en opschept dat hij hen imiteert op het vlak van liegen, alcoholgebruik, gokken, zedeloosheid en overspel, maar aan de andere kant niet zoals hen gelooft, is hij dan geen leugenaar? Wij moslims zeggen dat de christenen onwetend, dwazen en reactionair zijn. Zij geloven namelijk dat 'Īsā (Jezus) (vrede zij met hem) en zijn moeder ook goddelijke eigenschappen bezitten en hebben van hem een afgod gemaakt. Ze aanbidden hem en worden hierdoor polytheïst (mushrik). Hoewel degenen onder hen die wat betreft wereldse zaken zich inspannen zoals is geboden in de religie van Muhammad (vrede zij met hem), de gunsten van Allah de Verhevene verkrijgen en zo een zorgeloos, vredig leven leiden, zullen ze eeuwig branden in de Hel omdat ze niet geloven in deze verheven Profeet en de islam.]

We zullen nu hieronder een brief van onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) overleveren om jullie te tonen hoe een ware moslim zich dient te gedragen:

Deze brief die onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) heeft laten schrijven, is tot alle moslims gericht en luidt als volgt: [Een kopie van het origineel vindt u op pagina 30 van het 1^e volume van het boek **Majmū'a al-Munshaāt al-salātīn** van Feridun Bey.]

“Deze tekst werd geschreven om kennis te geven van de belofte die Muhammad (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem), zoon van 'Abdullāh, aan alle christenen heeft gegeven. Namelijk, Allah de Verhevene heeft hem aangekondigd als barmhartigheid voor de wereld en heeft hem aangesteld als behoeder van het toevertrouwde over de mensen. Wel, deze Muhammad (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) liet deze tekst schrijven om de belofte die hij aan alle niet-moslims heeft gegeven, te documenteren.

Al wie handelt in strijd met deze belofte, al is hij een sultan of

iemand anders, zal Allah de Verhevene ongehoorzaam zijn geweest en gespot hebben met de islam, en zal de vloek van Allah de Verhevene verdienen. Als een christelijke priester of een reiziger op een berg, aan een beek, in een woestijn of in het groen, op lage plaatsen of in het zand zich onthoudt van bepaalde zaken voor aanbedding, dan heb ik zelf, samen met mijn kameraden, vrienden en mijn gehele volk, hen vrijgesteld van alle soorten verplichtingen. Zij zijn onder mijn hoede [bescherming]. Alle soorten belastingen die andere christenen verplicht zijn te betalen overeenkomstig de overeenkomsten die we hebben gemaakt, heb ik hen vergeven. Laat hen geen kharāj (grondbelasting) betalen, of laat hen de hoeveelheid geven die zij zelf wensen. Oefen geen dwang op hen uit, gebruik geen geweld. Ontsla hun religieuze leiders niet uit hun positie. Verdrijf hen niet uit de plaats waar zij aanbedding verrichten. Verhinder de reizigers onder hen niet. Breek hun kloosters en kerken aan geen enkele zijde af. Neem geen bezittingen uit hun kerken om het te gebruiken voor de gebedsplaatsen van de moslims. Al wie zich hier niet aan houdt, zal geen gehoor hebben gegeven aan het Woord van Allah de Verhevene en Zijn Gezant en zal een zonde hebben begaan. Neem van de personen die geen handel drijven en zich enkel bezighouden met aanbedding geen belastingen aan zoals **jizya** (hoofdelijke belasting) en **gharāma** (heffingen), waar zij zich ook moge bevinden. Op de zee en op het land, in het oosten en in het westen; ik zal hun schulden betalen. Zij zijn onder mijn hoede. Ik heb hen **amān** (garantie voor veiligheid en bescherming) verleend. Neem geen kharāj aan van de gewassen van degenen die leven in de bergen en zich bezighouden met aanbedding. Leg van hun gewassen geen deel opzij voor de Bayt al-māl [staatskas]. Immers, hun landbouw is enkel om te voorzien in hun levensonderhoud en niet om winst te maken. Als er mannen nodig zijn voor de jihād, doe dan geen beroep op hen. Als het nodig is om jizya te innen, neem dan niet meer dan twaalf dirham belasting per jaar, ongeacht hoe rijk ze ook zijn en ongeacht hoeveel bezittingen en eigendom ze hebben. Zij horen niet belast te worden met ongemak en moeilijkheden. Als er met hen onderhandeld moet worden, dan zullen zij enkel met mededogen, goedheid en barmhartigheid behandeld worden. Bescherm hen steeds onder de vleugels van mededogen en barmhartigheid! Behandel de christelijke vrouwen die getrouwd zijn met een moslimman niet op een slechte manier, waar zij zich ook moge bevinden. Verhinder hen niet in het gaan naar hun eigen kerken en het verrichten van aanbedding volgens hun eigen religie. Al wie dit gebod

van Allah de Verhevene niet gehoorzaamt en in strijd hiermee handelt, zal zich verzet hebben tegen de geboden van Allah de Verhevene en Zijn Profeet (vrede en zegeningen zij met hem). Zij zullen geholpen worden bij de restauraties van hun kerken. Deze overeenkomst zal geldig blijven tot de Laatste Dag; tot het einde van de wereld zal het ongewijzigd blijven en niemand zal in strijd hiermee mogen handelen.”

Deze overeenkomst werd gedictieerd aan ‘Alī ibn Abī Tālib (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem) in de Masjid al-Nabawī (Moskee van de Profeet) in de verlichte stad Medina, in het 10^e jaar van de emigratie, op de 3^e dag van de maand muharram (de eerste maand volgens de islamitische maankalender). De handtekeningen die eronder staan:

Muhammad ibn ‘Abdullāh de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem).

Abū Bakr ibn Abī-Quhāfa, ‘Umar ibn al-Khattāb, ‘Uthmān ibn ‘Affān, ‘Alī ibn Abī Tālib, ‘Abdullāh ibn Mas‘ūd, Fadl ibn ‘Abbās, Zubayr ibn ‘Awwām, Talha ibn ‘Ubaydullāh, Sa’d ibn Mu‘adh, Sa’d ibn ‘Ubāda, Thābit ibn Qays, Zayb ibn Thābit, Hārith ibn Thābit, ‘Abdullāh ibn ‘Umar, ‘Ammār ibn Yāsir (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen allen).

U ziet dat onze geliefde Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) beveelt om mensen die een andere religie aanhangen, met uitermate veel mededogen en barmhartigheid te behandelen.

Laten we nu de vertaling lezen van de **amān** (garantie voor veiligheid en bescherming) die ‘Umar (moge Allah tevreden zijn met hem) – van wie wordt beweerd 4.000 kerken te hebben vernield – aan het volk van Ilyā heeft verleend tijdens zijn kalifaatschap. Ilyās (vrede zij met hem) is onder de christenen bekend onder de naam Ilyā (Elia). De stad Jeruzalem noemen zij eveneens Ilyā.

“Dit is de brief van amān die ‘Umar al-Fārūq (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem), de amīr (leider) van de moslims, aan het volk van Ilyā heeft verleend, en die werd geschreven voor hun bestaan, levens, kerken, kinderen, zieke en gezonde personen en voor alle andere volken. Namelijk:

De moslims zullen hun kerken niet binnendringen, niet in brand steken en vernielen, geen enkele plek van hun kerken afbreken, zelfs geen fractie van hun bezittingen wegnemen en geen enkele dwang op hen uitoefenen om hun religie en manieren van aanbidding te veranderen of hen te bekeren tot de islam. Ze zullen

zelfs niet de minste schade ondervinden door welke moslim dan ook. Als zij uit zichzelf het land willen verlaten, dan zullen hun levens, bezittingen en eer beschermd en gegarandeerd worden tot hun eindbestemming. Als zij hier wensen te blijven, zullen ze in volledige veiligheid zijn. Ze zullen enkel jizya (hoofdelijke belasting) betalen zoveel als het volk van Ilyā. Indien sommigen onder het volk van Ilyā samen met het Romeinse volk deze plaats willen verlaten met hun familie en bezittingen en zij hun kerken en plaatsen van aanbidding ontruimen, dan zullen hun levens, kerken, reiskosten en bezittingen tot hun eindbestemming beschermd en gegarandeerd worden. Van de niet-inheemse bevolking zal geen enkele belasting geïnd worden tot de oogsttijd, ongeacht of ze hier wonen of weggaan.

De geboden van Allah, de Grote en Glorieuze, en de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem), en de beloften die alle islamitische kaliefen en alle moslims hebben gegeven, luiden zoals het staat geschreven in deze brief.”

Handtekening:

‘Umar al-Fārūq

Getuigen:

Khālīd ibn Walīd

‘Amr ibn al-‘Ās

‘Abdurrahmān ibn ‘Awf

Mu’āwiyā ibn Abī Sufyān

De stad Jeruzalem werd geëerd met de komst van ‘Umar (moge Allah tevreden zijn met hem). De christenen aanvaardden het betalen van de jizya en overhandigden de sleutels van Jeruzalem aan ‘Umar (moge Allah tevreden zijn met hem). Zo werden zij verlost van de hoge belastingen, martelingen, kwellingen, pijnigingen en wreedheden van het Byzantijnse Rijk, hun eigen staat. Binnen een zeer korte tijd zagen ze openlijk de rechtvaardigheid en barmhartigheid bij de moslims van wie zij veronderstelden dat zij vijanden waren. Ze zagen in dat de islam een religie is die goedheid en barmhartigheid beveelt en die de mensen leidt tot de gelukzaligheid op aarde en in het hiernamaals. Zonder de minste dwang of intimidatie, aanvaardden zij groep voor groep, wijk na wijk de islam.

Als u de bovenstaande twee documenten bestudeert, dan zult u wederom zien dat de ware moslims, de ware religieuze wegwijzers, erg tolerant waren tegenover alle andere religies. Ze bekeer-

den de christenen en joden niet onder dwang tot de islam en vernielden hun gebedsplaatsen niet; integendeel, ze hielpen hen en restaureerden zelfs hun kerken. Zijn er dan onder de moslims geen mensen geweest die de christenen slecht hebben behandeld? Misschien wel. Maar hun aantal was erg miniem en bovendien waren het onwetenden die de geboden van onze religie niet kenden. Zij hadden gehandeld volgens hun ziel van begeerte (nafs) en werden dan ook gestraft door de moslims zelf. Geen enkele moslim met verstand die de geboden van de islam goed kent, is zulke personen achternagegaan. Deze personen die enkel de naam ‘moslim’ dragen, hebben niet alleen de christenen, maar ook de moslims onderdrukt en onrecht aangedaan. Hun daden hebben niets te maken met de islam. Allah de Verhevene verklaart in de edele Koran, in het 168^e vers van soera al-Nisā [interpretatie van de betekenis]: **“Degenen die Allah ontkennen en de wreedaards, zal Ik nooit vergeven.”**

Als men de tafsir-boeken (exegeses, verklaringen van de edele Koran) bestudeert, dan zal men zien dat Allah de Verhevene beveelt om de mensen steeds met mededogen, barmhartigheid en vergevingsgezindheid te behandelen, degenen die hem kwaad doen te vergeven, te allen tijde een glimlachend gezicht te tonen en lieflijk te spreken, geduldig te handelen en in zijn zaken steeds vriendschappelijk overeen te komen. Het is een wereldwijd historisch feit dat onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) altijd verzoening en vrede aanraadde, en dat hij zijn hand van mededogen zelfs naar diegenen uitstrekte die zich tegen hem verzetten.

Omdat christelijke geestelijken hun ogen sluiten voor al deze waarheden, de islam afschilderen als een religie van wreedheid en de jonge christenen dienovereenkomstig opvoeden, hebben de armzielige christenen die voor de eerste keer de moslimlanden bezoeken, eerst grote angst, maar wanneer ze achter de werkelijkheid komen, staan ze versteld. Dit willen wij u aan de hand van enkele voorbeelden laten zien. De onderstaande teksten hebben we overgenomen uit de boeken van christenen die over dit onderwerp zijn geschreven. In het werk **Letters from Constantinople** (Brieven uit Istanbul), dat in 1315 n.h. [1897 n.Chr.] werd gepubliceerd, van mevrouw Georgina Max Müller die in Istanbul heeft gewoond, staat het volgende geschreven:

“Toen we naar school gingen, werd ons geleerd dat de moslims barbaren waren en dat vooral de Turken volkomen mededogenloos waren. Daarom kan ik niet beschrijven hoe bevreesd en bedreefd

ik was toen ik hoorde dat mijn zoon die een ambtenaar was bij het ministerie van Buitenlandse Zaken, naar Istanbul werd uitgezonden. Echter, de mooiste dagen uit mijn leven heb ik in Istanbul doorgebracht. Nadat mijn zoon naar Istanbul was gegaan, besloten we met mijn echtgenoot, prof. Müller, om hem te bezoeken. Mijn echtgenoot was een wereldwijd bekend persoon die onderzoek deed, voornamelijk naar historische gebeurtenissen. Hij was niet zo bevreesd voor de Turken als ik en wenste bepaalde onderzoeken uit te voeren op deze historische plaatsen. Ik bereidde mij bezorgd voor op de reis. Hoe zouden deze barbaarse moslims (!) ons behandelen? Uiteindelijk kwamen we aan in Istanbul. Het vredige uitzicht van Istanbul liet een zeer aangename indruk bij ons achter. Echter, wat ons werkelijk verbaasde, waren de moslims met wie we in contact kwamen. Dit waren uiterst hoffelijke, uiterst beleefde en uiterst beschaafde mensen. Wanneer we door de drukke straten van Istanbul gingen, een moskee bezochten of op afgelegen plaatsen de verlaten, Byzantijnse kunstwerken bezichtigden, kwam er niet een bepaalde gedachte van angst of gevaar in ons op. Alle mensen die we ontmoetten, waren uiterst vriendelijk tegen ons. Ze maakten het ons altijd gemakkelijk. Het feit dat we van een andere religie waren, wekte nooit negatieve gevoelens bij hen op. Zij toonden voor de andere religies net zoveel respect als voor hun eigen religie. Naarmate ik dit zag, werd ik erg kwaad op de mensen die ons verkeerde informatie hadden gegeven en ons verkeerd hadden opgevoed. Precies het tegenovergestelde van wat ons werd geleerd, koesteren zij geen haat tegenover Jezus; integendeel, zij aanvaardden hem ook als een profeet. Zij verhinderden onze religieuze rituelen niet en spotten niet met onze daden van aanbidding. Zij respecteren ons als mens; terwijl wij de moslims zien als goddelozen die de duivel volgen, gebruikten zij zelfs niet het minst slechte woord over onze religie.

De stelling 'De islam en beschaving zijn niet verenigbaar' die ons werd geleerd, moet wel ontstaan zijn doordat een klein zaadje van de waarheid enorm werd opgeblazen. Dit zaadje van de waarheid houdt in dat de moslims erg trouw zijn aan hun gewoonten en tradities en dat ze daarom sommige slechte gewoonten waarvan de westerlingen veronderstellen dat ze behoren tot de beschaving, niet aanvaarden omdat ze niet overeenkomen met hun eigen islamitische tradities en gewoonten. Als men er echter zorgvuldig over nadenkt, dan ziet men dat dit onbelangrijke zaken zijn en ze helemaal niets te maken hebben met werkelijke beschaving.

De Turken zijn uitermate trouw aan hun gewoonten en de

prachtige ethiek van de islam. Bij het organiseren van hun dagelijks leven houden zij zich hier altijd aan. De Turken zijn mijns inziens de beste moslims. Wanneer ik hen vergeleek met de moslims die ik heb leren kennen in Iran en Arabië, dan zag ik dat de Turken meer moslim waren in de ware zin van het woord. Zien hoe de Turken hun plichten als moslim volbrengen met oprechtheid dat komt vanuit het hart, geeft de mens grote vreugde en brengt hem dichterbij hen. Er ontstaat affectie en respect tegenover hen. Op de straten, in de tuinen, op de markten en in de winkels kunnen jullie zien hoe het volk, de soldaten, kruiers en zelfs bedelaars neerknielen en zich op de grond neerbuigen of hoe zij een smeekbede verrichten door hun handen naar voren uit te strekken. Al deze zaken worden echter niet gedaan voor de show. Nadat de moslim met een zuiver geloof zijn plicht van aanbidding die een korte tijd in beslag neemt heeft voltooid, gaat hij weer terug naar zijn werk. Een moslim is volledig verbonden aan de ethische principes die staan geschreven in de edele Koran. Laten we echter niet vergeten dat de prachtige ethische principes dertien en een halve eeuw hebben voortbestaan zonder enige vervorming. Tegenwoordig zijn de meeste van deze zaken niet bekend in een Europese hoofdstad. Wel, dat wat de moslims vandaag als vijanden van beschaving representeert, is de onwetendheid van de Europeanen over de prachtige ethische principes die door Muhammad zijn opgesteld. Het lijkt er bovendien op dat ze de volgende uitspraak van deze grote Profeet niet hebben gehoord: **“Ik ben niets anders dan een mens. Wanneer ik jullie een gebod van Allah mededeel, aanvaard deze dan meteen. Maar als ik over wereldse zaken iets vanuit mezelf zeg, dan is dit geen gebod van Allah. Dat zeg ik als een mens.”** De natuurwetenschappen zijn sinds de tijd van Muhammad tot op heden enorm veranderd. De islam beveelt dat de zaken die toen werden gedaan, dienen veranderd te worden volgens de later ontstane omstandigheden. Als deze zaken volgens de vereisten van deze tijd worden uitgevoerd, dan zal de islam helemaal geen schade ondervinden; integendeel, het zal dan openlijk duidelijk worden dat het een beschaafde religie is.

De Turken zijn zodanig ver gegaan in hun hoffelijkheid tegenover aanhangers van andere religies, dat vandaag de dag op veel werkplekken van de staat die met natuurwetenschap en techniek te maken hebben, christenen actief zijn. Waarom maken we dan geen onderscheid tussen religiewetenschappen en natuurwetenschappen? Laten we niet vergeten dat in het Westen pas later een scheiding kwam tussen de religie- en natuurwetenschappen, en dat

ze de christelijke priesters met moeite hebben verhinderd in het misbruiken van de religie voor politieke motieven. Bij de christenen is het niet gemakkelijk geweest om de schadelijke effecten in te zien van het misbruiken van de religie voor wereldse belangen. Het klopt, in de geboden van God kunnen er geen vervalsingen aangebracht worden. De principes die de profeten hebben verkondigd omtrent daden van aanbidding, rechtvaardigheid en ethiek moeten voortbestaan. Bijvoorbeeld, de Kerk van Schotland verklaarde dat het een zonde is om een orgel te bespelen in de kerk en kondigde aan dat degenen die een orgel accepteren in hun kerk naar de Hel zouden gaan. Deze actie van de Kerk toont aan dat het niet juist is om instrumenten van de wetenschap of voor vermaak, die voor wereldse zaken worden gebruikt, te vermengen in religieuze zaken. Net zoals in Europa het geval was, hebben ook in het Ottomaanse Rijk sommige onwetenden zich verzet tegen de vernieuwingen op het gebied van de natuurwetenschappen en gebruiken, en hebben ze de islam belasterd door elke nieuwe wetenschappelijke uitvinding te weigeren omdat het 'het werk van de duivel' zou zijn. Mettertijd zullen de moslims zich zeker bevrijden van deze onwetende, fanatieke mensen." Mevrouw Georgina gaat als volgt verder:

"De Europeanen beschouwen de Turken als wreed en meedogenloos. Echter, de verhalen die verteld worden over hun gewelddadigheid, komen steeds uit middeleeuwse bronnen. Laten we met de hand op het hart en in alle oprechtheid het volgende toegeven: Hebben de Europeanen in de Middeleeuwen dan geen gewelddadigheden begaan? Als het aan mij ligt, waren wij Europeanen in die tijd erg wreed. Onze geschiedenis staat bol van wreedheden en martelingen. In de edele Koran daarentegen wordt bevolen om zelfs tijdens de oorlogen barmhartig te zijn voor de krijgsgevangenen, en om de geestelijken, bejaarden, vrouwen en kinderen volledig ongedeerd te laten. Als er moslimcommandanten zijn geweest die zich niet hielden aan deze geboden van de edele Koran, dan waren dit personen die de edele Koran niet hebben kunnen lezen en die hun religieuze kennis bij onwetende geleerden hebben opgedaan. Het zou zeer op zijn plaats zijn om de edele Koran naar alle talen te vertalen en verklaren. Maar ik vermoed dat er hier nog tijd voor nodig is. Immers, in alle moslimlanden wordt het een zonde beschouwd om in de religieuze zaken een andere taal dan het Arabisch te gebruiken. Enkele jaren geleden werd een moslim in Madras in India vervloekt omdat hij in de moskee enkele verzen uit de edele Koran in het Hindi had gereciteerd in plaats van in het

Arabisch. [Dit werd immers niet gedaan om de betekenis van de edele Koran mede te delen, maar werd gereciteerd alsof het de Koran was.] De edele Koran is een uiterst beschaafd en logisch religieus boek. Sommige moslims kennen de edele Koran niet en worden een speeltje in de handen van fanatici; zij worden genoodzaakt om hun onzinnige geloofsleerstellingen, ideeën en overtuigingen te aanvaarden. Echter, de islamgeleerden die de edele Koran bestuderen, zien wat voor nuttige religie hun religie is en dat de verdorven ideeën die op sommige plaatsen worden bijgebracht helemaal niet overeenkomen met de edele Koran. Ik zeg jullie eerlijk dat er niet nog twee religies bestaan waarvan alle hoofdlijnen identiek zijn zoals de ISLAM en het CHRISTENDOM. Deze twee religies zijn elkaars broeders, net als twee kinderen van dezelfde vader. Zij zijn geïnspireerd door dezelfde ziel.” [De dame die deze brief heeft geschreven, zegt en veronderstelt dit onder invloed van de belastingen die zij hoorde toen ze kind was. In werkelijkheid is juist het tegenovergestelde het geval. De edele Koran werd naar vele talen vertaald en er werden tafsīr-boeken (exegeses, verklaringen van de edele Koran) geschreven. Het is echter verkeerd om te veronderstellen dat deze tafsīr-boeken en vertalingen de **edele Koran** zelf zijn en om deze te reciteren tijdens aanbidding, zoals het gebed.]

De bovenstaande brief brengt vele feiten aan het licht. In de islam is het absoluut niet verboden om de edele Koran in andere talen te verklaren. In de islam is het verboden om de edele Koran verkeerd en vals te vertalen, hetzij met geheimzinnige bedoelingen, verraderlijke doeleinden, hetzij uit onwetendheid, en dit niet alleen naar andere talen, maar zelfs naar het Arabisch. Onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) heeft gezegd: **“Wie de edele Koran vertaalt volgens zijn eigen begrip, wordt ongelovig (kāfir).”** Als iedereen het zou verklaren zoals hij het begrijpt, dan zouden de betekenissen van de edele Koran verkeerd zijn. Iedereen zou iets anders zeggen. Hierdoor zou ook de islam, net als het christendom, onbegrijpbaar en vervormd worden. Onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) heeft de betekenissen van de edele Koran, van begin tot eind, aan zijn Metgezellen medegedeeld. Hij heeft verteld wat de Murād al-Ilāhī (‘Goddelijke Bedoeling’; wat Allah de Verhevene bedoelt) was. De eervolle Metgezellen hebben deze kennis op hun beurt doorgegeven aan de Opvolgers van de Metgezellen (Tābi’ūn), die het vervolgens in boeken opschreven. Zo kwamen de tafsīr-boeken (exegeses, verklaringen van de edele Koran) tot stand. Er zijn tal-

loze Perzische en Turkse tafsīr-boeken en duizenden religieuze boeken gedrukt. Een van de Perzische tafsīr-boeken is de bekende tafsīr **Mawāhib al-‘aliyya**. Deze tafsīr werd geschreven door Husayn Wā‘iz Kāshifī^[1] (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) in de stad Herat, drieënhalve eeuw voor de geboorte van deze christelijke dame. De Ottomaanse sultans en geleerden verklaarden dat deze tafsīr zeer waardevol was, vertaalden het naar het Turks en gaven deze tafsīr de titel ‘**Mawāqib**’. De persoon die in een moskee in Madras werd vervloekt, was een ketter, een vijand van de islam, die de islam wilde schaden. Hij werd vervloekt omdat hij een verkeerde, verdorven betekenis aan de edele Koran had gegeven. Degenen die hem hadden vervloekt, waren grote islamgeleerden die boeken hadden geschreven in het Perzisch en Hindi.

Laten we nu analyseren wat een andere buitenlandse vrouw denkt over deze zaken. De onderstaande regels zijn overgenomen uit het werk **Twenty six years on the Bosphorus** (26 jaar aan de Bosphorus) van de Engelse dame Dorina L. Neave, die tussen 1299 en 1325 n.h. [1881 en 1907 n.Chr.] in Istanbul leefde.

Nadat ook mevrouw Neave het heeft gehad over de beleefdheid van de moslims en de hoffelijkheid die zij tonen tegenover aanhangers van andere religies, wijst zij op bepaalde punten die zij, volgens haar eigen begrip, heeft gezien in de islam en klaagt hierover. Leest u maar wat zij heeft geschreven:

“Er is hier een islamitische plechtigheid die ‘het ritueel van muharrām’ wordt genoemd. Ondanks dat ik al zoveel jaar in Istanbul verblijf, ben ik nog nooit naar deze plechtigheid gaan kijken. Want volgens de verhalen van de personen die ernaartoe zijn geweest, is het een erg vreselijke en zeer barbaarse islamitische plechtigheid. De mensen komen met hun bovenlijf ontbloot daarnaartoe en roepen ‘O Hasan, O Husayn’ en slaan hard op hun lichaam met de kettingen die zij in hun handen hebben, waardoor zij helemaal onder het bloed komen te zitten.”

Mevrouw Neave schrijft ook het volgende over een rifā‘ī-ritueel dat haar vrienden hadden bijgewoond: “Volgens hetgeen mijn vrienden hebben verteld, hadden de schreeuwende derwisjen [dus de rifā‘īs] van wie de bovenlijven ontbloot waren, zich opgesteld in rijen. Zij spraken hardop de geloofsbelijdenis uit en tegelijkertijd schommelden zij langzaam naar voren en naar achteren. Daarna

[1] Husayn Wā‘iz overleed in 910 n.h. [1505 n.Chr.] in Herat.

voerden ze het tempo van hun bewegingen geleidelijk aan op, waarbij ze afschrikwekkende kreten uitten en schreeuwden, net alsof ze in een soort extase kwamen of een epileptische aanval kregen; zo bleven ze in de lucht springen totdat ze buiten zichzelf raakten. Ze staken de messen die ze in hun handen hadden, in hun lichaam. Onder hen waren er ook die onder het bloed zaten en op de grond vielen. De Turkse vrouwen die geloofden dat zij een volledig gezegende en heilige staat bereikten in deze toestand, plaatsten hun zieke kinderen die ze van thuis hadden meegebracht onder de voeten van deze mannen zodat ze zouden genezen. Want zij geloofden dat als deze rifā'īs in deze toestand de kinderen vertrapten, ze verlost zouden worden van alle ziekten. Ik neem aan dat de behandeling die deze krankzinnige mannen uitvoeren door op de lichamen van de kleine kinderen te trappen, vast leidt tot hun dood, waardoor zij zo van alle ziekten verlost worden. Hoe kan het zo zijn dat ze in zulke zaken geloven? De kreten van de rifā'īs in hun derwisj-kloosters en de kwalijke knoflook- en ademgeur die het klooster vult, bezorgen degenen die hier binnenkomen een misselijk gevoel in hun maag. Mijn vrienden die mij dit vertelden, zeiden: 'Deze handelingen deden ons denken aan de middeleeuwse wreedheden. Zulke primitieve gewoonten hebben we nergens gezien. Dit verschrikkelijke, angstaanjagende tafereel heeft ons ziek gemaakt.'

Laten we nu deze twee teksten nog wat verder onderzoeken. Mevrouw Müller is correct in wat zij geschreven heeft. Zij heeft de islam vrij goed bestudeerd. Mevrouw Neave zit er daarentegen volledig naast. Zij dacht dat het ritueel van muharram dat werd uitgevonden door onwetenden die helemaal niets te maken hebben met de islam, en het rifā'ī-ritueel dat evenzo helemaal geen verband houdt met de islam, behoorden tot de beginselen van de islam en kwam tot de conclusie dat deze religie barbaars en primitief is. Deze rituelen werden na de edele Sayyid Ahmad Rifā'ī^[1] door religieuze onwetenden verzonnen. Een fout die vele Europeanen begaan is dat zij – ondanks dat zij jarenlang in een islamitisch land verblijven – de islam zwart maken op basis van een gerucht zonder ook maar de werkelijke aard hiervan na te gaan, en niet stilstaan bij de wetenschappelijke en religieuze lessen die werden onderwezen aan de honderden madrassa's, en bij de gebeden die na de uitvoering van de kleine rituele wassing, verricht worden in de moskeeën door de honderdduizenden moslims, met een volle-

[1] Sayyid Ahmad Rifā'ī overleed in 578 n.h. [1183 n.Chr.] in Egypte.

dige reinheid van het lichaam en het hart, en in een staat van grote nederigheid en orde. Dit is te wijten aan een extreem christelijk fanatisme en vijandigheid tegenover de islam.

De door mevrouw Georgina Müller voorgestelde vertaling van de Koran en dat het geloof niet wordt misbruikt voor wereldse belangen, werd altijd al verwezenlijkt door de ware religieuze geleerden en de regeringen die hen volgden. De verzonnen rituelen van de mensen die behoren tot de 72 verschillende verdorven groepen, die aangekondigd werden door onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem), en die van de verdeeldheid zaiende sektarische derwisjen die de islam van binnenuit vernietigen, werden dankzij de boeken van de geleerden van de ahl al-soenna (moge Allah de Verhevene hen genadig zijn) losgemaakt van de islam. Deze grote geleerden hebben aan de hele wereld medegedeeld dat de ceremonie van muharram en de verzonnen rituelen van de sektarische derwisjen die rifā'ī worden genoemd, helemaal niets te maken hebben met de islam. Zulke rituelen werden verboden door de islamitische staten. Deze zaken staan vermeld in **Fatāwā al-hadīthiyya**, aan het einde van de 266^e brief in **Maktūbāt**, in **al-Hadīqa** en **al-Barīqa**; er is een fatwa (juridisch oordeel) uitgevaardigd waarin vermeld wordt dat zulke praktijken verboden (harām) zijn.

De islam bestaat niet uit spel, muziek, magie of goochelarij. De grote geleerde Ahmad ibn Kamāl Efendi (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn)^[1], een shaykh al-islām (hoogste religieuze autoriteit in een islamitische staat) van het Ottomaanse Rijk, zegt in zijn boek **al-Munīra**: “Het eerste wat noodzakelijk is voor de shaykh (onderwijzer) en de murīd (leerling) is het naleven van de islam. De islam bestaat uit de zaken die Allah de Verhevene heeft bevolen en verboden. Onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) heeft gezegd: **‘Als jullie iemand in de lucht zien vliegen, over de zee zien lopen of vuur in zijn mond zien nemen en hem dit zien doorslikken, maar zijn woorden en handelingen niet overeenkomen met de islam, weet dan dat hij een magiër, een leugenaar en een afgedwaalde persoon is die de mensen doet afwijken van het rechte pad!’**” De ware islamitische religie die door de geleerden van de ahl al-soenna (moge Allah de Verhevene hen genadig zijn) werd medegedeeld, is ver van alle soorten bijgeloof en komt overeen met het gezond verstand. De edele Koran is het goddelijke boek van de islam. In de edele Koran wordt er gespro-

[1] Ahmad ibn Kamāl overleed in 940 n.h. [1534 n.Chr.].

ken over aanbidding die enkel en alleen gericht is tot Allah de Verhevene; deze vormen van aanbidding zijn medegeedeeld door Hem en zijn de meest beleefde, waardige, heilzame aanbiddingsvormen die het meest passen bij het dienaarschap. Zoals vermeld wordt in de edele Koran, zijn bij Allah de Verhevene alle moslims gelijk. Een moslim kan aan een andere moslim enkel op het gebied van kennis en vroomheid (taqwā) superieur zijn. Taqwā betekent het vrezen van Allah de Verhevene. In het 13^e vers van soera al-Hujurāt in de edele Koran staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“De meest waardevolle onder jullie is degene die Allah de Verhevene het meest vreest.”** Nergens in de edele Koran wordt er gesproken over enige vorm van geweld of dwang om de mensen te bekeren tot de islam; integendeel, dit werd verboden. Jihād wordt gevoerd om het geloof, de islam te verkondigen en mede te delen, niet om de mensen te doen toetreden tot het geloof. In de edele Koran wordt bevolen om de mensen steeds met barmhartigheid en mededogen te benaderen. Zij die geen waarde hechten aan deze geboden, hebben niets meer te maken met de islam.

In de huidige Heilige Schrift zijn er nog steeds overblijfselen terug te vinden van de geboden van Allah de Verhevene. In deze gedeelten worden, net als in de edele Koran, mededogen en barmhartigheid tegenover de mensen bevolen. De islamgeleerden aanvaardden dat de passages in de Thora en het Evangelie die overeenkomen met de islam, het Woord zijn van Allah de Verhevene. Het oorspronkelijke christendom was in essentie een religie die het geloof in één God beval. Het idee van ‘drie Goden’ dat de triniteit wordt genoemd, is voortgekomen uit de inspanningen van de joden om het oorspronkelijke christendom te vernietigen en uit verkeerde interpretaties. ‘Īsā (Jezus) (vrede zij met hem) zegt: “Maar wie u op de rechterwang slaat, keer hem ook de andere toe”, en smeekt voor degenen die hem onrecht en pijn aandeden: “Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen.” Waarom koesteren deze twee religies dan eeuwenlang zoveel haat en wreedheid tegenover elkaar, terwijl ze het beide hebben over barmhartigheid en mededogen, en ze beide gebaseerd zijn op geduld en husn al-zann (goede vermoedens hebben over anderen)? Deze gruweligheden en wrede daden zijn enkel door de christenen begaan. Dit geven zij ook zelf toe.

De verschrikkelijke gebeurtenissen die hierboven zijn medegeedeeld, zijn overgenomen uit de literaire werken van christelijke priesters en christelijke historici. Als we deze informatie uit de boeken van islamgeleerden overgenomen zouden hebben, dan zou

dit misschien tot twijfel geleid kunnen hebben. Hoe lang heeft deze barbaarsheid, deze wreedheid tegenover de moslims geduurd? Laten we uit buitenlandse bronnen afleiden hoe lang deze barbaarsheden en de inquisities (kerkelijke rechtbanken) hebben voortgeduurd. Volgens Europese bronnen hielden de inquisities van 578 n.h. [1183 n.Chr.] tot het jaar 1222 n.h. [1807 n.Chr.], wel zes eeuwen stand. Een ontelbaar aantal mensen werd bij deze weerzinwekkende rechtbanken die in Italië, Spanje en Frankrijk werden opgericht, ten onrechte gedood, levend verbrand of omgebracht middels allerlei martelingen, vanwege religieuze motieven, materiële baten van de priesters of omdat ze nieuwe ideeën hadden geopperd.

De joden en moslims in Spanje ondergingen ellende bij deze rechtbanken totdat zij volledig waren uitgeroeid. De Spaanse koning Ferdinand V^[1], die zelfs zijn eigen zoon tot de dood had laten veroordelen bij deze rechtbanken, drukte zijn trots uit met de woorden: “Vanaf nu zijn er in Spanje geen moslims en geen ongodsdienstigen meer.” De inquisities roeiden niet enkel aanhangers van de andere religies uit, maar ook alle intellectuelen; zij beschouwden de innovaties die de wetenschap en kennis naar voren brachten, als zondig.

Zelfs Galileo die van de moslims had geleerd dat de aarde bolvormig [rond] was en draaide, en dit had overgebracht aan de Europeanen, werd doorverwezen naar de inquisitie vanwege deze verklaringen; enkel door zijn uitspraken officieel terug te nemen kon hij zich hiervan bevrijden. Deze inquisities werden door priesters geleid, alle procedures werden in het geheim gedaan en de vergaderingen en de bijeenkomsten van de beoordelingscommissie speelden zich achter gesloten deuren af. De inquisities zijn een schandvlek van de geschiedenis van de mensheid en een schande van het christendom. In het jaar 1222 n.h. [1807 n.Chr.] slaagde Napoleon Bonaparte erin om de inquisitie in Spanje na vele moeilijkheden af te schaffen. Deze barbaarsheid die na zijn val opnieuw werd aangewakkerd, verdween pas in 1250 n.h. [1834 n.Chr.] uit de geschiedenis. Hoewel het niet exact bekend is hoeveel mensen deze inquisities – waarvan er een groot aantal waren – tot de dood hebben veroordeeld, is het wel zeker dat het de miljoenen oversteeg. Want als we zeggen dat alleen nog maar een kleinschalige inquisitie in Spanje 28.000 mensen tot de dood had veroordeeld, dan kan men zich voorstellen hoeveel personen werden terechtge-

[1] Ferdinand stierf in 922 n.h. [1516 n.Chr.].

steld door deze rechtbanken die in groten getale voorkwamen. Ishāq Efendi uit Harput (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) maakte in zijn boek **Diyā al-qulūb** een berekening van het aantal schendingen, wreedheden en massamoorden dat 'in naam van de religie' begaan werd door christenen tegenover moslims en joden; door katholieken tegenover protestanten, en door protestanten tegenover katholieken. Dienovereenkomstig schrijven christelijke historici dat er minstens 25 miljoen mensen omkwamen tijdens de kruistochten, tijdens de strijd die werd gevoerd ten tijde van keizer Theophilus en zijn echtgenote Theodora om de niet-christenen te doden [uit te roeien], tijdens de massa-executies die werden uitgevoerd op bevel van paus Gregorius VII, tijdens de massamoorden die werden ondernomen in de 14^e eeuw n.Chr. om de mensen onder dwang te bekeren tot het christendom, tijdens de uitroeiingen van de moslims en joden die in het Andalusische Rijk leefden, op de Bartholomeusnacht van de katholieken en later tijdens de moorden die zij in Ierland begingen om de protestanten uit te roeien, tijdens de afslachtingen van de katholieken in opdracht van de Engelse koningin Elizabeth en tijdens soortgelijke wreedheden.

Als hierbij ook nog de massamoorden worden opgeteld die door de Russen werden aangericht in Centraal-Azië in het jaar 1321 n.h. [1903 n.Chr.] en tijdens de [communistische] revolutie van de bolsjewieken in 1336 n.h. [1917 n.Chr.] en de periode erna, en de massamoorden die zij aanrichtten op de hele wereld na de Tweede Wereldoorlog, in het bijzonder deze die in het jaar 1406 n.h. [1986 n.Chr.] werden gepleegd in Afghanistan, dan zal dit aantal nog meer stijgen.

De bovenstaande bewijsdocumenten waarvan de meeste uit christelijke boeken werden overgenomen, brengen het volgende feit aan het licht:

1. De islam is nooit een religie van barbaarsheid geweest. De moslims hebben christenen nooit aangevallen om hen uit te roeien; integendeel, zonodig hebben zij hen onder hun hoede genomen.

2. De christenen daarentegen hebben elkaar opgehitst tegen de moslims, de joden en tegen hun geloofsgenoten van een andere stroming. Zij lieten hen allerlei soorten wreedheden ondergaan, beginen iedere barbaarsheid en maakten van de religie van 'Īsā (vrede zij met hem) een religie van barbarij.

Degenen die de leiding hadden over zulke wreedheden, doden onschuldige mensen omwille van hun eigen persoonlijke inte-

resses [belangen], omdat zij dachten dat zij iets goeds deden voor hun land, om te plunderen of vanwege gevoelens van haat en wraak; kortom, omwille van redenen die helemaal niets te maken hebben met religie of juist enkel 'in naam van de religie'.

Religie is 'HET PAD WAAROVER ALLAH DE VERHEVENE TEVREDEN IS', dat beveelt een uiterst zuiver karakter te hebben, dat uitsluitend barmhartigheid, affectie, gehoorzaamheid aan de ouderen en mededogen met de jongeren gebiedt, dat de mensen leidt naar het rechte pad en waarvan het misbruiken voor persoonlijke belangen de grootste zonde is. De religie misbruiken voor politieke of andere schadelijke doeleinden of voor belangen, en bepaalde onwetende mensen ophitsen onder het mom van de religie is een zeer grote zonde. Allah de Verhevene – de Vergevingsgezinde en Genadevolle – veroordeelt het meest deze zonde. Kan een paus of een kardinaal die zich verzet tegen het gebod van zijn eigen heilige boek en mensen bijeenverzamelt om de moslims te laten doden, beschouwd worden als een geestelijke? Wat hebben de fanatici die de moslims tegen hun eigen heersers of staatsmannen aanzetten onder het voorwendsel 'de religie gaat verloren!', te maken met de islam? Alhamdulillah (lofprijzing zij aan Allah), vandaag zijn er bijna geen onwetenden en dwazen meer die de religieuze en wetenschapsfanatici achterna zouden gaan. Tegenwoordig leren christelijke en islamitische jongeren elkaars taal; dankzij snelle vervoersmiddelen bezoeken ze met gemak elkaars landen, maken ze kennis met elkaar en komen met elkaar overweg. Ook de christenen zien nu in dat de islam geen barbaarse religie is en dat beide religies in feite dezelfde beginselen bevelen.

Tegenwoordig laten veel christenen weten dat zij diep getreurd zijn omwille van de christelijke gruweldaden die zij in de geschiedenisboeken lezen, dat zij niet meer op deze wijze denken, maar de islam juist erkennen als de meest beschaafde religie en de ware moslims als volmaakte, beschaafde, liefelijke mensen met een prachtig karakter. Op degenen die het tegendeel beweren, geven zij bovendien zelf het nodige antwoord. Laten we smeebeden verrichten dat de mensen voortaan de islam als hun RELIGIE erkennen, dat zij de strijd aangaan tegen degenen die de religie misbruiken voor persoonlijke en gemene doeleinden, en tegen degenen die verhinderen dat de mensen de religie leren, en dat zij inspanningen doen om de in gevangenschap levende volkeren die in hun klauwen zijn gevallen, en de arme mensen die onder hun martelingen lijden, vrijheid en menselijke rechten te geven! Moge Allah de Verhevene alle mensen toekennen om met de islam – de

enige, ware religie bij Hem – geëerd te worden en het volledig na te leven. Āmīn.

***Als een nachtegaal is mijn ziel, die alsmāar naar een roos verlangt,
denk maar niet dat het naar een gevecht met anderen verlangt.***

***Het zal onophoudelijk als een passer eromheen circuleren,
verlangend naar een verlaten plek om zich voor zijn liefde op te geven.***

***Ik zie dat die mooie roos aan niemand haar geheim heeft onthuld,
die net als een rozenknop steeds naar de nachtegaal verlangt.***

***Die schoonheid heeft haar wang verborgen voor de vreemde,
die tevergeefs naar de liefde verlangt.***

***Zātī loopt op het pad der hereniging, net als Majnūn,
die smeltend op dit pad naar Laylā verlangt.***

– 2 –

DE MOSLIMS ZIJN NIET ONWETEND

In de boeken van westerlingen die over de islam en de moslims zijn geschreven of in de reisverslagen die zij publiceren, staat geschreven dat de moslims erg onwetend zijn, dat het overgrote deel van de islamitische bevolking met wie ze in Azië en Afrika in contact kwamen zelfs niet kon lezen en schrijven, en dat tussen de wetenschappers die tussen de 18^e en 19^e eeuw naamsbekendheid hebben verkregen op het terrein van beschaving en wetenschap er geen enkele naam van een moslim staat. Er doken zelfs mensen op die beweerden dat de islam progressie in de weg staat. Sommigen beweren dat de moslims door onwetendheid de grootsheid van het christendom niet kunnen begrijpen en dat ze omwille hiervan het christendom niet aanvaardden, ondanks alle inspanningen van missionarissen.

Wanneer we de geschiedenis bestuderen, dan zien we dat de werkelijke aard van deze kwestie totaal het tegenovergestelde is van wat de christenen beweren. Immers, de islam heeft kennis altijd geprezen en heeft de moslims altijd aangespoord tot kennis. In

het 9^e edele vers van soera al-Zumar staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Zijn zij die weten en zij die niet weten gelijk? Voorwaar, de wetenden zijn waardevoller.”** En onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) beveelt het volgende: **“Vergaar kennis, al is het in China”** en **“Daar waar kennis is, daar is de islam”** en **“Voor alle moslimmannen en voor alle moslimvrouwen is het verplicht om kennis te zoeken en te leren!”** In de islam wordt kennis gelijkgesteld aan aanbidding, en de inkt van geleerden aan het bloed van martelaren. De reden waarom de moslims het christendom niet aanvaardden, is omdat de islam veel logischer en veel juister is dan het christendom. In het hoofdstuk **Islam en Christendom** hebben we uitgebreid beschreven hoe belangrijk kennis en wetenschap zijn in de islam. De islam is geen reactionaire religie; integendeel, het is een religie die beveelt om alle nieuwigheden voortdurend in de gaten te houden en elke dag nieuwe zaken te ontdekken en vooruitgang te boeken. Om deze reden werd sinds de beginperiode van de islam veel belang gehecht aan wetenschappers; werden er experimenten uitgevoerd op het terrein van de wetenschappen, natuurwetenschappen en techniek; hebben de moslim Arabieren het meest perfecte niveau bereikt in de geneeskunde, chemie, astronomie, aardrijkskunde, geschiedenis, literatuur, wiskunde, bouwkunde, architectuur en in de prachtige ethiek en sociale wetenschappen die beide de basis vormen van dit allemaal; hebben zij waardevolle geleerden, rechters, deskundigen en meesters opgeleid die zelfs vandaag met respect worden herdacht; en werden zij de leerkracht van de wereld en de wegwijzers van de beschaving. De Europeanen die in die tijd half barbaars waren, leerden de natuurwetenschappen aan islamitische universiteiten en zelfs christelijke geestelijken zoals paus Silvester studeerden aan de universiteiten van Andalusië. Vandaag de dag worden in de Europese talen nog steeds de termen ‘chemie’ [afgeleid van het Arabische woord ‘kimyā’] en ‘algebra’ [afgeleid van het Arabische woord ‘al-jabr’] gebruikt. Immers, deze wetenschappen werden voor het eerst door de moslim Arabieren aan de wereld onderwezen.

Terwijl de Europeanen veronderstelden dat de aarde zo plat als een plat vlak was en de randen ervan ommuurd waren, hadden de moslims als eerst ontdekt dat de aarde bolvormig [rond] was en draaide. Zij maten in de woestijn van Sinjar, in de buurt van Mosul, de lengte van de meridiaan en verkregen de cijfers die overeenkomen met die van vandaag. Daarnaast ondernamen de moslim Arabieren de vertaling van de klassieke Griekse en Romeinse filosofieboeken, die verboden waren door de uiterst onwetende en fanatieke middeleeuwse priesters, en voorkwamen zo dat deze on-

gedaan werden gemaakt en verdwenen. Zoals de oprechte, gewetensvolle christenen tegenwoordig aanvaarden, begon de werkelijke Renaissance – dus de terugkeer van de oude, waardevolle wetenschappen – niet in Italië, maar in Arabië, in de tijd van de Abbasiden, dus veel eerder dan de renaissance in Europa. Jammer genoeg, nam de snelheid van deze grote vooruitgang plotseling af in de 17^e eeuw. Deze catastrofe werd veroorzaakt door de politiek van de vrijmetselaars en joden die zeiden: *“Alles wat de christenen doen, is verboden voor de moslims. De moslims die deze dingen aanvaarden of handelen zoals hen, worden ongelovig”*, en zo de moslims hinderden in het volgen van nieuwe uitvindingen, en door religieus onwetende fanatici die door hen werden misleid. In de laatste tijden waren de Ottomanen de grootste wegwijzer van de moslims op het terrein van kennis. Om ervoor te zorgen dat dit islamitische rijk zich niet zou bezighouden met de vorderingen en uitvindingen op de wereld, begon de gehele christelijke wereld politieke en militaire aanvallen uit te voeren. Enerzijds de aanvallen van kruisvaarders en anderzijds de vernietigende en verdeeldheid zaaiende inspanningen van afgedwaalde moslims die zij in het leven hadden geroepen, hebben verhinderd dat de Ottomanen in de natuurwetenschappen en techniek de leidraad waren. De Turken hebben veel schade opgelopen door de aanvallen van binnenuit en van buitenaf. Zij waren niet in staat om zeer effectieve, nieuwe wapens te vervaardigen en om de rijke bronnen van hun land naar behoren te benutten. De industrie en handel in hun eigen land viel in de handen van buitenlanders; ze werden arm.

Op de wereld worden er elke dag, op elk terrein vele vernieuwingen doorgevoerd. We zijn genoodzaakt deze voortdurend van dichtbij te volgen, te leren en te onderwijzen. Niet enkel op het terrein van industrie en techniek, maar ook op het vlak van religie en ethiek moeten we zoals onze voorouders zijn en moeten we onze jongeren met geloof en een mooi karakter opvoeden. Laten we julie een klein voorbeeld geven:

Op het gebied van worstelen werden de Turken over de hele wereld als onoverwinnelijk beschouwd. Ze werden werkelijk altijd eerste tijdens internationale worstelwedstrijden. Echter, de laatste jaren hebben ze zich op het gebied van worstelen helemaal niet kunnen bewijzen. Weet u waarom? Want voorheen kenden de Europeanen het worstelen niet. Dit hebben ze van hen geleerd. Ze hebben het worstelen echter aanzienlijk verbeterd en hebben er nieuwe en snelle bewegingen, nieuwe vechstijlen en technieken aan toegevoegd. De Turken dringen nog steeds aan op de oude manier die ze in feite ook niet kennen. Nog altijd hebben ze de

nieuwigheden op het gebied van worstelen niet grondig onderzocht en nog altijd willen ze niet leren van de buitenlandse worstelaars. Dankzij de nieuwe technieken die de buitenlanders hebben ontwikkeld, sleuren ze Turkse worstelaars zonder moeite op de grond zodra ze hen beet hebben. Kortom, we dienen vast en zeker te profiteren van degenen die op het vlak van wereldse zaken het beter weten en uitvoeren dan ons. Iemand die veronderstelt dat hij alles beter weet, is of een dwaas zonder verstand of een geestelijk gestoorde.

Onze religie heeft een onderscheid gemaakt tussen de religiewetenschappen en de natuurwetenschappen. Het verbod uitdrukkelijk om de kleinste verandering aan te brengen in de religiewetenschappen, de ethiek van de islam en de daden van aanbeding. Wat betreft de wereldse zaken en natuurwetenschappen daarentegen, heeft de islam ons bevolen om alle soorten veranderingen door te voeren en om alle nieuwe uitvindingen te leren en toe te passen. De zogenaamde intellectuelen die in de laatste jaren het Ottomaanse Rijk hadden overgenomen, deden precies het tegenovergestelde van dit gebod van onze religie. Doordat zij misleid werden door de vrijmetselaars, probeerden ze de religiewetenschappen te veranderen en de beginselen van de religie omver te werpen. Zij sloten hun ogen voor de vooruitgang die Europa boekte op het gebied van de natuurwetenschappen, en voor de nieuwe uitvindingen. Ze hadden zelfs de vooruitstrevende Turkse sultans als martelaar gedood die de natuurwetenschappen en moderne techniek wilden volgen. Als instrumenten in de handen van de vrijmetselaars, zochten ze progressie niet in techniek, maar in het uitvoeren van religieuze hervormingen en in separatisme. Wat erg verbazingwekkend is, is dat het aantasten van de zuiverheid van de religiewetenschappen tot de laatste jaren ook onder de politieke partijen bleef standhouden. Er doken politici op die zo achteloos waren dat ze de oprechte moslims die zich niet mengden in de politiek, ongelovig noemden omdat ze hun partijen niet steunden. Moge dank aan Allah de Verhevene zijn dat Hij redders schiep die een **halt** toeriepen aan degenen die dit reine, noble volk naar rampspoed sleurden. Anders zouden wij beroofd zijn van onze gezegende religie en dit mooie land, en zouden we gevallen zijn in de klauwen van de communisten. Alhamdulillah ‘alā hādhih-in-ni’ma (lofprijzing zij aan Allah voor deze gunst)!

Er waren bijvoorbeeld in Turkije in het jaar 1438 n.h. [2017 n.Chr.] in totaal 206 universiteiten. De Turkse moslimjongeren trachten de moderne wereldse en natuurwetenschappelijke kennis

te leren en een wegwijzer te zijn voor de andere moslimlanden. Het aantal leerlingen uit moslimlanden dat in de jaren 1402 – 1403 n.h. [1981 – 1982 n.Chr.] naar de Turkse universiteiten kwam, had de enkele duizenden bereikt. We zullen jullie nu een artikel presenteren dat door een oprechte, gewetensvolle Europeaan werd gepubliceerd over natuurwetenschappelijke onderzoeken in moslimlanden. Dit artikel werd geschreven door de Franse Jean Ferrera en werd gepubliceerd in de 724^e editie van het tijdschrift **Science et Vie**, in januari 1978. De titel van het artikel luidt als volgt: **Les Universites du Petrole** (De aardolie universiteiten). Ferrera zegt ergens in zijn artikel het volgende:

“Muhammad (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) overleed in het jaar 632 n.Chr. in Medina, in de armen van zijn geliefde vrouw ‘Aïsha. In de jaren die volgden, stichtten de moslims die vertrokken vanuit de streek die vandaag Saoedi-Arabië wordt genoemd, een gigantisch groot islamitisch rijk dat zich uitstrekte vanaf de Atlantische Oceaan tot aan de rivier Amoer. Naast het feit dat de moslims enorm sterk, geduldig en moedig waren, toonden ze eveneens een groot mededogen wanneer zij als overwinnaar uit de oorlog kwamen. Overal waar zij langskwamen, richtten zij een beschaving op waarvan de meeste onder ons nog steeds niet weten hoe groot ze is. De islamitische universiteiten die werden opgericht in een uitgestrekt gebied dat reikte van Bagdad tot Córdoba, zorgden voor de heropleving van de oude beschavingen waarover de toen erg onwetende Europeanen geen kennis hadden en die zij zelfs probeerden ongedaan te maken. De moslims die werkstukken van Ptolemaeus, Euclides en Archimedes naar het Arabisch vertaalden, overleverden ook werkstukken van Indiase natuurwetenschappers in hun eigen taal; ze bestudeerden deze boeken en publiceerden ze over de hele wereld. Toen de moslims in de 8^e eeuw voor de eerste keer het paleis Aix-la-Chapelle de Charlemagne bezochten namens kalief Hārūn al-Rashīd, waren zij verbaasd over de onwetendheid van de mensen in het paleis en over het feit dat de meesten onder hen niet konden lezen en schrijven. Het eerste wat de moslims de Europeanen leerden in de 9^e eeuw, waren de cijfers en het cijfer nul. In feite was het cijfer **nul** voor het eerst ontdekt door de Indiërs. Het waren echter de moslims die het overleverden aan de Europeanen. Zo waren het wederom de moslims die trigonometrie onderwezen aan de Europeanen. De Europeanen leerden aan islamitische universiteiten eerst de functies sinus en cosinus, en later de gehele wetenschap van de trigonometrie. Alles wat er op de wereld aan wetenschappelijke en

technische ontwikkelingen was tussen de 9^e en 12^e eeuw, werd enkel aan de moslim universiteiten geleerd.

[In het Ottomaanse Rijk werden er talloze wetenschappers en natuurwetenschappers opgeleid. De grote diensten die zij hebben geleverd aan de huidige beschaving, wordt duidelijk uit de waardevolle boeken die zij hebben achtergelaten. Een van hen was Mustafā ibn ‘Alī Efendi (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn), de muwaqqit (gebedstijd berekenaar) van de Yavuz Sultān Selīm^[1] moskee (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) in Istanbul, en de raīs al-munajjimīn (het hoofd van de astronomen). Hij overleed in 979 n.h. [1571 n.Chr.]. Zijn geografieboek **P'lām al-ibād** en zijn astronomieboeken **Tashīl al-mīqat fī ‘ilm al-awqāt**, **Taysir al-kawākib** en **Kifāyat al-waqt fī rub’ al-dāira** bevatten verbazingwekkende informatie. Ook het boek **Kifāyat al-waqt li-ma’rifat al-dāir** van ‘Abdul’azīz Wafāī (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) die overleed in 874 n.h. [1469 n.Chr.], beschrijft de huidige astronomie.]

Aangezien de werkstukken over geneeskunde die door de oude Grieken waren geschreven, in de Middeleeuwen door de onwetende christenen zijn verbrand, beschikken we vandaag niet over de oorspronkelijke versies van deze boeken. Stukken uit deze boeken die hier en daar waren overgebleven en die deze barbaarse vernietiging hadden overleefd, werden door Husayn ibn Johag uit Bagdad naar het Arabisch vertaald. Deze beroemde rechter vertaalde ook de werkstukken van Plato en Aristoteles naar het Arabisch.

Muhammed ibn Mūsā Khwārizmī was een van de drie broers die ten tijde van kalief al-Māmūn in Bagdad tot geleerden in de wiskunde en geometrie waren opgeleid en waren leden van de geleerdenraad. Hij mat de hoogte van de zon en de lengte van de evenaar van de aarde, en vervaardigde de astrolabium [rub’ al-dā’ira] genaamde instrumenten die de gebedstijden bepaalden. Zijn boek over de wetenschap van algebra werd naar het Engels vertaald en zijn boek over het astrolabium naar het Latijn. Hij overleed in 233 n.h. [847 n.Chr.].

De moslim astronomen toonden aan dat de aarde bolvormig is en ontkrachtten zo de opvatting van de Europeanen dat de aarde net als een plat vlak is en dat men naar beneden zal vallen als men te ver op de zeeën uitvaart. Ze slaagden erin om de omtrek van de

[1] Sultan Selīm overleed in 926 n.h. [1520 n.Chr.].

aarde juist te meten. Het Abbasidische Rijk dat de Europeanen vele zaken leerde en de Renaissance voorbereidde, begon jammer genoeg langzaam uiteen te vallen en in 656 n.h. [1258 n.Chr.] werd Bagdad door de Mongolen in beslag genomen. Zij staken de stad in brand en vernielden het, en zo verdween de grote beschaving die de moslims hadden opgericht. Hoe is de situatie nu? Kan er een nieuwe renaissance [heropleving] verwacht worden in de islamitische beschaving?

In de Middeleeuwen gingen de moslims op zoek naar goud, waardevolle specerijen en geurende houtsoorten [zoals agarhout, wierook en soortgelijken] en exporteerden ze een deel hiervan naar de Europeanen. [Net zoals in de tijd van Sulaymān (Salomo) (vrede zij met hem).] Vandaag heeft zwart goud, dus aardolie, de plaats van deze zaken ingenomen. Zullen de moslims erin slagen hun rijk opnieuw op te richten; hun rijk dat toendertijd zo groot was als de rijken die Alexander de Grote^[1] en Napoleon hadden opgericht? De Arabieren zijn vandaag rijk door aardolie. Ze proberen sterk te worden door gebruik te maken van deze rijke schat die zij in handen hebben. Prof. Muhammad al-Shamālī, de directeur van het onderzoekscentrum van Koeweit, vertelde ons als volgt wat hiervoor moest worden gedaan: ‘Allereerst dienen we vooruitgang te boeken op het gebied van de wetenschappen en natuurwetenschappen. Hiervoor moeten we enerzijds meer onderzoeken uitvoeren op het terrein van de natuurwetenschappen, en anderzijds wetenschappers opleiden.’”

Hier eindigt het gedeelte dat uit het artikel van de Franse schrijver Ferrera werd overgenomen.

De islamgeleerden verklaren dat de **wetenschappen van de islam** uit twee takken bestaan: de eerste is de **religiewetenschappen** en de tweede is de **natuurwetenschappen**. Om een islamgeleerde te worden, dient men beide te leren. De religiewetenschappen leren en praktiseren is voor iedere moslim noodzakelijk. Het is met andere woorden een **fard al-‘ayn** (individuele verplichting). Datgene wat noodzakelijk is van de natuurwetenschappen, moeten enkel geleerd en gepraktiseerd worden door degenen die zich hiermee bezighouden. Dit is dus een **fard al-kifāya** (gemeenschappelijke verplichting). Een volk dat deze twee verplichtingen volbrengt, zal zeker vooruitgang boeken en beschaafd worden. In het 20^e vers van soera al-Shūrā in de edele Koran, verklaart Allah de Verhevene [interpretatie van de betekenis]: “**Als iemand de wereldse**

[1] Alexander stierf in 323 v.Chr.

gunsten wil verkrijgen, dan zal Ik hem geven wat hij wenst. En aan degene die de gunsten van het hiernamaals wenst, zal Ik ook geven wat hij wenst.” ‘Willen’ gaat niet enkel met woorden: men moet zich vasthouden aan oorzaken, met andere woorden, men dient zich in te spannen. Allah de Verhevene belooft dat Hij aan degenen die zich inzetten om de wereldse gunsten en de gunsten van het hiernamaals te verkrijgen, zal schenken wat zij wensen. Hij verklaart dat Hij de wereldse gunsten aan iedereen zal geven die werkt zoals Hij het goedkeurt – ongeacht of hij moslim is of niet. Europeanen, Amerikanen en communisten verkrijgen wereldse gunsten omdat zij op deze manier werken. De moslims in de Middeleeuwen waren de wegwijzer op het gebied van beschaving geworden omdat ze toen op deze manier werkten. In hun laatste tijden werden de Abbasiden en Ottomanen door de invloeden van interne en externe vijanden, dus door de vrijmetselaars die vijanden van de religie zijn, beroofd van het leren en onderwijzen van de natuurwetenschappen en van het leveren van werk op het gebied van de natuurwetenschappen en de kunst. De onwetende unionisten die het bestuur van het Ottomaanse Rijk overmeesterden, hadden een grote invloed op deze achteruitgang. Omwille van deze reden stortte hun gigantische rijk in. De religieuze kennis bestaat uit geloof, aanbidding en ethiek. Als een van deze drie onderdelen gebrekkig is, dan zal de religieuze kennis niet compleet zijn. Iets dat gebrekkig is, kan geen nut hebben. De oude Romeinen, Grieken en de landen in Europa en Azië beschikten over natuurwetenschappelijke kennis, maar hun religieuze kennis schoot tekort. Om deze reden gebruikten ze de gunsten die zij op het gebied van de natuurwetenschappen en techniek hadden verkregen voor slechte doeleinden. Ze gebruikten sommige kunstwerken voor genot en zedeloosheid, terwijl anderen onder hen hun technische middelen gebruikten om mensen onrecht aan te doen en te martelen. Ze brokkelden af, stortten ineens en verdwenen, laat staan dat ze beschaafd waren.

Hoewel ook nu niet-islamitische socialistische landen gevorderd zijn op het vlak van de natuurwetenschappen en hun technische successen en zware industrieën zich op een oogverblindend niveau bevinden, zijn ze ontbeerd van alle drie de onderdelen van de religiewetenschappen. Zij begaan de wreedheden die – laat staan de beschaafden – zelfs de barbaren niet kunnen aandoen. Zulke landen die niet in het bezit zijn van de islamitische kennis, zijn gedoemd om te verdwijnen. De geschiedenis bestaat uit herhaling. Saoedi-Arabië en soortgelijke landen dienen lering te trek-

ken uit de geschiedenis; ze dienen niet alleen te werken om de wereldse gunsten te verkrijgen, maar dienen ook hun geloof en karakter te verbeteren. Enkel vooruitgang boeken op natuurwetenschappelijk gebied zal hen niet leiden tot beschaving; het zal hen niet kunnen redden van rampspoed, ineenstorting en vernietiging.

Vandaag werkt Turkije net als zijn voorouders en is op het gebied van de natuurwetenschappen een leidraad voor de andere moslimvolken. Maar als sommige jongeren in plaats van te werken op het gebied van de natuurwetenschappen, bouwkunde en geneeskunde, en in plaats van alle nieuwe uitvindingen te bestuderen, zich als een instrument laten gebruiken voor politieke spelletjes, zich opsplitsen in groepen, zich aansluiten bij ketterse organisaties en elkaar proberen te doden, wat is het dan een schande voor de inspanningen die voor hen worden geleverd en wat een schande voor de hoop die wij voor hen koesteren! Wat een schande voor dit armzalige land! De eerste kracht die onze jongeren beschermt tegen zulke schadelijke gedachten, afgedwaalde ideeën en verkeerde paden, is de reinheid van het hart en een goed karakter. De bron van deze twee deugden is het geloof. Immers, zoals we steeds herhalen, verhindert de islam dat de mens slechtheden begeeft en afdwaalt naar verkeerde paden. Het verbindt hem met zijn land en de grote persoonlijkheden van zijn land. Het toont hem het meest correcte pad. Wat wij hier bedoelen, is het leren van de ware islamitische kennis. En niet de verkeerde, afwijkende ideeën en geloofswijzen welke worden verkondigd door ketteren en huichelaars die de jongeren onder het mom van de religie naar het verkeerde pad sleuren! Zoals de geleerden van de ahl al-soenna hebben medegedeeld, is de islam constructief. Het is nooit destructief of separatief geweest. O geliefde jongeren! Vlucht van degenen die van jullie destructiviteit en separatisme verlangen, welke beide werden voortgebracht door de unionisten! Want zij zijn de vijanden van de islam en dit gezegende land.

RELIGIES, GELOOFSOVERTUIGINGEN en HET VERSCHIL TUSSEN RELIGIE EN FILOSOFIE

Allah de Verhevene is Eén. Het pad dat naar Hem leidt, is ook één. Aangezien religie het pad is dat over Allah de Verhevene onderwijst, moet er op de wereld ook maar één religie bestaan. Toch zijn er vandaag over de hele wereld verschillende religies en allerlei geloofsovertuigingen. Echter, wanneer men erop let, dan wordt duidelijk dat het oorspronkelijke jodendom, het oorspronkelijke christendom en de islam die door de enige Allah werden gezonden, gebaseerd zijn op dezelfde geloofsprincipes. Deze drie religies zijn net als de aan elkaar verbonden schakels van een ketting. Allah de Verhevene heeft het oorspronkelijke jodendom en het oorspronkelijke christendom die in de loop der eeuwen vervalst en veranderd werden, verbeterd en gezuiverd, en heeft als de laatste en ware vorm van deze religies de **islam** gezonden. Zoals we op vele plaatsen in dit boek hebben herhaald, heeft het woord ‘**islam**’ in feite twee betekenissen. Het betekent zowel ‘zich overgeven aan Allah de Verhevene’ als dat het als naam wordt gebruikt voor de laatste religie die werd verkondigd door Muhammad (vrede zij met hem). **Ahl al-kitāb** (mensen van het boek) is de benaming die wordt gegeven aan de aanhangers van de twee andere religies. Zij stellen nu dat de vervalste Thora en het vervalste Evangelie het ‘Woord van God’ is. Naast het feit dat zij ‘Isā (Jezus) en Mūsā (Mozes) (vrede zij met hen) als profeten van Allah aanzien, knielen ze neer voor hun afbeeldingen en standbeelden en smeken ze zodat zij voorspraak zouden verrichten voor hen. Wie gelooft dat zij een goddelijk attribuut bezitten, wordt een **mushrik** (polytheïst). De Attributen van het Wezen (Sifāt al-Dhātīyya) en de Vaste Attributen (Sifāt al-Thubūtiyya) van Allah de Verhevene worden de **Goddelijke Attributen** genoemd.

We zullen hieronder proberen uit te leggen hoe deze drie grote religies werden gezonden door Allah de Verhevene. We zullen hun beginselen verklaren. Naast deze drie grote religies zijn er ook religies waar het godsconcept is verdwenen en die enkel zijn gebonden aan ethische regels. Deze religies worden wereldwijd door een grote massa mensen geloofd. [In het Ottomaanse Rijk werden dit soort overtuigingen door het Comité voor Eenheid en Vooruitgang geïntroduceerd; een nadere beschouwing van deze zaak valt echter buiten onze context.] Om deze reden vonden we het nood-

zakelijk om ook over deze religies informatie te geven voordat we ons richten op het eigenlijke thema. Eerst zullen we deze religies behandelen.

Onder deze religies staan het polytheïsme, brahmanisme, zoroastrisme en boeddhisme bovenaan. Korte tijd geleden waren deze vier religies de geloofsovertuiging van 1,5 miljard mensen. Immers, de Indiërs, Birmezen, Laotianen, Japanners, Chinezen, Maleisiërs, Koreanen en een groot aantal van hun buurlanden hingen deze ideeën aan. Deze mensen kon men ook tegenkomen onder de Ottomanen, Europeanen en Amerikanen, hoewel hun aantal gering was. Echter, door communistische propaganda en het feit dat Chinese jongeren zichzelf niet aan een religie verbonden beschouwen, is vandaag het aantal mensen dat deze religies aanhangt, volgens de laatste internationale statistieken, naar de 400 miljoen gedaald. Laten we nu deze religies onder de loep nemen en met behulp van encyclopedieën kijken wat voor plaats de mens krijgt toegewezen in deze religies.

HET BRAHMANISME

Brahma betekent ‘heilig woord’. Mazhar Jān Jānān^[1], een van de islamgeleerden in India, zegt het volgende in zijn 14^e brief: “Deze religie was een ware, goddelijke religie die in India, eeuwen voor de geboorte van ‘Īsā (vrede zij met hem), was verschenen. Later werd het vervalst en werden de aanhangers ervan ongeloofv.” Degenen die aan het hoofd stonden van deze religie, werden ‘brahmaan’ genoemd. Een van hen maakten ze tot een god. Er wordt gezegd dat deze vier zonen had en er wordt aangenomen dat een van zijn vier zonen zagezegd uit zijn mond, en de andere drie uit zijn handen en voeten zijn ontstaan. Vanwege deze vier zonen, verdelen de brahmanen de mensen onder in vier kasten:

1. De brahmanen: Dit zijn de heilige priesters en geleerden van het brahmanisme. Hun taak bestaat uit het lezen en verklaren van het heilige boek **Veda** en het begeleiden van de andere leden van het brahmanisme. Zij zijn zeer invloedrijk. Niemand kan tegen hun bevelen ingaan. Iedereen is bang van hen.

2. De strijders: Deze kaste omvat de heersers, rajputs, grote staatsmannen en soldaten. Zij worden ‘**kshatriya**’ genoemd.

3. De handelaren en boeren: [Zij worden ‘vaishya’ genoemd.]

[1] Jān Jānān werd in 1195 n.h. [1781 n.Chr.] in Delhi als martelaar vermoord.

4. Dorpelingen, arbeiders, werkers en soortelijken. [Zij worden 'shudra' genoemd.]

Degenen die buiten deze vier kasten vallen, worden '**paria**' genoemd. Deze armzielige mensen hebben niet het recht om te leven als een mens. Ze worden behandeld als dieren. Zij bezitten niet de rechten van de mensen die binnen de vier kasten vallen. In het brahmanisme zijn er afgoden. De soorten van deze afgoden en hun betekenis, de zaken die wel en niet gegeten mogen worden, de overtredingen en de straffen die hiervoor gegeven zullen worden, staan geschreven in hun '**Manava Dharmashastra**' genaamde heilige boek. [Dit betekent: 'het wetboek van Manu'.] De brahmanen geloven in vele goden. Hun allergrootste god is 'Krishna' die de gedaante van een mens heeft aangenomen om kwaadheden ongedaan te maken. Hun tweede grootste god is 'Vishnoe' en hun derde god is 'Shiva'. Vishnoe is zeer belangrijk. De betekenis van dit woord is 'datgene wat de mens doordringt'. Vishnoe wordt afgebeeld met een donkerblauw lichaam en vier armen. Hij zit ofwel op zijn adelaar genaamd 'Garoeda', ofwel op een lotusbloem ofwel op een slang. Volgens het brahmanisme is Vishnoe tot nu toe negen keer op de wereld gekomen in verschillende gedaantes [als mens, dier of bloem]. Nu wordt zijn tiende komst verwacht.

In het brahmanisme is doden enkel tijdens een oorlog toegestaan. Op andere momenten wordt geen enkel levend schepsel, mens of dier, gedood. De mens wordt als een heilig schepsel beschouwd. Zij geloven in **reïncarnatie**, met andere woorden dat de ziel van de mens na zijn dood in de gedaante van een ander mens weer naar de wereld komt. Aangezien rekening wordt gehouden met het feit dat ook Vishnoe in de gedaante van een dier naar de wereld kan komen, is het ten strengste verboden om dieren te doden. Fanatieke brahmanen eten om deze reden absoluut geen vlees.

Volgens het boek van Manu wordt het leven van de mens in vier fasen verdeeld:

1) Luiheid, 2) Huwelijk, 3) Ascetisme (alleen leven), 4) Bedelen om beloningen te verkrijgen.

Mazhar Jān Jānān (moge Allah hem genadig zijn), een van de grote islamgeleerden en tasawwuf-deskundigen in India, beschreef in zijn 14^e brief in het Perzisch 'de rituelen van de Indiase ongelovigen'. Daarin zegt hij het volgende: "Net zoals Allah de Verhevene alle mensen het pad der gelukzaligheid heeft getoond, zo zond Hij ook middels de Birmihā genaamde engel een boek naar India

dat herdacht wordt met de namen **Veda** en **Bid**. Dit boek bestond uit vier delen. De geleerden van deze religie ontwikkelden hieruit zes scholen. Het gedeelte over de geloofsleerstellingen noemden zij ‘Dharma shastra’. Zij verdeelden de mensen onder in vier kasten. Het gedeelte over aanbidding noemden zij ‘Karma shastra’. Het leven van een mens verdeelden zij in vier fasen. Elke fase noemden zij ‘ashrama’. Zij geloofden allemaal dat er één God bestaat, dat het universum vergankelijk is, in de Dag des Oordeels, de ondervraging en de bestraffing. Door spirituele onthouding en inspanning bereiken zij een staat waarin ze ingevingen krijgen en buitengewone toestanden vertonen. De innovaties die in deze religie werden doorgevoerd door degenen die later kwamen, hebben geleid tot ongodsdienstigheid. Met de komst van de islam werd hun religie opgeheven. Degenen onder hen die geen moslim werden, worden ongelovig genoemd. Over degenen ervoor kunnen we niets zeggen.”

Wat betreft de vertakking van de brahmanen die **zoroastriërs** worden genoemd: zij aanbidden vuur, koeien en krokodillen. Zij hangen de valse religie aan die werd gesticht door een zekere persoon genaamd Zarathustra – van wie niet zeker is of hij wel of niet heeft geleefd – ten tijde van Kushtūsab, een van de Perzische sjahs die Kisrā worden genoemd. Zij begraven hun doden niet; ze bewaren hen in daarvoor aangewezen torens en laten hen door gieren opeten. Een andere vertakking die **sikhisme** wordt genoemd, beschouwt de baard als gezegend. Ze laten hun baard absoluut niet knippen. Daarnaast zijn er ook de **hindoes**. Zij geloven in alle bijgelovigheden van de lagere kasten van de bevolking. Dit geloof heeft geen enkele waarde meer, het is volledig ontaard.

De brahmanen verkondigen de mensen zaken zoals ‘luisteren naar de geboden van de brahmaanse priesters, hen altijd gehoorzamen, handelen volgens het boek van Manu, geen enkel contact hebben met de paria’s en geen enkel levend wezen doden’. Over de ziel en het lichaam geven ze geen enkele informatie. Maar ze beschouwen de mens wel als een heilig wezen. Voor de brahmanen is de rivier de Ganges in India heilig. Zij beschouwen het als een heilige plicht om te baden in deze rivier, om ervan te drinken, en om zelfs hun doden in deze rivier te gooien.

Het brahmanisme dat sterk neigt naar het aanbidden van afgoden, en waarbij zelfs sommige afgoden worden aanbeden, heeft absoluut verbetering en rechtzetting nodig. Jammer genoeg heeft BOEDDHA die 100 jaar later werd geboren – dus 600 jaar voor de geboorte van ‘Īsā (vrede zij met hem) – deze religie volledig

vervalst. We kunnen Boeddha vergelijken met Luther die veel bijgelovigheden van het katholicisme had geëlimineerd, maar daarbij ook nieuwe stromingen van ongelof had gesticht die het protestantisme worden genoemd.

HET BOEDDHISME

Boeddha werd vermoedelijk 622 jaar v.Chr. geboren, in het dorp ‘Kapilavastu’ (wordt ook wel ‘Lumbini’ genoemd), 160 km ten noorden van de stad Benares, in India. Zijn oorspronkelijke naam is Gautama Siddhartha. Toen hij 29 jaar was, trok hij zich terug in een woud en onderging hij een extreme zelfkastijding [uit-hongering]. Hij begreep dat middels zelfkastijding niets bereikt kon worden, keerde terug naar het normale leven en begon te mediteren. Uiteindelijk toen hij op 35-jarige leeftijd zat na te denken onder een bodhiboom aan de oever van de rivier Naranjara, bereikte hij spirituele verlichting en werd zo ‘Gautama **Boeddha**’. Hij trachtte zijn ideeën en gedachten te verspreiden totdat hij overleed op 80-jarige leeftijd. Boeddha heeft verteld dat het brahmaanse geloof vervalst was en dat het verkeerd is om afgoden te aanbidden. Degenen die naar hem luisterden, gingen hem achterna. Boeddha zei dat hij slechts een mens was en heeft nooit beweerd een god te zijn. Na zijn dood werd hij echter vergoddelijkt door zijn leerlingen; ze richtten tempels op in zijn naam, maakten standbeelden van hem en begonnen hem te aanbidden. Zo vervormden ze het boeddhisme tot afgoderij. In het boeddhisme bestaat er geen god.

In de valse religie van de boeddhistische ongelovigen zijn er ‘Vier edele waarheden’. Namelijk:

1) Het leven is vol van lijden. Plezier en genot is een waan, een bedrieglijke droom. Geboorte, ouderdom, ziekte en dood zijn ook elk een pijnlijke kwelling.

2) Datgene wat verhindert om verlost te worden van dit lijden, zijn onze begeerten die wij najagen door onwetendheid en onze absolute wens om koste wat het kost te leven.

3) Om het lijden op te heffen dient men naast alle tijdelijke begeerten, ook de absolute wens om te leven op te geven.

4) De mens bereikt rust met de opheffing van de begeerte om te leven. Deze staat wordt ‘nirvana’ genoemd. Nirvana betekent dat een mens, die geen enkele begeerte of passie heeft, zich onthoudt van wereldse plezieren en een heilige rust bereikt. Opdat de mensen gelukzaligheid bereiken, raadt Boeddha het ‘achtvoudige

pad' aan. Deze zijn hieronder geschreven:

- Juist inzicht
- Juiste intentie
- Juist spreken
- Juist handelen
- Juiste wijze van levensonderhoud
- Juiste inspanning
- Juiste meditatie
- Juiste concentratie

Boeddha verwerpt alle sociale klassen die bestaan in het brahmanisme. Hij erkent de voorrechten van de kaste van de brahmanen niet en kent hen geen uitzonderlijke superioriteit toe. Hij beschouwt alle mensen gelijkwaardig aan elkaar en kent hen gelijke rechten toe. Hij omarmt de paria's van het brahmanisme en aanvaardt de mens niet als een heilig wezen. Integendeel, hij suggereert dat de mensen veel gebreken hebben en dat zij enkel door tevreden te zijn met weinig en door te vasten, verlost kunnen worden van deze zonden. Echter, deze bekwaamheden hebben helemaal niets te maken met religie en met de tevredenheid van Allah de Verhevene. Hun zielen zijn volledig leeg. In het boeddhisme is er namelijk geen geloof in 'God'.

De bevolking van Myanmar (Birma), een Aziatisch land tussen Thailand, Bangladesh en Maleisië, bestaat uit onwetende en immorele mensen. 543 v.Chr had het boeddhisme deze plaats bereikt. Aangezien er geen rechtvaardigheid en barmhartigheid in deze religie bestaan, werd het snel verspreid onder de wilde mensen. Tien eeuwen later brachten de moslim handelaren die uit India kwamen, de islam mee. Zo werden ook de islamitische kennis en ethiek verspreid. Daarna kwamen de Britten die de natuurlijke bronnen uitbuiten. Net zoals ze overal ter wereld te werk gaan, verspreidden ze vijandigheid tegenover de islam middels leugens, wapengeweld en de misleidingen en dwang van de spionnen en missionarissen. Hoewel de Britten zich hadden teruggetrokken na de Tweede Wereldoorlog, lieten ze een menigte wilde barbaren achter die de islam aanvielen. Uit de brieven van islamgeleerden die wegvluchtten voor de wredeheden, weten we dat de Birmese soldaten de huizen binnenvielen, de mannen doodden en de vrouwen en meisjes meenamen, hen elk soort kwaad aandeden en nadat ze hun edele delen eraf sneden en hun ogen eruit haalden, hen voor dood achterlieten. Wij geloven dat Allah de Verhevene de martelaren de pijn van hun wonden en gebroken botten niet laat

voelen. Zij wensen ‘weer naar de wereld te komen en de vreugden van het martelaarschap opnieuw te proeven’. De barbaren die in Birma de Britse plannen tegen de moslims realiseren daarentegen, zullen zowel op de wereld als in het hiernamaals samen met de Britten de goddelijke bestraffing ondergaan.

Confucius, die in 479 v.Chr. op 70-jarige leeftijd overleed, was een Chinese filosoof. Hij verwierf bekendheid met zijn boeken over ethiek en staatsbestuur. Zijn filosofie werd later omgevormd tot een religieuze stroming. In zijn boeken is er geen enkele informatie terug te vinden over de geopenbaarde religies.

HET OORSPRONKELIJKE JODENDOM EN DE JODEN

Wanneer de verheven boeken, de historische documenten en de werkstukken die tot op de dag van vandaag bewaard zijn gebleven worden bestudeerd, dan zal men zien dat de religie die het geloof in ‘een enige God’ gebiedt – met andere woorden de islam – al sinds de tijd van Ādam (Adam) (vrede zij met hem) bestond. Hoewel na de komst van de mensen op aarde er vele profeten (vrede zij met hen) waren gekomen in de periode tussen Ādam (vrede zij met hem) en Ibrāhīm (Abraham) (vrede zij met hem), werden er naar hen geen grote boeken gezonden. Allah de Verhevene zond hen kleine **suhuf** [boeken]. Van de bekende honderd boekjes, werden er tien naar Ibrāhīm (vrede zij met hem) gezonden. Volgens historici werd Ibrāhīm (vrede en zegeningen zij met hem) in het jaar 2122 v.Chr. in een stadje gelegen tussen de Eufraat en de Tigris geboren en volgens een overlevering overleed hij in het stadje **Khalīl ar-rahmān**, in de buurt van Jeruzalem, nadat hij 175 jaar had geleefd. Volgens hetgeen geschreven staat in het boek **La Bible a dit vrai** (De Bijbel spreekt de waarheid) dat door de schrijver Marston werd uitgegeven, werden er op deze plaatsen de laatste tijd veel bezittingen gevonden die toebehoren aan Ibrāhīm (vrede zij met hem) en werd het met zekerheid duidelijk dat hij in de hierboven genoemde periode heeft geleefd. **Āzar** was de stiefvader van Ibrāhīm (vrede zij met hem). Tārūh (Terach), zijn echte vader, overleed toen Ibrāhīm (vrede zij met hem) nog een kind was. Āzar was een kunstenaar die afgodsbeelden maakte. Ibrāhīm (vrede zij met hem) begreep al toen hij nog kind was dat afgodsbeelden niet aanbeden hoorden te worden, hij vernietigde de afgodsbeelden die zijn stiefvader had gemaakt en begon Namrūd (Nimrod), de heerser van de streek waar zij woonden, dus Babylon, tot geloof uit te nodigen. Nimrod was een wrede, kwaadaardi-

ge heerser. Volgens een overlevering was Nimrod niet zijn echte naam, maar zijn titel [zoals 'farao']. Toen Nimrod nog een klein kind was, was er een kleine slang in zijn neus gekropen en was hij daardoor erg lelijk geworden. Zelfs zijn vader kon het niet verdragen om zijn gezicht te zien en besloot hem te doden. Echter, vanwege het gesmeek van zijn moeder, overhandigde zijn vader hem aan een herder. Omdat ook de herder het niet aan kon om naar zijn lelijke gezicht te kijken, liet hij hem achter in de bergen waar een tijgerin, genaamd Nimrod, hem zoogde en zo ervoor zorgde dat hij in leven bleef. De naam 'Nimrod' komt van deze tijgerin. Na de dood van zijn vader volgde Nimrod hem op als koning; hij veronderstelde dat hij een god was en wilde dat het gehele volk hem aanbad. Ibrāhīm (vrede zij met hem) nodigde deze onvriendelijke, genadeloze ongelovige uit tot de ware religie. Daarbij probeerde hij ook zijn volk te doen afzien van het aanbidden van afgoden en Nimrod. Zij geloofden echter niet. De Chaldeeërs, die toen behoorden tot zijn volk, kwamen traditiegetrouw elk jaar één dag allemaal op een bepaalde plaats samen om een feest te vieren; daarna gingen ze naar hun tempel met afgodsbeelden, knielden ze neer voor hun afgoden waarna ze weer naar huis terugkeerden. Op zo'n feestdag ging Ibrāhīm (vrede zij met hem) de tempel met afgodsbeelden binnen en vernielde met een bijl alle kleine afgodsbeelden. Hij hing daarna de bijl om de nek van het grootste afgodsbeeld en verliet de tempel. Toen de Chaldeeërs de tempel binnengingen, zagen ze dat alle afgodsbeelden gebroken waren en wilden ze degene die dit had gedaan, gevangennemen en straffen. Ze brachten Ibrāhīm (vrede zij met hem) en vroegen of hij dit had gedaan. Ibrāhīm (vrede zij met hem) antwoordde: "Waarschijnlijk heeft het grote afgodsbeeld dat een bijl om zijn nek heeft hangen dit gedaan omdat hij niet wilde dat de kleine afgodsbeelden werden aanbeden naast hem. Als jullie mij niet geloven, vraag het dan aan hem zelf." Zijn volk zei: "Afgoden kunnen toch niet spreken. En jij zegt dat we het aan hem moeten vragen?" Hierop zei Ibrāhīm (vrede zij met hem): "Waarom aanbidden jullie dan afgoden die niet kunnen spreken en zich niet kunnen beschermen van vernieling? Schande over jullie en de afgoden die jullie aanbidden" en probeerde zo zijn volk te doen afzien van het aanbidden van afgoden, maar zijn inspanningen waren tevergeefs. Deze toestand staat vermeld in het 52^e vers en het vervolg hiervan van soera al-Anbiyā. Ze brachten Nimrod hiervan op de hoogte. Hij wilde Ibrāhīm (vrede zij met hem) zien. Toen Ibrāhīm (vrede zij met hem) bij Nimrod binnenkwam, knielde hij niet neer. Toen Nimrod

hem vroeg waarom hij niet neerknielde, antwoordde hij: “Ik kniel voor niemand neer behalve voor Allah de Verhevene die mij heeft geschapen.” Nimrod kon geen antwoord geven op de bewijzen van Ibrāhīm (vrede zij met hem) en verwierp ze. Ibrāhīm (vrede zij met hem) zei dat Allah de Verhevene enig is, zonder begin en eeuwig, dat Hij Almachtig is en de Eigenaar van alles, en dat Nimrod slechts een onbekwaam, zwak mens en schepsel is. Nimrod die hier erg woedend om werd, besloot – ook door aanmoediging van de mensen die bij hem waren – om Ibrāhīm (vrede zij met hem) in een vuur te gooien.

In de edele Koran zijn de gesprekken tussen Ibrāhīm (vrede zij met hem) en Nimrod medegedeeld. In het 258^e vers van soera al-Baqara staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: “[O Mijn Lieveling.] **Heb je niet gehoord over diegene [Nimrod] die met Ibrāhīm over zijn Heer redetwistte, discussieerde omdat Allah hem eigendom en heerschappij had gegeven en hij hierdoor de grenzen overschreed? Toen Ibrāhīm zei: ‘Mijn Heer doet zowel sterven als leven’, zei hij [Nimrod]: ‘Ik doe ook leven en sterven.’ Ibrāhīm zei: ‘Allah laat de zon in het oosten opkomen, laat jij haar dan in het westen opkomen.’ Toen was de ongelovige stomverbaasd. Allah de Verhevene leidt degenen die onrecht aandoen niet naar het rechte pad.’**”

In soera al-Saffāt en soera al-Anbiyā wordt het voorval beschreven waarin hij in het vuur wordt gegooid. In het 97^e vers van soera al-Saffāt staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: “**De ongelovigen zeiden: ‘Maak voor Ibrāhīm een bouwsel en maak erin een vuur aan, en werp Ibrāhīm daarna hierin.’**” Echter, toen er een bouwsel werd gemaakt en Ibrāhīm (vrede zij met hem) van daaruit in het vuur werd geworpen, werd het vuur een rozentuin. Volgens een overlevering veranderde het vuur in een met vissen gevuld bassin. De vissen kwamen voort uit het brandhout. In het 68^e, 69^e en 70^e vers van soera al-Anbiyā, in de edele Koran, staat het volgende vermeld [interpretatie van de betekenis]: “**De ongelovigen zeiden: ‘Als jullie iets willen doen, verbrand dan Ibrāhīm in het vuur. Zo zullen jullie je goden geholpen hebben.’ En Wij zeiden: ‘O vuur! Wees koel en veilig voor Ibrāhīm.’ Zij wilden [zo] een valstrik spannen voor Ibrāhīm. Maar Wij maakten hen tot degenen die nog meer verlies leden.**” De naam ‘Nimrod’ komt niet voor in de edele Koran. Deze naam vindt men echter wel terug in de Thora [in het Oude Testament van de Heilige Schrift]. In de provincie Urfa, in Turkije, is er vandaag de dag een bassin van 50x30 m groot met de naam ‘Ayn-i Zelika’ of ‘Halilürrahman’. Er

wordt beweerd dat dit de plaats is waar Ibrāhīm (vrede zij met hem) in het vuur werd gegooid en de vissen uit brandhout voortkwamen. Niemand komt aan deze vissen.

Ibrāhīm (vrede zij met hem) trouwde twee keer. Zijn eerste vrouw Sāra (Sara) had geen kind kunnen krijgen ondanks ze al 70 jaar was. Hierop nam Ibrāhīm (vrede zij met hem) Hājar (Hagar), een slavin die de farao in Egypte had geschonken, tot zijn tweede vrouw. Zij baarde Ismā'īl (Ismaël) (vrede zij met hem). Hierop verrichtte Sāra een smeekbede tot Allah de Verhevene opdat Hij ook haar een kind zou schenken. Allah de Verhevene schonk ook haar een kind. Dit was Ishāq (Isaak) (vrede zij met hem). Ismā'īl (vrede zij met hem) werd de voorouder van de Arabieren, en Ishāq (vrede zij met hem) die van de Hebreëën. Met andere woorden, de Arabieren en de Hebreëën [de joden] zijn broeders die afstammen van dezelfde vader, maar van verschillende moeders. Ibrāhīm (vrede zij met hem) behoort tot de voorvaders van Muhammad (vrede zij met hem).

Aan Ibrāhīm (vrede en zegeningen zij met hem) werd op 90-jarige leeftijd zijn profeetschap bekendgemaakt. Zijn religie verklaarde dat Allah de Verhevene enig is. In het 67^e vers van soera Āl-i 'Imrān, in de edele Koran, staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Ibrāhīm (vrede zij met hem) was noch jood, noch christen. Hij was een moslim die zich had gericht tot Allah de Verhevene [een hanīf: monotheïst] en die zich had overgegeven aan Hem.”**

Degene die aan de joden de ware religie verkondigde, was Mūsā (Mozes) (vrede zij met hem). Hij werd vermoedelijk in 1705 v.Chr. in de stad Memphis, in Egypte, geboren. Omdat er verschillende overleveringen zijn omtrent zijn werkelijke geboortedatum, is het niet met zekerheid bekend welke farao in die tijd in Egypte regeerde. De farao had in zijn droom gezien dat een jongen die in dat jaar geboren zou worden hem zou vermoorden, en gaf daarom het bevel om alle jongens te doden die in dat jaar werden geboren. Omwille van deze reden plaatste de moeder van Mūsā (vrede zij met hem) haar kind in een houten kist, liet het achter op de rivier de Nijl en vertrouwde hem toe aan Allah de Verhevene. Deze kist werd gevonden door de vrouw van de farao. Ook de farao zag het kind. Echter, toen de kist op het water werd gezien, had zijn vrouw het volgende aan hem voorgesteld: “Als er goederen in deze kist zitten, zijn ze van jou; als er een levend iets in zit, is het van mij.” Aangezien de farao dit voorstel had geaccepteerd, kon hij niets doen.

De naam Mūsā betekent ‘gered uit het water’. De christenen noemen hem ‘Mozes’ of ‘Mosje (Moshe)’. De moeder van Mūsā (vrede zij met hem) liet zich als zoogmoeder aannemen in het paleis van de farao en bracht zo haar kind groot. Toen hij 40 jaar was, kwam hij te weten over zijn verwanten en ging naar hen toe. Hij ontmoette Hārūn (Aäron) (vrede zij met hem) die drie jaar ouder was dan hem. Mūsā (vrede zij met hem) kwam in opstand tegen de onrechtvaardigheden die de Hebreëen werden aangedaan. Hij nam hen onder zijn hoede. Op een dag zag hij een Egyptische ongelovige [een kopt] iemand van de zonen van Israëel martelen. Toen hij hem probeerde te redden, overleed de kopt. Hij wilde echter enkel de wreedheid van de kopt verhinderen. Hierop was Mūsā (vrede zij met hem) genoodzaakt om te emigreren uit Egypte. Hij ging naar de stad Midjan. Daar diende hij tien jaar lang Shu’ayb (Jetro) (vrede zij met hem). Hij trouwde met zijn dochter Safūrā (Sippora). Tien jaar later keerde hij weer terug naar Egypte. Op weg naar Egypte, ging hij langs de berg Sinai. Hij hoorde daar het Woord van Allah de Verhevene. Op dat moment werd het profetschap aan hem gegeven. Dat Allah de Verhevene enig is, dat de farao geen god is en nog vele andere zaken werden hem medegedeeld. Hij kwam aan in Egypte bij de farao en nodigde hem uit tot de religie; hij riep hem op tot het geloven in de enige Aanbedene. Hij verzocht hem om de zonen van Israëel vrij te laten. De farao weigerde. Hij zei: “Mūsā is een grote magiër. Hij wil ons misleiden en ons land uit onze handen nemen.” Hij raadpleegde de viziers die bij hem waren. Zij zeiden: “Verzamel de magiërs zodat ze hem verslaan.” De magiërs kwamen en wierpen voor de ogen van het Egyptische volk hun stukjes touw op de grond. Elk stuk touw zag eruit als een slang en bewoog zich in de richting van Mūsā (vrede zij met hem). Toen Mūsā (vrede zij met hem) de staf in zijn hand op de grond gooide, werd het een grote slang die alle touwen verslond. Hierop raakten de magiërs verbijsterd en zeiden: “Deze man spreekt de waarheid” en geloofden in hem. Deze gebeurtenis wordt in de edele Koran, in de verzen 111 tot 123 van soera al-A’rāf, weergegeven. Hierop werd de farao ontzettend boos. Hij zei: “Hij is blijkbaar jullie meester. Ik ga jullie handen en voeten eraf snijden, en jullie allemaal aan de takken van dadelbomen hangen.” De magiërs antwoordden: “Wij geloven in Mūsā en zoeken onze toevlucht bij zijn Heer. Wij wensen enkel Zijn vergeving en barmhartigheid.” De farao gaf de zonen van Israëel geen toestemming om Egypte te verlaten, want als zij Egypte zouden verlaten, dan zouden hijzelf en zijn volk deze mensen die zij ge-

bruikten als hun bedienden en slaven kwijtraken. De waters van de ongelovigen werden bloed en het regende kikkers. Er ontstonden huidziekten en het bleef drie dagen lang donker. Toen de farao deze wonderen zag, werd hij bang. Hij gaf hen toestemming. Toen Mūsā (vrede zij met hem) samen met de zonen van Israël Egypte verliet en onderweg was richting Jeruzalem, kreeg de farao spijt. Hij ging hen achterna met zijn soldaten. De Golf van Suez opende zich en de gelovigen staken over. Toen de farao aan het oversteken was, sloot de zee zich weer. De farao verdronk samen met zijn soldaten. Tijdens deze grote emigratie smeekte Mūsā (vrede zij met hem) op de berg Sinai veel tot Allah de Verhevene. Hij wilde het Wezen van Allah zien. Allah de Verhevene aanvaardde zijn gesmeek niet, maar Hij sprak nogmaals tot hem op de berg Sinai. Mūsā (vrede zij met hem) verbleef veertig dagen en veertig nachten op de berg Sinai en vastte. Allah de Verhevene zond hem middels Jabrāil (vrede zij met hem) de Thora die op tabletten was geschreven. Daarnaast werden hem tien geboden gegeven die op tien tabletten stonden geschreven, zodat degenen die in hem geloofden deze zouden naleven. De **Awāmir al-‘ashara** [Tien Geboden] die sinds die tijd vermeld worden in de joodse boeken, in het 6^e vers en het vervolg van het 5^e hoofdstuk van het boek Deuteronomium in de Thora, en aan het begin van het 20^e hoofdstuk van het boek Exodus, staan hieronder geschreven:

1 – Ik ben de Heere, uw God, die u uit het land Egypte, uit het slavenhuis, geleid heeft.

2 – U zult geen andere goden voor Mijn aangezicht hebben. U zult voor uzelf geen beeld maken, geen enkele afbeelding van wat boven in de hemel, of beneden op de aarde of in het water onder de aarde is. U zult zich daarvoor niet neerbuigen, en die niet dienen.

3 – U zult de Naam van de Heere, uw God, niet ijdel gebruiken.

4 – Neem de sabbatdag [zaterdag] in acht om die te heiligen, zoals de Heere, uw God, u geboden heeft. Zes dagen zult u arbeiden en al uw werk doen, maar de zevende dag is de sabbat van de Heere, uw God. Dan zult u geen enkel werk doen.

5 – Eer uw vader en uw moeder, zoals de Heere, uw God, geboden heeft.

6 – U zult niet doodslaan.

7 – En u zult geen overspel plegen.

8 – En u zult niet stelen.

9 – En u zult geen vals getuigenis spreken tegen uw naaste.

10 – En u zult niet begeren de vrouw van uw naaste. U zult uw zinnen niet zetten op het huis van uw naaste, noch op zijn akker, noch op zijn dienaar, noch op zijn dienares, noch op zijn rund, noch op zijn ezel, noch op iets wat van uw naaste is.

Toen Mūsā (vrede zij met hem) van de berg Sinaï terugkeerde, zag hij met afschuw dat het volk dat hij aan zijn broer Hārūn (vrede zij met hem) had toevertrouwd, was afgeweken van het ware pad, dat ze een gouden beeld hadden gemaakt in de vorm van een kalf en dit waren begonnen te aanbidden. Mūsā (vrede zij met hem) was een opvallende, ontzagwekkende persoon met een scherpe blik. Hij liet een grote indruk achter bij degenen die hem tegenkwamen. Maar toen hij een jaar oud was, had hij de farao kwaad gemaakt omdat hij had geplukt aan zijn baard die met parels was versierd. Dankzij de voorspraak van de edele Āsiya, de vrouw van de farao, onderwierp hij Mūsā (vrede zij met hem) eerst aan een test voordat hij hem zou doden. Toen voor hem een schotel werd geplaatst waar goud en vuur in zaten en hij zijn hand naar het goud reikte, draaide Jabrāil (vrede zij met hem) het in de richting van het vuur waarop Mūsā (vrede zij met hem) het vuur naar zijn mond bracht; hij verbrandde het puntje van zijn tong en gooide het vuur weg. Om deze reden was zijn spraak voorheen gebrekkig. Wanneer het nodig was om het volk toe te spreken, liet hij hierdoor dit over aan zijn zeer welsprekende broer Hārūn (vrede zij met hem). Echter, toen hij profeet werd, verdween deze tekortkoming van hem. Hij werd begunstigd met een mooier spraakvermogen dan Hārūn (vrede zij met hem). Toen hij op de berg Sinaï was, konden de mooie woorden van Hārūn zijn volk niet weerhouden van het afwijken van het rechte pad. Mūsā (vrede zij met hem) ging weer naar de berg Sinaï en vroeg Allah de Verhevene om zijn gemeenschap te vergeven. Zijn gemeenschap toonde berouw. Hij nam hen mee en ging de woestijnen in om het ‘Beloofde Land’ te zoeken dat Allah de Verhevene aan hen had beloofd. Ze verbleven precies veertig jaar in de Sinaïwoestijn. In de woestijn voedde Allah de Verhevene hen met manna en kwartelvlies. Mūsā (vrede zij met hem) kwam tot aan de berg Nebo in het Abarimgebergte tegenover de stad Arīha (Jericho) van waaruit het Beloofde Land gezien kon worden, en overleed daar, volgens een overlevering, op 120-jarige leeftijd. Zijn broer Hārūn (vrede zij met hem) was reeds drie jaar eerder overleden dan hem. Het betreden van het Beloofde Land en de stad Jericho die is gelegen in het Beloofde Land, werd verleend aan de profeet Yūshā’ die na hem kwam.

[Ahmed Cevdet Pasha (moge Allah de Verhevene hem gena-

dig zijn)^[1], een grote islamitische historicus en jurist, zegt in zijn boek **Kisas-ı Enbiyā** het volgende:

“De zoon van Ibrāhīm (Abraham) (vrede zij met hem) was Ishāq (Isaak) en de zoon van Ishāq was Ya’qūb (Jakob) (vrede zij met hen). Zijn oorspronkelijke naam was **Isrāīl** (Israël). Zijn afstammelingen worden **Banū Isrāīl** genoemd, wat ‘zonen van Israël’ betekent. Yūsuf (Jozef) (vrede zij met hem), een van de twaalf zonen van Ya’qūb (vrede zij met hem), was ook een profeet. Na Yūsuf (vrede zij met hem) leefden de zonen van Israël in Egypte en volgden ze het geloof van Ya’qūb en Yūsuf (vrede zij met hen). De kopten daarentegen, die de vroegere bewoners van Egypte waren, aanbaden sterren en afgoden, ofwel standbeelden. Zij gebruikten de zonen van Israël als slaven. De zonen van Israël wilden verlost worden van de martelingen van de farao’s en naar het land **Kanaän**, het thuisland van hun voorvaders gaan. De farao’s gaven echter geen toestemming, want zij lieten de zonen van Israël zwaar werk verrichten en nieuwe gebouwen en steden bouwen. Mūsā (Mozes), zoon van ‘Imrān, werd door zijn moeder in een kist geplaatst en op de rivier de Nijl achtergelaten. **Āsiya**, de vrouw van de farao, vond hem en maakte hem tot haar zoon. Toen Mūsā (vrede zij met hem) per ongeluk een kopt had gedood, emigreerde hij uit Egypte en ging hij naar de stad **Midjan**. Hier verbleef hij tien jaar. Hij trouwde met de dochter van Shu’ayb (vrede zij met hem) en keerde terug naar Egypte. Onderweg ging hij langs de berg **Sināī**. Hier werd hij vereerd met het spreken met Allah de Verhevene en werd het profetschap aan hem verleend. Hij werd bevolen om de farao tot het geloof uit te nodigen; die kwam niet tot het geloof. Mūsā (vrede zij met hem) verzamelde de zonen van Israël bijeen waarop ze samen Egypte verlieten. Hoewel ze de Golf van **Suez** overstaken en richting de stad **Jericho** liepen, zeiden de zonen van Israël: ‘Wij kunnen niet gaan; wij kunnen niet strijden tegen de Amalekieten.’ Hij verwenste hen. Hij liet zijn broer Hārūn (vrede zij met hem) die drie jaar ouder was dan hem bij hen achter en ging naar de **Tūr Sīnā** (de berg Sinaï). Hij sprak weer met Allah de Verhevene. Hem werd het boek ‘de **Thora**’ gegeven. Zijn volk toonde berouw en kwam aan in het zuiden van de Dode Zee. Ze vestigden zich tegenover de stad Jericho, aan de oostelijke kant van de rivier de Jordaan. Hij stelde Yūsha’ (vrede zij met hem) aan als zijn afgevaardigde en overleed daarna.”

[1] Cevdet Pasha kwam oorspronkelijk uit Lovetsj. Hij overleed in 1312 n.h. [1894 n.Chr.] in Istanbul.

In **Mir'āt-i kāināt** staat vermeld: “Mūsā (vrede zij met hem) ging drie keer naar de berg Sinai. De eerste keer dat hij ging, werd het profeetschap aan hem gegeven. Bij de tweede keer werden de **gezegende Thora** en de **Tien Geboden** neergezonden. De Thora bestond uit veertig delen. In elk deel stonden er duizend hoofdstukken en elk hoofdstuk bestond uit duizend verzen. De Thora's die nu in omloop zijn, bevatten niet zo veel verzen. Immers, in de edele Koran wordt verklaard dat de Thora en het Evangelie later werden vervalst en veranderd. De Thora die Jabrāil (vrede zij met hem) naar Mūsā (vrede zij met hem) had gebracht, was enkel door Mūsā, Hārūn, Yūsha', 'Uzayr en 'Īsā (vrede zij met hen) gememorieerd.”

In **Qāmūs al-a'lām** staat vermeld: “Toen de Babylonische koning Nebukadnezar Jeruzalem innam en de al-Aqsā moskee vernielde, verbrandde hij de exemplaren van de Thora. Hij nam 70.000 joodse geleerden gevangen en zond hen naar Babylon. Onder hen waren ook Danyāl en 'Uzayr (vrede zij met hen). [In **al-Munjid** staat geschreven dat de joden 'Uzayr (vrede zij met hem) Ezra noemen. Echter, de schrijver van het boek **Ezra** in het Oude Testament van de huidige **Heilige Schrift** en sommige andere boeken, was de Hebreeuwse rabbijn en geestelijke Ezra, en niet 'Uzayr (vrede zij met hem).] De joden vergaten de Thora en werden losbandig. Ze geloofden niet in de profeten die naar hen werden gezonden voor vermaning en hadden de meeste van hen als martelaar gedood. Bahman Kay Khosrow, de Iraanse sjah, versloeg de Assyriërs. Hij liet de joodse gevangenen en Danyāl (vrede zij met hem) vrij. Het aantal mensen dat aanbidding verrichtte in de al-Aqsā moskee nam toe. Toen Alexander de Grote Jeruzalem innam benoemde hij Herodes, die behoorde tot de joodse bevolking, tot gouverneur voor de joden. Deze verraderlijke jood had echter de profeet Yahyā (Johannes) (vrede zij met hem) als martelaar vermoord. Hij beging veel wreedheden. Hierna kwam Jeruzalem in handen van de Romeinen. Toen de joden in opstand kwamen, vernielde Hadrianus in het jaar 135 n.Chr. Jeruzalem en slachtte hij de joden af. Degenen die wegluchtten, verspreidden zich in alle richtingen. Op de plaatsen waar ze kwamen, werd hen veel onrecht en leed aangedaan door de christenen. Met de komst van de islam bereikten zij vrede en rust. De stad Jeruzalem werd door de Byzantijnse keizers herbouwd en werd 'Ilyā' genoemd. 'Abdulmalik, de vijfde Omajjadische kalief, liet de stad wederopbouwen en de al-Aqsā moskee restaureren. De christenen vernielden deze tijdens de kruistochten. Salāhaddīn Ayyūbī vernieuwde

het. De Ottomaanse kaliefen restaureerden en verfraaiden het.”

Na de Thora is het heilige boek van de joden de **Talmoed**. Mūsā (vrede zij met hem) had hetgeen hij op de berg Sinaï had gehoord van Allah de Verhevene, aan Hārūn, Yūsha’ en Ali-āzār verteld. Zij vertelden het aan de navolgende profeten en uiteindelijk aan de verheven Yahūdā (Juda). Op zijn beurt bracht hij deze kennis, in de 2^e eeuw n.Chr., samen tot een boek over een periode van veertig jaar. Dit boek werd **Misjna** genoemd. In de 3^e eeuw n.Chr. in Jeruzalem en in de 6^e eeuw n.Chr. in Babylon werden er op de Misjna twee commentaren geschreven. Deze commentaren werden **Gemara** genoemd. Een van de twee Gemara’s werd samen met de Misjna tot een boek samengebracht en dit boek werd ‘Talmoed’ genoemd. De Talmoed die de Jeruzalemse Gemara bevatte, werd de **Jeruzalemse Talmoed** genoemd en die de Babylonische Gemara bevatte, werd de **Babylonische Talmoed** genoemd. De christenen zijn vijandig tegenover deze drie boeken. Zij menen dat Sham’un (Simon) die het kruis droeg dat ze hadden klaargemaakt om ‘Īsā (Jezus) (vrede zij met hem) op te hangen, en die zich had gemengd in het voorval van de kruisiging, behoort tot de overleeveraars van de Misjna. Sommige van de geboden die schadelijk zijn voor de mensheid die in de Talmoed staan, staan geschreven aan het einde van ons boek **Cevâb Veremedi**, dat eveneens naar het Engels werd vertaald onder de titel **Could Not Answer**. **Ali-āzār**, wiens naam hierboven werd vermeld, is de zoon van Hārūn (vrede zij met hem).]

Het boek dat de christenen ‘de **Heilig Schrift**’ noemen, bestaat uit twee delen die zij ‘het **Oude Testament**’ en ‘het **Nieuwe Testament**’ noemen. De joden geloven enkel in het Oude Testament en noemen dit ‘het **Heilig Schrift**’. Zij aanvaarden niet dat dit gedeelte ‘het Oude Testament’ wordt genoemd. Ze noemen het **Tenach**. Ze verdelen de Tenach in drie delen. Het eerste gedeelte noemen zij ‘**Thora**’. Het boek dat zij **Thora** noemen, bestaat uit vijf delen:

- 1) Genesis
- 2) Exodus
- 3) Leviticus
- 4) Numeri
- 5) Deuteronomium

(Deze vijf boeken worden tezamen ‘Pentateuch’ genoemd.)

In het 2^e vers van soera al-Isrā, in de edele Koran, staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: “**Wij hebben Mūsā het boek**

gegeven.” In de Thora waarover wij vandaag beschikken, zijn er vele vreemde teksten toegevoegd. Deze hebben niets te maken met de werkelijke Thora die werd neergezonden naar Mūsā (vrede zij met hem). [Voor meer informatie, gelieve het gedeelte **“De edele Koran en de hedendaagse exemplaren van de Thora en Evangelien”** raad te plegen!]

In de werkelijke Thora staat vermeld dat Allah de Verhevene een laatste Profeet zou zenden met de naam ‘Muhammad’ (vrede en zegeningen zij met hem). Dat Mūsā (vrede zij met hem), wanneer hij voor de tweede keer smeekte tot Allah de Verhevene, om vergiffenis vroeg voor zijn volk dat verkeerde in dwaling, staat als volgt vermeld in de verzen 155-157 van soera al-A’rāf [interpretatie van de betekenis]: **“Mūsā zei: ‘Mijn Heer, als U wilde, dan had U mij en hen eerder vernietigd. Zult U ons vernietigen wegens de slechte daden van de dwazen, de verachtelijken onder ons? Dit is niets anders dan een beproeving van U, waarmee U in dwaling laat wie U wilt en naar het rechte pad leidt wie U wilt. U bent onze Vriend. Vergeef ons! Wees ons genadig! U bent de Beste der vergifgeezinden. Beschenk ons in deze wereld een mooie gehoorzaamheid en levensonderhoud, en in het hiernamaals, Uw Paradijs! Wij hebben berouw getoond en ons tot U gewend!’”** Allah de Verhevene zei tegen hem: **“Met Mijn bestraffing tref Ik wie Ik wil. Mijn barmhartigheid omvat alles. Deze barmhartigheid van Mij is [in het hiernamaals] voor hen die godvrezend zijn [degenen die ongelooft en zonden vermijden], die hun armenbelasting geven en die in Onze tekenen geloven. Zij volgen de Gezant, die een ongetletterde Profeet is. [De naam en de eigenschappen van] die Gezant vinden zij beschreven in de Thora en het Evangelie bij zich. Die Profeet beveelt het goede, het geloof en verbiedt het kwade, het ongelooft. Hij staat de reine dingen toe en verbiedt de onreine dingen. Hij ontheft hen van hun lasten en verlicht hun zware ongemakken. Zij die in deze Profeet geloven, hem vereren, hem helpen en het licht [de edele Koran] volgen dat met hem is neergezonden; wel, zij zijn degenen die de eeuwige gelukzaligheid zullen bereiken.”**

Het is ongetwijfeld dat de joden in de laatste Profeet geloofden en zijn komst verwachtten. In sommige tafsīr-boeken (exegeses, verklaringen van de edele Koran) staat zelfs geschreven dat de joden tijdens veldslagen de volgende smeekbede verrichtten: **“O onze Heer! Help ons omwille van de laatste Profeet (vrede en zegeningen zij met hem) wiens komst U aan ons heeft beloofd”,** en dat zij de overwinning behaalden tijdens die veldslagen.

Onder de profeten (vrede zij met hen) die na Mūsā (vrede zij met hem) naar de Hebreëen zijn gekomen, hebben Dāwud (David) en Sulaymān (Salomo) (vrede zij met hen) een grote bijdrage geleverd aan de verspreiding van de ware religie. De essentie van de joodse religie kan als volgt samengevat worden:

Geloof: Er bestaat één God. Hij bestaat uit Zichzelf. Hij is niet geboren en baart niet. Hij ziet en weet alles. Vergeven of bestraffen ligt enkel in Zijn macht.

Ethiek: De ethische principes bestaan uit de tien heilige geboden, oftewel de **Tien Geboden**. De mensen dienen deze tien geboden tot op de letter na te leven. Het lichaam en de ziel van de mens staan los van elkaar. De ziel sterft niet tot de Laatste Dag. Het is noodzakelijk om te geloven in het leven in het hiernamaals.

De fundamente van de religie: Volkeren die niet joods zijn, worden beschouwd als afgodendienaren (mensen die afgoden aanbidden). Men dient afstand van hen te houden. Men moet zoveel mogelijk zijn band met hen verbreken. Er moeten bloedige en onbloedige offers gebracht worden. [De joden offerden elk soort dier, zelfs duiven, maar meestal schapen, geiten en runderen. In de loop der tijd werden broodkoeken, gemaakt van ongezuurd deeg, en matzes die “ongezuurd brood” werden genoemd, ook als offer gerekend. Het uitdelen van deze broodjes werd als onbloedig offer beschouwd.] Voor vergelding wordt er vergelding uitgevoerd. Wie iets kwaads heeft gedaan, wordt op dezelfde manier, aan hetzelfde onderworpen. Jongens worden besneden door een rabbijn [joodse geestelijke]. Dieren waarvan men het vlees wil eten, moeten geslacht worden. Het vlees van een dier dat op een andere wijze werd gedood, wordt niet gegeten. [Zelfs vandaag vindt men in Europa en Amerika in de winkels van joodse slaggers een label terug waar het woord ‘**koosjer**’ op staat, wat betekent dat het vlees dat in die winkel wordt verkocht, het vlees van dieren is die werden geslacht zoals voorgeschreven door de rabbijnen. Joden mogen enkel vlees eten dat op deze wijze werd bereid. Ook de moslims eten enkel vlees van een dier dat werd geslacht door de Naam van Allah de Verhevene uit te spreken. Varkensvlees eten ze helemaal niet.] Joodse vrouwen moeten na het trouwen hun haren bedekken; vandaag de dag komen joodse vrouwen in Europa deze plicht na door een pruik te dragen. Varkensvlees eten is ook voor de joden verboden.

De manier van aanbedding van de joden gaat gepaard met vele methoden. Hun geëerde dag is zaterdag. Op die dag wordt er geen werk verricht en wordt er geen vuur aangestoken. De joden aan-

vaarden deze dag als een feestdag en vieren deze dag. Deze dag heet 'sabbat'. Daarnaast hebben de joden nog vele andere feestdagen waaronder Pesach, Sjavoet (Wekenfeest), Rosj Hasjana (Joods Nieuwjaar), Jom Kipoer (Grote Verzoendag), Soekot (Loofhuttenfeest), Poerim (Lotenfeest) en Chanoeka. Pesach is de herdenking van de bevrijding van het joodse volk van de slavernij in Egypte. Sjavoet is een rozenfeest ter nagedachtenis van de openbaring van de Thora en de Tien Geboden. Jom Kipoer is de grote vastendag waarop wordt herdacht dat de joden berouw toonden en werden vergeven. Soekot is het loofhuttenfeest waarop het leven in de woestijn wordt herdacht.

De rabbijnen hebben niet zoals de christelijke priesters de bevoegdheid om zonden te vergeven. Zij leiden enkel de daden van aanbedding. Bij hun God zijn alle joden gelijk en is er geen enkel verschil tussen hen.

Hun religieuze rituelen en de manier waarop de rabbijnen de daden van aanbedding leidden, werden door de profeten (vrede zij met hen) die na Mūsā (vrede zij met hem) kwamen nog meer vermeerderd en veranderd en er werden nieuwe beginselen aan toegevoegd. Na Dāwud (vrede zij met hem) werd ook het reciteren van de **Zabūr** (Psalmen) – die aan hem werd neergezonden – tijdens de rituelen of begeleid door muziekinstrumenten, aan de daden van aanbedding toegevoegd.

Dāwud (vrede zij met hem) werd vermoedelijk 1000 jaar v.Chr. geboren. [Europese historici hebben de regeerperiode van Dāwud (vrede zij met hem) als 1015 – 975 v.Chr. vastgelegd, maar dit is niet zeker.] Omdat Dāwud (vrede zij met hem), die eerst een herder was, een prachtige stem had [vandaag de dag wordt in het Turks nog steeds de uitdrukking 'Dāvudī ses' ('een stem zoals die van David') gebruikt], werd hij na een tijdje in de aanwezigheid gebracht van Tālūt [Saul], het staatshoofd, en werd zijn citerspeler. Hoewel er eerst een grote vriendschap tussen hen beide was ontstaan en Saul hem als zijn nauwe metgezel had aangewezen, werd Saul bang toen Dāwud (vrede zij met hem) met de dag grote faam verwierf, op zijn dertigste tijdens een strijd de reusachtige Goliath met een steen van een katapult doodde en hierdoor werd bewonderd door het volk. Hierop verwijderde hij Dāwud uit zijn buurt. Echter, toen Saul stierf, werd Dāwud (vrede zij met hem) zijn opvolger op verzoek van het volk en maakte hij Jeruzalem voor het eerst het centrum van de Israëlieten. Dāwud (vrede zij met hem) regeerde veertig jaar. Dat hem een boek werd gegeven met de naam **Psalmen** staat in de edele Koran, in het 163^e vers van soera

al-Nisā en het 55^e vers van soera al-Isrā, vermeld. Hierin staan ongetwijfeld Dāwud (vrede zij met hem) zijn smekingen en verzoeken tot vergeving aan Allah de Verhevene. Echter, aangezien de Psalmen in de huidige Heilige Schrift naast deze gedeelten ook stukken bevat die door anderen zijn toegevoegd, heeft het zijn vorm zoals Allah de Verhevene het had neergezonden volledig verloren. Allah de Verhevene heeft aan Dāwud (vrede zij met hem) grote gunsten verleend. In het 10^e vers van soera Saba staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Wij gaven Dāwud van Onze kant deugdelijkheid [over de andere mensen en profeten] en superioriteit [zoals het profeetschap, een boek, heerschappij, een mooie stem en het vormgeven van ijzer met de hand]. Wij zeiden: ‘O bergen en vogels, verheerlijk Allah samen met hem.’ Wij maakten het ijzer zacht voor hem [zoals was].”** In de verzen 17-19 van soera Sād staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“O Muhammad! Wees geduldig met wat de ongelovigen zeggen. Herinner Onze dienaar Dāwud, de bezitter van kracht! Hij toonde altijd berouw aan Allah. Waarlijk, Wij maakten aan hem de bergen en de vogels dienstbaar die met hem in de avond en in de ochtend Allah verheerlijkten.”** En in het 25^e vers van soera Sād staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Hij heeft bij Ons een hoge rang en een goede terugkomst [bij Ons].”** Het afschuwelijke verhaal in de huidige Thora en Evangelie dat wordt voorgedaan als het avontuur dat zich afspeelde tussen Dāwud (vrede zij met hem) en Batseba, de vrouw van Uria, een officier die onder hem stond, welke staat vermeld in het 11^e hoofdstuk van 2 Samuel, is niet waar. [‘Alī (moge Allah tevreden zijn met hem) had medegedeeld dat hij degenen die dit verkeerde en afschuwelijke verhaal vertelden, 160 stokslagen zou geven. In de tafsīr **Mawāqib** staat bij de verklaring van het 26^e vers van soera Sād het volgende: “Uria zond een boodschap naar een meisje genaamd Teshāmu’ om te laten weten dat hij met haar wilde trouwen. Hoewel zij het accepteerde, wilden de familieleden van het meisje het niet. Ze spraken kwaad over Uria. Intussen stelde ook Dāwud (vrede zij met hem) zich kandidaat om met Teshāmu’ te trouwen. Toen Uria tijdens een strijd overleed, trouwde het meisje met Dāwud (vrede zij met hem). Allah de Verhevene was niet tevreden over het feit dat hij zich kandidaat stelde voor een meisje dat verloofd was. Toen Dāwud (vrede zij met hem) begreep dat hij een fout had begaan, toonde hij berouw en werd hij vergeven.”]

In de edele Koran is er geen duidelijke informatie hierover te vinden. Integendeel, er staat vermeld dat Dāwud (vrede zij met

hem) Allah de Verhevene altijd erg vreesde, dat hem kennis was gegeven, alsook het vermogen om het juiste van het verkeerde te onderscheiden. In [het 24^e vers van] soera Sād staat geschreven dat hij op de grond neerknielde om geen onrecht te begaan bij een zaak omtrent een schaap, dat hij vergiffenis vroeg aan Allah en veel smeekbeden verrichtte. Alle islamgeleerden zijn het erover eens dat deze mythe van Uria later werd toegevoegd aan de Thora en het Evangelie. Hoewel zulke verzonden verhalen die ‘**isrāliyyāt**’ (‘berichten van de Israëlieten’) worden genoemd, ook van de joden naar de onwetende moslims werden overgedragen, hebben islamgeleerden medegedeeld dat deze verhalen mythes [verzonden] zijn.

Sulaymān (Salomo) (vrede zij met hem) [zijn regeerperiode was vermoedelijk tussen 965 – 926 v.Chr.], de zoon van Dāwud (vrede zij met hem), volgde zijn vader op en werd de profeet en heerser van de zonen van Israēl. Hij kon spreken met jinn, wilde dieren en vogels. Het tijdperk van Sulaymān (vrede zij met hem) was de meest glorieuze tijd van de Israëlieten. Tot de tijd van Sulaymān (vrede zij met hem) hadden de Israëlitische heersers geen weet van paleizen. Het huis van Saul wiens naam hierboven werd vermeld, verschilde niets van het gewoonste dorpshuis. Sulaymān (vrede zij met hem) richtte eerst de stad Jeruzalem op en bouwde een paleis. Hij liet een groot aantal gebouwen, paleizen, tuinen, bassins, slachtplaatsen voor offers en plaatsen voor aanbidding bouwen. De meest glorieuze tempel die hij liet bouwen in Jeruzalem, heette **Masjid al-Aqsā = Bayt al-Muqaddas** = het Heilige Huis [de huidige al-Aqsā moskee]. Dit gebouw had hij laten maken door Fenicische architecten. Ook de jinn waren van dienst geweest. Er werden zeer waardevolle materialen gebruikt bij de bouw van deze gebedsplaats. Wanneer men het in de verte zag, glinsterde het net als een stuk goud en bracht het degenen die het zagen in verbijstering. De bouw ervan duurde zeven jaar. Jammer genoeg liet Nebukadnezar II, een van de Babylonische koningen, deze prachtige gebedsplaats in brand steken toen hij Jeruzalem had bezet. De exemplaren van de Thora waren ook verbrand en er was geen enkele overgebleven. Hoewel Kay Khosrow het restaureerde, werd het later door de Romeinen in brand gestoken. In **Qāmūs al-a’lām** staat vermeld: “Met deze vernieling kwam er een einde aan de bouw en bloei van Jeruzalem die toebehoorden aan de joden. Later werd de Masjid al-Aqsā gerestaureerd door Byzantijnse keizers en gaven zij Jeruzalem de naam ‘Ilyā’. Onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) heeft gebeden in

de Masjid al-Aqsā. Jeruzalem werd in het 16^e jaar van de emigratie ten tijde van ‘Umar (moge Allah tevreden zijn met hem) door de moslims veroverd. De huidige moskee werd herbouwd in de tijd van ‘Abdulmalik (moge Allah hem genadig zijn).” De overgebleven funderingsmuren worden vandaag de dag door de joden ‘de Klaagmuur’ genoemd en zij verrichten smeekbeden voor deze muur.

Jeruzalem was in de tijd van Sulaymān (vrede zij met hem) de rijkste en mooiste stad ter wereld geworden. Er bestaan veel verhalen over de paleizen die Sulaymān (vrede zij met hem) had laten bouwen, de kamers in deze paleizen en de kostbaarheden die zich hier bevonden. Er kan gezegd worden dat tot nu toe geen enkele heerser op de wereld zo’n prachtig en sprookjesachtig leven heeft geleid zoals Sulaymān (vrede zij met hem). Hij had meerdere vrouwen en slavinnen. Omdat Sulaymān (vrede zij met hem) veel belang hechtte aan handel, nam zijn rijkdom met de dag toe; hij versierde zijn paleis met nieuwe, kostbare, mooie goederen en hield vele waardevolle paarden, vogels en andere dieren. In het paleis werden er dagelijks dertig runderen, honderd schapen en dozijnen herten en gazellen geslacht. Sulaymān (vrede zij met hem) verlangde steeds naar vrede en trachtte goed om te gaan en vriendschap te sluiten met zijn burens. Hij trouwde met de dochter van zijn buur, de farao van Egypte; nodigde Balqīs, de koningin van Seba, uit tot de ware religie; sloot vriendschap met haar; en volgens de overlevering van islamitische historici trouwde hij ook met haar. In de verzen 29-32 van soera al-Naml in de edele Koran staat vermeld dat Balqīs een uitnodiging kreeg van Sulaymān (vrede zij met hem).

Net als alle andere profeten (vrede zij met hen) was ook Sulaymān (vrede zij met hem) een uiterst rechtvaardige heerser. ‘De rechtvaardigheid van Sulaymān’ werd net als de rechtvaardigheid van ‘Umar (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem) over de hele wereld aanvaard als een voorbeeld van rechtvaardigheid. Sulaymān (vrede zij met hem) stelde zich ook tolerant op tegenover de andere geloven en liet ondanks de protesten van fanatieke joden, ook tempels van andere religies bouwen. Om deze reden verwierf hij groot respect en liefde over de hele wereld en werd hij als het ware een voorbeeld voor het universum. Hij zette de religie van zijn vader Dāwud (vrede zij met hem) voort.

De toestanden van Sulaymān (vrede zij met hem) staan geschreven in de edele Koran. In het 12^e vers van soera Saba staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Aan Sulaymān maak-**

ten Wij de wind dienstbaar; wanneer het overdag waaide, legde het een afstand af van een maand en in de avond kwam het van een afstand van een maand. Wij lieten voor hem een bron van vloeibaar koper stromen. En Wij onderwierpen aan hem ook een groep jinn die met de toestemming van zijn Heer werk verrichtten, en wie van hen afweek van Onze bevelen, deden Wij de bestraffing van het vlammeende vuur proeven.”

In de verzen 30-39 van soera Sād staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: “Wij schonken aan Dāwud Sulaymān. Hij was een voortreffelijke dienaar. Want hij wendde zich altijd tot Allah de Verhevene [door Hem te gedenken en berouw te tonen]. Hij verheerlijkte Hem veelvuldig. Op een avond werden hem renpaarden gepresenteerd, die vlug ter been waren en van een waardevol ras. Sulaymān zei: ‘Me bezighouden met deze goede bezittingen ging ten koste van het gedenken van mijn Heer, het is avond geworden.’ Hij werd erg verdrietig. Hij zei: ‘Geef ze terug aan mij!’ en sneed hun benen en hals. [Het vlees ervan deelde hij uit aan de armen.] Daarna werd hij weer de oude. Hij zei: ‘Mijn Heer, vergeef mij. Schenk mij een rijk dat niemand na mij zal kunnen verkrijgen. U bent ongetwijfeld Degene die altijd begunstigt!’ Hierop maakten Wij de wind aan hem dienstbaar, die op zijn bevel waaide waarheen hij wilde; en ook de duivels die gebouwen maakten en duikers waren, en anderen die vastgebonden waren met ijzeren ketenen. Wij zeiden: ‘Dit is Ons geschenk. Geef het ook aan anderen als je wilt en niet als je het niet wilt! Onze geschenken zijn ontelbaar.’ Waarlijk, net zoals deze gunsten die Wij op de wereld hebben gegeven, zo heeft hij ook in het hiernamaals een hoge rang en een goede terugkomst [bij Ons].”

In joodse en christelijke publicaties wordt beweerd dat drie delen van de Heilige Schrift – dus het boek dat zij ‘de Thora en het Evangelie’ noemen – die zij nu in handen hebben, uit het boek van Sulaymān (vrede zij met hem) zijn overgenomen. Dit zijn de boeken Spreuken, Prediker en Hooglied in het **Oude Testament**. In de Thora wordt beschreven dat Sulaymān (vrede zij met hem) orders gaf aan de wind, de vogels en andere dieren, dat hij hun taal verstond, dat de vogels en dieren onmiddellijk zijn orders uitvoerden en dat alle gebouwen die hij liet maken met behulp van de jinn die onder zijn bevel stonden, met een enorme snelheid waren voltooid.

De burgerlijke rechten die in de tijd van Dāwud (vrede zij met hem) bestonden, werden in de tijd van Sulaymān (vrede zij met hem) verder uitgebreid. Volgens de nieuwe wetgeving, had een va-

der onbeperkte rechten over zijn kinderen. Een kind was verantwoordelijk om de bevelen van zijn vader op te volgen, ongeacht zijn leeftijd. Bij een erfenis kreeg het kind dat ouder was het dubbele van een aandeel. Beslissingen omtrent aangelegenheden zoals verloving en huwelijk werden enkel door de ouderen in de familie genomen; degenen die gingen trouwen werden gedwongen om de echtgeno(o)t(e) te accepteren die voor hen was uitgekozen. Een gescheiden vrouw ontving van haar man een vorm van geld dat **mahr** (bruidsschat) wordt genoemd. Een weduwe zonder kinderen of van wie het kind was overleden, moest trouwen met haar schoonbroer. Het kind dat als eerste werd geboren uit dit huwelijk, werd beschouwd als het kind van de overleden echtgenoot en kreeg zijn erfenis. Het werd toegestaan dat een man met meer dan één vrouw trouwde.

Na het overlijden van Sulaymān (vrede zij met hem) splitsten de zonen van Israëel zich in twaalf stammen en bevochten ze elkaar. Deze splitsing was reeds begonnen toen Sulaymān (vrede zij met hem) nog leefde, maar hij was door de gunst van Allah de Verhevene in staat om deze stammen bij elkaar te houden. Sulaymān (vrede zij met hem) werd opgevolgd door zijn zoon Rechabeam. Slechts twee van de twaalf stammen bleven hem trouw. Het Koninkrijk Israëel werd in tweeën verdeeld. Een van de rijken werd **Israëel** (het Tienstammenrijk) genoemd en bracht de tien stammen bijeen. De overige twee stammen werden **Juda** (het Tweestammenrijk) genoemd; het bleef gevestigd in Jeruzalem. Ze raakten van het pad af en werden getroffen door de Toorn van Allah de Verhevene. Een tijdje bleven ze verbonden aan het Assyrische Rijk. Nebukadnezar, de Assyrische heerser, stak in 587 v.Chr. Jeruzalem in brand en vernielde de stad. Onder dwang verdreef hij de zonen van Israëel uit Jeruzalem en verbande hen naar Babylon. Echter, toen de Iraanse sjah Kay Khosrow [Cyrus] de Assyriërs versloeg, gaf hij toestemming aan de joden om terug te keren naar Jeruzalem. De joden keerden terug naar Jeruzalem en restaureerden enigszins deze verbrande stad. Eerst leefden ze onder de Iraanse heerschappij en later onder die van de Macedoniërs. In het jaar 64 v.Chr. vielen de Romeinen Jeruzalem binnen. Opnieuw vernielden ze de stad en brandden het volledig af. De Romeinen maakten Jeruzalem in 70 n.Chr. nogmaals met de grond gelijk. De Romeinse keizer Titus stak Jeruzalem volledig in brand.

Toen de joden onder de Romeinse heerschappij leefden, werd ‘Īsā (Jezus) (vrede zij met hem) geboren. Tijdens deze catastrofes werden de exemplaren van de werkelijke Thora vernietigd. Er

werden verschillende boeken geschreven onder de naam ‘Thora’. Hieraan zijn er vele vreemde stukken en bijgelovigheden toegevoegd. Om deze reden zond Allah de Verhevene ‘Īsā (vrede zij met hem) als profeet om de joden [en andere mensen] op het rechte pad te wijzen. De joden wilden ‘Īsā (vrede zij met hem) niet als profeet erkennen. Zij wisten echter dat er een profeet zou komen, zoals in de Thora stond geschreven, en verwachtten hem. Maar ze dachten dat deze profeet (vrede en zegeningen zij met hem) een erg machtig, moedig en succesvol persoon zou zijn die hen zou redden uit de handen van de Romeinen. De erg zachtaardige ‘Īsā (vrede zij met hem) beviel hen niet. Zij noemden hem een ‘valse profeet’ en belasterden zijn moeder, de edele Maryam. Vandaag zijn er over de hele wereld ongeveer 15 miljoen mensen die joods zijn. Onder hen is er niemand die de werkelijke Thora naleeft. Volgens de almanak **Britannica of the year** die internationale statistieken weergeeft, is het twijfelachtig of de verschillende geloofswijzen van deze joden nog steeds kunnen worden omschreven als dezelfde religie. Immers, onder de joden bestaan er vele verschillende groeperingen.

Op pagina 326 van ons boek **Cevâb Veremedi** [en op pagina 384 van **Could Not Answer**] wordt het jodendom uitgebreid besproken.

Allah is mijn Heer, mijn Profeet is voorzeker Muhammad, de Gezant van Allah.

En de islam is mijn religie; mijn boek is het Woord van Allah.

Lof zij Allah, mijn school in geloofsleer is de geloofsrichting van de ahl al-soenna.

En bij Allah, mijn school in daden is de rechtsschool van Abū Hanīfa.

HET OORSPRONKELIJKE CHRISTENDOM EN DE CHRISTENEN

‘Īsā (Jezus) (vrede zij met hem) werd gezonden om de ware religie die de joden hadden vervalst, te herstellen. Met andere woorden, het ware, oorspronkelijke christendom is het gecorrigeerde jodendom. Volgens hetgeen vermeld staat in het 17^e vers van het 5^e hoofdstuk in het Evangelie van Matteüs, zei ‘Īsā (vrede zij met hem): “Denk niet dat ik gekomen ben om de wet of de profeten af te schaffen; ik ben niet gekomen om die af te schaffen, maar te vervullen.” Informatie over de essentie van het christendom en over de Evangelieën waarover wij vandaag beschikken, vindt u terug in

het 3^e deel van dit boek onder de titel “**De edele Koran en de hendaagse exemplaren van de Thora en Evangelien**”. Voor zij die het wensen te lezen: gelieve het betreffende deel raad te plegen!

Het oorspronkelijke Evangelie dat de kennis bevatte over het aanvankelijke, oorspronkelijke christendom dat door ‘Īsā (vrede zij met hem) werd medegedeeld, had vele veranderingen en vervalsingen ondergaan; daarnaast werden er door mensen vele stukken en bijgelovigheden aan toegevoegd en werden de geboden en het Woord van Allah de Verhevene ongedaan gemaakt. Zo verloor het Evangelie zijn eigenschap een ‘heilig boek’ te zijn. De grote islamgeleerde Alhāj ‘Abdullāh ibn Dastān Mustafā (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) [die overleed in 1303 n.h. (1885 n.Chr.)] vertelt in zijn Turkse werkstuk **Izāh al-marām fi Kashf al-Zulām** wat ‘het Boek’ inhield, waarvan in de edele Koran staat vermeld dat het aan ‘Īsā (vrede zij met hem) werd gegeven: “Toen de joden ‘Īsā (vrede zij met hem) wilden gevangennemen en opvangen of doden, hadden ze ook het eervolle Evangelie dat hij bij zich had, óf in vuur gegooid en verbrand, óf in stukken verscheurd. Op dat moment was het Evangelie nog niet verspreid over de wereld en was de religie van ‘Īsā (vrede zij met hem) ook nog niet stevig gevestigd. Immers, ‘Īsā (vrede zij met hem) heeft slechts zo’n tweeënhalf à drie jaar de religie kunnen verkondigen. Om deze reden is het onmogelijk dat er nog een exemplaar van het Evangelie was geschreven. ‘Īsā (vrede zij met hem) had een zeer klein aantal metgezellen en bovendien waren de meesten van hen onwetend. Daarom is het ook uitgesloten dat zij zouden beschikken over een geschreven document. Er waren nog geen andere exemplaren van het Evangelie geschreven en buiten ‘Īsā (vrede zij met hem) kende niemand het uit het hoofd. Wat ook mogelijk is, is het volgende: 325 jaar na de geboorte van ‘Īsā (vrede zij met hem) werden tijdens het Concilie van Nicea vele versies van het Evangelie verbrand omdat ze ‘vals’, ‘verkeerd’ of ‘ongefundeerd’ zouden zijn. Er is ook een grote kans dat het werkelijke Evangelie tussen deze werd verbrand.”

Dat er aan het Evangelie vele stukken zijn toegevoegd en dat er naast de geboden van Allah de Verhevene ook veel menselijke teksten zijn terug te vinden, wordt tegenwoordig ook door alle christenen aanvaard. Het staat vast dat het Evangelie aanvankelijk in het Hebreeuws was geschreven en later naar het Latijn en het Grieks werd vertaald. Tijdens het vertalen van het Hebreeuwse exemplaar naar het Grieks werden er een groot aantal fouten gemaakt; omdat de afgodische, polytheïstische Grieken zich verzet-

ten tegen het geloof in ‘een enige God’ en wensten het Evangelie aan te passen naar de filosofie van Plato, ontstond de leer van de Drie-eenheid (het geloof in een drievoudige god) wat in strijd is met het gezond verstand.

Volgens de filosofie van Plato is het niet juist om veel afgoden te aanbidden en voor elke god een afzonderlijk afgodsbeeld te maken. De goden zijn in werkelijkheid een drie-eenheid.

De eerste is de Vader. Hij is de meest verheven Schepper en de Vader van de twee andere goden. Hij is het oerprincipe.

De tweede is de Werkelijkheid, de zichtbare god die de vizier is van de niet-zichtbare Vader. Hij is de ‘Logos’ (‘het heilige woord’). Aan het begin van het Evangelie van Johannes staat geschreven dat de christenen ‘Īsā (vrede zij met hem) ‘Logos’, het heilige woord, noemen en dat ze hem beschouwen als god.

De derde is de zichtbare en gekende Schepping (de natuur). Wel, de Grieken en de Romeinen wilden het christendom hierop laten lijken. Ondanks dat ‘Īsā (vrede zij met hem) zei: “Ik ben slechts een mens zoals jullie”, namen ze hem aan als de zoon van God; ze voegden hier ook nog ‘de Heilige Geest’ aan toe, en introduceerden zo een ‘vader-zoon-heilige geest’ genaamde drie-eenheid van goden. Echter, het woord ‘Vader’ dat in de Hebreeuwse Bijbels werd gebruikt, duidt aan dat Allah de Verhevene Almachtig is, terwijl het woord ‘zoon’ dat werd gebruikt voor ‘Īsā (vrede zij met hem) aantoont dat hij niet lichamelijk de zoon is van Allah, maar ‘Zijn geliefde dienaar’. ‘Heilige geest’ stond voor de kracht van het profetschap dat Allah de Verhevene aan ‘Īsā (vrede zij met hem) had gegeven. Deze kwestie wordt als volgt beschreven in de edele Koran, in het 12^e vers van soera al-Tahrīm [interpretatie van de betekenis]: **“En een van de voorbeelden voor degenen die geloven, is Maryam, de dochter van ‘Imrān. Zij bewaarde haar kuisheid [van harām en zedeloosheid]. Wij bliezen in haar van de geest [die Wij schiepen]. Zij bevestigde de Woorden en Boeken van haar Heer. Zij behoorde tot degenen die hun Heer gehoorzamen.”**

Bij de verschijning van het oorspronkelijke christendom, bestond deze overtuiging van de triniteit (drie-eenheid) niet. De hierboven genoemde Dastān Mustafā (moge Allah hem genadig zijn) zegt het volgende: “‘De leer van de Drie-eenheid’ werd voor het eerst bedacht door de filosoof Plato. De jood genaamd Paulus mengde het in het christendom. Door een priester die Sabellius heette, werd deze opruiing (fitna), volgens een overlevering 200

jaar n.Chr., opnieuw aangewakkerd. Tot die tijd werd er enkel in een enige God en in 'Īsā (Jezus) (vrede zij met hem) als een profeet geloofd. Het voorstel van Sabellius werd door vele christenen fel afgewezen; er vonden bloedige gevechten plaats tussen kerken en er werd veel bloed vergoten. In een geschiedenisboek van die tijd dat van het Frans naar het Arabisch werd vertaald, staat deze kwestie duidelijk beschreven. In het jaar 200 n.Chr. werd enkel het idee van 'Vader en Zoon' naar voren gebracht. Pas 181 jaar later, dus in het jaar 381 n.Chr. ten tijde van de Byzantijnse keizer Theodosius, werd tijdens een concilie [religieuze bijeenkomst] dat in Constantinopel (Istanbul) werd gehouden, besloten om ook 'de Heilige Geest' hieraan toe te voegen. Er zijn veel priesters die zich verzetten tegen dit besluit." Paus Honorius heeft de **triniteitsleer** – het drie goden systeem – nooit geaccepteerd. Hoewel Honorius vele jaren na zijn dood geëxcommuniceerd werd, stichtten degenen die de triniteit niet aanvaardden nieuwe stromingen. Vooral kwesties zoals het maken van verzonnen afbeeldingen en standbeelden van 'Īsā (vrede zij met hem), het plaatsen van deze in kerken en de erkenning van het kruis als een heilig teken, hebben geleid tot vele onenigheden en zelfs bloedige strijden, en werden pas 80 n.h. [700 n.Chr.] door de kerken aanvaard.

Het feit dat de christenen de essentie van het oorspronkelijke christendom hebben veranderd, de paus als onfeilbaar beschouwen en de priesters het recht geven om zonden kwijt te schelden, dat ze beweren dat de mensen als zondaren worden geboren en de laatste Profeet Muhammad (vrede zij met hem) niet aanvaardden terwijl dit bovendien staat vermeld in de Bijbel, en dat zij zelfs vandaag nog in de boeken die zij 'de Bijbel' noemen continu veranderingen aanbrengen, moest wel leiden tot de Toorn van Allah de Verhevene. In het 171^e vers van soera al-Nisā staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“O mensen van het boek [joden en christenen]! Overdrijf niet in jullie religie! Zeg slechts de waarheid over Allah de Verhevene!** [Spreek Hem vrij van gebreken en belaster Hem niet door te zeggen dat Hij een zoon heeft genomen.] **De Messias 'Īsā is de zoon van Maryam (Maria) en de gezant, de profeet van Allah de Verhevene. Hij is Zijn schepsel dat Hij middels het bevel 'Wees!' schiep; Hij plaatste hem in Maryam en hij is een rüh (ziel, geest) van Allah de Verhevene net zoals de andere zielen. Geloof in Allah en Zijn profeten! Zeg niet: 'God is drie!' Het is in jullie voordeel en beter voor jullie om af te zien van dit woord. Allah is slechts één God! Hij is verre van het hebben van een kind. Hem behoort alles wat in de hemelen en op de aarde is.**

Hij heeft het geschapen.”

Het gebruik van het woord ‘rūh’ (ziel, geest) voor ‘Īsā (vrede zij met hem) in het betreffende edele vers, is op verschillende manieren verklaard. Het woord ‘rūh’ duidt erop dat Jabrāil (vrede zij met hem) hem in de edele Maryam blies en dat zij hierdoor zwanger werd. Dit blazen werd ‘rūh’ genoemd. Of ‘rūh’ betekent ‘openbaring’ (wahy) van Allah de Verhevene. Hiermee werd de edele Maryam de blijde boodschap gegeven, werd Jabrāil (vrede zij met hem) bevolen om te blazen en werd tevens tegen ‘Īsā (vrede zij met hem) “Wees” gezegd. Of het betekent het bevel ‘Wees’. Er is gezegd dat wat de adem en het spreken is voor een sprekend persoon, de rūh dat is in verhouding tot Allah de Verhevene.

In het 79^e edele vers van soera al-Baqara staat het volgende vermeld over degenen die de Bijbel veranderen [interpretatie van de betekenis]: **“Schaam jullie, degenen die het [vervalste] boek met hun eigen handen schrijven en dan zeggen: ‘Dit is het Woord van Allah’ om het tegen een geringe waarde, een lage prijs te verkopen. Schaam jullie, om wat jullie handen hebben geschreven! Schaam jullie, om wat jullie eraan hebben verdiend!”**

En in de edele verzen 1-4 van soera al-Ikhlās staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Zeg: Allah is één. Hij is Zichzelfgenoeg [Hij heeft niets nodig], alles is afhankelijk van Hem. Hij werd niet geboren, noch heeft Hij gebaard. Er is niets dat op Hem lijkt [dat Zijn gelijke is].”**

Het onderstaande verhaal hebben we overgenomen uit het Turkse boek **Diyā al-qulūb** van Ishāq Efendi uit Harput (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn):

“Twee jezuïtische priesters waren voor de eerste keer naar de stad Kanton (Guangzhou) gekomen om de Chinezen tot het christendom uit te nodigen. [De jezuïten zijn een missionaire orde die in het jaar 918 n.h. (1512 n.Chr.) door priesters werd gevormd.] Ze vroegen toestemming aan de gouverneur van Kanton om te mogen prediken over de christelijke religie. Hoewel de gouverneur geen belang aan hen hechtte, kwamen de jezuïten hem elke dag storen en zei hij uiteindelijk: ‘Ik ben genoodzaakt om voor deze kwestie toestemming te vragen aan de Chinese faghfür [sultan]. Ik ga hem hiervan op de hoogte brengen’ en bracht de Chinese faghfür op de hoogte van deze kwestie. In het antwoord dat de gouverneur ontving, stond het volgende geschreven: ‘Stuur hen naar mij, dan kan ik begrijpen wat zij willen.’ Hierop stuurde hij de jezuïten naar Peking, het centrum van China. De boeddhistische priesters die dit

gebeuren hadden vernomen, waren erg verontrust en smeekten de faghfür: 'Deze mannen proberen ons volk een nieuwe religie op te dringen die onder de naam 'het christendom' is opgekomen. Zij erkennen de heilige Boeddha niet. Zo gaan ze ons volk op een verkeerd pad brengen. Stuur hen alsjeblieft hier vandaan!' De faghfür zei: 'Laten we eerst eens begrijpen wat ze te zeggen hebben. Daarna zullen we hierover een beslissing nemen.' Hij organiseerde een bijeenkomst die bestond uit vooraanstaande staatsmannen en geestelijken van het land. Hij nodigde de jezuïten op deze bijeenkomst uit en zei: 'Vertel ons wat de fundamenten zijn van de religie die jullie willen verspreiden.' Hierop vertelden de jezuïten het volgende:

'De God, die de hemel en de aarde heeft geschapen, is enig. Maar Hij is tegelijkertijd drievuldig. Gods enige Zoon en de Heilige Geest zijn ook elk een God. Wel, deze God heeft Adam (Ādam) en Eva (Hawwā) geschapen en hen in het Paradijs geplaatst. Hij gaf hen alle soorten gunsten, maar had hen bevolen om van één boom niet te eten. Hoe dan ook, de duivel misleidde Eva. Ze waren Gods bevel ongehoorzaam en aten van de vrucht van die boom. Hierop verdreef God hen uit het Paradijs en zocht hen naar de aarde. Hier kwamen hun kinderen en kleinkinderen voort, maar zij zijn allemaal besmeurd met de zonde die hun grootvader had begaan. Het zijn allemaal zondaren. Deze toestand hield precies 6000 jaar aan. Uiteindelijk kreeg God medelijden met de mensen. Om hun zonden te doen vergeven, vond Hij geen andere oplossing dan Zijn eigen Zoon naar hen te sturen en deze enige Zoon van Hem te offeren voor de kwijtschelding van deze zonde. Wel, de profeet waar wij in geloven, is Jezus, de Zoon van God. In het noorden van Arabië is er een stad die Jeruzalem wordt genoemd en in Jeruzalem is er een plaats die Galilea wordt genoemd. In het dorp Nazareth dat behoort tot Galilea, leefde er een meisje dat Maria heette. Hoewel dit meisje verloofd was met een timmerman genaamd Jozef (Yūsuf), was ze nog maagd. Toen dit meisje zich op een dag op een afgelegen plaats bevond, kwam de Heilige Geest en plaatste in haar de Zoon van God. Met andere woorden, het meisje werd zwanger terwijl ze maagd was. Hierna beviel ze in een stal [in Bethlehem toen ze met haar verloofde op weg was naar Jeruzalem]. Ze plaatsten de Zoon van God in een kribbe (voederbak) in de stal. De priesters in het Oosten die zijn geboorte te weten waren gekomen aan de hand van een ster die plotseling weer was verschenen aan de hemel, gingen met geschenken bij zich naar hem opzoek en vonden hem uiteindelijk in deze stal. Ze knielden

voor hem neer. De Jezus genaamde Zoon van God predikte tot zijn 33^e. Hoewel hij zei: “Ik ben de zoon van God. Geloof in mij, ik ben gekomen om jullie te redden” en hij vele wonderen toonde zoals het opwekken van doden, het weer doen zien van blinden, het doen lopen van mensen die kreupel waren, het genezen van melaatsen, het stillen van stormen op zee, het voeden van tienduizend mensen met twee vissen, het veranderen van water in wijn, het doen uitdrogen van een vijgenboom met een gebaar omdat het in de winter geen vruchten gaf, waren er slechts weinig mensen die in hem geloofden. Uiteindelijk klaagden de verraderlijke joden hem aan bij de Romeinen en veroorzaakten ze dat hij werd gekruisigd. Echter, drie dagen nadat Jezus was gestorven aan het kruis, kwam hij weer tot leven en verscheen hij aan de mensen die in hem geloofden. Hierna steeg hij op naar de hemel en ging hij zitten aan de rechterkant van zijn Vader. Zijn Vader liet alle zaken aangaande de wereld aan hem over. Wel, dit is de essentie van de religie die wij zullen prediken. Zij die hierin geloven, zullen in de andere wereld naar het Paradijs gaan, en zij die er niet in geloven, zullen naar de Hel gaan.’

De Chinese faghfür die naar deze informatie had geluisterd, zei: ‘Ik ga jullie enkele dingen vragen. Geef hier een antwoord op’ en begon te vragen: ‘Mijn eerste vraag is het volgende: Jullie zeggen dat God enig is maar tegelijkertijd ook drie. Dit is een net zo onzinnige uitspraak als ‘twee plus twee is vijf’. Leg dit aan mij uit!’ De priesters konden geen antwoord geven. Ze zeiden: ‘Dit is een mysterie van God. Het menselijk verstand is niet in staat om dit te begrijpen.’

‘Mijn tweede vraag is als volgt: Hoe kan God, de Almachtige, die de aarde, de hemel en het gehele universum heeft geschapen, vanwege de zonde die één van Zijn dienaren heeft begaan, al diens afstammelingen als zondaar beschouwen, terwijl zij niet eens op de hoogte zijn van deze daad? Hoe kan het zo zijn dat Hij voor hun vergeving geen andere oplossing kan vinden dan het offeren van Zijn eigen zoon? Past dit bij Zijn Grootseid? Wat heeft u hierop te zeggen?’ vroeg de Chinese faghfür. De priesters konden geen antwoord geven. Ze zeiden: ‘Ook dit is een mysterie van God.’

‘En mijn derde vraag is het volgende: Jezus wilde voortijdig vruchten van een vijgenboom. Toen de boom geen vruchten droeg, heeft hij het doen uitdrogen. Vruchten dragen buiten het seizoen, is iets waartoe een boom niet in staat is. Is het ondanks dit feit, geen wreedheid dat Jezus hierom kwaad wordt en de boom doet uitdrogen? Kan een profeet wreed zijn?’ vroeg de Chinese

faghfür. De priesters konden geen antwoord geven. Ze zeiden: ‘Dit zijn spirituele zaken, geheimen van God. Het menselijk verstand kan dit niet begrijpen.’ Hierop zei de Chinese faghfür: ‘Ik geef jullie toestemming. Ga en predik waar jullie maar willen in China.’ Nadat ze bij de faghfür waren vertrokken, richtte hij zich tot de aanwezigen van de bijeenkomst en zei: ‘Ik denk niet dat er in China een dwaas bestaat die in zulke onzinnigheden zal geloven. Daarom had ik er helemaal geen bezwaar tegen dat deze mannen deze bijgeloven zouden prediken. Ik ben er zeker van dat onze burgers die naar hen luisteren, de waarde van hun eigen religie nog beter zullen begrijpen nadat ze hebben gezien wat voor dwaze volkeren er bestaan op de wereld en in wat voor bijgeloven [onzinnigheden] zij geloven.’”

Wat de faghfür zei is zo juist, want ondanks dat er 2000 jaar voorbij zijn en de christelijke missionarissen grote inspanningen hebben gedaan, is het niet gelukt om de Chinezen tot het christendom te bekeren. In ons boek **Cevâb Veremedi** [en in de Engelse vertaling ervan **Could Not Answer**] staan er veel vragen waarop de priesters geen antwoord konden geven. Gelieve dit boek raad te plegen!

Uit de boeken die wij in handen hebben en die in verschillende talen zijn geschreven, wordt begrepen dat de edele Maryam (Maria), de moeder van ‘Īsā (Jezus) (vrede zij met hem), in een kamer van de al-Aqsā moskee alleen leefde. Buiten Zakariyyā (Zacharia) (vrede zij met hem) betrad niemand deze kamer. Jabrāīl (vrede zij met hem) liet de edele Maryam weten dat zij een kind zou krijgen terwijl zij maagd was en dat dit kind een profeet zou worden. In een van de overleveringen in **Mir’āt-i Kāināt** staat het volgende: “Toen de edele Maryam de grote rituele wassing aan het verrichten was in het huis van haar tante (van moederskant), de vrouw van Zakariyyā (vrede zij met hem), verscheen Jabrāīl (vrede zij met hem) in een menselijke gedaante en blies op haar. Zo werd zij zwanger. Samen met Yūsuf Najjār (Jozef de timmerman), de zoon van haar oom (van vaderskant), ging ze naar Bethlehem. Hier werd ‘Īsā (vrede zij met hem) geboren. Ze gingen alle drie naar Egypte en verbleven er twaalf jaar. Daarna kwamen ze naar Nazareth en vestigden zich daar. Hier werd hij op 30-jarige leeftijd profeet. Om deze reden wordt iemand die in ‘Īsā (vrede zij met hem) geloofde **nasrānī** (nazarener) genoemd; tezamen heten zij **nasārā** (nazareners). Volgens de Bijbel verscheen er een nieuwe, zeer heldere ster aan de hemel bij zijn geboorte.”

Volgens sommige filosofen en communisten zijn dit allemaal

niets anders dan mythes en heeft er niemand bestaan die 'Īsā heette. Volgens Ernest Renan, een professor aan de Universiteit van Parijs, waren Maryam en Yūsuf getrouwd en was 'Īsā (vrede zij met hem) op een normale wijze ter wereld gekomen. Hij had zelfs broers en zussen. Deze bewering van Renan zorgde ervoor dat hij werd geeëxcommuniceerd door de paus. Zijn ideeën werden echter meteen aanvaard door atheïsten.

In de edele Koran staat duidelijk vermeld dat 'Īsā (vrede zij met hem) de zoon is van de maagd de edele Maryam. Zoals we hierboven hebben geschreven, heeft Allah de Verhevene hem van de Heilige Geest geschonken. Dit wordt bovendien beschreven in de verzen 87 en 253 van soera al-Baqara. In deze edele verzen wordt het volgende gezegd [interpretatie van de betekenis]: **“Wij gaven 'Īsā, de zoon van Maryam, duidelijke wonderen. Wij versterkten hem met de Heilige Geest.”** [In dit edele vers wordt medegedeeld dat er duidelijke wonderen werden gegeven. In het 48^e vers van soera Āl-i 'Imrān, het 46^e en 110^e vers van soera al-Māida en het 27^e vers van soera al-Hadīd wordt duidelijk genoemd dat het Evangelie aan 'Īsā (vrede zij met hem) werd gegeven.] In het 45^e en de navolgende verzen van soera Āl-i 'Imrān staat het volgende geschreven over zijn geboorte uit de maagd Maryam [interpretatie van de betekenis]: **“De engelen zeiden: ‘O Maryam, Allah geeft u de blijde tijding van een zoon die meteen geschapen zal worden door “WEES” te zeggen, wiens naam 'Īsā, de Messias, de zoon van Maryam zal zijn, die geëerd zal worden op de wereld en in het hiernamaals, die zal behoren tot degenen die dicht bij Allah de Verhevene staan, die tot de mensen zal spreken in de wieg en als volwassene, en die een van de rechtschapenen zal zijn.’ Maryam zei: ‘Mijn Heer! Hoe kan ik een zoon krijgen, terwijl geen man mij heeft aangeraakt?’ De engel antwoordde: ‘Zo schiept Allah de Verhevene wat Hij wil. Als Hij wil dat iets ontstaat, dan zegt Hij er tegen: “WEES” en het is er onmiddellijk.”**

'Īsā (vrede zij met hem) sprak al in de wieg. Hij bezat als kind al een buitengewone intelligentie. Op de vragen die aan hem werden gesteld, gaf hij verbazingwekkende antwoorden. Deze hoedanigheid van hem maakte duidelijk dat hij een buitengewoon mens zou worden. Hij begon zijn preken in Jeruzalem. Gedurende zijn profeetschap, dat slechts drie jaar duurde, toonde hij vele wonderen die ook staan beschreven in de edele Koran. Hij wekte doden tot leven, genas de melaatsen en deed de blinden zien. 'Īsā (vrede zij met hem) was een profeet die geen huis had, die voortdurend rondtrok en die op de plaats waar de zon onderging, de nacht

doorbracht met het verrichten van smeebeden. Hij was erg barmhartig, erg mededogend, erg zachtaardig en erg nederig. Hij schaamde zich voor de wonderen die hij toonde en om te voorkomen dat de zieken die hij had genezen hem zouden bedanken, vluchtte hij bij hen weg. Op de harde woorden van zijn apostelen [de twaalf personen die in hem geloofden] [bijvoorbeeld, wanneer ze samen in een boot aan het varen waren en er een zware storm uitbrak, vreesden ze om te zinken en zeiden ze tegen hem: “Waarom stil je deze storm niet? We zullen ten onder gaan. Kan het je niets schelen dat we ten onder gaan?”] reageerde hij zonder iets te zeggen, bleef helemaal stil en vergaf meteen dit grove gedrag. Toen Petrus, een van de apostelen, het oor van een tuinman eraf had gesneden omdat hij had kwaadgesproken over ‘Īsā (vrede zij met hem), aarzelde ‘Īsā (vrede zij met hem) niet om een smeebede tot Allah de Verhevene te verrichten zodat het oor van de tuinman weer op zijn plaats werd vastgehecht en voelde medelijden met de tuinman.

Het Evangelie bevatte een zeer klein aantal voorschriften [geboden en verboden]. ‘Īsā (vrede zij met hem) sprak niet over het brengen van een nieuwe religie, maar zei: “Ik sticht geen nieuwe religie. Ik ben gekomen voor de openbaarmaking van de ware religie waarin er wordt geloofd in een enige God, die de profeten van de zonen van Israëel (vrede zij met hen) hebben gebracht en die nu zijn juistheid is begonnen te verliezen.” Daarom is het niet correct om het oorspronkelijke christendom als een nieuwe religie aan te nemen. Het oorspronkelijke christendom is hetzelfde als de monotheïstische religie van Ibrāhīm (vrede zij met hem) en Mūsā (vrede zij met hem). ‘Īsā (vrede zij met hem) had zijn eigen preken niet opgeschreven. Ook het Evangelie dat Allah de Verhevene had neergezonden, is niet bewaard gebleven. De **Heilige Schrift** waarover de christenen vandaag de dag beschikken, is samengesteld uit het **Oude Testament** dat stukken bevat die zijn overgenomen uit de Thora, en het **Nieuwe Testament**, dat bestaat uit de Evangelieën die later werden geschreven door Matteüs, Marcus, Lucas en Johannes, en de Handelingen en Brieven van de discipelen die werden aangeduid als ‘apostelen’. De boeken van deze vier schrijvers komen niet met elkaar overeen. Ze gaven van elkaar afwijkende beschrijvingen over een en dezelfde gebeurtenis. [Gelieve het gedeelte “**De edele Koran en de hedendaagse exemplaren van de Thora en Evangelieën**” raad te plegen!] De evangelieën die de andere apostelen hadden geschreven, werden verzameld en verbrand. Deze gebeurtenis vond – zoals we hierboven ook hebben vermeld

– plaats in het jaar 381 n.Chr. tijdens een concilie die in Constanti-
nopol (Istanbul) werd georganiseerd, maar ook reeds eerder tij-
dens concilies [religieuze bijeenkomsten] en synoden [kerkelijke
vergaderingen] die in de jaren 325 en 364 n.Chr. [in de tijden van
koning Constantijn en koning Theodosius] werden gehouden;
daarbij verdween onder deze evangeliën die werden verbrand ook
het Evangelie van **Barnabas** waarin de komst van Muhammad
(vrede en zegeningen van Allah zij met hem) uitvoerig stond be-
schreven. Van de schrijvers van deze vier boeken – die later wer-
den geschreven – heeft buiten Johannes niemand ‘Īsā (vrede zij
met hem) gezien. Volgens hetgeen geschreven staat in het boek
van Ishāq Efendi uit Harput (moge Allah de Verhevene hem ge-
nadig zijn), werd het eerste Evangelie 65 jaar na de geboorte van
‘Īsā (vrede zij met hem) geschreven, het tweede Evangelie 60 jaar
n.Chr., het derde Evangelie 55-60 jaar n.Chr. en het vierde Evan-
gelie 98 jaar n.Chr. De formulering: “God hield zoveel van de
mensen dat Hij Zijn eigen zoon aan hen heeft gegeven” stond en-
kel in het Evangelie van Johannes [Johannes was de zoon van de
tante (van moederskant) van ‘Īsā (vrede zij met hem)] en het is ze-
ker dat het woord ‘eigen zoon’ hier de betekenis heeft van ‘Zijn
meest geliefde dienaar’. In de andere Evangeliën is zo’n formule-
ring niet terug te vinden. ‘Īsā (vrede zij met hem) spreekt Allah de
Verhevene in deze Evangeliën aan met ‘Vader’, waaruit meteen
duidelijk wordt dat dit de betekenis heeft van ‘een verheven, eer-
baar Wezen’. Dat een deel van de Evangeliën minstens 70 jaar na
de geboorte van ‘Īsā (vrede zij met hem) is geschreven, kan uit het
volgende afgeleid worden: In het 50e vers en de daaropvolgende
verzen van het 27e hoofdstuk in het Evangelie van Matteüs, staat
de volgende ramp scène beschreven: “Jezus riep nogmaals met lui-
de stem en gaf de geest. En zie, het voorhangsel van de tempel
scheurde in tweeën, van boven tot beneden; de aarde beefde en de
rotsen scheurden; ook werden de graven geopend en veel licha-
men van heiligen die ontslapen waren, werden opgewekt; en na
zijn opwekking gingen zij uit de graven, kwamen in de heilige stad
[Jeruzalem] en zijn aan velen verschenen” wat letterlijk is overge-
nomen uit een boek van een jood die diepbedroefd was toen Jeru-
zalem in 70 n.Chr in brand werd gestoken en vernield door de Ro-
meinse keizer Titus.

De Amerikaanse bijbelexegete Norton Andrews [1200 – 1269
n.h. (1786 – 1853 n.Chr.)] stelt het volgende: “Dit verhaal is een
leugen. Het meest belangrijke bewijs hiervoor is als volgt: toen de
joden met de vernieling van Jeruzalem in een ellendige toestand

terechtkwamen, vertelden zij buitengewone zaken over de Masjid al-Aqsā, waaronder ook leugens; het verhaal in kwestie was een van die leugens. Later schreef iemand dit als kanttekening in het Evangelie van Matteüs, omdat hij vond dat het paste bij het moment dat ‘Īsā (vrede zij met hem) werd gekruisigd; en nog later, toen een andere schrijver zoals hij, een exemplaar van het boek schreef, nam deze persoon deze kanttekening op in het Evangelie van Matteüs. Deze tekst kwam in de handen terecht van een vertaler – net zoals bij de voorgaande personen het geval was – die het vervolgens vertaalde zoals het er stond.” Matteüs voegde dit stuk zonder moeite toe aan zijn boek, net alsof dit voorval in zijn tijd had plaatsgevonden en net alsof hij het zelf had gezien. In feite zijn er ook discussies gaande over of het Evangelie van Matteüs wel of niet door Matteüs zelf is geschreven. Sommige Europese historici hebben verklaard dat er in het Evangelie van Matteüs twee schrijfstijlen zijn en dat hieruit opgemaakt kan worden dat dit Evangelie is geschreven door twee personen. Tegenwoordig geven zelfs oprechte, gewetensvolle christelijke geestelijken toe dat de Bijbel waarover de christenen nu beschikken, niet meer geaccepteerd kan worden als het Woord van God. Zoals we hierboven ook hebben vermeld, zijn er in de huidige Bijbels sommige stukken die het Woord zijn van Allah. Het beste wat een moslim kan doen is het volgende: de zaken in de Bijbel die vermeld worden in de edele Koran aanvaarden; de zaken die in strijd zijn met de edele Koran verwerpen [omdat ze zijn toegevoegd door mensen]; en de zaken die noch aanvaard noch verworpen worden in de edele Koran, pas na een zorgvuldig onderzoek en nadat men heeft begrepen dat het overeenkomt met de islamitische geloofsleerstellingen, juist beschouwen.

‘Īsā (vrede zij met hem) was gezonden om de ware religie die de joden hadden vervalst, recht te zetten. De joden keurden hem af en noemden hem een ‘valse profeet’. Ze klaagden hem aan bij de Romeinen en zeiden: “Hij wil de koning van Israël worden en hitst het volk op tegen de Romeinen. Hij denkt de zoon van God te zijn, want hij spreekt God aan met ‘Vader’.” Volgens het geloof van de christenen liet Pilatus, de joodse gouverneur van de Romeinen in Jeruzalem, ‘Īsā (vrede zij met hem) gevangennemen en stuurde hij hem naar Herodes. Herodes was hier zeer verheugd om want hij wilde hem leren kennen en zijn wonderen zien. ‘Īsā (vrede zij met hem) gaf geen antwoord op de vragen van Herodes. Hierop stuurde Herodes hem terug naar Pilatus [Lucas, hoofdstuk 23]. Op aandringen van de hogepriesters en de joden leverde Pila-

tus hem uit aan de joden zodat ze hem konden kruisigen [Evangelien]. De christenen geloven dat 'Īsā (vrede zij met hem) werd gekruisigd en stierf aan het kruis, maar nadien tot leven kwam en ten hemel steeg; de moslims daarentegen geloven dat 'Īsā (vrede zij met hem) niet werd gekruisigd maar rechtstreeks ten hemel werd opgeheven, en dat de persoon die werd gekruisigd Yahūdā (Judas) was [die tevens een van zijn apostelen was], die de plaats waar 'Īsā (vrede zij met hem) zich bevond, had verklikt bij de Romeinen in ruil voor een paar muntstukken. Dit wordt verklaard in de edele Koran. In de verzen 156-158 van soera al-Nisā staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“En Wij vervloekten, ofwel ontzegen de joden Onze genade omdat zij 'Īsā ontkenden, een grote laster uitten over Maryam en zeiden: 'Wij hebben 'Īsā, zoon van Maryam, de gezant van Allah gedood.' Zij hebben 'Īsā echter niet gedood en hebben hem niet gekruisigd. Maar voor hen werd een gelijkenis gemaakt. [Yahūdā (Judas) werd veranderd in de gedaante van 'Īsā (vrede zij met hem). Het was hij die werd gekruisigd.] Zij zijn het onderling oneens daarover en verkeren in twijfel. Zij hebben er ook geen kennis van. Zij volgen slechts een nietszeggend vermoeden. Zij hebben 'Īsā (vrede zij met hem) beslist niet gedood. Allah heeft hem tot Zich opgeheven. Allah is Almachtig, Alwijs in Zijn oordeel.”**

Nadat 'Īsā (vrede zij met hem) naar de hemel werd opgeheven, begon de religie van 'Īsā (vrede zij met hem) zich geleidelijk aan te verspreiden over de wereld. Aanvankelijk werd deze nieuwe religie met geweld onthaald door de Romeinen en Grieken die afgodendienaren waren. De aanhangers van 'Īsā (vrede zij met hem) werden gevangengenomen en vermoord, en werden in circussen aan wilde dieren gevoerd. Maar de ware religie bleef zich kenbaar en geliefd maken. Jammer genoeg verdween in de loop der tijd het echte Evangelie. De onzinnige bewering waar de huichelaar Paulus mee kwam, namelijk: “De kruisiging van Jezus is wijsheid, rechtvaardigheid en verlossing. Want God heeft Zijn eigen zoon geofferd om de zonden van de mensen te vergeven”, bepaalde de essentie van het geloof van het hedendaagse christendom. Hoewel 'Īsā (vrede zij met hem) nooit heeft gezegd dat de mensen zondig worden geboren, wordt het hedendaagse christendom als volgt beschreven:

1) De mensen komen als zondaren ter wereld. Want Adam (Ādam), de eerste mens, was God ongehoorzaam en werd daarom verdreven uit het Paradijs.

2) Alle mensen die na Adam komen, dragen deze zonde.

3) Jezus (‘Īsā) is de zoon van God die naar de wereld is gekomen om de mensen te verlossen van deze zonde.

4) God liet Zijn eigen zoon kruisigen om de zonde van de mensen te vergeven.

5) De wereld is een plaats van lijden. Plezier en genot zijn op de wereld verboden. De mensen werden geschapen om te lijden en aanbedding te verrichten.

6) Mensen kunnen niet rechtstreeks tot God aanbedding verrichten. Ze kunnen niet iets aan Hem vragen. Enkel de priesters kunnen in de plaats van de mensen tot God smeken en hun zonden vergeven.

7) De paus staat aan het hoofd van de christenen. Hij is onfeilbaar en alles wat hij doet, is correct.

8) Bij de mensen staan de ziel en het lichaam los van elkaar. Enkel de priesters kunnen de ziel van de mens zuiveren; het lichaam daarentegen bestaat uit iets kwaadaardigs [lelijks] dat altijd zondig blijft.

Het is vanwege deze beweringen die niet passen binnen de grenzen van het verstand en de logica, dat het oorspronkelijke christendom dat naar voren werd gebracht door ‘Īsā (vrede zij met hem) – die zich inspande voor het herstel van het jodendom – van zijn essentie werd verwijderd en tot een valse vorm, het huidige christendom, werd verdraaid. Er zijn veel inspanningen gedaan opdat het latere christendom weer de vorm zou aannemen van het werkelijke, oorspronkelijke christendom. Een priester genaamd Luther stichtte het protestantisme met de gedachte sommige hervormingen door te voeren, maar vervalste hiermee deze goddelijke religie in zijn totaliteit.

Wel, de islam verscheen om na ‘Īsā (vrede zij met hem) al deze onjuistheden recht te zetten en om de religie van het geloof in één God, die is ontspoord en gaandeweg nog meer wordt vervalst, terug te brengen naar een goddelijke vorm. Allah de Verhevene heeft in wezen in alle religieuze boeken verklaard ‘dat er een laatste Profeet (vrede en zegeningen zij met hem) zou komen’ en dat deze laatste Profeet de mensen zou brengen op het meest juiste pad, het pad der rechtleiding. Deze formulering staat in de Thora en – ondanks de vele veranderingen – ook in het Evangelie. Namelijk, in het 12^e en 13^e vers van het 16^e hoofdstuk in het Evangelie van Johannes staat de komst van Muhammad (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) als volgt vermeld: “Nog veel heb ik tegen u te zeggen, maar u kunt het nu niet dragen. Maar wanneer die

komt, de Geest van de waarheid, zal hij u de weg wijzen in heel de waarheid.” In de hoofdstukken 72, 96, 136 en 163 van het Evangelie van Barnabas staat open en duidelijk geschreven dat Jezus aan zijn apostelen had medegedeeld dat er een laatste Profeet zou komen, dat hij ‘Ahmad’ zou heten, dat hij het Evangelie dat tot zijn komst vervalst zal worden, weer zou verbeteren en een nieuw Boek zou brengen, en dat degene die werd gekruisigd niet hijzelf was, maar Judas die de plaats waar hij zich bevond had verkleit. Dit wordt bevestigd [bekrachtigd] in soera al-Saff van de edele Koran. In het 6^e vers van soera al-Saff staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: “‘**Īsā** (vrede zij met hem), **de zoon van Maryam**, **zei: ‘O zonen van Israë! Waarlijk, ik ben een profeet die van Allah de Verhevene naar jullie werd gezonden, die de Thora, die voor mij was gekomen, bevestigt en een blijde tijding geeft van een Profeet** (vrede en zegeningen zij met hem) **die na mij zal komen en wiens naam ‘Ahmad’** [wat dezelfde betekenis heeft als ‘Muhammad’] **zal zijn.’ Maar toen die Profeet** [Muhammad (vrede zij met hem)] **tot hen kwam, zeiden zij: ‘Dit is klaarblijkelijk magie, tovenarij.’”**

Er bevindt zich niet iets zo achtenswaardig, als een rijk in de wereld, doch is er geen waardevollere gunst op aarde, dan een adem van gezondheid.

DE ISLAM

De verheven Profeet die door Allah de Verhevene werd uitgekozen om de nieuwe religie te verspreiden waarover ‘Īsā (Jezus) (vrede zij met hem) een blijde tijding had gegeven, is Muhammad (vrede en zegeningen zij met hem). Informatie over hoe de Profeet opgroeide, hoe het eerste goddelijke gebod aan hem werd gegeven en hoe hij de islam begon te verspreiden, staan in de gedeelten “**Islam en Christendom**” en “**De edele Koran en de hedendaagse exemplaren van de Thora en Evangeliën**” van dit boek. We voegen nu informatie toe die nog niet in deze twee gedeelten werd vermeld.

De islam die Muhammad (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) 43 jaar na zijn geboorte in het jaar 571 n.Chr. begon te verkondigen, is de door Allah de Verhevene gezonden ware religie waarbij de gewijzigde, onjuiste delen van het jodendom en

christendom eruit werden gehaald en in een volledig goddelijke en logische vorm werden gegoten, en waarbij de delen die later door mensen werden toegevoegd en die niet stroken met het gezond verstand, verwijderd werden. Deze religie heet **'islam'**. Immers, zoals we vanaf het begin van dit boek al mededelen, werd de islam, die sinds de tijd van Ādam (vrede zij met hem) gekend was, na Mūsā en 'Īsā (vrede zij met hen) in zijn laatste en meest volmaakte vorm aan Muhammad (vrede zij met hem) medegegedeeld. De essentie van de religies die alle profeten vanaf Ādam (vrede zij met hem) tot en met de laatste Profeet Muhammad (vrede zij met hem) hebben verkondigd, is **tawhīd** ('eenheid'), met andere woorden, het geloof in de enige God, Allah de Verhevene. Wanneer men het leven van de andere profeten en de door hen verkondigde religies nagaat die in boeken van christenen staan geschreven, dan zal men zien dat ook deze religies aanvankelijk religies van **tawhīd** waren. Dit is een bewijs voor onze verklaring dat de triniteit later werd vermengd in de religie van 'Īsā (vrede zij met hem) door de joden en de Romeinen.

Het boek van de islam is de **edele Koran** (de Qur'ān al-karīm). De edele Koran is het ware Woord van Allah. Hoewel de boeken van de andere religies mettertijd werden veranderd en er door mensenhanden stukken in zijn toegevoegd, heeft de edele Koran vanaf de dag dat het voor het eerst werd neergezonden tot op de dag van vandaag zijn zuiverheid behouden en is er zelfs geen enkel woord ervan veranderd. De geloofsleer die werd verkondigd door de islam, is hetzelfde als het geloof dat werd medegegedeeld door de religies van de andere profeten. Dit is met andere woorden de 'tawhīd', het geloof in de enige God, Allah de Verhevene. Omdat er echter later bijgeloven en stukken die in strijd zijn met de logica en het gezond verstand aan de andere religies werden toegevoegd, werden de meeste van de aanhangers van deze religies **polytheïst**.

Vandaag de dag spreekt de hele wereld met waardering over de islam. In de Middeleeuwen daarentegen vielen christelijke geestelijken de islam aan omdat het 'een religie gesticht door de duivel' zou zijn, zonder eerst na te gaan wat de islam inhield en zonder het ook maar een beetje te begrijpen. Zoals we hierboven hebben vermeld, organiseerden pausen, die de grootste christelijke geestelijken waren, kruistochten om de moslims uit te roeien. Pas na de 18^e eeuw begonnen historici zich geleidelijk aan te verdiepen in de islam en de edele Koran naar hun eigen taal te vertalen. Hoewel sommige van deze vertalingen niet overeenkomen met de originele Koran omdat ze door fanatieke christenen wer-

den gemaakt, zijn er ook juiste vertalingen te vinden die zijn gemaakt door oprechte, gewetensvolle historici. Aan de andere kant zijn er ook tafsīr-boeken (exegeses, verklaringen van de edele Koran) die zijn gemaakt door moslims. Personen die de juiste vertalingen en exegeses lazen van de edele Koran en de islam enigszins begrepen, koesterden enorme bewondering voor de islam. Onder hen zijn er wereldberoemde persoonlijkheden zoals Goethe, Carlyle, Lamartine en Tagore. Zij aarzelden niet om hun bewondering voor de islam openlijk te uiten. In het gedeelte **“Islam en Christendom”** van ons boek vindt u uitvoerige verklaringen hierover. We zullen jullie nu enkele teksten mededelen die niet in het bovengenoemde gedeelte staan, en die over de islam en onze Profeet Muhammad (vrede zij met hem) zijn geschreven door sommige staatsmannen die na 1266 n.h. [1850 n.Chr.] een bezoek brachten aan Turkije.

Sir Charles Eliot die in de periode tussen 1311 – 1316 n.h. [1898 – 1901 n.Chr.] de eerste secretaris van de Britse ambassade in Istanbul was, zegt in het gedeelte **“Mohammedanism”** van zijn boek **Turkey in Europe** (Turkije in Europa) dat in het jaar 1900 werd gedrukt, het volgende: “Het eigendom van Jezus was niet deze wereld. Als het christendom verbonden zou zijn aan een bepaalde regering of instantie, dan zou deze religie onopgemerkt verloren gaan. Bij de islam is echter compleet het tegenovergestelde te zien. Muhammad (vrede zij met hem) was niet enkel een religieuze persoonlijkheid, maar tegelijkertijd ook een bijzonder grote leider. Degenen die hem bezochten, toonden hem een vorm van respect dat een samensmelting was van het respect dat zowel tegenover de paus als tegenover de keizer werd getoond. Muhammad (vrede zij met hem) was altijd een opmerkelijke staatsman geweest, en ondanks de buitengewone werken die hij heeft volbracht en al zijn wonderen, vertelde hij dat hij een nederig mens was. In zijn privéleven is er geen enkele fout.”

Elders in het boek staat het volgende: “Als we de toestanden van de mensen ten tijde van Jezus, hun begane fouten en zonden in aanmerking nemen, dan is het verbazingwekkend dat deze zaken niet verboden werden in het Evangelie. Het Evangelie raadt enkel aan om deze zonden niet te begaan. Het zegt helemaal niets over wat er gaat gebeuren met degenen die deze hebben begaan. De edele Koran daarentegen heeft duidelijk vermeld hoe God voor zonden zal straffen, zoals voor het aanbidden van afgoden en het levend begraven van pasgeboren meisjes. Zo heeft het de verdorven afgoderij en gewoonten die in die tijd in Arabië heersten

volledig rechtgezet, en het volk een gunst van onschatbare waarde bewezen.”

Sir Eliot gaat verder: “Verder is een van de meest mooie kanten van de islam dat het geen onderscheid maakt tussen burgers en vreemdelingen. In de islam is er geen tussenpersoon tussen God en dienaar. De islam heeft tussenpersonen, zoals de priesters in het christendom, afgeschafft.

Het belang dat de islam aan de mens hecht is enorm. Bijvoorbeeld, de Turkse soldaten die een van de mooiste voorbeelden zijn van degenen die geloven in de islam, zijn zeer gehoorzaam. Ze functioneren zelfstandig, zonder hulp van anderen. In de andere naties zijn er zulke soldaten haast niet te vinden. De discipline van de Turkse soldaten, hun gehoorzaamheid aan hun bevelhebbers en hun moed vloeien voort uit het feit dat zij moslim zijn. Het is de islam die hen deze mooie karaktereigenschappen aanleert. Daarnaast sticht de islam dankzij **het geven van de armenbelasting** een ‘eenheid van rijkdom’ tussen de mensen en tracht het de kloof tussen rijk en arm die leidt tot vele catastrofes, op te heffen. Deze indrukwekkende religie is zo eenvoudig dat iedereen het kan begrijpen. Personen die een oprecht, gewetensvol en uitgebreid onderzoek hebben gedaan naar het leven van Muhammad (vrede zij met hem), voelen een grote liefde en respect voor hem.”

Laten we nu het werk van een ander persoon bestuderen. De Franse staatsman Henri A. Ubicini, die van Italiaanse komaf was en werd geboren in de Franse stad Touraine, verbleef jarenlang in Turkije en schreef in zijn boek **La Turquie Actuelle** (Het hedendaagse Turkije) dat in 1267 n.h. [1851 n.Chr.] in Parijs werd uitgegeven, het volgende over de islam:

“De islam beveelt de mensen mededogen en inzicht, begrip. De onfortuinlijke mensen die Europa als ‘ongodsdienstig’ uit zijn midden had verstoten, werden te gast bij de sultan en leefden in de Turkse moslimwereld in vrijheid en veiligheid – hetgeen hen was ontnomen in hun eigen land. Aanhangers van iedere religieervaarden hier dezelfde rechtvaardigheid en compassie. De Europeanen die de Turken en moslims ‘barbaren’ noemde, leerde van hen gastvrijheid en menselijkheid. Een schrijver die in de 16^e eeuw leefde, zei het volgende: ‘Ik reisde rond in islamitische landen. Vreemd genoeg heb ik in de steden van de moslims, die wij barbaren noemen, noch geweld noch moord gezien. Ze respecteren ieders rechten. Zij zijn een toevluchtsoord voor behoeftigen en helpen hen. Klein of groot, christen, jood of moslim, of zelfs een ongelovige [polytheïst] ondervindt dezelfde rechtvaardigheid en

barmhartigheid.’ Ik sluit me bij hem aan.”

Elders in zijn boek schrijft Ubicini het volgende:

“In Constantinopel, in het gedeelte ‘Istanbul’ waar de moslims wonen, vinden er per jaar slechts een à twee incidenten plaats waar polities bij zijn betrokken. In het gedeelte ‘Pera’ [Beyoğlu] waar de christenen wonen, vinden er echter elke dag honderden incidenten van diefstal, fraude en moord plaats; de mensen lichten elkaar op en vermoorden elkaar; en het verandert, net als de grote Europese steden, in een broeiplaats van ondeugd. Terwijl de honderdduizenden moslims in het gedeelte Istanbul eervol en in vrede en rust leven, zijn de naar schatting dertigduizend christenen die wonen in Pera voor de hele wereld een voorbeeld van oneer, onkuisheid en leegloperij. De Italianen maakten een liedje over Pera met de titel **“Pera, dei sulirati il nido”** (Pera, het nest van leeglopers) en dit liedje werd een hit bij de bewoners daar.”

Wij willen hier ook nog mededelen wat een atheïst heeft verteld over onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem). De ongelovige Maxime Rodinson, een communist en marxist van joodse afkomst, erkende geen enkele religie en beschouwde alle profeten (vrede zij met hen) als zieke personen met epileptische aanvallen en visioenen. Hoewel hij in zijn boek **Muhammad** dat in 1380 n.h. [1961 n.Chr.] werd gepubliceerd en in 25 talen werd vertaald, de betekenis van veel verzen die hij uit de edele Koran had gehaald, volgens zijn eigen gedachten heeft veranderd, moest hij over onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) wel het volgende toegeven: “In feite weten we weinig over deze persoon die met zijn gedachten en handelingen de wereld deed schudden. Maar, het kan wel opgemerkt worden dat Muhammad schittert met een licht uitstralende persoonlijkheid die men bij niemand anders aantreft. En het is dit licht dat de mensen die zich om hem heen hadden verzameld, deed schitteren. We zijn genoodzaakt dit te accepteren. Ik heb in mijn boek dit licht proberen te beschrijven in zoverre ik het kon zien.”

Men ziet dat nu ook Europese schrijvers de uitmuntendheid van de islam aanvaarden, ze vol lof over onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) spreken en de edele Koran als een volmaakt boek erkennen. Zij gaan er echter van uit dat dit boek niet werd gezonden door Allah, maar is geschreven door onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) – dus, dat het niet is voortgekomen uit de openbaring die naar hem kwam, maar uit zijn eigen denkvermogen – maar dat de zeer eerlijke Muhammad (vrede zij met hem) geloof-

de dat dit daadwerkelijk van Allah de Verhevene kwam. Een deel van deze historici beweert dat Muhammad (vrede zij met hem) kon lezen en schrijven en dat hij bij sommige christelijke [of joodse] geestelijken religieuze kennis had opgedaan. De hierboven genoemde communist Rodinson probeert aan te tonen dat het woord ‘ummi’ dat de edele Koran uitdrukkelijk gebruikt voor onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) en dat tevens door de moslims wordt gebruikt, niet de betekenis heeft van ‘iemand die niet heeft leren lezen en schrijven’, maar volledig iets anders betekent. Hij geeft aan dat onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) kennis had verworven van de monnik ‘Bahīra’.

Bahīra was een christelijke monnik. Volgens sommige bronnen was zijn echte naam Georgius of Sergius. Bahīra [of Behīra] betekent in de Aramese taal ‘uitverkoren, voortreffelijk’ en was wellicht de bijnaam van deze monnik.

Toen onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) ongeveer twaalf jaar oud was, zag hij op een dag dat Abū Tālib zich voorbereidde op een handelsreis. Toen hij erachter kwam dat Abū Tālib hem niet wilde meenemen, zei hij tegen hem: “Bij wie laat je mij achter in deze stad? Ik heb geen vader of iemand die mij genadig is!” Deze woorden hadden Abū Tālib diep geraakt. Hij besloot hem mee te nemen. Na een lange reis hield de handelskaravaan een tijdje halt in Bosra, in de buurt van een klooster dat toebehoorde aan christenen. In dit klooster verbleef een monnik die Bahīra heette. Deze geleerde monnik die voorheen een joodse geleerde was, maar later christen werd, had een boek in zijn bezit dat van hand tot hand doorgegeven en bewaard werd en van waaruit hij antwoord gaf op vragen. Ondanks dat de karavaan van de Quraysh de voorgaande jaren vele keren langs deze plaats was gekomen, had hij zich er helemaal niet mee beziggehouden. Elke ochtend ging hij op het dak van het klooster staan om te kijken in de richting van waaruit de karavanen kwamen en was nieuwsgierig iets aan het afwachten. Deze keer was er iets bijzonders aan de monnik Bahīra; in een vlag van opwindende deinsde hij terug en sprong van zijn plaats. Want, toen hij de karavaan van de Quraysh in de verte zag, had hij opgemerkt dat er een wolk die zich boven hen bevond, samen met hen voortbewoog. Deze wolk beschaduwde onze Profeet. Toen de karavaan een stop maakte, zag Bahīra ook dat de takken van de boom waaronder de Gezant van Allah zat naar hem toe bogen. Nu werd hij nog meer opgewonden. Hij liet meteen maaltijden klaarzetten. Daarna

stuurde hij een boodschap en nodigde alle karavaanlieden van de Quraysh uit voor het eten. De karavaanlieden lieten onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) bij hun goederen achter en gingen naar de monnik. Bahīra keek nauwlettend naar de personen die kwamen en vroeg: “O mensen van de Quraysh, is er iemand onder jullie die niet is komen eten?” Ze zeiden: “Ja, een kind.” Immers, de wolk was nog steeds daar terwijl de Qurayshieten waren gekomen. Toen hij dit zag, begreep hij dat er iemand bij de karavaan was achtergebleven. De monnik Bahīra drong erop aan dat hij ook kwam. Zodra de Profeet kwam, begon hij hem aandachtig te bekijken en te bestuderen. Hij vroeg aan Abū Tālib: “Is dit kind een nakomeling van jou?” Toen Abū Tālib antwoordde: “Het is mijn zoon”, zei Bahīra: “In de geschriften staat geschreven dat de vader van dit kind niet in leven zou zijn. Hij is niet jouw zoon.” Ditmaal antwoordde Abū Tālib: “Hij is de zoon van mijn broer.” Op de vraag van Bahīra: “Wat is er met zijn vader gebeurd?”, antwoordde hij: “Zijn vader overleed kort voor zijn geboorte.” Hierop zei Bahīra: “Je hebt de waarheid gesproken. Wat is er met zijn moeder gebeurd?” Abū Tālib antwoordde: “Die is ook overleden.” Bahīra zei hierop: “Je hebt de waarheid gesproken”, wendde zich tot onze Profeet en zei: “Zweer in de naam van de afgoden.” Onze geliefde Profeet zei het volgende tegen Bahīra: “Vraag mij niet om te zweren in de naam van de afgoden. Op de wereld zijn er voor mij geen grotere vijanden dan hen. Ik verafschuw hen.” Bahīra vroeg hem ditmaal of hij wilde zweren in de naam van Allah de Verhevene. Hij stelde nog vele andere vragen en kreeg er allemaal antwoord op. De antwoorden die Bahīra ontving, kwamen precies overeen met de boeken die hij eerder had gelezen. Vervolgens keek hij naar de gezegende ogen van onze geliefde Profeet en vroeg aan Abū Tālib: “Is deze roodheid voortdurend aanwezig in zijn gezegende ogen?” Hij antwoordde: “Ja, wij hebben het nooit zien verdwijnen.” Toen Bahīra zag dat ook dit teken overeenkwam, wilde hij voor de overtuiging van zijn hart het zegel der profetschap zien. Onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) wilde vanwege zijn goede manieren zijn gezegende rug niet ontbloten. Toen Abū Tālib zei: “O het licht (de nūr) van mijn ogen! Vervul ook dit verzoek van hem”, ontblootte hij zijn gezegende rug. Bahīra aanschouwde **het zegel der profetschap** naar hartenlust en in al zijn schoonheid. Hij kuste het vol spanning waarna de tranen uit zijn ogen rolden. Daarna zei hij: “Ik getuig dat jij de Gezant bent van Allah de Verhevene.” Hij verhief zijn stem nog meer en zei: “Hier is de Meester van de werelden...

Hier is de Gezant van de Heer der werelden... Hier is de grote Profeet die Allah de Verhevene heeft gezonden als barmhartigheid voor de werelden..." De aanwezige Qurayshieten stonden versteld en zeiden: "Wat is de waarde van Muhammad (vrede zij met hem) toch groot bij deze monnik." Bahīra wendde zich tot Abū Tālib en zei: "Dit is de laatste en meest eervolle van alle profeten. Zijn religie zal over de hele wereld verspreid worden en zal de oude religies opheffen. Neem dit kind niet mee naar Damascus. Immers, de zonen van Israël staan vijandig tegenover hem. Ik vrees dat ze zijn gezegende lichaam schade kunnen toebrengen. Er zijn veel beloften en afspraken over hem gemaakt." Toen Abū Tālib vroeg: "Wat zijn deze beloften en afspraken?", antwoordde hij: "Allah de Verhevene heeft alle profeten en als laatst 'Īsā (vrede zij met hem) bevolen om aan hun gemeenschappen de komst van de Profeet van het Einde der Tijden (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) te verkondigen." Na het horen van deze woorden van Bahīra, zag Abū Tālib af van zijn reis naar Damascus. Hij verkocht zijn handelswaren in Bosra en keerde terug naar Mekka. De eerste en laatste keer dat onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) en Bahīra elkaar tegenkwamen, bestond uit deze korte ontmoeting. Het is bijgevolg onmogelijk dat een twaalfjarig kind in zo'n korte tijd over alle religies kennis kan opdoen.

Hoewel er ook sommige christelijke historici zijn die beweren dat onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) les kreeg van een monnik genaamd Nastūrā, is hier geen enkel bewijs voor [zoals zijzelf ook toegeven], waaruit duidelijk wordt dat dit ook slechts een korte ontmoeting was.

Hoe kan er beweerd worden dat het Woord van Allah, de edele Koran, dat een zeer groots boek is, is geschreven door een mens? Wanneer men de edele Koran bestudeert, dan ziet men dat er over natuurwetten en de evolutie van het leven [bijvoorbeeld dat de eerste levensvorm uit water is ontstaan, dat het voedsel voor de mens uitsluitend wordt gevormd middels materies die uit de hemel neerdalen, e.d.] wordt geïnformeerd, waarvan we de mysteries nog maar recentelijk zijn begonnen te ontdekken; dat daarnaast de sociale en maatschappelijke orde die wij pas vandaag proberen te vestigen, op de meest perfecte en logische manier wordt uitgelegd, dat middels het gebod van de **armenbelasting** er rechtvaardigheid in rijkdom wordt verkregen en dat de hoogste ethische normen en de meest perfecte manier van aanbidding worden bijgebracht. Het is onmogelijk dat al deze zaken 1400 jaar geleden gekend en ge-

schreven zijn door iemand die nooit een boek heeft gelezen, ook al is hij buitengewoon intelligent. Wanneer de verzen van de edele Koran neerdaalden, legde onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) deze uit aan zijn Metgezellen. Dat hij de tafsīr (exegese, verklaring) van de gehele edele Koran aan zijn Metgezellen heeft medegedeeld, wordt bericht door Imām al-Suyūṭī. Als de Europeanen ook nog zijn profeetschap zouden aanvaarden, dan is het ongetwijfeld dat zij ook moslim zullen worden en de gelukzaligheid zullen verkrijgen. Wij hopen dat er een dag zal komen dat zij de ware religie zullen kiezen en de eeuwige gelukzaligheid zullen bereiken.

BESTAAT ER FILOSOFIE IN DE ISLAM?

Hierboven hebben we de geloofsprincipes en wetgevingen van verschillende religies kort geanalyseerd. Laten we nu eens kijken naar de vraag of er filosofie bestaat in de islam:

Filosofie is de benaming voor de resultaten die mensen verkrijgen door met hun verstand en logica een bepaald onderwerp te bestuderen en onderzoeken. Het betekent kortweg: ‘op zoek gaan naar de oorsprong van alles en de reden achterhalen waarom ze bestaan’. Filosofie betekent in het Grieks ‘**philosophía**’ (liefde voor wijsheid) en is gebaseerd op de fundamenteën: diep nadenken, zoeken, vergelijken en analyseren. Mensen die zich bezighouden met filosofie, dienen een zeer diepgaande kennis te bezitten over de ziel én de natuurwetenschappen. Echter, hoeveel kennis iemand ook bezit, hij kan verkeerd denken of uit zijn uitgevoerde onderzoeken verkeerde conclusies trekken. Wel, het is om deze reden dat de filosofie nooit zekere resultaten oplevert. Bovendien moet de persoon die het hoort, het door het filter van zijn eigen verstand en logica halen. Elke filosofie heeft ook een antithese (tegenstelling). Het is daarom noodzakelijk om ook deze tegenstelling te bestuderen en beide visies te vergelijken. Men dient niet te vergeten dat veel filosofische gedachten in de loop der tijd kunnen veranderen. Het komt er bijgevolg op neer dat filosofische gedachten nooit zekerheid bevatten.

In de edele Koran zijn er twee soorten verzen. De eerste soort verzen hebben een open, duidelijke betekenis. Deze worden **muhkam verzen** (eenduidige, expliciete verzen) genoemd. De betekenis van de tweede soort verzen is niet duidelijk te begrijpen. Deze verzen vereisen een tafsīr, een verklaring en worden **mutashābih verzen** (meerderebetekende, impliciete verzen) genoemd. Ook

bij de eervolle hadīth's [de uitspraken van onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem)] wordt er een onderscheid gemaakt tussen 'muhkam' en 'mutashābih' hadīth's. De noodzaak om deze te verklaren, leidde tot de ontwikkeling en oprichting van **ijtihād** (de taak van het vellen van een oordeel) in de islam. Onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) heeft zelf ook oordelen geveld (ijtihād verricht). De oordelen die hij en de eervolle Metgezellen (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen allen) velden, vormen de basis van de islamitische kennis. Wanneer gemeenschappen die zich pas hadden bekeerd tot de islam, vroegen wat de wetgeving in de islam was over de zaken die zij in hun religie als heilig beschouwden, en hoe de islam over deze zaken oordeelde, hebben de islamgeleerden hierop antwoorden gegeven. Uit het oplossen en beantwoorden van de kwesties over het geloof en de geloofsleer, ontstond de wetenschap van **kalām** (de wetenschap van de geloofsleer). De kalām-geleerden dienden de mensen die zich pas hadden bekeerd tot de islam, op een logische wijze aan te tonen waarom hun vorige religie verkeerd was. Om deze kwesties op te lossen hebben de kalām-geleerden (moge Allah de Verhevene hen genadig zijn) grote inspanningen geleverd. Zo kwamen vele waarheden aan het licht en ontstond de zeer waardevolle wetenschap van de logica. Anderzijds diende men de nieuwe moslims op een voor hen begrijpelijke wijze te vertellen dat Allah de Verhevene bestaat en enig is, dat Hij eeuwig is, niet werd geboren, noch heeft gebaard, en diende men hun twijfels uit de weg te ruimen. De kalām-geleerden (moge Allah de Verhevene hen genadig zijn) waren hier zeer succesvol in. Bij het volbrengen van deze verheven plicht hebben ook de islamitische natuurwetenschappers de kalām-geleerden bijgestaan. Bijvoorbeeld, de logicus en astronoom Ya'qūb ibn Ishāq al-Kindī heeft jarenlang moeite gedaan om de sabiërs en de wasaniyya genaamde afgedondienaren die de sterren heilig achtten, van deze verkeerde geloofsovertuiging af te laten zien; uiteindelijk toonde hij hen met bewijsmateriaal aan dat hun gedachten verkeerd waren. Jammer genoeg werd hij beïnvloed door de ketterse ideeën van de oud-Griekse filosofen en werd een mu'taziliet (een aanhanger van de mu'tazila genaamde afgedwalde groepering). Hij overleed in 260 n.h. [873 n.Chr.] in Bagdad.

Ten tijde van Hārūn al-Rashīd^[1], de vijfde Abbasidische kalief, werd er in Bagdad een instelling opgericht onder de naam **Dār al-**

[1] Hārūn al-Rashīd overleed in 193 n.h. [809 n.Chr.] in Toes.

hikma ('Huis der wijsheid'). Deze instelling was een groot vertaalbureau. Niet alleen in Bagdad, maar ook in Damascus, Harran en Antiochië (het huidige Antakya) werden er zulke kenniscentra opgericht. Hier werden er werkstukken uit het Grieks en Latijn vertaald. Indiase en Perzische boeken werden er later ook bijgedaan. Met andere woorden, de werkelijke **Renaissance** [de terugkeer naar de oude, waardevolle boeken] begon voor het eerst in Bagdad. Eerst werden de boeken van Plato, Porphyrius en Aristoteles naar het Arabisch vertaald. De islamgeleerden (moge Allah de Verhevene hen genadig zijn) hebben deze zorgvuldig bestudeerd. Ze toonden aan dat sommige ideeën van de Griekse en Latijnse filosofen juist waren, maar dat het merendeel ervan verkeerd was. Deze incorrecte ideeën waren in strijd met edele verzen en eervolle hadīth's die **muhkam** (eenduidig, expliciet) zijn, en met hun verstand en logica. Er werd gezien dat deze filosofen onwetend waren in de meeste natuur- en religiewetenschappen, en dat zij nog meer de mist ingingen wat betreft de kennis die het verstand en het denken niet kunnen begrijpen. De ware geleerden, zoals Imām al-Ghazālī en Imām al-Rabbānī (moge Allah de Verhevene hen genadig zijn), zagen dat deze filosofen niet geloofden in de belangrijkste geloofsleerstellingen en beschreven uitvoerig hun verkeerde overtuigingen die leidden tot hun ongeloof. In het boek **al-Munqidhu min al-dalāl** van Imām al-Ghazālī staat uitgebreide informatie hierover.

De ware islamgeleerden volgden wat betreft de kennis van kalām en in het verklaren van de **mutashābih** (meerdere, impliciete) verzen en hadīth's enkel de gevelde oordelen van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) en die van de eervolle Metgezellen (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen allen), verwierpen de ideeën van de oude filosofen die hier niet mee overeenkwamen, en beschermden zo de islam tegen vervalsing zoals was gebeurd bij het christendom. Onwetende personen daarentegen gingen ervan uit dat elke uitspraak van de filosofen juist was en accepteerden hen onvoorwaardelijk. Wel, zo ontstond de **mu'tazila** genaamde verdorven islamitische groepering. Onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) heeft aangekondigd dat er in de islam 72 verdorven groeperingen zouden ontstaan. Er verschenen filosofen zoals Ibn Sīnā (Avicenna), al-Fārābī, Ibn Tufayl, Ibn Rushd (Averroes) en Ibn Bāja (Avempace) die geïnspireerd werden door Griekse, Indiase, Perzische en Latijnse filosofieën, en in sommige kwesties afweken van het rechte pad van de edele Koran.

Ibn Khaldūn^[1] verdeelde de islamitische wetenschappen in tweeën, namelijk de **'ulūm al-naqliyya** (overgeleverde kennis) [tafsīr (wetenschap van de verklaring van de edele Koran), qirā'a (wetenschap van de recitatie van de edele Koran), hadīth (wetenschap van de soenna), fiqh (rechtswetenschap), farāid (erfrecht), kalām (wetenschap van de geloofsleer), tasawwuf (wetenschap van de ethiek en het hart)] en de **'ulūm al-'aqliyya** (intellectuele kennis) [logica, fysica, biologie, chemie, wiskunde, geometrie, landmeetkunde, munāzara (disputatie) en astronomie]. De vertakkingen van de eerste groep worden de 'religiewetenschappen' genoemd; de vertakkingen van de tweede groep die aan de hand van experimenten begrepen kunnen worden, worden de 'natuurwetenschappen' genoemd.

Imām al-Ghazālī (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) leerde de Griekse taal, bestudeerde de oud-Griekse filosofie en verwierp de gedeelten die hij niet juist vond. De filosofie die in de tijd van Hārūn al-Rashīd (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) in de islamitische wetenschappen werd vermengd, was een leidraad voor filosofen zoals Montesquieu en Spinoza. Zij gaven openlijk toe dat zij beïnvloed werden door al-Fārābī, die zichzelf 'Alpharabius' noemden.

Imām Muhammad al-Ghazālī (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) streed tegen de aanhangers van de sjiietische groepering 'dāī', die als eerste verscheen van de 72 groeperingen. De dāī's beweerden dat de edele Koran een innerlijke (bātin) en uiterlijke (zāhir) betekenis heeft. Deze mensen werden de **'bātiniyya'** genoemd. Imām al-Ghazālī (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) weerlegde hun filosofie zonder moeite. Na deze nederlaag dwaalden de bātiniyya nog meer af van de islam. Ze interpreteerden de edele Koranverzen en eervolle hadīth's die geen duidelijke betekenis hebben verkeerd en werden zo **mulhid** (een afvallige die denkt moslim te zijn). Wegens hun politieke doeleinden gingen ze de grenzen te buiten en werden ze een plaag voor de moslims van de **ahl al-soenna** die zich bevonden op het ware pad.

De sjiieten beweerden volgelingen van 'Alī (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem) te zijn en vermengden een nieuwe filosofie in de islam. Er verschenen verschillende groeperingen onder hen. De khārijieten deden zich eerst voor als aanhangers van 'Alī (moge Allah tevreden zijn met hem), maar werden daarna vijandig tegenover hem. Volgens hun geloof wordt de ge-

[1] Ibn Khaldūn overleed in 808 n.h. [1406 n.Chr.].

lovige die een grote zonde begaat, ongelovig. Om deze reden be-
weerden zij dat ‘Alī en Mu’āwiya (moge Allah de Verhevene te-
vreden zijn met hen) ongelovig waren geworden. Als tegenreactie
op deze geloofswijze, verscheen er nog een andere soort van gelo-
ven. Zij volgden in alles het verstand en stelden het volgende:
“Mensen mogen op aarde niet oordelen over iemand die een zeer
grote zonde heeft begaan, zoals dat een gelovige een andere gelo-
vige doodt. Enkel Allah de Verhevene zal in het hiernamaals over
hen oordelen. Om deze reden zijn zij noch gelovig, noch ongel-
ovig.” Aanhangers van deze nieuwe geloofswijze werden ‘mu’tazila’
genoemd. Uit de sjiietische groepering ontstond ook een groep die
‘ghāliya’ [dus, de ‘overschrijders’] werd genoemd; volgens hun ge-
loofsleer bevinden het Paradijs en de Hel zich op aarde. Zij zijn
compleet ongelovig en hebben helemaal niets te maken met de is-
lam.

De Britten die de islam van binnenuit willen vernietigen, heb-
ben onder de naam ‘islam’ nieuwe, verdorven sekten naar voren
gebracht. Onder deze verwierven de bahá’ís, qādiyāniyya en de
jamā’at al-tablīgh bekendheid. Zie pagina 55 van dit boek en pagi-
na 499 van het boek **Se’ādet-i Ebediyye**.

1 – DE BAHÁ’ÍS: Hun leider is de Iraanse Albáb ‘Alí. Hij
noemde zichzelf ‘spiegel’ en zei dat Allah te zien was in deze spie-
gel. Na zijn dood nam Bahá’u’lláh de leiding over en later diens
zoon ‘Abbás. Toen ‘Abbás in 1339 n.h. [1921 n.Chr.] overleed,
nam zijn zoon Shoghi zijn plaats in. Bahá’u’lláh zei dat hij een pro-
feet was. Volgens hen is het getal 19 heilig en is elke soort immo-
raliteit een eer. Ze hebben boeken in alle talen. Het misleiden van
mensen hebben ze geleerd van de Britten.

2 – DE QĀDIYĀNIYYA: Zij worden ook wel ‘ahmadiyya’ ge-
noemd. M. Abū Zahra, een van de professoren aan de Al-Azhar-
universiteit, zegt het volgende: “Mirzā Ahmad, de stichter van het
qādiyānisme, stierf in 1326 n.h. [1908 n.Chr.]. Hij werd begraven in
het stadje Qadian, in de buurt van Lahore. Zij stellen dat ‘Isā (vre-
de zij met hem) van de joden naar Kasjmir is gevlucht en in Kasj-
mir is overleden. Ze noemen Ahmad Qādiyānī een profeet. Ze
zeggen dat in de edele Koran staat vermeld dat de joden en chris-
tenen goede mensen zijn en het daarom een aanbidding is om te
houden van de Britten. Daarnaast stellen ze: ‘Het gebod van de
jihād is opgeheven. Degene die ons geen ongelovige noemt, noe-
men wij ook geen ongelovige. Het is niet toegestaan om een meisje
te laten trouwen met iemand die geen qādiyānī is. Trouwen met
zo’n meisje is wel toegestaan.’” Zij bestempelen de moslims die

niet in hen geloven als ongelovigen zonder een geopenbaard boek.

‘Allāma Husayn Muhammad (moge Allah hem genadig zijn), een professor aan de madrassa Dīr-i zūr, schrijft in zijn boek **al-Raddu ‘ala’l-Qādiyāniyya** uitgebreid over de uitspraken van de qādiyāniyya die leiden tot ongelof. De ongelovigen die zich verbergen onder zulke namen, stellen zich voor als moslim. Zij voeren discussies met christenen en joden en tonen aan dat de islam de ware religie en het enige pad der gelukzaligheid is. Degenen die zich hierdoor laten misleiden, worden meteen moslim. Echter, de bahá’ís, qādiyāniyya, sjiieten en wahhabieten misleiden deze arme mensen en lokken hen naar hun eigen verdorven groeperingen. De natuurkundige ‘Abdussalām die de Nobelprijs had gewonnen, is een qādiyānī. Ook Ahmed Deedat die in het jaar 1980 in Zuid-Afrika discussies voerde met de christenen en hen verleidde naar de islam, behoort niet tot de ahl al-soenna. Zij verhinderen dat de nieuwe moslims het ware pad van de ahl al-soenna, de eeuwige gelukzaligheid bereiken.

De mensen van tasawwuf: Uit de groep van de ahl al-soenna die zich op het ware pad bevindt, kwamen de soefi’s voort. Zij mengden zich niet in de filosofie. Ze zeiden dat men, om de edele Koran volledig te kunnen begrijpen en een ware moslim te worden, niet enkel de geboden en verboden van onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem), maar ook elk van zijn gedragingen en karaktereigenschappen dient te volgen.

De essentie van het pad van de soefi’s is als volgt:

1) Faqr (behoefte), met andere woorden ‘weten dat men in elke handeling, in elke zaak afhankelijk is van Allah de Verhevene’. Zij zeiden: “Niets en niemand kan iets scheppen. Ze kunnen echter wel een oorzaak, een aanleiding zijn voor het scheppen door Allah de Verhevene. Het is Allah de Verhevene die alles scheidt.”

2) Zuhd (ascese) en taqwā (vroomheid) is ‘het naleven van de islam in iedere zaak’. Het betekent dat men zich inspant door alle voorschriften van de religie volledig na te leven, goedheden verricht en zijn vrije tijd met aanbidding doorbrengt. Ook vandaag wordt het woord ‘sūfi’ (soefi) – bijvoorbeeld in de vorm ‘sofu’ in het Turks – gebruikt voor mensen die erg verbonden zijn aan hun religie.

3) Tafakkur (overpeinzing, diepgaand nadenken), stilzwijgen en dhikr (gedenken van Allah), met andere woorden steeds het bestaan en de gunsten van Allah de Verhevene gedenken, niet on-

nodig praten, met niemand in discussie gaan, zo weinig mogelijk praten en voortdurend de Naam van Allah de Verhevene gedenken.

4) Middels hāl (spirituele toestand) en maqām (spirituele rang), met andere woorden de lichten (nūr) die in het hart stromen, begrijpen in welke mate zijn hart en ziel zijn gezuiverd, en zijn grenzen kennen.

De meest bekende en eerste soefi is Hasan al-Basrī (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem). Hij werd geboren in 21 n.h. [624 n.Chr.] en overleed in 110 n.h. [728 n.Chr.]. Hasan al-Basrī was zo'n grote religieuze geleerde dat alle moslims hem erkennen als een grote imam [mujtahid (onafhankelijk oordelende rechtsgeleerde)]. Hij staat bekend om zijn sterke karakter en zijn diepgaande kennis. Tijdens zijn lezingen heeft hij getracht in ieders hart vrees voor Allah bij te brengen. Hij was een grote hadīth-geleerde van wie er vele eervolle hadīth's werden overgeleverd. **Wāsil ibn 'Atā**, de stichter van de mu'tazila filosofie, was eerst een leerling van Hasan al-Basrī. Later kwam hij niet meer naar zijn lessen. '**Mu'tazil**' betekent 'degenen die zich afscheiden heeft'. Een tweede benaming voor de **mu'tazila** is '**qadariyya**'. Zij ontkennen immers de voorbeschikking (qadar) en zeggen: "De mens is de schepper van hetgeen hij zelf doet. Allah scheidt nooit het kwade. De mens beschikt over een wil en het vermogen om te scheppen. Daarom ligt alle verantwoordelijkheid bij hem wanneer hij iets kwaads heeft gedaan. Het is onmogelijk om dit te interpreteren en te verklaren als de voorbeschikking of lotsbepaling." Wāsil ibn 'Atā, die de leerling was van Hasan al-Basrī en zich altijd in zijn studiekring bevond, lanceerde het qadariyya-gedachtegoed. Om deze reden verwijderde Hasan al-Basrī, die geloofde in de voorbeschikking, hem uit zijn studiekring.

Volgens de **mensen van tasawwuf**, dus de soefi's, is het enige wat Werkelijk bestaat, enkel Allah de Verhevene. Allah de Verhevene is de Bezitter van absoluut bestaan, absolute goedheid en absolute schoonheid. Hij was een verborgen schat, maar wilde zich kenbaar maken. Dit is waarom Hij de wereld en degenen die op de wereld leven heeft geschapen. Allah de Verhevene is in geen enkel schepsel geïncarneerd. (Met andere woorden, Hij zit niet in hen.) Geen enkele mens kan een god zijn. Allah de Verhevene heeft de eigenschappen van de mens zo geschapen dat ze lijken op Zijn eigen eigenschappen. Echter, deze gelijkenis is zo miniem, dat als we Zijn eigenschappen als de zee voorstellen, de eigenschappen van de mens slechts het schuim op deze zee kunnen zijn.

Het doel van tasawwuf is de mens **ma'rifa al-ilāhiyya** (kennis van/over Allah) doen verkrijgen. Met andere woorden, hem kennisgeven van de eigenschappen van Allah de Verhevene. Het is onmogelijk om Zijn Wezen, dus Hemzelf, te kennen. Onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) heeft gezegd: **“Denk niet na over het Wezen van Allah de Verhevene. Denk na over Zijn gunsten!”** Dat wil zeggen, dat men niet dient na te denken over hoe Hij zelf is, maar over Zijn eigenschappen en de gunsten die Hij aan de mensen schenkt. Een andere keer zei hij: **“Wat er ook in je gedachten opkomt wanneer je nadenkt over hoe Allah de Verhevene is – niets daarvan is Allah.”** De capaciteit en de reikwijdte van het menselijk verstand is beperkt. Het kan de zaken die hierbuiten vallen niet begrijpen. Wanneer het hierover nadenkt, zal het zich vergissen. Het kan de waarheid niet bereiken. Het menselijk verstand, het menselijk denken kan de subtiliteiten en wijsheden in de religieuze kennis niet vatten. Om deze reden zijn degenen die filosofie in de religieuze kennis vermengen, afgeweken van het rechte pad dat wordt getoond door de islam en werden zij één van de **ahl al-bid'a** ('mensen van de innovatie', afgedwaalden) of **murtadd** (afvallig). Mensen die behoren tot de ahl al-bid'a zijn geen ongelovigen; ze zijn moslim, maar ze zijn afgeweken van het rechte pad en zijn één van de 72 verdorven groeperingen geworden. Deze mensen die het slachtoffer zijn geworden van de filosofie, zijn nog steeds moslim omdat de verkeerde geloofsleerstellingen die zij hebben begrepen uit de edele Koran, niet leiden tot ongelof. We moeten het als volgt verwoorden: “Er bestaat niet iets als ‘islamitische filosofie’. Er zijn mensen geweest die filosofie later in de islam hebben vermengd.” Volgens de geleerden van de ahl al-soenna (moge Allah de Verhevene hen genadig zijn) is de maatstaf voor de islamitische kennis niet het menselijk verstand en het menselijk denken, maar de edele Koranverzen en eervolle hadīth's die muhkam zijn [met andere woorden, die een duidelijke en eenduidige betekenis hebben]. De essentie van tasawwuf is dat de mens zichzelf (zijn onbekwaamheid en machteloosheid) kent. Tasawwuf is puur gebaseerd op het principe van liefde voor Allah, de verheven sublieme liefde. En dit kan men enkel bereiken door het volgen van Muhammad (vrede zij met hem). Wanneer iemand vordert op het pad van tasawwuf, ervaart het hart vele toestanden. Een van deze toestanden is de **wahdat al-wujūd** ('eenheid van het bestaan'), met andere woorden de staat waarin men ervaart dat 'het Bestaande één is en dat de schepsels de verschijning van de Schepper zijn'. Het is zo dat Allah de Ver-

hevene, zoals wordt verklaard in de edele Koran, zich manifesteert in het hart van de mens. Echter, deze manifestatie bestaat enkel uit de manifestatie van de Attributen van Allah de Verhevene. Het heeft niets te maken met het verstand. De mensen van tasawwuf ervaren de manifestatie van Allah in hun hart. Om deze reden is de dood voor de mensen van tasawwuf geen ramp, maar iets moois en zoets. Aangezien het een terugkeer is naar Allah, is het alleen maar een aanleiding voor vreugde. De grote soefi Mawlānā Jalāluddīn al-Rūmī (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) noemde de dood ‘**shab-i arūs**’ (‘de huwelijksnacht’). In tasawwuf is er geen verdriet en wanhoop. Er zijn enkel liefde en manifestaties. Mawlānā (moge Allah zijn geheim zegenen) zegt: “Ons derwisj-klooster is geen klooster van de wanhopigen.” Zijn exacte woorden zijn: “Bāzā, Bāzā, Har anche hastī Bāzā.” (Kom, kom. Wie je ook bent, kom. Ook al behoort je tot degenen die een deelgenoot/deelgenoten toekennen aan Allah, tot de zoroastriërs of de afgodendienaren, kom! Ons derwisj-klooster is geen klooster van wanhoop. Ook al heb je je honderd keer niet gehouden aan je berouw, kom!” Deze woorden worden ook toegeschreven aan Baba Afdal Kāshī, die leefde in de 13^e eeuw. Onder de mensen van tasawwuf zijn er grote awliyā (vrienden van Allah) zoals Imām al-Rabbānī, Junayd al-Baghdādī, ‘Abdulqādir al-Jīlānī en Mawlānā Jalāluddīn al-Rūmī, en liefhebbers van Allah zoals Sultān Walad, Yūnus Emre en Mawlānā Khālīd al-Baghdādī. De hierboven genoemde **wahdat al-wujūd** is niet het doel of het eindpunt van tasawwuf. Het is de kennis die ontstaat in het hart op de wegen die leiden naar het doel, en die niets te maken heeft met het verstand, het denken of de materie. Het bevindt zich niet in het hart, maar verschijnt in het hart. Om deze reden dient men ‘wahdat al-shuhūd’ (‘eenheid van verschijning’) te zeggen in plaats van wahdat al-wujūd. Wanneer het hart is gezuiverd, wordt het net als een spiegel. Dat wat in het hart verschijnt, is niet het Wezen van Allah de Verhevene. En het zijn ook niet Zijn Attributen. Het zijn de schaduwen, de verschijningen van Zijn Attributen. Allah de Verhevene heeft de verschijningen, de gelijkenissen van Zijn Attributen zoals zien, horen en weten, aan de mensen gegeven. Deze die Hij aan hen heeft verleend, zijn niet zoals Zijn eigen Attributen. Zijn Zien is zonder begin en eeuwig. Hij ziet alles te allen tijde. Hij ziet voortdurend en zonder een hulpmiddel of instrument. Het zien van de mens is niet zo. Daarom is Zijn Zien, het werkelijke zien en zeggen we dat het zien van de mens een verschijning, een schaduw daarvan is. Net zoals de schaduw van Zijn Zien zich ma-

nifesteert in het oog en de schaduw van Zijn Horen in het oor, zo ontstaan en manifesteren zich de schaduwen van Zijn liefhebben, Weten en vele andere Attributen in het hart van de mens. [Hier wordt met ‘hart’ niet het stuk vlees aan de linkerkant van onze borst bedoeld. Wat hier wordt bedoeld, is ‘**de qalb**’ wat ook ‘hart’ wordt genoemd. De ‘qalb’ is een kracht die zich bevindt in het stuk vlees. Dit stuk vlees vinden we ook terug bij dieren. De qalb is echter eigen aan de mens.] Net zoals het noodzakelijk is dat het oog niet ziek of slecht is om te kunnen zien, zo dient het hart niet ziek te zijn om deze manifestatie te kunnen verkrijgen.

Het medicijn dat het hart van ziekte verlost, wordt uit drie zaken gemaakt. Dit zijn: geloven zoals de geleerden van de ahl al-soenna hebben medegedeeld, de daden van aanbidding verrichten en de verboden vermijden. Mensen die geen idee hebben over de islam en de tasawwuf, misbruiken de religie voor werelds gewin. Deze fanatici hebben in de tasawwuf, en zelfs in de daden van aanbidding, muziek ingevoerd als een vorm van mystiek, en hebben zaken zoals het uitvoeren van lichaamsbewegingen op de melodieën van muziekinstrumenten, ‘rituelen’ genoemd [zoals de rituelen van de mevlevi’s]. De draaiende mevlevi’s die op hun hoofd een lang, wit hoofddeksel dragen dat lijkt op een grafsteen, heffen hun rechterhand op naar de hemel en houden hun linkerhand naar beneden, om aan te duiden dat wat zij uit de hemel ontvangen, ze naar de wereld sturen. Zulke rituelen die helemaal niets te maken hebben met de islam en die niet voorkomen in de edele Koranverzen en eervolle hadīth’s, worden door hen als ‘tarīqa’ (pad van tasawwuf) en ‘islam’ gepresenteerd. Noch onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem), noch iemand van de eervolle Metgezellen (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen allen) heeft zulke rituelen uitgevoerd. In hun tijd was er tasawwuf, maar dit soort sektarische derwisj-orde bestonden toen niet. Tegenwoordig komen er veel mensen van over de hele wereld naar Turkije om deze rituelen te zien. Er zijn veel boeken in vreemde talen die over tasawwuf zijn geschreven en in al deze boeken wordt er gesproken over deze afgedwaalde, verdorven paden. Imām al-Ghazālī (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) was zowel een kalām-geleerde, als een deskundige op het gebied van de ware tasawwuf. Er wordt gezegd dat de grote religieuze geleerde Abu-Suūd Efendi (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) (896 n.h. [1490 n.Ch.] – 982 n.h. [1574 n.Chr.]), die de shaykh al-islām (hoogste religieuze autoriteit in een islamitische staat) was van sultan Sulaymān de Grote (moge Allah de Verhevene hem ge-

nadig zijn), zeer streng was tegenover de mensen van tasawwuf en dat hij zelfs een fatwa had uitgevaardigd voor hun terdoodveroordeling. Dit is niet waar. Abu-Suūd Efendi was niet streng voor de mensen van tasawwuf, maar voor de afgedwaalde sektarische derwisjen die zich onder hen hadden gemengd en voor degenen die beweerden: “Voor degenen die in de tasawwuf een hoge graad hebben bereikt, zijn de religieuze voorschriften opgeheven. Voor hen is er geen onderscheid tussen toegestaan (halāl) en verboden (harām).” Abu-Suūd Efendi vaardigde een fatwa uit voor hun terdoodveroordeling vanwege hun zonden van het veroorzaken van fitna en het vernietigen van de islam.

Onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) staat aan het hoofd van de mensen die diegenen verwerpen die filosofie vermengen in de islamitische kennis. In een bekende eervolle hadīth zei hij: **“Mijn gemeenschap zal zich opsplitsen in 73 groeperingen. 72 ervan zullen naar de Hel gaan, slechts één ervan zal gered worden. Zij zijn degenen die zich bevinden op het pad dat ik en mijn Metgezellen volgen.”** Deze eervolle hadīth die informatie geeft over de toekomst, is een groot wonder. Het heeft plaatsgevonden zoals de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) heeft medegedeeld. De geleerden van de **ahl al-soenna** hebben de 72 groeperingen, die filosofie hebben vermengd in de islamitische kennis en zo zijn afgeweken van het pad van de eervolle Metgezellen, en hun filosofieën uitgebreid beschreven en hebben deze, in het licht van de bovenstaande eervolle hadīth, aan de hand van bewijsdocumenten weerlegd. Een van deze grote geleerden is Sayyid Sharīf Jurjānī (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn). Deze diepzinnige geleerde die in de tasawwuf is gestegen tot de graad van wilāya (‘walī-schap’; nabijheid tot Allah), overleed in 816 n.h. [1413 n.Chr.] in Shiraz. Zijn boek **Sharh al-Mawāqif** zit vol met deze bewijsdocumenten. Ook Sa’duddīn al-Taftāzānī (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn), die zich op het hoogste niveau bevond van de kalām-wetenschap, heeft in zijn zeer waardevolle boek **Sharh al-‘aḳāid** de filosofie van de afgedwaalden (ahl al-bid’a) met wortel en tak uitgerooid. Hij overleed in 792 n.h. [1389 n.Chr.] in Samarkand. Het boek **al-Milal wa al-nihal** van Muhammad Shihristānī (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn), die overleed in 548 n.h. [1153 n.Chr.] te Bagdad, staat van begin tot eind vol met deze weerleggingen. Dit Arabische boek en de Turkse vertaling ervan werden keer op keer gedrukt. Het werd door UNESCO naar Europese talen vertaald en gepubliceerd; zo begreep de hele wereld dat er

geen filosofie bestaat in de islam en dat de term ‘islamitische filosofie’ niet juist is.

Imām Muhammad al-Ghazālī (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) onderzocht zowel de tasawwuf als de metafysica en vermeldde in zijn boeken **al-Munqidh** en **al-Tahāfut al-falāsifa** dat de filosofen zich enkel baseren op het verstand en zich vaak vergissen, en dat de mensen van tasawwuf daarentegen het ware geloof en de eeuwige gelukzaligheid bereiken door enkel de edele Koranverzen en eervolle hadīth’s te volgen. Hij bestudeerde de filosofieën van de 72 afgedwaalde groeperingen – van wie we hierboven hebben vermeld dat zij moslim zijn – en zag dat zij waren beïnvloed door Griekse filosofen. Men ziet dat de geloofswijzen van de moslims die **ahl al-bid’a** (afgedwaalden) worden genoemd, niet overeenkomen met de waarheid, dus de edele Koran en de eervolle hadīth’s. In de 21^e eeuw worden de stukken die zij uit de Griekse filosofie hebben overgenomen, niet meer in aanmerking genomen. Wanneer de geloofswijzen van de moslims die behoren tot de afgedwaalden met elkaar worden vergeleken, dan ziet men dat ze het allemaal eens zijn over de eenheid en grootsheid van Allah de Verhevene en over het feit dat alles van Hem komt, dat Hij de Absolute Heerser en de Almachtige is, dat de islam de meest ware en de laatste religie is, dat de edele Koran het Woord is van Allah en dat Muhammad (vrede zij met hem) Zijn laatste Profeet is. Allemaal verkondigen ze deze zaken. Zij beschouwen de mens niet als zondaar, zoals de christenen, maar als een verheven wezen. Om deze reden zijn alle aanhangers van de 72 afgedwaalde groeperingen gelovig en moslim. Desondanks stellen ze middels hun verstand de religie en de filosofie gelijk aan elkaar. Dit is waarom er verschillen bestaan in hun geloof, in hun geloofswijze. Omdat zij verschillende filosofieën aanhingen, deden zich zinloze afsplitsingen en strijden tussen hen voor. Welke van deze juist is, kan enkel aan het licht komen aan de hand van kennis en door ze te vergelijken met de eervolle hadīth’s, en niet door geweld te gebruiken, elkaars vijanden te zijn of elkaar als ‘verdorven’ te beschouwen!

Volgens de islamgeleerden heeft de islam vijf zaken in bescherming genomen. Dit zijn: 1) Leven, 2) Bezittingen, 3) Verstand, 4) Nakomelingen, 5) Religie. Bijgevolg, iemand behorend tot de afgedwaalden, die anderen hun bezittingen en leven ontnemt omdat hij denkt dat enkel de filosofie waarin hijzelf gelooft juist is en die aan geen enkele raadgeving belang hecht, heeft óf geen religie, óf geen verstand.

Laten we nu de filosofieën van de afgedwaalden (ahl al-bid’a)

die zij in de kennis van het geloof hebben vermengd terzijde schuiven en aan de hand van de verzen die we uit de edele Koran hebben gekozen, nogmaals nagaan wat Allah de Verhevene van de ware moslim wil en welke geboden Hij hem heeft opgelegd. Immers, in de islam zelf is er geen filosofie. De 72 afgedwaalde groeperingen hebben de filosofie in de islam vermengd en hebben zo de islam beschadigd. Aan de ene kant hebben ze de oud-Griekse filosofie in de religieuze kennis vermengd, en aan de andere kant hebben zij de religieuze kennis aan de hand van hun eigen opvattingen en gedachten veranderd. De groep genaamd **ahl al-soenna wa'l-jamā'a** daarentegen, waarvan Muhammad (vrede zij met hem) de blijde boodschap heeft gegeven dat zij naar het Paradijs zullen gaan, heeft de religieuze kennis van de eervolle Metgezellen (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen allen) overgenomen zoals zij het van hen hebben gehoord, en heeft de Griekse filosofie en hun eigen gedachten helemaal niet met deze kennis vermengd. Zij achtten deze kennis superieur aan de kennis van de andere religies, aan de filosofie en hun eigen verstand. De islam bestaat immers uit kennis die wordt aanvaard door het gezond verstand. Indien het verstand van een persoon twijfelt aan de juistheid van slechts één kwestie van de islamitische kennis, dan wordt duidelijk dat dit verstand niet gezond maar verdorven is. Als een verstand veronderstelt dat de islam onvolledig is en deze probeert te vervolledigen met filosofie, dan kan hieruit opgemaakt worden dat dit een gebrekkig verstand is. Als een ongelovige handelt volgens zijn gezond verstand, dan zullen zijn karakter en daden overeenstemmen met de geboden van Allah de Verhevene. Dat Allah de Verhevene zo'n persoon geloof (īmān) zal schenken, staat vermeld aan het einde van het 6^e gedeelte van de tafsīr genaamd **Rūh al-bayān** die door Ismā'īl Hakkī Bursēvī^[1] werd geschreven. De geleerden van de ahl al-soenna (moge Allah de Verhevene hen genadig zijn) hebben de Griekse filosofie alleen in hun boeken opgenomen om deze te weerleggen. Afgedwaalde groeperingen hebben zich ingespannen om de Griekse filosofie te vermengen in de religieuze kennis, terwijl de groep van de ahl al-soenna zich heeft ingespannen om deze te scheiden en los te maken van de religieuze kennis. Wie de islam correct wil leren en de goddelijke bedoeling van het goddelijke Woord wil begrijpen, moet daarom de boeken van de geleerden van de ahl al-soenna lezen.

In het 44^e vers van soera Yūnus staat vermeld [interpretatie

[1] Ismā'īl Hakkī overleed in 1137 n.h. [1725 n.Chr.].

van de betekenis]: **“Voorzeker, Allah doet de mensen geen enkel onrecht aan. De mensen doen zichzelf onrecht aan.”**

In het 12^e vers van soera al-Ra’d staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Zolang een volk zich niet verandert, zal Allah hun toestanden niet veranderen.”**

In het 108^e vers van soera Yūnus staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Wie de rechtleiding [het rechte pad] volgt, volgt dit slechts in zijn eigen voordeel en wie in dwaling terecht komt [dwaalt], dwaalt ten nadele van zichzelf.”**

Wat voor een mens behoren we dan te zijn? Allah de Verhevene beschrijft in de edele Koran degenen die in Hem geloven. In de verzen 63-73 van soera al-Furqān staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“De [deugdzame] dienaren van de Barmhartige [dus Allah de Verhevene, wiens mededogen groots is met Zijn dienaren] wandelen bescheiden en waardig op aarde. Wanneer de onwetenden hen lastigvallen, zeggen zij mooie woorden tegen hen zoals ‘gezondheid en welzijn zij met u’ en vermijden zo zonden met oprechtheid en lieflijkheid. Zij brengen de nacht door terwijl zij voor hun Heer neerknielen en staan [dus het gebed verrichten]. [Zij lofprijzen Hem.] Zij zeggen: ‘Onze Heer, wend van ons de bestraffing van de Hel af. Waarlijk, haar bestraffing is voortdurend en pijnlijk; voorwaar, wat is dat een slechte plaats en een slechte halte.’ Wanneer zij besteden, zijn zij niet verspillend noch gierig, zij houden daartussen een middenweg en zij schenden niemands rechten. Zij kennen geen deelgenoot toe aan Allah. Zij doden geen levende waarvan Allah het verboden heeft te doden. [Zij straffen enkel de schuldigen.] Zij plegen geen overspel (zinā). Wie een van deze doet, zal een zonde begaan hebben. Zijn bestraffing zal op de Dag des Oordeels vermenigvuldigd worden. Hij zal daar eeuwig gelaten worden, verachtelijk en vernederd. Echter, van degenen die berouw tonen, correct geloven, aanbedding verrichten en nuttige daden uitvoeren, zal Allah de slechte daden in goedheden veranderen. Allah is Vergevingsgezind en Barmhartig. Wie berouw toont en rechtschapen daden verricht, wendt zich tot Allah de Verhevene [waarbij zijn berouw werd aanvaard en hij Zijn tevredenheid heeft verkregen]. Zij leggen geen valse getuigenis af. Zij vermijden nutteloze en schadelijke zaken. Wanneer zij toevallig te maken krijgen met zo’n nutteloze of met moeite volbrengbare zaak, dan wenden zij zich af en gaan dit waardig aan voorbij. Wanneer hen de tekenen (āyāt) van Allah de Verhevene worden herinnerd, negeren zij dit niet zoals de blinden en doven.”**

In het 8^e vers van soera al-Māida staat vermeld [interpretatie

van de betekenis]: **“O jullie die geloven! Laat jullie woede tegenover een volk jullie er niet toe brengen onrechtvaardig te zijn. Wees rechtvaardig!”**

In het 89^e vers van soera al-Māida staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Allah zal jullie niet ter verantwoording roepen voor de eden die jullie onnadenkend afleggen, maar Hij zal jullie ter verantwoording roepen voor de eden die jullie opzettelijk [valselijk] afleggen.”**

In soera al-Nahl, soera al-Baqara en nog vele andere soera's staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Allah is met de geduldigen. Wees geduldig. Heb geduld, want geduld is voor Allah.”**

In het 217^e vers van soera al-Baqara staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Fitna (chaos, opruiing) veroorzaken is slechter dan doden.”**

In het 262^e vers van soera al-Baqara staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Laat de bezitting die je hebt gegeven, niet volgen door een herinnering aan jouw goede daad!”**

In het 271^e vers van soera al-Baqara staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Aalmoezen verborgen geven, is beter.”**

In het 151^e vers van soera al-An'ām en het 68^e vers van soera al-Furqān staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Jullie mogen niemand doden.”**

In het 31^e vers van soera al-A'rāf staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Allah heeft degenen die hun bezittingen verspillen niet lief.”**

In het 56^e vers van soera al-A'rāf staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Zaai geen onrust en oproer!”**

In het 7^e vers van soera al-Tawba staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Allah houdt van degenen die vermijden overeenkomsten te verbreken.”**

In het 26^e vers van soera Ibrāhīm staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“[Zeg geen slecht woord dat leidt tot ongelof.] Een slecht woord is als een slechte boom die de wind uit de grond heeft losgerukt en die geen wortels heeft.”**

In het 90^e vers van soera al-Nahl staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Allah beveelt rechtvaardigheid, het verrichten van goedheid (ihsān) en het onderhouden van verwanten. Hij verbiedt schaamteloosheid, kwaad en buitensporigheid. [Het woord ihsān in het edele vers betekent 'tasawwuf'. Het betekent aanbedding verrichten tot Allah de Verhevene net alsof men Hem ziet.]”**

In de verzen 23 en 24 van soera al-Isrā [en in het 15^e vers van soera al-Ahqāf] staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Zeg geen ‘foei’ (pff) tegen je ouders, snauw hen niet af! Spreek op een vriendelijke manier tot hen, heb mededogen met hen en toon hen nederigheid. Zeg de smeekbede: ‘Mijn Heer, toon hen barmhartigheid, net zoals dat zij mij grootbrachten toen ik klein was!’”**

In het 26^e vers van soera al-Isrā staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Geef je verwant, de reiziger en de behoeftige zijn recht! Verspil niet hetgeen je in je bezit hebt!”**

In het 28^e vers van soera al-Isrā staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“[Als je niets hebt om aan de armen te geven, als je hen niets zal kunnen geven,] spreek dan tenminste een vriendelijk woord tot hen.”**

In het 131^e vers van soera Tāhā staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Kijk niet naar diegenen van de ongelovigen die wij voorziening in overvloed hebben gegeven om hen daarmee te beproeven! [Hun wereldse bezittingen zullen hen leiden naar bestraffing!] De voorziening die uw Heer u heeft gegeven, is beter en van langere duur.”**

In de verzen 31 en 32 van soera al-Rūm staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Behoor niet tot degenen die zich in de religie opsplitsen in afzonderlijke groepen waarbij elke groep zich verheugt denkend dat zij zich bevindt op het rechte pad [en die vijandig is tegenover de andere groepen], en behoort niet tot de afgodendienaren!”**

In het 13^e vers van soera al-Shūrā staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Blijf verbonden aan de religie! Wees niet verdeeld in de tawhīd (de leer van de eenheid van Allah) en het geloof!”**

In de verzen 18 en 19 van soera al-Jāthiya staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Volg niet de onwetenden [die hun begeerten volgen]! Zij kunnen jou niet beschermen tegen de bestraffing van Allah. De onrechtvaardigen zijn elkaars vrienden in hun vijandigheid tegenover de islam. Maar Allah is de vriend van degenen die Hem vrezen.”**

In het 29^e vers van soera al-Fath staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Allah heeft degenen die geloven en Zijn geboden naleven, vergeving en een grote beloning beloofd.”**

In het 9^e vers van soera al-Hujurāt staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Als twee groepen van de gelovigen met elkaar**

strijden, sticht dan vrede tussen hen.”

In het 40^e vers van soera al-Shūrā staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“De vergelding voor een slechte daad is een slechte daad van gelijke omvang. Maar, wie vergeeft en het goedmaakt, Allah zal hem een grote beloning geven.”**

In het 6^e vers van soera al-Hujurāt staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Als een zondaar (fāsiq) jullie nieuws brengt, onderzoek dan de werkelijke aard ervan, [beslis niet zonder het te onderzoeken!] Anders zullen jullie uit onwetendheid een volk [of iemand] kwaad aandoen en zullen jullie naderhand spijt krijgen van wat jullie hebben gedaan.”**

In het 10^e vers van soera al-Hujurāt staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“O moslims, jullie zijn elkaars broeders in de religie. Laat jullie twee broeders vrede sluiten met elkaar. Als jullie Allah vrezen, dan zal Hij jullie begenadigen.”**

In het 23^e vers van soera al-Hadīd staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Vertoon geen verwend gedrag met de gunsten die Allah jullie heeft gegeven! Treur niet om de bezitting die jullie hebben verloren! Allah heeft degenen die verwaand en arrogant zijn, niet lief.”**

In het 35^e vers van soera al-Isrā staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Geef de volle maat wanneer je iets meet of weegt!”**

In het 9^e vers van soera al-Rahmān staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Stel het gewicht juist vast! Doet aan de maat niet tekort!”**

In de verzen 1-5 van soera al-Mutaffifin staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Wat een schande voor diegenen die wanneer zij van mensen iets kopen de volle maat nemen, maar wanneer zij zelf voor hen meten of wegen, te weinig geven! Denken zij niet dat zij voor een grote Dag zullen herrijzen?”**

Naast deze betekenissen die in de verzen worden overgebracht, weet Allah de Verhevene dat de dienaar, hoeveel hij er ook op let, als mens alsnog fouten kan maken en verklaart in de edele Koran dat Hij deze met rechtvaardigheid en barmhartigheid zal behandelen.

In het 61^e vers van soera al-Nahl staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Als Allah de Verhevene de mensen op de aarde zou straffen voor hun ongeloof en zonden, dan zou er op de aarde geen levend wezen overblijven.”**

In het 7^e vers van soera al-‘Ankabūt staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Waarlijk, Wij zullen de slechtheden bedekken van degenen die geloven en goede daden verrichten, en hen belonen met het beste voor wat zij hebben gedaan.”**

In het 35^e vers van soera al-Zumar staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Allah bedekt de slechtheden van degenen die geloven, en zal hen beloning geven met het beste voor wat zij hebben gedaan.”**

In de verzen 25 en 26 van soera al-Shūrā staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Allah aanvaardt het berouw van Zijn dienaren. Hij vergeeft hun zonden. Hij aanvaardt de smeekbede van degenen die geloven en goede daden verrichten. Maar voor degenen die ontkennen is er een strenge bestraffing.”**

In het 2^e vers van soera Muhammad staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Van degenen die geloven, goede daden verrichten en geloven in de Koran die Hij naar Muhammad (vrede zij met hem) heeft neergezonden, zal Allah de zonden bedekken en hun toestanden verbeteren.”**

In het 32^e vers van soera al-Najm staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Allah zal degenen die rechtschapen daden verrichten, Zijn Paradijs schenken. Zij zijn degenen die kleine zonden, grote zonden en zedeloosheden vermijden. De vergeving van jouw Heer is overvloedig.”**

In het 40^e vers van soera al-Nāzi‘āt staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Wie de grootsheid van zijn Heer vreest en zich weerhoudt van de verlangens van zijn nafs (de ziel van begeerte), voorwaar, het Paradijs zal zijn bestemming zijn.”**

In het 17^e vers van soera Saba’ staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Straffen Wij iemand anders dan de ondankbaren?”**

U ziet het, de essentie van de islam is het naleven van deze verheven geboden van Allah de Verhevene, die een enorme opluchting geven in het hart van de mensen, die hun ziel reinigen en die door iedereen gemakkelijk begrepen worden. De beginselen van de filosofie daarentegen bestaan enkel uit menselijke ideeën. Deze dient men louter te lezen om ze te weerleggen, maar men moet enkel de geboden van Allah de Verhevene die vermeld worden in de edele Koran, de eervolle hadith’s en de boeken van de islam geleerden, aanvaarden en naleven. Dit is het werkelijke moslim-zijn. Allah de Verhevene heeft de moslims verboden om verschillende geloofswijzen te hebben, groeperingen te stichten en om onderling

te verschillen in het geloof. Hij heeft ook vooral verboden dat moslims geheime bijeenkomsten houden, geheime verenigingen oprichten en zich bezighouden met verboden zaken zoals laster en roddelpraat. De edele Koranverzen hierover luiden als volgt:

In de verzen 9 en 10 van soera al-Mujādala staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“O jullie die geloven! Wanneer jullie in het geheim spreken, fluister dan niet over het begaan van zonden, vijandigheid en ongehoorzaamheid aan de Profeet [en bijgevolg de autoriteiten die leiding hebben over de moslims]! Spreek enkel over het verrichten van goedheid en het vermijden zich te verzetten tegen Allah. Zulke geheime bijeenkomsten zijn hetgeen de duivel wil om de moslims te bedroeven.”**

In het 17^e vers van soera al-Jāthiya staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Wij gaven hen duidelijke aanwijzingen over de zaak van de religie. Zij raakten verdeeld uit onderlinge afgunst nadat kennis tot hen was gekomen. Voorwaar, jouw Heer zal op de Dag des Oordeels tussen hen oordelen over de zaken waarover zij elk anders dachten.”**

In het 32^e vers van soera al-Rūm staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Behoor niet tot degenen die zich in de religie opsplitsen in afzonderlijke groepen waarbij elke groep zich verheugt denkend dat zij zich bevindt op het rechte pad [en die vijandig is tegenover de andere groepen]!”**

In het 20^e vers van soera al-Hadīd staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Weet dat het wereldse leven slechts spel is, tijdverdrijf, zich versieren, onderlinge opschepperij en wedijver in vermeerdering van bezittingen en kinderen. Dit is net als de regen die de planten uit de zwarte aarde voortbrengt, hetgeen de kwekers verblijdt. Deze planten drogen daarna op. Je ziet het geel worden. Vervolgens worden het vergane resten. En in het hierna maals is er een strenge en eeuwigdurende bestraffing [voor degenen die gehecht zijn aan het wereldse]. [Voor degenen die de wereldse bezittingen verdienen overeenkomstig de geboden van Allah daarentegen,] is er daar de tevredenheid en de vergeving van Allah. Het wereldse leven is slechts een misleidende, tijdelijke periode.”**

Welke woorden kunnen mooier dan de bovenstaande woorden uitdrukken dat de wereld een middel is om het hierna maals te winnen? Laten we daarom ons met beide handen vastklampen aan de geboden van onze religie in plaats van wereldse plezieren na te jagen en af te dwalen van het rechte pad. Een moslim wiens geloof

correct is, die correcte religieuze kennis heeft en zich niet heeft laten misleiden door afgedwaalden, zal een eerlijk mens worden, een burger die trouw is aan de wetten, een ware geleerde en iemand die houdt van zijn land. Hij zal zowel voor zichzelf als voor zijn volk nuttig zijn.

De islam hecht waarde en belang aan de mens. Allah de Verhevene verklaart in het 4^e vers van soera al-Tin [interpretatie van de betekenis]: **“Ik heb de mens in de mooiste vorm geschapen.”** Hij hecht groot belang aan het mensenleven en beveelt: **“Julie mogen niemand doden!”** Dat de christenen de mens als een ‘met zonden besmeurd weezinwekkend wezen’ beschrijft, wordt door de islam fel verworpen. Alle mensen komen ter wereld met aanleg om moslim te worden. Ze worden geboren in een pure, zuivere staat. Hierna is een persoon verantwoordelijk voor alles wat hij doet. In het 41^e vers van soera al-Zumar en het 108^e vers van soera Yūnus staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Wie de rechtleiding [het rechte pad] volgt, volgt dit slechts in zijn eigen voordeel en wie in dwaling terecht komt [dwaalt], dwaalt ten nadele van zichzelf.”** Immers, Allah de Verhevene heeft hen Zijn meest geliefde dienaar, Muhammad (vrede zij met hem), als Profeet gezonden en het grootste Boek, de edele Koran, als leidraad. Zij die niet het rechte pad volgen dat zeer duidelijk werd aangegeven door de edele Koran en onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem), zullen, omdat ze dit pad niet goed vinden, ongetwijfeld hun straf ondergaan.

In het 87^e vers van soera Sād staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“De Koran is niets dan een vermaning (nasiha) voor alle mensen.”** In het 15^e vers van soera al-Isrā staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Wie het rechte pad volgt, volgt dit ten voordele van zichzelf. Wie zijn eigen verstand volgt en dwaalt, dwaalt ten nadele van zichzelf. Niemand draagt de zonde van een ander. Wij bestraffen niet zolang Wij geen profeet hebben gezonden.”**

Wij dienen smeekbeden te verrichten opdat Allah de Verhevene ons het correcte geloof (īmān) doet verkrijgen. En dit is enkel mogelijk door zich met beide handen vast te klampen aan de islam, de meest authentieke en laatste religie, en aan de boeken van de geleerden van de **ahl al-soenna** (moge Allah de Verhevene hen genadig zijn) die deze religie correct mededelen.

Allah de Verhevene is niet verplicht om de mensen gelovig oftewel moslim te maken. Net zoals Zijn barmhartigheid oneindig is, zo is Zijn bestraffing ook oneindig. Zijn rechtvaardigheid is even-

eens oneindig. Aan de dienaar die Hij wil schenkt Hij geloof (īmān), zonder aanleiding en zonder dat hij erom vraagt. Hierboven werd vermeld dat Hij ook degenen die hun gezond verstand volgen en wiens karakter en daden goed zijn, het correcte, aanvaarde geloof (īmān) zal schenken. Of een mens wel of niet met īmān zal sterven, wordt duidelijk bij zijn laatste adem. De persoon die zijn hele leven lang īmān had, maar die tijdens zijn laatste dagen zijn īmān verloor en zonder īmān overleed, zal zich op de Dag der Opstanding tussen degenen zonder īmān bevinden. Men dient elke dag smeekbeden te verrichten om te sterven met īmān. Allah de Verhevene heeft vanwege Zijn oneindige barmhartigheid profeten gezonden en heeft zo Zijn bestaan en eenheid, en de zaken waarin geloofd moet worden aan Zijn dienaren bekendgemaakt. Īmān betekent het bevestigen van de zaken die de Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) heeft medegedeeld. Wie de Profeet niet bevestigt en hem ontkent, wordt ongelovig. De ongelovigen zullen eeuwig branden in de Hel. Als iemand die niet heeft gehoord over de Profeet (vrede en zegeningen zij met hem) nadenkt over het bestaan en de eenheid van Allah de Verhevene, en enkel hierin gelooft en sterft zonder te hebben gehoord over de Profeet (vrede en zegeningen zij met hem), dan zal ook hij naar het Paradijs gaan. Als hij hier niet over nadenkt en niet gelooft, dan zal hij het Paradijs niet betreden. Maar omdat hij de Profeet (vrede en zegeningen zij met hem) niet ontkent, zal hij ook niet naar de Hel gaan. Hij zal op de Dag des Oordeels na de ondervraging weer ongedaan gemaakt worden. Eeuwig branden in de Hel is de straf voor het ontkennen van de Profeet (vrede en zegeningen zij met hem) na over hem gehoord te hebben. Hoewel er onder de geleerden (moge Allah de Verhevene hen genadig zijn) sommigen zijn die zeggen: “Wie niet nadenkt over het bestaan van Allah de Verhevene en niet gelooft, zal naar de Hel gaan”, gaat deze uitspraak over diegene die niet nadenkt nadat hij over de Profeet (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) heeft gehoord. Iemand met verstand ontkent de Profeet (vrede en zegeningen zij met hem) niet; hij zal meteen geloven. Als hij niet zijn verstand, maar zijn ziel van begeerte (nafs) en verlangens volgt, of hij zich laat misleiden door een ander, dan zal hij hem ontkennen. Abū Tālib, die de oom (van vaderskant) van Muhammad (vrede zij met hem) was, maakte bij elke gelegenheid duidelijk dat hij meer van Muhammad (vrede zij met hem) hield dan van zijn eigen kinderen en schreef lofdichten om hem te prijzen. Dat Muhammad (vrede zij met hem) bij zijn sterfbed kwam en

hem veel smeekte opdat hij het geloof zou aannemen, maar hij uitgesloten was van het geloven omdat hij geen afstand wilde doen van zijn traditie, staat uitvoerig beschreven in geschiedenisboeken. De ziekte van het volgen van de traditie en de mode, is een van de valstrikken van onze ziel van begeerte. Velen zijn in deze valstrikken van hun ziel van begeerte gelopen en hebben grote gelukzaligheden, winsten misgelopen. Om deze reden verklaarde Allah de Verhevene het volgende in een hadīth al-qudsī: **“Beschouw jullie nafs (ziel van begeerte) als jullie vijand! Immers, jullie nafs is vijandig tegenover Mij!”** Iemand die als een christen werd geboren en een christelijke opvoeding heeft gekregen [of beter gezegd, die ernstig werd misleid doordat hij werd gehersenspoeld] zal zich niet zo gemakkelijk kunnen ontdoen van deze invloed. Daarbij kan het zijn dat als hij zich zou bekeren zijn vrienden hem zullen minachten en zijn familie afstand zal nemen van hem. Echter, hoewel al deze zaken elk een reden zijn, is een van de grootste gebreken dat de laatste tijden de moslims hun eigen zuivere, logische religie niet kennen. De verkeerde informatie over de islam die medegedeeld wordt door sommige religieus onwetenden en afgedwaalden die zijn afgeweken naar een van de 72 afgedwaalde groeperingen, hun verdorven interpretaties en de leugenachtige, valse teksten en laster van wetenschapsfanatici onder het mom van de wetenschap, laten op niet-moslims een zeer slechte indruk achter en maken hen onverschillig tegenover deze zuivere, heldere, logische en menselijke ware religie. Echter, telkens wanneer wij de kwesties die in dit boek zijn vermeld met een geschoolde christen bespreken, dan zien wij dat deze persoon een grote bewondering heeft voor de islam. Als we de 72 afgedwaalde groeperingen, die zich onder de ware moslims begeven, buiten beschouwing laten, dan zijn er een eeuw geleden veel geleerden van de ahl al-soenna (moge Allah de Verhevene hen genadig zijn) verschenen zoals Ishāq Efendi uit Harput. Hij heeft de islam en het christendom op een volledig objectieve manier vergeleken en heeft zich hierbij gebaseerd op wetenschappelijke bewijsdocumenten. Jammer genoeg zijn hun werkstukken niet in vreemde talen vertaald, waardoor aanhangers van de andere religies hun boeken niet hebben kunnen lezen. [De Turkse en Engelse vertaling van het boek **Diyā al-qulūb** dat door Ishāq Efendi uit Harput werd geschreven, werd gedrukt door de uitgeverij Hakikat Kitābevi. Het toont aan dat de huidige Evangelien vervalst zijn en dat het christendom is opgeheven.]

Islamitische staten die niet behoren tot de ahl al-soenna, richten grote schade aan wat betreft het verkeerd presenteren van de

islam. Afgedwaalde religieuze geleerden die zich bevinden in een deel van de islamitische staten, veroorzaken dat er over de hele wereld verkeerde informatie over de islam wordt verspreid en dat er verkeerde overtuigingen over de islam ontstaan. In landen die niet behoren tot de ahl al-soenna, wordt de edele Koran verkeerd geïnterpreteerd en worden sommige profeten (vrede zij met hen) [zoals Adam (vrede zij met hem)] zelfs ontkend. Mettertijd zullen de leiders van deze landen ongetwijfeld de waarheid te weten komen en zullen ze afzien van deze verkeerde handelingen; zij zullen het rechte pad vinden waarop wordt gewezen in de miljoenen waardevolle boeken die de geleerden van de ahl al-soenna (moge Allah de Verhevene hen genadig zijn) hebben geschreven. [Al-hamdulillāh (lofprijzing zij aan Allah), tegenwoordig worden de correcte publicaties van de uitgeverij Hakikat Kitābevi over de hele wereld verspreid dankzij het INTERNET. Dit is onze website: www.hakikatkitabevi.com. In elk land ter wereld zijn onze publicaties online toegankelijk en kunnen online gelezen worden via deze website op elk medium met internetverbinding. Gelieve pagina 563 van **Tam Ilmihâl Se'âdet-i Ebediyye** raad te plegen!]

Dat de persoon die geen geloof (īmān) heeft, eeuwig in het Hellevuur zal branden, werd bekendgemaakt door onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem). Dit bericht is uiteraard waar. Hierin geloven is net zo noodzakelijk als het geloven dat Allah de Verhevene bestaat en enig is. Wat betekent eeuwig branden in het vuur? Ieder mens die denkt aan de ramp van het eeuwig branden in het vuur, zou uit angst zijn verstand moeten verliezen. Hij zal op zoek gaan naar een uitweg om aan deze verschrikkelijke ramp te ontkomen. De uitweg hiervoor is zeer eenvoudig. **“Geloven dat Allah de Verhevene bestaat en enig is en dat Muhammad (vrede zij met hem) Zijn laatste Profeet is, en dat alles wat hij heeft medegedeeld, juist is”**, bevrijdt de mens van deze eeuwige ramp. Als iemand zegt dat hij niet gelooft in dit eeuwig branden en daarom niet bang is voor zo'n ramp en niet op zoek gaat naar een uitweg om te ontkomen aan deze ramp, dan stellen wij hem de volgende vraag: “Beschik je over een bewijsstuk om niet te geloven? Welke kennis of welke wetenschap verhindert je om te geloven?” Natuurlijk zal hij geen bewijs kunnen tonen. Kan men een uitspraak, waarvoor er geen bewijs bestaat, ‘kennis’ of ‘wetenschap’ noemen? Dit wordt een ‘vermoeden’ en een ‘waarschijnlijkheid’ genoemd. Is het niet noodzakelijk om de verschrikkelijke ramp van ‘het eeuwig branden in het vuur’ te vermijden, ook al is de kans hierop één op een miljoen of één

op een miljard? Zou zelfs de persoon met een beetje verstand zo'n ramp niet vermijden? Zou hij niet op zoek gaan naar een uitweg om te ontkomen aan de mogelijkheid van het eeuwig branden in het vuur? Men ziet dat ieder persoon met verstand *īmān* dient te hebben (dient te geloven). Om *īmān* te hebben hoeft men geen problemen te doorstaan zoals het geven van belastingen, het betalen van bezittingen, het dragen van lasten, het moeite doen voor aanbidding en het vermijden van plezierige, zoete dingen. Het volstaat om enkel met het hart oprecht en gemeend te geloven. Het is overigens niet verplicht om zijn geloof bekend te maken aan degenen die niet geloven. Dat degene die niet gelooft in het eeuwig branden in het vuur dit, hoe klein ook, een mogelijkheid geeft en vermoedt, is een vereiste van het verstand en een vereiste van het mens-zijn. Is het geen dwaasheid en een zeer grote verwardheid om ten aanzien van de mogelijkheid om eeuwig te branden in het vuur, de gunst van **ĪMĀN** te ontwijken, hetgeen de enige, zekere uitweg is hiervoor?

Thanāullāh Pāni-patī (moge Allah hem genadig zijn) zegt in zijn boek **Huqūq al-islām** het volgende: "Het bestaan van Allah de Verhevene, Zijn Attributen en de zaken waarover Hij tevreden is en die Hij goed vindt, worden enkel begrepen door de verkondiging ervan door de profeten (vrede zij met hen). Ze kunnen niet begrepen worden met het verstand. Deze zaken heeft Muhammad (vrede zij met hem) aan ons medegedeeld. Door de inspanningen van de rechtgeleide kaliefen (khulafā al-rāshidūn) werden ze overal verspreid. Verschillende eervolle Metgezellen beschikten over verschillende kennis die ze hadden gehoord. Zij hebben al deze kennis verzameld. We zijn de eervolle Metgezellen in dit opzicht erg veel verschuldigd. Om deze reden werden we bevolen hen allen lief te hebben, te prijzen en te gehoorzamen (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen allen)." Dit boek is in het Perzisch en werd in Lahore en in 1410 n.h. [1990 n.Chr.] in Istanbul door de uitgeverij Hakikat Kitābevi gedrukt.

Allah de Verhevene prees kennis op vele plaatsen in de Koran, de woorden van de Gezant die kennis bevelen, zijn zonneklaar.

Weet: de grootste vijand van de islam is onwetendheid, want, de ziekteverwekker der onwetendheid leidt tot: Onheil!

*Waar onwetendheid heerst, daar verdwijnt de religie, zei de Profeet.
De liefhebber van de religie hoort dus te houden van kennis en de
wetenschap!*

*Verklaarde een hadīth niet: Het Paradijs is in de schaduw van het zwaard,
dit is een bevel voor atoomkracht en jet-vluchten, kort samengevat!*

*Onwetendheid is de ziekte die leidt tot de vernedering van de islam!
O onheil der onwetendheid, dit volk valt ten prooi aan jou!*

*Je hebt zo'n toestand teweeggebracht dat er noch geloof overbleef, noch eer,
o pikkedonkere nachtmerrie die neerstreek in het hart van de islam.*

*O enige vijand, eerst moet jij vernietigd, gedood worden,
jij bent degene die ertoe leidde dat de ongelovigen ons overtroffen!*

*O mensen, word wakker, je wordt slachtoffer van je onwetendheid!
Je wordt bestempeld met: "De islam is 'achtergeblevenheid'".*

*Schaam je voor Allah, laat tenminste de religie los,
ga zelf als een kadaver onder de aarde, als je erin wilt gaan!*

*Maar deze woorden van mij hebben toch geen effect op de onwetende,
schaamte voor Allah verkrijgt men immers middels kennis, uiteraard.*

– 4 –

NAWOORD

Hier eindigt ons boek. Wij veronderstellen dat de persoon die dit boek aandachtig leest, zonder enige twijfel zal inzien welke van de verheven boeken van de islam en het christendom, het werkelijke Woord is van Allah; hij zal de edele Koran aanvaarden als het verheven boek, de islam als de ware religie en Muhammad (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) als de ware Profeet. Hierbij kan men aan het volgende denken: Als de islam dan de ware religie is, kon Allah de Verhevene, de Almachtigste, dan niet alle mensen rechtleiding geven? Met andere woorden, kon Hij niet alle mensen moslim maken? Het antwoord hierop geeft Allah de Verhevene in de edele Koran. In het 13^e vers van soera al-Sajda staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Als Wij het geweld hadden, dan hadden Wij alle mensen rechtleiding gegeven. Maar Ik**

heb beloofd dat Ik de Hel zal vullen met de ongelovigen onder de mensen en de jinn.” En in het 48e vers van soera al-Māida staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Als Allah het gewild had, dan had Hij van jullie één gemeenschap gemaakt. Maar Hij wilde de gehoorzame onderscheiden van de ongehoorzame.”** Dit betekent dat Allah de Verhevene de mensen op de proef stelt. Hij heeft hen het krachtigste wapen, het verstand gegeven, heeft hen de meest perfecte leidraad, de edele Koran gezonden alsook als grootste wegwijzer Zijn laatste Profeet (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem), heeft Zijn geboden en verboden medegedeeld en heeft de mensen wil en keuze gegeven om hiernaar te handelen. In het 108^e vers van soera Yūnus staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Zeg: ‘O mensen! De waarheid [de edele Koran] is van jullie Heer tot jullie gekomen. Wie de rechtleiding [het rechte pad] volgt, volgt dit slechts in zijn eigen voordeel en wie in dwaling terecht komt [dwaalt], dwaalt ten nadele van zichzelf. Ik ben jullie bewaker niet!’”**

Zodoende dienen we ons eigen pad zelf te kiezen en onze eigen handelingen uit onszelf aan het Boek van Allah de Verhevene aan te passen. En om deze reden dienen we boven alles onze ziel te voeden. De voeding van de ziel is religie. Ongodsdienstige mensen die hun ziel niet voeden, verschillen niets van een simpel dier. Bij dit soort mensen blijft er geen liefde, medelijden, mededogen, begrip en barmhartigheid over. Het is zeer eenvoudig om zulke mensen voor de slechtste doeleinden te gebruiken. Immers, voor hen bestaat er geen verheven Wezen meer waarvan zij geloven dat het hen tegen slechte zaken zal beschermen, die zij gehoorzamen en waaraan ze zich overgeven; zij hebben hun geloof verloren. Zulke mensen zijn net als een verschrikkelijk monster: waar, aan wie en op welke manier zij kwaad zullen doen is onvoorspelbaar. De meest verachtelijke, slechte daden die de menselijke wereld verwoesten, worden door dit soort mensen gepleegd.

Het is moeilijk om dit soort mensen weer op het rechte pad te krijgen. Maar onmogelijk is het niet. Deze mensen dient men met groot geduld en standvastigheid de beginselen van de islam bij te brengen op een manier die begrijpelijk is voor hen. Allah de Verhevene heeft Zijn Profeet (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) geboden om de religie bij te brengen. In het 125^e vers van soera al-Nahl staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“O Muhammad! Roep tot het pad van jouw Heer met wijsheid en mooie raadgevingen! Discussier met hen op de mooiste manier! Voorzeker, jouw Heer weet beter wie van Zijn pad af-**

dwaalt.” Vergeet niet dat het een verplichting is voor u om de goede en juiste zaken die u weet, op de mooiste manier te leren aan degenen die ze niet weten; dit is een strikt bevel van Allah de Verhevene. Deze plicht wordt **al-amr bi'l-ma'rûf** (aansporen tot het goede) genoemd en is een daad van aanbidding. De armenbelasting van kennis wordt afbetaald door kennis te onderwijzen aan degenen die het niet weten. Dit is een zeer gunstige daad. In onze religie wordt de inkt van een geleerde beter geacht dan het bloed van een martelaar en het verrichten van een gunstige daad wordt superieur beschouwd aan vrijwillige [extra] aanbidding.

Tegenwoordig zijn de moslimlanden achtergebleven op het gebied van zware industrie. De christenen wijzen erop dat dit komt doordat de islam geen vooruitstrevende, maar een verdovende religie is en stellen voorop dat beschaving enkel verkregen kan worden dankzij het christendom. Het is overbodig om te zeggen hoe onzinnig deze bewering is. **Beschaving** betekent het oprichten van de nodige kunsten, ambachten en rechtvaardigheid zodat grote steden en de mensen daarin in rust en vrede kunnen leven. Beschaving houdt niet enkel zware industrie in.

Hierboven hebben we verteld hoe de Japanners, die niet christelijk zijn, de meest ontwikkelde christelijke landen hebben ingehaald. En de Israëliërs die joods zijn, hebben gebieden waar geen ander levend wezen dan de woestijnvlo is te vinden, omgevormd tot rijke bossen en landbouwgronden. Ze slaagden erin om broom uit de 'Zee van Lot' (de Dode Zee) te winnen, om broom dat in normale toestand vloeibaar is, om te zetten in een vaste vorm – ondanks dat Duitse geleerden dit onmogelijk achtten –, dit gemakkelijk aan vreemde landen te verkopen en de Duitsers in de broomhandel in te halen.

Dit betekent dat beschaving helemaal niets te maken heeft met het christendom. Integendeel, het is de islam die beschaving beveelt. In de Middeleeuwen werd duidelijk hoe het strenge christendom de mensen naar duisternis leidde en hoe de islam hen bracht tot het licht.

Wat was er in de Middeleeuwen – het tijdperk waarin het christendom het sterkst was en Europa domineerde – in Europa in de naam van beschaving te vinden? In die tijd kreunde Europa onder onwetendheid, smerigheid, schaarste, armoede, ziekte en de wreedheid van de priesters. Toen wisten de Europeanen noch wat een toilet, noch wat een bad was. In diezelfde tijd waren de moslims, die de geboden van de islam naleefden, enorm vooruitgegaan op het gebied van de wetenschappen, natuurwetenschappen, han-

del, kunst, landbouw, literatuur en geneeskunde; zij hadden de grootste beschaving van de wereld gesticht. Kalief Hārūn al-Rashīd had de Franse koning Karel de Grote een klok die op water loopt als geschenk gestuurd. Toen de Europeanen zagen dat de klok uit zichzelf werkte, waren ze zo onwetend om te zeggen dat er een duivel in zat. De reden waarom de moslims vandaag zijn achtergebleven, is omdat ze de geboden van hun religie niet gehoorzamen en niet naleven. Dit hebben we meerdere keren geschreven en uitgelegd. Maar wij scheppen vandaag nog steeds op met onze beschaving van honderden jaren geleden en denken helemaal niet aan onze huidige toestand! Men mag trots zijn op het verleden. Echter, enkel dit als voorbeeld aanwijzen is een schandelijke zaak. Wij horen ook vandaag vooruitgang te boeken. Met de Tanzīmāt (hervormingswet) van 1255 n.h. [1839 n.Chr.] die was opgesteld door Rashīd Pasha, een Britse vrijmetselaar, hebben de moslims afgekondigd dat ze hun gezicht naar het Westen hebben gericht. In een groot aantal steden werden er vrijmetselaarsloges geopend. Dit imitatiegedrag was echter in plezier en genot. Op het gebied van kennis, wetenschap en het opvoeden van onze kinderen met de prachtige ethiek van de islam, hebben we ons niet ingezet zoals onze voorouders. Het pad dat wordt getoond door onze religie en het verheven karakter van onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) werd ‘reactionarisme’ genoemd. De Japanners die in 1284 n.h. [1868 n.Chr.] – precies 29 jaar na ons – zich naar het Westen richtten, zijn veel verder dan wij. En dat zonder enige afstand te nemen van hun valse religie! Terwijl de moslims in de beschavingsrace op kop waren, werden na de Tanzīmāt (hervormingswet) kennis en wijsheid links gelaten en werden de ziel van begeerte en de duivel gevolgd. Deze Britse opium liet de staatsmannen in slaap vallen. Vandaag dienen we opnieuw in actie te komen, de afstand tussen ons en het Westen te verkleinen, hun niveau te bereiken en hen zelfs in te halen. Dit gaat niet middels loze woorden en het houden van toespraken! We dienen terug te keren naar het pad van onze voorouders! De Duitse historicus en Turkoloog dr. Friedrich-Wilhelm Fernau, die in het jaar 1399 n.h. [1979 n.Chr.] een belangrijk artikel schreef over Turkije en er zelfs een boek over opstelde, zegt het volgende: “De Turken beschouwen zichzelf als Europeanen. In feite hebben de Hongaren en de Bulgaren, die net zoals hen uit Azië zijn gekomen en worden gerekend tot de verwanten van de Turken, zich in Europa gevestigd, hebben in dit gebied lange tijd de ijver van de Europeaan overgenomen en zijn op het terrein van de wetenschap

geëuropeaniseerd. De Turken zijn niet volledig Europees. De Turken zijn een volk dat niet lijkt op de andere volkeren. In de huidige toestand bootsen de Turken de westerse industrie na. Maar, ze zijn daarin nog niet ver gekomen.” Laten we nu bestuderen wat het pad van onze voorouders inhoudt.

Een beschaafd mens heeft bovenal een mooi karakter, is eerlijk en ijverig. Hij kreeg eerst een religieuze opvoeding en heeft ook de natuurwetenschappen geleerd. Hij is uiterst oprecht. Hij volgt zijn zaken van begin tot eind met een uiterste zorgvuldigheid. Zonodig aarzelt hij niet om meer te werken dan zijn normale werkuren. Hij haalt plezier uit het werken op deze manier. Zelfs als hij oud is geworden, neemt hij niet gemakkelijk afstand van zijn werk. Hij is uiterst respectvol voor de wetten van zijn land. Hij gehoorzaamt zijn superieuren en overtreedt de wet niet. Hij leeft de geboden en verboden van zijn religie strikt na en laat zijn daden van aanbidding nooit en te nimmer na. Hij hecht er een groot belang aan dat zijn kinderen gelovig en met een goed karakter opgevoed worden. Hij beschermt hen tegen slechte vrienden en schadelijke publicaties. Omdat hij de waarde van tijd kent, voert hij al zijn taken stipt op tijd uit. Hij is trouw aan zijn belofte. Hij voelt zich niet gerust voordat hij zijn religieuze en wereldse plichten heeft voltooid. Laat staan dat hij een taak tot morgen uitstelt, een taak die morgen gedaan moet worden voert hij vandaag al uit. Als wij deze kwaliteiten van onze voorouders ons toe-eigenen, dan zullen we zowel op materieel als spiritueel gebied vorderen, in al onze zaken succesvol zijn en zullen we de tevredenheid van onze Heer winnen.

U kunt vragen: “Zijn de westerlingen zoals u beschrijft?” Nee, op het vlak van geloof en karakter ongetwijfeld niet. Kleingeestige mensen met ketterse ideeën, die vooral na de Tweede Wereldoorlog in aantal stegen, degenereerden en misleidden ook andere mensen. Echter, zij proberen te worden zoals we hierboven hebben beschreven en trachten ketterse ideeën te corrigeren en te disciplineren. Wat betreft hun uiterlijke reinheid, zij passen de voorschriften toe die de islam hieromtrent beveelt. In sommige straten is er geen enkel stuk afval te vinden. Hun parken zijn net een zee van bloemen. Overal, alle winkels, iedereen en hun uiterlijk zijn brandschoon. Gelieve nu te letten op de zaken die de edele Koran en de islam ons gebieden. Bevelen ze ons niet ons karakter, lichaam en de zaken die wij gebruiken, schoon te houden? Dit betekent dus dat de beginselen van werkelijke beschaving zich in onze religie bevinden en dat de islamitische beschaving in de Middeleeuwen – waar wij met veel trots over blijven vertellen – enkel

hierdoor tot stand is gekomen. Wat doen wij nu? In de eerste plaats zijn wij lui. We hechten geen belang aan de geboden en verboden van Allah de Verhevene. We zijn gehecht aan ons genot. Wanneer we aan een taak zijn begonnen, worden we al snel gemakzuchtig. [De Bulgaren zeggen: “Een taak moet men beginnen als een Turk en afwerken als een Bulgaar.”] We worden snel moe en zeggen gauw: “Ach, laat maar.” We bouwen een gebouw, maar zijn te lui om het te onderhouden. De enorme, fantastische kunstwerken in islamitische landen, die we hebben geërfd van onze voorvaders, raken in een slechte staat omdat ze niet worden onderhouden en gerestaureerd. We willen veel verdienen maar ons weinig inspannen. Wel, dit afschrikwekkend verlangen beweegt onze arbeiders naar stakingen, maar wat nog erger is, is dat het vele jongeren naar schadelijke paden sleurt. De verraders in het buitenland en de in hun val gelopen verachtelijken onder ons, die voor hun eigen kwade bedoelingen deze arme zielen geld en voordeelen verschaffen, gebruiken hen voor sabotages en om mensen te doden. Deze arme mensen die maar al te makkelijk geld hebben verkregen, kiezen ervoor om moordenaar te worden in plaats van te werken. Daarnaast scheiden ook onnodige bloedwraken en stromingen die geen rechtsschool volgen ons van elkaar.

Laten we bij deze gelegenheid nogmaals mededelen dat er in de islam vier ware rechtsscholen bestaan. Hun geloofsleer is hetzelfde. Alle vier de rechtsscholen volgen de geloofsleer van de **ahl al-soenna**. Wat betreft het volgen van de geboden en verboden die duidelijk en eenduidig staan vermeld in de edele Koran en de eervolle hadith's, is er geen enkel verschil tussen hen. Zij verschillen enkel van elkaar in het begrijpen van de zaken die niet duidelijk en eenduidig zijn vermeld. Deze kleine onderlinge verschillen zijn voor de moslims een barmhartigheid van Allah de Verhevene. Mensen die onderling verschillen qua gezondheid en de plaats waar ze werken en leven, kiezen een rechtsschool uit die ze gemakkelijk vinden om te volgen en voeren daden van aanbidding uit volgens de fiqh-boeken (boeken over de islamitische rechtswetenschap) van deze rechtsschool. Als er een enkele rechtsschool zou bestaan, dan zou iedereen verplicht zijn om deze te volgen. En dit zou voor veel mensen moeilijk zijn of zelfs onmogelijk. Een moslim die een van de vier rechtsscholen volgt, behoort tot de ahl al-soenna. Zij beschouwen elkaar als broeders. Door de geschiedenis heen werd nooit gezien dat ze streeden tegen elkaar. Zij gedragen zich niet fanatiek wat betreft hun rechtsschool. Met andere woorden, zij spreken niet kwaad over de drie andere rechtsscho-

len. Zij geloven dat alle vier elk een pad is dat leidt naar het Paradijs.

Men dient vooral niet te vergeten dat alle moslims die behoren tot de ahl al-soenna broeders zijn. De verschillen die tussen de rechtsscholen bestaan, verhinderen hen niet om broeders te zijn. En wat betreft de verschillen met de moslims die niet behoren tot de ahl al-soenna, deze kunnen enkel opgelost worden door met hen tegenover elkaar te zitten en de afwijkende kwesties op een deskundige wijze te debatteren. En niet onder dwang van wapens!

Het is een plicht van ons allemaal om zich niet te verzetten tegen de landelijke wetten en om de ouderen te respecteren. Deze proberen te vernietigen is de grootste dwaasheid. Een land zonder wetten betekent dat het verkeert in anarchie. Het is gedoemd om ten onder te gaan. En dan vooral zich aansluiten bij het communisme is de grootste idiotie. Immers, tegenwoordig realiseren communistische landen zich de schade van vijandigheid tegenover religies en de schade van onderdrukking, en keren zij terug naar vrijere omstandigheden. In Rusland werden vele rechten weer toegekend die voordien waren opgeheven, zoals het innen van erfenis en het bezitten van een huis (en daarbij zelfs nog een zomerhuis). In Polen werd het recht om te staken aanvaard. Zelfs de Chinezen, de strengste communisten, zijn uiteindelijk teruggekeerd naar de levensstijl van landen waar er vrijheid heerst. Ze haalden zelfs deskundigen uit Frankrijk om de nieuwe kunstvormen te leren. Ook communistische landen keren terug naar de 'gemengde economie' die in landen voorkomt die met vrijheid worden bestuurd, en moskeeën die werden vernield, worden gerestaureerd.

Zoals bekend, worden bij de gemengde economie sommige instanties door de staat bestuurd; alle overige ondernemingen worden door het volk geleid. Bij het beheer van zware en dure industrieën zoals ijzer en steenkool, is de steun van de regering noodzakelijk. Ook in Turkije wordt deze methode gehanteerd. Nu keren ook communistische landen terug naar deze methodiek en wordt een deel van de handel en industrie geopend voor het volk. Ongetwijfeld zullen ze in de nabije toekomst ook de vrijheid van meningsuiting en religie verkrijgen. De hele wereld zal de rechten van de mens erkennen. Sociale rechtvaardigheid betekent niet – zoals sommige dwazen veronderstellen – aan de werkloze leeglopers de bezittingen uitdelen van de degenen die werken en dankzij het werken rijk zijn geworden. Aan een lui persoon die dag en nacht niet werkt, zal niemand ook een maar cent geven. Ondanks dat men de mensen in communistische landen onophoudelijk laat werken,

kunnen ze hun maag nauwelijks vullen. Het merendeel van wat zij verdienen, wordt uit hun handen genomen door een kleine groep gelukkige mensen. Sommigen onder hen riskeren de dood en spannen zich in om hun vrijheid te verkrijgen. Zoals we hierboven hebben vermeld, verdwijnt dit bestuur van uitbuiting en marteling en deze ongodsdienstige levenswijze vanzelf. Naast de propaganda voor ongodsdienstigheid die de basis vormt van het communisme, is er ook de separatistische propaganda die wordt gevoerd door de afgedwaalden die zijn afgeweken van de geloofsleer van de ahl al-soenna. Het voorbeeld van Khomeini in Iran toont aan wat voor schade deze fanatieke moslims met een verdorven, afgedwaalde geloofswijze hun land toebrengen. De wahhabieten daarentegen proberen hun geloofsovertuigingen die niet overeenkomen met wat de ware islamgeleerden hebben medegedeeld, en hun volledig eigenzinnige juridische opvattingen toe te passen, en veroorzaken zo dat er over de hele wereld slechte meningen ontstaan over de islam. Echter, in onze religie is er een wet die zegt: “De voorschriften die niet vast staan door middel van nass [edele Koranverzen en eervolle hadith’s] en ijmā’ (consensus, overeenstemming van diepzinnige geleerden), veranderen met de tijd.” Het kan zijn dat een oordeel dat duizend jaar geleden als meest perfect werd beschouwd voor de omstandigheden van die tijd, niet meer past bij de huidige omstandigheden. Opdat ze dit kunnen weten en volgens de omstandigheden veranderingen kunnen aanbrengen, heeft Allah de Verhevene de diepzinnige geleerden, ookwel de mujtahids (moge Allah de Verhevene hen genadig zijn), drie belangrijke vermogens gegeven, namelijk **verstand**, **kennis** en **vroomheid** (taqwā). De geleerden die later kwamen, hebben uit de gevelden oordelen van duizend jaar geleden diegenen uitgekozen die passen bij hun tijd en hebben ze in boeken opgenomen.

Laten we eerst leren wat de juiste imān, oftewel het juiste geloof is dat de geleerden van de ahl al-soenna (moge Allah de Verhevene hen genadig zijn) hebben medegedeeld, en daarna geloven volgens hetgeen we hebben geleerd. Iemand wiens geloof niet correct is, kan de tevredenheid en liefde van Allah de Verhevene niet verkrijgen. Hij zal Zijn barmhartigheid en hulp niet verkrijgen. Hij zal geen rust en vrede kunnen vinden. Laten we na het verbeteren van ons geloof, ook ons karakter verbeteren! Laten we ons stevig vasthouden aan de islam. Met andere woorden, de geboden en verboden van Allah de Verhevene en onze Profet (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) volgen. Laten we ons hart reinigen door onze daden van aanbidding te verrichten

die Hij verplicht (fard) heeft verklaard en die door onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) werden medegedeeld. Laten we door het vermijden van de zaken die verboden (harām) of afkeurenswaardig (makrūh) zijn, onszelf en onze gezondheid verbeteren. Het hart van degenen die dit doen, zal altijd goed willen doen. Iets slechts doen zal niet eens in hem opkomen. Wanneer de ziel en het hart rein zijn en het lichaam sterk, dan zal het gemakkelijk zijn om broederlijk hand in hand en uiterst EERLIJK te werken. Laten we ons niet misleiden door de woorden en propaganda van de vijanden van de religie, de huichelaars en de personen die geen rechtsschool volgen. Als we een ware moslim worden zoals beschreven en NUTTIGE DADEN uitvoeren, dan zal Allah de Verhevene, zoals hierboven in soera **al-Tin** van de edele Koran werd verklaard, tevreden zijn over ons en zal Hij ons bijstaan. Als wij ons geloof niet verbeteren, de religie van Muhammad (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) niet volgen, geen goede daden verrichten, strijden omwille van ketterse, verdorven geloofswijzen of onwettige paden inslaan voor onze persoonlijke belangen en er niet voor zorgen dat onze vrouwen en dochters hun private delen (‘awra) bedekken, dan zal Allah de Verhevene ons de VERACHTELIJKSTE DER VERACHTELIJKEN maken. Wat een schande dan voor ons!

**Dit is de 73^e brief uit het 1^e volume van het boek
‘MAKTŪBĀT’ van de edele Imām al-Rabbānī.**

73^e BRIEF

Deze brief is geschreven aan Kilijullāh, de zoon van Kilij Khān, en gaat over zaken die vermeden moeten worden en zaken die uitgevoerd moeten worden.

Moge Allah de Verhevene ons vereren met het bewandelen van het stralende pad van Muhammad Mustafā (vrede en zegeningen zij met hem)! Mijn zoon! Deze wereld is een plaats van beproeving. De verschijning van deze wereld is verfraaid met bedrieglijke versieringen. Ze lijkt op een slechte vrouw. Haar gezicht werd opgemaakt met haren, wenkbrauwen en moedervlekken. Haar verschijning is zoet. Men denkt dat ze fris, mooi en jong is. Maar in werkelijkheid is ze als een dode op wie een lekkere geur is aangebracht. Ze is als een kadaver en een afvalhoop die vol zit met insecten en schorpioenen. Ze is als een fata morgana die vanuit de verte eruitziet als water. Ze is als suiker waarin vergif is vermengd. Haar oorsprong is een ruïne en zal verloren gaan. Ze heeft

geen enkel medelijden met degenen die van haar houden en achter haar aan lopen; ze doet hen de meest slechte dingen aan. Wie verliefd is op haar, heeft geen verstand en is betoverd. Degenen die haar beminnen, zijn gek en misleid. Wie zich laat misleiden door haar verschijning, zal in de oneindige ondergang vervallen. Wie proeft van haar zoetheid en naar haar schoonheid kijkt, zal een eindeloze spijt hebben. De Gezant van Allah (vrede en zegeningen zij met hem) zei: **“Deze wereld en het hiernamaals zijn elkaars tegengestelden, ze komen niet overeen met elkaar. Als je een van hen tevredenstelt, zal de andere gekwetst zijn.”** Dit betekent dus dat als iemand deze wereld tevredenstelt, het hiernamaals door hem gekwetst zal zijn. Met andere woorden, in het hiernamaals zal hij met lege handen achterblijven. Moge Allah de Verhevene ons en jullie ervoor behoeden om gehecht te zijn aan deze wereld en om te houden van degenen die de plichten van het mens-zijn met voeten treden om het wereldse te verkrijgen!

Mijn zoon! Weet je waar het om gaat bij het wereldse, waarvan je nu hebt begrepen dat het uiterst slecht is? Het wereldse (de dunyā) betekent zaken die jou van Allah de Verhevene verwijderen. Als de gedachten aan vrouwen, kinderen, bezit, status en positie zo overmatig zijn dat men Allah de Verhevene vergeet, dan behoort dit tot het wereldse. Tijd doorbrengen met muziek, spelletjes en **mālā-ya’ni**, dus nutteloze dingen, [met gokspelen, slechte vrienden, slechte films, tijdschriften en romans] behoort daarom tot het wereldse. Ook kennis en lessen die geen nut hebben voor het hiernamaals, behoren allemaal tot het wereldse. Als wiskunde, geometrie, astronomie en logica niet worden gebruikt voor doeleinden die door Allah de Verhevene zijn voorgeschreven [dus, als ze niet worden ingezet om met de ongelovigen te concurreren, om superieur aan hen te zijn en om de mensen te dienen], dan valt het bezighouden hiermee onder tijdverspilling en het wereldse. Als het bestuderen van al deze kennis in al hun diepgaandheid en met al hun subtiliteiten, op zich van nut zou zijn, dan zouden de oud-Griekse filosofen [en de natuurwetenschappers en deskundigen van Europa en Amerika van de laatste tijd] het pad der gelukzaligheid hebben gevonden en zouden ze gered zijn van de eeuwige bestraffing in het hiernamaals.

[Als de ‘ulūm al-‘aqliyya (intellectuele kennis), dus de experimentele wetenschappen oftewel de natuurwetenschappelijke kennis en vreemde talen, die worden gestudeerd aan de middelbare scholen en universiteiten, worden geleerd met de intentie om de islam en de schepsels te dienen, en als deze worden ingezet op deze

weg, dan zijn ze nuttig. Het is dan noodzakelijk en verdienstelijk om zich hiervoor in te spannen. Het is om deze reden dat onze voorouders, de moslims in Damascus, Bagdad, Samarkand en Andalusië grote vooruitgang hadden geboekt in alle soorten natuurwetenschappen en schone kunsten, en dat zij wereldwijd de koplopers waren geworden. Eeuwenlang kwamen geleerden en natuurwetenschappers van Europa naar islamitische faculteiten, ze verwierven hier expertise en pronkten hiermee. De werken van die stralende beschavingen van de moslims, zijn tot op de dag van vandaag bewaard gebleven en wekken bewondering op bij de verlichte mensen van over de hele wereld.

Als de kennis die vandaag de dag wordt onderwezen aan middelbare scholen en universiteiten en die de gehele jeugd van een mens opeist, wordt gebruikt in overeenstemming met de geboden van Allah de Verhevene, dan is dit nuttig en zal het leiden tot het 'winnen' van deze wereld en het hiernamaals.

Beschaving betekent niet alleen kennis en natuurwetenschappen. Deze twee zijn slechts een instrument, een middel voor beschaving. Het is een grote onachtzaamheid om volkeren die zeer gevorderd zijn in de kennis en natuurwetenschappen 'beschaafd' te noemen zonder te analyseren voor welke doeleinden zij de natuurwetenschappelijke middelen gebruiken. Dit is zeer verkeerd. Dat men vele fabrieken, motorvoertuigen, schepen, vliegtuigen en atoomreactoren heeft, en er een toename is van nieuwe indrukwekkende uitvindingen, wijst niet op beschaving. Denken dat deze op beschaving duiden, lijkt op het veronderstellen dat elke gewapende persoon een veteraan, een strijder (mujāhid) is. Ja, om een strijder te zijn is het noodzakelijk dat men beschikt over de meest moderne oorlogsmiddelen. Maar degene die hierover beschikt, zou ook misdaden kunnen plegen.

'Beschaving' betekent de opbouw van het land en het welzijn van de dienaren van Allah. Met andere woorden, het betekent gemeenten, dorpen en steden opbouwen en ervoor zorgen dat alle mensen in geestelijk, mentaal en lichamelijk opzicht comfortabel kunnen leven. Deze twee doelen verwezenlijken is enkel en alleen mogelijk door de islamitische voorschriften te volgen, dus door de geboden en verboden van Allah de Verhevene na te leven. Hoe meer men zich van de islam verwijderd, des te meer de beschaving afneemt. Wel, als de kennis die wordt geleerd op middelbare scholen en universiteiten, en alle natuurwetenschappelijke middelen, fabrieken en zware industrieën worden gebruikt voor de opbouw van het land en het welzijn van de mensen, dan is dit nuttig en ver-

dienstelijk. Als deze worden gebruikt om landen te verwoesten en om de mensen van hun vrijheid te beroven en hen tot slaven te maken, dan zijn ze nutteloos en is het een zonde. Dat deze nut hebben en van dienst zijn voor beschaving, is enkel en alleen mogelijk door ze te gebruiken in overeenstemming met de islam. De mensen in Europa en Amerika bestuderen al eeuwenlang de ethiek van de islam en het islamitische recht. Zij nemen de geboden en verboden van de islam over en eigenen deze zich toe. Het is duidelijk te zien dat hun huidige vooruitgang te danken is aan de islamitische waarden en fundamenteën, die zij zelfs in hun wetten een plaats hebben gegeven. Dit betekent dat als we een volk met een schip vergelijken, de islamitische voorschriften – dus de geboden en verboden van Allah de Verhevene – als de bemanning zijn van het dek en de brug van dit schip. Alle wetenschappen, natuurwetenschappelijke kennis, industrietakken en zware industrieën zijn op hun beurt als de machinisten en monteurs van dit schip. Op een schip zijn zowel een kapitein als een monteur noodzakelijk. Als een van deze ontbreekt, dan zal het schip niet kunnen functioneren en zal het ten onder gaan.

Om de wereldwijde successen en superioriteiten van onze voorvaders (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) opnieuw te verwerven, moeten we dus trachten beide delen van de islamitische kennis te leren en op de beste manier toe te passen – met andere woorden, trachten zowel onze religie goed te leren en zich hieraan vast te klampen, als de intellectuele kennis en alle technologische uitvindingen van deze eeuw te leren en toe te passen – en moeten we deze gebruiken in overeenstemming met de islamitische voorschriften. Wanneer we daarin slagen, zullen we materieel en spiritueel rijkheid bereiken, voor alle volkeren een voorbeeld zijn en zo door de hele wereld geliefd en als heerser en beschermer gekozen worden.

In een eervolle hadīth wordt gezegd: **“Al-jannatu tahta zilālis-suyūf.”** Met andere woorden: **“De islam blijft sterk door alle wapens die de ongelovigen hebben eveneens te vervaardigen en door deze goed te gebruiken.”** Daarom is het noodzakelijk dat we ons hard inspannen op het gebied van de natuurwetenschappelijke kennis en dat we vorderen in alle industrietakken. Anders zal de religie vergaan. Deze eervolle hadīth heeft reeds zo’n 1400 jaar geleden het pad der redding voor deze tijd aan ons getoond. Ook de volgende eervolle hadīth: **“De religie van de mensen (volkeren) is als de religie van degenen die over hen regeren!”** beveelt dat de moslims zich inspannen en zo superieur worden aan de ongelovi-

gen. Men moet deze eervolle hadith's goed begrijpen en zich er stevig aan vastklampen.]

Onze Profeet (vrede en zegeningen zij met hem) zei: **“Dat iemand zich bezighoudt met mālā-ya'nī, dus nutteloze dingen, en zijn tijd verspilt, is een teken dat Allah de Verhevene hem niet liefheeft!”** De vertaling van een in het Perzisch geschreven tweeregelig vers:

Welke schoonheden er ook bestaan, buiten de liefde voor Allah de Verhevene, ze zijn allemaal vergif voor de ziel, ook al zijn het de verrukkelijkste zoetheiden.

Er wordt gezegd dat zich bezighouden met de sterren, dus de astronomie, ertoe kan dienen om de gebedstijden te achterhalen. De betekenis hiervan is dat de astronomie een van de wetenschappen is die ertoe dienen om de gebedstijden te kennen. Het betekent niet dat zonder kosmografie de gebedstijden niet kunnen worden achterhaald. Er zijn immers vele personen die niets afweten van de astronomie, maar die de gebedstijden beter begrijpen dan degenen die deze wetenschappen beheersen. Hetzelfde geldt voor de logica, wiskunde en alle andere vakken op de middelbare school: als al deze wetenschappen worden ingezet voor doeleinden die zijn voorgeschreven door de islam, en als de kalām-wetenschap wordt gebruikt om te bewijzen dat de islam het enige pad van gelukzaligheid en beschaving is, dan is dit toegestaan [en levert het veel beloning op].

Als het uitvoeren van zaken die geoorloofd (mubāh) zijn, een belemmering vormt voor het uitvoeren van zaken die noodzakelijk (wājib) of verplicht (fard) zijn, is het dan nog steeds geoorloofd om zich hiermee bezig te houden, of niet? Natuurlijk niet! Men moet redelijk zijn. Zich bezighouden met de kennis die op middelbare scholen wordt onderwezen, alvorens de religie, het geloof, de verplichtingen en de verboden geleerd te hebben, verhindert op dezelfde wijze het leren van deze noodzakelijke kennis.

[In het boek **Kimyā-i sa'ādat** staat in het gedeelte over 'Kennis' als volgt vermeld: Het is verplicht (fard) voor iedere moslim om allereerst de geloofsleer van de ahl al-soenna in het kort te leren. Daarna moet hij twee zaken leren: de ene is de kennis met betrekking tot het hart en de tweede is de kennis die nodig is voor het lichaam. De kennis met betrekking tot het lichaam wordt op zijn beurt ook in twee delen onderverdeeld: de eerste zijn de uit te voeren geboden en de tweede zijn de te vermijden verboden. Het leren van de geboden is als volgt: Voor iemand die in de ochtend

moslim wordt, wordt het bij het aanbreken van de middag meteen verplicht (fard) dat hij de verplichte handelingen van de kleine rituele wassing en het gebed leert. En het leren van de soenna handelingen ervan is een soenna. Wanneer de avond aanbreekt, wordt het voor hem verplicht om te leren dat het avondgebed uit drie raka'at (gebedseenheden) bestaat. Wanneer de ramadān aanbreekt, wordt het voor hem verplicht om de verplichte handelingen van het vasten te leren. Wanneer hij islamitisch gezien rijk wordt, wordt het voor hem een jaar later verplicht dat hij de kennis van de zakāt leert. Dat hij de kennis van de bedevaart leert, wordt verplicht wanneer hij de bedevaart wil verrichten. Zo wordt het een individuele plicht (fard al-'ayn) voor hem om alles op zijn tijd te leren. Bijvoorbeeld, wanneer hij wil trouwen, wordt het voor hem verplicht om de kennis omtrent het huwelijk, de rechten van de vrouw en die van de man, en de geëxcuseerde toestanden/bijzondere dagen van de vrouwen te leren. Wanneer hij met een beroep of handel begint, dan wordt het noodzakelijk om de plichten en verboden die daaraan verbonden zijn te leren, en om kennis op te doen over rente. Afhankelijk van welk beroep hij wil uitoefenen, wordt het voor hem verplicht (fard) om ook de natuurwetenschappelijke kennis van die tijd met betrekking tot zijn beroep te leren aan een daarvoor opgerichte school. (Bijvoorbeeld, als hij tandarts wil worden, wordt het voor hem verplicht (fard) om af te studeren aan de middelbare school en aan de faculteit voor tandheelkunde, stage te lopen en zich te specialiseren. Hetzelfde geldt voor ieder beroep, handel en landbouw. Voor iedereen wordt het verplicht (fard) om de kennis die nodig is voor zijn eigen beroep te studeren, te leren. De kennis van andere beroepen leren, is voor hem niet verplicht. Het dienen in het leger in tijden van oorlog en het leren van de natuurwetenschappelijke kennis zoveel als nodig is om de nieuwste wapens te vervaardigen, te gebruiken en zich hiermee te kunnen beschermen, is voor iedere moslim een individuele verplichting (fard al-'ayn); zich hierin specialiseren is een gemeenschappelijke verplichting (fard al-kifāya).)

Ook het leren van de zaken die verboden (harām) zijn, is voor iedereen op verschillende wijze verplicht. Bijvoorbeeld, voor degenen die zich op een plaats bevinden waar mannen zijde dragen, wordt het verplicht (fard) om te leren dat het dragen van zijde voor mannen verboden (harām) is, en voor degenen die dit weten wordt het in zo'n geval verplicht om dit te leren aan degenen die het niet weten. (Het dragen van synthetische zijde is ook voor mannen niet harām.) Voor degenen die zich op een plaats bevin-

den waar alcoholische dranken worden genuttigd, varkensvlees wordt gegeten, waar anderen van hun rechten worden beroofd, rente wordt genomen en steekpenningen worden aangenomen en waar er aan gokspelen wordt gedaan, wordt het verplicht (fard) om te leren dat deze zaken harām zijn. En voor degenen die gemengd zitten, dus mannen en vrouwen samen bij elkaar, wordt het verplicht (fard) om te leren welke vrouwen mahram zijn en welke niet-mahram zijn; met andere woorden, respectievelijk de vrouwen naar wie het toegestaan is om te kijken en de vrouwen naar wie het niet toegestaan is om te kijken. [Moslims die zich op plaatsen bevinden waar vrouwen onbedekt rondlopen en waar er mannen zijn van wie het gedeelte boven de knie ontbloot is, moeten leren welke de lichaamsdelen zijn waarvan het verplicht (fard) is om ze te bedekken. Net zoals het een zonde is om deze lichaamsdelen te ontbloten en om te kijken naar deze ontblote lichaamsdelen van een ander, is het evenzeer een zonde om deze zaken niet te weten.]

Het leren van de kennis die het hart (de qalb) betreft, dus de kennis van ethiek (akhlāq), is voor iedere man en iedere vrouw een individuele verplichting. Zo is het bijvoorbeeld voor iedere moslim een individuele verplichting om te leren dat karaktereigenschappen zoals **hiqd** (haat, wrok koesteren), **hasad** (jaloezie, afgunst), **kibr** (arrogantie) en **sū' al-zann** (slechte vermoedens/voordelen hebben over goede personen) harām zijn. ['Hasad' betekent wensen dat een gunst waarover een ander beschikt, van die persoon wordt ontnomen en dat men er zelf over beschikt. Als men niet wenst dat de gunst die een ander bezit verloren gaat en deze gunst ook voor zichzelf wenst, dan is dit geen jaloezie. Dit wordt **ghibta** (gunnend benijden, positieve jaloezie) genoemd en is verdienstelijk (thawāb). 'Kibr' betekent het hebben van een hoge dunk van zichzelf en dat men zich superieur ziet aan anderen. Zich superieur tonen tegenover iemand die arrogant is, is geen arrogantie; het is verdienstelijk net als het geven van aalmoezen.] Men ziet dus dat het beknopt leren van het geloof (de īmān), dus de geloofsleer van de ahl al-soenna, en het leren van de goede en slechte karaktereigenschappen, een individuele verplichting is. Met andere woorden, het is voor iedereen verplicht (fard) om deze te leren. Evenzo is het een individuele verplichting voor iedere moslim om de kleine rituele wassing (wudū), de grote rituele wassing (ghusl), het gebed en het vasten en ook de zaken die harām zijn, te leren. Het leren van het begrafenisgebed en de dienst aan overledenen, en het opdoen van kennis over beroep en handel (en het grondig leren van de natuurwetenschappelijke kennis om de wapens van

deze tijd te vervaardigen en gebruiken), is een gemeenschappelijke verplichting. Met andere woorden, voor de personen die ermee te maken hebben is het verplicht (fard) om deze te leren, voor andere mensen is dit niet verplicht. Als er echter niemand is die deze leert in de mate dat het nodig is, dan begaan alle moslims, zowel de regering als het volk, een grote zonde. Bijvoorbeeld, voor iemand die een arts wil worden, is het verplicht (fard) om af te studeren aan een middelbare school en om te studeren aan een faculteit van geneeskunde; voor iemand die een ingenieur wil worden, is het niet verplicht (fard) om aan een faculteit voor geneeskunde te studeren. Ibn ‘Ābidīn (moge Allah hem genadig zijn) zegt het volgende in het voorwoord van de verklaring (sharh) op **Durr al-mukhtār**: “Het is een individuele verplichting om van de ‘ulūm al-naqliyya, dus de religieuze kennis, datgene te leren wat noodzakelijk is voor hem. Van de religieuze kennis meer leren dan wat noodzakelijk is voor hem en van de ‘ulūm al-‘aqliyya (intellectuele kennis) datgene leren wat nuttig is, is een gemeenschappelijke verplichting.” Wanneer hij schrijft over de recitatie in het gebed, zegt hij: “Het uit het hoofd leren van één Koranvers, is voor iedereen een individuele verplichting. Soera al-Fātiha en drie verzen of een korte soera uit het hoofd leren, is noodzakelijk (wājib). De gehele edele Koran uit het hoofd leren is een gemeenschappelijke verplichting. Het leren van die fiqh-kennis die niet noodzakelijk is voor hemzelf, is beter dan een hāfiz (iemand die de gehele edele Koran heeft gememoriseerd) te zijn.” In het 5^e volume zegt hij: “Kennis opdoen om het aan anderen te onderwijzen, levert meer beloning (thawāb) op dan het opdoen van kennis om het zelf te praktiseren.”]

Mijn zoon! Allah de Verhevene had jou erg begunstigd en veel goedheid geschonken, en had je ermee vereerd om op deze jonge leeftijd berouw te tonen en je in het gezelschap te bevinden van iemand die het pad van de islamgeleerden volgt. Maar ik weet niet precies of je in die reine staat bent kunnen blijven, te midden van je ziel van begeerte (nafs), de duivel en slechte vrienden die geen religieuze kennis hebben? Het is niet gemakkelijk om zonder te veranderen tegen de stroom in te vechten, terwijl de vijanden van de islam op alle mogelijke manieren de jongeren proberen te misleiden. Je bent jong. Je hebt veel geld tot je beschikking, het is gemakkelijk voor jou om elk verlangen van je ziel van begeerte te vervullen en de meeste van je vrienden zijn ongeschikt! De vertaling van een in het Perzisch geschreven tweeregelig vers:

Mijn liefste zoon! Dit is het enige wat ik tegen jou te zeggen heb: je bent nog zo jong, en op je pad bevinden zich vele gevaren.

Mijn gewaardeerde zoon! Je moet een teveel aan geoorloofde (mubāh) zaken vermijden. Van de geoorloofde zaken dien je slechts gebruik te maken in de mate dat het nodig is. En wanneer je deze gebruikt, moet je ze uitvoeren met de intentie om Allah de Verhevene te dienen. Bijvoorbeeld, wanneer men iets eet, moet men de intentie hebben om het lichaam te versterken om de geboden van Allah de Verhevene te kunnen volbrengen; wanneer men zich aankleedt, moet men de intentie hebben om zijn 'awra te bedekken en om zich te beschermen tegen de kou of hitte; en voor iedere geoorloofde zaak [en evenzo wanneer men aan het studeren is] moet men [op deze wijze] de nodige intenties verrichten. Onze grootheden handelden steeds volgens de 'azīma (striktheid, ideaal) en vermeden de rukhsa (gemakkelijkheid, verlichting) zoveel als mogelijk. Van de geoorloofde zaken slechts gebruikmaken in de mate dat het noodzakelijk is, is ook 'azīma. Als deze gelukzaligheid, deze gunst niet verkregen wordt, dan moet men op zijn minst niet buiten de geoorloofde zaken treden en moet men niet afglijden naar de verboden en de zaken die twijfelachtig zijn. Allah de Verhevene heeft uit veel barmhartigheid en goedheid jegens Zijn dienaren, het toegestaan om middels zaken die geoorloofd (mubāh) zijn, te genieten. Hij heeft zeer veel zaken geoorloofd verklaard. Wat een onfatsoenlijkheid is het tegenover Allah de Verhevene om deze talloze, toegestane plezieren en genoegens terzijde te laten en af te glijden naar een klein aantal plezieren dat verboden werd. Bovendien heeft Hij de plezieren die Hij verboden heeft, in grotere mate in de geoorloofde zaken geschapen. Afgezien van de plezieren van de talrijke toegestane gunsten, kan er een grotere vreugde bestaan dan dat de Heer tevreden is over de daad van een persoon? Is er een grotere kwelling, pijn dan dat de daad van iemand niet wordt goedgevonden door zijn Heer? Het behagen, de tevredenheid van Allah de Verhevene in het Paradijs, is zoeter dan alle gunsten van het Paradijs. En dat Allah de Verhevene niet tevreden is over de helbewoners, is pijnlijker dan de bestraffingen van de Hel.

Wij zijn dienaren. Wij staan onder het bevel van onze Heer. We zijn niet op onszelf. We zijn niet vrij om alles te doen wat we maar willen. Laten we goed nadenken! Laten we een vooruitziend, verstandig persoon zijn! Op de Dag des Oordeels komt ons niets anders toe dan beschaamd te zijn en spijt te hebben. De jeugdtijd is

de tijd van winst. Wie moedig is, kent de waarde van deze tijd en laat deze niet uit zijn handen glippen. Ouderdom wordt immers niet iedereen verleend. En zelfs al wordt het verleend, is er geen aangename, benutbare tijd beschikbaar. En al vindt men tijd, men kan in een tijd van krachteloosheid en zwakte geen nuttige daden verrichten. Met welk excuus en welke reden kan het werk van vandaag uitgesteld worden tot morgen, terwijl vandaag elke omstandigheid gunstig is, de aanwezigheid van zijn ouders een grote gunst is, er niet de last is van het voorzien in levensonderhoud en men de gelegenheid heeft en zijn kracht en vitaliteit voorhanden zijn? Onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) zei: **“Wie de taken van vandaag uitstelt tot morgen, is ten onder gegaan, is verloren.”** Als je de wereldse zaken uitstelt tot morgen en vandaag uitsluitend zaken voor het hiernamaals uitvoert, dan is dit zeer mooi. Maar als je het tegenovergestelde hiervan doet, dan is dit erg verwerpelijk.

In de jeugdtijd proberen drie vijanden van de islam, namelijk de ziel van begeerte (nafs), de duivel en slechte personen, de mens te misleiden. Een kleine hoeveelheid daden van aanbidding in aanwezigheid van deze drie vijanden van de islam, zal zeer waardevol zijn. De vele malen grotere hoeveelheid daden van aanbidding die wordt verricht op oudere leeftijd, heeft niet zo'n waarde. Wanneer de vijand aanvalt, is een kleine beweging van de soldaat zeer waardevol. De grootschalige trainingen en manoeuvres die worden uitgevoerd in tijden van vrede, hebben niet zo'n waarde.

Mijn zoon! De mens die de essentie, de kern is van al het bestaande, is niet geschapen voor amusement en spel en om te eten en te drinken, te reizen, te slapen en zich te vermaken. Hij is geschapen om zijn plichten van dienaarschap te volbrengen; om zijn Heer te gehoorzamen; zijn nederigheid, machteloosheid en behoefteigheid te tonen aan zijn Heer; en om bij Hem zijn toevlucht te zoeken en tot Hem te smeken. Alle daden van aanbidding die Muhammad (vrede zij met hem) heeft medegedeeld, zijn nuttige zaken voor de mensen. Ze zijn bevolen omdat ze nut hebben voor de mensen. Immers, geen enkele daad van aanbidding heeft enig nut voor Allah de Verhevene. Men moet vanuit het hart bedankend, met dankbaarheid aanbidding verrichten. Men moet proberen, zich volledig overgevend, de geboden uit te voeren en de verboden te vermijden. Hoewel Allah de Verhevene niets nodig heeft, heeft Hij Zijn dienaren vereerd door hen geboden en verboden voor te schrijven. Wij dienaren, die zeer behoeftig zijn, moeten voor deze grote goedheid rijkelijk dankbaar zijn, en moeten

ons daarom met hart en ziel vastklampen aan het uitvoeren van de geboden.

O mijn zoon! Je weet goed: als op de wereld een persoon bezitter is van een positie, een rang en hij iemand van degenen die onder zijn bevel staan een belangrijke taak geeft, deze werknemer – hoewel de uitvoering van deze taak ook voor de bevelgevende nut heeft – aan deze taak groot belang en waarde zal hechten. Hij zal erover opscheppen dat een belangrijke persoonlijkheid deze taak aan hem heeft gegeven, en zal het met liefde en plezier proberen uit te voeren, nietwaar? Wat een schande! Is de grootsheid, de verhevenheid van Allah de Verhevene dan niet eens zoveel als de grootsheid van deze persoonlijkheid, dat men zich niet dermate inspanst om uit te voeren wat er in de islam wordt gevraagd van de mens? [De geboden van Allah de Verhevene worden niet als een ‘plicht’ gezien en er worden zaken gezegd zoals: “De taak is heilig! Eerst de taak, daarna het gebed.” Echter, de geboden van Allah de Verhevene moeten de eerste taak zijn.]

We moeten ons schamen. We moeten ontwaken uit de slaaper onachtzaamheid. De geboden van Allah de Verhevene niet uitvoeren, komt voort uit twee redenen:

1 – Men gelooft niet in de geboden en verboden van Allah de Verhevene [en zegt dingen zoals: “Deze daden van aanbedding zijn voor de Arabieren. Ze dienen ertoe opdat de mensen in de woestijn robuust zouden zijn. Maar vandaag de dag vervangen gymnastiek, sport, fysiotherapie en massage de functie van het gebed; douches, baden en badstranden reinigen op een modernere manier dan de kleine rituele wassing voor het gebed.”]

2 – Men hecht geen belang aan de geboden van Allah de Verhevene. Men ziet de grootsheid van deze geboden als inferieur aan de grootsheid van personen met een rang en gezag. We moeten de slechtheid, de verachtelijkheid bedenken van het niet verrichten van aanbedding omwille van beide redenen.

O mijn zoon! Als een persoon van wie zijn leugenachtigheid veelvuldig werd gezien, zegt: “De vijand zal deze nacht vanuit die richting aanvallen”, zullen de bestuurders, de verstandige mensen dan niet denken aan hun krachten om weerstand te bieden? Zullen ze niet zeggen dat het noodzakelijk is om in bedreigende situaties voorzichtig, behoedzaam en waakzaam te zijn, ook al weten ze dat die persoon een leugenaar is?

De Mukhbir al-sādiq, dus Muhammad (vrede en zegeningen zij met hem), die altijd de waarheid sprak en die bekend stond om

zijn waarachtigheid, verkondigde keer op keer op duidelijke wijze de oneindige bestraffingen van het hiernamaals. Maar ze geloven er niet in. En zelfs al geloven ze erin, ze denken niet aan het nemen van voorzorgsmaatregelen en aan een uitweg om hieraan te ontkomen. Echter, de Mukhbir al-sādiq heeft ons ook het pad van redding getoond. Wat voor een geloof (īmān) is het dan om aan de woorden van de Mukhbir al-sādiq niet eens zoveel waarde te hechten als aan de woorden van een leugenaar? Zeggen dat men geloof heeft, dat men moslim is, zal de mens niet redden. Het hart moet geloven, het moet zekerheid in het geloof (yaqīn) verkrijgen. Maar waar is de zekerheid? Er is zelfs geen vermoeden (zann) en misschien zelfs geen inbeelding (wahn). Want op gevaarlijke momenten is het een vereiste van het verstand om ook tegen iets dat men zich inbeeldt, voorzorgsmaatregelen te nemen.

Ondanks dat er in het 18^e vers van soera al-Hujurāt staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Allah de Verhevene ziet alles wat jullie doen”**, begaan ze de verboden (harām) zaken. Maar als een gewoon persoon deze verachtelijke daden zou zien, of zelfs als er maar een kans zou bestaan om gezien te worden, dan zouden ze ervan afzien. Deze toestand kan twee oorzaken hebben: ofwel geloven ze niet in de boodschap die Allah de Verhevene heeft medegedeeld, ofwel hechten ze er geen belang aan dat Allah de Verhevene het ziet. Wijst het begaan van de verboden om deze twee redenen, op geloof (īmān) of op het zijn van een ongelovige (kāfir)?

Mijn zoon, je moet opnieuw je geloof verversen, hernieuwen! Onze Profeet (vrede en zegeningen zij met hem) zei: **“Hernieuw jullie geloof door ‘lā ilāha illallāh’ te zeggen!”** Daarna moet je berouw tonen voor je daden waar Allah de Verhevene niet tevreden over is. Je moet de zaken die Hij verboden heeft, dus harām heeft verklaard, vermijden. Je moet de vijf dagelijkse gebeden in gemeenschap verrichten. Als je ’s nachts gebeden zou kunnen verrichten, ’s nachts zou kunnen opstaan voor het tahajjud-gebed, dan zou dat een grote gelukzaligheid zijn.

[Het is zeer verdienstelijk om daden van aanbidding te verrichten op de nacht van Jum’a (nacht van donderdag op vrijdag), op de nacht van ‘Arafa, op de nachten van de feestdagen, op de nacht van Qadr, op de nacht van Barā’a, op de nacht van Mi’rāj, op de nacht van ‘Ashūrā, op de nacht van Mawlid en op de nacht van Raghā’ib. Mawlānā Muhammad Rabhāmī (moge Allah hem genadig zijn) zegt op pagina 172 van de in India gedrukte uitgave van zijn boek **Riyād al-nāsihīn**, dat de grote islamgeleerde Imām al-

Nawawī (moge Allah hem genadig zijn) in zijn boek **al-Adhkār** het volgende zegt: “Een twaalfde deel van de nacht (dus ongeveer een uur) verlevendigen, met andere woorden het doorbrengen met recitaties, het verrichten van gebeden en smeekbeden, betekent het verlevendigen van de hele nacht. Dit geldt voor zowel zomer- als winternachten.” Ook uit de tekst op pagina 461 van **Ibn ‘Ābidīn** wordt dit begrepen. In het boek **Haqā’iq-i manzūma** staat vermeld: “In de fiqh-boeken wordt er met ‘uur’ een bepaalde tijdsduur bedoeld. Imām al-Nawawī is een mujtahid in de shāfi’ī rechtsschool. Het is ook voor de hanafieten passend om de nachten op deze wijze te verlevendigen.” Het boek **Haqā’iq-i manzūma** is geschreven door Mahmūd al-Bukhārī en bestaat uit twee volumes; het is de verklaring (sharh) van **Manzūma-i Nasafī**. Het is een waardevol fiqh-boek. Mahmūd al-Bukhārī overleed in 671 n.h. [1272 n.Chr.] in Buchara.]

Ook het betalen van de zakāt (armenbelasting) is een van de vijf zuilen van de islam. Uiteraard moet men de zakāt betalen. [In vele boeken – zoals bijvoorbeeld op pagina 14 van het boek **Surrat al-fatāwā**, dat te vinden is in de Murād Molla-bibliotheek onder het nummer 1113 – staat vermeld: “De persoon die de zakāt moet betalen, begaat een zonde als hij de zakāt (dat jaar niet betaalt en) zonder een geldig excuus uitstelt; en zijn getuigenis wordt niet aanvaard.”] Om de zakāt gemakkelijk te kunnen betalen, legt men van goud en zilver en handelswaren een veertigste deel – dat het recht is van de armen – een keer per jaar [bijvoorbeeld elk jaar in de gezegende maand ramadān] opzij met de intentie voor zakāt en bewaart men dit. Binnen het gehele jaar geeft hij dit dan wanneer hij wil en aan wie hij wil van degenen aan wie de zakāt mag worden gegeven. Het is niet nodig om bij elke overhandiging opnieuw de intentie voor de zakāt te verrichten. Het volstaat om één keer de intentie te verrichten wanneer men de zakāt opzijlegt. Iedereen weet hoeveel hij in een jaar moet geven aan de armen en aan degenen die recht hebben op de zakāt. Daarmee overeenkomend legt hij zijn zakāt opzij en bewaart hij het. Als hij bij het opzijleggen geen intentie verricht, dan wordt dat wat hij aan de armen geeft niet als zakāt beschouwd [maar als een vrijwillige aalmoes (sadaqa)]. Wel, op deze wijze zal zowel de zakāt zijn betaald, als de hulp die hij te allen tijde biedt aan de behoeftigen, volbracht zijn. Als hetgeen hij binnen een jaar als hulp geeft aan de armen, minder is dan hetgeen dat werd opzijgelegd voor de zakāt, dan moet hij de overgebleven zakāt, wederom afzonderlijk bewaren van zijn eigen bezittingen en dit geven door het te vermengen met

de zakāt die het daaropvolgende jaar zal worden opzijgelegd. Het is toegestaan om de zakāt elk jaar op deze wijze opzij te leggen en het beetje bij beetje te geven. Mijn zoon! De ziel van begeerte (nafs) van de mensen is gierig, hebzuchtig. Hij is koppig in het niet naleven van de geboden van Allah de Verhevene. Om die reden heb ik enigszins overdadig geschreven. Want uiteindelijk is het altijd Hij die bezit, leven en eigendom heeft gegeven. Wie heeft het recht om hetgeen Hij heeft gegeven, aan te tasten? Men moet de zakāt en de 'ushr (een tiende van landbouwproducten) daarom met plezier betalen.

Elke daad van aanbidding moet men met plezier uitvoeren. Men moet zorgvuldig proberen om de rechten van mensen niet te schenden en de rechten die andere mensen hebben, af te betalen. We moeten er erg op letten dat we geen rechten van andere mensen op ons hebben die nog moeten worden afbetaald! De rechten op deze wereld afbetalen is gemakkelijk. Met hoffelijkheid en mildheid is het mogelijk om de rechten te betalen. Maar in het hiernamaals is het anders. Daar zal het uiterst moeilijk en ondoenbaar zijn om zich te verlossen van de rechten.

[Ook de rechten van de niet-moslims moet men respecteren. Men mag ook de bezittingen, het leven en de eer van de niet-moslims in de niet-moslimlanden niet aanvallen, noch mag men zich tegen de wetten van de niet-moslims verzetten.] Men moet de islam leren door het te vragen aan ware geleerden die hun religie goed kennen en die gericht zijn op het hiernamaals. De woorden en boeken van zulke gezegende mensen zijn effectief. Middels de zegening van hun adem zal het gemakkelijk zijn om hun woorden in praktijk te brengen. [Men moet uit de buurt blijven van het gezelschap en de boeken van personen die moslims van hun geloof beroven, en hierbij boeken over de islam schrijven en toespraken daarover houden om geld te verdienen, stemmen te winnen en een positie te bemachtigen, en die een blij, vriendelijk gezicht tonen aan de moslims om hen te misleiden.] Op plaatsen waar er geen ware geleerden en betrouwbare boeken te vinden zijn, mogen aan zulke personen enkel zeer noodzakelijke zaken gevraagd worden. Naar hun preken, hun toespraken moet men niet luisteren.

O mijn zoon! Wat hebben arme personen (faqīrs) als wij te maken met mensen die gehecht zijn aan de verachtelijke wereld, die we hierboven hebben beschreven, dat we ons zouden moeten bemoeien met het feit of de gang van hun zaken goed of slecht is? De Profeet van Allah de Verhevene (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) heeft de noodzakelijke raadgevingen en vermaningen

duidelijk verkondigd; er is niets dat onvermeld is gelaten. Maar omdat deze jongeman naar deze arme personen kwam en om raad en hulp vroeg, komt het vaak in mijn hart op in welke toestand en op welk pad deze jongeman zich bevindt. Deze verbondenheid heeft ertoe geleid dat deze regels werden opgeschreven. Ja, ik weet dat deze jongeman zulke woorden vaak heeft gehoord. Maar door alleen te horen, wint men niets. Men moet dat wat men hoort en leert, in praktijk brengen. Een zieke kan te weten komen wat zijn medicijn is. Maar zolang hij het medicijn niet gebruikt, zal hij niet kunnen genezen. Weten wat zijn medicijn is, maakt hem niet gezond. De miljoenen uitspraken en duizenden boeken van alle profeten (vrede zij met hen) en geleerden (moge Allah hen genadig zijn) dienen allemaal om in praktijk gebracht te worden. Alleen het weten zal op de Dag des Oordeels niet van nut of bemiddelend zijn, maar een bewijs en getuige om bestraft te worden. Onze eerbiedwaardige Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) zei: **“Degene die op de Dag des Oordeels door de hevigste en bitterste straf zal worden getroffen, is de geleerde die geen profijt heeft van zijn kennis en wiens daden niet in overeenstemming zijn met zijn kennis.”**

Mijn zoon, ook jij weet dat het berouw en de verbondenheid van toen geen positief resultaat heeft opgeleverd! Immers, het feit dat je wegbleef van degenen die houden van Allah de Verhevene en die Hem niet vergeten, heeft verhinderd dat dit zaadje van gelukzaligheid kon ontkiemen en groeien. Maar het feit dat dit zaadje niet is gerot, wijst erop dat deze jongeman een prachtig juweel is dat geschikt is om te groeien. Er wordt gehoopt dat Allah de Verhevene middels de zegening van dat berouw en die verbondenheid deze jongeman vroeg of laat het pad zal doen bereiken dat Hij liefheeft en heeft gekozen. Wat het ook moge kosten, laat de liefde voor degenen die zich op het pad van Allah bevinden, niet uit uw handen glippen! Vestig in uw hart het verlangen om uw toevlucht bij hen te zoeken en om samen met hen te zijn! Bid ervoor dat Allah de Verhevene omwille van uw liefde voor deze grootheden, Zijn eigen liefde in u plaatst; dat Hij uw hart ervan bevrijdt om zich te hechten aan deze wereldse onbenulligheden; en dat Hij u volledig naar Zich toe trekt! De vertaling van enkele tweeregelige verzen, die oorspronkelijk in het Perzisch zijn geschreven:

***Liefde is zo'n hevig vuur, dat als het brandt,
Het alles buiten de geliefde verbrandt en verast.***

***Zeg 'LĀ', om alles buiten Allah ongedaan te maken,
Kijk na het zeggen van 'LĀ' of er nog iets is overgebleven.***

*Alles buiten Allah (ILLALLĀH) is verdwenen;
O liefhebber, wees verheugd! Er is geen partner naast Allah overgebleven.*

HOE IS DE WARE MOSLIM?

De basis van de islam bestaat uit deze drie zaken: ‘ilm (kennis), a’māl (daden) en ikhlās (oprechtheid). ‘Ilm (kennis) omvat de kennis over het geloof, de rechtswetenschap en ethiek. Deze worden geleerd uit de boeken van de geleerden van de ahl al-soenna. A’māl (daden) zijn de handelingen die met deze kennis overeenkomen. Ikhlās (oprechtheid) is dat de kennis en daden verworven worden voor de tevredenheid van Allah, dus om Zijn liefde te verkrijgen. Een moslim die beschikt over deze drie basiselementen, wordt een **islamgeleerde** en een **ware moslim** genoemd. Iemand bij wie een van deze drie basiselementen ontbreekt of gebrekkig is en die teksten en toespraken presenteert die niet overeenkomen met de boeken van de geleerden van de ahl al-soenna en daarbij zichzelf voorstelt als een islamgeleerde, is een **slechte geleerde** en een **ketter**. Bijvoorbeeld, iemand die veel kennis over de religie heeft en elke daad van aanbidding uitvoert, maar die niet over oprechtheid beschikt, dus deze zaken uitvoert om wereldse dingen te verkrijgen, zoals bezittingen, status of faam, is geen ware moslim.

Het eerste advies is het verbeteren van zijn geloof volgens hetgeen de geleerden van de ahl al-soenna hebben medegedeeld in hun boeken. Immers, dit is de enige groep die gered zal worden van de Hel. Moge Allah de Verhevene deze grote mensen rijkelijk belonen voor hun inspanningen! De geleerden van de vier rechtscholen die de rang van mujtahid hebben bereikt en de grote geleerden die zij hebben opgeleid, worden geleerden van de **ahl al-soenna** genoemd. Na het verbeteren van zijn geloof, dient men de daden van aanbidding te verrichten die in de islamitische rechtswetenschap worden beschreven, met andere woorden de geboden van de religie uit te voeren en de verboden te vermijden. Om ons karakter te verbeteren en om elkaar lief te hebben, dienen we de vijf dagelijkse gebeden te verrichten, zonder lui en gemakzuchtig te zijn en rekening houdend met zijn voorwaarden en ta’dīl al-arkān. Degene die de nisāb-hoeveelheid (de minimumgrens bepaald voor de armenbelasting) aan bezittingen en/of geld bezit, dient de armenbelasting te geven. Imām al-a’zam verklaart: “Ook van het goud en het zilver dat vrouwen als versiering gebruiken, moet men de armenbelasting geven.”

Om nuttig te zijn voor zowel zichzelf als zijn volk, dient men een ware moslim te zijn. Een ware moslim zijn gaat niet enkel met woorden. Om een ware moslim te zijn, dient men zijn kostbare leven zelfs niet te besteden aan dat wat onnodig is van de geoorloofde zaken (mubāhāt). Het niet besteden aan dat wat verboden (harām) is, is uiteraard noodzakelijk. Men dient zich niet bezig te houden met zang (taghannī), liedjes en muziekinstrumenten; men dient zich niet te laten misleiden door het plezier dat ze de ziel van begeerte (de nafs) zullen geven. Ze zijn net als vergif dat vermengd is met honing en omhuld met suiker.

Men dient geen **ghība** (roddelen) te begaan. Roddelen is verboden (harām). [‘Ghība’ betekent ‘een verborgen tekortkoming van een moslim of een dhimmī (niet-moslim burger in een islamitisch rijk) achter zijn rug om vertellen’. De kwalijkheden van de harbī’s (niet-moslim burgers van een niet-islamitisch rijk dat in oorlog is met een islamitisch rijk), de ahl al-bid’a (afgedwaalden) en de personen die geen rechtsschool volgen; de openlijk begane zonden van degenen die openlijk zonden begaan; de kwalijkheden van degenen die onrecht aandoen en die bedriegen bij aan- en verkopen, moeten aan iedereen verteld worden om ervoor te zorgen dat mensen hun kwaad vermijden. Ook de lasterlijke uitspraken van degenen die verkeerde dingen zeggen en schrijven over de islam, moeten aan iedereen verteld worden. Spreken over deze zaken wordt niet als roddelen beschouwd. (**Radd al-mukhtār: 5 – 263**).]

Men dient geen **namīma** te begaan, met andere woorden geen geruchten te verspreiden onder de moslims. Er is medegedeeld dat degenen die deze twee zonden begaan, verschillende bestraffingen zullen ondergaan. Liegen en laster zijn eveneens verboden; men dient beide te vermijden. Deze twee kwalijkheden waren ook in alle andere religies verboden. De straffen hiervoor zijn zeer zwaar. Het levert veel beloning op om de gebreken van moslims te bedekken, hun verborgen zonden niet te verspreiden en hun fouten te vergeven. Men dient barmhartigheid te tonen tegenover jongeren, degenen die zich onder iemands bevel bevinden [echtgenote, kinderen, leerling, soldaat, werknemer] en de armen. Men dient hun fouten niet in hun gezicht te zeggen. Om onbenullige redenen dient men deze arme mensen niet te kwetsen, te slaan of uit te schelden. Men dient niemands religie, bezittingen, leven, eer of kuisheid aan te vallen en zijn schulden tegenover iedereen en de regering af te betalen. Het is verboden (harām) om steekpenningen aan te nemen en te geven. Echter, dit geven om zich te bevrij-

den van de wreedheid van een wreedaard en in geval van dwang of bedreiging, wordt niet als 'steekpenning' beschouwd. Maar ook dit aannemen zal verboden zijn. Iedereen dient zijn eigen gebreken te zien en te denken aan de fouten die hij heeft begaan tegenover Allah de Verhevene. Men moet weten dat Allah de Verhevene zich niet haast om hem straffen en hem zijn levensvoorzieningen niet ontnemt. Men dient de geboden van zijn ouders en van de regering die overeenkomen met de religie te gehoorzamen; tegen de geboden die niet overeenkomen met de religie dient men niet in opstand te komen en zich niet te verzetten; men dient geen fitna (chaos, opruiing) te veroorzaken. Dit is hoe de ware moslim is. [Zie **Maktûbât-i Ma'sûmiyya**, V.II, 123^e brief!]

Na het verbeteren van zijn geloof en het uitvoeren van de geboden van de islamitische rechtswetenschap, dient men al zijn tijd door te brengen met dhikr (het gedenken van Allah). Om het hart te reinigen, dient men met dhikr door te gaan zoals de grote persoonlijkheden in de islam het hebben medegedeeld. Alles wat de dhikr – dus dat het hart Allah de Verhevene herinnert en gedenkt – belemmert, dient men te beschouwen als zijn vijand. Hoe meer men zich vasthoudt aan de islam, des te meer plezier men zal hebben in het gedenken van Hem. Als de gemakzuchtigheid en luiheid in het volgen van de islam toenemen, dan zal dit plezier afnemen en verdwijnen; het hart zal verduisteren en zijn reinheid zal afnemen. Er bestaan veel soorten van dhikr. De meest nuttige is de volgende: “**Allāhu akbar, Allāhu akbar. Lā ilāha illallāhu Wallāhu akbar. Allāhu akbar wa lillāhil hamd**” (Allah is Groot, Allah is Groot. Er is geen andere god dan Allah en Allah is Groot. Allah is Groot en Hij verdient de lofprijzing). Dit wordt ook wel de **takbīr al-tashrīq** genoemd. Men dient dit veelvuldig op te zeggen om het hart te reinigen.

Het is verboden (harām) dat moslimvrouwen en -mannen met hun private delen ('awra) onbedekt op straat komen, aan balsport doen en zwemmen in de zee. Naar de private delen van anderen kijken is eveneens verboden. Een plaats waar zich mensen bevinden met onbedekte private delen, wordt een majlis al-fisq (plaats waar verboden worden begaan) genoemd. Plaatsen waar jongens en meisjes gemengd aanwezig zijn, behoren tot de majlis al-fisq. Het is ook verboden om naar zulke plaatsen te gaan. [Zie het boek **Islām Ahlāki**, p. 311 en 330.] Als tijdens het begaan van verboden zaken, ook nog eens geen belang en waarde worden gehecht aan de gebedstijden, dan is het daarbij ook een zonde en leidt het tot ongeloof. Het is verboden om alle soorten muziekinstrumenten te

bespelen en de edele Koran, mawlid (lofdichten over de geboortedag, Mi'rāj en het leven van onze Profeet) en de gebedsoproep met taghannī te reciteren. Deze reciteren met (muziek)instrumenten, zoals een fluit of luidspreker, is eveneens verboden. Taghannī betekent 'de klinkers verlengen en de woorden vervormen'. De wahhabieten stellen het volgende: "De Profeet is gestorven, hij hoort niet. Bovendien is het afgoderij (shirk) om iemand anders dan Allah te prijzen", en verbieden daardoor het reciteren van mawlid. Deze geloofsovertuiging van hen leidt tot ongelooft. Een luidspreker gebruiken is net als het gebruiken van een telefoon. Zaken waarvan het harām is om ze uit te spreken, via een luidspreker beluisteren, is niet toegestaan. De luidspreker gebruiken bij het overbrengen van informatie over natuurwetenschappen, kunst, handel, religie, ethiek en oorlogsvoering is toegestaan. Het is niet toegestaan om verzonnen, verdorven publicaties die de religie en het karakter schaden, alsook de gebedsoproep en de recitatie in het gebed via een luidspreker te verspreiden en deze via een luidspreker te beluisteren. Het geluid dat gehoord wordt uit de luidspreker aan een minaret, is niet de stem van de gebedsoproeper. Het is het geluid dat afkomstig is van een instrument en dat op de stem van een mens lijkt. Wanneer men dit geluid hoort, dient men niet te zeggen: "De gebedsoproep wordt gereciteerd", maar: "De gebedstijd is aangebroken." Immers, het geluid dat uit de luidspreker komt, is niet de werkelijke gebedsoproep. Het is iets dat lijkt op de gebedsoproep.

In de eervolle hadīth's staat vermeld: **"Wanneer de Laatste Dag nadert, zal de edele Koran middels een mizmār (instrument) gereciteerd worden."** En **"Er komt een tijd dat de edele Koran middels instrumenten wordt gereciteerd. Het wordt niet voor Allah, maar voor het plezier gereciteerd."** En **"Er zijn veel mensen die de edele Koran reciteren, maar de edele Koran vervloekt hen."** En **"Er zal een tijd komen dat de meest ellendigen onder de moslims de gebedsoproepers zullen zijn."** En **"Er komt een tijd dat de edele Koran middels instrumenten wordt gereciteerd. Allah de Verhevene vervloekt hen."** 'Mizmār' betekent elk soort muziekinstrument of fluit. Een luidspreker valt ook onder 'mizmār'. Gebedsoproepers dienen ten aanzien van deze eervolle hadīth's te vrez en de gebedsoproep niet via een luidspreker op te lezen. Sommige religieuze onwetenden stellen dat luidsprekers nuttig zijn en ervoor zorgen dat het geluid tot een grote afstand reikt. Onze Profeet heeft gezegd: **"Voer de daden van aanbedding uit zoals jullie het mij en mijn Metgezellen hebben zien uitvoeren! Zij die ver-**

anderingen aanbrengen in de daden van aanbidding worden ‘ahl al-bid’a’ genoemd. De ahl al-bid’a zullen zeker naar de Hel gaan. Geen enkele van hun daden van aanbidding zal aanvaard worden.” Het is niet juist om te zeggen: “Aan de daden van aanbidding voegen we nuttige dingen toe.” Zulke woorden zijn de leugens van de vijanden van de religie. Of een verandering in de uitvoering van een daad van aanbidding nuttig is of niet, kan enkel door de islamgeleerden begrepen worden. Deze diepzinnige geleerden worden **mujtahid** genoemd. Mujtahids brengen niet uit zichzelf een verandering aan. Zij begrijpen of een toevoeging of verandering een niet-toegestane innovatie (bid’a) is of niet. Er werd op basis van overeenstemming verklaard dat het reciteren van de gebedsoproep met een ‘mizmār’ een niet-toegestane innovatie is. Het pad dat de mensen de tevredenheid en de liefde van Allah de Verhevene doet verkrijgen, is het hart van de mens. Het hart is van nature net als een schone spiegel. Daden van aanbidding doen de reinheid, de glans van het hart toenemen. Zonden verduisteren het hart. Hierdoor kan het de zegeningen (fayd) en lichten, die via het pad van liefde binnenstromen, niet meer opnemen. Rechtschape mensen zijn zich bewust van deze toestand; het maakt hen verdrietig. Zij verlangen naar een groot aantal daden van aanbidding. In plaats van vijf keer per dag te bidden, willen ze nog meer gebeden verrichten. De nafs (ziel van begeerte, eigen-ik) ervaart het begaan van zonden als zoet en nuttig. Alle niet-toegestane innovaties en zonden voeden en versterken de ziel van begeerte, die de vijand is van Allah de Verhevene. Het oplezen van de gebedsoproep middels een luidspreker is een voorbeeld hiervan.

Als de waardevolle tijden waarin kinderen kennis kunnen opdoen worden verspild, dan zullen de moslimkinderen onwetend blijven en zal er een ongodsdienstige jeugd opgroeien. Als de islamgeleerden slechts toekijken naar deze ramp en zwijgen, dan zullen hun zonden vele malen vermeerderen. Wie niet leert wat toegestaan (halāl) en verboden (harām) is of er geen belang aan hecht nadat hij ze heeft geleerd, wordt ongelovig. Hij zal niet verschillen van de ongelovigen die naar de kerk gaan of die afgoden, standbeelden aanbidden. De grootste vijand van de mens is zijn ziel van begeerte (nafs). Het wil altijd de dingen doen die schadelijk zijn voor de mens. De verlangens van de ziel van begeerte worden shahwa (begeerte, lust) genoemd. Het is erg aangenaam voor de ziel van begeerte om zijn begeerten te volgen. Dit doen in zoverre het nodig is, is geen zonde. Dit overmatig doen, zal schade-

lijk zijn en tevens een zonde. Om te voorkomen dat de moslimkinderen religieuze kennis opdoen, hebben de vijanden van de islam het balspelen van kinderen betiteld als ‘sport’ en ‘lichamelijke opvoeding’. Omdat het tonen van de private delen en het kijken naar andermans private delen aangenaam is voor de ziel van begeerte, worden balsporten snel onder kinderen verspreid. Moslimouders dienen hun kinderen, wanneer ze nog jong zijn, te laten trouwen en hen niet gemengd – jongens en meisjes tezamen – op uitstap te laten gaan; ze dienen hen niet toe te staan om balsporten te gaan spelen met onbedekte private delen en om te gaan kijken naar activiteiten die op deze manier worden gespeeld. Zij dienen hen te sturen naar een rechtschapen islamitische leraar zodat zij hun religie en geloof leren. [Lees ons boek **Cevâb Veremedi** (of de Engelse vertaling hiervan **Could Not Answer**), voornamelijk pagina 94 (Engelse vertaling pagina 107) en de daaropvolgende pagina’s, om kennis op te doen over de wreedheden en de huiveringwekkende martelingen die de christenen elkaar en joden en moslims hebben aangedaan en hun verachtelijke leugens en belastingen over de edele Koran.]

Bismillāhir-rahmānir-rahīm.

(In de Naam van Allah, de Barmhartige, de Genadevolle)

Er zijn veel boeken die de islam verkondigen. De meest waardevolle tussen al deze boeken is het boek **Maktūbāt** van Imām al-Rabbānī, bestaande uit drie volumes, en hierna het boek **Maktūbāt** van Muhammad Ma’sūm dat eveneens bestaat uit drie volumes. De edele Muhammad Ma’sūm vermeldt in de 16^e brief uit het 3^e volume van zijn Maktūbāt het volgende: “Īmān (geloof) is het geloven in de beide delen van de kalimat al-tawhīd (het woord/de belijdenis van eenheid), namelijk ‘lā ilāha illallāh’ (er is geen andere god dan Allah) en ‘Muhammadun Rasūlullāh’ (Muhammad is de Gezant van Allah).” In het boek **Hak Sözüün Vesîkaları**, vanaf pagina 322 (en de Engelse vertaling hiervan **Documents of the Right Word**, vanaf pagina 395) zijn 33 brieven van de edele Muhammad Ma’sūm gedrukt. Dus, om moslim te zijn, dient men ook te geloven in het feit dat Muhammad (vrede zij met hem) een Profeet is. Kortom, Muhammad (vrede zij met hem) is de Profeet van Allah. Allah de Verhevene heeft hem de **edele Koran** gezonden middels de engel Jabrāīl. Dit boek, de edele Koran, is het Woord van Allah. Het zijn niet de persoonlijke gedachten van Muhammad (vrede zij met hem) of de uitspraken van filosofen of his-

torici. Muhammad (vrede zij met hem) heeft een tafsīr (exegese, verklaring) gegeven van de edele Koran. Met andere woorden, hij heeft het verklaard. Deze verklaringen worden **eervolle hadīth's** (overleveringen) genoemd. De islam bestaat uit de **edele Koran** en de **eervolle hadīth's**. De miljoenen islamitische boeken over de hele wereld zijn de verklaringen van de **edele Koran** en de **eervolle hadīth's**. Een woord dat niet afkomstig is van Muhammad (vrede zij met hem) kan geen basis zijn voor een boek over de islam. De betekenis van imān en islam is het geloven in de **edele Koran** en de **eervolle hadīth's**. Degene die niet in zijn verkondigingen gelooft, wordt beschouwd als niet geloofd te hebben in het Woord van Allah. Muhammad (vrede zij met hem) heeft hetgeen Allah de Verhevene aan hem heeft geopenbaard, verkondigd aan zijn Metgezellen. Zij hebben dit op hun beurt overgedragen aan hun leerlingen die het uiteindelijk hebben opgeschreven in hun boeken. De geleerden die deze boeken hebben geschreven, worden **geleerden van de ahl al-soenna** genoemd. Degene die gelooft in de boeken van de ahl al-soenna, zal geloofd hebben in het Woord van Allah en is een moslim. Alhamdulillah (lofprijzing zij aan Allah), wij leren onze religie uit de boeken van de geleerden van de ahl al-soenna en niet uit de verzonnen boeken van hervormers en vrijmetselaars.

De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) heeft gezegd: **“Wanneer fitna (chaos, opruiing) en fasād (anarchie) verspreid worden onder mijn gemeenschap, zal degene die zich vastklampt aan mijn soenna de beloning van honderd martelaren verkrijgen.”** Vastklampen aan de soenna, is enkel mogelijk door de boeken van de geleerden van de ahl al-soenna te leren en hiernaar te leven. Geleerden die behoren tot een van de vier rechtsscholen van de moslims, worden **geleerden van de ahl al-soenna** genoemd. Imām al-a'zam Abū Hanifa Nu'mān ibn Thābit is de leider van de geleerden van de ahl al-soenna. De Britten hebben na eeuwenlange pogingen geen enkele moslim kunnen bekeren tot het christendom. Om dit te kunnen bereiken, hebben ze gezocht naar een nieuwe aanpak; ze richtten de vrijmetselarij op. Vrijmetselaars geloven niet in de woorden van Muhammad (vrede zij met hem); zij geloven evenmin in alle andere religies, in de verrijzenis na de dood en in het bestaan van het Paradijs en de Hel.

Onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) heeft gezegd: **“De persoon die erg geliefd is bij Allah de Verhevene, is degene die zijn religie leert en het aan anderen onderwijst.”**

Leer jullie religie uit de mond van islamgeleerden!”

Wie geen ware geleerde kan vinden, moet uit de boeken van de geleerden van de ahl al-soenna leren en moet ernaar streven deze boeken te verspreiden. Een moslim die beschikt over kennis, daden en oprechtheid, wordt een **islamgeleerde** genoemd. Wie zichzelf voorstelt als een geleerde, terwijl een van deze drie eigenschappen bij hem ontbreekt of gebrekkig is, wordt een ‘slechte geleerde, fanaticus’ genoemd. Een islamgeleerde leidt de mens naar de middelen die de poorten van gelukzaligheid openen; hij is de bewaker van de religie. Een slechte geleerde, een fanaticus drijft de mens naar de middelen die hem naar rampspoed sleuren; hij is de helper van de duivel.^[1] Het oplezen van istighfār (smeekbede ter vergiffenis) doet de mens de middelen verkrijgen die problemen en ongemakken verhinderen. Istighfār oplezen betekent het opzeggen van **“astaghfirullāh min kulli mā karihallāh”** (“ik vraag Allah om vergiffenis voor alles wat Allah afkeurt”) of kortweg **“astaghfirullāh”** (“ik vraag Allah om vergiffenis”).

***O zāhid (asceet)! Open je ogen, kijk naar de woestijn en trek er lering uit!
Kijk naar deze koepel der hemel zonder zuilen en trek er lering uit!
Als je de macht van de Almachtige wilt zien, kijk dan naar de wereld,
elke ochtend, voor het ochtendgloren, en trek er lering uit!***

***Al ben je een sultan, tijdens je begrafenisgebed zal er gezegd worden: “Voor die overleden persoon.”
Ga en kijk naar de overledene die ligt op een brancard en trek er lering uit!
Ieders einde is een lijkwade, of men nou rijk is of arm,
als degene die trots is op zijn wereldse bezit geen krankzinnige is, wat is hij dan wel?***

Allah de Verhevene heeft de mensen geschapen. Hij heeft medegedeeld dat Hij wil dat ieder mens gelukkig en in vreugde zou leven. **Gelukkig zijn** betekent in rust leven en zonder verdriet. Ieder mens wil juist ook gelukkig zijn. Hoewel zowel de Schepper als het geschapene hetzelfde willen, zijn er maar weinig mensen die gelukkig zijn. Dit komt omdat Allah de Verhevene alles middels een oorzaak, een aanleiding schept. Iets vragen aan Allah de Verhevene kan ofwel via woorden, ofwel via daden. Iets vragen door

[1] Kennis die niet verworven wordt om ernaar te handelen met oprechtheid, zal geen nut hebben. Gelieve deze raad te plegen: al-Hadiqa, Vol.I, pagina 366 en 367, en Maktūbāt, Vol.I, brieven 36, 40, 59 en 157!

middel van woorden, is het verrichten van smeekbeden (du'ā). Iets vragen door middel van daden, is het uitvoeren van de oorzaak die datgene wat men vraagt tot stand brengt. Werken betekent zich aan de oorzaken houden. Wie niet werkt en lui zit, zal zich niet aan de oorzaken gehouden hebben. Allah de Verhevene geeft niets aan de luie persoon. Het bewijs voor deze uitspraak van ons is het edele vers: “**Wa an laysa lil insāni illā mā sa'ā**: De mens zal slechts dat verkrijgen waarvoor hij werkt.” Omdat de ongelovigen niet geloven in Allah de Verhevene, vragen zij niet door middel van woorden. Ze verrichten geen smeekbeden. Ze vragen enkel door middel van daden, omdat ze de effecten van de oorzaken zien. Ze houden zich aan de oorzaken. En Allah de Verhevene aanvaardt deze wensen van hen, en scheidt en geeft hen wat zij vragen.

De oorzaken die nodig zijn om gelukkig te zijn, worden **ni'ma** (gunst) genoemd. Allah de Verhevene belooft dat Hij Zijn gunsten aan iedereen die het wil – zowel vriend als vijand – zal geven. Om de gunsten te verkrijgen, moet men het vragen op de manier zoals de Eigenaar van de gunsten het goedvindt. Om deze reden dient men te uiten dat men de gunst wil, dus smeekbeden te verrichten, en dient men **īmān te hebben** (te geloven) dat het zeker geschonken zal worden. Het wordt niet geschonken aan degene die hier niet in gelooft en vooral niet aan degene die het ontkent. Degene die het ontkent, zal het niet verkrijgen. Bij de smeekbede die wordt verricht om de gunst te verkrijgen die leidt tot de gelukzaligheid, is dit geloof een vereiste. Dit betekent dat men, om een gunst te verkrijgen, eerst dient te geloven, dus moslim te zijn, en zich daarna te houden aan de oorzaak van de gunst. Allah de Verhevene, de Eigenaar van alle gunsten, heeft uit barmhartigheid medegedeeld hoe men smeekbeden moet verrichten om de gunsten te verkrijgen. Opdat de smeekbede van een moslim aanvaard wordt, zijn er – na het hebben van geloof – nog eerst de voorwaarden dat men elke dag vijf keer het gebed dient te verrichten en geen rechten van anderen dient geschonden te hebben. Nu wordt duidelijk dat degenen die zeggen dat hun smeekbeden niet aanvaard worden, zich niet aan deze voorwaarden houden.

***Mijn jeugd vloog voorbij net als een zoete droom, o huil mijn ogen!
Tranen maken me gek, moge mijn plaats nu het graf worden!***

WOORDENLIJST

‘Āda al-Ilāhiyya: De Goddelijke Gewoonte, oftewel de ‘Wet’ van Allah de Verhevene. Dit zijn de oorzaken, aanleidingen die Allah de Verhevene tot een middel maakt voor de schepping van iets.

Adab: Het bezitten van goede manieren en gewoontes, het vermijden van gênante gedragingen en het kennen van zijn grenzen op elk punt en zich hieraan vasthouden.

Adhān: Gebedsoproep. Adhān betekent ‘aan iedereen bekendmaken’. Op een hoge plaats het achtereenvolgens oplezen van bepaalde Arabische woorden om de gebedstijden aan te kondigen en de moslims tot het gebed uit te nodigen.

Adilla al-shar’iyya: Bronnen van de islamitische wetgeving. De adilla al-shar’iyya zijn er vier: de edele Koran, de eervolle hadīth’s (overleveringen van de Profeet Muhammad), de ijmā’ al-umma (de consensus van de gemeenschap) en de qiyās al-fuqahā (de analogie van de rechtsgeleerden).

Ahkām (enkelvoud: hukm): Voorschriften, regels. De geboden en verboden van Allah de Verhevene.

Ahkām al-islāmiyya: De islamitische voorschriften. De totaliteit van regels binnen de islam, dus de geboden en verboden in de islam.

Ahl al-bayt: ‘Mensen van het huis’. Dit zijn de familieleden en de gezegende afstammelingen van de Profeet (vrede zij met hem), namelijk zijn gezegende echtgenoten, kinderen, zijn dochter de edele Fātima en zijn neef en schoonzoon de edele ‘Alī ibn Abī Tālib, hun gezegende kinderen de edele Hasan en de edele Husayn en hun afstammelingen tot aan de Laatste Dag.

Ahl al-bid’a: ‘Mensen van de innovatie’; de afgedwaalden. Degenen die zijn afgeweken van de juiste geloofsleer die onze Profeet en zijn Metgezellen hebben medegedeeld. Dit zijn de moslims die de beginselen van de islam verkeerd interpreteren en aandringen op hun verkeerde interpretaties.

Ahl al-kitāb: ‘Mensen van het boek’. Dit is de benaming die in het algemeen wordt gebruikt voor de joden en christenen van wie de religie was gebaseerd op de goddelijke boeken die aan Mūsā en ‘Isā (vrede zij met hen) werden geopenbaard.

Ahl al-qibla: ‘Mensen van de qibla’. Degenen die de Ka’ba als gebedsrichting (qibla) beschouwen en zich moslim noemen. Hun geloofsleer komt niet overeen met de geloofsleer van de ahl al-soenna, maar in hun handelingen en uitspraken bevindt zich geen openlijk ongeloof; zij behoren tot een afgedwaalde groepering.

Ahl al-soenna: ‘Mensen van de soenna’; de soennieten. Dit zijn de moslims die zich bevinden op het pad van de Profeet Muhammad (vrede

zij met hem), zijn Metgezellen en de mujtahids. Dit zijn de moslims met een correcte geloofsleer. Zij worden ook wel ‘volgers van de soenna’ genoemd. Dit is de verkorte vorm van ahl al-soenna wal-jamā’a.

Ahl al-soenna wa’l-jamā’a: ‘De volgers van de soenna en de gemeenschap’. De eervolle Metgezellen zijn de gemeenschap van onze Profeet (vrede zij met hem) en soenna betekent het pad van onze Profeet.

Ahmadiyya: Zie: **qādiyāniyya**.

Ākhira: Het hiernamaals. Het eeuwige leven dat begint na de dood van de mens.

‘Alawī: Aleviet. Volger van de edele ‘Alī (moge Allah tevreden zijn met hem). 1. Degenen die houden van de edele ‘Alī en zijn kinderen en die hun pad volgen. Zij houden ook van alle andere eervolle Metgezellen. Zo horen moslims van de ahl al-soenna te zijn. 2. Personen die vijandig zijn tegenover de eervolle Metgezellen en die de naam aleviet misbruiken om de andere moslims naar hun eigen overtuigingen te trekken.

Allah; Allah de Verhevene: De enige God, de enige Schepper.

Amān: Garantie voor veiligheid en bescherming. Aan een persoon of vijand laten weten dat zijn bezittingen en leven in veiligheid (bescherming) zijn middels een uitspraak, teken of op schrift.

Ansār: ‘De Helpers’ in Medina. De Medinaanse moslims die na de emigratie van Mekka naar Medina grote belangstelling hebben getoond voor de Gezant van Allah (vrede zij met hem) en de moslims die kwamen uit Mekka, waarbij zij hen fysiek en met hun bezittingen en goederen hebben geholpen.

‘Aqīda (meervoud: ‘aqāid): Geloofsleer. Geloven in alle zaken die onze Profeet (vrede zij met hem) afkomstig van Allah de Verhevene heeft verkondigd, oftewel hetgeen waarin geloofd moet worden.

‘Aql: Verstand. 1. Dit is een kracht waarmee men kan begrijpen. Het werd geschapen om het nuttige te onderscheiden van het schadelijke. 2. Iemand die de leeftijd van verstandigheid heeft bereikt, wordt ‘āqil genoemd. Dit is iemand die het goede van het kwade en het nuttige van het schadelijke kan onderscheiden. Een kind wordt op zijn zevende levensjaar ‘āqil.

‘Arafāt: De naam van de gezegende plaats die zich 25 kilometer ten zuidoosten van de eervolle stad Mekka bevindt, waar men voor een bepaalde tijd blijft op “de dag van ‘Arafa” voor het uitvoeren van de waqfa (een verplicht onderdeel van de bedevaart).

‘Ārif (meervoud: ‘ārifūn): Iemand die ma’rifa, dus kennis van/over Allah heeft. Deze kennis heeft Allah de Verhevene in zijn hart geplaatst.

‘Arsh: Troon. Dit is het allergrootste schepsel dat Allah de Verhevene heeft geschapen. Het bevindt zich boven de zeven hemelen en de Voetenbank (Kursī); het is het einde van de materiële wereld en het be-

gin van de immateriële wereld.

‘Ashara al-mubashshara: De tien Metgezellen aan wie het Paradijs al op de wereld werd beloofd door onze Profeet (vrede zij met hem).

Ash’arī: De school in ‘aqīda (geloofsleer) van de grote geleerde Abu’l-Hasan ‘Alī ibn Ismā’īl Ash’arī. Dat wil zeggen, de manier waarop deze grote geleerde de geloofsleer van de ahl al-soenna heeft verklaard.

Awliyā (enkelvoud: walī): ‘Vrienden van Allah’; personen die dicht bij Allah staan. Dit zijn de geliefde dienaren van Allah de Verhevene. Degenen die verlost zijn van de verlangens van hun ziel van begeerte (nafs); wiens woorden, handelingen en gedragingen in overeenkomst zijn met de islam; en die voortdurend Allah de Verhevene gedenken.

‘Awra: De private lichaamsdelen waarvan het verplicht is ze te bedekken, dus waarvan het verboden werd verklaard dat anderen ernaar kijken en dat men het toont aan anderen. De ‘awra van de man is het gedeelte tussen de navel en de onderkant van de knie. Bij de vrouw is de ‘awra het gehele lichaam uitgezonderd het gezicht en de handen.

Āya (meervoud: āyāt): Vers van de edele Koran. Elk van de zinnen of zinnen die de soera’s in de edele Koran vormen.

Āyat al-kursī: ‘Vers van de Voetenbank’. Dit is het 255e vers van soera al-Baqara. Dit vers staat bekend als een van de meest effectieve manieren om zich tegen kwaad te beschermen. Het kan gereciteerd worden met de intentie om bescherming te vragen aan Allah de Verhevene in elke situatie waarin men bescherming nodig heeft.

‘Azrāīl: ‘Uriël’. Eén van de vier grote engelen. Dit is de engel die op bevel van Allah de Verhevene de ziel van mensen wegneemt op een voorbestemd moment.

Balāgha: Eloquentie, welsprekendheid. Dat een uitspraak correct, feilloos en op zijn plaats wordt uitgesproken.

Basmala: Het uitspreken van “bismillāhir-rahmānir-rahīm” (in de Naam van Allah, de Barmhartige, de Genadevolle). Een moslim begint elke goede, gezegende zaak met het uitspreken van de basmala. Hij ver richt dus al zijn goede, gezegende zaken in Naam van Allah en voor Allah.

Bay’at al-ridwān: De ‘eed van trouw’. De belofte die vierhonderd eervolle Metgezellen aan onze Profeet (vrede zij met hem) hebben afgelegd in Hudaibiya, onder de boom genaamd Samūra, om zijn bevelen onvoorwaardelijk na te komen.

Bayt al-māl: De staatskas van een islamitisch rijk waar de armenbelasting en de inkomsten uit andere bronnen tijdelijk werden opgeslagen voor distributie.

Bid’a: Innovatie, verandering in de islam. Een verandering in de oorspronkelijke leer van onze Profeet (vrede zij met hem). Iets dat werd ingevoerd na de voltooiing van de islam. Het is bid’a om aanbidding uit te

voeren op een manier die niet wordt beschreven in de islam. Verzonnen uitspraken, teksten, usūl (werkwijzen, methoden), handelingen en hervormingen die later zijn ontstaan in de islam en die niet bestonden in de tijd van onze Profeet (vrede zij met hem) en zijn vier kaliefen.

Bi'tha: aankondiging van profeetschap. De bekendmaking van het profeetschap aan een profeet.

Bulūgh: Puberteit, volwassenheid volgens de islam door geslachtsrijp te worden. Het bereiken van de leeftijd van geslachtsrijpheid begint bij jongens wanneer zij hun twaalfde levensjaar hebben voltooid en bij meisjes wanneer zij hun negende levensjaar hebben voltooid.

Burāq: Dit is een witkleurig dier uit het Paradijs dat kleiner is dan een muulder maar groter dan een ezel.

Dajjāl: De valse Messias, de 'anti-christ'. Zijn komst kondigt het definitieve einde van de wereld aan. Een van de grote voortekenen van de Laatste Dag.

Dalālā: Dwaling. Afwijken van het rechte pad dat onze Profeet (vrede zij met hem) en zijn Metgezellen hebben verkondigd.

Dār al-harb: Niet-islamitisch grondgebied, oftewel een regio die niet volgens de islamitische wetgeving wordt bestuurd.

Darūra: Noodzaak, dwang. Een reden of excuus wat het uitvoeren van een zaak die verboden is in de islam, geoorloofd maakt.

Dhikr: Het gedenken en herinneren van Allah de Verhevene.

Dhimmī: Een niet-moslim burger die beschermd wordt in een islamitisch rijk.

Dīn: Religie, levenswijze. Het pad, de geboden en verboden die Allah de Verhevene middels Zijn profeten heeft medegedeeld, opdat de mensen op de wereld en in het hiernamaals gemak, vrede en gelukzaligheid bereiken.

Du'ā: Smeekbede. Smeken tot Allah de Verhevene, Hem om iets vragen.

Dunyā: De wereld waarin de mens vanaf de geboorte tot aan de dood blijft.

Fard (meervoud: farāid): Verplicht, verplichting. Een verplichte handeling van aanbidding die uitgevoerd moet worden zoals bepaald in de islamitische wetgeving. Deze geboden heeft Allah de Verhevene duidelijk vermeld in de edele Koran.

Fard al-'ayn: Individuele verplichting. De verplichting die iedere moslim zelf moet uitvoeren.

Fard al-kifāya: Gemeenschappelijke verplichting. Wanneer deze verplichting door enkele moslims of slechts één moslim wordt uitgevoerd, worden de anderen vrijgesteld van de verantwoordelijkheid ervan en hoeven zij het niet uit te voeren.

Fāsiq (meervoud: fāsiqūn): Zondaar. Een opstandige, zondige gelo-

vige die zich niet schaamt om openlijk zonden te begaan.

Fatwa: Juridisch oordeel. Een antwoord dat door een moefti wordt gegeven over of een bepaalde zaak wel of niet overeenkomt met de islam.

Fayd: Letterlijk: vloeien, stromen. Spirituele kennis die van hart tot hart voortvloeit. Dit is de spirituele kennis die van het gezegende hart van onze Profeet (vrede zij met hem) middels de harten van awliyā naar de mensen voortvloeit.

Fidya: Aflossing. Een vergoeding ter compensatie voor bepaalde daden van aanbidding die men door een geldig excuus ('udhr) niet heeft kunnen verrichten.

Fiqh: De islamitische jurisprudentie ofwel rechtswetenschap; het islamitisch recht. De wetenschap die de zaken in de islam vermeldt die uitgevoerd en vermeden dienen te worden. Met andere woorden, 'de kennis over de toepassing van de islamitische rechtswetenschap'.

Firqa al-nājiyya: De groep die gered zal worden van de Hel. Deze groep bestaat uit de ware moslims die zich bevinden op het pad van onze Profeet (vrede zij met hem), zijn Metgezellen en de geleerden van de ahl al-soenna die zich aan deze grootheden onderwerpen. Zij worden ahl al-soenna of soenniet genoemd.

Fitna: Chaos, opruiing, onrust, verwarring. Iets dat de mens doet af dwalen van de waarheid, dat mensen in problemen brengt, schade veroorzaakt voor moslims of dat zorgt voor vijandigheid.

Furū' al-dīn: De 'takken' oftewel details van de religie. Dit zijn de regelgevingen in de islamitische wetgeving omtrent de daden van aanbidding, de munākahāt (huwelijk, echtscheiding, levensonderhoud), de mu'āmalāt (aan- en verkoop, handel, verhuur, etc.) en de 'uqūbāt (straffen). De mujtahids wijken enkel van elkaar af wat betreft de furū' al-dīn. Wat betreft de usūl al-dīn, dus de kennis omtrent het geloof, wijken ze op geen enkel punt van elkaar af.

Ghaffa: Onachtzaamheid, achteloosheid. De toestand waarin men Allah de Verhevene en Zijn geboden en verboden vergeet, door de verlangens van zijn ziel van begeerte (nafs) te volgen.

Ghayb: Het verborgene. De ghayb weten enkel Allah de Verhevene en degenen aan wie Hij het heeft medegedeeld. Dit zijn verborgen zaken die niet zijn medegedeeld in edele Koranverzen en eervolle hadīth's en die niet worden begrepen middels zintuigen, ervaringen en berekeningen. Dit zijn zaken die enkel worden gekend doordat profeten ze hebben bekendgemaakt, zoals de Attributen van Allah de Verhevene, de Dag der Opstanding, de verrijzenis na de dood, etc.

Ghayra: IJver, ijverigheid. Willen dat iets dat geen nut heeft en schadelijk is, bij iemand weggaat; dit soort dingen afwijzen, niet aanvaarden.

Ghība: Roddelen. Het vertellen van een zaak van/over een persoon

aan een ander, waarvan die persoon niet wil dat het verteld wordt. Dat wil zeggen, een uitspraak, toestand of handeling van een persoon waarvan die persoon het niet leuk zou vinden of waarvan hij gekwetst zou raken wanneer het in zijn gezicht zou worden gezegd, achter zijn rug om of op een plaats waar hij zich niet bevindt, vertellen, met een beweging laten zien of op een indirecte manier duidelijk maken.

Ghusl: De grote rituele wassing. Het ritueel wassen van het gehele lichaam om zich te reinigen van rituele onreinheid en zo de basis van reinheid (tahāra) te bereiken. Deze basis is noodzakelijk voor bijvoorbeeld de kleine rituele wassing (wudū) en het aanraken van de edele Koran.

Habībullah: ‘De Liefeling van Allah’. Dit is de bijnaam van de Laatste Profeet, Muhammad (vrede zij met hem).

Hadd: Een straf waarvan de omvang duidelijk is omschreven in de islam.

Hādīth: Nadien geschapen. Iets wat kan bestaan terwijl het voordien niet bestond, en kan verdwijnen terwijl het bestond.

Hadīth: Een overlevering van de Profeet Muhammad (vrede zij met hem). De gezegende woorden van onze Profeet, zijn handelingen en de zaken die hij zag maar niet heeft verhinderd.

Hadīth al-qudsī: Een eervolle hadīth waarvan de betekenis van Allah de Verhevene is maar de bewoording van Muhammad (vrede zij met hem).

Hajj: De bedevaart. De vijfde van de vijf zuilen van de islam is dat degene die daartoe in staat is, één keer in zijn leven op bedevaart gaat.

Halāl: Toegestaan volgens de islamitische wetgeving.

Hamd: Lofprijzing. Dit is het geloven en uitspreken dat alle gunsten geschapen en gezonden zijn door Allah de Verhevene. Hamd behoort alleen toe aan Allah de Verhevene; het is uitsluitend aan Hem voorbehouden.

Harām (meervoud: mahārim): Verboden; verboden handeling. Dit zijn zaken die verboden zijn volgens de islamitische wetgeving. Deze heeft Allah de Verhevene duidelijk verboden in de edele Koran. De verboden uitvoeren en gebruiken is absoluut verboden verklaard.

Hidāya: Rechtleiding; leiding tot het rechte pad. Zich bevinden op het rechte pad waarover Allah de Verhevene tevreden is. Dit betekent enerzijds de aanvankelijke leiding van een niet-moslim tot de islam en anderzijds de voortdurende leiding van een moslim binnen de islam waarover Allah de Verhevene tevreden is. Allah de Verhevene is de enige die rechtleiding kan geven.

Hijra: Emigratie van Muhammad (vrede zij met hem) van Mekka naar Medina in het jaar 622 n.Chr., wat het beginpunt is van de islamitische kalender.

Hilya; hilyat al-sa’āda: Het uiterlijk van onze Profeet (vrede en zege-

ningen zij met hem) of teksten die de vorm van al zijn zichtbare lichaamsdelen, zijn toestanden, namen en mooie karaktereigenschappen beschrijven.

Huffāz (enkelvoud: hāfiz): Personen die de gehele edele Koran hebben gememoriseerd.

Hūri: Een paradijselijke maagd die Allah de Verhevene schept als beloning voor degenen die geloven.

‘Ibāda (meervoud: ‘ibādāt): Aanbidding. De daden van aanbidding voor Allah de Verhevene. Dit betekent het naleven van de geboden en verboden van Allah de Verhevene; het volgen van Muhammad (vrede zij met hem). Met andere woorden, de plichten van het dienaarschap naleven volgens de manier die in de islam is voorgeschreven.

Ibāhiyyūn: Een afgedwaalde groepering die is voortgekomen uit de bektashī-orde.

Iblīs: ‘Duivel’. Dit is de eigenaam van de duivel. Hij wordt ook ‘shaytān’ of ‘vijand van Allah’ genoemd.

Ijmā’: Consensus, unanimitieit. De overeenstemming van mujtahids (onafhankelijk oordelende rechtsgeleerden). Dit is de derde van de vier primaire bronnen van de islam die de adilla al-shar’iyya worden genoemd. Kort gezegd is dit de overeenstemming van diepzinnige geleerden die mujtahids worden genoemd en in eenzelfde eeuw leefden, over de regelgeving van een bepaalde zaak; dus dat hun oordeel (ijtihād) met elkaar overeenkomt.

Ijtihād: ‘Oordeel’. Het vellen van een oordeel in zaken waarvan de voorschriften niet duidelijk zijn vermeld in de edele Koran en de eervolle hadīth’s door ze te vergelijken met de zaken die wel duidelijk zijn vermeld. Het uitvoeren van ijtihād wordt ‘het vellen van een oordeel’ genoemd.

Ikhlas: Oprechtheid tegenover Allah de Verhevene. Dit betekent alle daden en aanbiddingen uitvoeren omdat Allah de Verhevene het heeft bevolen en om Zijn tevredenheid en liefde te verkrijgen, zonder te denken aan wereldse belangen, zoals geld, status en faam.

Ikhtiyār: Keuze. Het kiezen om iets wel of niet te doen.

Ihām: Ingeving in het hart van de mens. Dit zijn goede gedachten, betekenissen die passen bij de islam die door Allah de Verhevene in het hart van de mens worden gebracht middels engelen.

‘Ilm al-ladunni: Directe kennis. Kennis die men als geschenk van Allah de Verhevene verkrijgt, zonder zich hiervoor in te spannen.

Imam: 1. Gebedsleider. In een gebed dat wordt verricht in gemeenschap wordt de persoon die wordt gevolgd ‘imam’ genoemd. 2. Islamitische religieuze leider, kalief. 3. Islamgeleerde die de hoogste rang heeft bereikt in één van de islamitische wetenschappen zoals hadīth, fiqh, kalām, tafsīr of tasawwuf.

Īmān: Geloof, overtuiging. ‘Īmān hebben’ betekent geloven in Allah de Verhevene en Zijn Profeet Muhammad (vrede zij met hem) en hetgeen Muhammad (vrede zij met hem) van Allah de Verhevene heeft medegedeeld met het hart geloven en met de tong uitspreken. Īmān bestaat uit het geloof in Allah de Verhevene, Zijn engelen, Zijn boeken, Zijn profeten, in de Laatste Dag, het Paradijs en de Hel, en dat alles, goed en kwaad, van Allah de Verhevene komt.

Inshāallāh; inshāallāhu ta’ālā: Een woord dat wordt gezegd om gewend te raken altijd de Naam van Allah de Verhevene te gedenken en dat neerkomt op de betekenis ‘indien Allah de Verhevene het wil, dan gebeurt het’ om uit te drukken dat men al zijn zaken overlaat aan de Wil van Allah de Verhevene.

Irāda al-juz’iyya: Gedeeltelijke vrije wil. Dit betekent de vrije wil van de mens als onderdeel van de manifestatie van de Wil van Allah de Verhevene.

Islam: De religie verkondigd door Muhammad (vrede zij met hem). Vandaag bestaat er op aarde slechts een enkele religie die niet veranderd en vervalst is, en dat is de islam. De islam bestaat uit de kennis omtrent het geloof (īmān), waarin geloofd moet worden met het hart en de kennis omtrent de islamitische wetgeving, die uitgevoerd moet worden met het lichaam. Ook worden de plichten van een dienaar die Allah de Verhevene heeft getoond en bevolen ‘islam’ genoemd.

Isnād: Ketens van overleveraars. Het verwijst naar hoe bepaalde kennis, beginnend vanaf de Profeet (vrede zij met hem), van generatie op generatie is doorgegeven. Bijvoorbeeld in de hadīth-wetenschap: het bewijs van de volgorde van personen die een hadīth hebben overgeleverd.

Isrāfil: ‘Rafaël’. Eén van de vier grote engelen. De engel met de taak om te blazen op de hoorn (sūr). Hij zal tweemaal op de hoorn blazen. Bij de eerste keer zullen alle levenden, buiten Allah de Verhevene, sterven. Bij de tweede keer zullen ze allemaal herrezen worden.

Istighfār: Vragen om vergiffenis. Vragen aan Allah de Verhevene om zijn gebreken en zonden te vergeven. Berouw tonen. Het verrichten van istighfār, dus het vragen om vergiffenis betekent: “Astaghfirullāh min kulli mā karihallāh” (“ik vraag Allah om vergiffenis voor alles wat Allah afkeurt”) of kortweg “astaghfirullāh” (“ik vraag Allah om vergiffenis”) opzeggen.

I’tikāf: Zich terugtrekken in een moskee. Zich voor een bepaalde duur in een moskee bevinden met de bedoeling om aanbidding te verrichten. Dit is soenna in de laatste tien dagen van de maand ramadān. Hiervoor gaat men naar een moskee, waarin het vrijdagsgebed wordt verricht, en besteedt daar de laatste tien dagen van de ramadān door zich op een bepaalde manier terug te trekken. I’tikāf kan ook buiten de ramadān uitgevoerd worden waarbij het niet precies tien dagen hoeft te

zijn. De regels hiervoor zijn iets verschillend per rechtsschool.

Jabrāil: ‘Gabriël’. Eén van de vier grote engelen. Zijn taak is openbaring (wahy) brengen aan de profeten en hen de geboden en verboden mededelen. Dit is de engel die de edele Koran heeft gebracht aan de Profeet Muhammad (vrede zij met hem).

Jahannam: De Hel. De plaats van straf in het hiernamaals. Het vuur in het hiernamaals waarin mensen voor hun zonden gestraft worden.

Jāiz: 1. Mogelijk. 2. Toegestaan volgens de islamitische wetgeving.

Jamā’a: Gemeenschap. Een gemeenschap waarmee gezamenlijk het gebed wordt verricht in een moskee, bij iemand thuis of elders.

Jamā’at al-tabligh: ‘De gemeenschap van verkondiging’. Dit is een afgedwaalde en ketterse groepering die in India is opgekomen.

Janāza-gebed: Het begrafenisgebed. Dit gebed is een gemeenschappelijke verplichting (fard al-kifāya) voor mannen die vernomen hebben dat een moslim is overleden; indien er geen mannen zijn, is het een gemeenschappelijke verplichting voor vrouwen. Het begrafenisgebed is een gebed voor Allah en een smeekbede voor de overledene.

Janna: Het Paradijs. De eeuwige plaats van beloning in het hiernamaals.

Jihād: Strijden in de naam van Allah. Jihād betekent ‘de ware religie van Allah de Verhevene aan Zijn dienaren verkondigen’. Dit is de strijd die wordt geleverd om ervoor te zorgen dat mensen zullen horen over de islam en geëerd zullen worden met het toetreden tot deze religie of de strijd die wordt gevoerd tegen de vijanden die de religie, het land of de eer van de moslims aanvallen; of het vertellen over en het verdedigen van de islam middels bezittingen, spraak, publicaties en andere middelen. De jihād waarbij kracht wordt gebruikt, wordt uitgevoerd door de regering. Dit wordt gedaan door het leger van het land.

Jinn (enkelvoud: jinnī): Wezens die uit rookloos vuur zijn geschapen. Ze lijken in sommige opzichten op engelen en in andere opzichten op mensen. Net als mensen zijn ze ook in staat om onderscheid te maken tussen goed en kwaad en zijn ze verantwoordelijk voor het aanbidden van Allah de Verhevene. De Profeet Muhammad (vrede zij met hem) werd ook als profeet naar hen gestuurd. Ook onder hen zijn er, net zoals bij de mensen, gelovigen en ongelovigen.

Jizya: Hoofdelijke belasting. Een heffing die eenmaal per jaar wordt betaald door niet-moslims onder een islamitische heerschappij in plaats van de armenbelasting die de moslims dienen te betalen. Hierdoor genieten ze van bescherming binnen het islamitisch rijk en zijn ze vrijgesteld van militaire dienst. Van vrouwen, kinderen, zieken, behoeftigen, bejaarden en religieuze geleerden wordt er geen jizya geïnd.

Ka’ba: Het ‘huis van Allah’ in Mekka. Dit is het van steen gemaakte vierhoekige gebouw in Mekka. Het is de eerste gebedsplaats die op de

wereld is gemaakt, het is de gebedsrichting (qibla) van de moslims en het is de centrale plaats van de rituelen van de bedevaart.

Kaffāra: Kwijtschelding. Dingen die Allah de Verhevene als middel heeft gesteld om op sommige punten de gebreken en zonden van Zijn dienaren te vergeven en te bedekken.

Kāfir (meervoud: kuffār, kāfirūn): Een ongelovige, niet-moslim. Iemand die Allah de Verhevene en Zijn profeten (vrede zij met hen) ontkent; iemand die niet gelooft in één van de uitspraken van Muhammad (vrede zij met hem), dus één van de leringen van de islam, die één ervan niet goedvindt of er geen belang aan hecht. Degene die de ware religie, de islam, ontkent.

Kalām: 1. ‘Spreken’. Allah de Verhevene is de Sprekende. Zijn Spreken is zonder hulpmiddel, letters, geluiden of de tong. Dit is één van de Vaste Attributen van Allah de Verhevene. 2. Het Woord van Allah. Zijn Woord is zonder begin en eeuwig. Het is geen schepsel en het is waar. 3. Dit woord wordt ook gebruikt als begrip voor één van de wetenschappen van de islam en draagt de betekenis ‘de wetenschap van de geloofsleer’.

Kalimat al-shahāda: De geloofsbelijdenis. De eerste van de vijf zinnen van de islam is het uitspreken van de geloofsbelijdenis die luidt als volgt: “Ashhadu an lā ilāha illallāh wa ashhadu anna Muhammadan ‘abduhū wa rasūlūh” (“Ik getuig dat er geen andere god is dan Allah en ik getuig dat Muhammad Zijn dienaar en Zijn Gezant is”).

Kalimat al-tawhīd: Het ‘woord van eenheid’, de belijdenis van eenheid. Dit betekent het uitspreken van: “Lā ilāha illallāh, Muhammadun Rasūlullāh” (“Er is geen andere god dan Allah, Muhammad is de Gezant van Allah”).

Kalimullāh: ‘Degene tot wie Allah de Verhevene heeft gesproken’. Dit is de naam die aan Mūsā (vrede zij met hem) werd gegeven, doordat hij het beginloze Woord van Allah, dat geen letters of klanken bevat, buiten de de Goddelijke Gewoonte heeft gehoord.

Karāmāt (enkelvoud: karāma): Buitengewone, wonderlijke toestanden die voorkomen bij awliyā, dus de geliefde dienaren van Allah de Verhevene, en die Allah de Verhevene schenkt buiten Zijn Goddelijke Gewoonte, dus buiten de fysische, chemische en biologische wetten.

Kashf (meervoud: kushūf): Ontdekking, onthulling. 1. Iets dat verborgen was ontdekken oftewel aan het licht brengen. 2. Dat awliyā middels ingevingen, die in hun hart komen door Allah de Verhevene, zaken weten die niet met de zintuigen of het verstand begrepen kunnen worden.

Khalifa: Kalief, afgevaardigde. De vertegenwoordiger van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen zij met hem) en de leider van alle moslims op aarde.

Kharāj: Grondbelasting. Een heffing die eenmaal per jaar wordt betaald door niet-moslims onder een islamitische heerschappij.

Khārījī: ‘Vertrekker’. De eerste afgedwaalde groepering die zich afscheidde van de moslims. Dit zijn degenen die niet houden van de Ahl al-bayt, dus ‘Alī (moge Allah tevreden zijn met hem) en al zijn kinderen en nakomelingen, en die vijandig zijn tegenover deze grootheden, de eervolle Metgezellen en de andere moslims die niet denken zoals zij.

Khasāis: ‘Profetische bijzonderheden’. Handelingen die uitsluitend voor de Profeet (vrede zij met hem) waren toegestaan.

Khayr: Het goede, goedheid. Datgene wat de religie en het verstand goedvinden en als mooi en nuttig zien.

Khuffs: Lederen sokken. Een khuff is een lederen, waterdichte kous die het gedeelte van de voet bedekt dat verplicht is om te wassen tijdens de kleine rituele wassing, dus inclusief de enkels.

Khulafā al-rāshidūn: Rechtgeleide kaliefen. Een term die wordt gebruikt voor de edele Abū Bakr, ‘Umar, ‘Uthmān en ‘Alī (moge Allah tevreden zijn met hen), die in deze volgorde na elkaar kalief werden na de Gezant van Allah (vrede en zegeningen zij met hem), die in alle opzichten volmaakt waren en de Gezant van Allah volgden.

Khutba: Preek, vrijdagspreek. Aanspreken, toespraak, leerrede. Een daad van aanbedding die bestaat uit lofprijzing (hamd) voor Allah de Verhevene, zegeningen en begroetingen (salāt en salām) voor de Gezant van Allah (vrede en zegeningen zij met hem) en raad (nasiha) en smeebeden voor de gelovigen, en die door een preker (khatīb) op een preekstoel (minbar) wordt gelezen voor de gemeenschap. Dit wordt vóór het vrijdagsgebed en na het feestgebed gedaan.

Kirām al-kātībūn: ‘De eervolle schrijvers’. De twee engelen aan de rechter- en linkerkant van de mens die al zijn daden, goed of slecht, noteren.

Kufr: Ongeloof. Allah de Verhevene ontkennen. Het ontkennen van zaken waarvan het noodzakelijk is in de islam dat men ze kent en erin gelooft, datgene ontkennen van de islamitische wetgeving wat met tawātur (‘massatransmissie’, zekerheid) is medegedeeld en het niet aangaan van iets waarvan welbekend is dat het behoort tot de islam.

Kursī: Voetenbank. Een van de grootste schepsels die Allah de Verhevene heeft geschapen, die de grootsheid en macht van Allah de Verhevene toont en waarvan wordt vermeld dat het zich bevindt onder de Troon (‘Arsh).

Lawh al-Mahfūz: De ‘Welbewaarde Tafel’. Hierop staat alles geschreven dat Allah de Verhevene heeft bepaald. Het is beschermd tegen alle soorten invloeden.

Madhhab (meervoud: madhāhib): Letterlijk: ‘weg’, ‘het pad dat betreden wordt’. In de context van de islamitische rechtswetenschap (fiqh)

wordt dit begrip vertaald als ‘school’ of ‘rechtsschool’, en in de context van de wetenschap van de geloofsleer (kalām) als ‘geloofsrichting’ of eveneens ‘school’.

Madrassa: Onderwijs- en opleidingsinstellingen op universitair niveau in de islamitische beschaving.

Mahdi: Een edele persoonlijkheid die op aarde de islam en gerechtigheid zal verspreiden en wiens verschijning werd aangekondigd door onze Profeet (vrede zij met hem) als één van de voortekenen van de Laatste Dag.

Mahr: Bruidsschat. Dit is het goud of zilver of dergelijke goederen of voordeel dat het recht is van de vrouw, en dat de man aan de vrouw dient te geven bij het trouwen.

Mahram: Nauwe verwant. Een persoon met wie het eeuwig verboden is om mee te trouwen op grond van zijn afstamming, de relatie met borstvoeding of een huwelijk – zolang dat huwelijk duurt.

Mahshar: De verzamelplaats. De plaats waar alle schepsels (alle levenden) zich na de verrijzenis zullen verzamelen op de Dag des Oordeels om zich te verantwoorden.

Makrūh (meervoud: makrūhāt): Afkeurenswaardig. Verboden van de Profeet Muhammad (vrede zij met hem). De zaken die Allah de Verhevene en Muhammad (vrede zij met hem) niet goedkeuren en die de beloning van een daad van aanbidding verminderen.

Mandūb: Aanbevolen. Dit wordt ook wel mustahabb of adab genoemd.

Maqām al-mahmūd: Dit is de toestemming voor het verrichten van voorspraak die Allah de Verhevene aan Muhammad (vrede zij met hem) zal verlenen opdat de ondervraging van de schepsels die op de Dag des Oordeels in een grote angst en ellende verkeren, zo snel mogelijk zal beginnen. Dit wordt ook wel **shafā’a al-kubrā** (de grote voorspraak, bemiddeling) genoemd.

Ma’rifa (meervoud: ma’ārif); ma’rifa al-ilāhiyya: Kennis van/over Allah. Weten, erkennen; weten met het hart (de qalb). De Attributen en Namen van Allah de Verhevene naar behoren weten, erkennen.

Masah: Strijken. Tijdens de kleine of grote rituele wassing met de natte hand strijken over het hoofd, een lichaamsdeel, khuffs (lederen sokken) of over verband.

Masjid: Moskee, gebedsplaats. De plaats waar moslims aanbidding verrichten.

Māturīdī: De school in ‘aqīda (geloofsleer) van Abū Mansūr al-Māturīdī.

Mawlid: 1. Geboorte, verjaardag. Dit begrip wordt gebruikt voor de geboortedag van de Profeet Muhammad (vrede en zegeningen van Allah zij met hem). 2. Gedicht over de geboortedag, de Mi’rāj en het leven

van Muhammad (vrede zij met hem).

Minbar: Preekstoel. Een trap waarop de imam staat tijdens de preek (khutba).

Mi'rāj: Opstijging door de hemelen. De reis van de Profeet Muhammad (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) waarin hij op zijn 52e in één nacht van Mekka naar Jeruzalem werd gebracht en van daaruit naar de hemelen, waarna hij weer werd teruggebracht.

Miswāk: Een houten tandenborstel van de Arak boom. De miswāk is een tak van de Arak boom die groeit in Arabië. Het gebruiken van de miswāk tijdens het uitvoeren van de kleine rituele wassing is een soenna mu'akkada (benadrukte, sterke soenna) voor mannen.

Moefiti: Iemand die fatwa's uitvaardigt, dus die gekwalificeerd is om een juridisch oordeel te vellen. Alleen degenen die mujtahid zijn, zijn een moefiti.

Moslim: Iemand die gelooft in alles wat Allah de Verhevene heeft neergezonden middels Zijn profeten (vrede zij met hen) en gelooft in Muhammad (vrede zij met hem), en de geboden van Allah de Verhevene naleeft en Zijn verboden vermijdt. Kort gezegd is dit iemand die gelooft (īmān heeft) en dus de islam heeft aanvaard.

Mubāh (meervoud: mubāhāt): Geoorloofd. De zaken die noch bevelen noch verboden zijn om uit te voeren. Anders gezegd, het zijn de zaken waarvan niet werd vermeld of ze een zonde of gehoorzaamheid zijn. Wanneer ze met een goede intentie worden verricht, zal er beloning zijn; wanneer ze met een kwade intentie worden verricht, bestraffing.

Muhājirūn: 'De Emigranten' uit Mekka. De Mekkaanse moslims die in de beginperiode van de islam de wreedheden en martelingen van de Mekkaanse afgodendienaren moesten ondergaan, enkel en alleen omdat ze moslim waren, en die ter bescherming van hun religie en geloof (īmān) hun woningen, bezittingen en eigendom achterlieten en met de toestemming van de Profeet Muhammad (vrede zij met hem) eerst migreerden naar Abessinië en later naar Medina.

Mujaddid: Vernieuwer, versterker. Een geleerde die de islam versterkt en de bid'as, dus de hervormingen en verzinsels die aan de islam wilden toegevoegd worden, los maakt van de islam en de soenna's tevoorschijn haalt.

Mu'jiza (meervoud: mu'jizāt): Wonder. Buitengewone toestanden die met de toestemming van Allah de Verhevene bij de profeten (vrede zij met hen) ontstaan als een bewijs voor hun profetschap.

Mujtahid: Een onafhankelijk oordelende rechtsgeleerde die bevoegd is tot het vellen van een oordeel (ijtihād). Dit is een grote religieuze geleerde die de rang heeft bereikt om voorschriften af te leiden uit de edele Koran, de eervolle hadith's en de andere religieuze bewijzen. De rang van mujtahid wordt dan ook beschreven als 'de bevoegdheid tot

het vellen van een oordeel'. Een mujtahid beschikt over alle islamitische wetenschappen en de natuurwetenschappen van zijn tijd.

Mukallaf: Iemand die wettelijk oftewel religieus verantwoordelijk is. Dit is een moslim – man of vrouw – die de leeftijd van verstandigheid ('aql) en geslachtsrijpheid (bulūgh) heeft bereikt. Personen die mukallaf zijn, worden verantwoordelijk gesteld voor het naleven van de geboden en verboden van Allah de Verhevene.

Mulhid: Een afvallige die denkt moslim te zijn en gelooft dat hij zich op het rechte pad bevindt. Dit is iemand die gelooft in Allah de Verhevene en in Zijn Profeet Muhammad (vrede zij met hem) maar die zonder het te merken uit de islam is getreden door de edele verzen van de Koran en de eervolle hadīth's verkeerd te interpreteren. Dit is dus iemand met een verdorven geloof (īmān).

Mu'min (meervoud: mu'minūn): Gelovige. Iemand die gelooft (īmān heeft); iemand die alles wat de Gezant van Allah (vrede zij met hem) heeft medegedeeld, met het hart aanvaardt en met de tong uitspreekt.

Munāfiq (meervoud: munāfiqūn): Huichelaar. Iemand die doet alsof hij gelooft in de islam om de moslims te misleiden, terwijl hij in feite niet gelooft. Hij verbergt dus zijn ongelooft.

Munkar en Nakīr: Dit zijn de engelen van ondervraging die de mensen zullen ondervragen in het graf over hun geloof en daden op de wereld.

Muqallid (meervoud: muqallidūn): Navolger. Iemand die een mujtahid volgt. Dit verwijst naar de moslims in het algemeen die in de fiqh (islamitische rechtswetenschap) niet de rang van de geleerden hebben, en die de geleerden volgen oftewel imiteren in het uitvoeren van de daden in de islam. Zo'n imitatie moet worden gedaan door een van de vier rechtsscholen te volgen.

Murshid: Een spirituele opleider die de moslims leidt op het rechte pad. Dit zijn geleerden, awliyā die mensen opleiden en disciplineren zodat ze goede moslims worden.

Murtadd: Afvallige. Een moslim die later ongelovig is geworden doordat hij uit de islam is getreden.

Mushaf: Een gebonden exemplaar van de gehele edele Koran.

Mushrik (meervoud: mushrikūn): Polytheïst, afgodendienaar. Iemand die een deelgenoot of deelgenoten toekent aan Allah de Verhevene, dus die aan iets of iemand anders dan Allah de Verhevene goddelijke eigenschappen toekent en deze aanbedding waardig acht.

Mustahabb: Aanbevolen. Dit wordt ook wel mandūb of adab genoemd. Het zijn de kwesties die de Profeet Muhammad (vrede zij met hem) gedurende zijn leven – ook al is het maar één of twee keer – heeft uitgevoerd en die hij liefhad en goedvond.

Mutashābih (meervoud: mutashābihāt): Meerduidig, onduidelijk,

impliciet, met een verborgen betekenis. Een edele vers of eervolle hadīth die mutashābih is, heeft een betekenis die niet duidelijk is. Men moet geloven in de mutashābihāt, maar de betekenis ervan overlaten aan Allah de Verhevene. Het zijn de symbolen en aanwijzingen van de geheimen die Allah de Verhevene aan Zijn geliefden heeft medege-deeld.

Mu'tazila: Een afgedwaalde groepering die in de tweede islamitische eeuw werd gesticht door Wāsil ibn 'Atā en die het verstand de prioriteit geeft boven de religieuze bronnen.

Nabī (meervoud: anbiyā): Profeet. Een profeet die geen nieuwe religie brengt, maar de mensen tot de voorgaande religie uitnodigt. Dit zijn de profeten aan wie er geen nieuwe religie of een nieuw boek werd ge-openbaard.

Nāfila: Een vrijwillige daad van aanbidding. Dit is een aanbidding die niet verplicht (fard) of noodzakelijk (wājib) is.

Nafs: De ziel van begeerte, de eigen-ik. Een kracht in de mens en de jinn die aanspoort tot het kwade; de bron van de verlangens die niet overeenkomen met de islam.

Naskh: Abrogatie, afschaffing, opheffing. De mededeling, verklaring dat een religieus oordeel aangaande de geboden en verboden middels een later gekomen religieus bewijs (oordeel) wordt opgeheven en dat de periode van zijn geldigheid ten einde is gekomen. Het bewijs dat het oordeel opheft, wordt nāsikh genoemd; het opgeheven oordeel wordt mansūkh genoemd.

Niet-mahram: Vreemde. De persoon met wie het niet verboden is in de islam om mee te trouwen.

Ni'ma: Gunst, zegening, al het goede wat van Allah de Verhevene komt.

Nisāb: De minimumgrens bepaald voor de armenbelasting. Dit is het begrip dat wordt gebruikt voor de specifieke drempelhoeveelheid goud en zilver, handelswaren, vierpotige slachtdieren en landbouwproducten waarover men de armenbelasting dient te betalen. Dit is de grens tussen arm en rijk in de islam.

Nūr (meervoud: anwār): Licht, zegening.

Nusūs (enkelvoud: nass): De bronteksten; de edele verzen van de Koran en de eervolle hadīth's.

Qadā: Inhalen. Het uitvoeren van een verplichte (fard) of noodzake-lijke (wājib) daad van aanbidding, zoals het gebed of het vasten, nadat zijn voorgescreven tijd is verstreken.

Qadā': Lotsbepaling. Het tot stand komen van de voorbeschikking (qadar), dus datgene waarvan het bestaan is gewild.

Qadar: Voorbeschikking. Dat Allah de Verhevene met Zijn eeuwige Weten (Zijn 'Weten' Attribueert dat eeuwig is en zonder begin) de ge-

beurtenissen die zich in de toekomst zullen voordoen, in de oereeuwigheid (de voorafgaande tijd zonder begin) weet en deze wil.

Qādi: Islamitische rechter. Een rechter die oordeelt volgens de islamitische wetgeving.

Qadīm: Oereeuwig, eeuwig bestaand, bestaand zonder begin, ongeschapen.

Qādiyāniyya: Een afgedwaalde groepering die in de 19^e eeuw in India door Mirzā Ghulām Ahmad werd gesticht. Ondanks dat ze beweren moslim te zijn, vernietigen ze de islam van binnenuit. Er is een fatwa (juridisch oordeel) uitgesproken over het feit dat zij geen moslim zijn. Zij worden ook wel ahmadiyya genoemd.

Qalb: Het hart. Onder het woord ‘hart’ worden er twee zaken verstaan: Iedereen noemt het stuk vlees dat zich bevindt in onze borst ‘hart’. Dit stuk vlees dat ‘hart’ wordt genoemd, hebben dieren ook. De tweede soort hart (de qalb) is het hart dat zich bevindt in dit stuk vlees en dat niet kan worden waargenomen. Het begrip ‘hart’ dat in religieuze boeken wordt vermeld, is dit hart. De verblijfplaats van de kennis van de islam is dit hart. Het is ook dit hart dat gelooft of niet gelooft.

Qibla: Gebedsrichting. De richting waartoe moslims zich wenden tijdens het verrichten van het gebed. De gebedsrichting van de moslims is de plaats van de Ka’ba die zich bevindt in de eervolle stad Mekka.

Qisma: Bestemming; toekening. Datgene wat Allah de Verhevene in de oereeuwigheid voor eenieder heeft gewild.

Qiyās: Analogie. Het afwegen van iets met iets anders, het vergelijken van iets met iets anders. Een methode van oordelen wanneer de edele Koran, de eervolle hadīth’s en ijmā‘ geen duidelijke regelgeving bieden over een bepaalde kwestie. Dit komt neer op het begrijpen van de regelgeving van een bepaalde kwestie waarover geen bronteksten (nusūs) zijn te vinden, door het te vergelijken met een andere kwestie die hierop lijkt waarover wel bronteksten zijn te vinden.

Qur’ān; Qur’ān al-karīm: De edele Koran, het edele boek van de moslims. Dit boek is het Woord van Allah de Verhevene. Allah de Verhevene heeft dit boek als richtlijn voor de mensheid neergezonden naar Muhammad (vrede zij met hem) middels de engel Jabrāīl (vrede zij met hem) in het Arabisch en gedurende een periode van 23 jaar. Van alle openbaarde boeken is de edele Koran het laatste boek van Allah.

Quraysh: De Arabische stam die afstamt van de profeet Ibrāhīm (vrede zij met hem) waartoe de laatste Profeet, Muhammad (vrede zij met hem), behoort. Dit is tevens een dialect van het Arabisch dat werd gesproken door de Qurayshieten. De edele Koran is in dit dialect neergezonden en opgeschreven.

Rabb: Heer, Meester. “Rabb al-‘ālamīn” (de ‘Heer der werelden’) wordt gebruikt als Naam van Allah de Verhevene, dat betekent dat Hij

de Heer is van alle zichtbare en onzichtbare dingen en de Heer van alle niveaus van het bestaan, dus van alle schepsels.

Rāfidī: ‘Verwerper’. Zij zijn een afgedwaalde groepering en een van de vertakkingen van het sjiïsme.

Rak’a: Een gebedseenheid van het gebed. Elk van de eenheden van het gebed die bestaat uit het geheel van staan (qiyām), buiging (rukū’) en twee neerknielingen (sujūd). Het kortste gebed bestaat uit twee gebedseenheden met daaropvolgend een zithouding aan het eind.

Ramadān: De gezegende vastenmaand, waarin het jaarlijkse verplichte vasten – wat één van de zuilen van de islam is – verplicht is.

Rasūl (meervoud: rusul): Gezant. Een profeet die is gezonden met een nieuwe religie en wetgeving en die qua geschapenheid, gedrag, kennis, verstand en in alle opzichten superieur is aan alle mensen van zijn tijd.

Rasūlullāh: De ‘Gezant van Allah’. Dit is een benaming voor Muhammad (vrede zij met hem), de Profeet van Allah de Verhevene.

Ra’y: Standpunt. Dit is een van de twee methoden van de mujtahids in het vellen van een oordeel. Deze methode wordt ook wel qiyās genoemd.

Ridā: Tevredenheid, goedvinden. In de zin van ‘de tevredenheid van Allah de Verhevene over de mensen’, gaat het om de tevredenheid over hen, hun daden en hun toestand in het algemeen. In de zin van ‘de tevredenheid van de mensen over Allah de Verhevene’, gaat het om de tevredenheid over wat Hij voor hen voorbestemd heeft, de voorbeschikking en lotsbepaling.

Riyā: Pronken, uiterlijk vertoon. Wereldse verlangens verkrijgen door daden voor het hiernamaals te verrichten. Vertoon van daden en aanbiddingen om onder de mensen aanzien te verkrijgen. Jezelf anders voordoen dan je bent.

Riyāda: ‘Spirituele onthouding’. Zelfdiscipline, verlangens weerstaan.

Rūh: De ziel, de levende geest.

Rūh al-Quds: De Heilige Geest. Deze term wijst op de heiligheid van Allah de Verhevene of op de engel Jabrāīl (vrede zij met hem) – niet op een andere god. De betekenis hiervan is dus niet zoals christenen veronderstellen; het betekent niet dat ‘Īsā (Jezus) (vrede zij met hem) de zoon is van Allah. Bovendien symboliseert de term Heilige Geest dat Allah de Verhevene van Zijn ‘verheven verlossende macht’ aan ‘Īsā (vrede zij met hem) heeft verleend.

Rukū’: Buiging; de buiging in het gebed.

Ruwāt (enkelvoud: rāwī): Overleveraars; iemand die overlevert, dus iemand die een uitspraak, een zaak of een gebeurtenis die hij heeft gehoord of gezien aan een ander bericht oftewel mededeelt. Deze bena-

ming wordt ook gebruikt voor een hadīth-geleerde die de eervolle hadīth's van de Gezant van Allah (vrede zij met hem) overlevert, samen met de matn (de tekst van de hadīth) en de isnād (de keten van overleverters van de hadīth).

Ru'ya: Letterlijk: zien, kijken. Het zien van Allah de Verhevene.

Sabab (meervoud: asbāb): Oorzaak, aanleiding. Iets dat geen invloed heeft bij/op een zaak maar dat wel leidt tot het plaatsvinden en ontstaan van die zaak.

Sadaqa: Liefdadigheid, aalmoes. Een schenking die omwille van Allah de Verhevene wordt gegeven. Het geven van geschonken goederen, geld en allerlei goedheden en weldadigheden aan de behoeftigen en de armen, met de intentie dat het voor de tevredenheid van Allah de Verhevene is, zonder iets terug te verwachten.

Sahāba (enkelvoud: Sahābī): De eervolle Metgezellen van de Profeet Muhammad (vrede zij met hem). Oftewel, zijn waardevolle en gezegende vrienden. Vaak wordt ook de formulering 'Ashāb al-kirām' gebruikt. Deze naam wordt gebruikt voor een paar of meerdere gelovigen, jong of oud, die geloven (īmān hebben) en die in de tijd dat onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) nog leefde hem voor een moment hebben gezien, of als zij blind waren, voor een moment met hem hebben gesproken. Wanneer hun naam wordt genoemd, zegt men "radiyallāhu 'anhum ajma'īn" met als betekenis 'moge Allah tevreden zijn met hen allen'.

Sahīh: Geldig, authentiek. Een zaak of een daad van aanbidding die overeenkomt met zijn voorwaarden.

Sa'īd: 'Betreder van het Paradijs'. Een persoon over wie Allah de Verhevene tevreden is.

Sajda (meervoud: sujūd): Neerknieling in het gebed.

Salaf al-sālihūn: De rechtschape Voorgangers. De eerste drie moslimgeneraties van de eerste islamitische eeuw. Dit zijn de vooraanstaanden van de edele Metgezellen, de Tābi'ūn (Opvolgers van de Metgezellen) en de Tābi' al-Tābi'īn (Opvolgers van de Opvolgers).

Salāt: Het gebed. Salāt betekent 'namāz' in het Perzisch. Het is het eerste gebod in de islam dat verplicht werd na het hebben van geloof (īmān). Het gebed is de basispilaar van de islam en de meest voortreffelijke van alle daden van aanbidding. Het is één van de vijf zuilen van de islam waarmee de verplichte vijf dagelijkse gebeden worden bedoeld. Het gebed vijf keer per dag uitvoeren is een individuele verplichting voor iedere moslim.

Salāt en salām: Zegeningen en begroetingen voor onze Profeet. Woorden die bestaan uit gunstige smeebeden die worden uitgesproken of geschreven wanneer de eervolle naam van onze Profeet wordt genoemd, gehoord of geschreven, zoals de gezegende woorden "sallallāhu

‘alayhi wa sallam” (“vrede en zegeningen van Allah zij met hem”).

Salawāt: Zegeningen, smeekbeden voor onze Profeet (vrede zij met hem).

Sālih (meervoud: sālihūn): Rechtschappen. Een goed mens. Iemand die rechtschappen handelingen, goede daden verricht. Een moslim die geen waarde hecht aan deze wereld, een correct geloof heeft en zich inspant om de tevredenheid en liefde van Allah de Verhevene te verkrijgen.

Sawm: Vasten. Dit betekent dat men zich onthoudt van eten, drinken en geslachtsgemeenschap vanaf het eerste tijdstip van het opklaren van de ochtendschemering tot aan het aanbreeken van de gebedstijd van het avondgebed door de voorwaarden van het vasten in acht te nemen. Het vasten in de maand ramadān is een verplichting en één van de vijf zuilen van de islam.

Shafā’a: Voorspraak, bemiddeling. Op de Dag des Oordeels zal met de toestemming van Allah de Verhevene allereerst onze Profeet (vrede en zegeningen zij met hem) en daarna de andere profeten, geleerden, martelaren, rechtschappen, moslimkinderen die op jonge leeftijd zijn overleden en degenen aan wie Allah de Verhevene toestemming heeft verleend, van Allah de Verhevene wensen dat de zonden van de zondige gelovigen worden vergeven en ze zo worden gered van de Hel en dat van degenen die het Paradijs waardig zijn hun rang in het Paradijs wordt verhoogd, en dat zij zo voor deze kwestie voorspraak verrichten, oftewel bemiddelen.

Shafā’a al-kubrā: De grote voorspraak, bemiddeling. Zie: **maqām al-mahmūd**.

Shahīd (meervoud: shuhadā): Martelaar. Een moslim die sterft tijdens het strijden op het pad van Allah de Verhevene, terwijl hij zich inspant om de eervolle Naam van Allah de Verhevene te verheerlijken (de islam te verspreiden) of terwijl hij zijn vaderland, religie, volk, kuisheid en eer beschermt wanneer de vijand aanvalt.

Shahwa: Begeerte, lust. De wensen en verlangens van de ziel van begeerte (nafs).

Shāqī: ‘Betreder van de Hel’. Iemand die omwille van shirk (afgoderij, polytheïsme) of ongehoorzaamheid een ongelovige of zondaar is geworden.

Sharh: Verklaring, verklaren; de tekst van een boek woord voor woord verklaren en uitlegen.

Shaykh (meervoud: shuyūkh): Een meester, onderwijzer die mensen de geboden en verboden van Allah de Verhevene mededeelt, de islam verspreidt en ervoor zorgt dat zij spiritueel groeien ofwel vorderen.

Shaytān: De duivel. Het wezen dat werd verstoten van de barmhartigheid van Allah de Verhevene omdat hij door zijn arrogantie en ijdel-

heid in opstand kwam tegen Zijn bevel: “Kniel neer voor Ādam (vrede zij met hem).”

Shī’i: Sjiïet. Aanhanger van de shī’a-groepering (het sjiïsmen). Dit is een afgedwaalde groep in de islam die beweert de edele ‘Alī (moge Allah tevreden zijn met hem) lief te hebben, maar die de waarde van de andere eervolle Metgezellen niet kent en vijandig is tegenover hen. ‘Abdullāh ibn Saba’, een Jemenitische jood, stichtte de shī’a-groepering om de ahl al-soenna te vernietigen.

Shirk: Afgoderij, polytheïsme. Het toekennen van een partner/partners of een deelgenoot/deelgenoten aan Allah de Verhevene.

Shukr: Dankbaarheid. De verkregen zegeningen naar behoren, volgens de islam gebruiken. Niet opstandig zijn tegenover Allah de Verhevene met de zegeningen die Hij heeft gegeven. Tijdens het gebruiken van de zegeningen de Eigenaar ervan niet vergeten. Danken voor de goedheid die men heeft verkregen.

Siddiqūn: Getrouwelingen. Iemand die zeer waarachtig is, nooit liegt en die in zijn zaken en woorden correct is.

Sidrat al-muntahā: Dit is een boom in de zesde en zevende hemel; geen enkele kennis en opstijging kan hier voorbij. Van deze boom zal tot iedere bewoner van het Paradijs een tak reiken. Alle gunsten die de bewoners van het Paradijs zullen ontvangen, zullen langs deze takken komen.

Sifāt al-Dhātiyya: Dit zijn de Attributen van het Wezen van Allah de Verhevene. Deze Attributen zijn er zes: Wujūd (Bestaan), Qidam (Oereeuwigheid, Beginloosheid), Baqā’ (Eeuwigheid, Eindeloosheid), Wahdāniyya (Eenheid), Mukhālafatun lil-hawādith (Geen gelijkenis met de schepping) en Qiyāmu bi-nafsihī (Onafhankelijkheid).

Sifāt al-Thubūtiyya: Dit zijn de Vaste Attributen van Allah de Verhevene. Deze Attributen zijn er acht: Hayāt (Leven), ‘Ilm (Weten), Sam’ (Horen), Basar (Zien), Irāda (Wil), Qudra (Macht), Kalām (Spreeken) en Takwīn (Scheppen).

Sifāt al-Ulūhiyya: De Goddelijke Attributen van Allah de Verhevene. De Attributen van het Wezen en de Vaste Attributen worden samen de Goddelijke Attributen genoemd.

Sirāt: De brug die op bevel van Allah de Verhevene is opgesteld over de Hel die men moet oversteken om het Paradijs te bereiken. Deze brug wordt beschreven als een brug die scherper is dan een zwaard en dunner is dan een haar. Iedereen zal bevolen worden om deze brug over te steken.

Soefi: Een volgeling van het pad van tasawwuf. Een persoon die zijn hart beschermt van ghafla (onachtzaamheid; het vergeten van Allah de Verhevene) en het gehecht raken aan māsiwā (zaken buiten Allah de Verhevene), die zijn ziel van begeerte (nafs) tot gehoorzaamheid van

Allah de Verhevene heeft gekregen, en een zuiver en rein hart bezit.

Soenna: Praxis, gewoonte, traditie van de Profeet Muhammad (vrede zij met hem). 1. De geboden van onze Profeet (vrede zij met hem). De zaken die Allah de Verhevene niet duidelijk heeft vermeld, maar waarvan de uitvoering is geprezen door onze Profeet; de gezegende woorden en handelingen van onze Profeet en de zaken die hij niet heeft verhinderd wanneer hij ze zag uitgevoerd worden. 2. De eervolle hadīth's, één van de vier primaire bronnen die de adilla al-shar'iyya worden genoemd en die de bron zijn voor religieuze leringen.

Soenna al-hudā: De 'rechtleidende soenna'. Dit is het deel van de soenna dat de Profeet (vrede zij met hem) en de rechtgeleide kaliefen (moge Allah tevreden zijn met hen) na hem voortdurend hebben uitgevoerd, dus niet hebben nagelaten. Het is afkeurenswaardig (makrūh) om deze soenna na te laten.

Soenna al-mu'akkada: De benadrukte soenna. De benadrukte, sterke soenna's die onze Profeet voortdurend uitvoerde en die hij zeer zelden naliet.

Soenna al-zāida: De zaken die de Gezant van Allah uit gewoonte verrichtte. Zo'n soenna nalaten is niet afkeurenswaardig (makrūh).

Soera: Een hoofdstuk van de edele Koran. Elk van de delen van de edele Koran die minstens uit drie verzen bestaat. De edele Koran bestaat uit 114 soera's.

Suhuf: Kleine boeken. Dit zijn boeken die naar de profeten (vrede zij met hen) zijn neergezonden buiten de vier grote geopenbaarde boeken.

Sunnī: Soenniet. Dit zijn de ware moslims die zich bevinden op het pad van de eervolle Metgezellen. Zij worden ook wel ahl al-soenna of firqa al-nājiyya genoemd. Een moslim die gelooft zoals onze Profeet en zijn Metgezellen hebben geloofd en die de geleerden van de ahl al-soenna volgt. Iemand die de geloofsleer van de ahl al-soenna aanhangt. Dit is dus een moslim met een correcte geloofsleer.

Sūr: Hoorn. De hoorn waarop de engel Isrāfil (vrede zij met hem) zal blazen waarmee het begin van de Laatste Dag wordt aangekondigd.

Ta'awwudh: Het uitspreken van "a'ūdhu billāhi minash-shaytānir-rajīm" ("ik zoek mijn toevlucht bij Allah tegen de vervloekte duivel").

Tabligh: Verkondiging van de boodschap. Een van de eigenschappen van profeten. Profeten hebben alles wat zij aan de mensen hebben verkondigd en uitgelegd, geleerd via de openbaring afkomstig van Allah de Verhevene. Geen enkele van de geboden en verboden die zij hebben verkondigd, behoorde tot hun persoonlijke gedachten. Zij verkondigden alles wat werd bevolen.

Tābi'ūn: Opvolgers van de Metgezellen. De gezegende generatie die na de eervolle Metgezellen is gekomen en die wordt genoemd in eervol-

le hadith's. Degenen die de eervolle Metgezellen hebben gezien en die aanwezig waren in hun gezelschap.

Ta'dīl al-arkān: Nadat ieder lichaamsdeel tot stilstand is gekomen tijdens bepaalde houdingen in het gebed, zich zodanig lang onbeweeglijk houden dat men één keer 'subhānallāh' kan zeggen.

Tafsīr: Exegese, verklaring van de edele Koran. Datgene achterhalen, verklaren wat gesloten, bedekt is. Het begrijpen van de bedoeling van Allah de Verhevene in verzen van de edele Koran, binnen de menselijke kracht.

Taghannī: Melodius reciteren. De letters en woorden van de edele Koran op een melodieuze, misvormde manier reciteren. Dat wil zeggen, reciteren door het toevoegen of verwijderen van een klinker, medeklinker of verlenging om de stem af te stemmen op muziek, waardoor de originele vorm van woorden en ten gevolge daarvan ook de betekenis worden veranderd.

Takbīrat al-ihrām: De openings-takbīr. Dit betekent "Allahu akbar" zeggen wanneer men begint met het gebed. Deze openings-takbīr wordt ook wel takbīr al-iftitāh genoemd.

Taqīd: Imiteren, volgen. Wat betreft de daden, dus de zaken die uitgevoerd moeten worden in de islam, het volgen van het oordeel oftewel de rechtsschool van een mujtahid, zonder het bewijs ervan te onderzoeken. Zie: **muqallid**.

Taqwā: Vroomheid. De verboden/zonden vermijden uit vrees voor Allah de Verhevene.

Tasawwuf: De wetenschap van ethiek (akhlāq) en het hart (de qalb). Het hart zuiveren van slechte karaktereigenschappen en vullen met goede karaktereigenschappen. Het verinnerlijken van het geloof (īmān) in het hart, dus dat de geloofsleer van de ahl al-soenna zich stevig vestigt in het hart en dit niet zal wankelen door twijfelbrengende invloeden; het verdwijnen van gemakzuchtigheden en problemen die voortkomen uit de ziel van begeerte (de nafs) en dat gemak en genot ontstaan in het uitvoeren van daden van aanbidding.

Tawāf: Rondgang rond de Ka'ba. Het zeven maal rondgaan om de edele Ka'ba.

Tawakkul: Vertrouwen stellen in Allah de Verhevene. Overgave aan Allah de Verhevene. Nadat men zich heeft vastgehouden aan de oorzaken wanneer men aan een zaak begint, vertrouwen op Allah de Verhevene; dat het hart bij iedere zaak Allah de Verhevene vertrouwt en dat men niet piekert over datgene wat zal komen.

Tawassul: Bemiddeling. Iets gebruiken als middel of oorzaak voor het tot stand komen van een wens of doel. Degenen die Allah de Verhevene liefheeft als bemiddelaar gebruiken en het verrichten van smeekbeden door te zeggen "Omwille van hen" of een smeekbede die hierop

lijkt.

Tawātur: Massatransmissie. Een overlevering die van vele mensen naar vele mensen werd overgeleverd, zodanig dat het onmogelijk is dat deze vele personen op een leugen overeenkomen.

Tawba: Berouw. Na een verbod ofwel zonde gepleegd te hebben, spijt hebben en vrees hebben voor Allah de Verhevene en besluiten om het nooit meer te doen.

Tawhīd: De eenheid van Allah de Verhevene. Het geloof in de enige God, Allah de Verhevene, dus geloven in Zijn eenheid en Hem geen deelgenoot toekennen.

Ta'wīl: Interpretatie, verklaring. Het interpreteren van onduidelijke of meerduidige teksten.

Tayammum: De droge rituele wassing. Dit betekent zich reinigen met aarde. De tayammum wordt uitgevoerd met een rein aarden voorwerp, zoals schoon aarde, zand, kalk of steen, in gevallen waarin er voor het uitvoeren van de kleine of grote rituele wassing geen water beschikbaar is of als het niet mogelijk is om water te gebruiken terwijl er water beschikbaar is.

Thawāb: Beloning. De beloning die door Allah de Verhevene gegeven zal worden in het hiernamaals aan degene die daden van aanbidding en goedheden verricht.

Turuq (enkelvoud: tariqa): 'Spirituele paden'. Een pad van tasawwuf die de grootheden van tasawwuf volgen om de mensen spiritueel te doen groeien oftewel vorderen, hen te disciplineren en op te leiden.

'Udhr: Geldig excuus, verontschuldiging, volgens de islamitische wetgeving.

'Ulūm al-'aqliyya: De intellectuele kennis. Dit zijn de experimentele wetenschappen waarbij kennis wordt verkregen door ervaring, experimentatie en berekening middels de waarneming van zintuigen en door bestudering met het verstand.

'Ulūm al-naqliyya: De overgeleverde kennis. Dit is de kennis die wordt verkregen uit de vier primaire bronnen van de religie die adilla al-shar'iyya worden genoemd, namelijk de edele Koran, de eervolle hadīth's, de consensus (ijmā') van de gemeenschap en de analogie (qiya's) van de rechtsgeleerden.

Umma: Gemeenschap. 1. De mensen die geloven in en zich onderwerpen aan een profeet. Het geheel van een gemeenschap die is verbonden aan een religie. 2. De gemeenschap van moslims in de wereld.

Ummi: Ongeletterde. Iemand die nooit een boek heeft gelezen, nooit iets heeft geschreven en van niemand les heeft gekregen.

'Ushr: Een tiende. Dit is de vierde soort armenbelasting: de armenbelasting van landbouwproducten. De 'ushr wordt gegeven zodra de gewassen zijn geoogst uit de grond.

Usūl al-dīn: De principes van de religie. Dit zijn de zaken waarin men met het hart moet geloven. Deze worden ook wel ‘de kennis van het geloof (īmān)’ genoemd.

Wahhābī: Wahhabiet. Aanhanger van het wahhabisme. Degenen die zeggen dat ze houden van alle eervolle Metgezellen, maar die zich in feite niet bevinden op hun pad en die hun eigen verdorven gedachten ‘het pad van de Metgezellen’ noemen. Wahhabieten keuren de geleerden van de ahl al-soenna en de grote geleerden van tasawwuf af en zijn zowel vijandig tegenover de soennieten als de sjiïeten. Zij beschouwen enkel zichzelf als moslim.

Wahhabisme: Een afgedwaalde, verdorven groepering. Dit is een religieuze en politieke stroming die in het midden van de 18^e eeuw op het Arabisch schiereiland, in het gebied genaamd Najd, is verschenen en is gesticht door Muhammad ibn ‘Abdulwahhāb. De Britse spion Hempher misleidde hem door hem de afwijkende ideeën van Ibn Taymiyya voor te leggen. De geleerden van de ahl al-soenna hebben in honderden van hun boeken duidelijk gemaakt dat de wahhabieten geen vijfde rechtschool vertegenwoordigen, maar dat ze zich in dwaling en op een verkeerd pad bevinden.

Wahy: Openbaring. Mededeling van de geboden en verboden van Allah de Verhevene aan Zijn profeten (vrede zij met hen) middels de engel Jabrāīl (vrede zij met hem) of zonder tussenkomst van een engel.

Wājib (meervoud: wājibāt): Noodzakelijk; noodzakelijke handelingen. Dit zijn de geboden waarvan de uitvoering net zo absoluut is als bij de verplichtingen (farāīd). Het bewijs van dit gebod in de edele Koran is niet zo duidelijk als die van een verplichting (fard). Het staat vast met een vermoedelijk bewijs.

Walī (meervoud: awliyā): Vriend van Allah de Verhevene. Zie: awliyā.

Wara’: Religieuze zorgvuldigheid. Het vermijden van verboden en twijfelachtige zaken waarvan het niet bekend is of het verboden of toegestaan is.

Wasila: Dit is de plaats van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) in het Paradijs. Dit is het hoogste niveau van het Paradijs.

Waswasa: Valse, ongegronde en schadelijke twijfels over een zaak. Inluisteringen die de duivel in het hart van de mens ingeeft.

Wilāya: De graad van vriendschap, nabijheid tot Allah; het ‘walī-schap’. De nabijheid van een walī tot Allah de Verhevene en zich verbeelden van onachtzaamheid (het vergeten van Allah de Verhevene).

Wudū: De kleine rituele wassing. De kleine rituele wassing verrichten behoort tot de verplichtingen van het gebed. Dit is de wassing voor het verkrijgen van rituele reinheid. Deze wassing is eveneens noodzake-

lijk om de edele Koran vast te mogen houden, rondgang uit te voeren rond de Ka'ba, het begrafenisgebed uit te voeren en voor andere daden van aanbedding.

Wujūd: 'Bestaan'. Er zijn drie soorten wujūd. De eerste is **wājib al-wujūd** (het noodzakelijke bestaan). Dat wil zeggen, de wujūd wiens bestaan noodzakelijk is. Het bestaat altijd. Een vroegere of een latere niet-bestaan is voor dit noodzakelijke bestaan onmogelijk. Enkel Allah de Verhevene is wājib al-wujūd. De tweede is **mumtani' al-wujūd** (het onmogelijke bestaan). Met andere woorden, het kan niet bestaan. Het moet altijd niet-bestaand zijn. Dit geldt voor een sharīk al-bārī (deelgenoot van Allah de Verhevene). Dat wil zeggen dat een partner van Allah de Verhevene, een tweede god zoals Allah de Verhevene niet kan bestaan. De derde is **mumkin al-wujūd** (het mogelijke bestaan). Met andere woorden, het kan of bestaan of niet bestaan. Alle werelden, schepsels vallen hieronder.

Ya'jūj en Ma'jūj: Gog en Magog. Twee schadelijke en onruststokende stammen die genoemd worden in de edele Koran en die zich bij het naderen van de Laatste Dag zullen verspreiden over de wereld.

Yawm al-Qiyāma: De Dag der Opstanding. Op deze dag zal iedereen herrijzen en zich verzamelen op de plaats van de mahshar (de verzamelaarsplaats) waar ze ter verantwoording geroepen zullen worden over hetgeen ze gedaan hebben in de wereld; het zal duren totdat iedereen naar het Paradijs of de Hel gaat.

Yazīdī: Iemand die behoort tot de afgedwaalde, verdorven groepering waartoe degenen behoren die vijandig zijn tegenover de edele 'Alī (moge Allah tevreden zijn met hem) en die de duivel aanbidden.

Zakāt: Armenbelasting. Dit betekent dat iemand, die beschikt over zakāt bezittingen – meer dan de basisbehoefte en die een specifieke drempelhoeveelheid genaamd 'nisāb' bedragen – een bepaalde hoeveelheid van zijn bezittingen opzij dient te leggen en deze moet geven aan de moslims die vermeld worden in de edele Koran, zonder hen dit te misgunnen.

Zinā: Overspel, ontucht. 1. Dat mukallaf (religieus verantwoordelijke) mannen en vrouwen een onwettige relatie onderhouden, dus een relatie zonder nikāh (islamitisch huwelijk). 2. Kijken naar dat wat verboden (harām) is.

Zindīq (meervoud: zanādiq): Ketter. Een zindīq is een vijand van de islam. Hij doet zich voor als moslim om de islam van binnenuit te vernietigen en de moslims te misleiden.

Zuhd: Ascese. 1. De meeste geoorloofde (mubāh) zaken vermijden uit vrees dat ze twijfelachtig zijn. 2. Uit de buurt blijven van wereldse zaken.